

Tố Tố
苏素

BẢO VẬT GIANG HỒ

寶器江湖

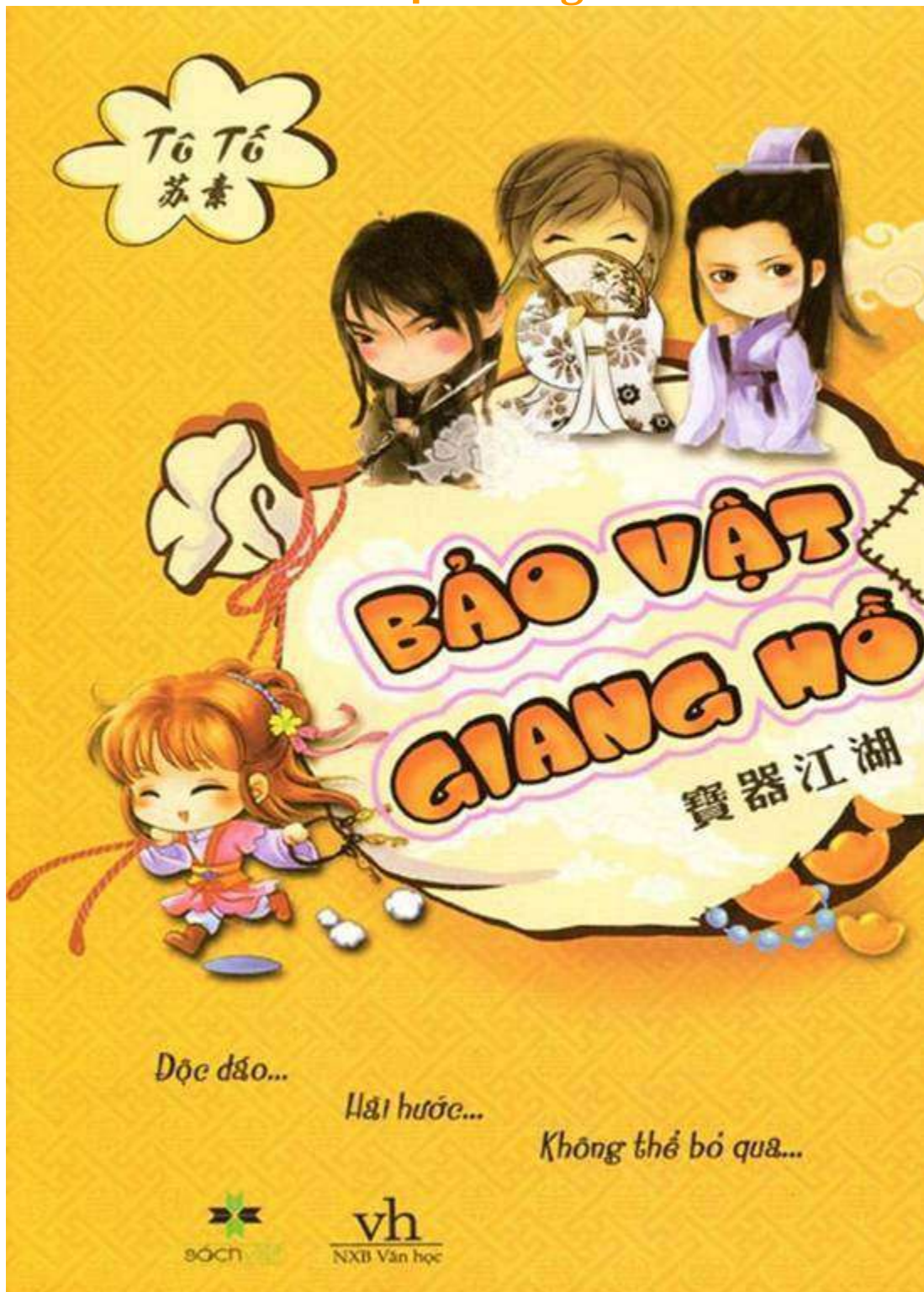

Độc đáo...

Hài hước...

Không thể bỏ qua...

Bảo Vật Giang Hồ

Tác giả: Tô Tố

Người dịch: Phan Lưu Ly

Thể loại: Cổ trang, hài hước, lãng mạn, trinh thám

Giá bìa: 132 000 VND

Số trang: 576

Khổ sách: 16 x 2cm

Hình thức: Bìa mềm, tay gấp

Ngày xuất bản: 15-03-2012

Công ty phát hành: Sách Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nguồn
SachVietPlus: 1-4

Chụp pic: Keyla Chan

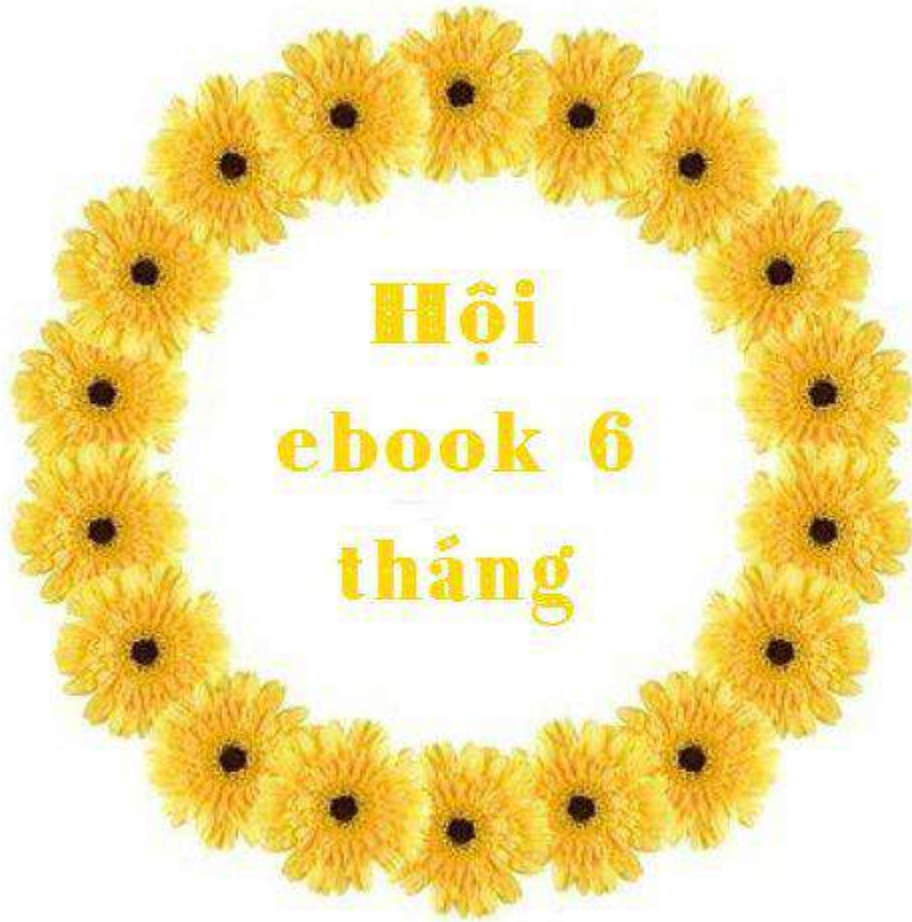

Type

Trang Vũ: 5-12
Chấn Đời: 13, 14
Vu Đình: 15-18
Thùy Trang: 19-hết

Làm book: Dầu Lê

Nhân vật nữ chính ngốc nghếch như heo, một nhân vật nam có vẻ ngoài lạnh lùng nhưng trái tim ấm nóng, một nam nhân si tình song bụng dạ nhỏ nhen, một thiếu hiệp tự cao tự đại, cùng một số nhân vật phụ đôi lúc điên khùng, đôi khi biến thái... Đây là chốn giang hồ hỗn độn, phức tạp, là nồi cháo bát bảo nấu mãi mà không nát!

Một truyền kỳ đáng quý nhất, ngớ ngẩn nhất, buồn cười nhất, lãng mạn nhất của Vi Tiểu Bảo phiên bản nữ. Một chuyện tình đậm chất giang hồ, làm chấn động mọi thanh niên nam nữ trong thiên hạ. Một người con gái ngốc nghếch khơi dậy cả một trận sóng gió kinh thiên động địa nhưng đáng quý vô ngần, là bảo vật vô giá mà cả ba đại mỹ nam đứng đầu bảng xếp hạng thiếu hiệp ưu tú đều dốc lòng theo đuổi.

Cười ra nước mắt, trinh thám thần bí, tình yêu sâu đậm... tất cả đều có trong Bảo vật giang hồ!

Tiêu Ngũ Thập Lang tên thật là Tiêu Ngũ Thập Nương, thân là phận nữ nhi nhưng tính cách lại đậm chất nam nhi, là đứa con gái duy nhất của hơn mười đời tổ tông nhà họ Tiêu nổi tiếng giàu có ở đất Dương Châu, Giang Nam, đồng thời là đứa con thứ năm mươi của Tiêu lão gia, vậy nên Tiêu lão gia vô cùng yêu chiều, sủng ái cô con gái rệu này.

Ngũ Thập Nương tính tình nghịch, kì quái, thường lấy việc trêu chọc các mỹ nam làm thú tiêu khiển, trong vòng phạm vi một trăm dặm quanh nơi cô sinh sống, tiếng xấu đồn xa, không ai không biết!

Cầm ghét cuộc hôn nhân được sắp đặt với Đoạn Thủy Tiên, Ngũ Thập Nương phản nộ bỏ nhà ra đi, từ đó bắt đầu gia nhập vào chốn giang hồ, rồi đoạt được Linh Tê Bảo Kiếm trong truyền thuyết bấy lâu.

Kiên quyết đi theo truyền thống "tốt đẹp" xưa nay – "Nơi nào có Ngũ Thập Lang, nơi đó nhất định sẽ có chuyện vui để xem", cô bị cuốn vào một loạt những vụ huyết án li kì, thần bí. Ngũ Thập Lang đã dùng tư duy khác người cùng những phương thức lạ thường, độc đáo để điều tra ngọn ngành các vụ huyết án ấy và cũng lấy đó làm thú tiêu khiển.

Cùng lúc này, các thiếu hiệp anh dũng, tuấn tú chốn giang hồ như Lạc Cẩm Phong, Lãnh Vô Song, Đoạn Thủy Tiên... lần lượt xuất hiện, khó lòng tránh khỏi nảy sinh những tình cảm phức tạp "cắt chẳng đứt, gỡ thêm rối" với Ngũ Thập Nương.

Kẻ đại ma đầu đứng sau tất cả những huyết án trên giang hồ này rốt cuộc là ai? Ngũ Thập Nương sẽ dành tình cảm cho người nào?

...

Mục Lục

Mở đầu

Chương 1: Ngũ Thập Lang đào hôn

Chương 2: Ngự Kiếm sơn trang

Chương 3: Tân chủ nhân của Linh Tê bảo kiếm

Chương 4: Nhất “kiếm” chung tình

Chương 5: Chân tướng bị che giấu

Chương 6: Hành trình ngọt ngào

Chương 7: Vô Song gặp biến cố chết người

Chương 8: Cuộc chia tay tạm thời

Chương 9: Khổ sở sống bên nhau

Chương 10: Rơi xuống vực thẳm

Chương 11: Hoa rơi hữu ý

Chương 12: Thiếu cung chủ vô tình

Chương 13: Chuyển đi thân thiết như người nhà

Chương 14: Đệ nhất môn

Chương 15: Cuộc tử thí vô ích

Chương 16: Nỗi đau đến xé ruột xé gan

Chương 17: Niềm vui lúc trùng phùng

Chương 18: Phá thế giành thắng lợi

Chương 19: Bóng đêm trước bình minh

Chương 20: Sau cơn mưa trời lại sáng

Chương 21: Hỉ kết lương duyên

Ngoại truyện

Mở đầu

Tiêu gia là một đại gia đình đầy bản lĩnh!

Chưa kể đến những việc khác, chỉ bắt đầu nói từ đời lão tổ tông của lão tổ tông, Tiêu gia chưa từng có một mụn con gái nào cả, tất cả đều là con trai hết. Từ đời này đến đời kia, cho tới Tiêu lão gia lúc này, tổng cộng đã được mười lăm đời.

Tổ tiên nhà họ Tiêu có răn dạy rằng, để gia đình có được mụn con gái, mỗi một đời con cháu nhà họ Tiêu sau này đều phải “nỗ lực hết mình, đến chết mới thôi”! Không sinh con cho tới sức tàn lực kiệt thì không được dừng lại!

Cuối cùng, đến năm Tiêu đại lão gia tròn năm mươi tuổi, Tiêu gia đã có được một mụn con gái.

Cả gia đình vô cùng vui mừng, hân hoan hỉ hả. Thậm chí Tiêu lão gia còn tổ chức cả một nghi lễ “rửa tay chậu vàng” rôm rả, thịnh soạn để đánh dấu ngày mình “quy ẩn giang hồ”, từ nay sẽ không phải tiếp tục vất vả, tận tụy “gieo mầm cây trái” nữa!

Trong nghi lễ “rửa tay chậu vàng” long trọng đó, Tiêu đại lão gia cao hứng, hoan hỉ đặt tên cho con gái của mình là... Tiêu Ngũ Thập Nương, coi như một mốc kỉ niệm cả đời “nỗ lực hết mình, đến chết mới thôi”, hết lòng tuân theo lời răn của tổ tiên.

Tất cả các thê thiếp của Tiêu lão gia đều nước mắt long lanh, vui mừng quá đến nỗi xúc động bật khóc.

Từ hôm đó, yến tiệc kéo dài không ngừng đến mười ngày sau mới thôi.

Cả thành Dương Châu hoan hỉ vô song.

Rất nhiều năm sau, vẫn có người cảm khái mà nhớ lại, tự hỏi: “Tại sao Tiêu đại lão gia sau khi sinh đứa con trai thứ năm mươi thì “rửa tay chậu vàng”? Rõ ràng là vẫn còn biết bao nhiêu thê thiếp, vẫn có thể tiếp tục nỗ lực được mà, dù gì thì sản nghiệp nhà họ Tiêu vô cùng vô tận!”

Thê thiếp hay sản nghiệp, những thứ này đều không phải là trọng điểm... Điều quan trọng là giữa “Lang” và “Nương”, tất cả mọi người đều nhớ rằng đó là “Ngũ Thập Lang [1]”.

[1] Đứa con trai thứ năm mươi.

Tại sao ư?

Đơn giản là vì Tiêu lão gia đã sinh được rất nhiều con trai nên mọi người lãng quên luôn sự thật rằng ông có thể sinh con gái.

Bởi vậy, trong ánh mắt của tất cả người ngoài, Tiêu lão gia có chẵn năm mươi người con trai.

Và đứa bé nhất chính là... Tiêu Ngũ Thập Lang!

Chương 1: Ngũ Thập Lang đào hôn

“Ngũ Thập Lang, huynh đang nghĩ cái gì thế?”

“À, đương nhiên là mĩ nhân rồi!”

Gió nhẹ cất lên, đưa những bông hoa cỏ lau bay khắp cả thành Dương Châu, rạo rợp khắp trời, trông chẳng khác nào đợt tuyết đầu tiên khi mùa xuân đến. Trên lầu hai của Nhất Phẩm Hương, có hai thiếu niên trẻ tuổi đang tựa cửa ngắm mây trời.

“Huynh đang nghĩ đến thiếu thiếu gia nhà họ Đoạn sao?”

“Ừm... Hẳn ta cũng có thể coi là một mĩ nhân...”. Đang vô cùng hứng khởi, người này vừa nói chuyện vừa ngồi bè ra cả ghế, không ngừng ném hạt đậu phộng lên không trung rồi há miệng đón lấy. Bản thân người này xem chừng đang chơi rất cao hứng!

“Ngũ Thập Lang, tại sao Tiêu bá lại chọn một người đàn ông cho huynh nhỉ?”. Người cất tiếng hỏi là một thiếu niên yếu ớt, vừa nói vài lời đã ho khù khụ, đôi mày thì nhăn lại thành một nhúm. “Huynh mới vừa tròn mười lăm, nghe nói Tứ Thập Lang nhà huynh vẫn còn chưa thành hôn mà, tại sao lại phải bỏ qua ca ca của huynh mà ấn định hôn nhân cho huynh trước?”

“À, thì là vì ta trông vô cùng anh tuấn!”. Đôi mắt to đen láy linh lợi chuyển qua, Tiêu Ngũ Thập Lang nhếch miệng, nở nụ

cười làm lộ rõ hai má lúm đồng tiền xinh xinh, chiếc mũi nhỏ nhắn, thanh gọn cũng theo đó mà nhăn lại.

Thực tế, người thiếu niên anh tuấn đó chỉ là một cô gái non nớt, ngây ngô mà thôi.

“Thế nhưng, Ngũ Thập Lang à, phụ thân huynh chọn đối tượng cho huynh là đàn ông đấy!”

“À... ừ...”. Đôi mắt của Ngũ Thập Lang từ từ khép lại, hàng mi vừa cong vừa dài khẽ rung động, không biết là đang nghĩ cái gì. “Có lẽ là một người đàn ông đấy!”

Đương nhiên là một người đàn ông rồi!

Thủy Tiên Đoạn thiếu gia đẹp tựa như hoa, cả thành Dương Châu này không ai không biết!

Ngắm mình trong gương cũng có thể ngắm tới khi ngất lịm, canh ba nửa đêm ngồi bên hồ nước chải chuốt tóc tai, hàng ngày đều trốn trong “khuê phòng” thêu thùa đàn lát!

Một người đàn ông như vậy, không ngờ lại sắp trở thành phu quân của cô.

Thật sự là quá đáng sợ!

“Ngũ Thập Lang, huynh có đồng ý gả qua đó không?”

Nhắc chuyện gì không nhắc, lại nhắc đúng chuyện “mắc cảm” nhất! Hiển nhiên câu hỏi này chạm đúng vào “chỗ đau đớn” tột cùng trong thâm sâu tâm hồn Tiêu Ngũ Thập Lang.

“Không gả!”. Đôi tay bé nhỏ nắm chặt lại, Ngũ Thập Lang nghiến răng ken két. “Phải bắt Thủy Tiên hoa thiếu gia gả qua bên nhà họ Tiêu mới đúng chứ!”

Đang nói đùa sao? Tiêu gia nhà to, nghiệp lớn, không có lí do gì để cô phải gả qua nhà họ Đoạn kém cỏi hơn đó cả!

Nghe nói ở bên đó, ngay đến hồ cảnh cũng chẳng có lấy một chút nước, cả nhà tìm không ra được mảnh gương nào cho ra hồn, tử tế hết.

Thật đúng là khiến người ta phải run rẩy, rùng mình!

“Nhưng mà, Ngũ Thập Lang, tại sao huynh lại tức giận như thế?”

“Bởi vì... tên “thái giám” yếu điệu đó lại dám cho người đến nhà ta xin được hủy chuyện hôn sự này.”

Lí do xin hủy hôn lại càng hoang đường hơn. Đoạn Thủy Tiên phái người mang theo một bức tranh tự họa, ngông nghênh nói rằng: Nếu dung mạo của Tiêu Ngũ Thập Nương có thể đẹp hơn bản thân hấn ta thì hấn sẽ chấp nhận cuộc nhân duyên này

vô điều kiện, còn nếu như kém sắc hơn thì cứ như vậy mà hủy bỏ hôn ước của hai bên.

Điều khiến cho cô càng thấy đau khổ hơn chính là người ở trong bức tranh tự họa đó nhìn phiêu linh tựa thần tiên, dáng vẻ siêu phàm thoát tục, đích thực là sắc thái của Lạc Thần [1].

[1] Lạc Thần là con gái của thần Phục Hy, nổi tiếng xinh đẹp

Đừng nói đến Tiêu Ngũ Thập Lang, ngay cả năm mươi thế hệ của Tiêu lão gia cũng không có một ai có thể sánh được với vẻ đẹp của Đoạn Thủy Tiên.

“Nếu để cho ta gặp được tên “thái giám” yếu điệu đó thì nhất định ta sẽ đánh cho hắn một trận tơi bời hoa lá, để hắn biết thế nào là luân thường đạo lý, hừ!”. Tiêu Ngũ Thập Lang giơ cao nắm đấm lên rồi đập mạnh xuống mặt bàn.

Tiếng động vừa rồi to tới mức khiến cho người thanh niên ở bàn kế bên phụt cả ngụm nước đang ngậm trong miệng ra ngoài.

Vốn dĩ phụt nước ra ngoài cũng chẳng có gì đáng sợ, có điều, người thanh niên này lại đang che một chiếc khăn lụa trước mặt. Bây giờ thì hay rồi, chiếc khăn lụa bị phun nước ướt đẫm, dính chặt lên khuôn mặt của chàng, để lộ ra những đường nét vô cùng hài hòa, anh tuấn.

Tuy rằng không thể nhìn rõ nhưng có thể khẳng định đây đích thực là một mỹ nam khôi ngô, tuấn tú!

Đôi mắt đen láy, sáng như sao đêm, long lanh, linh lợi, chiếc mũi cao thanh, đôi môi mỏng. Tấm khăn che mặt bị ướt dính chặt vào môi càng khiến cho chàng trai đó thêm phần gợi cảm. Mái tóc dài nhưng chỉ buộc một chút ở đằng sau, còn lại thì buông xõa trên vai. Chỉ cần chàng hơi động đậy đôi vai là những sợi tóc sáng bóng tựa tơ đó lại khẽ rung động theo.

Trên người mặc bộ quần áo màu trắng, mũi nam ngồi đó tựa như xung quanh là chốn không người.

“Người đã xấu xí lại còn thích tỏ ra thần bí”. Ngũ Thập Lang đưa mắt nhìn sang khuôn mặt chàng trai che khăn trắng bên cạnh, lăm lăm nhận xét.

Chàng trai che khăn trắng nọ chẳng nói tiếng nào, xoay nhẹ chiếc ly trong tay, đưa đôi mắt long lanh, sâu thẳm nhìn qua rồi khẽ “hừm” một tiếng. Bỗng nhiên chàng từ từ đứng dậy, dáng vẻ vô cùng nho nhã, còn Ngũ Thập Lang ngồi sõng soài trên ghế, đầu quay ngược về phía sau. Qua kẽ hở nhỏ trên chiếc ghế, cô nhìn thấy đôi bảo kiếm bạch ngọc nạm vàng nạm bạc đeo trên lưng của người thanh niên nọ, chỉ hơi chuyển động là lại đập vào nhau, vang ra những tiếng “tinh tang”.

“Thì ra cô chính là Ngũ Thập Nương?”

Giọng nói của chàng rất êm tai, trầm trầm, nhẹ nhàng tựa như gió lướt qua vậy, có điều từ “Nương” được nhấn mạnh đặc biệt rõ ràng. “Chính là Ngũ Thập Nương bị người ta hủy hôn ước đó hả?”

Chưa có một ai dám nhắc đến chữ “Nương” trước mặt cô cả, hơn nữa lại còn nhắc tới với giọng điệu đó. Ngực khí của chàng trai rất bình thản nhưng đã khiến cho Ngũ Thập Lang tức đến mức nghiến răng ken két.

Ý tứ mỉa mai hiển hiện qua ánh mắt long lanh kia lại càng khiến Ngũ Thập Lang chẳng thể nào nhẫn nhịn được. Cô vút hết đồng đậu phộng trong tay đi, dùng dùng nổi giận xông tới.

Những thứ cô học được không nhiều, học đi học lại cũng chỉ vào đâu được đúng một chiêu từ các hộ vệ trong nhà.

Chính là chiêu thức mang tên gọi: “Khỉ trộm đào”!

Nhìn thấy Ngũ Thập Lang xông tới, anh chàng che khăn trắng vô cùng kinh sợ, nghiêng người tránh. Ngay từ trước đó, Ngũ Thập Lang đã nhận ra rằng người thanh niên này có chứng sợ bẩn vô cùng kinh khủng, trước khi kéo áo ngồi xuống còn phải đặt lên mặt ghế một xấp vải dày. Ngay cả lúc dùng đồ ăn, đĩa cũng là lấy từ chính hành lí của mình ra, vậy mà còn lau đi lau lại đến mấy lần liền. Cho nên, lúc xông qua phía đó, trước tiên cô nhổ một bãi nước bọt làm tiên phong, hơn nữa còn phải theo hướng thẳng tắp. Tên đàn ông che mặt kia quả nhiên cảm thấy kinh hãi mà dẹp sang qua một bên để né bãi nước bọt nọ.

Cái cô cần chính là giây phút này.

Đôi tay của Ngũ Thập Lang nhanh chóng chọc sang bên, chỉ một chiêu “khỉ trộm đào” đã khiến phong vân điên đảo...

Khuôn mặt của anh chàng che mặt bỗng nhiên đỏ au cho tới tận cổ, trong lúc bối rối, tiếng binh khí chạm vào nhau bỗng vang lên, chàng đưa tay rút đôi kiếm bạch ngọc ở phía sau lưng. Cho dù là vậy, bàn tay của Ngũ Thập Lang vẫn tiến tới, tiện thể sờ qua một cái.

“Ngũ Thập Nương, cô thật là vô sỉ!”

Ngũ khí bộc lộ rõ sự tức giận, sắc mặt anh chàng chuyển từ đỏ ửng sang trắng bệch, tức giận tới mức toàn thân run rẩy.

Hành tẩu trên giang hồ bao nhiêu năm nay, chàng chưa bao giờ gặp phải một người phụ nữ vô lại, lưu manh thế này, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giở trò bỉ ổi!

“Hừm, có mỗi từng đó sắc đẹp mà cũng dám ra ngoài cho người ta trêu ghẹo sao?”. Ngũ Thập Lang đắc ý cười lớn, khua tay múa chân một hồi. Sắc mặt người đàn ông kia một lần nữa biến sắc từ trắng bệch sang đen sì.

“Được lắm, Ngũ Thập Nương, Đoạn Thủy Tiên ta hôm nay xin thề, nhất định phải lấy máu của cô để rửa mối nhục này!”. Trong giọng nói xem chừng đã tức giận đến cực điểm.

Hả? Đoạn Thủy Tiên?

Cô còn chưa kịp thể hiện hết sự kinh ngạc của bản thân thì đã thấy đôi kiếm bạch ngọc kia vụt sáng ngay trước mắt.

“Phạm Thành, ta có lỗi với huynh, người già trẻ nhỏ nhà huynh, ta nhất định sẽ chăm sóc tử tế...”. Ngũ Thập Lang bi phần vụn phần, biểu lộ rõ đáng về tạ từ huynh đệ, đưa tay hất một phát. “Xoạt!”. Thứ bay ra là người thanh niên yếu đuối bệnh tật ngồi ăn cùng cô này giờ, mặt mày đầm lệ ném về phía Đoạn Thủy Tiên.

Đoạn Thủy Tiên đang che khăn trên mặt chỉ khựng lại đúng 0,03 giây rồi đưa tay đỡ lấy thứ “ám khí” đầu tiên bị phi tới phía mình. Chỉ trong khoảnh khắc ngăn ngủi như vậy mà chàng đành phải đứng lặng nhìn Ngũ Thập Nương nhà họ Tiêu tay chân bận rộn trèo qua khung cửa sổ rồi phi thân ra ngoài. “Bụp” một tiếng cực lớn, cô nàng đã ngã khỏi lầu hai và đáp đất theo tư thế “chó ăn phân”.

Đến khi chàng chạy ra chỗ thành cửa sổ thì Ngũ Thập Lang đã đứng dậy, vội vã phúi tay phúi chân rồi ngẩng đầu lên nhìn.

Đứng tựa vào thành cửa sổ lầu hai, Đoạn Thủy Tiên mất hết bình tĩnh, khoe miệng không ngừng co giật.

Ngũ Thập Lang ở phía dưới, tay ôm lấy bụng, đầu cầm lông gà, ngước lên nhìn Đoạn Thủy Tiên, lấy lại tinh thần hứng khởi, nhoẻn đôi môi đã bị sưng lên như cặp lạp xường, vừa cười khoái chí vừa hét lớn: “Thủy Tiên bảo bối, tướng công của nàng là ta đây phải đi trước một bước, lần sau sẽ tiếp tục tỉ thí võ nghệ nhé!”

Miệng nói, tay giơ lên nắm đấm to tướng, còn đôi chân thì đã không chút chậm trễ, ngay tức khắc cô co căng chạy vội, không

lâu sau, đến cả chiếc bóng cũng không còn nhìn thấy nữa.

Đứng bên cửa sổ, Đoạn Thủy Tiên mặt không biểu cảm, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía xa xăm. Một lúc lâu sau, ẩn dưới chiếc khăn che mặt, chàng từ từ khẽ nhấc khóe miệng sang một bên.

“Thiếu gia, có cần phải đuổi theo Ngũ Thập Nương không ạ?”. Người hộ vệ mặc áo xanh đứng phía sau lên tiếng.

Đoạn Thủy Tiên từ từ đưa tay lên, khẽ xua đi, sau đó quay người lại, vẻ mặt hững hờ, nói: “Không cần đâu, tự ta sẽ đuổi theo.”

Tiêu Ngũ Thập Nương đích thực là một thứ đồ chơi thú vị đấy!

Xem ra việc hủy bỏ hôn ước nên tiến hành chậm lại đôi chút.

Ngũ Thập Lang chạy một mạch về Tiêu phủ. Trước cửa phủ, Tiêu lão gia sắc mặt lúc tím lúc xanh, tay lăm lăm chiếc gậy gỗ, ánh mắt hừng hực lửa giận. Vừa nhìn thấy Ngũ Thập Lang đầu cắm lông gà chạy về, đã tức, ông lại càng thêm tức.

“Thiếu gia nhà họ Đoạn đang ở trong phòng khách nhà ta chờ con đấy! Con nhìn dáng vẻ của mình xem, có ra thể thống gì không hả?”

Mẹ kiếp, Ngũ Thập Lang không ngại trợn trừng mắt lên, cái tên “thái giám” chết tiệt kia còn chạy nhanh hơn cả thỏ, cô đã phóng theo đường tắt gấp gáp về phủ, thế mà vẫn chậm chân hơn cái tên nửa người nửa thú kia là sao?

“Con lại còn đứng ngây ra đấy à?”. Gậy gỗ của Tiêu lão gia vung tới, khiến cho Ngũ Thập Lang kinh hãi nhảy ra rõ xa. “Con xem lại bộ dạng của mình đi, mau vào thay trang phục rồi ra tiếp khách!”

“Tiếp khách”? Có lẽ vì trong lúc tức giận quá mức, Tiêu lão gia lỡ cướp cả lời của mấy mụ tú bà chốn lầu xanh để dùng!

“Con không đi!”. Ngũ Thập Lang hất cằm cao vút. “Hắn ta tới đây xin thoái hôn, chẳng lẽ cha còn bắt con phải mặt mày tươi cười, đứng giữa phòng khách, vỗ tay tỏ ý chào đón hay sao?”. Lão gia nhà cô có lẽ đã đến tuổi hồ đồ rồi, con rể hựt mà cũng phải trọng thị đến độ đó ư?

“Ai nói là cậu ta tới đây thoái hôn?”. Bộ râu của Tiêu lão gia bỗng nhiên cong tớn lên, trên khuôn mặt nhăn nhúm vì giận kia đột nhiên xuất hiện một nụ cười tươi rói, trông như một bông cúc tàn, miệng bảo: “Hoàn toàn ngược lại, cậu ta tới đây để dâng lễ vật.”

Nói xong, ông đưa ra một miếng ngọc trắng thượng hạng đã được tạc thành hình một chú khỉ con tinh nghịch, ngộ nghĩnh, đang nheo nheo mắt, và đưa tay gãi lưng.

Ngũ Thập Lang đột nhiên nhớ lại dáng vẻ của Đoạn thiếu gia lúc ở trà lâu khi đưa tay bảo vệ lấy phần thân dưới của mình, bất giác bật cười rồi nói: “Được rồi, được rồi, con sẽ đi gặp anh ta.”

Miếng ngọc này chắc hẳn đã được tạc từ trước đó, sau khi gặp phải sự việc sáng nay, anh ta mới lấy ra. Thực sự chẳng hiểu tên Đoạn Thủy Tiên kia đang muốn giở trò gì nữa.

Đúng là một thiếu gia cổ quái, khác thường!

Vẫn còn chưa đưa tay đẩy cửa phòng mình, cô đã nghe thấy tiếng cãi vã loạn xạ phía trong vọng ra.

Mẹ thứ 49 đang nằm lấy tóc của mẹ thứ 30, mẹ thứ 20 thì túm lấy tóc của mẹ thứ 10, còn những người đến đưa y phục “bại trận” khác thì đang nằm la liệt trên mặt đất, khóc lóc ỉ ê.

Cả căn phòng đầy lộn là gấm vóc, ngập ngựa khắp nơi là linh châu bảo ngọc.

Vừa nhìn thấy Ngũ Thập Lang bước vào, ai cũng tranh nhau gọi cô, hết “bảo bối này” đến “bảo bối kia”...

“Tiểu Ngũ Thập của mẹ, con mặc màu tím là xinh đẹp nhất!”

“Không đúng đâu, màu vàng mới hợp với con nhất!”

“Làm gì có chuyện đó, con gái của mình thì mình phải biết chứ, đương nhiên phải mặc màu đỏ thắm mới là đẹp nhất!”

Ngay tức khắc, tất cả các mẹ đứng đầy một phòng lại tiếp tục tranh đấu, cãi lộn.

Ồn ào tới mức Ngũ Thập Lang muốn nổ tung cả đầu.

Cô hét lớn: “Được rồi, y phục màu tím mặc ở trong cùng, sau đó đến lớp giữa màu đỏ, cuối cùng khoác ngoài trang phục màu vàng!”. Khuôn mặt phùng phùng lửa giận, Ngũ Thập Lang đang đứng bên bờ vực “bùng nổ”.

Mấy bà mẹ người này nhìn người kia, không ai dám nói thêm một lời nào nữa.

Ở Tiêu gia, Ngũ Thập Nương là một bảo bối, một “tiểu tổ tông” biết nói biết cười.

Bình thường, cô không mấy khi nổi nóng, nhưng một khi đã nổi nóng thì nhất định sẽ kinh thiên động địa. Cho nên tất cả mọi người đều tất bật, nhanh chóng làm theo đề nghị của Ngũ Thập Lang, khoác từng lớp từng lớp trang phục lên người cô.

Trông Ngũ Thập Lang lúc này chẳng khác nào tòa bảo tháp được chất cao vống bằng rau ngũ sắc!

“Thế còn đồ trang sức?”

“Cắm tất cả lên đầu!”. Ngũ Thập Lang đập mạnh một cái lên bàn trang điểm, khiến cho chiếc gương đồng đổ ngay xuống đất, kêu loảng xà loảng xoảng. Các mẹ y lệnh xông tới, lấy tất cả châu ngọc cắm lia lịa lên đầu Ngũ Thập Lang.

Nặng trĩu cả đầu, vô cùng khó chịu!

“Son phấn thì sao?”

“Trát lên một lớp thật dày vào!”. Chẳng cần biết nó thơm hay thối, cứ thế bôi lên một lớp thật dày cho cô, tốt nhất là khiến cho tên Đoạn Thủy Tiên kia không nhìn thấy mặt nữa.

Trang điểm xong hết một lượt, tất cả các mẹ đều đồng loạt im bặt, không nói được tiếng nào.

Thực sự là một kết quả vô cùng chấn động.

Một tòa bảo tháp trát đầy phấn trắng, nổi bật trên đỉnh bảo tháp đó là một đồng trang sức, châu ngọc. Thành thật mà nói, trông cô vô cùng quái dị!

“Thế nào, nhìn con không đẹp sao?”. Ngũ Thập Lang vừa mở miệng, phấn trên mặt liền từ từ rơi rụng xuống.

Mấy bà mẹ đều ôm chặt lấy miệng, không nhả tâm lên tiếng nhận xét.

Đương nhiên mấy bà lại càng không dám đưa ra bất cứ đề nghị nào khác, rõ ràng là “tiểu tổ tông” của bọn họ đang vô cùng tức giận. Nếu như phải chửi chuốt, trang điểm lại thì nhất định bảo bối sẽ tức giận đập nát bàn mà bỏ đi mất.

“Đẹp, rất là đẹp!”. Hiếm khi mấy bà mẹ đồng thanh nhất trí như thế, khóe miệng ai nấy đều khẽ co giật.

“Vậy được, đi thôi, đi gặp Đoạn Thủy Tiên!”. Tòa bảo tháp bước đi, tiếng leng keng vang lên không ngừng. Mấy nha đầu vừa lau lan can vừa len lén đưa mắt qua nhìn, mắt chữ o mồm chữ a, khoa trương nhất là có một cô ngã từ lan can tầng hai xuống dưới đất.

“Ừm, đây phải gọi là chim sa cá lặn!”. Tiêu Ngũ Thập Lang đắc ý gật đầu, cười tít tới mức mắt thành một đường cong cong. Còn mấy bà mẹ đi phía sau cô thì đều sắp bật khóc thành tiếng mất rồi.

Sau cuộc gặp mặt này, chắc chắn kiểu ăn vận này của Ngũ Thập Lang sẽ làm mất hết thể diện nhà họ Tiêu. Đến lúc đó, Tiêu lão gia nhất định sẽ nổi cơn thịnh nộ lớn!

Bước đến gần phòng khách, Ngũ Thập Lang liền nghe thấy giọng nói nho nhã, từ tốn của Đoạn Thủy Tiên: “... Tiêu bá bá, không sao cả đâu. Mấy cô nương trang điểm, ăn vận thì cũng phải mất chút thời gian mà”, ngữ khí vô cùng tử tế khiến Ngũ Thập Lang nghi ngờ phải chăng mình đã nghe nhầm.

“Cha à, con đã tới rồi!”

Ngũ Thập Lang nhấc ba tầng trang phục phiêu linh, đưa chân đạp vào cánh cửa phòng khách đánh “rầm” một cái. Cánh cửa lập tức bật mở ra rồi khế khàng kéo kẹt quanh trục. Cô a hoàn đứng sau cánh cửa khuôn mặt đầy ai oán, trên mặt còn in rõ một vết đỏ lớn vì bị cánh cửa đạp vào, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Im ắng...

Toàn bộ người ở trong phòng khách đều như hóa đá, cùng nhau trợn tròn mắt nhìn vào cột bảo tháp đang đứng trước cửa phòng. Khoác ngoài mớ trang phục màu đỏ pha tím là một chiếc áo màu vàng phân ngựa, số phấn trắng được trát đậm trên mặt vẫn tiếp tục rụng rơi xuống dưới, đôi môi đỏ chót đang nở ra một nụ cười duyên dáng. Dáng vẻ này khiến Tiêu lão gia suýt chút cười phụt cả ngụm nước ra ngoài.

Điều đáng sợ nhất là đồng châu báu, trang sức được cầm chia chẻ như bát hương, chẳng khác nào đầu của đức Phật Thích Ca Mô Ni, từng nhúm tròn, từng nhúm tròn mọc trên đầu vậy.

“Ngũ Thập Nương... quả là tướng mạo phi phàm! Thật vô cùng đặc biệt!”. Đoạn Thủy Tiên là người đầu tiên ngậm được miệng lại, thái độ thành khẩn phát biểu cảm nghĩ của bản thân.

“Quá khen, quá khen!”. Ngũ Thập Lang bước tới gần, đưa tay vỗ vào lưng của Đoạn Thủy Tiên, mạnh đến mức khiến Đoạn tiểu thiếu gia ho sặc sụa mãi không thôi.

“Ngũ Thập Nương, còn ra thế thống gì nữa, con thật tùy tiện quá, mau chóng tạ lỗi cùng Đoạn thiếu gia đi!”. Tiêu lão gia tức tới mức trán đã nổi đầy gân xanh.

Đoạn thiếu gia vừa ho vừa đưa tay lên xua xua, long lanh nước mắt giải thích: “Không liên quan đến Ngũ Thập Nương đâu ạ, là do bản thân cháu không tốt, ho không đúng lúc.”

Bà nhà nó, lúc trước, khi ở trà lầu, không biết tên khốn kiếp nào hung hãn giờ đôi song kiếm lên vừa khua vừa chém, bây giờ đến Tiêu phủ lại tỏ ra công tử yếu mềm, hừ!

Tiêu Ngũ Thập Nương dữ dần nhìn qua, bất giác ngây cả người.

Trước đó, đứng ở phía xa, trong lòng lại đang tức giận nên cô không hề nhận ra chiếc khăn trên mặt Đoạn Thủy Tiên đã được gỡ xuống.

Tướng mạo của hắn ta không ngờ còn đẹp hơn gấp mười lần so với bức tranh đó, thậm chí nói gấp năm mươi lần, một trăm lần cũng không ngoa.

Rõ ràng trông thanh tú, tuyệt đẹp như Lạc Thần thật, trên người còn toát ra khí chất cao quý, thứ khí chất mà chỉ có ở các quý công tử tài cao học rộng mới có, da dẻ hồng hào, môi thắm sắc, lại mỉm miệng cười, khéo khoe hàm răng trắng bóng, hắn ta không chỉ sở hữu nét đẹp kinh người mà còn mang vẻ lẫm liệt của một nam tử hán đại trượng phu.

Đúng là “hỗn hợp” của các đặc điểm vô cùng mâu thuẫn. Thực là một mỹ nam tử hiếm thấy trên đời!

Thảo nào mà hắn ta lại tự phụ đến mức ấy!

“Cháu thấy Tiêu muội muội đoan trang, nhã nhặn, xem ra sau này chắc chắn sẽ là một người mẫu thân tốt”. Xoạt! Chiếc quạt giấy mở ra, Đoạn Thủy Tiên mỉm cười, tỏ vẻ văn thơ lai láng nói.

“Tiêu bá bá, cháu to gan có một thỉnh cầu”. Đôi mắt chàng liền chuyển sang Ngũ Thập Lang nhìn một lượt từ trên xuống dưới, khiến cô bất giác run rẩy, cảm giác khí lạnh xông từ gót chân lên tận đỉnh đầu, nổi hết cả da gà.

“Được... được... được, đều là người một nhà mà, cháu cứ nói đi!”. Tiêu lão gia cười tít cả mắt, hai từ “hiền tế [1]” đã chực chờ trên khóe miệng này giờ, may sao cuối cùng ông vẫn nhẫn nại được mà không thốt ra.

[1] Con rể ngoan

“Mẫu thân cháu mấy hôm trước có đến chùa thắp hương, cảm tạ ông trời đã ban cho Đoạn gia mối lương duyên tuyệt đẹp này. Mẫu thân cháu đã hứa với trụ trì rằng đích thân cháu hình Quan Thế Âm Bồ Tát, đến cuối tháng sẽ đưa tới tặng cho nhà chùa. Vốn dĩ đây là chuyện tốt lành, đáng tiếc là mẫu thân cháu tuổi tác cao nên mắt mũi cũng lèm nhèm rồi, cháu đến tận hôm nay mới tạm thời hoàn thành được một tấm. Cháu nghĩ, Tiêu muội muội sau này sẽ trở thành nương tử của cháu, hơn nữa,

việc này cũng là xin chút phúc phận cho cháu với Tiêu muội muội, cho nên...”. Miệng cười tươi rói, Đoạn Thủy Tiên nhìn Ngũ Thập Lang đầy tình ý, ánh mắt dịu dàng, long lanh đến mức có thể nhỏ cả nước ra. “Cháu muốn Tiêu muội muội cùng cầu phúc cho tương lai của cả hai chúng cháu. Xin nhờ muội muội thêu nốt bức còn lại!”

Thêu cái đầu của người ấy! Tay Ngũ Thập Lang run lên, ánh mắt thê lương nhìn về phía Tiêu lão gia. Thôi thôi rồi, những món đồ mang ra để Tiêu lão gia kiểm tra trình độ thêu thùa từ trước đến nay đều là cô sai mấy nha đầu ra ngoài đường mua về.

Quả nhiên, Tiêu lão gia sau khi nghe thấy thỉnh cầu của Đoạn Thủy Tiên lại càng tỏ ra vui vẻ, hân hoan. Xưa nay, ông vẫn luôn tự hào về tài thêu thùa của con gái mình, hiếm khi có cơ hội thi triển tài năng như bây giờ, ông suýt chút nữa còn định bảo Ngũ Thập Lang thêu ngay tại phòng khách để chứng tỏ “cô con gái rệu” không chỉ sở hữu vẻ ngoài kiều diễm mà còn “công”, “dung”, “ngôn”, “hạnh” đủ cả.

“Hiền tể à, con cứ yên tâm, tay nghề thêu thùa của Ngũ Thập Nương nhà ta thuộc loại tinh diệu. Ngày mai, ta sẽ bảo Ngũ Thập Nương thêu đủ năm mươi tấm rồi mang sang cho con”. Quả nhiên là cha vợ nhìn con rể, càng nhìn càng thấy mãn nguyện, càng trông lại càng thêm vui mừng, vừa không để tâm một chút, Tiêu lão gia đã buột miệng nói ra hai chữ “hiền tể” kia rồi!

“Làm phiền Tiêu muội muội rồi”. Cứ nho nhã, dịu dàng như thế, có điều lúc quay qua nhìn Ngũ Thập Nương, Đoạn Thủy

Tiên đá lông nheo một cái đầy ý tứ.

Cử chỉ ấy khiến cho Ngũ Thập Lang bỗng chốc nổi da gà toàn thân.

Cảm giác đó mãi cho tới tận khi Đoạn Thủy Tiên cáo biệt ra về, Ngũ Thập Nương bị “áp giải” đến phòng thêu thùa mới hoàn toàn biến mất.

Thêu năm mươi tấm hình Quan Thế Âm Bồ Tát để cầu phúc à? Cầu phúc con bà nó ấy!

Ngũ Thập Lang tay trái cầm kim, tay phải cầm tấm lụa, nỗ lực phấn đấu suốt bốn canh giờ liền, từ lúc trăng mới lên cho tới khi mặt trời chớm mọc, không hề ngừng nghỉ.

Nổi bật trên tấm lụa là một nhúm tròn tròn cục mịch, to tướng, chụm lại một chỗ khiến Thượng đế cũng phải kinh hãi. Tấm lụa vài canh giờ trước còn mịn màng, vậy mà giờ đây đã lỗ chỗ đầy vết kim châm, đó chính là thành quả của Ngũ Thập Lang sau khi trút hết mọi sự tức giận lên đó.

Cuộc sống kiểu này thực sự chẳng thể nào sống thêm được nữa.

Cho nên nhất định phải bỏ nhà ra đi!

Nhân tiện cũng tiểu ngạo giang hồ một phen.

“A Bích, ta muốn bỏ nhà ra đi!”. Ngũ Thập Lang đẩy cửa sổ, hét hò cùng ánh trăng.

“Mang theo chiếc lò sưởi của ta! Mang theo cả chiếc chăn con ta ôm từ bé! Mang cả cái chậu ngâm chân của ta nữa!...”. Ngũ Thập Lang liên mồm điểm danh các vật dụng mang theo suốt cả một canh giờ. “Cuối cùng, nhớ mang theo chiếc bô của ta, không có nó, ta không thể nào rặn ra phân được!”. Đột nhiên quay người lại, biểu cảm trên khuôn mặt của Ngũ Thập Lang vô cùng, vô cùng nghiêm túc.

“Người có biết không, nếu mà không ị được thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng, như vậy sẽ bị trĩ nặng, sẽ bị táo bón đó!”

Tiểu nha đầu A Bích vẫn còn đang trong trạng thái hóa đá cục bộ, cô chưa bao giờ nhìn thấy người nào muốn bỏ nhà ra đi mà lại khoa trương đến mức ngay đến chiếc bô vệ sinh cũng phải mang theo để dùng cả!

Được thôi, tiểu thư, cô thực sự “ngầu” đến nỗi không thể hơn được nữa, hoàn toàn theo đúng bản tính xưa nay hiếm, “tiền nhân không có, hậu bối chẳng ai”!

Sau cùng, ngay đến một tấm vải, Ngũ Thập Lang cũng chẳng mang theo được.

Tiểu nha đầu A Bích chịu trách nhiệm vận chuyển, nhưng trong quá trình hộ tống chiếc bô ra khỏi phủ đã bị các hộ vệ bắt ngay tại trận. Chỉ một chiêu võ cao cường Trảo Nãi Long Trảo Thủ xuất ra, không chỉ chiếc bô mà phần áo lông trước ngực tiểu

nha đầu A Bích cũng bị kéo tung bông mù trời. Một lô một lốc những đồ vật đã được vận chuyển thành công ra trước đó cũng ngay lập tức bị bắt quả tang.

Tiêu lão gia đích thân cầm theo ngọn đuốc, dẫn đoàn người đi tìm bảo bối chuyên gây họa Ngũ Thập Nương. Cảnh tượng nhộn nhịp, phồn hoa rực cháy cả phủ nhà họ Tiêu. Cho đến tận canh ba, hoa viên rộng lớn của Tiêu gia vẫn đèn đuốc rực rỡ, sáng bừng cả một dãy phố.

“Cha à, con xin lỗi, con phải đi tiểu ngạo giang hồ rồi, nên đành phải làm một đứa con gái bất hiếu mà thôi”. Ngũ Thập Lang rúc người trốn trong cái ổ chó suốt ba canh giờ, hai chân run lên cầm cập, tê dại cực độ, nước mắt nước mũi ướt nhèm cả khuôn mặt, nhìn Tiêu lão gia đang cầm đuốc chạy quanh hoa viên.

Mãi cho tới tận tàn canh ba, cả phủ họ Tiêu mới yên tĩnh trở lại.

Trong khi đó ở một góc của hoa viên, Đại Hoàng ngồi thu lu bên cạnh cái ổ của mình, dùng ánh mắt biểu hiện sự ai oán tột độ.

Một người bằng xương bằng thịt lớn đùng như vậy mà còn chui rúc vào nơi cư ngụ của cậu chàng, cái môn thì to đùng, ních chặt kín cả chiếc ổ. Cậu chàng chẳng qua chỉ sang liếc mắt đưa tình với Tiểu Bạch nhà kế bên có chút xíu thôi, vậy mà giờ này đã không còn nhà để về nữa rồi!

Thiên lí ở đâu? Cầu quyền ở đâu chứ?

Đêm đã tàn, ngoại trừ lão bá chuyên châm hương đêm, mắt mũi kèm nhèm cứ đi đi lại lại thì tất cả đều đã ai về phòng nấy. Đến lúc này, Tiêu Ngũ Thập Lang mới bò lồm cồm từ cái ổ chó ra, mặt mũi đầy bụi đất nhuốc nhơ, bẩn thỉu.

Niềm hân hoan, hứng khởi phát ra từ lồng ngực khiến tinh thần cô cao vút tận mây xanh.

Giang hồ, ta tới đây!

Một chàng trai vận đồ trắng muốt, ngồi tĩnh tại bên cạnh hồ nước nhà họ Đoạn, khẽ nhoẻn miệng cười, nhìn đàn cá chép bơi lội đầy hồ. Tay chàng cầm một chiếc bánh màn thầu, khẽ khàng ve đi vẩy lại, khiến cho lũ cá trong hồ vòng vèo quẩn quanh theo chiếc màn thầu đó. Có vài con “nóng tính, vội vã” nhảy vọt lên khỏi mặt nước, hướng về phía chiếc màn thầu nọ.

“Thưa thiếu gia, đêm hôm qua, Ngũ Thập Nương nhà họ Tiêu đã bỏ nhà ra đi rồi ạ.”

“Hả?”. Những ngón tay thon dài sạch sẽ bất giác bóp nát cả chiếc màn thầu. Vụn bánh vừa mới rơi xuống mặt nước đã bị lũ cá chép nhung nhúc trong hồ ăn sạch không còn chút vết tích nào cả. “Cô ấy đã đi về hướng nào thế?”

Người hộ vệ áo xanh đưa tay lên cung kính bẩm báo: “Thưa thiếu gia, Tiêu tiểu thư đi về phía Tô Châu ạ.”

À, Tô Châu đệ nhất trang sắp tới sẽ tổ chức đại hội thưởng kiếm. Nghe nói nếu có duyên bất cứ ai cũng có thể trở thành chủ nhân của hai thanh kiếm cổ nên biết bao đại hiệp thành danh trên giang hồ đều đã tụ tập về đó.

Nhà họ Tiêu chắc cũng đang chờ người đi về phía ấy.

Vừa nghĩ tới tiểu nha đầu nọ, trong đầu chàng liền hiện ngay ra một đôi mắt đen láy, linh lợi, đảo liên tục, phía dưới đôi mắt to, đẹp đó là chiếc mũi thanh tú, lúc nào cũng nhăn lại vì cười lớn, đôi môi đỏ thắm xinh xinh luôn nhoẻn lên. Hình như bản thân cô nàng chẳng hề có chút ý thức rằng mình là phận nữ nhi nên đôi tay mịn màng tựa bạch ngọc không ngại khua khắng loạn xạ giữa không trung...

Kể từ khi ý thức được cuộc sống, chàng hiếm khi thấy người con gái nào lại bộc lộ dáng vẻ hoạt bát, tinh nghịch đến vậy trước mặt mình. Những người con gái tầm thường khác vừa nhìn thấy dung mạo của chàng liền sẽ si mê, biểu cảm ngây ngô, khiến người khác vô cùng, vô cùng mất hứng, chán nản, nhưng nha đầu ngốc này thì ngược lại, hết lần này đến lần khác phớt lờ vẻ đẹp trai của chàng, hơn thế lại còn lấy việc chọc ghẹo, trêu đùa chàng làm thú vui.

Đoạn Thủy Tiên bất giác nhấc miêng cười, trong lòng vô cùng vui vẻ, quay đầu lại, nói với người hộ vệ áo xanh vẫn đứng đó này giờ: “Người đi chuẩn bị mọi thứ đi! Ngày mai, chúng ta lập tức lên đường tới Tô Châu đệ nhất trang!”

Người hộ vệ áo xanh há hốc miệng vì ngạc nhiên, nhìn thiếu gia nhà mình bằng ánh mắt khó hiểu rồi hỏi: “Người bên đại hội thưởng kiếm đến phủ ta đưa thiệp mời tham dự, không phải thiếu gia đã nhất nhất từ chối ư? Tại sao hôm nay, người lại muốn tới đó?”

Đoạn Thủy Tiên khẽ “hừm” một tiếng, tỏ ra phớt đời. “Đúng vậy, những cuộc tụ hội tranh danh đoạt lợi kiểu đó, vốn dĩ ta chẳng muốn tới chút nào. Có điều, nếu như trong đại hội đó có người thú vị thì đến đây thưởng “nhân” cũng không tệ.”

Trong khi mọi người chen chúc, lũ lượt kéo nhau tới Tô Châu đệ nhất trang để thưởng kiếm thì thiếu gia nhà mình lại tự nguyện đi đến đó để thưởng “nhân” ư?

Khuôn mặt anh chàng hộ vệ áo xanh mơ màng hồi lâu, trong lòng bất giác phát ra niềm bội phục vô ngần từ tận trái tim, không ngớt lời cảm khái: “Thiếu gia quả thật sâu xa khó lường, ừm, đúng là sâu xa khó lường!”

Tâm tư của thiếu gia xin đừng có tùy tiện suy đoán, càng đoán nhiều lại càng lún sâu trong đó mà thôi...

Ngày hôm sau, Đoạn tiểu thiếu gia cưỡi bạch mã thẳng tiến về hướng Tô Châu đệ nhất trang.

Vẫn như mọi khi, Đoạn thiếu gia lấy khăn trắng che mặt, đôi bạch ngọc bảo kiếm đeo ở phía sau lưng, chỉ hơi động đôi chút là tiếng leng keng liên vang lên. Vừa ra khỏi Đoạn phủ đã

khó mà tiến bước được, không biết nô bộc lắm mồm nào trong nhà đã đem hành tung của thiếu gia tiết lộ ra bên ngoài.

Những tin tức kiểu này đều có giá của nó hết, tin tức về việc Đoạn thiếu gia lộ diện ra đường ít nhất cũng phải hai lạng bạc. Một tháng chỉ cần bán ra ba, bốn tin tức về người đứng trong top 3 của bảng xếp hạng các thiếu hiệp trên giang hồ là có thể kiếm được số tiền bằng người khác làm cả tháng rồi. Cho nên, đã có không biết bao nhiêu thanh niên tráng kiện dù cho có phải gọt nhọn đầu cũng chấp nhận bán thân vào phủ họ Đoạn. Làm một nô bộc bình thường đã là quá ổn, còn nếu như được trở thành hộ vệ tùy thân của Đoạn thiếu gia thì hàng ngày có thể nhặt nhanh đôi chút giấy tờ, đồ ăn mà thiếu gia dùng còn thừa lại, đem ra ngoài bán thì cứ gọi là “đắt như tôm tươi”. Và nếu kiếm được chiếc áo lót mình của thiếu gia thì đó chính xác là một bảo vật vô giá!

Lợi ích kinh tế kiếm được là vô cùng to lớn.

Cả con đường tràn ngập các cô nương, đại thẩm, trên tay cầm một chiếc giỏ, trong giỏ đựng đầy các cánh hoa do họ tự mua. Người nào người nấy khuôn mặt rạng rỡ, háo hức đứng hai bên đường, vừa nhìn thấy Đoạn Thủy Tiên cười ngửa bước ra liền hò hét, nhảy loạn lên vì sung sướng, không ngừng tung hoa tán thưởng. Có không ít các bà các cô do tình cảm dâng trào, tâm ý lên cao mà lũ lượt ngã rụp ở hai bên đường.

Đoạn Thủy Tiên nét mặt tỏ rõ vẻ thâm sâu khó đoán, ngồi trên bạch mã, thân người khẽ động, thỉnh thoảng lại đưa tay lên vẫy nhẹ, gật đầu ra ý. Khuôn mặt tựa bạch ngọc, khí chất tựa

hoa lan, đôi lúc chàng nhếch khóe miệng lên mỉm cười, mê hoặc hết tất cả các thiếu nữ, khiến họ hét lên sung sướng hoặc ngây người ngẩn ngơ.

“Tiểu Vệ, hôm nay việc buôn bán ở các tiệm hoa thế nào?”. Đoạn Thủy Tiên vừa vẫy tay vừa xua đi rất nhiều cánh hoa đang không ngừng được tung lên đón chào.

“Thưa thiếu gia, vẫn cứ buôn may bán đắt như mọi khi ạ”. Người hộ vệ áo xanh cười trên con ngựa màu đen lùn tỏ rõ vẻ ngưỡng mộ, hai mắt hiển hiện tình cảm đậm sâu, chan chứa với thiếu gia.

Toàn thành có tất cả bốn tiệm bán hoa. Mỗi khi việc buôn bán ở các tiệm hoa này trì trệ là thiếu gia lại đích thân đi dạo phố để củng cố doanh số bán hàng của tiệm hoa nhà mình. Nhờ thế, tất cả hàng tồn quá hạn cùng những bông hoa vừa mới mang về đều được tiêu thụ sạch bách đến không còn một cái lá.

Khỏi phải nói, thiếu gia đích thực là bảng hiệu vàng kim lấp lánh sống của nhà họ Đoạn!

“Ừm, vậy lần sau, khi tiết lộ tin tức ta ra ngoài dạo phố, người nhớ nói thêm một điều rằng: bốn thiếu gia còn thích cả súp tùng tử ngọc miễn ở Thiên Tiên lâu nữa nhé! Đó là món điểm tâm mới ra của Thiên Tiên lâu”. Tay vẫn đang vẫy vẫy, Đoạn Thủy Tiên ôn hòa, nho nhã cúi xuống ghé tai nói với người hộ vệ áo xanh đang cười trên chú ngựa lùn kế bên.

Thực là ánh mắt rực lửa!

Tình cảm ngưỡng mộ chan chứa trong đôi mắt của người hộ vệ áo xanh lại càng trào dâng mạnh mẽ, đôi mắt sáng như sao đêm: Thiếu gia quả đúng là cao thâm khó lường! Không ngờ người còn đoán ra chính mình đã tiết lộ tin tức thiếu gia ra ngoài dạo phố.

Thâm sâu khó lường, đúng thật là thâm sâu khó lường mà!

Cho nên mới nói, đi ra ngoài giang hồ lẫn lộn, tìm được một lão đại tốt là điều vô cùng quan trọng. Người hộ vệ áo xanh thậm chí còn cảm động suýt khóc trước sự may mắn của bản thân mình.

Đoạn Thủy Tiên quay đầu sang, nhìn người hộ vệ áo xanh mặt mày đờ đẫn, ngây ngô, ánh mắt long lanh đầy nước, không nhận nhìn được mà than thở chán ngán. Thâm sâu khó lường cái mốc ấy! Tùy tùng thân tín bên cạnh có mỗi một người, vốn dĩ chàng định lặng lẽ lên đường nên không nói chuyện này cho bất cứ ai khác cả, bây giờ, tin tức này bị tiết lộ ra ngoài, ngoài người hộ vệ thân tín bên cạnh ra, thực sự chẳng còn bất cứ kẻ tình nghi nào khác nữa.

Đúng thật là ngốc nghếch đến cực điểm!

Đoạn tiểu thiếu gia vừa than ngán thở dài vừa lấy chiếc quạt phun bụi vàng trong tay áo ra rồi phật quạt “xoẹt” một cái, dáng vẻ vô cùng nho nhã, phiêu linh! Hiệu ứng của cử chỉ đó ngay lập tức tạo nên một trận cao trào hét hò mới lại dâng lên.

Thế mới nói, làm một thiên tài vốn chẳng có gì khó, làm một thiên tài sở hữu cả dung mạo vô song và trí tuệ vượt thế, mới thực sự là quá đổi khó khăn.

Hầy, thật quá khó đi...

Phía bên này, Đoạn tiểu thiếu gia bạch mã bạch y, phiêu diêu tự tại lên đường.

Còn ngược lại phía bên kia, Tiêu Ngũ Thập Lang chẳng hề vui vẻ, sung sướng gì cho cam.

Đồ ăn đã là thứ bánh màn thầu không chút hương vị gì cả, vậy mà một cái lại còn phải phân thành ba mẫu, mỗi lần chỉ được ăn có một tí chút, một tí chút mà thôi.

Đêm đầu tiên, cô ở trong phòng khách chung của một khách điểm. Chưa nói đến việc tắm rửa, chỉ riêng cái ga trải giường ở đó thôi đã đen đến mức mắt thường không nhận ra được.

Nhân sĩ giang hồ tầm thường có lẽ chính là loại ở dơ nhất trên cuộc đời này, quần áo mặc nguyên, khư khư ôm thanh kiếm mốc đi ngủ.

Thỉnh thoảng hiếu kì quay qua nhìn, cái cô nhận được là một câu mắng thô lỗ, cục cằn: “Nhìn cái đầu mày ấy, còn nhìn nữa là tao móc mắt ra đấy!”

Ngũ Thập Lang làm sao mà chịu được nỗi khổ đó chứ? Ngay trong đêm đầu tiên, cô đã chẳng thể nào chịu nổi, mắt cứ nhìn chăm chăm vào căn phòng đề chữ “Thiên”. Tranh thủ lúc trời nhập nhoạng, tranh tối tranh sáng, cô bèn tay chân bận rộn trèo qua cửa sổ, chui vào căn phòng chữ “Thiên” sang trọng kia.

Trong phòng không hề đốt bất kì loại trầm nào cả, vậy mà mùi hương hoa lan vẫn nhẹ nhàng, thoang thoảng khắp nơi.

Căn phòng được sắp xếp vô cùng gọn gàng, ngăn nắp. Yên tĩnh, lạnh băng giống như không hề có người vậy.

Tấm rèm trên giường được thả xuống, rủ trên mặt đất, trên bàn có chút điểm tâm và một cốc trà. Món điểm tâm đó tinh tế vô song. Tiêu gia được coi là phú hộ giàu có bậc nhất, chỉ tính riêng đầu bếp chuyên làm điểm tâm đã có đến bốn, năm người rồi, chủng loại điểm tâm nhiều như sao trên trời, nhưng cho dù như vậy thì Ngũ Thập Lang cũng chưa bao giờ nhìn thấy món điểm tâm nào hấp dẫn đến thế này.

Cả ngày trời chỉ gặm màn sương, bây giờ món điểm tâm tinh tế như vậy lại bày ra trước mắt, Ngũ Thập Lang không khỏi nước miếng dâng trào, vô cùng thèm khát.

Cô nhẹ nhàng nhấc một miếng lên rồi lén lút nhìn xung quanh. Vừa đưa vào miệng, nó đã tan ra, ăn hết một miếng, cô lại muốn ăn thêm miếng thứ hai.

Đột nhiên từ phía chiếc giường truyền đến một tràng ho sặc sụa.

Ngũ Thập Lang bất giác khựng lại, chờ người, từ từ quay đầu sang nhìn.

Những ngón tay thon dài, trắng trẻo, hồng hào chẳng khác nào một thứ đồ nghệ thuật được điêu khắc tinh tế thò ra từ phía mép giường. Bàn tay từ từ giơ lên, theo đó, tấm rèm dần được kéo ra.

Sau tấm rèm là một chàng trai vô cùng tuấn tú, khôi ngô.

Mái tóc buông xõa trên đôi vai, đen nhánh, sáng bóng, giống hệt như một tấm lụa thượng hạng. Sắc mặt có phần trắng bệch, nhưng đôi mắt sáng vô cùng, lấp lánh như sao Khuê, nổi bật trong căn phòng tối. Sống mũi thanh cao, đôi môi tuy rằng hơi nhợt nhạt nhưng vẫn đáng yêu, gợi cảm.

Chàng trai nghiêng người tựa vào thành giường, lặng lẽ nhìn qua.

“Làm sao mà người vào đây được?”. Giọng nói rất hay, khiến người nghe cảm thấy cực kì dễ chịu, nhưng dường như một nhọc tới mức chẳng thể nào thở ra hơi.

“Trèo qua cửa sổ vào”. Tiêu Ngũ Thập Lang thành thật trả lời rồi vội vã, ra sức nhét thêm mấy miếng điểm tâm trên đĩa vào miệng, bất chấp việc bị mắc nghẹn, ho chảy cả nước mắt. Dù gì cũng phải nắm ngay cơ hội, cứ ăn no căng bụng rồi tính sau.

Tiếp đó, cô nhìn thấy cốc trà trên bàn, liền nhanh chóng đưa lên uống. Bên thành cốc trà không ngờ lại thoang thoảng hương thơm hoa lan dịu nhẹ, đã uống hết cả cốc rồi mà Ngũ Thập Lang vẫn lưu luyến chẳng muốn đặt cốc xuống. Mùi hương này thực sự quá đổi quyến rũ.

Hình như mùi hương ấy còn có thể tự thẩm thấu vào sâu trong lòng người, tuy rằng dịu nhẹ nhưng lại cực kì bá đạo, ngay lập tức khơi dậy tinh thần hứng khởi trong cô.

“Cốc trà mà người vừa uống là ta uống còn thừa lại đấy!”. Người ngồi bên giường không bày tỏ thái độ nào ngoài việc trần thuật lại sự thật.

Hả?

Tiêu Ngũ Thập Lang xoay đi xoay lại chiếc cốc, ngây chờ người. Cùng dùng chung một cốc? Một cảm giác thật nồng thắm, như vậy chẳng phải là đã hôn gián tiếp rồi sao?

“Trong cốc trà đó...”. Người ngồi trên giường bất giác ho thêm vài tiếng nữa, từ từ lấy lại sức rồi chậm rãi nói tiếp: “... có độc...”

Có độc?

Tiêu Ngũ Thập Lang lửa hận bùng bùng, ngay tức khắc ném chiếc cốc trong tay xuống đất đánh “choang” một cái.

“Tại sao người nói chuyện mà cứ hỗn hà hỗn hển thế hả?”. Ông tay áo đã cuộn lên tới tận cánh tay, Tiêu Ngũ Thập Lang nộ khí xung thiên xông tới, đưa chân đạp lên thành giường, sẵn sớ túm cổ áo người đàn ông ốm yếu rồi hét lớn: “Hừm, tại sao người không nói sớm là trong cốc trà đó có độc mà đợi ta uống xong rồi mới nói?”

Người đàn ông trên giường bị kéo đột ngột, co giật tới mức hoa mày chóng mặt.

Chàng nhắm nghiền đôi mắt lại, hàng lông mi dài khẽ lay động, tỏ đúng đáng vẻ “yếu điệu thực nữ”.

“Ta vẫn còn chưa nói hết...”. Lời vừa nói ra, hương lan lập tức tỏa ra ngào ngạt, lúc này, Tiêu Ngũ Thập Lang mới nhận ra, mùi hương khi nãy chính là từ người tên đàn ông trước mặt.

“Hả? Vẫn còn chưa nói hết sao?”

Ngũ Thập Lang không khỏi hoảng hốt, hãi hùng. Tuy rằng cô chưa từng hành tẩu giang hồ, nhưng ít nhất mỗi tháng đều đón đọc Giang hồ chí, mỗi khi tả đến đoạn đại hiệp gặp nạn là “tinh... tinh... tinh...”, xuân dục lại từng bừng xuất hiện! Anh ta đẹp trai anh tuấn đến mức này, lẽ nào lại không có một vài hiệp nữ nhìn thấy mà nhịp tim bỗng thành thịch, rộn ràng ý xuân, sau đó nham hiểm, xảo trá hạ ngay xuân dục vào trong đồ uống sao?

Có thể nào... cốc trà kia ngoại trừ độc ra thì còn có cả Xuân dục?

Tiêu Ngũ Thập Lang hốt hoảng buông ngay cổ áo của người kia ra, nhanh chóng tự nắm lấy cổ áo mình, khuôn mặt bị thương tốt độ: “Lẽ nào người còn bỏ cả Xuân được vào đó?”

“Ha ha ha...”. Người đàn ông tựa bên thành giường ngay lập tức bật cười thành tiếng, bỗng nhiên trong đầu hiện ngay ra cảnh vật “Bất giác gió xuân ồ ạt thổi – Trăm cây ngàn nhánh rộ hoa lê”.

Tiếng cười đó khiến cho Tiêu Ngũ Thập Lang chững hững, mất hết cả hứng.

“Người cười cái gì chứ?”

Mĩ nam ốm yếu nghiêng đầu ghé lại gần nhìn Ngũ Thập Lang, ý tình chan chứa. “Ta còn chưa nói hết lời mà người đã hung dữ đến thế rồi.”

Nét mặt đăm đui đó khiến Ngũ Thập Lang vô cùng kinh ngạc. Một con người tiêu chuẩn anh tuấn đến vậy hóa ra lại có vấn đề về giới, Ngũ Thập Lang không ngờ anh ta còn nũng nịu với một người đàn ông tuấn tú như cô!

Có điều, Tiêu Ngũ Thập Lang đã hoàn toàn quên mất rằng bản thân cô đích thực là một người phụ nữ, cho nên, người đang ngồi trên giường kia hoàn toàn không có chút vấn đề nào về giới tính cả.

“Người đừng có giở trò đó với ta! Lão tử đây yêu thích phụ nữ!”. Ngũ Thập Lang kéo chặt hơn nữa phần thắt lưng, tỏ rõ khí tiết trung trinh bất phục.

“Ừm, ta hoàn toàn có thể nhận ra điều đó. Huynh đài trông ngạo khí ngút thiên, còn anh hào, tuấn tú hơn cả ba vị trí đầu trong bảng xếp hạng mãnh nam trên giang hồ, đương nhiên sẽ không có thú vui kia rồi.”

Ngũ Thập Lang cười đến nỗi mắt híp tịt lại thành một đường cong, hàm răng đều như hạt bắp cũng vì thế mà lộ hết cả ra. Tiện thể cô đưa tay vỗ mấy phát vào mãnh nam bệnh tật trên giường để tỏ ý tán thưởng con mắt tinh đời, vỗ hăng tới mức khiến anh chàng kia bật ho vài tiếng.

“Được rồi, người nói nốt những gì muốn nói đi!”

Mãnh nam bệnh tật gật gật đầu, tiếp tục nói: “Cốc trà đó đích thực có độc, vì thế nên bây giờ, toàn thân ta đang mềm nhũn, không còn chút sức lực nào cả.”

Sau đó thì...? Tiêu Ngũ Thập Lang lắng nghe một cách cực kì, cực kì nghiêm túc.

“Ừm, thế thôi, không có gì khác nữa.”

Mẹ kiếp, Ngũ Thập Lang thực sự sắp bùng nổ rồi! Cô nắm tay đấm mạnh xuống mặt giường, hét lên trong tức giận: “Không còn gì nữa sao?”

“Không còn gì nữa cả”. Mĩ nam bệnh tật lắc đầu.

Không còn gì nữa, vậy lúc vừa xong, là ai đã tỏ ra vô cùng thần bí chứ?

Nắm đấm lại được giơ cao lần nữa, Ngũ Thập Lang mặt mày hung tợn, trông đẹp trai không có nghĩa là được phép trêu chọc người ta, như vậy là hành vi vô đạo đức!

Người trên giường cười tí mắt nhìn qua, chỉ vào nắm đấm của Ngũ Thập Lang, cười nói: “Xem kìa, thứ độc đó chẳng có chút tác dụng gì với người hết.”

Là ý gì đây?

“Chắc hẳn người không có một chút công lực nào đúng không?”

Ừm... Hình như là thế... Mà đích thực là thế rồi. Độc chiêu “khỉ trộm đào” thì đâu cần dùng đến công lực!

“Cho nên mới nói, thứ độc đó chẳng có chút công dụng nào với người cả”. Mĩ nam bệnh tật bật cười rồi nói tiếp: “Nếu công lực càng thâm hậu thì độc tính lại càng phát tác mạnh.”

Ngũ Thập Lang ngay tức khắc mặt mày rộ ý xuân. Huynh đài à, người nên nói sớm một chút chứ!

Thế mới bảo, hành tẩu giang hồ thì phải biết khiêm tốn, nhường nhịn. Ai nói không có võ công thì không ổn nào? Khi vận may tới thì một người không biết võ công có thể địch được cả chục tên cao thủ võ lâm ấy chứ!

“Vậy người hạ độc đâu?”. Ngũ Thập Lang thận trọng gặng hỏi, nói cho cùng thì hiện trường xảy ra vụ án vẫn chưa được thu dọn gọn gàng, cũng có nghĩa là kẻ hạ độc vẫn còn đâu đó quanh đây.

“Ở ngay trong gầm giường”. Mĩ nam ho vài tiếng rồi đứng dậy, cố tỏ ra thần bí, khó đoán. “Ta đã dùng nước hủy thây để giải quyết xác hắn rồi.”

Ngay tức khắc, Ngũ Thập Lang dựng hết cả tóc gáy. Cô nhảy ngay ra chỗ cách chiếc giường xa năm bước.

Sau khi đứng vững, cô liền nhìn chăm chăm vào mĩ nam bệnh tật, một lúc lâu sau, Ngũ Thập Lang mới lấy hết can đảm hỏi tiếp: “Xin hỏi...”

“Hả? Có chuyện gì?”. Mĩ nam bệnh tật ôn hòa, dịu dàng, đưa tay hào hiệp: “Người cứ hỏi đi!”

“Đã hủy thây triệt để chưa?”

Im bật...

Mĩ nam bệnh tật bị hỏi vậy, nhất thời chết lặng, im lìm không nói gì, lẳng lẳng nhìn qua, sau đó từ từ vẫy tay, ra hiệu cho Ngũ Thập Lang tiến lại gần.

“Hả? Cái gì thế?”

“Người ấy, lại gần đây!”

Ngũ Thập Lang từ từ tiếp lại gần bên giường, đột nhiên, mỹ nam bệnh tật nhồm dậy, dùng sức ấn mạnh đầu của Ngũ Thập Lang xuống rồi nói: “Người nhìn xem ta đã hủy thân triệt để hay chưa?”

Bởi vì không có chút phòng bị nào nên đôi mắt của Ngũ Thập Lang trợn to ra, nhìn thẳng vào dưới gầm giường.

Chỗ đó sạch sẽ, gọn gàng, không thấy bất cứ cái gì cả.

Ngay cả chút vết tích ướt át cũng không hề lưu lại.

“Không có gì hết!”. Ngũ Thập Lang đứng dậy đầy nghi hoặc, lớn tiếng trả lời: “Không ngờ lại chẳng thấy cái gì cả.”

Theo lí mà nói, đáng lẽ phải có chút máu me đọng lại chứ!

Lẽ nào cuốn ***Giang hồ chí*** đã miêu tả hoàn toàn sai?

“Đương nhiên là không có rồi”. Mỹ nam ồm yếu vui như trảy hội, cười tít cả mắt lại. “Vừa rồi, ta đã lừa người đó!”

Ya!!! Khí huyết đảo ngược... Khuôn mặt của Ngũ Thập Lang vì tức quá mà đỏ như gan lợn.

“Người thật là thú vị!”. Miệng cười nhăn nhăn nhở nhở, mũi nam bệnh tật không hề cảm thấy hổ thẹn, tức khắc ngồi bật dậy, cuộn gọn tóc lại rồi dùng chiếc trâm bạch ngọc cố định mái tóc.

“Hay là người làm người tùy tùng cho ta đi!”. Những ngón tay thon dài buộc nút chiếc áo khoác ngoài, mũi nam bệnh tật ngẩng đầu, cười nói tiếp: “Ta đảm bảo rằng người sẽ được ăn ngon, mặc đẹp, hơn nữa lại được vô cùng vui vẻ.”

Ngũ Thập Lang nhếch mép cười lạnh lùng, đưa năm đấm lên cao rồi nện một cái thật mạnh vào mắt của mũi nam bệnh tật. Sau một quyền, trên làn da trắng trẻo, nõn nà của mũi nam lập tức hiện ra một con mắt gấu mèo.

“Ta không làm!”

Mũi nam bệnh tật ngay tức khắc trút bỏ vẻ yếu ớt, bệnh tật trước đó, toàn thân toát lên khí chất nho nhã, quý phái, khí thế át người: “Người dám đánh ta ư?”

“Bụp”, một quyền nữa được “tái xuất giang hồ” khẳng định nghi hoặc của mũi nam bệnh tật.

Ngũ Thập Lang đánh cho con mắt còn lại của anh chàng cũng trở thành gấu mèo.

“Người tiêu rồi!”. Mĩ nam bệnh tật nhìn Ngũ Thập Lang với ánh mắt dòm người chết, ngón tay nhanh chóng lướt qua khuôn mặt cô, đầu ngón tay vương chút phấn đỏ.

“Người mới tiêu thì có!”. Ngũ Thập Lang lại càng thêm tức khí hét lên.

“Người thử sờ lên khóe miệng của mình mà xem, người đã trúng độc của ta rồi. Tên nó là Đồng Sinh Cộng Tử độc.”

Ngũ Thập Lang liền nghe theo, sờ lên khóe miệng của mình rồi giơ ngón tay ra, tận dụng tia sáng le lói trong căn phòng tối đen để căng mắt ra nhìn, lập tức trông thấy một màu đỏ chói.

Giang hồ thật quá đổi đáng sợ, cô vừa bất cẩn đôi chút đã khiến mình bị trúng độc rồi.

“Như vậy thì sẽ thế nào?”. Giọng nói của Ngũ Thập Lang bắt đầu run rẩy.

“Không phải lo lắng, cùng lắm thì sẽ thế này, ta chết, người cũng chết”. Nét mặt nghiêm nghị, ánh mắt của mĩ nam bệnh tật sáng như sao đêm.

“Nếu như ta chết trước thì sao?”

“À, người chết trước hả? Nếu như vậy, ta sẽ tìm một nơi sơn thủy hữu tình rồi an táng cho người”. Mĩ nam bệnh tật cười tít mắt trả lời.

Thật chẳng còn thiên lí gì nữa, trên thế gian này, sao lại có thứ độc kinh khủng như thế chứ? Tiêu Ngũ Thập Lang muốn khóc mà không rặn nổi một giọt nước mắt.

“Cho nên mới nói, người không muốn theo ta cũng khó lắm”. Mĩ nam bệnh tật cười sung sướng, rút ra một chiếc khăn trắng muốt, vừa lau tay cho Ngũ Thập Lang vừa than thở: “Hay là người chấp nhận làm tùy tùng theo ta, ta sẽ giải độc tử tế cho?”

Tuy chỉ đơn giản là mấy lời thương lượng nhưng được thốt ra từ miệng của chàng thì chẳng khác nào mệnh lệnh.

Tiêu Ngũ Thập Lang mặt mày ảo não, khổ sở, chẳng cam tâm tình nguyện chút nào lên tiếng. “Vậy thì ít nhất cũng phải cho ta được biết cao danh quý tính của công tử chứ!”. Phen này, ta sẽ làm một tiểu nhân, ngày ngày châm kim vào hình nộm cho người sớm chết, hừ!

Mĩ nam bệnh tật từ từ đứng dậy khỏi giường, hất đuôi áo ra đằng sau một cách oai vệ, nét mặt đắc ý kết hợp cùng đôi mắt gấu mèo, hùng hồn tuyên bố: “Ta chính là thiếu trang chủ của Lạc Hà sơn trang, tên gọi... Lạc... Cẩm... Phong!”

Lạc Cẩm Phong, người đứng thứ hai trong bảng xếp hạng các mĩ nam trên giang hồ, đứng trên Đoạn Thủy Tiên!

Con người lễ độ, nho nhã, biệt hiệu “Quân tử kiếm”!

Ngoại trừ tướng mạo đúng như những gì cuốn ***Giang hồ chí*** ca ngợi, còn lại tất cả đều là tầm bậy tầm bạ hết. Hắn ta nào có giống hạng quân tử nho nhã, rõ ràng là phường ngụy quân tử ăn thịt người chẳng chừa lại xương!

Nhân phẩm thì tà ác, cả người chỉ được mỗi khuôn mặt kia mà thôi.

Thôi được, làm tùy tùng cho đại mã nam cũng chẳng phải là chuyện gì nhục nhã cho lắm. Tuy rằng đã tự mình vớ về, huyền hoặc nhưng trái tim của Ngũ Thập Lang vẫn như tan thành từng mảnh.

Chương 2: Ngự Kiếm sơn trang

Nơi mà Tiêu Ngũ Thập Lang muốn đến thực sự là Tô Châu đệ nhất trang.

Nghe nói ở đó đang tổ chức đại hội thưởng kiếm, còn có hai thanh kiếm cổ vẫn chưa tìm được chủ nhân, nghe đồn hai thanh kiếm này có linh khí, một có linh khí của nam nhân, một có linh khí của nữ nhân, một khi đã nhận chủ thì cả đời nó sẽ đi theo người ấy. Điều thần kì nhất là chủ nhân của hai thanh kiếm đó sau cùng cũng tình cảm sâu đậm, bách niên giai lão bên nhau trọn đời.

Lần đầu tiên đọc được chuyện này trên **Giang hồ chí**, Ngũ Thập Lang cảm thấy hứng thú đến cực độ, tuy rằng bản thân cô không có chút võ công nào nhưng lại có khát vọng cháy bỏng được sở hữu đôi kiếm cổ kia. Nói cách khác là cô khát khao có được hai thanh kiếm cổ đó từ tận đáy lòng.

“Lạc thiếu gia, hay là chúng ta đi tới đại hội thưởng kiếm ở Tô Châu nhé!”. Ngay lúc lên thuyền ở Trấn Giang, nhìn thấy Lạc Cẩm Phong trầm lặng ưu tư, Ngũ Thập Lang đã không kiềm chế được mà đưa ra lời đề nghị.

“Ta không thích, ở đó thì có gì hay ho chứ?”. Lạc Cẩm Phong đưa mắt nhìn qua. “Lẽ nào người lại giống như những tiểu cô nương lặn lội trên giang hồ khác, đam mê ham hố hai thanh Linh Tê bảo kiếm, muốn đi thử vận may?”

Sắc mặt của Ngũ Thập Lang sa sầm lại. Đúng là sỉ nhục người ta quá đáng, không ngờ hẳn lại dám đem bản thân cô so sánh với lũ đàn bà kia!

“Ta không hề, chỉ là ta cảm thấy hiếu kì với hai thanh kiếm cổ kia mà thôi”. Nộ khí xung thiên, Ngũ Thập Lang đành phải giấu khuôn mặt đằng sau tay áo.

“À...”. Như đang suy ngẫm điều gì đó, Lạc thiếu gia đưa tay vẫy vẫy, ra hiệu cho Ngũ Thập Lang lại gần mình.

“Hả? Có chuyện gì, Lạc thiếu gia?”. Thân người Ngũ Thập Lang hơi ngả về phía trước, ra vẻ một “bảo bối” biết nghe lời. Trên thực tế, vị đại thiếu gia nhà họ Lạc này tính tình độc đoán,

khó chiều, nếu như không chịu y theo lời hấn thì mặc dù bề ngoài hấn vẫn ôn hòa, bình thản, tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng trong lòng nhất định sẽ tìm một cơ hội nào đó để trả thù rửa hận cho xem.

Cô cũng chẳng biết làm cách nào mà hấn lại có được cái biệt danh “Quân tử kiếm” kia nữa!

“Mượn tay áo của người dùng một lát!” Lạc thiếu gia đưa tay ra, mười ngón tay thon dài, hồng hào, trắng trẻo, trong tay đang cầm một trái táo đỏ rộm, tóm lấy tay áo của Ngũ Thập Lang, bắt đầu lau quả táo kia như bên cạnh chẳng có ai vậy.

Chàng nhẹ nhàng lau từng chút, từng chút một, giống như đang tỉ mỉ điêu khắc một tác phẩm nghệ thuật tuyệt mỹ...

Trán bắt đầu nổi gân xanh, mắt nhìn tay áo bị bôi một lớp bụi mỏng, Ngũ Thập Lang chỉ hận không thể chết ngay lập tức.

“Ngũ Thập Lang, chất liệu vải áo của người chẳng tốt gì cả”. Lạc Cẩm Phong chẳng buồn ngước mắt lên nhìn, cầm lấy tay áo của Ngũ Thập Lang rồi than thở: “Làm cho ta lau táo mà chẳng thấy sưng tay chút nào.”

... Im lặng, ta nhin!

Khóe mắt và khóe miệng của Ngũ Thập Lang không ngừng co giật. Để giải độc trên người, bất cứ điều gì ta cũng có thể nhẫn nhịn được.

Ngũ Thập Lang lập tức đưa tay lên vuốt liên tục trên mặt ba, bốn lần. Khi bàn tay hạ xuống, trên mặt cô đã hiện rõ bộ dạng tiểu nhân hớn hở: “Lạc thiếu gia nói chí phải! Liệu người có cần dùng áo trong của ta hay không? Vải ở đó mềm mại hơn rất nhiều đấy!”

Lạc Cẩm Phong từ từ ngược mắt lên nhìn khuôn mặt của Ngũ Thập Lang rồi thở dài. “Không tốt đâu!”

Tại sao chứ? Bản thân cô đã nỗ lực làm một nô tài tận tụy, chân tình đến vậy rồi, theo lẽ thường tình thì Lạc đại thiếu gia cũng nên cảm động đôi chút mới phải chứ nhỉ!

Hà có gì mà hần lại biểu lộ vẻ mặt ngần ngại một cách đáng ghét thế kia cơ chứ?

“Không tốt đâu, cô quá bồn thỉu, táo của ta sẽ hôi lắm!”. Lạc thiếu gia thẳng thắn trả lời, hoàn toàn không hề lo nghĩ cho tâm hồn yếu đuối của Ngũ Thập Lang. “Có phải là đã rất lâu rồi, người không tắm rửa không? Ta nghĩ thấy hôi lắm.”

Thật chẳng giữ chút thể diện nào cho người ta mà! Suýt chút nữa thì Ngũ Thập Lang ôm mặt khóc lớn.

Đường đường là đại tiểu thư nhà họ Tiêu, muốn trời được trời, muốn đất được đất, tại sao vừa gia nhập giang hồ thì địa vị của cô đã chẳng bằng một hạt gạo nhỏ nhoi thế này?

Cứ điềm nhiên sủ nhục một nữ nhi yếu đuối không cách nào tắm rửa tử tế đi, chắc chắn nhà người sẽ bị báo ứng thích đáng đấy!

Lần đầu tiên trong đời, ý thức về thân phận nữ nhi dâng trào trong Ngũ Thập Lang.

Cô đứng chôn chân ở đuôi thuyền, dùng ánh mắt giết chết Lạc Cẩm Phong hàng trăm hàng vạn lần.

Đoạn sông dài từ Trấn Giang đến Kim Lăng vừa sâu vừa rộng, còn con thuyền mà Lạc Cẩm Phong và Ngũ Thập Lang thuê lại vừa nhỏ vừa hẹp. Vốn dĩ ở bến sông có rất nhiều con thuyền vừa to vừa đẹp, nhưng Lạc đại thiếu gia lại có hứng thú với những gì đặc biệt khác thường nên vừa nhìn thấy đã lập tức “ưng ý” con thuyền bé nhỏ, mỏng dẹt như chiếc lá liễu này. Thế nên giờ đây, chỉ cần một cơn gió nhẹ trên sông cũng đã đủ để khiến cho chiếc thuyền lắc lư, chao đảo rồi.

Lạc thiếu gia nằm chính giữa chiếc giường, hai tay đưa lên làm gối, dáng vẻ vô cùng đắc ý. Nhìn thấy khuôn mặt của Ngũ Thập Lang xanh như đất nhái, đứng trên thuyền với thái độ vô cùng thận trọng, chàng nở nụ cười tươi rói, hỏi: “Ngũ Thập Lang, người có biết bơi không?”

Giọng nói nho nhã, thái độ vô cùng chân thành, trong mắt còn biểu hiện tình cảm thân thiết giữa bằng hữu với nhau, những điều này đã khiến Ngũ Thập Lang ngây người trong giây lát rồi thành thật trả lời: “Ta có biết bơi.”

“À, vậy thì rất tốt!”. Lạc thiếu gia ngồi thẳng dậy, dịu dàng mỉm cười rồi nói tiếp: “Thực mất mặt quá, Ngũ Thập Lang à, thiếu gia của người chính là ta không hề biết bơi.”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn câm lặng. Cái này thì có quan hệ gì với nhau nhỉ? Đang ngồi trên thuyền chứ đâu phải so bì bơi lội!

Mà cho dù không biết bơi thì cũng chẳng sao cả, dù gì thì bến sông ở Kim Lăng cũng đã hiện ngay trước mặt rồi, chỉ còn một khoảng cách ngắn nữa là cập bến thôi.

Người chèo thuyền quay đầu lại nhìn với ánh mắt nghi ngại.

Lạc Cẩm Phong đứng dậy, nhìn người chèo thuyền rồi xua xua tay, tỏ thái độ vô cùng bình tĩnh, nho nhã. Sau đó, chàng phúi phúi tà áo, mỉm cười thân thiện, nhìn Ngũ Thập Lang với ánh mắt cực kì dịu dàng và nói: “Quần áo của người bẩn thỉu, rách nát quá, đã đến lúc phải tắm rửa một trận tử tế rồi. Cho nên sau khi thuyền cập bến, thiếu gia của người là ta sẽ chọn một khách điểm sang trọng, rộng rãi rồi sai người chuẩn bị nước non đầy đủ để người tắm thật thoải mái.”

Khách điểm sang trọng, rộng rãi, nước tắm ấm áp, chỉ nghĩ đến đây thôi, Ngũ Thập Lang đã trào lệ vì mừng vui rồi.

Căn cứ vào đó, có thể thấy rằng nhân phẩm của Lạc thiếu gia cũng đâu đến nỗi xấu xa quá, coi như hắn cũng biết yêu thương, chăm sóc cho thuộc hạ của mình.

Ngũ Thập Lang khóe mắt long lanh ầng ậc nước nhìn về phía Lạc thiếu gia đang bước đến mạn thuyền, miệng khẽ run lên, chuẩn bị thốt ra những lời chân thành tự đáy lòng để thể hiện sự cảm kích trước ưu ái của chủ nhân dành cho mình.

Đột nhiên Lạc Cẩm Phong quay phắt người sang, cười tươi roi rói rồi nháy mắt, thân thiết vỗ vỗ lên vai cô, miệng bảo: “Ngũ Thập Lang, người có biết không, ở phía đuôi thuyền có một lỗ thủng nho nhỏ đấy!”

Hả? Tại sao lại có chuyện đó? Ngũ Thập Lang nhanh chóng nhìn xuống dưới chân mình, quả nhiên nước sông đã bắt đầu tràn vào trong lòng thuyền.

“Thiếu gia của người là ta lại không biết bơi”. Vừa dụi dụi nói, chàng vừa nắm vai của Ngũ Thập Lang kéo sang phía bên mép thuyền. “Người cho bốn thiếu gia mượn đầu người dùng đôi chèo, thiếu gia ta tựa Đạp Ma qua sông, khinh công vô cùng lợi hại, lên được đến bờ sông, ta sẽ quay lại cứu người.”

Không phải chứ? Tiêu Ngũ Thập Lang bi phần nhìn sang.

Người ta chớp chớp mắt, đưa một ngón tay ra, vừa mới ấn nhẹ vào, “bụp” một tiếng, Ngũ Thập Lang đã ngã bổ nhào ra sông, mặt nước sủi đầy một đám bọt lớn.

Tiếp theo đó, Lạc đại thiếu gia tư thế vô cùng nho nhã, oai phong, nhẹ nhàng nhún chân lên đỉnh đầu của Ngũ Thập Lang vừa mới nhú khỏi mặt nước, giống hệt một chú đại bàng lông trắng tựa tuyết, bay vút lên trên bờ.

Dáng vẻ tuyệt mỹ, nhã nhặn, tà áo bay bay phiêu linh ấy đã khiến cho vô số các cô nương, đại thẩm bên bờ sông đỏ mặt thẹn thùng.

“Lạc Cẩm Phong, cứu mạng...!”. Ngũ Thập Lang vẫn đang bập bênh trên sông, bởi vì quá nỗ lực quẫy chân quẫy tay bơi lội nên chiếc dây buộc tóc bị trôi đi mất, mái tóc dài đến thắt lưng xõa ra, ẩn hiện trên mặt nước, nhấp nha nhấp nhô. “Chân ta bị chuột rút rồi!”

Lạc Cẩm Phong đứng trên bờ, khuôn mặt đang cười tươi như hoa này giờ bỗng dần dần cứng đờ lại, hiện rõ vẻ lo lắng, thấp thỏm.

Chẳng suy nghĩ nhiều, Lạc Cẩm Phong nhanh chóng vươn người, nhảy ngay xuống sông.

Quả thực chàng không hề biết bơi, mặc dù đã nỗ lực quẫy đạp vươn về phía giữa sông nhưng càng quẫy đạp thì người chàng lại càng chìm xuống sâu hơn.

Ở chỗ không xa, Ngũ Thập Lang bắt đầu bơi lội một cách thuần thục, nho nhã, trên khuôn mặt bé nhỏ tràn đầy sự đắc ý.

Nhìn thấy Lạc Cẩm Phong quẫy quẫy đạp đạp, hết chìm lại nổi, đôi mắt to của cô cười tíu lại, vẽ nên một nét cong như mảnh trăng khuyết.

Một con sóng nhẹ xô tới khiến cho Lạc Cẩm Phong quấy đạp này giờ lập tức mất tăm mất dạng. Ngũ Thập Lang tắt hẳn nụ cười, không che giấu nổi vẻ căng thẳng, lo lắng vô cùng.

Đúng vậy, tuy rằng tên Lạc thiếu gia kia miệng lưỡi độc địa, nhân phẩm thấp kém, nhưng nói đi cũng phải nói lại, suốt đường đi, hắn đã hết lòng chăm sóc, lo lắng cho cô.

Biết rằng Ngũ Thập Lang thích ăn thịt nên mặc dù bản thân đã ăn chay một thời gian dài, mỗi bữa, chàng đều không quên gọi thêm vài món thịt thà, cá mú.

Dẫu lúc này, hắn có đùa ác đôi chút mà đẩy cô xuống sông, nhưng thực sự thì chỗ đó đã rất gần với bờ rồi, hơn nữa bên cạnh cô còn có một người chèo thuyền tinh thông, quen thuộc với sông nước. Lúc đầu, cô vốn nghĩ rằng với sự tinh tường, thông minh của mình, Lạc thiếu gia nhất định sẽ không nhảy xuống nước, ai mà ngờ được cuối cùng, chàng vẫn cứ lao vào cứu cô.

Nếu như Lạc Cẩm Phong thực sự xảy ra chuyện gì bất trắc... Trái tim Ngũ Thập Lang bỗng nhiên thắt chặt lại, như bị một chiếc kim đâm mạnh, cắm sâu vào khiến cô cảm thấy đau đớn vô cùng.

Bơi thêm một đoạn ngắn nữa, Ngũ Thập Lang quơ phải một thứ gì mềm nhũn.

Mở to mắt ra nhìn, quả nhiên đó là Lạc Cẩm Phong trong chiếc áo màu trắng, mắt nhắm tịt lại, xem ra là đã ngất đi vì bị sốc nước.

May mắn là người chèo thuyền tài giỏi vẫn luôn ở bên cạnh cô, hai người tận sức kéo Lạc Cẩm Phong lên bờ.

Sắc mặt trắng bệch, mắt nhắm nghiền, miệng đóng chặt, chỉ có mũi truyền ra một hơi thở đứt quãng, yếu ớt đến mức tưởng chừng như bất cứ lúc nào cũng có thể ngừng lại ngay tức khắc.

Căng thẳng tột độ, Ngũ Thập Lang cố gắng nhớ lại lúc nói chuyện phiếm với các hộ vệ trong phủ, họ có nói đến một cách cứu người sặc nước khá là quen thuộc.

Quen thuộc thì quen thuộc, cô phải cứu Lạc Cẩm Phong cho bằng được!

Nghiến chặt răng, Ngũ Thập Lang đưa nắm đấm lên, liên tục đập mạnh vào phần bụng của Lạc Cẩm Phong. Mỗi một đấm giáng xuống, từ khe miệng của Lạc thiếu gia lại trào ra không ít nước, sắc mặt cũng từ từ hồng hào trở lại, hơi thở ở mũi càng lúc càng mạnh mẽ hơn.

Ban đầu chỉ đơn thuần là vì cứu người, nhưng đấm đi đấm lại, dần dần Ngũ Thập Lang lại cảm thấy hứng thú vô cùng. Hồi tưởng lại những hành vi ác ý, khó có thể dung tha trước kia của Lạc Cẩm Phong, cô không kìm chế được mà đấm ngày càng mạnh hơn.

Nỗi đau đớn liên tiếp ập tới khiến cho Lạc Cẩm Phong từ từ tỉnh lại. Mở hé hé mắt, chàng nhìn cảnh vật xung quanh một lượt, thấy Ngũ Thập Lang tóc xõa đến thắt lưng đang đắm vô cùng hưng phấn, vui vẻ, chàng cảm thấy rất kinh ngạc, sau đó khẽ nhoẻn miệng cười.

Lạc Cẩm Phong nhắm tịt mắt lại, giả vờ vẫn đang bị ngất lịm vì sặc nước, thậm chí còn nín luôn hơi thở.

Sau khi đắm hơn ba mươi quyền, Ngũ Thập Lang mới chợt nhớ ra nhiệm vụ thực sự của mình lúc này là phải cứu người bị sặc nước. Lương tri bé nhỏ trong người bắt đầu trỗi dậy. Nhìn thấy đôi mắt của Lạc Cẩm Phong vẫn nhắm nghiền lại, này giờ vẫn cứ bất tỉnh nhân sự, trong lòng lo lắng như lửa đốt, cô liền đưa tay đặt trước mũi chàng, không ngờ lại còn yếu hơn cả khi này.

Những người đứng cạnh quan sát từ thâm thì bàn tán giờ đã chuyển sang lớn tiếng tranh cãi, thậm chí có một vài cô nương còn khước mắt ngăn lệ, bắt đầu sụt sùi, nước nỡ.

Lúc này, rõ ràng là người phụ nữ tóc tai xõa xươi kia ngã xuống nước trước, mê hoặc công tử đẹp trai, anh tuấn này nhảy xuống cứu. Lúc lên bờ, vị công tử này gần như đoạn khí rồi, vậy mà người phụ nữ độc ác ấy còn đắm vào bụng chàng mấy chục quyền, càng đắm càng hân hoan. Thực sự là mất hết lương tri rồi!

Chưa nói đến hành động nghĩa hiệp của vị công tử áo trắng đã khiến cho người ta cảm động đến mức nào, chỉ xét riêng

khuôn mặt khô ngô, tuần tú kia, nếu như chàng chết đi thì đúng là vô cùng đáng tiếc.

Ánh mắt phần nộ của tất cả quần chúng vây quanh không hện mà gặp đều hướng về phía Ngũ Thập Lang, khiến cho cô càng lúc càng cảm thấy hổ thẹn, có lỗi.

Thực ra, cách cứu người sắc nước quê mùa đó vẫn còn một chiêu sau cùng.

Có điều, nam nữ khác biệt, cho nên... bản thân cô vẫn nghĩ rằng sẽ không cần dùng tới nó.

Nhưng mà lúc này, tình hình đang nguy cấp, tính mạng con người là quan trọng, hơn nữa, trong cuốn **Giang hồ chí** đã viết rằng: “Nhi nữ giang hồ không câu nệ tiểu tiết”.

Nghĩ vậy, Ngũ Thập Lang lập tức hít một hơi thật sâu rồi cúi thấp đầu xuống, nhắm mắt lại rồi từ từ đặt môi lên môi Lạc Cẩm Phong.

Cô thối số không khí trong miệng mình vào miệng của chàng.

Làn môi mềm mại của cô vừa đặt xuống thì đôi mắt của Lạc Cẩm Phong liền mở ngay ra, trợn tròn mắt nhìn vào Ngũ Thập Lang đang áp trên người mình. Cảm giác lạ lùng, mềm mại, ngọt ngào, đê mê từ miệng chàng bắt đầu lan ra khắp

người. Cảm hứng dâng trào, không kiềm chế được, chàng liền đưa tay ra ôm chặt Ngũ Thập Lang vào lòng.

Cảm giác môi chạm môi chưa đủ khiến Lạc thiếu gia mãn nguyện, có cái gì đó lạ lẫm trong người bỗng thôi thúc anh muốn có được nhiều hơn thế.

Chàng dùng cảm đưa lưỡi nhẹ nhàng tách hai hàm răng của Ngũ Thập Lang ra rồi từ từ tiến sâu vào trong.

Đôi lưỡi quấn quýt khiến Ngũ Thập Lang hoàn toàn kinh ngạc, chờ người ra, còn quần chúng xung quanh thì im lặng không nói gì, mặt đỏ ửng nhìn hai con người đang biểu diễn chuyện phòng the ngay bên bờ sông.

Một lát sau, khi đã lấy lại được thần trí, Ngũ Thập Lang lập tức đẩy mạnh Lạc Cẩm Phong đang lưỡi quấn quýt lưỡi của mình sang một bên. Sắc mặt cô lúc thì trắng bệch lúc lại xanh tím, ngồi chờ người nhìn Lạc Cẩm Phong vẫn còn nằm trên mặt đất.

Đột nhiên cô đứng bật dậy, nhấc chân lên đạp mạnh một cước vào bụng của Lạc Cẩm Phong, sau đó quay người bỏ chạy. Mái tóc dài bay bay trong gió, y phục ướt đầm dính chặt vào người, làm lộ rõ ra thân hình mảnh mai, thon gọn của cô, tạo cảm giác đáng thương, đáng quý vô ngần.

Lạc Cẩm Phong nằm trên mặt đất, mãi mà không động dậy được. Tuy Ngũ Thập Lang không biết võ công nhưng khi này, cô

thực sự đã vận toàn lực mà đạp thẳng chân lên bụng khiến chàng đau quặn cả người.

Thế nhưng chút đau đớn này chẳng khiến chàng bận tâm, bây giờ, điều Lạc thiếu gia lo lắng nhất chính là Ngũ Thập Lang đã phản uất mà bỏ chạy.

Dáng vẻ vừa thẹn thùng vừa phẫn nộ, trong đôi mắt to tròn hiện rõ sự bất lực, không biết phải làm gì khiến cho trái tim chàng bỗng nhiên rung động.

Lạc Cẩm Phong run run đứng dậy, chỉnh đốn lại trang phục ướt đẫm nước của mình rồi phi thân về hướng mà Ngũ Thập Lang vụt chạy mất. Nhanh chóng bay qua mấy cây đại thụ, đến cái cây cuối cùng, chàng nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang ngồi thu lu dưới gốc cây, đôi mắt thần thờ, vô hồn.

“Ngũ Thập Lang!”. Lạc Cẩm Phong ngây ngô đi đến đứng trước mặt cô, trên người hoàn toàn không còn vẻ kiêu ngạo như trước kia nữa. Tiếp đó, chàng từ từ ngồi xuống. “Cô ngồi đây với y phục ướt thế này, coi chừng cảm lạnh đó!”

Giọng nói ấm áp, dịu dàng, ánh mắt Lạc thiếu gia long lanh như đọng đầy những nước. Nếu để cho những người trong sơn trang biết được thiếu gia nhà họ cũng có lúc đối đãi dịu dàng với phụ nữ thì chắc hẳn họ sẽ vô cùng kinh ngạc.

“Ta muốn được tắm!”. Ngũ Thập Lang cúi gằm mặt xuống, giọng nói từ từ truyền ra từ bên đầu gối. “Ta muốn được ở khách

điểm sang trọng, rộng lớn, muốn được ngâm người trong nước tắm ấm áp, dễ chịu!”

Lạc Cẩm Phong nhất thời khựng người lại, không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Trên đường đuổi theo đến đây, chàng đã tưởng tượng ra cảnh Ngũ Thập Lang sẽ ăn vạ thế nào, bắt đền ra sao, yêu cầu làm gì... Chắc hẳn cô sẽ bắt chàng phải chịu trách nhiệm, bắt chàng phải lấy mình làm vợ.

Bởi vì từ khi bắt đầu có ý thức, bên cạnh Lạc Cẩm Phong đều là những người con gái như vậy cả, họ toàn nghĩ trăm phương ngàn kế để trở nên thật xinh đẹp, quyến rũ rồi giở đủ loại chiêu trò với hi vọng rằng sẽ có một ngày chàng phải lòng họ. Cho nên, lúc tưởng tượng về phản ứng của Ngũ Thập Lang, chàng ngay lập tức quy cô vào cùng một giuộc với những người phụ nữ khác, mặc dù chàng đã biết rõ rằng Ngũ Thập Lang hoàn toàn không giống bất cứ một người phụ nữ nào bên cạnh mình trước kia. Thậm chí, cô còn chẳng hề ý thức rằng mình là phận nữ nhi.

Có điều, vào lúc nghĩ rằng mình sẽ phải chịu trách nhiệm với cô ấy, không ngờ trong lòng chàng lại dâng lên cảm giác ngọt ngào, vô cùng chờ mong, hi vọng. Những cảm xúc chân thật lần đầu tiên xuất hiện trong cuộc đời Lạc Cẩm Phong.

Bản thân chàng không hề tỏ ra chán ghét việc phải chịu trách nhiệm với cô chút nào.

Một chút cũng không!

“Được thôi, bốn thiếu gia sẽ đưa cô đến một khách điểm sang trọng, rộng lớn, ngâm mình trong nước tắm ấm áp!”. Ra sức đè nén cảm giác thất vọng trong lòng, Lạc Cẩm Phong nhếch miệng nở nụ cười hiền hòa, dịu dàng, đưa tay ra phía trước mặt Ngũ Thập Lang đang ngồi dưới gốc cây.

Hừm! Người cho rằng tỏ ra vẻ quân tử lịch lãm thì ta sẽ lại mắc lừa người lần nữa sao? Chắc chắn là như vậy, hẳn ta đang giả vờ giả vịt đưa tay ra, sau đó lại rút ngay lại để cho mình ngã sõng soài lần nữa đấy mà! Ừm, nhất định là như vậy!

Ngũ Thập Lang đứng bật dậy, đưa tay đập mạnh vào bàn tay của Lạc Cẩm Phong rồi ngẩng đầu nói: “Đi trước dẫn đường đi, thiếu gia của ta!”

Nha đầu chiết tiết, lòng tự tôn của Lạc Cẩm Phong bị tổn thương một cách cực kì nghiêm trọng trước cái phẩy tay vô tình của Ngũ Thập Lang. Có điều, ngay sau khi Ngũ Thập Lang mở miệng nói mấy chữ “thiếu gia của ta”, chàng lại không kiềm chế được mà nhoẻn cười mãn nguyện, nổi hân hoan xuất phát từ tận đáy lòng.

Không tệ chút nào, “thiếu gia... của ta” đấy nhé!

Cách xưng hô này thật không tệ chút nào! Vừa đi vừa ngoái đầu lại, ánh mắt của Lạc thiếu gia lộ rõ vẻ hớn hở, vui mừng, đem theo chút tình cảm khó cắt nghĩa, nhìn Ngũ Thập Lang đang càu nhàu một cách đăm đăm.

Không hay rồi, tên đáng ghét này vốn dĩ đã luôn thần kinh, thần bí, không ngờ sau khi sắc nước gần chết lại càng thêm bất bình thường. Thử nhìn mà coi, ngay ánh mắt cũng bắt đầu trở nên âm đãng! Ngũ Thập Lang thật thật chặt tấm đai lưng của mình lại, khuôn mặt nghiêm nghị đi theo đằng sau Lạc Cẩm Phong. Đôi mắt đại bàng, tinh tường của cô bắt đầu tìm kiếm cái “khách điểm sang trọng, rộng lớn” mà Lạc thiếu gia vẫn nói.

Đích thực cũng có một khách điểm sang trọng, rộng lớn.

Đó chính là khách điểm lớn nhất, tốt nhất ở thành Kim Lăng này, có tên là Phụng Lai Nghi. Tiền sảnh có bốn cây cột to lớn, sừng sững, nước sơn đỏ rực rỡ, trên thân cột còn chạm hình một chú phượng hoàng lửa đang điểm lệ tung cánh, chút bột vàng được phun phía trên càng khiến cho hình ảnh thêm tráng lệ.

Trên tấm biển có khắc dòng chữ như rồng bay phượng múa: “Hữu Phụng Lai Nghi”.

Tiểu nhị trong khách điểm mặt mày niềm nở, nhanh chóng chạy lại gần, hân hoan tiếp đón: “Tới ngay đây... Xin hỏi khách quan có mấy người ạ?”

“Cho hai gian phòng thượng hạng!”

Mệnh lệnh đơn giản, dễ hiểu, không lời thôi lãng nhăng. “Bộp”, chàng đập ngay lên bàn một thỏi bạc vuông vắn, sáng chói.

Tiểu nhị nhìn họ với ánh mắt ngẩn ngại, mỉm cười hỏi lại: “Khách quan, chỗ chúng tôi chỉ có một gian phòng thượng hạng thôi, có được không vậy?”

Những nhân sĩ giang hồ ở vùng Tô Bắc trên đường đi tới Tô Châu tham dự đại hội thưởng kiếm đều phải đi qua Kim Lăng, và chỉ cần là người có chút danh tiếng thì đều chọn khách điểm Phụng Lai Nghi để nghỉ lại. Vì thế mà hiện tại phòng ít, người nhiều, những căn phòng thượng hạng cũng trở nên khan hiếm.

Lạc Cẩm Phong và Ngũ Thập Lang bất giác quay đầu sang nhìn nhau, ngay khi bốn mắt vừa chạm là họ liền lảng tránh, khuôn mặt dần dần đỏ ửng lên.

Sau chiếc hôn đắm đuối bên bờ sông kia, cả hai đều không tránh khỏi then thùng, khuôn mặt cứ vậy mà đỏ ửng một lúc lâu.

Ngoại trừ chỗ này, tất cả những khách điểm còn lại chất lượng đều thấp hơn rất nhiều, hơn nữa, khoảng cách cũng khá xa, trong khi trời đã bắt đầu nhập nhoạng tối.

Lạc Cẩm Phong suy đi nghĩ lại rồi quả quyết đáp: “Được, vậy thì một căn phòng thượng hạng!”. Đôi mắt chàng không dám nhìn sang Ngũ Thập Lang, sợ rằng cô sẽ gào thét lớn tiếng.

May mắn là Ngũ Thập Lang đã kiềm chế được ý muốn gào thét của mình.

Lặng lẽ đi theo sau tiểu nhị, Ngũ Thập Lang chân vừa đặt vào trong đã nhanh chóng đóng cửa phòng lại, để Lạc Cẩm Phong không chút phòng bị nào đứng bên ngoài.

“Ngũ Thập Lang, cô làm cái gì thế hả?”. Giọng nói của Lạc thiếu gia bộc lộ rõ nỗi tức giận bùng bùng. Từ trước đến nay, người khác đều dính lấy chàng không chịu buông, không ngờ hôm nay, Lạc thiếu gia lại có ngày bị nhốt ngoài cửa.

“Ta muốn thay quần áo, sao người có thể vào được chứ?”. Ngũ Thập Lang ghì lưng vào cửa, kiên quyết không chịu mở cửa ra. Tên họ Lạc kia vô cùng nhỏ nhen, để hắn ở cùng một phòng với cô, không biết hắn ta sẽ trêu ghẹo, chọc phá cô đến mức độ nào.

Phía bên ngoài cửa bỗng nhiên tĩnh lặng một cách kì lạ.

Ngũ Thập Lang hoàn toàn không tin Lạc Cẩm Phong là người dễ khuất phục và chịu nghe lời như thế nên sau khoảng thời gian một tuần hương, cô liền quay người lại, lén nhìn qua khe cửa, thấy phía ngoài quả thực trống rỗng, không có ai hết.

Đang cảm thấy vô cùng kì lạ, bỗng cô nghe thấy tiếng “cộc cộc” vang lên từ phía cửa sổ. Rồi một cánh tay thò vào, bàn tay cầm một chiếc tay nải, lắc qua lắc lại.

“Ngũ Thập Lang, hãy thay bộ quần áo ướt ra!”. Lạc Cẩm Phong không hề lộ mặt vào mà đứng khá xa bên ngoài cửa sổ, cất tiếng nói vọng vào.

Vì kế hoạch mang đồ theo võ lữ nên suốt dọc đường đi Ngũ Thập Lang không có hành trang gì cả, đương nhiên sẽ chẳng có quần áo để thay.

Thì ra trong thời gian một tuần hương khi này, Lạc thiếu gia đã đích thân ra ngoài mua trang phục cho cô.

Hắn ta thực sự tốt vậy sao?

Ngũ Thập Lang tiến lại gần cửa sổ, đưa tay giật lấy tay nải rồi mở ra, không ngờ trong đó là một bộ trang phục nữ nhi màu tím nhạt may bằng lụa thượng hạng, vừa mềm vừa trơn, trên tà áo còn thêu chìm hình bông hoa lan.

“Ta không mặc đồ này!”

Từ bé đến lớn, chỉ những lúc tết đến xuân về hay phải gặp thân thích họ hàng thì Ngũ Thập Lang mới chiếu cố mà mặc trang phục nữ nhi. Hơn nữa, bộ trang phục này còn có cả dải lụa lướt tha lướt thướt phía sau, thật không thích hợp để hành tẩu giang hồ chút nào.

“Không còn trang phục khác đâu, hay là...”. Bên ngoài cửa sổ, Lạc Cẩm Phong đang cười hết sức gian tà. “... bốn thiếu gia sẽ đại phát từ bi, ở cùng phòng với cô, để cô nằm gọn trong chăn chờ quần áo khô nhé?”

Vừa nói, chàng vừa cười tươi rói, tay đẩy cánh cửa sổ ra, xem tình hình như chuẩn bị phi thân vào trong vậy.

Ngũ Thập Lang chết lặng, chẳng nói lời nào, lẳng lẳng nhấc cốc trà trên bàn lên rồi ném mạnh về phía người đứng ngoài cửa sổ.

Cả cốc lẫn trà bay vèo vèo chẳng khác nào một ám khí hiểm độc phi thẳng về phía Lạc đại thiếu gia.

Chàng chẳng buồn nhấc chân tránh né, chỉ khẽ nghiêng đầu, chiếc cốc bay “xoẹt” qua mặt. Tay phải Lạc đại thiếu gia cầm lấy tấm rèm bên cửa sổ, chàng dịu dàng nói: “Ngoan nào, thay trang phục đi! Lát nữa, ta sẽ đưa cô đi thăm cảnh đẹp Kim Lăng thành về đêm.”

Hai chữ “ngoan nào” thốt ra từ miệng Lạc Cẩm Phong vô cùng tình cảm, khiến cho Ngũ Thập Lang lập tức nổi hết cả da gà.

“Vụt!”, cô tức khí ném luôn cả cái ấm trà về phía cửa sổ.

Lần này, Lạc đại thiếu gia đành phải xoay người tránh né rồi lại cười toe toét quay về vị trí cũ. Sau đó, chàng hài lòng mãn nguyện đứng nhìn cửa sổ đã được đóng chặt lại, lấy từ trong ống tay áo ra một chiếc quạt rồi phe qua phẩy lại, cố tỏ vẻ phong lưu, hào hoa.

Sau một tuần hương nữa, cửa phòng mới từ từ mở ra.

Ngũ Thập Lang ngẩng đầu ưỡn ngực, tay cầm vạt váy nhấc lên đến tận đầu gối, nhí nhảnh nhảy ra khỏi thềm cửa rồi hét

lớn: “Lạc thiếu gia, bộ trang phục này quá nhiều phụ kiện thừa thãi.”

Lạc Cẩm Phong quay đầu qua nhìn, sắc mặt nhanh chóng sa sầm lại.

Khấp mặt sàn vút đầy những miếng vải bị xé. Vốn dĩ đó là một bộ váy áo thướt tha, phiêu linh tựa tiên sa, nhưng đã bị Ngũ Thập Lang cứng đầu xé thành một bộ trang phục gọn gàng, đơn giản. Bộ váy áo thướt tha trị giá đúng một trăm lượng bạc, sau một hồi bị cô kéo giật không thương tiếc, bây giờ hoàn toàn trở thành một tấm vải tầm thường dùng để khoác lên người mà thôi.

Đúng là hủy hoại bảo vật trời cho mà.

“Cô... đúng là hoang dại, thô lỗ đến cực điểm!”. Lạc đại thiếu gia phất tay áo một cái, suýt chút nữa thì định trở mặt không nhận người luôn. “Ngựa hoang khó thuần.”

Ngũ Thập Lang trợn tròn mắt nhìn Lạc Cẩm Phong, rung đùi, hếch mũi, nắm tai, biểu cảm đúng vẻ mặt vô lại: “Đừng có mong khoác được mấy bộ trang phục rao bán phong tình đó lên người ta, ta không thích cái đó.”

Chính sách thuần phục ư? Hừm, nghĩ đi nghĩ lại thì năm mươi người mẹ ở nhà cô dùng còn tự nhiên hơn nhiều.

Ngay cả chuyện này mà cũng không nhìn ra thì còn xứng với danh xưng Ngũ Thập Lang nữa không?

Sắc mặt từ đen sạm chuyển sang xanh tím, Lạc Cẩm Phong vô cùng tức giận, gạt sạch hết khái niệm vừa nảy ra trong đầu ban nãy rằng Ngũ Thập Lang chính là một nữ nhi. Đây mà gọi là phận nữ nhi sao? Nhìn cái dáng vẻ huênh hoang, bậm trợn kia thì rõ ràng đó là đích thực phải là một người đàn ông cực kì thô lỗ.

“Sập!”, cánh cửa đóng sầm lại, lần này, kẻ bị nhốt bên ngoài lại là Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang nước mắt đầm lệ, hối hận vô cùng vì bản thân đã quá mất cảnh giác. Xem ra cô không nên nhảy bật ra khỏi thêm cửa, chí ít cũng phải đứng ngay tại bậc cửa mới đúng.

Lần này thì muốn vào phòng cũng chẳng được nữa rồi.

Đứng ngoài suốt hai canh giờ liền, trời đã khuya mà vẫn chưa thấy Lạc thiếu gia đẩy cửa ra ngoài. Xem ra hẳn hạ quyết tâm ở lì trong căn phòng, đợi cho tới khi Ngũ Thập Lang lên tiếng xin tha mới chịu chiếu cố đây mà. Bản tính đại thiếu gia lại bộc phát rồi.

Chờ câu xin tha của Ngũ Thập Lang ư? Hoang đường quá đi! Với kết cấu đại não của cô, tuyệt đối không thể nào nghĩ tới chuyện luôn cúi sống qua ngày như vậy được. Nói cho cùng thì cô cũng đã làm “tiểu tổ tông” bao nhiêu năm nay, làm gì có chuyện dễ dàng xin lỗi người khác như thế chứ? Cho nên, chỉ một lát sau, Ngũ Thập Lang đã không còn đứng bên ngoài cửa phòng nữa mà lặng lẽ đi xuống lầu, tìm một chỗ dung thân khác.

Cuối cùng, Ngũ Thập Lang đành nuốt hận, ngậm ngùi đi vào gian phòng chất lượng thấp hơn. Tuy rằng có thể một mình một phòng, nhưng gian phòng này thật sự là quá rách nát, ngoài chiếc giường ra thì chỉ có mỗi cái bàn, ngay cả bức tường trông cũng xấu xí, cũ kĩ.

Ngay cả một căn phòng tồi tàn thế này cô cũng đành phải ghi nợ lên đầu Lạc thiếu gia mà thôi!

Sống dựa vào người ta thì tự khắc phải vậy! Lần đầu tiên trong đời, Ngũ Thập Lang rơi vào nỗi sầu muộn “thất thế thì đành để người ta mặc sức ăn hiếp”.

Tầm táp qua loa rồi chán nản nằm xuống, trên cái giường cứng như đá đó là một chiếc chăn mỏng tới mức đáng thương. Quay qua lật lại suốt cả một canh giờ mà Ngũ Thập Lang vẫn chẳng thể nào chợp mắt nổi.

Cô đành tổ ra cao quý, nho nhã kéo rèm cửa sổ ra, tiếp đó ngẩng đầu ngấm trăng, chuẩn bị cất lời ngâm một đoạn thơ xem như tự an ủi bản thân.

Hằng giọng đôi lát, ho vài tiếng rồi học theo văn nhân cư sĩ, tay bắt sau lưng, đầu ngẩng cao ngấm trăng, cất lời bi phẫn:

Mặt trăng tròn như bánh

Sao trời tựa hạt vừng

Thực ra thì trên trời có mặt trăng nhưng không hề có sao siếc gì cả, có điều, để cho có vãn, cô chẳng để tâm nhiều về chuyện “tả thực” hay không nữa.

Mặt trăng tĩnh lặng nằm bên cánh rừng. Trong đêm tối, phảng phất hương thơm dịu dịu. Từng cơn gió nhẹ nhàng lướt qua, cây cối cũng theo đó mà lao xao, xào xạc, giống hệt như tiếng tâm tình giãi bày những người yêu nhau.

Ngũ Thập Lang bỗng dừng ý thơ lai láng, phun ra như sữa bò, cảm hứng sáng tác bắt đầu tuôn ào ạt. Cô lại tiếp tục lắc đầu nho nhả, chuẩn bị ngâm những câu thơ chan chứa ý tình hơn nữa...

Đột nhiên, cô nhìn thấy trên mặt trăng từ từ hiện ra một cái bóng, hai cánh tay của người đó sải rộng như cánh đại bàng, càng lúc càng tiến đến gần, rồi “phụt” một tiếng, hạ ngay xuống thấp.

Bóng đen đó đứng ngay trước cửa sổ phòng Ngũ Thập Lang, mặt đối mặt, mũi đối mũi với cô.

“Ô Dung Dung tiểu thư!”. Người này nhăn mũi, nheo mắt, khuôn mặt dài như cây xỏ giày, rõ ràng đang mỉm cười mà nhìn lại như mếu.

Hả? Ngũ Thập Lang há hốc miệng, đưa tay tự chỉ vào mặt mình. Ô Dung Dung tiểu thư? Là cái quái gì chứ?

“Không phải ta!”. Vô cùng thành thực, Ngũ Thập Lang quả quyết lắc đầu.

“Không, đúng là tiểu thư!”. Người đó lôi ra một bức vẽ khá cầu thả, đôi mắt nhìn qua nhìn lại khuôn mặt Ngũ Thập Lang với bức vẽ đó để đối chiếu. Người được vẽ trên bức họa có đầu như quả bí đao, thân người uốn éo như chim đa đa, khoác trên người trang phục màu tím nhạt, tựa bên khung cửa sổ, miệng thì há to...

Đúng là một bức tranh động vật tả thực đến mức khó tin!

Ngũ Thập Lang ngẩng đầu lên, nhìn người vừa đến với ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ: “Đây là bức họa của ai thế? Sao mà tả thực vậy?”

Người đó ra vẻ không muốn nói chuyện gì cả, nhanh chóng túm lấy vật áo của Ngũ Thập Lang, “vụt” một tiếng, chân chạm cành cây, vừa chớp mắt mà đã đi được tầm vài trượng.

Ngũ Thập Lang bị người kia kẹp một bên nách, mắt nhìn thấy anh ta nhảy từ chỗ này sang chỗ khác, cứ như vậy suốt nửa canh giờ, cuối cùng, cô chẳng nhìn được mà cất lời hỏi: “Xin hỏi... đại hiệp, tại sao chúng ta lại phải “bỏ dễ mà chọn khó” thế?”. Rõ ràng là có đường to rộng lớn, bằng phẳng dễ dàng, vậy mà vị đại hiệp này lại chọn nhảy đi nhảy lại trên những mái nhà cao vút, chơi vơi.

Tuy rằng nhìn vậy trông có vẻ rất “ngẫu”, nhưng rung qua rung lại, nhảy tới nhảy lui như thế, cảm giác thật chẳng thoải

mãi, dễ chịu chút nào.

Đôi mắt của vị đại hiệp kia lộ rõ vẻ cao nhân thần bí, trả lời rõ ràng từng từ từng chữ một: “Như-vậy-sẽ-cho-thấy-khinh-công-của-ta-vô-cùng-huyền-diệu.”

À, ra vậy... Lúc này, Ngũ Thập Lang nằm bên nách của vị đại hiệp kia mới ngộ ra được “huyền cơ” ẩn chứa bên trong.

Đúng vậy, đúng vậy, đích thực là vô cùng, vô cùng huyền diệu!

Vị đại hiệp kia vẫn tiếp tục bay nhảy, sau khi đã đạp lên hầu hết các nóc nhà của thành Kim Lăng, anh ta lại tiếp tục nhảy thêm đúng nửa canh giờ nữa. Đến lúc này, Ngũ Thập Lang mới chợt nhận ra, người đó lại đưa cô về khách điểm Phụng Lai Nghi. Phóng khoáng bay như cơn gió, lướt qua mấy gian phòng trung đẳng để cuối cùng, anh ta đáp xuống gian phòng hạ đẳng, căn phòng dành cho nhiều người ở.

Chết lặng...

Trong phòng hạ đẳng, có một đồng tử phu thô lỗ đang đứng, trên người mặc quần áo rách rách, hôi hôi, chân đi dép cỏ lộ ngón. Người nào người nấy đều hấp tấp, nóng vội, nhìn thấy vị đại hiệp kia “xách” Ngũ Thập Lang tới, mặt ai cũng mừng rỡ, hớn hở. Thậm chí có vài tên còn quỳ xuống đất, tạ trời khấn Phật.

“Ta đã đem Tô tiểu thư đến đây rồi!”. Đại hiệp ghéech đầu một góc bốn mươi lăm độ, ánh mắt mơ màng, xa xăm, u sầu ngấm ánh trắng, rút thanh kiếm trúc giắt ở thắt lưng ra rồi tiêu diêu ôm ngay trước ngực.

Cố gắng hết sức để thể hiện hình ảnh đại hiệp oai dũng, đơn độc của bản thân...

Đồng người thô kệch kia bỗng chốc tỏ ra vô cùng kích động, đồng nhất quỳ rạp xuống phía trước mặt Ngũ Thập Lang, dập đầu bái lạy: “Tô tiểu thư xin cứu mạng!”

Lại chết lặng...

Ngũ Thập Lang vuốt lọn tóc bên tai, e ngại nhìn đám người thô kệch đang quỳ rạp trên đất kia rồi nói: “Ta không phải là vị Tô tiểu thư kia, có lẽ các người đã tìm nhầm rồi...”

Đám người thô kệch đồng loạt quay đầu về phía vị đại hiệp kiếm trúc, trong mắt hiện rõ vẻ hoài nghi.

“Từ trước đến nay, Tô tiểu thư vẫn luôn chân nhân bất lộ tướng, nhưng có một vài điểm không bao giờ thay đổi...”. Vị đại hiệp nọ giơ ngón tay lên, chậm rãi nói ra điểm đầu tiên. “Cô ấy không thích búi tóc.”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn im bật, lặng nhìn mái tóc buông xõa xuống thắt lưng của mình, không khỏi than ngán thở dài. Trước nay, cô đều búi tóc như những nam nhi khác, còn về mái

tóc này, bản thân cô cũng chẳng thể nào rũ bỏ được, từ khi bước vào căn phòng thượng đẳng kia, cô cứ để mặc nó buông xõa vậy rồi.

“Thứ hai...”. Vị đại hiệp kia lại giơ thêm một ngón tay nữa. “Cô ấy đặc biệt thích mặc trang phục màu tím, đặc biệt là những trang phục hình dạng phiêu linh.”

Ngũ Thập Lang thêm phần ảo não, theo hướng ánh mắt của vị đại hiệp nọ, ngó lại bộ trang phục trên người mình, màu tím, phiêu linh... Ừm, bị giật xé loạn xạ, tơ bời, mép vải lại còn hơi cong lên, gió nhẹ lướt qua, lay động tứ phía, quả thực là vô cùng phiêu linh...

“Thứ ba...”. Vị đại hiệp kia nhếch khóe miệng, để lộ hàm răng hơi ngả vàng, đắc ý ngẩng mặt lên trời, cười một hồi lâu rồi mới nói tiếp: “Cô ấy thích đối diện ánh trăng độc thần chú.”

Uất ức, bi phẫn, suýt chút nữa thì Ngũ Thập Lang bật khóc, rõ ràng là khi này, cô đang ngâm thơ cơ mà! Một chuyện thanh tao, nho nhã là vậy mà lại bị hiểu nhầm thành độc thần chú, đúng là chẳng có chút trình độ văn hóa gì hết!

Đám người thô kệch quỳ trên mặt đất kia đã vui mừng nay lại càng thêm hớn hở, gật đầu lia lịa, bày tỏ sự khâm phục lên đến đỉnh điểm với vị đại hiệp kiểm trúc.

“Điểm cuối cùng là...”. Đại hiệp đắc ý đẩy số tóc ở hai bên ra phần giữa chiếc trán hơi hơi hói, mặt mày kiêu ngạo đáp: “Tô

cô nương từ trước đến nay không bao giờ tự nhận mình là Tô cô nương cả.”

... Chết lặng, hoàn toàn chết lặng... Lần này thì Ngũ Thập Lang đóng băng toàn bộ, không biết nói gì nữa. Cô bắt đầu hoài nghi, phải chăng mình chính là vị Tô cô nương mà mọi người đang nói đến?

“Tin ta đi, phái Hải Bạt Tử [1] xưa nay không bao giờ làm chuyện gì không chắc chắn”. Đại hiệp với khuôn mặt như cái cây xỏ giày tự hào vỗ ngực, bày ra dáng vẻ đáng tin cậy hơn ai hết.

Sau đó, anh ta nắm chắc tay, dáng vẻ giống như lúc ban đầu, nhún chân xuống rồi “phụt” một tiếng, bay vèo lên mái nhà. Sau khi giẫm nát vài tấm ngói, khó khăn lắm mới đứng vững được, đại hiệp biến mất với tốc độ thần sầu.

[1] Cây xỏ giày

“Tô cô nương, xin hãy cứu mạng!”. Đồng thanh nhất trí, những người đang quỳ trên đất dập đầu liên tiếp, mặt mày thành khẩn, thể hiện rõ rằng họ vô cùng tin tưởng lời nói của vị đại hiệp vừa rồi.

“Ta không phải là...”

Bụp, bụp, bụp... Tiếng dập đầu lại càng thêm vang vọng, đầu nhoi lên nhoi xuống, mãi không chịu dừng...

“Ta...”. Vừa mới định cất tiếng thêm lần nữa thì nghe “xoẹt” một cái, Ngũ Thập Lang lập tức nuốt gọn hết những lời định nói tiếp theo vào bụng. Có một người đã nhanh nhẩu, gấp gáp rút ngay thanh kiếm bên thắt lưng đặt lên cổ mình.

Ngay sau đó, tiếng khóc hoảng loạn, sợ hãi bắt đầu vang lên: “Ô tiểu thư, nếu cô không chịu cứu thì chúng tôi chẳng thể nào sống tiếp được nữa.”

Những người còn lại cũng noi gương, thần tốc rút hết bảo kiếm của mình ra, đặt lên... người của kẻ đầu tiên rút kiếm, cùng nhau dùng ánh mắt bi phẫn như đang đối diện với kẻ địch nhìn về phía Ngũ Thập Lang.

Tất cả đều thể hiện rõ thái độ: *nếu như cô còn không chịu thừa nhận thì chúng tôi sẽ hoàn thành nguyện vọng của hãn ta ngay*. Người bị bao vây bởi kiếm của những kẻ còn lại tỏ ra cực kì bi ai, khổ sở.

Cô còn nói được gì nữa chứ? Còn nói thêm thì chuyện này sẽ nhanh chóng chuyển thành vụ án giết người dã man cho mà xem! Ngũ Thập Lang đành phải gật đầu đồng ý. “Được thôi, ta hứa với các người. Có điều, ta phải nói rõ một chuyện...”

“Hoan hô, hoan hô!”. Tiếng reo ca vui mừng đã hoàn toàn che lấp nửa câu nói sau của Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang ngậy người đỡ đỡ, lí nhí nói nốt nửa câu sau: “Ta phải nói rõ một chuyện, ta thực sự không phải là Ô cô nương.”

Có điều, chẳng có bất cứ ai nghe thấy hết.

Trời vừa tờ mờ sáng, đám người kia đã vội vã đi thuê một chiếc xe rồi mời Ngũ Thập Lang ngồi vào, rồi đưa cô lên đường, trước bốn sau ba, hộ tống như đi áp tải ngân lượng cho triều đình.

Ngay cả chút thời gian nói lời từ biệt với Lạc thiếu gia cũng không có, lúc này, Ngũ Thập Lang mới sực nhớ ra trong người mình có độc mà độc ấy lại còn chưa được giải. Ý thức được điều đó, cô lo sợ đến run rẩy cả người. Nhưng ngay lập tức, cô liền tỏ ra bình thản, dần dần suy nghĩ kia ra khỏi đầu mình. Thôi bỏ đi, dù gì cũng đâu phải là không gặp lại nữa, đợi sau khi giúp xong mấy người này, cô sẽ quay lại tìm hân.

Lần này, nơi mà cô đến chính là Ngự Kiếm sơn trang vô cùng nổi danh trên giang hồ.

Ngự Kiếm sơn trang đặt tại Hoàn Nam, trong trang toàn là những nhân sĩ võ lâm đã quy ẩn. Những kẻ không còn muốn trải qua sóng gió, hiểm nguy trên giang hồ nữa, liền rửa tay chấu vàng, gia nhập vào trang.

Trên giang hồ xưa nay có một quy định bất thành văn: những người gia nhập vào Ngự Kiếm sơn trang cho dù võ công lợi hại, danh tiếng trước kia lẫy lừng ra sao, nhưng một khi đã bước vào trang thì cũng sẽ ngang hàng với những người khác. Đối lại, sơn trang sẽ bảo vệ, che chở cho bọn họ, không để cho kẻ thù tìm đến, làm hại họ.

Những năm trước đây, Ngự Kiếm sơn trang được mệnh danh là “Võ lâm Thái Sơn Bắc Đẩu đệ nhất trang”. Không chỉ nổi danh về nhân nghĩa, đức độ, các vị trang chủ của sơn trang còn là những nhân vật cực kì nổi tiếng trên giang hồ. Đáng tiếc là bây giờ, Ngự Kiếm sơn trang đã không còn được như trước nữa. Cùng với việc các nam nhân trong trang lần lượt qua đời, ngoại trừ ba vị phu nhân quản lí sự vụ ra thì cả trang chỉ có mỗi Vô Song tiểu thiếu trang chủ là nhân vật nổi danh mà thôi.

Tiểu thiếu trang chủ Lãnh Vô Song chính là đệ nhất mỹ nam trên giang hồ, tính cách vô cùng lạnh lùng, suốt ngày chỉ đắm say võ thuật. Thế nên Vô Song công tử ngoài tướng mạo vô song thì võ công cũng vô song không kém.

Kiểm pháp Túy Nhược Lưu Vân của chàng như mây trôi nước chảy, oai phong khoáng đạt, nghe nói một kiếm đưa ra, ngay cả Hoàng Sơn cũng bị chặt thành đôi mảnh.

Hai mươi tuổi, chàng bắt đầu hành tẩu giang hồ, một mình một kiếm thách đấu với chín bang mười ba hội đang hoành hành ác đạo lâu năm trên núi Vũ Di.

Từ đó, danh tiếng của chàng nổi như cồn.

Tất cả những thông tin trên đều do Ngũ Thập Lang đọc được trong **Giang hồ chí**. Ngày trước, vì bị ám ảnh bởi chuyện một kiếm chặt Hoàng Sơn thành hai mảnh mà cô thường xuyên vác rìu đi chặt những ngọn núi giả trong phủ. Việc này khiến Tiêu lão gia vô cùng đau đầu, đành phải hạ lệnh không cho phép

bất cứ ai trong phủ được dùng rìu nữa. Từ đó, tất cả số củi trong nhà đều được người làm chẻ ra bằng những con dao thái rau.

Ngũ Thập Lang có kiểu tư duy vô cùng kì quái, đó là cực kì ngưỡng mộ những kẻ mạnh, càng mạnh thì lại càng sùng bái. Hồi trước, khi đọc ***Giang hồ chí***, thấy mọi người ca ngợi kiếm pháp Túy Nhược Lưu Vân của Lãnh Vô Song chỉ có trên trời còn dưới đất thì tuyệt nhiên không có, cô đã si mê mấy ngày trời, ngây ngất đến mức cơm chẳng màng, canh chẳng động. Bây giờ, bỗng nhiên có cơ hội đi kết giao bằng hữu với thần tượng lâu năm, trong lòng cô tất nhiên là vui như mở hội.

Nhưng đáng tiếc là lúc này, Lãnh tiểu trang chủ lại không có trong trang. Đầu tháng, sau khi nhận được thiệp mời đến dự đại hội thưởng kiếm ở Tô Châu, thiếu trang chủ Lãnh Vô Song liền đơn thương độc mã lên đường. Đối với những người lạnh lùng, vô cảm kiểu đó, ngoại trừ kiếm phổ và bảo kiếm ra thì chẳng có gì làm họ hứng thú nữa.

Ngày thứ hai sau khi trang chủ lên đường, người trong trang liền nhận được một bức huyết thư kì quái.

Chữ viết to nhỏ lung tung, xiêu xiêu vẹo vẹo, màu sắc của máu thuộc loại đỏ sạm lẫn đen. Trên đó có viết: “*Oan hồn đòi mạng, diệt môn Ngự Kiếm*”.

Nét cuối của mỗi chữ đều dính một vết máu lớn, chỉ có tám chữ ngăn ngủi mà bộc lộ rõ nỗi hận sâu đậm, khiến người ta đọc liền bất giác lo sợ.

Nhưng khi mới nhận được huyết thư đó, mọi người trong trang không mấy quan tâm. Nói cho cùng thì họ cũng đã lăn lộn trên giang hồ hiểm ác này bao năm nay, ra sống vào chết nhiều rồi, bởi vậy, khi nhìn thấy bức huyết thư kia, đa phần chỉ cảm thấy hơi lo lắng trong lòng mà thôi.

Qua mấy ngày sau, chẳng thấy có động tĩnh gì nên mọi người cũng nhanh chóng gạt bỏ phòng bị, cảnh giác.

Từ trước đến nay, Ngự Kiếm sơn trang không bao giờ hoang mang vì những chuyện quỷ quái lạ thường, cho nên ba vị phu nhân quản lý sự vụ trong trang liền ém nhẹn chuyện này đi. Thấy mọi người chẳng mấy để tâm nên ba người cũng thảnh thơi phàn nhẹ nhõm. Ngự Kiếm sơn trang lúc này toàn phụ nữ, người già yếu ớt, sợ nhất là có chuyện gì bất trắc đột ngột ập tới.

Nhưng vào một đêm trăng tròn, đã có chuyện đáng sợ xảy ra...

Triệu sư phụ phụ trách việc giữ ngựa của trang nằm sõng soài trong chuồng ngựa, toàn thân đầy máu, đôi mắt trợn trừng trừng, khuôn mặt bộc lộ vẻ kinh ngạc, khó hiểu, hoàn toàn không thấy có dấu vết vật lộn, chống trả nào cả. Từ cổ họng cho tới phần bụng của sư phụ bị rách một vết dài, lục phủ nội tạng bị lòi ra hết. Gan và tim của ông bị khuyết hẳn một phần, nhìn giống như bị người ta cắn mất vài miếng rồi thấy không ngon nên bỏ lại vậy.

Trước kia, trên giang hồ, Triệu sư phụ cũng là một nhân vật có máu mặt, đôi quyền đã đánh gục không biết bao đối thủ, vậy

mà lần này, bị người ta rạch bụng, moi nội tạng ra ăn mà ông chẳng thể phản kháng được gì.

Sau phút bàng hoàng trước cảnh tượng hãi hùng ấy, mọi người liền vội vã, hốt hoảng đi kiểm tra xung quanh. Có điều hung thủ là người vô cùng thông minh, ranh mãnh, không để lại bất cứ dấu vết nào hết.

Mùi máu tanh nồng nặc cả chuồng ngựa khiến cho ba vị phu nhân không biết võ công liền nôn mửa ngay tại chỗ. Đôi mắt nhắm lẹ, toàn thân run rẩy, đến ngày thứ hai, cả ba người đều lên cơn sốt cao.

Tuy rằng trong lòng vô cùng sợ hãi nhưng tất cả mọi người đều chọn lựa giải pháp im lặng, việc tuần tra trong trang vì thế cũng ngày càng cẩn mật, nghiêm ngặt hơn.

Người thứ hai gặp phải chuyện chẳng lành là nha hoàn Bích Hà của tam phu nhân. Vào buổi tối ngày thứ sáu sau khi Triệu sư phụ gặp nạn ở chuồng ngựa, Bích Hà mất tích.

Trước phòng ăn của sơn trang có hai chiếc bình hoa rất lớn, cao quá đầu người, một nam nhân bình thường cũng phải kiễng chân lên mới có thể nhìn được mọi thứ trong bình. Hình vẽ trên thân bình chính là cảnh vật tươi đẹp của sơn trang. Ngay từ khi bắt đầu thành lập sơn trang thì hai chiếc bình này đã được đặt tại đó.

Mỗi ngày đều có người đến lau sạch sẽ thân bình. Ngày thứ hai sau khi Bích Hà mất tích, a hoàn vẫn đến lau bình như thường

lệ. Thấy bên cạnh thân bình có một dải tóc đen bóng, dưới ánh mặt trời lại càng thêm lấp lánh, không biết ma xui quỷ khiến thế nào mà cô a hoàn đó lại tiến về phía trước, dờ dẫm đưa tay giật giật dải tóc đen bóng rồi kéo mạnh một cái. Máu tươi liền ồ ộc tuôn ra khỏi miệng bình.

Là cái đầu của Bích Hà đặt ngay trên phần hẹp nhất của miệng bình.

Hai mắt tròn tròn, vẻ mặt vô cùng bi phẫn.

Mùi máu tanh đột ngột bốc lên nồng nặc.

Tiểu nha đầu lau bình hoảng sợ lịm ngay tại chỗ.

Lần này, toàn bộ sơn trang đều vô cùng kinh hãi, tam phu nhân thì khóc như mưa, ngất lên ngất xuống, lúc tỉnh dậy liền không ngừng thề với trời cao rằng trong đêm tối đã nhìn thấy một bóng người vụt qua, quả quyết bảo trong sơn trang có ma quỷ, nhất nhất đòi dọn ra khỏi trang.

Nhị phu nhân trước nay vẫn hướng Phật, sau sự việc này thì mấy ngày liền đều ngồi thiền đọc kinh trong Phật đường. Mấy kẻ dưới muốn đưa cơm cho phu nhân đều phải đổi lại được ám hiệu của bà mới được bưng cơm nước vào, ví dụ như nếu vế ra là: “Ta là một nhành hoa bé nhỏ” thì phải đáp lại rằng: “Tất cả đều nhờ đức Phật thương xót”...

Đại phu nhân là người cương nghị, kiên cường nhất trong ba bà, đêm đêm đều cầm theo thanh kiếm Thanh Phong của mình làm đầu lĩnh của đám hộ vệ trong trang đi kiểm tra vài lượt.

Mấy ngày liền, trong trang đều êm đêm vô sự. Nhưng vào đúng buổi tối ngày thứ sáu, khi đại phu nhân đang đi tuần khắp trang như thường lệ thì đột nhiên từ rừng trúc tối đen vụt ra một quầng sáng đỏ lòe, thần tốc xoẹt qua. Đại phu nhân tận mắt chứng kiến người hộ vệ đi ở hàng đầu bị xả thành hai mảnh mà chẳng tuôn ra một giọt máu, cũng chẳng kịp kêu lên tiếng nào. Lúc ngã xuống, người hộ vệ đáng thương kia vẫn còn mở to đôi mắt hoảng hốt.

Cho dù có mạnh mẽ, kiên cường đến đâu thì đại phu nhân vẫn chỉ là một người quen sống trong nhung lụa gấm vóc, chứng kiến cảnh tượng ấy thì lập tức ngất đi vì quá kinh sợ. Từ đó trở đi, trong trang ai cũng tin chắc rằng những chuyện này là do ma quỷ gây ra.

Bầu không khí hoảng hốt, sợ sệt bao trùm khắp sơn trang.

Nếu rời khỏi sơn trang thì quá nửa số người ở đây đều mang trên thân huyết hải thâm thù, ra ngoài giang hồ chắc chắn sẽ không tránh khỏi đòn báo oán của những kẻ đối địch xưa kia, còn nếu không rời khỏi thì coi như buông xuôi tất cả, mòn mỏi chờ ngày từng người, từng người bị giết chết. Bản khoản không biết phải lựa chọn thế nào, khiến mọi người trong Ngự Kiếm sơn trang càng lúc càng thêm khó xử.

Cuối cùng, sau khi thương lượng một hồi lâu, họ quyết định để hộ vệ Trần Cương – người không mặc mớ thù oán gì bên ngoài dẫn theo một số người ra khỏi trang đi tìm nữ thiên sư trừ ma Tô Dung Dung.

Nhắc đến người phụ nữ mang tên Tô Dung Dung này thì thật quả vô cùng kì quái, bí ẩn với lời đồn ba “không”: không rõ tuổi tác, không tường dung nhan, không cần miếu mạo. Chỉ biết rằng ma quỷ dù có lợi hại, ghê gớm đến mức nào thì khi nhìn thấy Tô Dung Dung cũng phải lùi bước ngay lập tức.

Tuy rằng đó đều là được những lời truyền miệng trên giang hồ nhưng Tô Dung Dung thực sự là tia hi vọng cuối cùng của Ngự Kiếm sơn trang lúc này.

Thế nên, không ai dám nghi ngờ về sự tồn tại của nữ thiên sư này.

Nói cách khác, không có ai đang tay phá vỡ tia hi vọng sau cùng của mình.

Vẫn là trận thế bốn trước ba sau, một đám người sát khí đằng đằng hộ tống chiếc xe ngựa vô cùng nghiêm ngặt.

Chiếc xe cứ lắc la lắc lư khiến cho Ngũ Thập Lang ngồi phía trong đau như cả mô.

Bọn họ đi vô cùng vội vã, có khi còn chẳng kịp tìm quán trọ, khách điếm nào cả, cứ thế mà cắm trại qua đêm trong rừng.

Lúc này, ở bên quây thu tiền tại khách điếm Phụng Lai Nghi, Lạc Cẩm Phong nắm chặt tờ giấy mà Ngũ Thập Lang để lại trong tay, ánh mắt tóe lửa vì tức giận, đứng lặng đó một hồi lâu, nửa tuần trà sau thì bật cười thành tiếng.

Trên tấm giấy nhắn bé tí xiu có một hàng chữ nghiêng nghiêng ngả ngả: “*Lạc thiếu gia, giang hồ cầu cứu gấp, xin đi trước một bước*”.

Có chuyện gì gấp gáp trên giang hồ mà cần đến một cô gái không biết chút mảy may võ công nào đi cứu giúp thế này? Lạc thiếu gia hoàn toàn không tin những gì Ngũ Thập Lang viết trong đó.

Tuy rằng tối qua, tính cách đại thiếu gia của chàng phát tác có hơi quá đà, ép cô phải vào một căn phòng trung đẳng của khách điếm, thế nhưng, cô cũng không thể cứ như vậy mà phải mông bỏ đi được! Hành động không từ mà biệt ấy khiến cho Lạc Cẩm Phong vô cùng tức giận.

Từ trước đến nay, có người thiếu nữ nào mà không suốt ngày đuổi theo, bám chàng kè kè chứ?

Ngũ Thập Lang quả nhiên là “rượu mời không uống, lại thích uống rượu phạt” đây mà!

Nghĩ tới đây, Lạc thiếu gia lại càng thêm phần uất, vò nát tờ giấy trong tay thành những mảnh vụn rồi tung lên cao. Các mảnh giấy li ti màu trắng bay ngợp trên không trung, trông giống như những cánh bướm trắng muốt, khoáng đạt bay lượn rồi khẽ khàng hạ xuống.

Ánh nắng buổi sáng tinh mơ chiếu xiên qua cánh cửa của quán trọ khiến cho khuôn mặt chàng càng thêm trắng như gôm, dịu tựa ngọc. Khóe miệng khẽ nhô lên một nụ cười nho nhã, cực kì ăn nhập với gương mặt khôi ngô, tuấn tú của Lạc Cẩm Phong, làm cho ai nấy đều ngây ngất, mê say. Nhưng đến khi mảnh vụn cuối cùng bị gió cuốn đi nốt, bàn tay siết chặt lại, Lạc Cẩm Phong nghiêng răng ken két rồi khẽ mỉm cười nhạt: “Ngũ Thập Lang, ta sẽ khiến cô phải hối hận!”. Hình tượng nho nhã trước nay của chàng lập tức bị hủy hoại triệt để.

Ở một nơi xa xăm, trong chiếc xe ngựa, đang xoa xoa chiếc hông đau nhức của mình, bất giác Ngũ Thập Lang run lên vì ớn lạnh. Cô liền rút cổ, ôm lấy hai chân, lắc đầu cảm thán.

Thu muộn có khác, trời lạnh nhanh thật đấy!

Chương 3: Tân chủ nhân của Linh Tê bảo kiếm

Đến ngày thứ ba, Ngũ Thập Lang cuối cùng cũng được ở trong khách điếm làng hoàng.

Trước cửa khách điếm có treo một tấm biển hiệu sắp rớt, lệch hẳn sang một bên vì bị rơi mất một chiếc đinh. Ngay cả một người vóc dáng tầm thước khi bước qua cửa cũng sẽ bị cộc đầu vào đó, nên tấm biển cứ rung lên liên tục. Trên đó có hai chữ lớn màu đỏ rực được viết một cách cực kì hào sảng: “Quỷ Ốc [1]”.

[1] Nhà ma

Một cái tên vô cùng gợi hình tượng và sát thực!

Bao trùm lên toàn bộ khách điếm là một màn đêm u tối, thỉnh thoảng tứ phía lại lóe lên một luồng sáng màu xanh rùng rợn. Người đi ra mở cửa cầm theo một chiếc đèn dầu nho nhỏ, lốc ca lốc cốc, nặng nhọc cánh cửa được ra. Ánh đèn dầu chiếu rọi lên khuôn mặt của người đó, trông vô cùng đáng sợ và ma mị.

“Xin hỏi, khách quan đi mấy người?”

Người thủ lĩnh của đám hộ vệ do dự một lúc rồi lên tiếng trả lời: “Ngoại trừ vị tiểu thư này lấy một căn phòng thượng hạng ra thì những người còn lại đều dùng phòng chung hết.”

Ngũ Thập Lang suyt chút nữa thì phụt máu mũi. Họ thực sự là những nô bộc quá đổi tuyệt vời, ra ngoài làm việc công vậy mà vẫn không quên tiết kiệm tiền cho chủ nhân. Vậy nên, cô lại càng quý mến mấy người này thêm một chút.

Có điều, Ngũ Thập Lang không hề biết Ngự Kiếm sơn trang sẽ trả cho bọn họ không thiếu một đồng. Tuy nhiên, những

người hộ vệ này do trước kia đã từng lăn lộn trên giang hồ một thời gian dài nên thừa hiểu giang hồ hiểm ác thế nào, bởi vậy, họ làm chuyện gì cũng rất thận trọng, hề nhìn thấy tiền là lại muốn cất đi, có một đồng cũng phải tính toán tiêu làm mười phần, vì thế chi tiêu cân nhắc kĩ càng, vô cùng dè sẻn.

Thời gian lâu dần, sống trong môi trường như vậy, trong Ngự Kiếm sơn trang tự giác hình thành một thói quen.

Ngay cả mấy vị phu nhân cao quý cũng là những người cực kì tham mua đồ rẻ. Chỉ cần thấy kho vải xả hàng thanh lí là họ lại hóa thân thành các “nữ cường nhân”, mỗi người khiêng về mấy khúc vải lớn rồi để đó dùng suốt mấy năm trời.

Chủ nhân đã thế, các hộ vệ trong trang lại càng tiết kiệm hơn, hề có dịp ra ngoài công cán là tất cả lại tích lũy từng đồng, từng đồng tiền “công tác phí” thừa ra, sau đó gom chỗ ấy lại, để những lúc đêm khuya thanh vắng lấy ra, đếm từng đồng một. Nghe tiếng ngân lượng kêu leng keng trong màn đêm yên tĩnh, ai nấy đều cảm thấy khí thế bừng bừng rồi hứng khởi chìm vào giấc ngủ.

Từ đó trở đi, tiết kiệm đã trở thành một thói quen tốt của Ngự Kiếm sơn trang.

Chẳng nói đâu xa, ngay công tử Vô Song cũng cả năm trời chỉ thay qua đổi lại mấy chiếc áo khoác dài màu đen, trong cũng vậy mà ngoài cũng thế. Những lúc trên áo không dính bụi thì đó đương nhiên là chất liệu phản quang tuyệt vời, còn nếu như trên

đó dính đôi chút bụi thì chỉ cần đưa tay phủi phủi một chút, nó sẽ biến thành thứ vải phát sáng, thần kì vô cùng.

Thế nên, chỉ cần một bộ cũng có thể mặc hơn mười tháng trời mà không cần thay đổi.

Đó thực sự là thứ quần áo mà người trên giang hồ cần phải có!

“Vậy thì xin mời vị tiểu thư này đi theo lão!”. Tay cầm một chiếc đèn dầu tù mà tù mù, bà chủ quán trọ với hàm răng thiếu vài cái nhìn Ngũ Thập Lang, nhoẻn miệng cười.

Theo đó, mấy chiếc răng còn sót lại lộ ra, lấp la lấp lánh dưới ánh đèn dầu.

Kéo cà kéo kẹt, căn lầu càng đi trông lại càng hẹp, đoạn hàng lang tối ngòm như dài thêm trong màn đêm âm u. Ngũ Thập Lang đột nhiên nhớ lại mấy câu chuyện được đăng trên **Giang hồ chí** số tháng trước nữa.

Trong đó có một bài viết khá bổ ích giới thiệu về mấy đặc điểm của các ổ cướp trá hình quán trọ.

Thông thường, nếu những quán trọ âm u, tăm tối, chủ nhân trông dị hình dị dạng với khuôn mặt u ám, vừa nhìn là mất cảm tình thì chắc chắn là có vấn đề. Tiếp theo, nếu như đồ dùng trong đó cũ nát, tồi tàn, không khí thoang thoảng mùi máu tanh thì

xin được chúc mừng bạn, bởi vì trăm phần trăm bạn đã và đang ở trong một quán trọ trá hình.

Quán trọ trá hình một trăm phần trăm!

Ngũ Thập Lang vừa đi vừa cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

Đến bậc thang cuối cùng, bỗng dưng bà chủ quán trọ quay mặt lại, miêng cười hô hô rồi nói: “Cô nương, chỗ chúng tôi đây vô cùng yên tĩnh, vô cùng yên tĩnh...”

Chết lặng! Đúng là phí lời, ngoài bọn họ ra, đến một người khách cũng không có thì đương nhiên là yên tĩnh rồi!

“Cô nương nghe xem, chẳng có bất cứ tiếng động nào cả.”

Đúng lúc ấy, từ dưới chiếc cầu thang bỗng vang lên những tiếng “cót két” đáng sợ, nghe như mấy nhíp gỗ đó sắp sửa đứt đôi ra vậy. Ngũ Thập Lang lập tức quay sang nhìn bà chủ khách điểm với ánh mắt nghi hoặc.

Song người phụ nữ đó lại xem chừng vui như trẻ hội, cười tít mắt lại rồi nói: “À đúng rồi, tôi quên không kể với cô nương một chuyện...”

Ngũ Thập Lang thấy bà chủ kể chuyện cứ lúc ngừng lúc ngắt thì vô cùng chán nản, cô ghét nhất loại người này, chẳng biết nói năng gì cả, rào trước đón sau toàn những lời vớ vẩn, đến lúc cần nói vào trọng điểm thì lại thờ không ra hơi.

Đáng khinh bỉ, thật là đáng khinh bỉ...

Kể một thôi một hồi mà chẳng thấy Ngũ Thập Lang kêu thét hay tỏ vẻ hoang mang, bà chủ quán trọ cụt hết cả hứng, chốt hạ một câu: “Ở đây có quý đấy!”

Nghe thế, Ngũ Thập Lang bèn há hốc miệng theo phép lịch sự thông thường. Vốn dĩ cô còn định làm mấy bộ dạng hoảng loạn, sợ hãi khoa trương hơn nữa, nhưng ai mà ngờ được, vừa mới há miệng ra, cô đã chẳng thể nào ngăn được cái ngáp bất ngờ ập đến.

Ngáp xong, cô đưa đôi mắt long lanh đăm lệ nhìn vào khuôn mặt vừa xanh vừa đen của bà chủ quán trọ, giọng nói vô cùng hối lỗi: “Xin lỗi nhé, tại tôi thực sự không thể kiềm chế được, chứ lúc đầu, tôi định làm ra bộ dạng hoảng sợ hơn cơ.”

Thái độ cực kì, cực kì thành khẩn đó khiến cho bà chủ tức đến nghẹn cả họng, câu chuyện đặc sắc ở phía sau, bà hoàn toàn không còn chút cảm hứng nào để kể nữa.

Từ lúc ấy, hai người đều im lặng không nói gì, kẻ trước người sau tiếp tục bước đi.

Cứ như vậy mãi cho tới khi bước vào căn phòng được gọi là thượng hạng.

Biết nói thế nào nhỉ? Ngũ Thập Lang không ngờ nơi cô cư ngụ tối nay lại “thượng hạng” đến tận mức này: Trên giường không hề giăng màn mà thay vào đó là một cái mạng nhện to đùng, lớp nọ đan lớp kia; chiếc bàn chỉ còn mỗi ba chân, chỗ khuyết còn lại được thay thế bằng hai chiếc ghế tròn một to một nhỏ chồng lên nhau. Điều huyền diệu nhất chính là cánh cửa sổ tàn tạ, lỏng lẻo, bị biến hình nghiêm trọng, cứ nhẹ nhàng bay bay theo gió, phát ra những tiếng cọt ca cọt két.

Thực sự là quá đổi phong cách mà!

Mặt bà chủ vẫn xị ra như lúc nãy, lạnh lùng cầm đèn dầu trong tay bước qua chỗ cô, trước lúc ra khỏi phòng còn ra sức bóp đi bóp lại cánh tay của Ngũ Thập Lang như thể cô là một chú dê béo sắp bị vạ.

“Tiểu cô nương, cô cứ nghỉ ngơi trong phòng này đi, nhất định sẽ rất thú vị đấy!”

Bà ấy đi rồi, Ngũ Thập Lang lập tức bộc lộ vẻ mặt hoàn toàn chán nản.

Đêm lặng như tờ, gió cứ vi vút tràn vào trong phòng thông qua khung cửa sổ tàn tạ, thê lương.

Chẳng có chỗ để ngồi xuống, Ngũ Thập Lang bèn đi tới cạnh cửa sổ, lặng ngắm khung cảnh bên ngoài. Ngoài trời sương giăng mịt mù, bóng đêm âm u, thỉnh thoảng lại có một luồng sáng màu xanh lóe lên nhấp nháy trong không gian.

Trên thế gian này hoàn toàn không có ma quỷ!

Ngũ Thập Lang không tin có ma quỷ. Tiêu lão gia càng không tin có ma quỷ. Tại sao ư? Để làm rõ điều này thì phải bắt đầu nói từ lịch sử gây dựng cơ nghiệp của nhà họ Tiêu.

Lão tổ tông nhà họ Tiêu làm nghề bán bánh bao, bánh bao của Tiêu gia nổi tiếng khắp thành Dương Châu. Nghiệp này được truyền từ đời này sang đời khác, mấy thế hệ nhà họ Tiêu kiếm sống chính bởi bánh bao. Đến đời lão tổ của lão tổ của Tiêu Ngũ Thập Lang, có một năm, trời giáng thiên tai, đừng nói đến bột mì, ngay cả vỏ cây cũng chẳng còn lấy một miếng. Việc buôn bán vì thế mà tiêu điều đến cực điểm.

Lão tổ tông nhà họ Tiêu sau mấy tuần liền đóng cửa vất óc suy nghĩ, cuối cùng đã đưa ra một quyết định vừa vĩ đại vừa sáng suốt, mang tính vượt thời đại. Chính quyết định này đã mở ra tương lai tươi sáng cho Tiêu gia sau này, trực tiếp thoát nghèo, tiến lên phú hộ.

Đó chính là... đi đào mộ phần cổ.

Ban đầu, mang theo ý chí “cướp của người giàu chia cho người nghèo” nên Tiêu lão tổ tông thường đem một nửa số tài sản đào được từ mộ phần các hộ giàu có chia cho các hộ nghèo, mỗi người một ít. Nhưng sau đó, càng đào lại càng hăng tay, càng đào lại càng có “đạo đức nghề nghiệp”, Tiêu lão tổ tông đã quyết định: giàu nghèo gì cũng “xơi” tất.

Trong những đồ vật đào được, có không ít thứ đã truyền lại cho đời sau. Trong số đó, có một thứ mà Tiêu lão gia thích nhất, chính là một miếng ngọc trắng thượng hạng, bởi vì đã ngấm đẫm máu của người chết nên sau nhiều năm, nó biến thành màu đỏ nhạt sáng bóng, tuyệt đẹp. Khi soi miếng ngọc dưới ánh nắng mặt trời, có thể nhìn thấy các vết máu đỏ như những đám mây tản ra hai bên.

Năm Ngũ Thập Lang được năm tuổi, lần đầu nhìn thấy, cô đã rất thích miếng ngọc đó, bèn ăn vạ, quấy khóc mãi không thôi, cuối cùng cũng giành được miếng ngọc từ tay của Tiêu lão gia, sau đó đường đường chính chính đeo trên cổ, nghênh ngang khắp chốn.

Nhà họ Tiêu đi lên từ việc đào trộm mộ phần của người khác, lúc đầu còn sợ hãi, hoảng hốt, nhưng sau đó thì trở nên siêu phàm thoát tục, duy trì nghề này qua mấy đời tổ tông. Cho nên, Tiêu lão gia không tin có ma quỷ, Ngũ Thập Lang lại càng không tin có ma quỷ.

Nghĩ ngợi một hồi, Ngũ Thập Lang cảm thấy mình vẫn nên đích thân chỉnh trang lại chiếc giường đôi chút.

Lúc vừa nằm lên đó, nó liền kêu cọt ca cọt két, thỉnh thoảng còn có mấy chiến sĩ gián bay qua bay lại. Ngũ Thập Lang quyết định cầm luôn đôi giày trên tay để có thể sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Từ lúc bỏ nhà ra đi cho đến bây giờ, cô đã càng ngày càng rời xa con đường tươi đẹp, rộng lớn để trở thành yếu điệu thực nữ

mà Tiêu lão gia đã vạch ra.

Ngủ đến tầm nửa đêm, Ngũ Thập Lang mơ mơ màng màng lật người sang một bên. Nằm một lúc, cô luôn cảm thấy có thứ gì đó đang nhìn chăm chăm vào mình.

Khẽ mở mắt ra, Ngũ Thập Lang lập tức toàn thân hóa thạch.

Đứng bên đầu giường là một con nữ quỷ mặc áo trắng, mái tóc xõa xươi phủ trước mặt, dài đến bụng, hơi thở thì nặng nề, vang to như gió rít, xì xà xì xồ.

Con quỷ mở mắt trừng trừng nhìn Ngũ Thập Lang, dường như bắt đầu muốn nổi hứng “hành nghề”. Nó vừa uốn éo thân người vừa phát ra những tiếng dị thường, quái lạ. Sau đó, miệng nó bắt đầu lè ra một chiếc lưỡi dài, rất dài.

Ngũ Thập Lang chậm rãi ngồi dậy, nghiêm nghị mặt đối mặt với con nữ quỷ, hai tay nắm chặt lấy đôi giày vải, khư khư thủ thế, dáng vẻ vô cùng căng thẳng.

Con nữ quỷ lại càng thêm đắc ý, liên tục vung vẩy mái tóc một cách hứng khởi, chiếc lưỡi đỏ lòm cũng theo đó mà lắc lư theo, càng lúc càng mạnh. Đột nhiên, “vèo” một tiếng, cái lưỡi dài dài đó bỗng bay vút ra khỏi miệng nữ quỷ, rơi ngay trên đầu của Ngũ Thập Lang, lướt thướt phủ từ đỉnh đầu cho tới phần bụng của cô.

Bàn tay càng nắm chặt hơn, cô gạt phăng cái lưới đạo cụ rồi trợn tròn mắt lên, thấy nữ quỷ nhìn cô với khuôn mặt ngẩn tò te, rõ ràng là “trò xiếc” đã hoàn toàn thất bại.

Nhưng rất nhanh sau đó, nữ quỷ liền khôi phục hình tượng ghê rợn ban đầu, mái tóc lại rủ xuống trước mặt, cất lên giọng nói trầm trầm, run run, quỷ quái: “Người... không... sợ... ta... sao?”

Ngũ Thập Lang nhẩn nại nhắm mắt lại rồi mở ra, đôi tay càng ngày càng siết chặt lại, bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt nữ quỷ rồi chẳng nói chẳng rằng, tay vung chiếc giày lên cao, xông đến đập nữ quỷ tới tấp.

Mẹ kiếp, con quỷ này nhất định phải dùng giọng nói khó nghe đến mức đó để hỏi cô sao?

Vừa đánh vừa thở dốc, Ngũ Thập Lang tức khí dùng dùng, phần nộ mắng nhiếc: “Thật là kinh tởm, đã lắc lưới thì chớ, người lại còn lắc luôn cả nước miếng lên đầu ta hả?”

Bị đánh lia lịa, con nữ quỷ kêu la oai oái, chạy quanh chiếc bàn. Vừa chạy, nó vừa quay đầu nhìn Ngũ Thập Lang với ánh mắt hoảng sợ rồi hét toáng lên: “Người còn tới đây, ta sẽ không khách khí nữa đâu đấy!”

Chỉ một câu nói ấy thôi, “trò xiếc” đã lộ tẩy hoàn toàn, nữ quỷ chính là bà chủ quán thiếu răng khi này.

Đuổi mãi mệt người, Ngũ Thập Lang liền thò tay lôi hai chiếc ghế tròn kê bàn ra rồi ném về phía nữ quỷ. “Bụp” hai tiếng, một chiếc trúng lưng, một chiếc trúng đầu, bà chủ giả ma giả quỷ lập tức ngã sòng soài xuống đất, rên rĩ không ngớt.

“Mấy huynh đệ ở lâu dưới cửa ta sao rồi?”. Bây giờ, điều mà Ngũ Thập Lang lo lắng nhất chính là đám người dưới nhà. Tuy nhìn bề ngoài, họ có vẻ oai phong, uy dũng lắm nhưng trên thực tế thì ngu ngốc vô cùng.

“Bọn người dưới nhà đang bị lão già nhà ta giả quỷ hù dọa”. Vừa mới mở miệng nói chuyện, số phẩn trắng trát đầy cộp trên mặt bà chủ quán trọ đã rơi rụng lả tả.

Hả? Lại còn giả ma giả quỷ có tổ chức, có kế hoạch nữa chứ!

Ngũ Thập Lang liền lấy dây trói bà chủ quán trọ lại rồi hét lớn: “Đi xuống, dẫn đường... nhanh!”. Không còn cách nào khác, đám huynh đệ kia chắc phải chờ cô đến cứu thôi.

Sờ mó loạng choạng suốt dọc đường, khó khăn lắm, cô mới đi hết được cầu thang. Dưới sảnh tiếp đón trước quán trọ chỉ thấp đúng một ngọn đèn dầu mờ mờ ảo ảo. Trong ánh đèn lập lờ đó, Ngũ Thập Lang phát hiện bà chủ quán đang đảo con người liên xòng xọc, phần miệng thì lấp lánh sáng. Bỗng linh cảm thấy điều chẳng lành, cô đưa tay qua bóp miệng bà chủ, quả nhiên dưới lưỡi của bà ta đang giấu một mảnh dao vừa mỏng vừa sáng. Cái lưỡi cuộn vào, ôm trọn lấy mảnh dao đó.

“Bốp”, Ngũ Thập Lang tức giận tát cho bà chủ quán một cái thật mạnh, sau đó một tay bóp chặt lấy miệng của bà ta, một tay lần trong chiếc tay nải tùy thân mà mấy người hộ vệ đưa cho, móc ra một miếng đậu phụ thối nhỏ như móng tay rồi ấn luôn vào miệng bà ta.

“Người đã nuốt phải độc dược của môn phái chúng ta rồi, ngoan ngoãn dẫn đường cho ta mau!”. Ngũ Thập Lang hét lớn.

Số đậu phụ đó vốn dĩ đã cực kì thối, lại bị mấy tên hộ vệ kia xách đi mấy ngày trời nên đã thiu từ lâu, đừng nói là ăn, chỉ cần ngửi qua thì cũng nôn mửa suốt cả ngày trời. Bà chủ quán trọ bị ép phải nuốt số đậu phụ thối đó, nước mắt nước mũi đầm đìa, cuối cùng cũng từ bỏ việc phản kháng, sau đó hoàn toàn khuất phục dẫn Ngũ Thập Lang tới phòng ở chung của đám hộ vệ.

Đến trước căn phòng chung, không khí im lìm, tĩnh lặng, Ngũ Thập Lang đưa chân đạp thẳng vào lưng của bà chủ quán trọ. Tay vẫn đang bị trói nên bà ta lăn lông lốc, đạp thẳng vào cánh cửa đánh “rầm” một tiếng.

Cửa phòng mở bật ra, trong phòng, ánh trăng dịu nhẹ chiếu sáng lên một đám hộ vệ to cao lực lưỡng đang đứng thu lu, co ro trong góc tường, bàn tay cầm chains run lẩy bẩy.

Toàn thân mồ hôi nhễ nhại, bỗng nhiên nhìn thấy Ngũ Thập Lang xuất hiện với một con nữ quỷ áo trắng bị trói, người nào người nấy đều lấy lại được hồn phách, chỉ ra ngoài cửa sổ, hét

lớn: “Ô cô nương, ngoài cửa sổ vẫn còn một con nữa, mặt xanh nanh vàng, đứng đó đòi ăn thịt hết chúng tôi.”

Ngũ Thập Lang lại đập một cước, làm cho bà chủ quán lăn lông lốc một lần nữa, rồi lên tiếng trấn an: “Đừng lo, nó đã ăn phải bùa chú của ta, không thể nào ăn thịt người được nữa đâu. Mọi người hãy xông lên, lóc hết thịt trên người nó cho ta!”

Câu nói của cô khiến cho đám hộ vệ kia an tâm hơn nhiều, bọn họ đứng bật dậy, đi ra khỏi xó tường, tay lăm lăm đao, hung hãn xông tới.

Thấy thế, con quỷ mặt xanh bên cửa sổ vội vàng ném một thứ vào trong phòng. Sau đó, “bùm” một tiếng, căn phòng chìm trong màn khói mù mịt.

Ngũ Thập Lang bịt chặt mũi lại, khói xộc vào mắt khiến cô mặt mũi đầm lệ.

Phải mất đúng một tuần trà, màn khói kia mới hoàn toàn tan hết. Lúc này, cô mới có thể nhìn rõ khuôn mặt của những người còn lại trong phòng.

Bà chủ quán trọ đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn lại đoạn dây thừng mà một đầu vẫn còn đang buộc trên cổ tay Ngũ Thập Lang.

Đột nhiên đám hộ vệ quỳ rạp xuống, dập đầu đầy sùng bái: “Ô cô nương, cô đúng là cao thủ bắt ma diệt quỷ. Ngự Kiếm

sơn trang của chúng ta có hi vọng rồi”. Những ánh mắt đó long lanh như thể họ vừa nhìn thấy Bồ tát hiển linh trong chùa vậy.

Khóe miệng Ngũ Thập Lang không ngừng co giật, nghĩ một lúc lâu, cô vẫn chẳng thể nào nhin nổi, lại lắp bắp giải thích: “Thực ra thì... ta thực sự không phải là Tô cô nương.”

Thấy tất cả mọi người đều gật đầu lia lịa, tỏ vẻ vô cùng tin tưởng những gì cô nói, Ngũ Thập Lang vui mừng khôn xiết, hứng khởi bảo: “Cuối cùng, các người đã chịu tin ta không phải là Tô cô nương rồi.”

Nhưng đám hộ vệ đang quỳ dưới đất nhất loạt lắc đầu nguầy nguậy với khí thế ngút trời. Một trong số họ đồng đặc tuyên bố: “Mọi người nghe cho rõ đây, sau này, chúng ta tuyệt đối không được gọi Tô cô nương là Tô cô nương nữa! Tô cô nương không thích bị gọi là Tô cô nương thì chúng ta phải phục tùng theo một cách vô điều kiện. Nhớ nhé, sau này, không được phép gọi Tô cô nương là Tô cô nương nữa...”

Một bài diễn thuyết dài miên man, lê thê được nói ra vô cùng thuận miệng như mây trôi nước chảy...

Những người còn lại lập tức gật đầu như gà mổ thóc. Ánh mắt kiên định không đổi, nhìn chăm chăm vào Ngũ Thập Lang với vẻ ngưỡng mộ và sùng kính tột độ.

Khóe miệng giật giật, Ngũ Thập Lang mím môi, không nói tiếng nào. Đúng là bó tay, tất cả đám người này không có bất cứ ai bình thường hết...

Thực ra, cô còn định bổ sung thêm một câu nữa, đó là “Hai con quý vừa rồi kì thực không phải là quý”, có điều, nhìn tình hình này, xem ra những người ở Ngự Kiếm sơn trang rất thích mấy trò mê tín dị đoan, e rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi, đôi câu ba câu sẽ chẳng thể khiến bọn họ tin ngay lập tức.

Ngũ Thập Lang ngẩng đầu nhìn trời cao cảm thán, mắt buồn đăm lẹ. Phụ thân ơi, mẫu thân hỡi, con gái của hai người hoàn toàn sa sút rồi... Không ngờ bảo bối của Tiêu gia cũng có ngày phải giả làm nữ thần để lừa ăn lừa uống...

Trong màn nước mắt long lanh, mấy người Ngũ Thập Lang lại tiếp tục lên đường tiến về phía Ngự Kiếm sơn trang.

Đại hội thưởng kiếm vô cùng náo nhiệt, đông vui. Vốn dĩ năm nào cũng thế chẳng có điều gì lạ thường hết. Nhưng vào phút cuối cùng, tất cả các thiếu nữ đến tham dự đại hội thưởng kiếm lần này đều sung sướng tốt độ, vui mừng vô song, bởi vì ba đại công tử đứng đầu bảng xếp hạng mỹ nam trên giang hồ đều tụ hội về đây.

Đoạn Thủy Tiên sắc sảo sánh mẫu đơn, Lãnh Vô Song lạnh tựa băng sương, cùng với Lạc Cẩm Phong đậm như lan sầu.

Ngay lúc vừa xuất hiện, ba chàng thiếu hiệp đã lập tức đánh gục trái tim của biết bao cô gái đang thời xuân sắc.

Những anh hùng hào kiệt khác nếu như không phải đến để thưởng kiếm thì quả thực trước tình hình trước mắt có lẽ sẽ chẳng còn tâm trạng nào mà tham dự đại hội võ lâm lần này nữa.

Ba vị đại công tử kia sở dĩ có thể khiến cho mọi người hỗn phách điên đảo là vì trước nay, họ chưa bao giờ tham gia những đại hội võ lâm kiểu này. Bình thường quả thực rất khó gặp cùng lúc ba người như thế này. Lãnh Vô Song là vì không thèm, Lạc Cẩm Phong là do quá lười, còn Đoạn Thủy Tiên thì là bởi chẳng có ai để độ sắc cùng nên cũng chẳng có mấy may cảm hứng nào hết. Thế nên, không ai ngờ rằng đại hội lần này lại có thể cùng lúc tập hợp được cả ba người bọn họ. Không cần nghĩ cũng biết những đại hiệp có mặt tại đây trong lòng đang ưu phiền, suy sụp đến mức độ nào.

Ngoại trừ Lãnh công tử, hai người còn lại đều tỏ ra không mấy quan tâm đến đại hội thưởng kiếm. Ngó trước ngó sau, nhìn lên nhìn xuống, sau khi quan sát khắp một lượt, Đoạn Thủy Tiên bỗng nhiên sa sầm sắc mặt, chán nản than thở cùng anh chàng hộ vệ áo xanh: “Vô vị quá đi mất, không ngờ cô ấy lại chạy đến chỗ khác chơi.”

Người nên đến thì chẳng đến, người không nên đến thì lại ủa tới đông chật như nêm.

Đoạn tiểu thiếu gia vừa u sầu phe phẩy quạt vừa không quên biểu lộ vẻ đẹp khuynh quốc khuynh thành của mình. Nâng khuôn mặt lên tầm bốn mươi lăm độ, khẽ nở nụ cười, để lộ ra hàm răng trắng đều, chàng rử mắt nhìn lướt bóng mình phản

chiếu trong ly trà. Quả nhiên là một công tử khôi ngô, tuấn tú, tài giỏi không chê vào đâu được.

Thực ra, xét về tướng mạo, Đoạn Thủy Tiên không hề kém cỏi so với Lãnh Vô Song xếp thứ nhất và Lạc Cẩm Phong xếp thứ hai. Nhưng do Đoạn thiếu thiếu gia xuất thân là con nhà thương nhân, lại không hay hành tẩu giang hồ nên tự nhiên bị thiệt thòi hơn đôi chút, đành phải cam phận đứng hàng thứ ba. Tuy rằng ngoài miệng luôn nói không quan tâm chuyện thứ hạng, nhưng thực sự trong lòng Đoạn Thủy Tiên vô cùng để tâm đến vấn đề đó.

Chán ghét cảnh đông đúc, ồn ào ngoài đại sảnh, thêm vào đó, đôi kiếm cổ lại chưa được đem ra trưng bày vào ngày đầu khai mạc nên Lãnh Vô Song chỉ xuất hiện thoáng qua rồi nhanh chóng biến mất tăm mất dạng.

Lúc này, trong đại sảnh chỉ còn mỗi Lạc Cẩm Phong đệ nhị tử nam trên giang hồ đang cau mày nhăn mặt, đưa mắt nhìn xung quanh, càng nhìn càng ảo não, càng nhìn càng thất vọng.

Trong khi đó, Đoạn Thủy Tiên ngồi ở một góc, ánh mắt đánh qua đánh lại, liếc nhìn hết lần này đến lần khác, vừa soi hình ảnh của mình trong ly trà vừa lặng lẽ so sánh dung mạo với Lạc Cẩm Phong.

Cuối cùng, sau lần thứ một trăm Đoạn Thủy Tiên nhìn qua, Lạc Cẩm Phong cũng bùng nổ tức khí.

Áo bào bay phần phật, Lạc Cẩm Phong từ từ bước lại gần, vừa nhếch mép cười vừa nghiêng răng ken két hỏi: “Đoạn huynh, phải chăng trên mặt tại hạ có chỗ nào thất lễ, khiến cho Đoạn huynh phải để ý nhiều lần đến vậy?”

Vốn dĩ không tìm thấy bóng dáng của tiểu nha đầu Ngũ Thập Lang, tâm trạng đã bùng bùng lửa giận rồi, vậy mà cái tên Đoạn Thủy Tiên đáng ghét với bộ dạng dân tà này lại dùng ánh mắt gian xảo nhìn qua nhìn lại không biết bao lần, ngọn lửa trong lòng Lạc thiếu gia càng được thể mà bùng cháy cực độ.

Đoạn Thủy Tiên ngây người đôi chút rồi nhanh chóng trấn tĩnh, nở nụ cười tươi rói, nói: “Lạc huynh đã nghĩ nhiều quá rồi. Chẳng qua tiểu đệ thấy Lạc huynh cứ liếc bên này bên kia, loanh quanh tứ phía, hình như đang tìm kiếm ai đó, thái độ vô cùng căng thẳng, thế nên mới nhất thời bông bột nhìn qua, chỉ là quan tâm đôi chút thôi”. Phẩy chiếc quạt đang gấp trong tay ra, Đoạn Thủy Tiên tiếp tục mỉm cười. “Không biết Lạc huynh đang tìm kiếm ai vậy? Tam đại công tử võ lâm chúng ta vốn dĩ phải đồng khí tương lân, thế nên, nếu như Lạc huynh có gì cần giúp đỡ, tiểu đệ xin hiến chút sức mọn hết lòng tương trợ.”

Lời nói cực kì hợp tình hợp lý, cộng thêm ánh mắt long lanh, chan chứa tình cảm của Đoạn Thủy Tiên khiến cho Lạc Cẩm Phong không khỏi sồn gai ốc. Nghe nói trên giang hồ có không ít nam nhân lẳng lơ, nhìn thấy đàn ông đẹp trai là sẽ sấn lại gần, ra sức nịnh nọt, dụ dỗ. Nhìn vị Đoạn thiếu gia này, dáng vẻ thì phong lưu, đôi mắt đầy tình ý, lại bỗng dưng đối xử tốt với mình, Lạc Cẩm Phong lập tức liệt người đối diện vào loại đàn ông biến thái kia.

Mới nghĩ đến đây, Lạc Cẩm Phong bất giác ớn lạnh cả sống lưng. Thấy Đoạn Thủy Tiên đang mở to đôi mắt ướt át, tình sâu ý nặng nhìn mình chớp chớp, chàng lại càng củng cố suy đoán vừa rồi.

Thế nên, Lạc Cẩm Phong chẳng muốn đối diện với Đoạn Thủy Tiên thêm dù chỉ một giây nữa, chàng nhanh chóng đưa tay lên, nói: “Đa tạ ý tốt của Đoạn huynh, tiểu đệ xin lĩnh tâm ý của huynh”. Lời nói vừa dứt, người đã bay xa tầm mấy chục mét, nhanh chóng rời khỏi chốn lao xao.

Đoạn Thủy Tiên chẳng nói chẳng rằng, ngồi lặng một hồi lâu, rồi đột nhiên quay sang nhìn người hộ vệ áo xanh đứng bên cạnh, vẻ mặt vô cùng sầu muộn, cất tiếng hỏi: “Người nói xem, hẳn ta trông tuấn tú hơn hay ta trông tuấn tú hơn?”

Người hộ vệ áo xanh lập tức đỏ bừng cả mặt, mãi một lúc sau mới ngẩn ngại lên tiếng trả lời: “Thiếu gia, cả hai người đều vô cùng tuấn tú ạ.”

Đoạn Thủy Tiên đập mạnh lên bàn, nộ khí xung thiên. Không được, phải quay về thay một bộ trang phục điểm lệ hơn nữa, nếu không, cứ thế này mà so bì thì vị trí của mình trên bảng xếp hạng mỹ nam giang hồ càng không thể nào phổ cập gần xa được!

Vừa nghĩ đến đây, Đoạn thiếu gia lập tức không còn chút hứng thú thưởng trà nào nữa, tay áo vừa phật một cái, thân hình đã hào sảng, phiêu linh bay ra ngoài. Đáng thương thay cho người hộ vệ áo xanh, khinh công của anh ta sao bằng được Đoạn

thiếu gia, thế nên, chủ rạp rờn bay trước, tở chạy thực mạng theo sau như chó cái đang mùa động đực, miệng không ngừng thở hồng hộc.

Sang ngày thứ hai, đại hội thưởng kiếm chính thức bắt đầu, Đoạn Thủy Tiên khoác ngoài chiếc áo màu đỏ tươi, trên vai vẫn đeo đôi kiếm bạch ngọc, theo mỗi bước đi mà phát ra tiếng động vui tai, đầu đội mũ vàng, tóc buộc gọn gàng, trên tay cầm chiếc quạt tơ có phun bụi vàng, càng làm nổi bật khí chất phong lưu, hào hoa vốn có. Vừa đi vừa nhẹ nhàng lắc lắc đầu, tự nhận thấy mình phong độ ngất trời, chàng tự tin bước vào đại sảnh.

Phía bên trong, mọi người đã đến đầy đủ, khuôn mặt ai nấy đều vô cùng hứng khởi.

Lão trang chủ của Tô Châu đệ nhất trang đã sớm tuyên bố cùng thiên hạ quần hùng rằng nếu ai có thể rút được một trong hai thanh kiếm cổ thì cả đôi Linh Tê bảo kiếm sẽ thuộc về người đó luôn.

Nhưng tâm tư của Đoạn Thủy Tiên hoàn toàn không nằm ở đôi Linh Tê bảo kiếm. Sau khi đưa mắt tìm kiếm một hồi, chẳng thấy bóng dáng của Lạc Cẩm Phong trong bộ y phục trắng như tuyết đâu cả, chàng không khỏi thất vọng. Nhưng vừa hay, Đoạn thiếu gia lại nhìn thấy Lãnh Vô Song – người được mệnh danh là đệ nhất mỹ nam giang hồ – với bộ trang phục màu đen đang cao ngạo đứng ngay phía trước.

Lưng đeo một thanh kiếm màu vàng nhạt, cả chiếc áo bào dài thêu đúng một đóa tuyết liên bằng sợi vàng ở góc dưới, hai

mắt sáng như sao đêm, đôi lông mày rậm, cặp môi đỏ hồng mím chặt lại, chỉ búi một phần tóc trên đỉnh đầu và dùng một chiếc trâm bạch ngọc đơn giản giữ cố định, số tóc còn lại mềm như tơ buông xõa sau lưng, người khoác áo đen, toàn thân Lãnh Vô Song toát ra khi chất lạnh lùng mà cao ngạo.

“Tiểu Vệ, ta đẹp trai hay là Vô Song công tử đẹp trai?”. Đoạn Thủy Tiên vừa lấy chiếc gương đồng ra vừa nhìn sang phía Lãnh Vô Song, bất giác hỏi người hộ vệ áo xanh đứng bên cạnh.

Nghe thấy thế, ánh mắt của người hộ vệ áo xanh lộ rõ vẻ sợ hãi cùng hốt hoảng. Tối qua, công tử nhà mình cũng hỏi vu vơ một câu tương tự, ngay sau khi nhận được đáp án thì dùng khinh công bay lượn suốt một canh giờ như điên như dại, hại mình chạy theo phía sau, mệt đến mức lè lưỡi thở hồng hộc như chó già chờ chết. Càng nghĩ lại càng thấy kinh hồn, người hộ vệ áo xanh ngẫm một hồi lâu rồi mới thận trọng lên tiếng: “Dạ bẩm thiếu gia, người với Lãnh công tử mỗi người có một nét đẹp riêng ạ.”

Không ngờ lại nhận được đáp án kiểu này, Đoạn Thủy Tiên tức giận giơ tay đập vỡ gương, lạnh lùng quay sang nhìn Lãnh Vô Song. Sao có thể dùng mỗi một câu “mỗi người có một nét đẹp riêng” để “an ủi” kẻ đang đứng ở vị trí đệ tam mỹ nam giang hồ như chàng chứ? Thật quá không công bằng!

Bị Đoạn Thủy Tiên nhìn chằm chằm đến mức toàn thân sồn ọc, Lãnh Vô Song không nói tiếng nào, chỉ nhìn sang phía Đoạn Thủy Tiên với ánh mắt lạnh như băng cộng thêm chút nộ khí.

Trong giây lát bốn mắt nhìn nhau, Đoạn Thủy Tiên bất giác ớn lạnh toàn thân, suy nghĩ một lúc rồi vận công bay ra ngoài. Vừa bay, chàng vừa nhủ thầm: ““Mỗi người có một nét đẹp riêng”, vậy thì Đoạn Thủy Tiên ta cũng sẽ diện một bộ màu đen như Lãnh Vô Song, như vậy người đời tự nhiên mới có thể nhận ra... ta với đệ nhất mỹ nam giang hồ, ai mới thực sự là người đẹp trai, tuấn tú hơn.”

Càng nghĩ càng đặc ý, Đoạn Thủy Tiên càng tăng thêm lực dưới chân, bay vụt trên đường chẳng khác nào chú đại bàng tung cánh.

Người hộ vệ áo xanh muốn khóc mà chẳng ra nước mắt, lại chạy lẽo đẽo theo phía sau công tử nhà mình, mệt mỏi rồi, hơi thở như muốn đứt đoạn.

Trái tim của thiếu gia sâu tựa biển cả, khó lòng mà đo đếm được...

Đợi đến lúc Đoạn Thủy Tiên thay xong bộ trang phục màu đen, khí thế ngất trời quay lại đại sảnh thì đại hội thưởng kiếm đã kết thúc từ lâu. Công tử Vô Song cũng đã rời khỏi đó từ bao giờ không hay.

Để lại không biết bao nhiêu anh hùng, hiệp khách vẫn đang vô cùng tiếc nuối, luyện lưu.

Đoạn Thủy Tiên cũng vô cùng lưu luyến, nuối tiếc.

Tuy rằng lí do khiến họ tiếc nuối không hề giống nhau, nhưng nhìn chung, ai nấy trong sảnh đều sầu muộn, ưu phiền cả.

Đôi Linh Tê bảo kiếm kia bén ngọt vô song nhưng cũng cực kì lạ lùng, cổ quái. Tuy có rất nhiều người khát khao đoạt được bảo kiếm, nhưng nếu không phải là chủ nhân thực sự của chúng thì chẳng thể nào rút được nó ra. Tất cả mọi người đều đã lên thử một vòng, dốc hết toàn lực mà vẫn chẳng một ai có thể làm được.

Người cuối cùng lên rút bảo kiếm chính là công tử Vô Song của Ngự Kiếm sơn trang. Những ngón tay thon dài, trắng trẻo kia vừa chạm vào vỏ thì hai thanh Linh Tê bảo kiếm kia lập tức phát ra những tiếng kêu dị thường. Mới dùng chút sức lực, công tử Vô Song đã rút ngay được thanh kiếm Hùng Thanh (tượng trưng cho linh hồn nam nhân) trong đôi Linh Tê bảo kiếm ra. Thanh kiếm mỏng không khác gì tờ giấy, búng nhẹ tay vào, thanh âm liên ngân vang. Quả nhiên là một thanh kiếm cổ thượng hạng!

Giữa bao nhiêu ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm, tiểu công tử Lãnh Vô Song tự nhiên như chốn không người, gỡ dây buộc kiếm trên lưng xuống rồi cầm đôi Linh Tê bảo kiếm vào, sau đó buộc lên lưng mình với dáng vẻ vô cùng nho nhã, từ tốn. Sau khi chỉnh đốn lại hành trang, y phục, Vô Song công tử không quên vuốt lại mái tóc, cuối cùng không nói bất cứ lời nào, hai chân khễ nhún, vút bay lên khỏi đại sảnh.

Thần tốc không khác nào tia chớp, khiến cho tất cả mọi người đều kinh ngạc, lặng người ngồi đó.

Lão trang chủ đã chuẩn bị kĩ càng lời tuyên đang chuẩn bị bước lại tuyên bố cuối cùng cũng đành đứng ngậy người trên đài ngoạn kiể, cậ lặg mặi khỏn cấ t nêl lời.

Sau phút ngổ ngắ, ai nấ y đầ u khỏ i trầ o dầ ng niề m cậ m khắ i trong lòng: Vô Song công tử đứ ng là lặ n h tặ a bắ ng sườ ng... Quả nhiên là danh bất hự trườ n. Danh bất hự trườ n!

Bầ u trầ i xám xít bầ o trầ m khắ p nờ i, nhữ ng rặ ng liể u bê n đườ ng phầ n phậ t lay độn g theo tầ ng trậ n gió thối, giố ng nhữ ma quỷ đầ ng gọ i hờ n. Cầ ng tó i gầ n Ngự Kiể m sớ n trang, bầ u trầ i lặ i cầ ng thề m u tó i, ẩ m đặ m.

Bộ n người Ngũ Thậ p Lang bụi trầ n vượ t vậ n dặ m, mắ t người nầ o người nấ y đầ u hiệ n rỏ nhữ ng quầ ng thầ m vì thiế u ngủ.

Từ sau khi gặ p phẩ i quầ n trộ trá hì nh, đắ m hộ vậ kìa liề n kiề n quyế t đặ ng trặ i ngủ trong rừ ng, đê m nầ o cũ ng ngồ i xế p bằ ng, quầ y thầ n hợ t vòn g lỏ n, lấ y Ngũ Thậ p Lang làm tầ m, bắ o hậ i cô trườ c khi ngủ, chắ ng dắ m uố ng mộ t giộ t nướ c nầ o.

Trong niề m ai oán ngút trầ i, đi rồ i lặ i nghĩ, dừ ng rồ i lặ i đi, cuố i cầ ng, bộ n hộ cũ ng tó i đượ c Ngự Kiể m sớ n trang.

Ngay từ xa, cô đã ngửi thấy mùi máu tanh lờm. Cửa lớn của sơn trang bị người ta xối đầy máu tươi, nay đã khô lại.

“Cô nương, đây chính là Ngự Kiếm sơn trang”. Người thủ lĩnh đám hộ vệ vừa nói vừa nở nụ cười mệt mỏi. Tuy nơi họ về nguy hiểm đang rình rập nhưng nói cho cùng thì cảm giác được về nhà vẫn ngọt ngào, ấm áp vô cùng.

“Á, thế tại sao trước cửa lại treo lễ trắng thế kia?”. Ngũ Thập Lang chỉ vào chiếc đèn lồng trắng treo trước sơn trang.

Nhìn theo hướng tay cô chỉ, người thủ lĩnh lập tức toàn thân run rẩy, nhanh chóng sải bước lại gần sơn trang, miệng hét lớn: “Hộ vệ Trương, hộ vệ Lý, trong trang đã xảy ra chuyện gì thế?”

Ngay sau đó, một đám người ở phía trong lũ lượt kéo ra, ai nấy đều đeo khăn trắng, đôi mắt đỏ mọng.

“Tam phu nhân qua đời rồi”. Một nam nhân mặt mày thanh tú ảo não cất tiếng, không ngước mắt lên nhìn người thủ lĩnh đám hộ vệ.

“Sao lại thế được chứ?”

Nam nhân kia vẫn cúi đầu, không trả lời mà hỏi lại: “Thế huynh đã mời được Tô cô nương về chưa?”

Người thủ lĩnh gật gật đầu rồi lặng lẽ đứng sang một bên, nhường đường cho Ngũ Thập Lang bước lên trình diện trước

mặt mọi người.

Chiếc váy màu tím phiêu linh khi trước bây giờ đã biến thành màu tím pha đen, mái tóc dài được tùy tiện buộc túm lại phía sau lưng, đôi mắt linh lợi, trong sáng, đáng vẻ tinh nghịch, hoạt bát khiến Tiêu Ngũ Thập Lang trông cực kì nổi bật.

“Ôi tiểu thư...”. Đôi mắt của nam nhân thanh tú sáng rực lên, bộc lộ rõ thái độ cầu cứu, chỉ còn thiếu mỗi nước xông đến, ôm chặt lấy Ngũ Thập Lang khóc lóc ỉ ôi mà thôi. “Xin cô hãy thu dọn thứ quý quái đó giúp chúng tôi!”

“Ta... nhất định sẽ tận sức tận lực”. Lần này đến lượt mí mắt của Ngũ Thập Lang lên cơn co giật. Nhìn thấy bỗng dưng lại xuất hiện thêm không biết bao nhiêu người đặt niềm tin lên mình một cách vô điều kiện như thế, cô lại đưa ra lời giải thích thứ một ngàn lẻ một như mọi khi: “Thực ra... ta không phải là Tô cô nương.”

Những người hộ vệ đứng bên cạnh đồng loạt đánh mắt về phía cô, phát ra cùng một tín hiệu, nó có nghĩa là: “Ôi cô nương, tại sao cô lại như thế rồi?”.

Thôi bỏ đi, có giải thích cũng vô dụng! Ngũ Thập Lang thở dài một tiếng rồi đi theo mấy người hộ vệ kia vào Ngự Kiếm sơn trang.

Ngự Kiếm sơn trang cực kì rộng lớn. Ngoài những khoảng cỏ cây tươi tốt, trong sơn trang còn có cả một ngọn núi nhỏ. Cây

cối, hoa lá hai bên đường đi đều được cắt tỉa gọn gàng, chăm sóc đầu vào đấy. Tất cả mọi thứ đều quy củ, nề nếp.

“Ô cô nương, đây chính là biệt viện của ba vị phu nhân”. Đại ca mặt mày thanh tú dẫn đường quay đầu lại, chỉ tay về phía một trang viện nhỏ nhắn.

Ngũ Thập Lang khẽ gật đầu, ra vẻ thâm sâu khó đoán.

Tiếp đó, người kia lại dẫn cô tới một trang viện sạch sẽ, giới thiệu: “Ô cô nương, đây là biệt viện của thiếu gia nhà chúng tôi.”

Ánh mắt Ngũ Thập Lang sáng lấp lánh như sao trời, khuôn mặt tỏ rõ vẻ sùng bái. Thần tượng của ta, thần tượng xuất kiếm một chiêu Hoàng Sơn võ đôi, ôi...

Lượn đi lượn lại quanh biệt viện mấy vòng, lúc sau, Ngũ Thập Lang mới thẹn thùng cất tiếng hỏi: “Lúc này... công tử Vô Song có trong biệt viện không?”

Đoàn người nhất loạt im lặng, không ai bảo ai mà cùng nhìn về phía Ngũ Thập Lang, sau đó nở ra những nụ cười tươi như hoa.

Lần đầu tiên trong đời, Ngũ Thập Lang thẹn thùng đến mức đỏ bừng cả mặt.

Mấy người hộ vệ đi cùng cô bấy lâu nay ai nấy đều gật gù, ra vẻ *ta-đây-đã-hoàn-toàn-thấu-hiểu*, vị đại ca khuôn mặt thanh tú dẫn đường còn nheo nheo mắt nhìn Ngũ Thập Lang, mỉm cười rồi nói: “Thiếu gia nhà chúng tôi sắp về đến trang rồi, khoảng mấy ngày nữa, kiểu gì cô nương cũng sẽ có cơ hội gặp mặt thôi.”

Hừm... Rõ ràng là đám người này đã hiểu lầm lòng ngưỡng mộ thần tượng đơn thuần, trong sáng của Ngũ Thập Lang.

Chán nản, buồn rầu, Ngũ Thập Lang không nói lời nào, nhanh chóng bước đi, bỏ lại mọi người ở phía sau.

Việc cô chạy đi như bay trong mắt của những người còn lại đương nhiên lại mang một tầng ý nghĩa khác. Đầu lĩnh đại ca trực tiếp hộ tống Ngũ Thập Lang về Ngự Kiềm sơn trang quay đầu lại, vẻ mặt nghiêm nghị, lớn tiếng tuyên bố: “Các người tuyệt đối không được đem chuyện Tô cô nương thích thiếu gia nhà chúng ta nói ra đâu đấy! Da mặt Tô cô nương mỏng, nếu như để Tô cô nương thẹn thùng, xấu hổ quá mà bỏ đi mất thì ta sẽ lột da các người!”

Khí huyết chảy ngược, Ngũ Thập Lang suýt chút nữa là chạy đến chỗ chậu hoa ven đường, dùng tay ngắt từng cành, từng cành một để xả cơn giận.

Trở trâu thay, mấy tên đầu heo đằng sau lại vô cùng hứng chí, trịnh trọng tuyên thệ: “Chúng tôi nhất định sẽ không tiết lộ việc Tô cô nương thích thiếu gia nhà chúng ta ra ngoài. Nếu trái với lời thề thì sẽ như cái cây này...”

“Xoạt! Xoạt! Xoạt!...”, kiếm vung liên tiếp, bên đường rơi rụng không biết bao nhiêu cành cây vô tội.

Sự việc xảy ra quá đột ngột khiến cho lão Lưu làm vườn ôm đầu nằm sượt ra đất, miệng ngáp ngáp, người run lẩy bẩy một hồi lâu, khó khăn lắm mới nuốt hết được số nước mắt vào trong.

Tất cả những cây “bị hại” đều là cây cổ sâm vừa mới được chuyển về từ đầu hạ năm nay, một chậu giá cũng lên tới cả trăm lạng bạc.

Vèo vèo ánh kiếm vung lên, số cây mới chuyển về này đều trở thành củi đun lò hết.

Đúng là bi kịch thảm thương...

Một trận gió lạnh vô tình vút qua, Ngũ Thập Lang im lặng, ngẩng đầu nhìn trời cao, trong lòng dâng trào cảm xúc.

Mười bảy, mười tám đại trượng phu thô kệch, khí thế hùng hồn tuyên thệ, giọng nói to một cách quá đáng, dọa cho lũ chim trong rừng bay vút đi rất xa. Trong phạm vi trăm dặm, chỉ cần là người tai không hỏng thì đều biết cả rồi.

Ngũ Thập Lang... đã phải lòng Lãnh Vô Song. Vô Song công tử, người có thể một chiêu chém Hoàng Sơn thành hai mảnh.

Lần mất mặt này thực sự là quá lớn, quá hoành tráng!

Đi tham quan hết cả sơn trang mất đúng hai canh giờ, Ngũ Thập Lang tuy đã quá quen thuộc với việc chạy chơi khắp nơi nhưng cũng chẳng thể nào chịu nổi cuộc dạo chơi dài lê thê này.

Bữa trưa được sắp xếp ở sảnh Tụ Hiền của sơn trang. Vì vụ việc của Bích Hà nên nơi dùng cơm trước kia đã khiến người ta không thể nuốt nổi thức ăn ở đó nữa. Bởi vậy, đại phu nhân quyết định chuyển phòng ăn lớn sang đại sảnh chuyên dùng để tiếp đón các nhân sĩ trên giang hồ.

Đại phu nhân khoác trên người bộ xiêm y màu nâu nhạt, đứng trước cửa vào sảnh Tụ Hiền, chờ đám hộ vệ đưa Ngũ Thập Lang đến.

“Ô cô nương, đây chính là đại phu nhân của Ngự Kiếm sơn trang”. Vị đại ca dẫn đường mặt mày thanh tú nói. Cuối cùng, Ngũ Thập Lang đã biết họ của người này, thì ra đây là hộ vệ Trương của sơn trang. Bình thường, anh ta không nói chuyện nhiều, khuôn mặt lúc nào cũng trầm lặng, bình tĩnh. Nhìn thấy Ngũ Thập Lang gật đầu, hộ vệ Trương tiếp tục nói: “Đây cũng chính là mẫu thân của Vô Song công tử. Thế nên, Ô cô nương à, cô phải đối xử tử tế với phu nhân đấy!”

Anh ta vừa dứt lời thì đám hộ vệ ở phía sau nhất loạt gật đầu, tỏ vẻ tán đồng ý kiến, nhanh nhẩu đưa lời góp chuyện: “Đúng thế, đúng thế, đại phu nhân rất hiền từ, phúc hậu, sau này chắc sẽ đối xử tốt với con dâu thôi.”

Giọng nói to như sét đánh sấm giạt.

Đại phu nhân đứng rất gần đó, nghe thấy mọi người nói vậy bèn nở nụ cười thân thiện, nhìn Ngũ Thập Lang từ trên xuống dưới. Khuôn mặt tựa đóa phù dung, thái độ thẹn thùng, ngượng ngập của Ngũ Thập Lang tạo cho bà một cảm giác vô cùng thân thiện, gần gũi. Đại phu nhân liền bước xuống thêm, mỉm cười nắm lấy tay Ngũ Thập Lang và nói: “Ôi cô nương tương mạo thực xinh đẹp quá! Trông giống hệt như búp bê bằng sứ vậy.”

Ngũ Thập Lang vẫn còn xấu hổ nhưng trong lòng lại vô cùng hân hoan.

Lớn đến từng này tuổi rồi song đây là lần đầu tiên cô được người khác khen là búp bê bằng sứ. Xưa nay, cô toàn bị người ta mắng là “heo con”, “khỉ đột”, thậm chí có kẻ còn réo cô là “ngồi nát”. Thế nên, chỉ một câu khen này thôi đã đủ để khiến Ngũ Thập Lang vui mừng khôn xiết rồi.

Ngũ Thập Lang nắm chặt bàn tay của đại phu nhân, cười tươi như hoa: “Đại phu nhân đúng là nhân từ, phúc hậu, lời nào lời nấy thật thà, chân chất.”

Nhị phu nhân cầm chuỗi tràng hạt đứng phía sau đại phu nhân, nghe thế thì khóe miệng co giật một hồi lâu, khó khăn lắm mới nhếch miệng lên cười nổi, cố gắng đưa lời phụ họa theo: “Đúng vậy, đúng vậy! Ôi cô nương không chỉ giống búp bê bằng sứ mà còn như được làm từ đậu phụ, mềm mại tựa nước vậy.”

Trên đời này, Ngũ Thập Lang ghét nhất là đậu phụ, dính dáp, ghê ghê, lại còn trắng bệch, nhão nhoét. Cho nên, ngay sau khi nghe thấy lời tán tụng của nhị phu nhân, mặt cô tối sầm lại, trong lòng vô cùng tức giận, chỉ muốn tung chân đá cho nhị phu nhân một cước.

Không khí đột nhiên lặng hẳn xuống. Trố trêu thay, nhị phu nhân – một người vốn không có chút óc hài hước nào hết – lại tiếp tục nói thêm: “Trông cô nương vô cùng đáng yêu, nếu như Phật tổ mà nhìn thấy, chắc hẳn người sẽ cảm thấy cô nương rất xứng đáng làm Ngọc Nữ đứng cạnh bên Kim Đồng.”

Khóe miệng Ngũ Thập Lang càng co gập mạnh liệt hơn, nộ khí lập tức bùng lên hùng hực.

Làm Ngọc Nữ chẳng phải sẽ trở thành ni cô sao?

Nghĩ tới đây, Ngũ Thập Lang liền chán nản ngậm miệng, không nói thêm lời nào nữa.

Nhận thấy không khí đang chùng xuống, đại phu nhân bèn nắm lấy bàn tay cô kéo đi, dắt luôn vào phòng. Một đoàn người vui vẻ, hớn hở đi theo phía sau.

Vừa mới ngồi xuống, đại phu nhân đã than ngán thở dài: “Ô cô nương, đó là một con quỷ vô cùng lợi hại. Liệu cô có thể thu phục được nó không?”

Ngũ Thập Lang đang định mở miệng đáp thì đám hộ vệ phía sau đã tranh lời nói trước: “Đại phu nhân, phu nhân yên tâm, bản lĩnh thu phục ma quỷ của Tô cô nương vô cùng cao cường. Trên đường bọn tiểu nhân hộ tống cô nương về đây, cô ấy đã thu phục được hai con quỷ...”

Ngũ Thập Lang lập tức mím môi thật chặt, chán nản không nói thêm bất cứ điều gì.

Đối với những người đang sùng bái một cách mù quáng thì chẳng thể giải thích cho họ hiểu bằng bất cứ lý do nào cả.

Đôi mắt của đại phu nhân lập tức sáng lên ánh nhìn thâm thiết, bà vỗ nhẹ vào bàn tay của Ngũ Thập Lang, miệng cười tươi rói, đưa lời hứa hẹn: “Tô cô nương, cô đúng là đại ân nhân của Ngự Kiếm sơn trang chúng tôi. Nếu lần này, cô nương có thể thu phục được con quỷ ác độc ấy, ta sẽ bảo Vô Song múa kiếm cho cô nương xem cả đời.”

Ngũ Thập Lang càng thêm bí bách, mắt rưng rưng nhìn đám hộ vệ mặt hớn hỏ, cười nhả nhử phía sau, chẳng biết đáp lại tấm thịnh tình đó thế nào cho phải, đành chuyển chủ đề: “Đại phu nhân, là cái gì đã tác oai tác quái ở đây thế?”. Cô hoàn toàn không tin vào chuyện ma quỷ tồn tại nên ngay tức khắc hỏi là đang có thứ gì tác oai tác quái.

Thái độ của đại phu nhân bỗng nghiêm nghị hẳn lại, mở to đôi mắt u buồn, sầu thảm nhìn lên trần nhà. Sau khoảng một tuần trà, bà đột nhiên nghiêng chặt răng, vẻ mặt cực kì hình sự,

nói với ngử khí vô cùng nghiêm trọng: “Là ma quỷ! Là bọn ma quỷ vô cùng ghê gớm!”

Thế thì có khác gì so với không nói cơ chứ?

Ngũ Thập Lang đành tiếp tục đặt câu hỏi: “Vậy tam phu nhân đã chết kiểu gì?”

Cô vừa dứt lời, nhị phu nhân liền khóc òa lên, tay đập bàn liên tục, đáng vẻ đau khổ như mẹ đẻ vừa mới qua đời.

Thấy vậy, Ngũ Thập Lang không khỏi xúc động. Xem ra, tình cảm giữa tam phu nhân và nhị phu nhân rất thân thiết.

Kì thực thì hoàn toàn không phải như vậy.

Đại phu nhân liếc nhìn nhị phu nhân đang khóc lóc đau khổ rồi chán nản quay sang nói với Ngũ Thập Lang: “Thì thể của tam phu nhân hiện vẫn chưa được tìm thấy. Di vật duy nhất mà muội ấy để lại là ở bát canh hạt sen của nhị phu nhân.”

Một ngón tay thon dài, trắng trẻo cùng chiếc nhẫn mã não màu đỏ mà tam phu nhân thích đeo nhất được ngâm trong bát canh hạt sen của nhị phu nhân. Nếu không phải hôm đó, miệng nhị phu nhân bị nhiệt nên phải ăn uống vô cùng chậm rãi như thực nữ thì ngón tay ấy đã chẳng tìm thấy được, bởi lúc bình thường, nhị phu nhân toàn nâng cả bát lên, làm một hơi hết sạch, e rằng khi ấy, ngay cả một cái móng tay cũng chẳng còn sót lại.

Nguyên nhân thực sự khiến cho nhị phu nhân khóc như bò rống là vì bà không cẩn thận nuốt phải chiếc nhẫn mã não, đến tận hôm nay mà vẫn ăn uống không ngon miệng, bụng dạ chẳng lành.

“Vậy nên, Tô cô nương, tới tối mai là đúng ba ngày sau khi xảy ra chuyện, ta sợ thứ ác quỷ đó lại mò tới đây. Chúng ta phải làm thế nào bây giờ, Tô cô nương?”

Gần đây, đại phu nhân kiểm bất li thân, hể hơi lo lắng, căng thẳng một chút là tay bà lại nắm chắc thanh kiếm đó.

Ngũ Thập Lang than ngán thở dài. Thực lòng, cô chẳng thể nào nghĩ ra cách nào cả. Bản thân lại không biết lấy một chút võ công, cứ mơ mơ hồ hồ bị lôi tới đây, giải thích thế nào cũng không một ai tin. Nếu nói đến chuyện phòng bị thì bản thân cô mới chính là người sẽ gặp nguy hiểm nhất.

Thế nhưng, cô lại không nỡ lòng nào mà rút lui bỏ chạy, vì nói cho cùng, cô chính là tia hi vọng cuối cùng của họ. Nếu cô cứ như vậy mà lén lút bỏ đi thì chắc chắn mọi người sẽ suy sụp, sầu thảm chết mất.

Ngũ Thập Lang đã từng trải qua sự việc tương tự. Hồi đó, cô còn rất nhỏ, bị kẻ xấu bắt cóc tống tiền, bị bịt mắt và nhốt trong một chiếc rương suốt ba ngày ba đêm, không có bất cứ một khe hở nào để trốn thoát. Ở cùng cô còn có một đứa bé trai lớn hơn cô đôi chút.

Tuy cậu bé ấy không nói gì nhiều, nhưng lại khiến Ngũ Thập Lang cảm thấy an tâm một cách kỳ lạ, trong mấy ngày đen tối đó, cậu bé đã trở thành tia hi vọng cuối cùng của bản thân cô. Dù không được ăn uống gì trong mấy ngày trời, đám thổ phỉ kia cũng đã từng nghĩ đến chuyện giết con tin bịt đầu mối, nhưng Ngũ Thập Lang lúc ấy chưa lúc nào từ bỏ hi vọng.

Bởi vì bên cạnh cô có một người có thể để cô nương dựa dẫm.

Khi đó, Ngũ Thập Lang vô cùng hoang mang, cứ nắm chặt lấy vạt áo của cậu bé không chịu buông. Một đứa trẻ năm tuổi tính ỷ lại vốn dĩ rất cao, huống hồ lại còn ở trong tình cảnh khốn khổ đó nữa. Nhưng chỉ một lời hứa rất giản đơn đã giúp Ngũ Thập Lang bình tĩnh lại một cách thần kì. Cô mãi mãi nhớ rằng ngay cả khi đã giằng đứt được dây trói nhưng cậu bé ấy đã vì cô mà ở lại, không trốn đi trước.

Cô vẫn nhớ cả đêm hôm đó nữa...

Đêm hôm đó, sao trời sáng lấp lánh, ánh trăng chiếu xuyên qua kẽ rương, nhưng ánh mắt của cậu bé đó còn sáng hơn cả sao, cương nghị và chín chắn lạ thường, hoàn toàn không giống với một cậu bé ở tầm tuổi đó chút nào. Cậu ấy đã nhấn mạnh từng chữ hứa với Ngũ Thập Lang rằng: “Ta sẽ không bỏ muội lại một mình đâu. Nếu chỉ một người có thể thoát thân thì muội sẽ là người đầu tiên đi ra khỏi nơi này.”

Cậu bé đó vốn rất ít lời, trong suốt mấy ngày hôm đó, những lời cậu ấy nói ra chưa đến hai chục từ. Chỉ duy có câu nói trên là

dài nhất, lại còn mang theo một cảm giác vô cùng an toàn, đáng tin cậy, khiến cho Ngũ Thập Lang lập tức cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Thế nên bây giờ, nhìn thấy già trẻ lớn bé trong Ngự Kiếm sơn trang, người nào người nấy đều cực kì hoang mang, hoảng loạn, Ngũ Thập Lang thực sự đồng cảm với họ, thực lòng chẳng thể nhẫn tâm đến mức lén lút trốn đi một mình được.

“Ô cô nương, cô nương sẽ giúp đỡ chúng ta chứ?”

Không gian tĩnh lặng tới mức có thể nhận thấy chuỗi tràng hạt của nhị phu nhân đang chuyển động một cách bất an.

Ngũ Thập Lang khẽ mỉm cười rồi chậm rãi nói: “Ta chắc chắn sẽ không bỏ mặc mọi người đâu. Tuyệt đối là không!”

Hơn nữa vài ngày sau, Vô Song công tử cũng sẽ quay về, có một người võ công lợi hại như vậy ở bên cạnh, chắc chắn mọi người sẽ không còn mơ hồ, hoảng loạn. Còn mình, cô sẽ cố gắng ở lại cùng những con người đang vô cùng căng thẳng, sợ hãi này, đợi cho tới khi công tử trở về.

Lời hứa của Ngũ Thập Lang chẳng khác nào cơn gió xuân ấm áp thổi thẳng vào trái tim đang run lên vì hoảng sợ, thất kinh của mọi người. Toàn bộ mọi người trong sơn trang lúc này đều thở phào nhẹ nhõm như vừa trút được một gánh nặng, như thế đã tìm ra một ngọn núi vững chãi để dựa vào. Bầu không khí trong sơn trang lập tức trở nên thoải mái hơn trước rất nhiều.

Chương 4: Nhất “kiếm” chung tình

Chớp mắt đã tới buổi tối ngày hôm sau.

Ngũ Thập Lang đương nhiên là chẳng chuẩn bị kịp bất cứ cái gì cả, chỉ là nhét phía trước ngực một tấm sắt dày, dán lên cổ một miếng thép mỏng mà thôi.

Tiếp đó là đi theo mọi người xuống lánh nạn ở mật thất dưới đất, tất nhiên là thế rồi!

Cô đang định bước xuống thì bị đại phu nhân chặn lại, ánh mắt long lanh đăm lẹ, vẫy tay tạ từ: “Ô cô nương xin hãy an tâm, cô cứ an tâm mà lên đường, chúng ta nhất định sẽ không trở thành gánh nặng cho cô đâu.”

Ngũ Thập Lang lập tức nghẹn họng, suýt chút nữa thì không thở nổi.

Câu nói này thật kì dị quá đỗi. Phải chăng nó ngầm ý rằng: “Cô nương cứ yên chí là sắp lên thiên đàng nhé!”?

Cô chán nản, buồn rầu một mình quay lại phòng khách vắng lặng không một bóng người, trên bàn xếp bát to bát nhỏ đựng toàn máu của chó mực, ngay ở trước cửa vào cũng đặt một thùng máu lớn.

Lúc này, sắc trời tối sầm tối sì, cả sơn trang tĩnh lặng như bãi tha ma...

Không biết từ lúc nào, xung quanh mịt mù một làn sương mỏng, khiến cho tất cả mọi thứ đều trở nên nhạt nhòa, mơ hồ. Ngũ Thập Lang ảo não ngẩng đầu ngắm trăng, chẳng ngờ ngay cả mặt trăng cũng quẩn trong một làn khói dị thường. Ánh trăng hôm nay cũng trở nên lạnh lẽo kì lạ, giống như cả mặt trăng cũng bị đóng băng vậy.

Đôi lúc Ngũ Thập Lang cảm giác như có một ánh mắt đáng sợ, khát máu đang chăm chăm nhìn vào người mình.

Một ánh mắt hằm hè, hăm dọa cứ như thế đang nhìn ngắm miếng mồi ngon sắp rơi vào miệng, từng bộ phận một, từ đầu đến chân đều nhìn qua một lượt, khiến cho cô không khỏi dựng hết tóc gáy, lạnh cả sống lưng.

Thứ cảm giác này không dễ chịu chút nào. Dường như chỉ một giây sau, cô sẽ bị cuốn vào trong bụng của con quái vật nào đó.

Thế nhưng khi cô quay đầu nhìn lại thì mọi thứ vẫn bình thường, không có gì khác lạ.

Màn sương càng lúc dày đặc, ngoại trừ ánh trăng khi mờ khi tỏ, thì tất cả mọi thứ đều mờ mờ ảo ảo.

Tiêu Ngũ Thập Lang chết lặng trong giây lát, cảm thấy luồng khí lạnh thọc sâu vào từng thớ thịt, len lõi vào cả tâm can, sợ hãi tới mức tay chân đều lạnh như băng. Cuối cùng, chẳng thể nào chịu đựng được nữa, cô co giò quay đầu chạy thục mạng về phía mật thất, vừa chạy vừa liên tục quay đầu lại nhìn đằng sau. Thanh kiếm Thanh Phong được đại phu nhân giao cho lúc nãy liên tục đập vào mông Ngũ Thập Lang theo nhịp bước chân, khiến cô càng thêm sợ hãi, hoảng loạn.

“Này, mở cửa ra, ta muốn vào trong!”. Ngũ Thập Lang hạ thấp giọng nói.

Phía trong im lìm, không phát ra bất cứ tiếng động nào. Đột nhiên cô nghe thấy âm thanh “lách cách” rất nhỏ, là tiếng hai thanh sắt va chạm vào nhau. Ngũ Thập Lang sắc mặt đổi hẳn.

Bọn họ thực sự không có chút đạo nghĩa gì hết! Thật không ngờ họ lại đóng chốt cửa lại, bỏ mặc cô bên ngoài.

Ngũ Thập Lang lập tức cảm thấy vô cùng hoang mang, sợ hãi. Ban đầu cô nghĩ, nếu mình thực sự không thể chống đỡ nổi thì sẽ lui về mật thất, cùng lắm là mất mặt một lần, dù thế nào đi chăng nữa thì vẫn còn đôi chút hi vọng được tiếp tục tồn tại trên cõi đời này. Có điều, cô hoàn toàn quên khuấy mất rằng tất cả những người trong sơn trang đều coi cô là “nữ thiên sư trừ ma diệt quỷ đệ nhất thiên hạ”, chẳng khác nào thần thánh giáng trần, Tô Dung Dung. Vậy nên, bọn họ kiên định cho rằng chỉ cần không làm vướng chân vướng tay thì đã là tương trợ cô rất nhiều rồi.

Dựa vào kinh nghiệm tích lũy được khi hành tẩu trên giang hồ, họ rút ra một điều: nếu hai người đang chuyên tâm quyết đấu mà những người xung quanh cổ vũ trợ uy thì đa số phản tác dụng, không những không giúp người của mình mạnh hơn mà ngược lại, còn khiến cho người đó sinh ra ý lại, từ đó, uy lực cũng giảm đi quá nửa. Có khi, nếu như người trợ uy võ công kém cỏi thì rất dễ trở thành mục tiêu tấn công của đối thủ nhằm uy hiếp người của mình, thành ra còn gián tiếp khiến người của mình lâm vào thế bị động.

Nhưng những người trong Ngự Kiếm sơn trang đều dựa trên kinh nghiệm để đưa ra phán đoán mà hoàn toàn không thể ngờ rằng Tiêu Ngũ Thập Lang thực sự không phải nữ thiên sư trừ ma diệt quỷ gì hết.

Đứng lặng một hồi, Ngũ Thập Lang cũng lấy lại được bình tĩnh, từ từ rút thanh kiếm Thanh Phong ở sau lưng ra, ôm vào trước ngực, sau đó cô thận trọng trở lại phòng khách, châm thêm hai ngọn nến nữa.

Căn phòng khách rộng lớn bỗng sáng bừng lên.

Những ngọn nến đỏ bóng xuống thành những vệt dài ngắn khác nhau trong phòng.

Lúc này, ít nhiều còn có ánh trăng khiến cô cảm thấy an lòng đôi chút, thế nhưng bây giờ, ánh sáng trong phòng khách đối lập hẳn với bóng đen tối mịt bên ngoài, càng làm nổi bật thêm màn đêm tối tăm, u ám đang ngập trong sương mù, khiến không khí trở nên ma mị hơn trước. Nhìn ra phía ngoài qua cánh cửa gỗ

phòng khách, cô tưởng như có vô số cái mồm đang ngoác rộng, nhe ra những chiếc nanh trắng ớn, chỉ chờ Ngũ Thập Lang tiến lại gần là xâu xé rồi nuốt chửng.

Một cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi tới, khiến bốn ngọn nến trong phòng khách chập chờn, hắt hiu như muốn tắt.

Ngũ Thập Lang ngồi sau chiếc bàn, ôm khư khư thanh bảo kiếm, nhìn chăm chăm vào mấy bát máu chó lớn nhỏ, bắt đầu tưởng tượng linh tinh.

Tuy rằng từ xưa đến nay, gia đình cô đều không tin thần sợ quỷ, nhưng nơi đây, chỗ nào cũng trùng trùng những điều quái dị, đáng sợ, tất cả mọi thứ đều khác thường, ma quái.

Nếu chẳng may thực sự tồn tại ma quỷ...

Thế giới rộng lớn thế này, rất khó để quả quyết rằng chắc chắn không có một sinh vật đặc biệt nào đó. Vạn nhất mà nó có thật thì cô phải đề phòng và chuẩn bị thật chu tất, kĩ càng mới được.

Nghĩ thế, Ngũ Thập Lang liền anh dũng đứng bật dậy, nhắc một bát máu chó lên và uống một miếng, ngậm trong miệng.

Cô hoàn toàn không có ý định chạy lung tung khắp nơi. Bốn canh giờ nữa là trời sẽ tờ mờ sáng, nghe những người trong trang nói, chỉ cần chịu đựng được đến giờ đó thì coi như vạn sự đại cát, an lành vượt hiểm nguy. Cho nên, cô chỉ cần ngồi im ở đây,

lặng lẽ quan sát mọi chuyện là được. Hơn nữa, nếu có chuyện gì bất trắc ập đến, cô hoàn toàn có thể phun ngay ngụm máu chó trong miệng ra ứng phó.

Ngụm máu chó mực được ngậm trong miệng của Ngũ Thập Lang lâu dần liền trộn với nước miếng trong miệng cô. Trời sinh Ngũ Thập Lang thần kinh đã vững chắc nên cứ như vậy ôm kiết trong lòng, mắt thao láo tầm khoảng nửa canh giờ, không gian vẫn cứ im lặng, tĩnh mịch. Dần dần, chẳng nhận nhận nổi nữa, đầu cô gật liên tục như bổ củi và chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

Đang say giấc nồng, cô nuốt nước miếng theo thói quen, “ực” một phát nuốt luôn trộn ngụm máu chó vẫn ngậm trong miệng này giờ vào cổ họng. Đợi đến khi Ngũ Thập Lang kịp bàng hoàng nhận ra thì tất cả đã nằm gọn trong bụng cô từ thừa nào rồi.

Máu chó mực vừa đặc vừa nồng vừa dính dính khiến Ngũ Thập Lang nắc cục hồi lâu không dứt. Nước mắt nước mũi đầm đìa, cô ra sức nhổ nước bọt phì phì, mãi mới hết được vị tanh ngòm trong khoang miệng. Bởi vì ngủ ngồi, đầu gật gà gật gù nên một ít máu chó đã men theo khóe miệng của cô mà chảy ra bên ngoài, khiến cho phần cằm của cô ngang dọc đầy những vết máu đỏ.

Giữa ánh nến chói lòa, cả miệng lẫn cằm của Ngũ Thập Lang đỏ tươi màu máu, trông vô cùng kinh dị, đáng sợ.

Đến khoảng canh hai nửa đêm, đột nhiên gió từ đâu thổi đến, ban đầu, tiếng gió rít còn nhỏ, một lúc sau, những âm thanh kì quái ấy bắt đầu to lên rất nhiều, lay động các mảng tường xung quanh. Tiếng động càng lúc càng lớn, như thể chỉ cần sức gió tăng thêm một chút nữa thì tất cả các đồ vật trong phòng đều sẽ bị hút hết vào một cơn lốc xoáy vậy.

Vừa mới ôm kiếm ngủ lại thì Ngũ Thập Lang đã bị đánh thức bởi tiếng tường rung động.

Trước nay, hễ đang ngủ ngon mà bị đánh thức giữa chừng, cô đều rất tức giận, nhất là khi mộng đẹp bị phá vỡ, thế nào cô cũng nổi trận lôi đình. Vậy nên, không có bất cứ ai trong phủ họ Tiêu dám nhiều lời vào lúc Ngũ Thập Lang vừa tỉnh dậy. Bây giờ cũng thế, bỗng dưng bị dựng dậy một cách đột ngột, cô quên khuấy mất mình đang ở đâu, chỉ bưng bưng lửa giận vì bị tiêu tan giấc mộng đẹp, hận không thể nhảy bật ngay ra ngoài, chém ngàn đao lên tên đáng rửa nào đó đang lay tường.

Thế là Ngũ Thập Lang của Tiêu gia bản lĩnh đứng bật dậy một cách vô cùng hào sảng, tay lăm lăm thanh kiếm, nhảy bật ra khỏi phòng khách.

Bên ngoài phòng khách, sương mù giăng mờ mịt, dày đặc gấp mười lần so với lúc trời vừa tối. Màn đêm u ám không khỏi khiến cho người ta hoảng loạn, hãi hùng. Một trận gió lạnh đột ngột ập tới, cuối cùng cũng làm cho Ngũ Thập Lang đang oai vệ nhắc kiếm hoàn toàn tỉnh táo trở lại.

Hành lang tứ phía và các bậc thềm đều bị bóng đêm nuốt gọn không còn vết tích, khóm trúc đối diện phòng khách bị gió thổi oằn thấp xuống, xào xạc reo lên, thậm chí một vài ngọn trúc còn như móng vuốt của quái vật, phi thẳng về phía Ngũ Thập Lang đang đứng.

Mồ hôi mồ kê mướt mát trên trán, ngay cả bàn chân cũng ướt rượt mồ hôi, Ngũ Thập Lang căng thẳng, sợ hãi tột cùng. Tay cầm kiếm, thân người cứng đờ, từ từ quay đầu sang, nhìn về phía mảng tường như đang bị ai đó rung lên.

Ngũ Thập Lang vừa quay đầu qua thì tiếng động tường rung ngay tức khắc dừng lại. Cô nhìn thấy bên cạnh bức tường đó là một bóng đen cao lớn sừng sững.

Bóng đen đó từ từ tiến về phía cô...

Càng lúc càng gần...

Không khí ma mị, quỷ quái cũng theo bước chân của người đó mà dâng lên...

Chút bình tĩnh cuối cùng trong Ngũ Thập Lang hoàn toàn biến mất, cô quay người chạy thực mạng, vừa chạy vừa múa kiếm loạn xạ, đích đến của cô lúc này chính là thùng đựng máu chó đặt ngay trước cửa phòng khách.

Đuổi theo cô sát nút là bóng đen kia liền vèo vèo bay vút tới bên...

Chân chẳng buồn chạm đất...

Tốc độ vô cùng nhanh tiến thẳng về phía cô...

Nhìn thấy thùng đựng máu chó chỉ còn cách mình khoảng một bước chân, Ngũ Thập Lang khấp khởi mừng thầm. Nhưng ngay lúc đó, bóng đen kì quái kia không đuổi nữa mà dừng lại phía sau lưng cô. Ngũ Thập Lang chẳng dám quay đầu lại nhìn, cơ thể cứng đờ, đứng lặng trước thùng máu. Lí do cô không dám quay đầu lại là vì cái bóng đen đáng sợ đó đang đứng im lìm ở ngay sau lưng cô, không nói năng, không hành động gì, nhưng cô có thể nhận thấy ánh mắt rùng rục giống như hai thanh kiếm lạnh lùng xuyên qua lưng cô.

Cô đứng đờ người trước thùng máu chó, tay nắm chặt thanh kiếm Thanh Phong, suy nghĩ đắn đo một hồi, cuối cùng hạ quyết tâm, nghiêng chặt răng, từ từ quay đầu lại.

Bởi vì ở ngay trước cửa phòng khách nên ánh nến ít nhiều cũng rọi ra bên ngoài, chớp chờn soi lên khuôn mặt Ngũ Thập Lang, những vết máu trên cằm khiến khuôn mặt cô càng thêm phần kinh hồn dị dạng.

Bóng đen kia đứng lặng một chỗ, thấy Ngũ Thập Lang quay đầu qua, liền từ từ nhấc chân bước lại gần.

Từng bước, từng bước với tốc độ cực kì chậm rãi, mãi mới tiến đến chỗ có ánh nến chiếu rọi.

Khuôn mặt chàng cũng dần hiện ra

Y phục đen tựa đêm, góc dưới tà áo có thêu một đóa tuyết liên nở rộ bằng sợi chỉ ánh vàng, tóc mềm như tơ, dùng một chiếc trâm bạch ngọc cố định một phần tóc trên đỉnh đầu, phần còn lại buông xõa tự nhiên đằng sau lưng. Thân hình cao lớn, săn chắc, đằng sau lưng đeo ba thanh kiếm, hai xanh một vàng.

Mặt tựa ngọc trắng, đôi mắt đen láy, sâu thẳm, sáng ngời khí phách, lạnh lùng tựa băng.

Không ngờ đó lại là một thiếu hiệp vô cùng anh tuấn.

Ánh mắt của chàng dừng lại nơi chiếc cằm đầy máu, vết ngang vết dọc của Ngũ Thập Lang một hồi lâu, tiếp đó dần dần lướt xuống phía dưới, rồi lại chăm chăm vào thanh kiếm Thanh Phong trên tay cô, chàng cau mày, nhăn mặt rồi hỏi: “Kiếm?”

Giọng nói trầm trầm, vô cùng êm tai, có điều chàng tiết kiệm từ ngữ quá thể, khiến người nghe chẳng thể hiểu nổi ẩn ý bên trong.

Nhìn thấy chàng cau mày, ba hồn bảy vía cũng đã phiêu dạt mất quá nửa, nước miếng đùn ra sát rìa miệng, suýt chút nữa là trào ra ngoài. Dưới ánh nến mờ ảo, đôi mày của người đàn ông trước mặt chẳng khác nào nhành liễu cong cong, khi chau lại càng khiến cho khuôn mặt đẹp trai của chàng thêm phần sinh động.

Cô đăm đối nhìn chàng, miệng nở nụ cười thực nữ dụ hiên mà không hề ý thức rằng chỗ máu chó nhòe nhoẹt quanh miệng và ở cằm dưới ánh nến lấp lánh chỉ khiến người ta kinh hồn động phách.

Trông cô chẳng khác nào một nữ ma đầu vừa mới hút máu người xong.

Chàng thiếu hiệp chớp mắt, miệng khẽ nhếch lên, lạnh lùng đáp lại cô bằng một nụ cười nhạt. Chàng đưa những ngón tay thon dài, trắng trẻo nhấc tà áo lên khoảng nửa thốn và tiến lại một bước vô cùng nho nhã. Bỗng nhiên, chàng tung chân đá mạnh vào người của Ngũ Thập Lang, sau đó nhẹ nhàng đặt chân xuống, phẩy tà áo sang một bên, động tác thuần thực, khí phách ngút trời, trông như thể lúc này, chàng chỉ chỉnh đốn lại y phục mà thôi.

Đột ngột nhận được một cú trời giáng, Tiêu Ngũ Thập Lang lập tức trở thành hóa thân của sao băng, thuận theo hướng gió mà vút bay lên không trung rồi lao thẳng về phía khóm trúc đối diện phòng khách.

Lúc “hạ cánh”, không biết cô đã ngồi lên thứ gì đó mềm mềm nhũn nhũn, nhờ thế mà cô chẳng hề hấn gì.

“Thân phận?”

Giọng nói lạnh lùng tựa băng, ẩn chứa trong đó còn là sự mất kiên nhẫn.

Một thanh kiếm cổ chỉ trên đỉnh đầu rồi từ từ hạ xuống bên cổ cô, thiếu hiệp áo đen đưa mắt nhìn lướt qua mảnh huyết ngọc trên cổ Ngũ Thập Lang, bỗng nhiên ngây thần người, nhưng rất nhanh sau đó đã khôi phục được vẻ mặt lạnh lùng, không cảm xúc trên khuôn mặt.

Đẹp trai chết đi được! Chỉ nhắc chân thôi mà cũng nho nhã như vậy rồi, ôi... Trái tim đập loạn xạ, biểu cảm trên gương mặt Ngũ Thập Lang lúc này hoàn toàn là một thiếu nữ vào xuân.

Ánh mắt mơ màng, đôi môi hé mở, khuôn mặt tỏ rõ tấm tình si có trời cao chứng giám...

Khuôn mặt mỹ nam áo đen càng thêm bực bội, mũi kiếm nhích đến, tiến sát tới bên cổ của Ngũ Thập Lang.

Sát khí lạnh lẽo ngay lập tức kéo cô quay về với thực tại khốc liệt.

“Ta đến đây để trừ ma diệt quỷ”. Ngũ Thập Lang đưa hai tay ôm đầu, đôi mắt long lanh mọng nước chớp chớp nhìn chàng, tỏ ý giơ cờ trắng đầu hàng triệt để.

Tiếp đó, cô dùng nét mặt quyến rũ nhất hướng về phía chủ nhân của thanh kiếm.

“Đứng dậy!”. Thiếu hiệp áo đen mặt không biểu cảm thu lại thanh kiếm, nhẹ nhàng rút vào vỏ rồi quay đầu đi trước. Mới bước được vài bước, chàng đột nhiên quay lại, chỉ một ngón tay

về phía Ngũ Thập Lang, mặt vẫn không chút biểu cảm, lạnh lùng lên tiếng: “Một trăm lạng.”

Ngũ Thập Lang nhìn theo hướng ngón tay chàng chỉ, cúi xuống nhìn vào phía dưới hông của mình, suýt chút nữa bật khóc tức tưởi, quả nhiên là một trăm lạng... Phía dưới hông cô là con chó lông trắng mà nhị phu nhân vừa mới nuôi được hai tháng hiện đang ngất lịm, theo giá thị trường thì... trị giá một trăm lạng.

“Không thể tính như vậy được, nếu như không phải...”. Chưa nói hết vế câu thứ nhất, cô liền nhìn thấy mã nam áo đen đang đi phía trước bỗng nhiên đứng khựng lại, lập tức quay người, từ từ, từ từ đưa tay lên nắm chuôi kiếm ở phía sau lưng, sắc mặt lạnh tanh, nhìn về phía cô.

Ngũ Thập Lang ngay lập tức nhoẻn miệng cười cầu hòa: “Ta sẽ đền, ta sẽ đền mà!”

Có ai biết trong lòng cô, nước mắt đang đầm đìa tuôn chảy?

Một trăm lạng bạc, kể từ khi bỏ nhà ra đi, bản thân cô chưa từng nhìn thấy nhiều ngân lượng như thế.

Sắp sửa xảy ra án mạng rồi.

“Cô...”. Bước tiếp được vài bước, thiếu hiệp áo đen lại đột ngột dừng chân, mặt hơi ngoảnh lại, mái tóc để xõa đằng sau

lưng cũng khẽ khàng rung động theo gió, lạnh lùng nói: "... đi theo ta!"

Không phải lời mời, cũng không phải câu thương lượng, câu nói đó hoàn toàn mang tính chất ra lệnh.

Trong lòng Ngũ Thập Lang trào dâng cảm xúc ngưỡng mộ vụn vặt, tuy rằng giọng nói của chàng lạnh lùng tựa băng giá, không mang theo chút cảm xúc nào nhưng kì lạ thay, nó đã khiến cô hoàn toàn yên tâm, bình tĩnh trở lại.

Ngũ Thập Lang lập tức đứng dậy, lóc ca lóc cóc chạy theo chàng, vừa guồng chân thoăn thoắt vừa cất lời làm quen, hoàn toàn quên hết mọi nỗi hoảng sợ khi nãy: "Huynh đài, xin hỏi cao danh quý tính của huynh, cao danh quý tính của mẫu thân huynh và cả..."

"Xoẹt!", một luồng hàn khí vèo tới, chém đứt nửa thốn tóc mai của Ngũ Thập Lang.

Khóe miệng thiếu hiệp áo đen khẽ co giật, mất mấy giây mới có thể cất nên lời: "Im miệng!"

Cũng khó trách chàng xuống tay vô tình với nhi nữ khi người con gái đó cứ bô bô một tràng với cường độ chẳng khác nào ngàn con ếch đang ngoác miệng kêu gào, ồn ào như vậy người bình thường chưa chắc đã chịu nổi, huống chi là một người xưa nay vốn coi lời nói tựa vàng tựa bạc như chàng. Hơn nữa, Ngũ Thập Lang tuân liên tục hết câu này đến câu khác, thật chẳng khác nào

cái dít vệt, lại cộng thêm giọng nói to trời phú trong màn đêm tĩnh lặng càng khiến cho người phía trước nhìn không nổi.

Bị kiểm kê cổ, Ngũ Thập Lang vẫn hướng ánh mắt đắm đuối, ý tình chan chứa về phía mã nam áo đen, miệng nở nụ cười khó hiểu. Hai mắt sáng rực ánh sáng của tình yêu.

Mẹ kiếp, sao mà đẹp trai đến thế cơ chứ? Rút kiểm mà cũng quyến rũ, gọi tình là vậy, ánh mắt như phát ra tia điện mãnh liệt, hấp dẫn chết đi được!

Bờ môi mím chặt, đôi mắt lạnh lùng... thật là quá đổi phong cách!

Đại khái là Ngũ Thập Lang trời sinh đã thích tự chuốc khổ vào thân nên từ trước đến nay, cô vẫn quen thói chọc ghẹo mọi người rồi rước họa cho mình, bởi vậy, dù kiểm đang kê cổ, cô vẫn chẳng coi ra gì.

Chính vào giây phút này, Tiêu Ngũ Thập Lang đã đưa ra một quyết định trọng đại có ảnh hưởng đến tương lai cũng như cả cuộc đời của mình.

Chọc ghẹo chàng, theo đuổi chàng, tiếp đó thì sẽ... bắt chàng phải sống trong môi trường huyền ảo, ồn ào của gia đình mình, từ từ khiến chàng suy sụp...

Trong lòng vui vẻ, hân hoan, nụ cười của Ngũ Thập Lang cũng theo đó mà càng thêm mơ màng, ngơ ngẩn.

Thiếu niên áo đen nhìn lướt khuôn mặt cô, sau đó từ từ thu kiếm lại, không nói tiếng nào, tiếp tục bước về phía trước.

Còn Ngũ Thập Lang thì vẫn miệng cười hớn hở, chân đi theo chàng, lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Mục tiêu của cuộc đời đã được xác định, tương lai phía trước hẳn là sẽ vô cùng xán lạn.

Hai người lặng lẽ đi qua đoạn hành lang, chuẩn bị bước vào phía trong phòng khách.

Đột nhiên thiếu niên áo đen đứng khựng lại, đưa kiếm chỉ vào người Ngũ Thập Lang, đầu hơi hơi nghiêng qua, ra lệnh: “Dừng lại!”

Lời nói chẳng ra đầu ra cuối gì cả.

Ngũ Thập Lang còn chưa kịp phản ứng gì thì chàng đã vút bay đi như cơn gió, giống hệt đóa tuyết liên màu đen nở rộ trong màn đêm u ám.

Chàng bay đi chưa được bao lâu thì tiếng tường rung động lại bắt đầu vang lên. Lần này, âm thanh to và dồn dập hơn trước rất nhiều, khiến cho Ngũ Thập Lang đứng phía trong phòng khách càng lúc càng sợ hãi, tay ôm chặt lấy thanh kiếm Thanh Phong, người run lên cầm cập.

Ngoài tiếng tường rung động còn có cả tiếng hồng hộc thở dốc.

Cảm giác mình như miếng thịt nằm trên thớt lại xuất hiện trong đầu, Ngũ Thập Lang vừa lập cập lùi về phía sau vừa siết chặt thanh kiếm Thanh Phong.

“Này, huynh còn ở phía ngoài không thế?”. Ngũ Thập Lang khẽ lên tiếng, giọng nói run run. Đột nhiên bị tách khỏi thiếu niên áo đen, bỗng chốc cô quay trở lại với trạng thái đơn độc, không có chỗ dựa tinh thần lúc này.

“Huynh còn đó hay không? Lên tiếng trả lời đi!”. Giọng nói của Ngũ Thập Lang sùt sùi như sắp khóc.

Vẫn cứ tĩnh mịch như thế, chẳng một tiếng trả lời.

Gió càng thổi mạnh hơn, hết cơn này đến cơn khác, cơn sau lại mạnh hơn cơn trước, bốn cây nến trong phòng khách đã bị thổi tắt mất ba, chỉ còn lại đúng một cây vốn dĩ đã chập chờn nay lại càng leo lét không gian vì thế thêm âm u đáng sợ.

Một cơn gió lớn đột nhiên thốc tới, đánh bại triệt để tinh thần nãy giờ căng như dây đàn của Ngũ Thập Lang, cô suy sụp hoàn toàn.

“Huynh không trả lời thì ta sẽ đi ra ngoài tìm huynh đấy!”. Giọng nói của Ngũ Thập Lang đã cuộn rõ tiếng khóc, lệ đầm trong mắt, chảy dài trên gò má cô.

Trước kia, khi còn ở nhà, mỗi lần đọc cuốn **Giang hồ chí**, thấy các đại hiệp hành tẩu trên giang hồ quá đổi thần thông

quảng đại, cô không khỏi ngưỡng mộ, khâm phục bội phần, thường hay tưởng tượng một ngày nào đó, mình cũng sẽ giống như các vị đại hiệp ấy, dùng võ công cái thế để bảo vệ chính nghĩa trên võ lâm.

Lúc nhận lời đến Ngự Kiếm sơn trang và khi hứa hẹn với mọi người ở đây, cô đã mang theo bầu nhiệt huyết sục sôi đó mà phát thệ.

Con người với tâm tính thuần khiết, trẻ con, non dại như cô đương nhiên không thể nào ngờ rằng giang hồ thực sự không hề giản đơn như những gì được miêu tả trong cuốn **Giang hồ chí**.

Tuy bây giờ, Ngũ Thập Lang cảm thấy hối hận vô cùng, nhưng cứ nghĩ tới lũ người đang trốn chui trốn lủi ở mật thất, cô lại cảm thấy tự đắc vô cùng.

Dù gì đi nữa thì bản thân cô cũng đã giữ đúng lời hứa với họ.

“Huynh không đáp lời ta thì bây giờ, ta sẽ xông ra ngoài!”

“Quay lại!”. Trước cửa, một bóng đen vụt tới. Thiếu hiệp áo đen oai dũng đứng đó, mím chặt môi, nhìn thấy đôi mắt đăm lẹ của Ngũ Thập Lang thì khựng lại đôi chút rồi nói: “Ở trong đó an toàn hơn.”

Đây là câu nói hoàn chỉnh nhất của chàng kể từ lúc xuất hiện trước mặt Ngũ Thập Lang.

Tuy ngử khí vẫn cứ lạnh lùng tựa băng nhưng trong đó lại ẩn chứa ít nhiều tình cảm ấm áp.

“Vậy thì huynh hãy để lại một thanh bảo kiếm nữa cho ta!”.
Trông thấy chàng, Ngũ Thập Lang liền an tâm hẳn. Đôi mắt linh lợi của cô nhanh chóng quét qua ba thanh bảo kiếm sau lưng thiếu hiệp áo đen.

Bên cạnh thanh kiếm màu vàng nhạt nhỏ nhoi là một đôi bảo kiếm cổ màu xanh, thanh kiếm dài hơn lộ rõ khí thế oai hùng, còn thanh ngắn hơn thì điểm lệ, tinh xảo.

Ánh mắt của thiếu niên áo đen lướt qua thanh kiếm Thanh Phong trên tay Ngũ Thập Lang rồi lạnh lùng nhìn thẳng vào cô, không nói lời nào, rút thanh bảo kiếm màu vàng nhạt ra, đưa cho cô.

Ngũ Thập Lang lắc đầu, cười cười chỉ vào thanh kiếm nhỏ màu xanh của chàng và nói: “Ta muốn thanh kiếm kia cơ!”

Thiếu niên áo đen bất giác khựng người, trên mặt lộ rõ vẻ bức tức, đưa tay cầm thanh kiếm màu vàng nhạt vào chỗ cũ rồi bước ra ngoài, chẳng thèm quay đầu lại lấy một lần.

Vẫn đang trong tư thế đưa tay chờ kiếm, Ngũ Thập Lang ngây người đứng lặng ở đó. Một lúc sau, cô ngồi sụp xuống đất, ôm đầu vò tai bứt tóc, vất óc nhớ lại từ câu nói đầu tiên cho tới câu nói cuối cùng mà họ vừa trao đổi. Sau cùng, chán nản thừa nhận mình hoàn toàn không hiểu được vì sao gã nam áo đen kia lại nổi giận đùng đùng như thế.

Gió lạnh ập tới, càng khiến cho trái tim Ngũ Thập Lang hạ thêm vài độ.

 Rốt cuộc, Ngũ Thập Lang vẫn chỉ được ôm đúng một thanh kiếm Thanh Phong, tiếp tục ở lại phía trong phòng khách.

 Cát trong chiếc đồng hồ đặt trên bàn từ từ, chậm rãi chảy xuống, nhìn vào đó, có thể biết bây giờ đã vào canh ba. Một canh giờ nữa thôi, chỉ cần chịu đựng thêm một canh giờ nữa là cô có thể thấy được ánh sáng diễm lệ của ngày mới rồi.

 Đột nhiên, tiếng tường rung tất hần.

 Một cơn gió đưa mùi máu tanh lờm vào phòng khách, thoang thoảng trong không khí. Ngũ Thập Lang trợn mắt vĩnh tai nghe ngóng động tĩnh phía bên ngoài.

 Giữa không gian tĩnh mịch, cô bỗng nghe thấy từ phía rừng trúc truyền ra những tiếng gầm rú, tiếng động vô cùng thô kệch, kèm thêm tiếng hô hấp khó khăn, giống như tiếng một con quái thú đang ra sức đánh chén con mồi vừa mới bắt được. Chốc chốc lại nghe thấy cả tiếng kim loại va vào nhau... vang lên được một lúc thì dừng lại, sau đó, bầu không khí lại tĩnh lặng như ban nãy.

 Ngũ Thập Lang chợt thấy lòng như có lửa đốt, vô cùng lo lắng cho thiếu hiệp áo đen. Tiếng gầm rú mãnh liệt lẫn trong âm thanh kim loại va chạm vào nhau mạnh bạo như vậy, tại sao chỉ trong phút chốc đã im lặng như tờ?

Ngũ Thập Lang lại vểnh tai lên, tay nắm chặt bảo kiếm, cảm thấy vô cùng khó xử.

Nếu xông ra ngoài, có thể cô sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nếu không xông ra thì cô cũng chẳng biết bên ngoài tình hình ra sao. Nếu thực sự có nguy hiểm gì thì nói không chừng, bản thân cô còn có thể rút đao tương trợ cho thiếu niên áo đen cũng nên.

Rốt cuộc là ra ngoài hay không?

Cô vẫn còn đang suy tính thì phía rừng trúc lại truyền tới tiếng gầm rú còn đáng sợ hơn trước, như thể con quái thú mà cô không biết lai lịch kia đã hoàn toàn bị chọc giận, đang đưa ra loạt tấn công cuối cùng.

Lần này, cô không hề nghe thấy tiếng kim loại va chạm vào nhau.

Trái tim Ngũ Thập Lang bỗng nhói đau từng cơn. Chẳng dẫn đo thêm một khắc, tay lăm lăm thanh kiếm, cô xông thẳng ra ngoài. Dọc đường đi, cô thận trọng từng bước, liên tục nhìn ngó xung quanh song không phát hiện ra điều gì khả nghi cả. Nhưng ngay khi vừa đến bên rừng trúc, cô lập tức kinh ngạc, người ngây ra như hóa đá.

Sương xuống đêm lạnh cũng không thể khiến Tiêu Ngũ Thập Lang ớn lạnh cả xương sống như cảnh tượng đang diễn ra ngay trước mắt cô lúc này.

Trên khoảng đất trống trước rừng trúc, một con dã thú vô cùng to lớn đang đứng đó, mình to như hổ báo, hai mắt đỏ như đèn lồng. Bộ lông nó đỏ rực, để ý kỹ sẽ thấy kì thực, màu lông của nó không phải là màu đỏ mà do máu của người khác bắn lên, nhuộm đỏ toàn bộ đám lông trên mình nó. Móng vuốt ở bốn chân nó sáng loáng, sắc nhọn như dao. Lúc này, con mãnh thú đang cong lưng thủ thế, nhìn cô với ánh mắt gườm gườm.

“Cô, quay về!”. Thiếu hiệp áo đen cầm thanh kiếm màu xanh, tà áo bay bay, mái tóc dài đen nhánh đã buông hết xuống, xoa trên đôi vai của chàng sau một hồi giao đấu ác liệt. Dưới ánh trăng sáng, khuôn mặt chàng ánh lên như ngọc, khóe mắt đường mày đẹp như tranh vẽ.

“Kia là con gì thế?”. Ngũ Thập Lang tò mò hỏi.

Thiếu niên áo đen chẳng buồn trả lời cô, nhìn chằm chằm vào con quái thú trước mặt mà không hề chớp mắt, toàn thân tỏa ra sát khí đằng đằng. Luồng gió thổi đến chỗ chàng dường như biến thành những lốc xoáy nhỏ, cuốn theo đám lá trúc trên mặt đất bay lên quanh người chàng.

Ngũ Thập Lang hoàn toàn có thể cảm nhận được khí thế mãnh liệt, lạnh buốt phát ra từ cơ thể chàng. Cô bèn rút cổ, quay mặt sang, thì thầm nói: “Thôi được, ta sẽ quay về.”

Nói xong, cô liền quay người bước đi.

“Đứng đó, đừng động đậy!”. Khuôn mặt chàng lộ rõ vẻ chán nản. “Bây giờ, cô không thể quay về được, ánh mắt của quái thú

đang chăm chăm tập trung vào người cô đấy!”

Quả nhiên là vậy, con thú to lớn kia đang hướng đôi mắt đỏ rực về phía Ngũ Thập Lang. Nhìn thấy dáng vẻ co đầu rụt cổ của cô chột khoe miệng nó lại càng thòm thèm ứa thêm nhiều dãi dớt, chảy dài từ khoe miệng của nó xuống mặt đất.

Không ngờ nó còn có thể phân biệt được mạnh yếu, “biết địch biết ta” mà đối luôn cả đối tượng săn bắt!

Ngũ Thập Lang vội vã chạy đến nép sau lưng thiếu hiệp áo đen, người cứng đờ lại, ngay cả ngón tay cũng không dám động đây, lo sợ nhìn vào đôi mắt đỏ rực như hòn lửa của quái thú.

Thiếu niên áo đen hạ kiếm xuống, không nói năng gì, dịch chuyển vài bước, che khuất tầm nhìn của con quái thú với Ngũ Thập Lang.

Bỗng nhiên, nó gầm lên một tiếng rồi cong lưng xông tới chỗ Ngũ Thập Lang đang đứng. Có lẽ định nhảy qua thiếu niên áo đen để trực tiếp săn con mồi phía sau.

Ngũ Thập Lang vừa hét lớn vừa nắm chặt lấy tay áo của thiếu hiệp áo đen, chạy nhảy loạn xạ. Niềm khát khao cầu sinh mãnh liệt đã khiến Ngũ Thập Lang lập tức hóa thân thành loài tầm gửi, nhảy lên ôm chặt lấy thiếu hiệp áo đen, mặt sát mặt, tay ôm ghì lấy cổ, chân quắp chặt vào phần thắt lưng của chàng.

Chỉ cách nhau một lớp áo mỏng, thân nhiệt của Ngũ Thập Lang cùng mùi hương thiếu nữ thoang thoảng bay lại. Khuôn mặt thiếu hiệp áo đen lập tức đỏ như trái táo, không kịp kéo Ngũ Thập Lang xuống, chỉ đành phải giương kiếm chống đỡ đợt tấn công đầu tiên của con mãnh thú.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt lạnh lùng tựa băng, ánh mắt sáng như sao Khuê, đôi môi mím chặt lại, chàng trụ vững trên mặt đất, sẵn sàng đương đầu với quái thú.

Còn chưa kịp đưa phản ứng tiếp theo thì con mãnh thú đã lại bắt đầu đợt tấn công thứ hai.

Trước khi hạ xuống đất, móng vuốt của nó đã xòe ra, lấp lánh dưới ánh trăng, mỏng mảnh mà sắc nhọn, giống y như những con dao găm được luyện từ thép. Ngay sau khi chạm đất, nó lập tức cong thân giơ vuốt.

Dùng sức mạnh gấp mười lần trước đó, xông về phía hai con người đang quăn quýt vào nhau...

“Dùng kiếm đâm vào mắt nó đi!”

“Đâm vào mũi nó đi!”

“Thọc mũi kiếm vào cổ họng nó đi!”

...

Bám trên người thiếu hiệp áo đen, Ngũ Thập Lang ra sức gào thét, đưa lời chỉ điểm, hứng khởi tột cùng. Cô vừa hưng phấn kêu gào vừa không ngừng đập mạnh vào vai của thiếu niên áo đen: “Huynh nhanh lên đi chứ! Chưa ăn cơm à? Kiếm phải nhấc cao thêm một chút nữa!...”

Chút nhẫn nại cuối cùng còn sót lại trong người thiếu hiệp đã hoàn toàn cạn kiệt, gân xanh nổi rõ trên trán, khuôn mặt đánh lại, nội khí xung thiên, chàng hoàn toàn quên mất trước mặt là một con quái thú mãnh liệt.

Tiếp đó, chàng nho nhã phẩy một cái, vút Ngũ Thập Lang sang một bên chẳng khác nào bọc rác.

“Xoẹt”, theo làn gió đêm lạnh lẽo, Ngũ Thập Lang bay vút qua ánh trăng... Cô nhắm tịt mắt lại, sẵn sàng đón nhận nỗi đau đón khi móng chạm đất vào giày tiếp theo...

Không hề cảm thấy đau đón như đã dự kiến từ trước...

Lần thứ hai “hạ cánh”, hình như cô đã quàng tay vào một cành cây mềm mại như lông vũ. Phù... Ngũ Thập Lang vội thở phào nhẹ nhõm.

Rồi từ từ mở mắt ra...

... và chết lặng ngay lập tức...

Con quái thú dài dớt đầy miệng kia đang nhìn Ngũ Thập Lang tay ôm lấy cổ nó với ánh mắt âu yếm, chan chứa tình cảm. Một bãi nước dài như nhót chảy xuống khiến cho phần lông dưới mõm của nó dính thành một khối.

“Á!... Quái vật... Á!...”. Ngũ Thập Lang hét lớn, nhanh chóng chọc thẳng ngón tay vào đôi mắt của quái thú, sau đó không chút đắn đo, do dự, lấy đầu mình đập mạnh vào mũi của nó. Con quái thú đau quá, lắc đầu mạnh bạo, hất Ngũ Thập Lang khỏi cổ của nó.

Tiếp đất an toàn, cô vừa bò vừa lăn, mò mẫm tiến về phía trước.

Mò mẫm tiến về phía trước...

Mò mẫm tiến về phía trước...

“Cô đừng có bò nữa!”. Giọng nói của thiếu niên áo đen vọng lại từ phía xa. “Cô nằm yên trên mặt đất đi, đừng có động đậy! Nó không nhìn rõ cô đâu.”

Ngũ Thập Lang ngoan ngoãn dán mặt lên đất, giả bộ chết.

Bị mất mục tiêu săn đuổi, con quái thú đó rú lên một tiếng, loạng choạng lần mò tứ phía tìm tung tích của Ngũ Thập Lang, hết tiến lên rồi lại lùi xuống.

Ngũ Thập Lang nhào người trên mặt đất, mồ hôi tuôn như mưa, không dám động đậy gì hết.

Con quái thú càng lúc càng tiến lại gần, bàn chân đệm thịt giẫm lên đám lá trúc tạo nên những tiếng sột sà sột soạt, mỗi một tiếng động phát ra đều khiến cho Ngũ Thập Lang căng thẳng như vừa chết đi sống lại.

Tiếng chân ngày càng gần... càng lúc càng gần thêm... gần tới mức sắp sửa chạm sát vào cơ thể cô...

Ngũ Thập Lang lia mắt nhìn xung quanh, thấy quái thú sắp giẫm lên chân mình rồi mà thiếu hiệp áo đen vẫn chẳng hề có ý định rút đao tương trợ, cô không khỏi nhụt chí. Đột nhiên, cô nhòm người dậy khỏi mặt đất, vừa bò vừa lăn về phía chàng.

Định đùa giỡn sao, giả chết đến mức chết thật, làm gì có đạo lý này chứ?

Nhìn thấy Ngũ Thập Lang lăn lông lốc về phía mình, thiếu hiệp áo đen hoàn toàn suy sụp. Kế hoạch định sẵn trong đầu chàng này giờ cuối cùng thành ra công toi rồi.

Vốn dĩ chàng dự định, khi Tiêu Ngũ Thập Lang nằm bò trên đất, thu hút quá nửa sự chú ý của con mãnh thú, chàng có thể nhân lúc nó không phòng thủ mà tấn công. Loại quái thú này bản tính vô cùng thận trọng, bảy phần thú tính ba phần thông minh, cho nên, dù không phải là loài quái thú mạnh nhất nhưng chắc chắn nó thuộc loại khó đưa vào chỗ chết nhất. Chẳng qua là bản

thân chàng có khinh công ảo diệu, kiếm thuật tinh tế đôi chút nên chàng mới có thể tự tin rằng mình sẽ đánh bại được nó.

Tuy nhiên, hành động đột ngột của Ngũ Thập Lang vô hình trung đã phá hỏng hoàn toàn kế hoạch của chàng.

Thiếu hiệp áo đen lửa giận bùng cháy trong tim. Kể từ khi cô ta xuất hiện, mọi chuyện đều thành công thì ít mà thất bại thì nhiều. Cảm giác bất lực khiến chàng ngao ngán than thở, kiếp này thôi cũng đành vậy, khắc tinh đã xuất hiện rồi còn đâu.

“Cứu mạng với!”. Ngũ Thập Lang bắt đầu chạy, dáng vẻ vận hết sức lực, nhưng vừa chạy được hai bước đã ngồi sụp xuống. Con mãnh thú bay vụt qua đầu cô, bởi vì dùng sức quá lớn nên nó lao thẳng về chỗ cách đó vài chục bước mới có thể dừng lại được, ánh mắt đỏ rực thêm vài phần, cho thấy rõ đã bị Ngũ Thập Lang chọc giận đến mức đỉnh điểm.

“Huynh có cứu ta không vậy... đại ca...”. Quá đổi kinh hãi nên tay chân Ngũ Thập Lang đều mềm nhũn như bún, run rẩy mãi không thôi, chẳng thể nào đứng dậy nổi, nhìn thấy thiếu hiệp áo đen ngạo nghễ đứng trước rừng trúc, vẫn đứng im như tượng, không hề động đậy, cô không kìm được tức giận mà hét lớn.

Đầu phùng phùng lửa hận, cầm ngay chiếc giày vải dưới chân, cô nghiêng răng nghiêng lợi ném thẳng về phía thiếu hiệp áo đen đang đứng vững như Thái Sơn, mặt lạnh tựa nước hồ thu.

Chiếc giày đó đương nhiên không thể ném trúng thiếu niên áo đen, nhưng đã hoàn toàn thành công trong việc nâng nộ khí của chàng lên một tầng cao mới.

Thế nên lúc này, Ngũ Thập Lang phải đối diện với khí thế bùng bùng lửa hận của một người một thú, chết lặng tại chỗ, chẳng khác nào một hòn đá vô hồn, cứng đờ.

Con mãnh thú thở dốc, ra sức mài móng vuốt lên mặt đất, đáng vẻ như thể bất cứ lúc nào cũng có thể xông tới.

Còn thiếu niên áo đen thì tra thanh kiếm đã rút ra vào vỏ rồi ngẩng đầu thưởng ngoạn ánh trăng, tỏ ý như chuyện chẳng liên quan gì đến mình cả.

Nước mắt của Ngũ Thập Lang lập tức tuôn trào, đầm đìa hai bên má.

Xem tình hình này, chắc hẳn định thấy chết không cứu đây mà!

Từng giây từng phút chậm chạp trôi qua, cục diện kiêu ba chân vẫn không hề thay đổi. Ngũ Thập Lang cứ ngồi đờ ra đó, ôm đầu trầm tư.

Mái tóc óng mượt đã bị cô vò rối tung rối mù như tổ quạ.

Dường như không còn chút nhẫn nại nào nữa, con mãnh thú cong thân lên, đôi mắt sáng rực nhìn về phía Ngũ Thập Lang, báo

trước rằng nó sắp sửa hành động.

“Cứu mạng với! Đại hiệp!”. Thấy con mãnh thú chuẩn bị xuất kích, Ngũ Thập Lang sợ hãi đến mức lời nói lộn xộn.

Chàng trai áo đen nheo nheo đôi mắt, mặt vẫn không hề đổi sắc, lạnh lùng tựa băng, nhưng thanh kiếm đã từ từ được rút ra khỏi bao, chuẩn bị ra tay ứng cứu.

“Ta xin đảm bảo...”. Nhìn thấy thiếu hiệp áo đen chậm rãi rút kiếm ra, Ngũ Thập Lang hét toáng lên, hứng khởi tới mức múa may quay cuồng. “... nếu huynh cứu ta, ta sẽ lấy thân đền đáp, cho phép huynh được đến nhà ta ở rể.”

“Xoạch!”, thanh kiếm vừa được rút ra bị đút vào ngay lập tức, khoe miệng thiếu hiệp áo đen khẽ co giật, rồi chàng lại ngẩng đầu, tiếp tục thưởng ngoạn ánh trăng, hoa lá và mùi hương đầu thu.

Ngũ Thập Lang lại nước mắt đầm đìa, nhất thời cứng họng. Trong phút bất cẩn, cô đã hét ra tâm nguyện của mình, lần này thật là quá mất mặt. Nhưng mất mặt là chuyện nhỏ, điều quan trọng là tính mạng của cô e rằng khó mà giữ được.

Quái thú mài vuốt lần cuối rồi phóng vút lên khỏi mặt đất, miệng thốt ra những tiếng gầm gừ đáng sợ.

Ngũ Thập Lang bỗng đứng bật dậy, chạy thục mạng về phía con mãnh thú, mới được có vài bước, tốc độ của cô đã nhanh

chóng giảm xuống. Đang bay trên không trung, thấy thế, con thú lặng lẽ thu móng lại, đặc ý hạ xuống mặt đất, chỉ chờ vồ lấy Ngũ Thập Lang.

Đáng tiếc là cấu tạo đại não của Ngũ Thập Lang hoàn toàn khác thường, vượt ngoài tầm dự liệu của nó...

Chạy đến gần chỗ con thú, cô đột nhiên quay vút người ra sau rồi chạy như bay về hướng thiếu hiệp áo đen, vừa chạy vừa lộ nhòa khóe mắt, hét lớn: “Ta nói này... hay là... đổi lại, ta sẽ đến nhà huynh làm dâu...”

“...”

Khuôn mặt đỏ lựng như quả cà chua, cuối cùng thiếu hiệp áo đen cũng rút kiếm ra, có điều lần này, thanh kiếm của chàng chỉ thẳng về phía Ngũ Thập Lang.

Thanh kiếm trong tay thiếu hiệp rung lên bần bật, hiển nhiên không phải vì sợ hãi...

Đỉnh điểm của tức giận chính là không còn gì để nói...

Ngũ Thập Lang phốt lờ bảo kiếm, lại phi thân ra, định ôm lấy chàng, làm kiếp tằm gửi thêm lần nữa, chỉ tiếc là thiếu hiệp áo đen đến giờ vẫn kinh hãi, ghi nhớ như in sự việc trước đó nên nhanh chóng tránh sang một bên rồi lạnh lùng quay đi.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, con quái thú kia đã kịp điều chỉnh lại vị trí, tiếp tục xông tới tấn công.

“Mượn kiếm của huynh dùng một lát!”

Cầu người không bằng cầu mình, Ngũ Thập Lang cuối cùng cũng từ bỏ ý định nhờ cậy thiếu hiệp áo đen trợ giúp, nhanh chóng đưa tay ra rút thanh kiếm xanh diễm lệ, thanh tú đang buộc sau lưng chàng. Cô chẳng suy nghĩ gì, nhanh chóng cầm kiếm chọc thẳng vào mắt quái thú.

Vốn dĩ trước đó, khi quay lưng lại phía cô, thiếu hiệp áo đen đã rút thanh kiếm Hùng Thanh ra và nắm chắc trong tay, sẵn sàng tương trợ. Chàng quay lưng lại chỉ vì muốn dọa Ngũ Thập Lang một trận để cảnh cáo cô bởi những hành động ngớ ngẩn khi này mà thôi.

Song kết quả thì ngược lại, thành ra chàng đã hù dọa chính bản thân mình.

Thanh kiếm Thư Thanh (linh khí tượng trưng cho nữ nhân) cùng một đôi với thanh kiếm trong tay chàng lúc này không ngờ lại được cô gái đó rút ra một cách dễ dàng.

Cô rút một cách thoải mái, tùy ý, cứ như thể nó ở sẵn trên lưng chàng, chỉ chờ cô tới rút ra vậy. Chỉ là tiện tay rút kiếm, vậy mà kiếm lại trơn tuồn tuột ra khỏi bao.

Thiếu niên áo đen đứng như hóa đá ở phía sau lưng Ngũ Thập Lang, mắt tròn tròn nhìn cô đâm trúng đôi mắt của con quái thú.

Một chiêu kiếm nhanh tựa gió, vút như chớp xẹt, không có chút do dự, dẫn đao nào cả, khiến con quái vật to lớn đó chẳng kịp chống đỡ gì cả, đứng bất động tại chỗ, co giật liên tục rồi đổ rầm xuống đất, chết ngay lập tức.

Thì ra tử huyệt của con quái thú này chính là con mắt.

Ngũ Thập Lang rút kiếm đâm tới, vốn dĩ mang theo tinh thần liều mạng xông lên, chẳng ngờ lại có thể giữ được tính mạng nên nhất thời sửng sốt, mừng đến mức lệ rơi lã chã.

Trừ xong hậu họa, dưỡng khí mới nhen lên khi này lập tức tăng lên gấp bội, Ngũ Thập Lang quay ngoắt lại, xông thẳng về phía thiếu hiệp áo đen đang đứng thẩn ra như gà gỗ, nhảy tót lên, ôm chầm lấy chàng.

Lần này, cô đã ôm lấy chàng một cách chuẩn xác.

Để mặc cho Ngũ Thập Lang xông tới, nhảy lên ôm ấp, chàng ngây người đứng tần ngần tại chỗ, vẻ mặt thể hiện rõ biểu cảm kinh ngạc, không dám tin vào mắt mình.

Mùi máu tanh thoang thoảng trong gió, nhưng hai con người đang ôm chặt lấy nhau thì tâm tư lại đang phiêu dạt ngoài chốn phàm trần. Một người kinh hãi, một người ngọt ngào...

Ánh trăng ngập tràn không gian, lấp lánh trên những đám lá trúc, chiếu rọi lên nụ cười rạng ngời, tỏa sáng ý xuân tràn về...

Hai người cứ ôm nhau như vậy suốt một canh giờ liền.

Tiểu công tử áo đen đang suy tính hết tất cả mọi khả năng mà bản thân có thể gặp phải...

Từ trước đến nay, chàng vẫn luôn thanh cao ngạo nghễ. Hôm đó, sau khi đoạt được đôi kiếm này, chàng đã nghĩ rằng, nếu như không phải là người con gái sắc đẹp tựa Lạc Thần thì chàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ đem thanh kiếm Thư Thanh giao cho bất cứ ai. Thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành, cho dù có phải cả đời cô độc, đơn chiếc thì chàng cũng không tùy tiện tìm một thê tử tầm thường.

Ngay từ khi còn nhỏ, chàng đã đọc được lai lịch của hai thanh kiếm này trong sách cổ và vô cùng tin vào truyền thuyết về hai thanh kiếm. Khi ấy, chàng đã âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm được đôi kiếm đó rồi cùng người trong mộng phiêu bạt giang hồ.

Đương nhiên là người con gái đó phải đẹp như tiên giáng trần, phong thái tựa mẫu đơn, chỉ một nụ cười hay một cái chớp mắt đã khiến người ta xao xuyến, yêu thương từ tận đáy lòng.

Chàng không ngờ rằng hôm nay, thanh kiếm Thư Thanh đã được người phụ nữ trước mặt tùy tiện rút ra.

Sự việc lần này đã khiến hết thảy mong muốn hai mươi năm nay của chàng hoàn toàn sụp đổ.

Trong khi thiếu hiệp áo đen đang trầm tư suy nghĩ, Ngũ Thập Lang vẫn còn mãi mê đắm chìm trong niềm hạnh phúc ngọt ngào vì được ôm mũ nam. Càng nghĩ lại càng cảm thấy tuyệt vời... Thân hình mũ nam cao lớn, săn chắc, ôm vào cảm giác vô cùng sung sướng, trên người chàng còn thoang thoảng mùi hương hoa cúc, cực kì dễ chịu...

Nhớ lại đôi chút, vào giây phút quyết định, khi cô liều mạng quyết chiến với mãnh thú, ánh mắt mũ nam này lộ rõ tâm tư phức tạp, khiến cho Ngũ Thập Lang cảm thấy vô cùng phấn khởi.

Nhất định là vào giây phút đó, chàng đã cảm nhận được sự tốt đẹp ở bản thân cô.

Tiếp đó, chàng đã phải lòng cô.

Nhất định là như vậy!

Và cô sẽ ở bên cạnh chàng, ân ân ái ái, vui vui vẻ vẻ, hạnh phúc, ngọt ngào, cùng nhau sánh bước tiêu dao giang hồ...

Trước mắt Ngũ Thập Lang lập tức hiện lên cảnh tượng giang hồ hùng vĩ, sóng gió khôn lường, khí thế vô ngần...

Hai con người đang cảm xúc dâng trào cứ thế ôm nhau suốt từ canh ba cho đến canh tư...

Mãi cho tới khi đại phu nhân dắt theo các huynh đệ trong trang đi ra khỏi mật đạo nhỏ hẹp...

“Vô Song...”. Nhìn thấy con quái vật to lớn nằm sõng soài trên mặt đất và hai người trẻ tuổi đang quăn quýt lấy nhau, vẻ hãi hùng và vui mừng đan xen trên khuôn mặt đại phu nhân. “Con quay về từ lúc nào thế?”

Xem ra con trai bà đã về tới sơn trang từ sớm, nếu như không có Tô cô nương ra sức bảo vệ thì chắc chắn nó đã gặp chuyện chẳng lành rồi.

Vừa nghĩ tới đây, đại phu nhân không kìm được nổi xúc động, quay sang nhìn Ngũ Thập Lang với ánh mắt hàm ơn.

Mang theo niềm hân hoan “sau cơn mưa trời lại sáng”, đám hộ vệ đứng phía sau đều cười hớn hở, nhìn Tô cô nương đang ôm chặt lấy công tử nhà mình, ai nấy vui mừng khôn xiết.

Lãnh Vô Song đã hoàn toàn tỉnh khỏi cơn mê man ngay từ tiếng gọi đầu tiên của đại phu nhân.

Nhìn thấy tất cả mọi người đang hướng ánh mắt vô cùng thân tình về phía mình và Ngũ Thập Lang, nhất thời tâm trí hỗn loạn, lại quay sang ngó Ngũ Thập Lang đang ôm ghì lấy mình, hai má đỏ hồng, khắp mặt hiện rõ ý đậm tình sâu, chàng chẳng thể nào nhẫn nhịn được mà nổi khùng lên. Khuôn mặt anh tuấn vô ngần ấy không ngừng co giật, rồi cánh tay đưa qua, “xoạt”

một đường, hất phăng Ngũ Thập Lang ra với tư thế vô cùng nho nhã, hào sảng.

Giải quyết xong “cục nợ”, chàng cúi xuống nhặt thanh kiếm Hùng Thanh lên, tra vào vỏ. Lúc ánh mắt lướt qua thanh kiếm Thư Thanh đang cắm vào mắt của con quái thú, tâm trạng chàng lại hỗn loạn lần nữa. Chàng đưa tay rút chiếc bao kiếm phía sau lưng ra, ném xuống mặt đất, sau đó nhấc chân bỏ đi, không thèm quay đầu lại.

Vất người trên cành cây si cách chỗ mọi người đứng không xa, suýt nữa Ngũ Thập Lang định lấy nốt chiếc giày còn lại của mình ném vào “ai đó”.

Bất cứ là ai đi chăng nữa, nếu trong có một đêm mà bị vứt đi không khác gì bọ rác đến ba lần thì tâm trạng cũng sẽ chẳng thể nào vui vẻ được hết.

“Tô... Tô cô nương...”. Đại phu nhân cười ngại ngùng, vừa sai mấy a hoàn đến giúp Ngũ Thập Lang xuống vừa ngần ngại đưa lời giải thích: “Cô nương đừng giận Vô Song, thực ra, thằng bé đang xấu hổ đấy!”

Hành động vừa rồi cũng có thể coi là vì xấu hổ? Lẽ nào sao Hỏa đã đụng Địa cầu?

Ngũ Thập Lang chân vừa chạm đất đã cảm thấy hoa mày chóng mặt. “Đại phu nhân, huynh ấy làm vậy vì xấu hổ sao?”

“Ừm... Đúng vậy, chính là vì thế!”. Đại phu nhân vừa nói vừa quay đầu lại nhìn đám hộ vệ.

Đám hộ vệ đằng sau nhanh chóng lên tiếng, tó ý tán thành.

“Đúng thế, đúng thế! Công tử Vô Song nhà chúng tôi từ bé đến lớn chưa bao giờ ôm người con gái nào cả”. Hộ vệ A nghiêm túc hồi tưởng.

“Đúng vậy đấy! Bình thường, người khác đứng cách công tử năm bước là công tử đã cau mày tức giận rồi”. Hộ vệ B nhớ lại với khuôn mặt táo bón, tâm trí đang “phiêu” về lần bị đá bay trên không trung trước kia, đôi mày cau chặt lại vì sầu muộn.

“Đúng vậy, không sai, công tử Vô Song ghét nhất là bị người khác chạm vào người mình”. A hoàn C hoàn toàn nhập tâm với dòng kí ức thường ngày chưa xa xôi.

“Còn nữa, kiếm của công tử từ trước đến nay được coi như bảo bối, không bao giờ cho người khác động vào, ngay cả đại phu nhân cũng không thể”. A hoàn D rất thông minh, vừa nói vừa trực tiếp kéo đại phu nhân vào làm nhân chứng cho nhận định của mình.

Người cuối cùng lên tiếng chính là đại phu nhân, khuôn mặt đầy tâm trạng, khẽ khàng than thở: “Ở bên Vô Song hai mươi năm nay, ta chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt nó có nhiều biểu cảm đến vậy...”

Ngũ Thập Lang kinh ngạc nhìn mọi người gật đầu lia lịa.

Mặc dù đẹp trai, tuấn tú nhưng tiểu thiếu gia Vô Song lúc nào cũng như một tảng băng ngàn năm, từ trước đến nay, chưa bao giờ biểu hiện ra những sắc thái tình cảm ở mức độ thái quá như lúc này. Cả khoe miệng lẫn cơ mặt đều co giật, thái độ phức tạp... đó đều là những biểu cảm mà mọi người lần đầu tiên nhìn thấy ở công tử.

“Còn một việc nữa, đó chính là hai thanh kiếm Hùng – Thụ trong truyền thuyết. Tương truyền, chỉ có đôi tình nhân mới có thể sở hữu được cặp kiếm đó”. Đại phu nhân nhặt thanh kiếm Thụ Thanh mà Vô Song vớt lại lên, nghiêm nghị nói: “Cô nương nhìn xem, vì cô nương mà thằng bé đã vớt lại thanh kiếm Thụ Thanh. Tấm lòng của nó, cô nương có hiểu thấu chăng?”

Tấm lòng của chàng, cô có hiểu thấu không ư?

Công tử Vô Song đáng thương chẳng qua chỉ mắc bệnh sợ bẩn đơn thuần mà thôi. Y phục từ trước đến nay mỗi ngày một bộ, có điều tất cả y phục của chàng đều cùng một màu đen, vậy nên kẻ dưới đều tưởng chàng mặc một bộ y phục trong một thời gian dài. Những đồ vật đã bị người khác động vào, chàng toàn phải lau đi lau lại cho thật sạch mới dám dùng tiếp. Thế nên, khi thanh kiếm Thụ Thanh bị Ngũ Thập Lang cầm trong tay lâu đến thế, chàng đã không khỏi khó chịu. Người con gái đó lại hoàn toàn cách xa mong muốn ban đầu của chàng, giấc mộng ấp ủ từ bé cũng theo đó mà bị phá hủy hoàn toàn... Cuối cùng, Vô Song công tử chấp nhận buông tay, từ bỏ truyền thuyết về đôi kiếm cổ.

Bởi vì có đánh chết, chàng cũng không muốn tin rằng thê tử của mình lại là Ngũ Thập Lang.

Vứt kiếm bỏ đi chính là biểu hiện của sự phẫn nộ khi mộng ước bao năm của chàng bị phá hủy trong khoảnh khắc.

Ngũ Thập Lang dần dần bị thôi miên bởi những lời nói của mọi người, đặc biệt là truyền thuyết về song kiếm Hùng – Thư mà đại phu nhân nhắc tới.

Cuối cùng, cô cũng tin rằng công tử Vô Song đã thực sự tình sâu nghĩa nặng với mình rồi.

Chỉ có điều, cách thức biểu hiện của chàng hơi khác người một chút mà thôi.

Thế là Ngũ Thập Lang vui như Tết, lập tức cầm lấy thanh kiếm Thư Thanh rồi rút thanh kiếm đang giắt bên hông mình trả cho đại phu nhân. Cô sung sướng nhổ một bãi nước bọt lên thanh kiếm, lấy tay áo lau đi lau lại cho tới khi nó sáng bóng lên mới chịu thôi. Tiếp đó, cô kéo thắt lưng của mình ra, nhét thanh kiếm vào đó.

Đây chính là tín vật định tình của mình nên cô nhất định phải mang theo bên người mọi lúc mọi nơi.

Ngũ Thập Lang được ở trong biệt viện gần biệt viện của Lãnh Vô Song nhất, dù rằng hai chỗ cách nhau một khoảng sân

trống, nhưng như vậy là đã “ưu ái” lắm rồi.

Tên của biệt viện đó là “Thiên Hạ”, còn biệt viện bên cạnh có tên là “Vô Song”, ghép lại sẽ được bốn chữ: “Thiên hạ vô song”.

Ngũ Thập Lang ôm chần lăn lộn trên giường một hồi lâu, vẫn chẳng thể nào ngủ được, vừa mới nhắm mắt vào là lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Lãnh Vô Song, đột nhiên cô cảm thấy không thỏa đáng chút nào.

Rõ ràng là một công tử với khuôn mặt cực kì khôi ngô, tuấn tú, vậy mà người đó cứ nhất định phải sầm sì cả ngày mới chịu được.

Có điều, nếu như đã phải lòng chàng thì bắt đầu từ bây giờ, nhất định cô phải cố gắng thay đổi chàng từng chút, từng chút một, khiến chàng dần dần cảm động mà mềm lòng, không còn lạnh lùng như xưa nay vẫn thế nữa.

Nghĩ đến đây, Ngũ Thập Lang vô cùng vui vẻ, lại ôm chần lăn quấy mấy vòng liến.

Đến tận bữa cơm trưa, cô vẫn chưa thể bù lại được giấc ngủ hôm qua.

Lần gặp mặt tiếp theo với Lãnh Vô Song chính là bên bàn ăn khi cùng dùng cơm trưa.

Chàng mặc một bộ y phục màu đen khác, trên bộ y phục này, người ta đã khéo léo thêu một con phượng hoàng bằng chỉ ánh kim từ ngực áo cho tới tận phần tà, chỉ cần chàng khẽ bước đi là con phượng hoàng đó lại chuyển động như thể đang bay lượn giữa không trung, nhìn vô cùng sống động.

Vốn dĩ thêu các con vật thuộc tứ linh lên những tấm vải màu đen trông chẳng đẹp chút nào, nhiều khi trông còn rất tầm thường, thế nhưng, khi nó được khoác lên người công tử Vô Song thì lại toát ra khí chất lạ thường, cao quý, sang trọng vô ngần.

Chỗ ngồi của Ngũ Thập Lang được xếp ngay bên cạnh chàng.

Vừa mới ngồi xuống, Ngũ Thập Lang liền nghe thấy tiếng gõ gậy, cô bèn quay sang nhìn công tử Lãnh Vô Song mặt không chút biểu cảm ngồi ngay bên cạnh, đôi đũa trong tay chàng đã bị bẻ gãy làm đôi.

“Cô...”. Lãnh Vô Song đặt đôi đũa gãy xuống, hất hàm: “... sang bên kia ngồi!”. Tay chỉ về phía chỗ bên cạnh đám hộ vệ, chàng lạnh lùng lên tiếng ra lệnh.

“Không!”

Hai người tức giận nhìn nhau chằm chằm. Ngũ Thập Lang vận sức ở bàn tay để bẻ gãy đũa, có điều bẻ mãi mà nó chẳng gãy cho. Tức mình, cô liền rút thanh kiếm Thư Thanh ra, chặt đôi đũa.

“Cạch” rồi “Rầm!”, cả đũa lẫn chiếc bàn đựng đầy thức ăn đều bị chém đứt lìa.

Hàn khí trên người Lãnh Vô Song lại hạ thêm vài độ, phẩy ống tay áo một cái, chàng nhìn Ngũ Thập Lang từ đầu đến chân rồi từ chân lên đầu, sau đó bữu môi, nhả ra đúng hai chữ: “Phế vật.”

Chỉ một câu nói đã khiến cho tâm trạng vừa bình ổn trở lại của Ngũ Thập Lang một lần nữa dậy sóng.

Đúng là ăn hiếp người khác quá đáng!

Ngũ Thập Lang trào lửa, tức giận rút kiếm.

Bởi vì quá đổi phẫn nộ nên tay chân cô đều run lên, khi mũi kiếm được rút ra khỏi bao thì đồng thời mang theo cả chiếc thắt lưng của cô... Một cơn gió thổi qua, Ngũ Thập Lang bỗng nhiên ớn lạnh phát run.

Lần rút kiếm vừa xong không ngờ còn khiến váy cô trơn tuột tuột xuống, khẽ khàng đáp trên mặt đất, để lại đúng chiếc quần mỏng mặc trong. Ngũ Thập Lang vô cùng đáng thương đứng ngây đơ tại chỗ.

Không ai bảo ai, tất cả mọi người đều nhất loạt ngược đầu lên cao, đưa mắt nhìn trần nhà, bình tĩnh đếm các thanh xà trên mái, một thanh, hai thanh, lại ba thanh... vô số thanh...

“Đần độn!”. Lãnh Vô Song nghiêng răng nghiêng lợi, mặt mày sa sầm, nhanh chóng cởi chiếc áo khoác ngoài ra, trùm lên người cô, sau đó tức khí dùng dùng, phất tay áo bỏ đi.

Dòng lệ tuôn rơi, Ngũ Thập Lang hoàn toàn suy sụp.

Cha mẹ ơi, hôm nay, con gái hai người đã khỏa thân giữa thanh thiên bạch nhật rồi...

Hay tay bùng mặt, kéo theo chiếc áo khoác ngoài của Lãnh Vô Song lệt xệt trên mặt đất, Ngũ Thập Lang chạy như bay. Đến chỗ rẽ gần biệt viện, vì chạy quá nhanh nên cô vấp ngã một cái.

Lãnh Vô Song im lặng đứng trong biệt viện của mình, nhìn ra ngoài. Bỗng nhiên bắt gặp cảnh tượng Ngũ Thập Lang vấp vào vật áo và ngã xuống theo hình chữ “đại”, khoe miệng chàng lại co giật, lập tức quay đầu đi chỗ khác, lẳng lặng ngược mắt nhìn trời cảm thán.

Lúc này, Ngũ Thập Lang vì vấp ngã mà chiếc quần mỏng mặc phía trong bị kéo lên đến khoe chân, để lộ ra hai bắp chân trắng trẻo, nõn nã thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo khoác đen, nhìn vô cùng quyến rũ, gợi cảm...

Chàng bất giác khựng người lại, lắc đầu quây quây, mong rằng có thể gạt bỏ hết hình ảnh đó ra khỏi đầu óc mình.

Tiếp đó, chàng chán nản thở dài: “Người phụ nữ này đâu có đẹp như tiên giáng trần, phong thái tựa mẫu đơn, đúng là khác biệt quá xa so với yêu cầu của mình. Bảo mình làm sao có thể gắng sức mà chấp nhận cơ chứ?”

Lãnh Vô Song lại ngước đầu nhìn trời than vãn, trong lòng cảm thấy sầu muộn, ai oán vô cùng.

Từ lúc đó cho tới tận bữa cơm tối, Ngũ Thập Lang vẫn chẳng thò chân ra khỏi biệt viện lấy một bước, trốn trong phòng lấy nước mắt rửa mặt.

Đồng thời đưa tiễn bộ trang phục màu tím nhạt duy nhất của mình.

Dây lưng đã đứt nên cô đành phải vứt nó vào một xó mà thôi.

Nói thực lòng thì từ bé đến lớn, Ngũ Thập Lang rất ít khi mặc trang phục nữ nhi, vì thứ nhất, trong nhà họ Tiêu, các mẹ rất nhiều, nhìn thấy trình tự mặc trang phục một mỗi hàng ngày của các mẹ, Ngũ Thập Lang thành ra lại thích phong cách ăn mặc gọn gàng, giản dị, nhanh chóng của các anh trai. Thứ hai, trước nay, đừng nói người khác mà ngay chính bản thân Ngũ Thập Lang cũng tự cho rằng mình là một đấng nam nhi. Chính vì vậy, quanh năm suốt tháng, mọi người thường xuyên nhìn thấy cô xuất hiện trong bộ dạng của một nam tử.

Bởi vậy, phải mặc trang phục nữ nhi nhiều ngày như thế, thực lòng cô chẳng hề dễ chịu chút nào.

Bây giờ, khoác trên người chiếc áo màu đen của Lãnh Vô Song, Ngũ Thập Lang cảm thấy bao nhiêu khí khái nam nhi của mình lập tức quay trở lại.

Chàng cao hơn cô rất nhiều nên chiếc áo đó khoác lên người Ngũ Thập Lang trông vừa to vừa dài. Cô liền dùng kiếm chém đi phần y phục thừa ra rồi lấy luôn số vải đó làm dây lưng, nhẹ nhàng thắt quanh thân mình. Tuy rằng chiếc áo vẫn còn khá rộng nhưng ít nhiều trông cũng đã thành hình thành dạng.

Hoàn tất mọi thứ xong xuôi, Ngũ Thập Lang mới nhận ra dạ dày của mình đã biểu tình từ rất lâu rồi, có điều bây giờ, cô không thể nào ra ngoài ăn được vì lúc nãy vừa gây ra một việc vô cùng mất mặt.

Xem ra đêm nay, cô đành phải ôm bụng chịu đói vậy.

Đúng lúc đó, cánh cửa phòng bị đẩy tung ra, người bước vào chính là Vô Song công tử, đầu ngẩng cao, thái độ ngạo nghễ, kiêu hãnh, nhưng trên tay lại đang cầm theo một hộp cơm.

Vẫn khoác trên người y phục màu đen, sau lưng đeo hai thanh bảo kiếm.

Nhìn thấy bộ quần áo được chỉnh sửa của Ngũ Thập Lang, chàng liền nhíu chặt đôi mày, lạnh lùng nói: “Cởi ra!”

Ngũ Thập Lang tay ôm lấy ngực, mắt ngây ngô nhìn về phía chàng, vừa then thùng vừa phẫn nộ nói: “Huynh thật là xấu quá!

Huynh đừng có lại gần, nếu không, ta sẽ hét lên đấy!”

...Hoàn toàn đúng theo kịch bản thiếu nữ bị cưỡng ép.

“Cởi ra!”

Giọng điệu vẫn cứ lạnh lùng, kèm theo đó là đôi chút nộ khí. Thậm chí Lãnh Vô Song còn rút thanh kiếm phía sau lưng ra, chỉ về phía Ngũ Thập Lang.

Nước mắt lã chã, Ngũ Thập Lang lùi lại phía sau, sau khi chạm phải thành giường, cô tỏ ra vô cùng yếu đuối, ngã ngay lên mặt giường. Một tay giữ chặt lấy vạt áo, một tay chống trên giường, giọng nói dịu dàng, mềm mại vô bờ: “Đáng ghét, huynh dùng tay mà cởi, đừng có dùng kiếm... có được không... hả...?”

Chữ “hả” cuối câu ẩn chứa trong nó biết bao nhiêu tình ý, lại còn được kéo dài ẻo ợt, khiến cho toàn thân Lãnh Vô Song ớn lạnh, sởn gai ốc.

Xong! Chút nhẫn nại cuối cùng của chàng đã hoàn toàn cạn kiệt... Hàn khí mạnh mẽ toát ra từ cơ thể chàng, đôi tay cầm kiếm run lên vì tức giận...

Bởi vì quá tức giận, tâm trạng bị đảo lộn hết cả nên Lãnh Vô Song không hề nhận ra bên ngoài cửa sổ, có một đám người hiếu kì đang đứng chen chúc nhau, cười cười nói nói.

“Phu nhân, thiếu gia thật là vô cùng mạnh mẽ!”. Hộ vệ A đôi mắt long lanh, nắm chặt bàn tay, biểu lộ sự tán thưởng.

“Đúng là đàn ông đích thực!”. A hoàn B khuôn mặt đắm say, thầm thì ao ước: “Nếu thiếu gia bảo mình cưỡi, mình nhất định sẽ cưỡi rất nhanh.”

“Đây mới đúng là thiếu chủ Ngự Kiếm sơn trang của chúng ta”. Lão quản gia xúc động lệ rơi đầy mặt, cũng nắm chặt tay, biểu thị thái độ ủng hộ tuyệt đối hành vi lưu manh của Lãnh công tử.

Đại phu nhân vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào nói: “Vô Song, thằng bé này cuối cùng cũng đã trưởng thành.”

Cả đám người càng bàn luận lại càng sôi nổi, tâm trạng hào hứng ngày một dâng cao. Thậm chí một người hộ vệ còn hứng khởi đứng bật dậy, vừa vỗ tay cổ vũ vừa bắc loa miêng, hét ông ổng: “Thiếu gia ơi, hãy mau hành động đi, để sơn trang chúng ta nhanh có thêm nam đình mới!”

Đám hộ vệ đang ngồi nhất loạt đứng bật dậy, mặt mày hân hoan, vỗ tay như sấm để khích lệ thiếu trang chủ. Tiếng vỗ tay từng bừng vang rộn khắp cả biệt viện Thiên Hạ.

Đúng là vô cùng náo nhiệt...

Ở trong phòng, Lãnh Vô Song cực kỳ tức giận, sắc mặt chuyển từ đỏ bừng sang tím tái. Trong hai mươi năm cuộc đời,

đây là lần đầu tiên chàng thực sự nếm trải mùi vị của hai chữ “suy sụp”.

Ngũ Thập Lang nằm trên giường, nhìn ra cửa sổ, cơ mặt không ngừng co giật. “Vô Song, huynh còn dẫn theo mọi người tới phá đám đêm đông phòng sao?”

Lúc này, Lãnh Vô Song đã khôi phục được vẻ mặt thường ngày, không chút biểu cảm nhìn Ngũ Thập Lang, chẳng nói lời nào.

Tiếp đó, chàng giơ cao thanh kiếm Hùng Thanh...

Tay vừa hạ xuống, một dải áo của chàng bị chém lìa.

Chàng từ từ cúi xuống, nhặt mảnh vải lên, nho nhã buộc nó quanh mắt mình rồi bước đến chỗ Ngũ Thập Lang, lạnh lùng nói: “Để ta giúp cô!”

Bàn tay múa kiếm vèo vèo, chiếc áo khoác đang mặc trên người Ngũ Thập Lang nhanh chóng biến thành các miếng vải vụn, vương đầy trên người cô, trông vô cùng thảm thương.

“Lãnh Vô Song, ngươi là tên khốn kiếp!”. Ngũ Thập Lang ôm tay trước ngực, nộ khí xông thẳng lên đại não, cô bật dậy khỏi giường rồi xông tới, nắm lấy tay áo của Lãnh Vô Song rồi ngoác miệng khóc lớn.

Từ bé tới giờ, cô chuyên trị lấy việc chọc ghẹo người khác làm thú vui, hiếm khi phải chịu thiệt thòi, uất ức. Nhưng từ khi gặp Lãnh Vô Song, hết lần này đến lần khác, cô bị mất mặt trước rất nhiều người, thế nên lúc này, vừa xấu hổ vừa tức giận, khí huyết đảo ngược, toàn thân nóng bừng, cô khóc lóc thảm thương hơn tất cả những lần ăn vạ trước đây.

Nghe thấy tiếng khóc, Lãnh Vô Song đưa tay kéo tấm vải che mắt mình xuống. Nhìn thấy Ngũ Thập Lang nước nở mãi không thôi, chàng bất giác ngẩn người ra.

Từ nhỏ, chàng cực kì ít tiếp xúc với con gái, những người phụ nữ mà chàng từng tiếp xúc chỉ có ba vị phu nhân cùng với mấy a hoàn trong phủ. Ba vị phu nhân ai cũng đoan trang, lễ độ, còn các a hoàn thì vừa kính trọng vừa nể sợ chàng, cho nên, chàng chưa từng thấy bất cứ người con gái nào ở bên cạnh mình nũng nịu, ăn vạ như Ngũ Thập Lang lúc này.

Nhìn Ngũ Thập Lang nước mắt lưng tròng, trong lòng chàng bỗng nhiên trào dâng cảm giác bất lực, không biết phải làm gì – một cảm giác trước nay chưa từng có.

Tuy rằng không biết phải làm sao, nhưng khi nhìn thấy đám người ngoài kia liên tục thò cổ vào phòng hóng hớt, trong lòng đột nhiên cảm thấy rất không vui. Chàng liền quay người sang che chắn tầm nhìn của mọi người, để họ không thấy được Ngũ Thập Lang.

Để cho mọi người chẳng thể thấy được Ngũ Thập Lang trong bộ dạng y phục không chỉnh tề.

Chàng cũng không hiểu tại sao mình lại làm như vậy, chỉ biết rằng nếu để mọi người nhìn thấy một Ngũ Thập Lang như vậy, trong lòng chàng sẽ rất khó chịu.

Rồi không biết từ lúc nào, đám người đứng hóng hớt ngoài cửa sổ cũng từ từ tản đi mất.

Lúc này, chỉ còn lại hai người trong phòng mà thôi.

Một người tiếp tục khóc lóc, ỉ ôi, một người khuôn mặt tựa tiểu phi tiếu.

Một hồi lâu sau, cuối cùng Lãnh Vô Song cũng cất tiếng, giọng nói bộc lộ thái độ cam chịu lẫn chán nản: “Ta sẽ sai người mang quần áo đến cho cô, màu đen giống hết của ta.”

Đây đã là nhượng bộ lớn nhất của chàng rồi.

Quả nhiên, Ngũ Thập Lang lập tức ngừng khóc, bắt đầu mặc cả: “Được, tiện thể thuê luôn một con rồng trên đó nhé! Ta muốn xứng đôi với huynh...”

Thiếu gia Lãnh Vô Song lại bùng nổ lần nữa, dùng dùng mở toang cửa lớn rồi tức khí bỏ đi.

Để lại mỗi mình Ngũ Thập Lang với khuôn mặt vô tội, đáng thương. Cô ngồi sụp xuống, hai tay ôm má, vò đầu bứt tai suy

ngẫm xem mình đã làm gì nên tội mà lại khiến chàng nổi giận thêm lần nữa...

Sự thực đã chứng minh, khả năng hồi phục của Ngũ Thập Lang là vô cùng lớn.

Chỉ sau một đêm ngắn ngủi cô đã hoàn toàn quên khuấy mất sự việc mất mặt tối qua.

Vừa sớm ngày ra, cô đã vô cùng hứng khởi, nhảy chân sáo ra sảnh Tự Hiền, miệng cười không ngớt, khoác trên người bộ y phục màu đen, thanh kiếm Thư Thanh đeo bên hông không ngừng lắc lư, vô cùng hoạt bát, tràn đầy nhựa sống. Thấy vậy, đại phu nhân vui vẻ cười tít cả mắt, hân hoan nói: “Ôi cô nương, ta càng nhìn lại càng thấy cô nương đáng yêu.”

Cái này gọi là mẹ chồng nhìn nàng dâu, càng ngắm càng thấy thích.

Lãnh Vô Song mặt không biểu cảm, hai mắt sụp xuống, nhìn chằm chằm vào bát cháo của mình, chậm rãi thưởng thức, coi như hai người ngồi bên cạnh hoàn toàn không tồn tại.

“Cô nương mặc đồ đen thực sự rất đẹp”. Đại phu nhân lại tiếp tục đưa lời tán thưởng.

Ngũ Thập Lang gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, hớn hờ nhắc tà áo lên cho đại phu nhân xem: “Phu nhân, bà xem, trên này còn thêu cả phượng hoàng nữa đấy!”

Đích thực là một con phượng hoàng, có điều, con phượng hoàng ấy lại là phiên bản thiếu nhi. Kì thực nhìn kĩ, trông nó giống con gà rừng hơn, lông thì thưa thớt, cổ thì dài ngoằng. Đại phu nhân lập tức nhìn về phía Lãnh Vô Song với ánh mắt khó hiểu.

Đứa trẻ này đúng là rất biết cách sáng tạo!

Lãnh Vô Song bất giác rung mình ớn lạnh, quay mặt qua nhìn đại phu nhân, nhanh chóng chuyển sang chủ đề khác: “Trong trang vẫn còn nguy hiểm trùng trùng, chưa hề an toàn tuyệt đối đâu.”

Không khí trong đại sảnh đột nhiên lặng hẳn xuống.

Chàng rút từ trong tay áo ra một bức huyết thư rồi đặt lên mặt bàn.

Vẫn cứ máu tươi đầm đìa trên mặt giấy, phía trên có viết: “*Toàn trang bốn mươi ba kẫu, tất cả phải đền mạng*”.

Toàn bộ sơn trang chỉ có bốn mươi hai người, sao lại ghi là “bốn mươi ba”?

Ngũ Thập Lang lập tức nhăn nhó mặt mày, nói: “Lẽ nào tính luôn cả phần ta?”

Lãnh Vô Song gật gật đầu, tốt bụng giải thích: “Đúng vậy, tính luôn!”

Bốn chữ ngăn ngui ấy ngay lập tức đẩy Ngũ Thập Lang xuống mười tám tầng địa ngục trong tích tắc.

Bất giác nhớ lại cái đêm khủng khiếp, kinh hồn hân trước, con quái thú khổng lồ, ánh trắng lạnh lẽo... cô không khỏi run người, lạnh buốt cả sống lưng.

“Ô cô nương, cô định làm thế nào? Con quỷ đáng sợ này là thần thánh phương nào vậy?”. Đại phu nhân lập tức nắm lấy tay Ngũ Thập Lang, tỏ ra vô cùng tin cậy.

Lãnh Vô Song nhếch miệng cười lạnh lùng, khoanh tay nhìn về phía Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang rốt cuộc là người như thế nào, có khả năng trừ ma diệt quỷ hay không, chàng là người biết rõ nhất, có điều, chàng không hề muốn lật tẩy cô.

Thậm chí, chàng càng không muốn biết nguyên nhân tại sao mình lại giấu diếm thay cô.

“Ta không phải là Ô cô nương...”. Ngũ Thập Lang giải thích lần thứ một ngàn lẻ một. “Ta họ Tiêu, tên là Ngũ Thập Lang”. Cô nương nghịu đưa mắt nhìn về phía đại phu nhân, thực sự cảm thấy không nhẫn tâm tiếp tục lừa dối. Bản thân cô cũng đã cố gắng giải thích rõ ràng ngay từ đầu, vậy mà họ cứ nhất quyết không tin.

Đại phu nhân ngậy người một lúc, sau đó cười lớn, vỗ vỗ vào vai Ngũ Thập Lang, nói: “Thế thì có quan trọng gì chứ? Chỉ cần có thể trừ ma diệt quỷ thì họ Tiêu hay họ Tô đều được hết!”

Đến tận lúc này, bà vẫn lầm tưởng rằng đêm đó, Ngũ Thập Lang đã cứu mạng Vô Song.

Khóe miệng Ngũ Thập Lang khẽ co giật, muốn nói cho đại phu nhân biết chân tướng sự thật của đêm trước, nhưng khi cô vừa mới mở miệng thì đã bị Lãnh Vô Song lạnh lùng cướp lời: “Đúng vậy, bây giờ không phải là lúc thảo luận tên họ.”

Chỉ một câu nói đã khiến Ngũ Thập Lang nuốt hết mọi lời giải thích vào trong.

Cô ai oán liếc nhìn chàng rồi ngoan ngoãn ngậm miệng lại.

Đại phu nhân vỗ tay mỉm cười, vui vẻ hân hoan bảo: “Họ là gì đâu có quan trọng, dù sao, đã gả vào nhà họ Lãnh thì sẽ thành Lãnh phu nhân thôi.”

Tất cả mọi người lập tức bật cười sung sướng như muốn thay lời chúc phúc.

Ngũ Thập Lang âm thầm liếc sang chỗ Lãnh Vô Song, thấy đôi mắt chàng đang rủ xuống, sắc mặt không chút thay đổi, có vẻ hoàn toàn chẳng hề quan tâm, trong lòng cô không khỏi trào lên cảm giác thất vọng.

Im lặng một hồi, Lãnh Vô Song đột nhiên lên tiếng, cắt đứt tràng cười của mọi người: “Không nói chuyện này nữa, chỉ còn một ngày nữa là lại đến ngày thứ ba tiếp theo rồi đấy!”. Nói xong, chàng dùng ngón tay cái miết lên bức huyết thư, nghiêng đầu nhìn chăm chú rồi nói: “Máu của người gì mà lại dính chút bột mài?”

Quả thực, nhìn nghiêng sẽ thấy bề mặt vết máu hơi phát sáng.

Sắc mặt đại phu nhân bỗng trắng bệch ra, đôi mắt đắm chiêu nhìn ra phía ngoài sảnh, một hồi lâu sau mới hỏi: “Vô Song, những vết máu đó thực sự có lẫn cả bột mài sao?”

Tuy đó là một câu nghi vấn, nhưng thái độ của đại phu nhân đã khiến mọi người hiểu rằng nhất định có điều gì đó cổ quái ở đây.

“Thực sự tồn tại con người như vậy sao?”. Ngũ Thập Lang tò mò cất tiếng hỏi, liền bị Lãnh Vô Song đánh mắt lườm sang.

Đại phu nhân sau khi nghe thấy câu hỏi của Ngũ Thập Lang, sắc mặt lại càng thêm nhợt nhạt.

“Đúng, có một người...”. Đôi mắt của đại phu nhân đột nhiên mơ màng, từ từ chìm sâu vào trong ký ức.

Cả đại sảnh mọi người đều im bật, không ai lên tiếng hỏi thêm chút nào về nội tình ẩn chứa trong đó.

Sau khi lão trang chủ qua đời, đại phu nhân một vai gánh vác tất tần tật mọi việc của sơn trang. Những cực nhọc, khổ sở mà bà phải chịu đựng, không ai là không biết. Trong mắt của mọi người, đại phu nhân là người hoàn toàn có thể tin cậy tuyệt đối được. Vậy nên, tất cả đều tin chắc rằng, sau khi đã suy nghĩ cặn kẽ, kĩ càng, nhất định đại phu nhân sẽ đem tất cả mọi chuyện nói ra cho mọi người biết.

Đại phu nhân ngậy người trong khoảng một tuần hương, sau đó từ từ đứng dậy một cách mệt mỏi, khẽ phẩy tay áo, chậm rãi nói: “Tất cả quay về phòng nghỉ ngơi đi! Cụ thể thế nào, ta sẽ nói rõ ràng cho mọi người nghe vào trước bữa cơm tối. Lúc này, ta cần có thời gian để ngẫm nghĩ lại mọi chuyện, dùng những lời nói dễ hiểu, ngắn gọn nhất để sắp xếp lại...”

Khuôn mặt đại phu nhân mệt mỏi, tiêu tụy như thể việc hồi tưởng lại quá khứ đã lấy đi của bà quá nhiều sức lực.

Ngũ Thập Lang đang định chạy tới níu đại phu nhân ở lại thì phần áo ở eo của cô đã bị Lãnh Vô Song kéo lại.

Chàng khẽ trợn đôi mắt sáng ngời như sao Khuê, lạnh lùng bảo: “Ở lại!”

Không khí đang vô cùng căng thẳng nhưng vẫn chẳng thể ngăn mọi người đoán định bừa bãi. Sau đó, mọi người dần dần rút lui, nhường lại sảnh Tụ Hiền cho Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song.

Lúc này còn huyền não, xôn xao, lúc này, đại sảnh bỗng trở nên cực kì im lặng, tĩnh mịch.

Ngũ Thập Lang đứng đối diện với Lãnh Vô Song, hai người họ bốn mắt nhìn nhau một hồi lâu. Cuối cùng, Lãnh Vô Song lại là người lên tiếng trước: “Cô có thể rời khỏi chỗ này.”

Kì thực, chỗ này vốn dĩ chẳng có gì níu kéo cô cả. Để cô đi khỏi đây, cô mới có thể tránh được mọi kiếp nạn. Ngũ Thập Lang không biết chút võ công nào cả, tiễn cô ra đi là một quyết định vô cùng chính xác.

“Không!”

Ngũ Thập Lang bưng bưng tức giận, đập tay lên bàn, hét lớn: “Ta sống làm người nhà họ Lãnh, chết làm ma nhà họ Lãnh, tuyệt đối không bỏ mọi người ra đi vào lúc nguy hiểm trùng trùng thế này!”. Thái độ vô cùng kiên quyết, cứ như thể mình là liệt phụ trung trinh, kiên định nhất trên thế gian này vậy.

Lãnh công tử lập tức cảm thấy vô cùng đau đầu, mặt cau mày có, quát lớn: “Ngũ Thập Lang!”. Thực lòng, chàng chẳng biết phải nói cái gì nữa, chỉ biết lúc này, đầu chàng đang nóng rực như lò lửa, nhìn thấy Ngũ Thập Lang là mọi thứ lại bùng cháy dữ dội.

Nộ khí trong lòng đột nhiên bùng phát.

“Cút!”. Lãnh Vô Song chỉ tay ra phía cửa, nhưng ngay giây sau, chàng hoàn toàn cảm thấy hối hận.

Bởi vì hai mắt của Ngũ Thập Lang đã đầm lệ, dòng ngắn dòng dài, giọt lớn giọt bé thi nhau lăn trên má.

Lúc này, chàng còn cảm thấy đau đầu hơn trước. Thực tình, chàng chẳng biết phải an ủi, dỗ dành con gái đang khóc kiêu gì, nên đành đứng lặng ở đó, mở to mắt nhìn Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang vừa khóc vừa tiến lại gần, kéo ống tay áo của Lãnh Vô Song, ra sức lau nước mũi rồi khụt khịt, sụt sà sụt sùi nói: “Ta mà ra khỏi sơn trang lúc này sẽ bị tiêu diệt ngay lập tức, vậy chẳng phải còn thiệt thòi hơn sao?”

Có trời chứng giám, cô đã nghĩ như vậy thật.

Bản thân miễn cưỡng bị người ta tính thành khẩu thứ bốn mươi ba, chắc chắn vừa rời khỏi đây, cô sẽ bị giết chết ngay lập tức. Lúc trước, hơn hai mươi người do hộ vệ Trần dẫn đầu đi ra khỏi trang, tìm kiếm nữ thiên sư Tô Dung Dung cũng bị chết quá nửa, còn sống sót chưa đến mười người. Bản thân cô vừa chẳng biết chút võ công nào, lại vừa không đủ thông minh, nếu mà một mình ra đi, nhất định là bị giết ngay, không còn nghi ngờ gì nữa. Cho nên, dù có bị đánh chết, cô cũng quyết không rời khỏi đây.

Thế là cô lại tiếp tục khóc lóc, tiếp tục sụt sùi.

Khóc đến mức công tử Vô Song đầu đau óc nhức, đành phải lên tiếng thỏa hiệp: “Vậy thì ở lại đi!”

“Vậy thì ở lại đi”, chàng đã đưa ra lời hứa hẹn nếu cô ở lại, đương nhiên chàng sẽ bảo vệ tính mạng cho cô, vì nói gì đi nữa thì Ngũ Thập Lang cũng là người ngoài cuộc, vô tình bị kéo vào chuyện này. Đầu óc cô ngốc nghếch, lại thích khóc lóc ăn vạ, ngay cả chạy trốn cũng luôn chậm chạp hơn người khác, nếu chàng không bảo vệ thì e rằng người đầu tiên thiệt mạng chính là cô.

Lãnh Vô Song khẽ thở dài, nhìn sang Ngũ Thập Lang với đôi mắt đỏ ngầu như hai hột đào vì khóc nhiều, chiếc mũi bé xinh cũng đỏ ửng lên, đôi môi mỏng hồng thắm hơi nhoeo lên, dáng vẻ ngây ngô, lộ rõ lòng tin tưởng tuyệt đối vào chàng.

Chàng lại thở dài, lần đầu tiên trong đời cất tiếng dặn dò: “Nếu đã ở lại thì cô phải biết nghe lời.”

Ngũ Thập Lang lập tức mắt sáng như sao, đầu gật liên tục như bỗ củi, nhanh chóng nắm lấy tay áo của Lãnh Vô Song, cười tíu mắt, nói: “Ta sẽ nghe lời của huynh.”

Lãnh Vô Song lạnh lùng “ừm” một tiếng để đáp lời rồi phẩy tay áo một cái, dáng vẻ cực kì thiếu tự nhiên, bước đi trước.

Ngũ Thập Lang hân hoan nhấc gót, lùn cùn chạy theo phía sau lưng chàng, trong lòng tưởng như vừa được ai đó rót một lớp mật vào, ngọt ngào, hạnh phúc vô ngần.

Đến lúc chập tối, luồng không khí lạnh lẽo bao trùm lên khắp sơn trang. Ánh tà dương vốn dĩ rất diễm lệ nhưng đứng trong trang nhìn ra thì chẳng khác gì những mảng máu tươi đỏ rực thắm đẫm cả khoảng trời, làm cho người ta cảm thấy không dễ chịu, thoải mái chút nào.

Tất cả mọi người đều đã tụ tập đầy đủ ở sảnh Tụ Hiền.

Hộ vệ Trần đếm số người, tính cả Ngũ Thập Lang vào mới được bốn mươi hai người.

Người bị mất tích chính là người phụ trách nấu nướng trong trang, Châu Nhất Dao.

Trước kia, trên giang hồ, ông nổi danh với những đường đao sắc bén, nhanh như tia chớp, sau khi đổi nghề, trở thành đầu bếp thì dao thái rau không rời khỏi người. Tài nghệ của ông ảo diệu đến mức miếng thịt thái ra có thể thông qua đó mà nhìn được phong cảnh phía sau. Những người trong sơn trang đều khóc ròng vì việc này, bởi lẽ miếng thịt thái mỏng quá rất dễ bị giắt vào kẽ răng, nếu thái to hơn thì sẽ chẳng còn bị như vậy.

Một người lúc nào cũng dao bất ly thân vậy mà hôm nay lại rút con dao trong bếp. Trên mặt dao là những giọt máu đã khô đông lại, thâm đen.

Lúc nhìn thấy con dao đầy máu ấy, Ngũ Thập Lang bất giác ớn lạnh cả sống lưng.

“Ai là người cuối cùng nhìn thấy Châu sư phụ?”. Lãnh Vô Song quay đầu lại, cất lời hỏi, ngữ khí bình thản, không mang chút cảm xúc nào.

Tất cả mọi người đều anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, lộ rõ sự sợ hãi, hoảng hốt, rồi tự mình trấn tĩnh lại, lặng lẽ lắc đầu. Sự thực chẳng có bất cứ ai biết được chút manh mối nào liên quan đến Châu Nhất Dao cả.

Bởi cả buổi chiều ngày hôm nay, ông ta tự nhốt mình trong phòng bếp.

Dường như biết được điều gì đó nên ông một mình trốn trong phòng bếp, không nói cho bất cứ ai. Tất cả thịt thà, rau củ vẫn còn nguyên hiện trạng, chưa hề được động đến, chắc hẳn ông không hề có ý định chuẩn bị bữa tối.

Đại phu nhân từ từ bước đến bệ bếp, đưa tay sờ lên mặt con dao. Quả nhiên trên vết máu có lẫn cả bột mài...

Ánh mắt của mọi người không hẹn mà cùng dồn về phía cái nồi lớn đặt trên bếp.

Một chiếc nồi lớn được đậy chặt lại bằng vung, không có chút kẽ hở nào.

Tay cầm thanh kiếm Hùng Thanh, Lãnh Vô Song từ từ bước lại gần, dáng vẻ vẫn vô cùng nho nhã chứ không hề có chút

hoảng hốt, sợ hãi nào. Chàng đặt tay lên nắp vung, nhanh chóng mở ra.

Không khí lặng như tờ, mọi người đều cảm thấy rợn người, riêng Ngũ Thập Lang sợ đến mức lấy hai tay che mặt.

Cô mở hé hé mắt, thông qua kẽ hở giữa các ngón tay, nhìn về phía trước.

“Không có gì sao?”. Ngũ Thập Lang kinh ngạc hét lớn, lập tức chạy lại gần, đứng bên cạnh Lãnh Vô Song, chỉ tay vào chiếc nôi.

Thực ra, bên trong có đặt quần áo của Châu Nhất Dao.

Chúng được gấp rất cẩn chu.

Đại phu nhân run run nhấc một bộ lên xem, sắc mặt lại càng thêm nhợt nhạt.

Cách gấp quần áo này vô cùng kì lạ, ống tay áo được cuộn lại, sau đó để vào trong lòng áo.

“Là bà ta...”. Đôi môi của đại phu nhân phút chốc cũng trở nên trắng bệch, bà quay mặt lại, nhìn mọi người với ánh mắt hoang mang: “Chỉ có bà ta mới gấp quần áo kiểu này.”

Bà ta là ai? Ánh mắt mọi người đều hiện rõ nỗi hoài nghi.

Rất nhanh sau đó, đại phu nhân nhanh chóng trấn tĩnh lại, miễn cưỡng nở nụ cười rồi nói: “Chúng ta quay về đại sảnh đi! Ta sẽ kể hết nguồn cơn sự việc cho mọi người cùng nghe.”

Ngũ Thập Lang nhanh nhẩu chạy lên phía trước. Chiếc cửa phòng bếp hơi hẹp. Lúc này, từng người từng người một bước qua, bây giờ, đến lúc quay về, Ngũ Thập Lang nghĩ chỉ bằng mở rộng cánh cửa ra, như vậy sẽ tiện lợi hơn. Cô bèn đưa tay đẩy mạnh cánh cửa, nhưng hình như nó bị kẹt bởi vật gì nên mãi không chuyển động.

Đứng phía sau Ngũ Thập Lang, Lãnh Vô Song cau mày suy nghĩ, men theo cánh cửa, ngước nhìn lên phía trên. Phòng bếp vốn khá cao, khoảng không phía trên cánh cửa hơi tối nên càng nhìn càng cảm thấy âm u, đáng sợ.

Tất cả mọi người đều nhìn lên phía trên theo Lãnh Vô Song, sau đó hít một hơi thật sâu...

Chỗ cánh cửa bị kẹt rủ xuống một đôi chân to béo bị trói rất chặt bằng dây thừng, đầu dây đằng kia thì lòng thòng ở ngay phía sau cánh cửa. Bây giờ, Ngũ Thập Lang đang ra sức đẩy mạnh cánh cửa nên đầu dây thừng này liền căng chặt lạ thường, kéo cặp đùi to béo kia xuống, kẹt chặt vào cửa.

Mọi người đều tỉnh, mỗi mình Ngũ Thập Lang lơ ngơ...

Cô vẫn không biết điều bí ẩn ở phía trên nên ra sức đẩy cửa, dồn hết cả sức lực có trong người đẩy mạnh một cái. Đột nhiên

mọi lực cản biến mất, Ngũ Thập Lang nhất thời không kịp thu tay, ngã bật ra.

Lãnh Vô Song đứng đằng sau cặp mắt tinh tường, thân thủ nhanh như chớp, ngay tức khắc phi thân đến, giang tay đỡ lấy Ngũ Thập Lang.

Dây thừng căng thi thể đã bị Ngũ Thập Lang làm đứt, từ trên cái xác đó chảy xuống một loại nước đen ngòm như mực. Tuy Lãnh Vô Song khinh công tuyệt hảo, nhanh chóng tránh ra khỏi chỗ đó nhưng cánh tay Ngũ Thập Lang vẫn bị dính một chút nước bẩn.

Phải đến hơn mười hộ vệ đứng phía sau lưng họ cũng bị dính đồng nước bẩn này, không kiềm chế được, mở miệng buông lời chửi thề, nguyên rửa. Dù có lau kiểu gì thì họ cũng chẳng thể lau sạch được màu đen như mực của đồng nước bẩn này.

Mấy hộ vệ không bị dính phải số nước bẩn đang định xông lên giúp đỡ thì đại phu nhân hét lớn: “Đừng chạm vào nước đó! Có độc”. Sắc mặt của bà lúc này càng thêm nhợt nhạt.

Đó không phải là nước tử thi bình thường mà là một loại độc có cái tên rất đáng sợ: Thánh Vực Thi Du. Thứ nước này khi được rưới lên xác người chết sẽ từ từ ngấm qua lục phủ ngũ tạng của họ, nhiễm thêm khí độc của thi thể, cho nên, độc tính của nó vô cùng đáng sợ.

Sắc mặt Ngũ Thập Lang ngay tức khắc trở nên trắng bệch, cô run run định đưa tay xắn ống tay áo lên, đã mấy lần ngón tay chạm vào tay áo rồi lại rút lại. Cô kinh hoàng, hoảng hốt vô cùng vì cánh tay lúc này đã bắt đầu truyền lên cảm giác đau như dao cắt vậy.

Những hộ vệ bị nước đen bắn vào người trên mặt bắt đầu hiện lên những mảng màu lam kì quái. Bọn họ bị dính nhiều thứ độc này hơn Ngũ Thập Lang nên đương nhiên độc tính cũng phát tác nhanh hơn.

“Nhắm mắt lại!”. Bàn tay lạnh giá của Lãnh Vô Song che lên đôi mắt của Ngũ Thập Lang. “Không được nhìn!”. Chàng nhanh chóng kéo chiếc túi nho nhỏ đang đeo trên cổ mình xuống, lấy viên linh đan trong đó ra rồi lập tức nhét vào miệng Ngũ Thập Lang.

Cảm giác man mát nhanh chóng lan tỏa trong miệng của Ngũ Thập Lang. Viên linh đan này mang theo mùi hương nhẹ nhẹ, thoang thoảng, từ từ thẩm thấu vào cổ họng cô.

Đây chính là viên thần đan nổi tiếng giang hồ, có thể giải được hàng trăm loại độc mà dù có bỏ ra ngàn vàng cũng khó mà đạt được. Chỉ còn đúng một viên duy nhất đấy thôi, bởi vì người điều chế ra nó đã thoái ẩn giang hồ, cho nên, nó cực kì quý giá, thậm chí trước kia, có nhiều người vì muốn giành được nó mà đã đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Tiếng hét thê lương không ngừng vang lên trong phòng, Ngũ Thập Lang đã bị Lãnh Vô Song dùng tay che kín mắt lại nhưng

trong lòng không khỏi khủng hoảng đến cực độ.

Nỗi đau đớn trên cánh tay càng lúc càng tăng thêm, bản thân cô cũng chẳng dám mở mắt ra nhìn.

Không đến một tuần trà, tiếng kêu thét dần dần yếu hẳn đi.

Lãnh Vô Song từ từ hạ tay xuống, tuy trên mặt vẫn không có chút biểu cảm nào nhưng trong đáy mắt lại phảng phất nỗi bi thương. Từ trước đến nay, chàng vốn là người hướng nội nên tất cả mọi cảm xúc đều dồn nén ở trong lòng.

Trong phòng bếp, đại phu nhân mắt nhắm lệ nhòa, tay cầm chặt thanh kiếm Thanh Phong, nghiến răng chặn những người hộ vệ còn lại khuôn mặt cũng đang đầm đìa nước mắt, không cho họ xông tới.

Các hộ vệ bị trúng độc nằm trên mặt đất, trên mặt họ đã hoàn toàn không còn nhìn rõ ngũ quan, lớp da bên ngoài bị gãi tới mức bật máu, số da bị cào ra từng lớp từng mảng vẫn lủng lẳng treo trên đó, trông vô cùng đáng sợ.

Một khi độc tính của Thánh Vực Thi Du đã phát tác thì người bị trúng độc sẽ đau ngứa không chịu nổi, không thể phân biệt được là đang đau hay là đang ngứa nữa. Cho dù dích thân mình dùng tay gãi thế nào thì cũng chẳng thể giảm được cảm giác đau đớn. Sự ngứa ngáy, đau đớn phát ra từ tận trong xương cốt này khiến cho người ta trước kia chết phải chịu sự giày vò khổ sở, sống không bằng chết.

Chính nhờ viên đan nho nhỏ kia mà chất độc trên người Ngũ Thập Lang đã dồn vào cánh tay, thu gọn lại thành một vết giống như cái bớt màu đen, hình dạng vô cùng gớm ghiếc. Vết tích to như bàn tay lưu lại trên cánh tay của Ngũ Thập Lang, đối lập với làn da trắng trẻo, mềm mại của cô, nên càng trở nên kinh hồn, khủng khiếp

“Liệu ta có chết không?”. Nước mắt lưng tròng, trên đường quay về sảnh Tụ Hiền, Ngũ Thập Lang liên tục kéo tay áo của Lãnh Vô Song, không ngừng hỏi.

Không còn chút nhẫn nại nào, Lãnh Vô Song quay chuôi kiếm Hùng Thanh lại, gạt phăng bàn tay đang nắm khư khư tay áo của mình ra rồi lãnh đạm trả lời: “Tạm thời là không, tính mạng có thể đảm bảo trong một năm.”

Chỉ có một năm? Đôi mắt lập tức tối sầm lại, bỗng nhiên Ngũ Thập Lang chẳng còn bất cứ sức lực nào để nói chuyện nữa, ngay cả sức lực để bước đi cũng không có.

Không khí bỗng im lặng như tờ. Tiếng ồn ào lôi thôi đột nhiên biến mất.

Lãnh Vô Song bước ở phía trước một lúc lâu mà vẫn chưa thấy Ngũ Thập Lang lữ cùn bám theo sau, trong lòng cảm thấy vô cùng kì lạ. Chàng cố tỏ vẻ chẳng mấy để tâm, lặng lẽ quay đầu về phía sau, nhìn lướt qua một lượt, thấy cô đang đứng chôn chân một chỗ, mặt mày đăm lệt, bất giác lại mềm lòng.

“Sẽ không có chuyện gì đâu...”

Hả? Ngũ Thập Lang ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Vô Song với vẻ mặt không mấy tự nhiên: “Cái gì cơ?”

Lãnh Vô Song chớp nhẹ đôi mắt sáng ngời như sao Khuê, đen láy như đá quý, lộ rõ vẻ kiên định: “Ta nói, ta sẽ không để cho cô gặp bất cứ chuyện gì cả.”

Sẽ không có chuyện gì hết, chắc chắn là thế! Sơn trang của mình khiến cô bị liên lụy, bản thân chàng đơn nhiên phải chịu trách nhiệm rồi.

Lãnh Vô Song vừa cố tìm lời giải thích cho câu nói vừa xong của mình vừa đưa tay lên một cách không mấy tự nhiên, gượng gạo vuốt mái tóc của Ngũ Thập Lang như thể đang vuốt ve một con chó cảnh cỡ lớn, khẽ bảo: “Cô sẽ sống rất lâu, rất lâu, giống như là Vương Bát [1] vậy.”

[1] Người Trung Quốc dùng cụm từ “Vương Bát” để chỉ những người không ra gì.

Ngũ Thập Lang thực sự không thích cái từ “Vương Bát” này cho lắm.

Giọng nói của chàng vô cùng lạnh lùng, rõ ràng là có ý muốn an ủi, nhưng khi nói ra lại đánh mất đi ý nghĩa vốn dĩ phải có của nó.

Thế nhưng, chỉ trong giây lát, Ngũ Thập Lang lại cảm thấy hoàn toàn yên tâm. Cô lập tức mỉm cười, tỏ vẻ tin tưởng cực độ, vui vẻ đến mức đôi mắt tí thành một đường cong. “Ta nói này, Vô Song, phải chăng huynh đã bắt đầu phải lòng ta rồi, cho nên mới đối xử với ta tốt như thế?”

Khuôn mặt nhanh chóng chuyển sang sắc đỏ như tôm luộc, thiếu gia Vô Song phẩy tay áo một cách giận dữ: “Im miệng!”

Sau đó, chàng tìm mọi cách để bình ổn lại tâm trạng đang căng như dây đàn của mình lúc này, cố tỏ ra bình tĩnh, ngẩng mặt ngăm trời, chẳng thèm đưa mắt nhìn Ngũ Thập Lang lấy một lần, cứ như thế đưa tay nho nhã đẩy nhẹ một chiếc, “bắn” Ngũ Thập Lang đang trúng kịch độc bay vèo về phía sau.

Rồi chẳng thèm quay đầu lại, chàng tăng tốc bước đi mất.

Trong tình cảnh bi thương, khủng khiếp này, nhìn thấy Ngũ Thập Lang người dính chặt vào tường, những người còn lại không nhận được mà bật cười.

~~~

Đến sảnh Tụ Hiền, đại phu nhân đã bình tĩnh lại phần nào, chậm rãi kể lại câu chuyện của quá khứ...

Sự việc xảy ra cách đây hai mươi năm.

Lúc đó, lão trang chủ vẫn còn sống, sơn trang vẫn còn tiếp nhận những nhân sĩ trên giang hồ muốn được quy ẩn.

Ngày hôm ấy, trời lất phất mưa phùn. Tiết trời âm u, trong không khí thoang thoảng mùi ẩm mốc. Mùa mưa ở Giang Nam chính là như vậy, lúc nào cũng rả rích, dai dẳng suốt mấy ngày không dứt, khiến cho chỗ nào cũng rất ướt át, ẩm thấp.

Những lúc thời tiết thế này, chẳng ai có thể vui vẻ được cả.

Đương nhiên trong đó bao gồm cả Ngự Kiếm sơn trang.

Dùng xong bữa trưa, mọi người bèn ngồi thành vòng tròn, cùng nhau đếm tiền, đếm hết bạc vụn rồi đến bạc thỏi. May nhờ ba vị phu nhân quản lí mọi việc trong trang đầu vào đây, đổi một phần bạc thỏi thành những miếng bạc vụn mà mọi người mới có việc mà giết thời gian. Ngân lượng từng thỏi từng miếng rơi trên mặt đất, kêu leng ca leng keng, khiến cho ai nấy đều hân hoan, hớn hở lên đôi phần, bắt đầu cảm thấy tiết trời mưa phùn ẩm thấp này cũng không đến nỗi khó chịu lắm.

“Bẩm trang chủ, ngoài kia có người cầu kiến”. Hộ vệ Trương gác cửa chạy vào, miệng thở hồng hộc, trong tay cầm tấm thẻ trúc màu xanh, phía trên có khắc hai chữ “Ngự Kiếm”.

Trước kia, Ngự Kiếm sơn trang đã từng phát ra năm mươi tấm thẻ trúc lánh nạn. Những đại hiệp gây thù chuốc oán khắp nơi, nếu cảm thấy không còn vấn vương gì nữa, muốn quy ẩn giang hồ thì chỉ cần cầm trên tay tấm thẻ trúc lánh nạn này là có

thể gia nhập Ngự Kiếm sơn trang. Sơn trang sẽ tự nhiên đảm bảo sự an toàn cho bọn họ.

Đến đời Lãnh lão trang chủ, sơn trang đã thu hồi được tổng cộng bốn mươi chín tấm thẻ. Nhiều năm chờ đợi, mãi mà chẳng thể tìm ra chủ nhân của tấm thẻ lánh nạn cuối cùng.

Bây giờ, tấm thẻ trúc lánh nạn cuối cùng đã xuất hiện, lão trang chủ cảm thấy vô cùng vui vẻ, hân hoan.

Cũng chẳng biết bắt đầu từ khi nào, nhà họ Lãnh nam đình hiếm hoi, Lãnh lão trang chủ nay đã gần năm mươi tuổi rồi mà đại phu nhân mới đang mang thai mụn con đầu tiên. Lãnh lão trang chủ vốn mong muốn không phải để tâm quá nhiều đến chuyện giang hồ, thế nhưng tấm thẻ trúc cuối cùng tìm mãi chẳng được nên ông vẫn chưa yên lòng. Lần này, khi tấm thẻ ấy trở lại, Lãnh lão trang chủ cảm thấy như sắp trút được gánh nặng. Nỗi lòng đó của ông, những người ở bên cạnh chẳng thể nào thấu hiểu nổi.

“Bọn họ đang ở đâu?”. Lãnh lão trang chủ đứng bật người dậy, vô ý quờ theo cả chiếc ghế trúc đang ngồi đi một khoảng khá xa.

“Dạ bẩm trang chủ, đang ở sảnh tiếp khách”. Hộ vệ Trương định nói nữa nhưng lại thôi, do dự một hồi lâu, cuối cùng đành phải lên tiếng: “Lão trang chủ, người tới đây không hề đơn giản.”

Lãnh lão trang chủ bật cười ha ha, xua tay nói: “Bao nhiêu năm nay, làm gì có người nào tới đây mà đơn giản chứ?”

Đích thực là vậy, bao nhiêu năm nay, những người đến Ngự Kiếm sơn trang lánh nạn đều mang trên mình huyết hải thâm thù, trên vai mỗi người đều là biết bao phong ba dầm máu. Bởi vậy, cho dù sự việc có không đơn giản đến mức nào thì đối với Lãnh lão trang chủ tất cả đều thành đơn giản.

Thế nên, Lãnh lão trang chủ chẳng mấy để tâm.

Biết người kia đã được mời vào sảnh tiếp khách, Lãnh lão trang chủ nhanh chóng cất bước, bỏ mặc hộ vệ Trương đang dẫn đường dần tụt lại ở tít đằng sau.

Sau khi gặp mặt người kia, Lãnh lão trang chủ mới biết rằng hộ vệ Trương nói “không đơn giản” là ám chỉ điều gì.

Đích thực là không đơn giản.

Sự việc không ngờ lại liên quan đến tộc người Miêu Cương.

Đang ngồi ở tiền sảnh là một cặp vợ chồng người Miêu Cương.

Dáng vẻ ước chừng ngoài ba mươi, người phụ nữ đeo một chiếc mặt nạ mặt quỷ, phía trên còn có rất nhiều hình thù quái lạ, mặc trên người trang phục truyền thống của phụ nữ Miêu Cương, đang đưa tay lên vuốt lấy lọn tóc dài bên tai.

Người đàn ông miệng rộng mặt vuông, thân hình cao lớn, lực lưỡng, nhìn vô cùng mạnh khỏe, lực lưỡng. Thân trên không mặc gì, để lộ ra khuôn ngực săn chắc, đầy những hình xăm đỏ thẫm, chằng chịt, choáng ngợp khắp cả bờ ngực to rộng, trông vô cùng kì quái.

Hai người ngồi rất nghiêm nghị trên ghế, nhìn thấy lão trang chủ tới, họ lập tức đứng dậy, cùng ra nghênh đón.

“Lãnh trang chủ!”

Giọng nói của họ vô cùng lạnh nhạt, giống hệt như thanh sắt được rèn kĩ, không có bất cứ sắc thái tình cảm nào hết.

“Không biết sơn trang tại hạ có thể giúp gì cho hai vị?”. Lãnh lão trang chủ đi thẳng vào vấn đề. Sự việc này có liên quan đến tộc người Miêu Cương nên cần phải giải quyết ngay lập tức. Chỉ còn khoảng một tháng nữa là đại phu nhân sẽ lâm bồn, nhất định trang chủ phải ở bên cạnh bà trong thời khắc thiêng liêng đó.

“Lần này chúng tôi đến đây không phải cầu cạnh được bảo vệ mà chỉ muốn Lãnh lão trang chủ giao ra một người.”

“Là ai?”. Lãnh lão trang chủ cau mày theo thói quen, cất lời hỏi.

“Ngân Sương của quý trang.”

Ngân Sương họ Hồng, khuê danh bây giờ là Thấu Thấu, chính là người thiếp thứ ba mà lão trang chủ nạp thêm một năm trước. Tam phu nhân tính cách ôn hòa, yếu đuối, hay sợ hãi, nghe nói là con gái của một phú hộ ở Miêu Trại, bởi vì cha mẹ gặp nạn nên một thân một mình lưu lạc đến Hoàn Nam.

Lần lưu lạc đó đúng là xa xôi vạn dặm!

“Không biết hai vị đòi tại hạ giao Ngân Sương vì cớ gì?”. Lãnh lão trang chủ bỗng cảm thấy hơi căng thẳng.

“Á ta đã ăn trộm bảo vật trấn giữ Miêu Trại của chúng tôi rồi bỏ trốn đi mất, chúng tôi đuổi theo á suốt ba năm nay. Nếu như bây giờ, á ta không trả bảo vật về với Miêu Trại thì hơn một ngàn năm trăm con người ở đó chẳng thể nào giữ nổi tính mạng mất.”

Ánh mắt của hai người kia vô cùng nghiêm túc, ngay cả giọng nói cũng dần trở nên kích động.

Lãnh lão trang chủ ngây lặng người. “Phải chăng hai vị đã tìm nhầm người?”

Không thể trách tại sao ông lại hỏi như vậy, bởi vì người thiếp mà ông đích thân nạp về vô cùng dịu dàng, hiền hậu, chỉ nghe thấy tiếng sấm thôi cũng sợ hãi rất lâu. Nói bà là người trộm mất bảo vật trấn giữ của cả một tộc người, thực sự vô cùng khó tin.

“Tuyệt đối không thể nào sai được!”. Thế nhưng hai con người kia lại lên tiếng khẳng định như đinh đóng cột.

Chương 5: Chân tướng bị che giấu

Nếu đối phương đã khẳng định là thật thì Lãnh lão trang chủ đương nhiên chẳng thể nào nói gì được nữa.

Tất cả những việc cần làm lúc này chính là ba bên cùng gặp mặt, đối chất với nhau.

Tam phu nhân nhanh chóng được mời ra ngoài, vừa mới bước được vài bước đã thở không ra hơi, khó khăn lắm mới đi ra được tới tiền sảnh tiếp khách. Bà chẳng nói năng gì, đứng tựa vào bên thành cửa, để hơi thở bình ổn trở lại rồi mới bước vào trong.

Vừa nhìn thấy hai người tộc Miêu Cương trong phòng khách, tam phu nhân bất giác run rẩy cả người.

Sau đó, bà liền cất tiếng hỏi: “Hai người đến tìm mẹ ta sao?”

Giọng nói của tam phu nhân yếu ớt, nhỏ bé, lời chưa nói ra mà lệ đã lăn dài trên má. Hai người kia vốn đang tức giận ùng ùng, giờ nghe thấy bà hỏi vậy thì vô cùng kinh ngạc, mở lời hỏi lại: “Hong Ngân Sương có con gái sao?”

Kì thực, mọi người trong tộc Miêu Cương chưa hề nhìn thấy khuôn mặt thật sự của người phụ nữ này. Đừng nói đến con gái của Ngân Sương, đến ngay bản thân bà, bọn họ cũng chưa từng biết mặt. Ở tộc người của họ, phụ nữ quanh năm suốt tháng lúc nào cũng đeo mặt nạ. Hồng Ngân Sương từ bé đã theo người ngoài tộc học phép thuật, niệm chú, không hề ở trong ngoại tộc cùng mọi người nên những người biết mặt của bà lại càng ít ỏi, hiếm hoi.

“Ta là nghĩa nữ được mẹ nhận khi gặp nhau trên đường”. Tam phu nhân giải thích, đưa mắt sang nhìn Lãnh lão trang chủ, thẹn thùng nói: “Thiếp chưa từng kể chuyện này cho tướng công, bởi vì sau đó, hai mẹ con thiếp cuối cùng cũng phải xa cách nhau”.

Lãnh lão trang chủ bước lại gần, nắm lấy tay bà, dịu dàng bảo: “Hai vị đây đến để tìm mẹ nàng, nàng biết cái gì thì hãy nói cho họ nghe!”

Nghe thấy trang chủ nói vậy, hai người kia lập tức tiếp lời: “Vậy thì xin hỏi Hồng cô nương, hiện nay, Ngân Sương của tộc chúng tôi đang ở đâu?”

Tam phu nhân lập tức nước mắt lã chã, bi ai trả lời: “Mẹ nuôi đã mất trên đường tới Hoàn Nam.”

Giọng nói của bà vốn dĩ đã rất nhỏ, đột nhiên bật khóc như thế lại càng tạo cảm giác mong manh, dễ vỡ, khiến cho Lãnh lão trang chủ không khỏi chạnh lòng, hạ giọng hơn nữa, dịu dàng hỏi: “Vậy thì bà ấy có để lại vật gì cho nàng không?”

Tam phu nhân khẽ nghiêng đầu, cố gắng nhớ lại, đột nhiên như nhớ ra điều gì. “Có, có một cái hộp nhỏ được phong kín, ngày thường thiếp thấy mẹ nuôi rất yêu thích, cho nên đã chôn cùng mộ với bà.”

Hai người Miêu Cương kia nhanh chóng xông tới, vội vã hỏi: “Vậy thì chắc hẳn phu nhân biết được mộ phần của Hồng Ngân Sương ở đâu đúng không?”

Vợ chồng họ, một người đeo mặt nạ quý, một người xăm xố đầy mình, bỗng nhiên trở nên kích động, càng tạo nên cảm giác quái dị đến lạ thường.

Tam phu nhân sợ hãi lui về sau hai bước, nắm chặt lấy tay của Lãnh lão trang chủ, hơi run rẩy nhưng vẫn dũng cảm lên tiếng chối từ: “Ta sẽ không nói ra đâu.”

Chỉ một câu nói của bà khiến cho ba người còn lại trong phòng khách cau mày nhăn nhó.

“Tại sao phu nhân lại không nói cho chúng ta biết?”. Hai người tộc Miêu Cương kia càng thêm phần nộ, nếu không phải Lãnh lão trang chủ vẻ mặt không vui đứng chặn phía trước thì họ đã ngay lập tức xông lên rồi.

Tam phu nhân càng thêm sợ hãi, trốn ở phía sau lưng Lãnh lão trang chủ, khẽ khàng cất lời: “Hai người nhất định là hận mẹ nuôi ta thấu xương, nếu ta nói cho hai người biết mộ phần của

mẹ ta thì chắc chắn hai người sẽ hủy hoại mộ bà”. Về ngoài mềm yếu mà bên trong kiên cường càng làm cho bà trở nên xinh đẹp thêm vài phần.

Lãnh lão trnag chủ đứng trước bảo vệ tam phu nhân, khuôn mặt cau có, nghĩ lại đáng vẻ hùng hổ, dữ tợn ban nãy của hai người Miêu Cương, trong lòng ông đương nhiên thiên vị Tam phu nhân của mình hơn.

Tuy ông không biết nhân phẩm của Hồng Ngân Sương ra sao nhưng nếu tam phu nhân đã kiên quyết muốn bảo vệ mộ phần đó thì tốt nhất là ông phải nghĩ ra một phương cách vẹn toàn, vừa đem bảo vật trấn trại lành lặn trả lại cho người Miêu Cương, vừa giữ an lành mộ phần của mẹ nuôi tam phu nhân.

Lãnh lão trang chủ đưa ra chủ ý của mình: “Ta chợt nghĩ ra một cách vẹn toàn cả đôi đường, hai người thấy sao?”. Tuy đây là câu hỏi nhưng Lãnh lão gia lại sử dụng ngữ khí của một câu khẳng định.

“Được, một trang chủ nói!”. Hai người tộc Miêu Cương lạnh lùng nhìn về phía Tam phu nhân, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Mấy năm nay, họ đã lặn lội đi khắp nơi, truy đuổi tung tích của Hồng Ngân Sương, chịu đủ mọi khổ sở, đắng cay, phong ba bão táp, khiến họ vô cùng mệt mỏi. Tộc trại của bọn họ vốn dĩ là nơi thế ngoại đào nguyên, tất cả mọi người đều thuận hòa, hiền hậu, từ xưa đến nay, chưa có bất cứ ai nghĩ đến việc dùng bảo vật trấn tộc để tu luyện yêu quyền, phép thuật. Bởi vì tất cả mọi người đều biết rằng đồ vật nhỏ bé trong chiếc hộp đó chính

là thứ nắm giữ tính mạng và sự an nguy của của cả một tộc người, động một chết trăm. Cho nên không có bất cứ cái gì có thể quan trọng hơn chiếc hộp đựng bảo vật trấn tộc đó.

Lãnh lão trang chủ hắng giọng rồi nói: “Hai vị có thể ở lại Ngư Kiếm sơn trang chúng ta ít ngày, ta sẽ sai người ngày đêm phi ngựa, đưa bảo vật trấn tộc quý giá của các người về đây. Như vậy vừa có thể giúp A Thấu làm tròn đạo nghĩa, lại có thể giải trừ nguy nan cho quý tộc”

Chủ ý này của lão trang chủ đích thực là vẹn cả đôi đường.

Hai người tộc Miêu Cương kia tuy trong lòng vô cùng phần nộ nhưng vì đại cục nên đành phải nghiêng răng chấp nhận.

Cứ như vậy hai người họ ở lại sơn trang hơn nửa tháng trời.

Tuy rằng ba năm trời qua, để truy đuổi tung tích của Hồng Ngân Sương – người đã phản bội cả bộ tộc, họ đã chịu hết mọi khổ cực, nhưng do nhiều năm sống ở vùng đất ôn hòa nên từ sâu thẳm trong họ vẫn cứ toát lên sự đôn hậu, hiền lành, chất phác.

Vì vậy khi tạm thời ở lại Ngư Kiếm sơn trang, họ đã nhanh chóng làm quen và sống hòa thuận cùng mọi người. Đại phu nhân thậm chí còn học cách học vài món ăn dân tộc Miêu Cương từ cặp vợ chồng đó.

Đến ngày thứ bốn mươi, người mang bảo vật cuối cùng cũng quay trở về.

Chiếc hộp đựng bảo vật đó chỉ to bằng bàn tay, đen sì, phần nắp hộp được phong kín lại bằng lớp da trâu dày dặn, phía trên dán đầy bùa chú. Chiếc hộp được làm rất chắc chắn, cầm trên tay cũng khá nặng.

Nhìn thấy chiếc hộp đó, hai người Miêu Cương nọ đương nhiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, sau khi đón lấy nhìn ngắm, họ nhanh chóng xác định đây là chiếc hộp đựng bảo vật trấn tộc, hơn nữa còn không bị chút tổn hại nào hết.

Vốn dĩ sự việc đến đây cũng có thể coi là một kết thúc viên mãn, hoàn hảo rồi. Ai ngờ đúng hai tuần sau, đôi vợ chồng người Miêu Cương đó quay lại, nộ khí xung thiên, quát lớn là phải liều chết cùng Ngự Kiếm sơn trang.

Thì ra, chiếc hộp nhỏ bé đen kia đã bị người ta động đến từ trước, bảo vật trong đó đã không cánh mà bay từ lúc nào.

Mọi manh mối, tung tích cũng mất hết. Nghĩ tới nghĩ lui thì thấy cũng chỉ có người trong Ngự Kiếm sơn trang là có khả năng động tới bảo vật mà thôi.

Thế nên, họ khẳng định thánh vật chắc chắn đang nằm trong tay một người nào đó của Ngự Kiếm sơn trang.

Tộc người Miêu Cương vốn dĩ rất cố chấp, một khi đã coi đó là sự thật thì dù chết cũng không chịu buông tha. Tính mạng của cả một tộc người đều đặt vào bảo vật đặt trong chiếc hộp đó. Bây giờ, thánh vật đã mất, bọn họ hoàn toàn tuyệt vọng. Vậy nên, họ liều đặt tính mạng của mình vào canh bạc cuối cùng.

“Vậy sau đó thì sao?”. Ngũ Thập Lang tò mò cất tiếng, hoàn toàn coi phần kí ức đó của đại phu nhân như một câu chuyện hấp dẫn, vừa hỏi vừa cau mày suy ngẫm: “Rốt cuộc là ai đã động đến thánh vật trong chiếc hộp đó chứ?”

Đại phu nhân thở dài rồi trả lời: “Tam phu nhân.”

Đích thực là tam phu nhân. Thứ đựng trong chiếc hộp đó không ngờ lại là một con ếch đỏ vô cùng nhăn nhoe, xấu xí. Năm xưa, trước khi tắt thở, Hồng Ngân Sương có dặn lại rằng cứ hai ngày phải đổ một ít máu vào trong đó.

Còn về việc đổ vào như thế nào thì tam phu nhân hoàn toàn không biết.

Bởi vì Hồng Ngân Sương không hề cho bà biết rằng cần đổ vào thứ máu đã được trộn lẫn bột mài. Ở Miêu trại, từ xưa đến nay, mỗi khi có một sinh mạng mới ra đời, cha mẹ của đứa bé phải đưa nó đến chỗ tộc trưởng để cầu phúc, sau đó, tộc trưởng sẽ đích thân lấy bảo vật trấn tộc ra, cầu phúc cho sinh linh bé nhỏ này. Mỗi khi đã cầu phúc thành công thì trong máu của đứa trẻ đó sẽ phát ra một tia sáng nhàn nhạt.

Bọn họ gọi tia sáng ấy là “Ánh sáng của thánh”

Tam phu nhân hoàn toàn không biết những điều này nên ngay ngày đầu tiên đã mở chiếc hộp ra, vừa nhìn thấy con ếch đỏ rục xấu xí nằm trong đó, bà sợ hãi đánh rơi chiếc hộp xuống đất.

Tất nhiên cũng làm mất luôn con ếch đỏ trong đó.

“Thế thì tại sao mọi người trong sơn trang lại không hề biết chuyện này?”. Ngũ Thập Lang tiếp tục hỏi.

Đại phu nhân thở dài, nhần nại trả lời cô: “Người trong trang hiện nay hầu hết đều gia nhập sơn trang trong khoảng hai mươi năm trở lại đây, những người còn lại đều là số người thoát chết ít ỏi trong trận tử chiến năm xưa”

Những người biết chuyện này cũng chỉ có tam phu nhân và những người đã chết là lão Lưu, Châu Nhất Dao và Bích Hà.

Năm xưa, chính bản thân Lãnh lão trang chủ cũng vì trúng phải loại độc Thánh Vật Thi Du mà nhắm mắt xuôi tay sau ba năm chống chọi với kịch độc.

“Ta biết rồi”. Ngũ Thập Lang nhảy dựng lên, ngồi xổm trên chiếc ghế tròn, đập bàn nheo mắt, thần thái vô cùng nghiêm nghị. “Biết được hung thủ thực sự là ai”

Tất cả mọi người đều ngồi đó nín thở im lặng mà chờ đợi, ngay cả Lãnh Vô Song cũng quay đầu qua nhìn cô, tỏ vẻ lắng nghe cao kiến.

“Hung thủ chính là...oan hồn của những người tộc Miêu Cương”. Ngũ Thập Lang đồng đặc tuyên bố rồi ngẩng đầu cười lớn, chân tay múa loạn cả lên, vô cùng tự đắc: “Ha ha ha ha...Ta thực sự quá đổi thông minh!”

Đang cười đến độ hứng khởi nhất, Ngũ Thập Lang bỗng dừng im bật, mắt long lanh đăm lệ quay sang nhìn Lãnh Vô Song, nước mắt lã chã, đáng vẻ đáng thương vô cùng: “Vô Song, ta thông minh như vậy thì liệu có bị trọc đầu không?...Người ta không muốn bị thế đâu!...”

Tiếp đó, cô hai tay ôm đầu, khóc lóc thảm thiết.

Trên đầu của Tiêu lão gia không có sợi tóc nào, cho nên bốn mùa đều mũ không rời đầu. Hồi Ngũ Thập Lang còn bé, mỗi khi cô không chịu nghe lời, các mẹ trong nhà thường dọa rằng: “Ngũ Thập Lang, nếu còn tiếp tục nghịch ngợm kiểu này thì chắc chắn sẽ bị trọc đầu giống như lão gia đấy!”

Với Ngũ Thập Lang, ý nghĩa của hai chữ “nghịch ngợm” và từ “trí tuệ” cũng chẳng khác nhau là mấy.

Chính vì vậy mà lúc này, cô đang khóc lóc vô cùng ai oán, sầu thảm.

Im lìm...

Tất cả những người đang im lặng lắng nghe còn lại đều biết “im lặng là vàng”, đưa mắt nhìn về phía Ngũ Thập Lang.

Khuôn mặt vốn đã lạnh nay còn lạnh hơn, Lãnh Vô Song nho nhã cầm chiếc màn thầu để trên bàn nhét thẳng vào miệng Ngũ Thập Lang.

Quả nhiên, rất nhanh sau đó, không khí yên tĩnh trở lại.

Xem ra, ngay từ đầu, chàng không nên đánh giá quá cao trí tuệ của Ngũ Thập Lang.

Lãnh Vô Song lặng lẽ thở dài một tiếng, đứng dậy rồi nhẹ nhàng nói: “Ta không tin trên thế gian này có ma quỷ gì hết, cho nên, hung thủ chỉ có thể là một trong số những người ở đây.”

Lúc này còn cả thảy bốn mươi hai người.

Loại bỏ đi Ngũ Thập Lang vô tội thì tất cả những người còn lại trong trang đều nằm trong diện tình nghi.

“Hơn nữa, chỉ có thể là người biết được chân tướng sự việc năm xưa”. Ngũ Thập Lang lập tức nhả chiếc màn thầu ra rồi nói chen vào.

Lần này, Lãnh Vô Song không hề tức giận lườm cô mà chỉ lạnh lùng nói khẽ một tiếng: “Phí lời!”

Ngũ Thập Lang rất biết điều, tự giác nhét chiếc màn thầu trên tay vào miệng, sau đó đưa đôi mắt tinh nghịch sang nhìn Lãnh Vô Song.

“Được rồi, mọi người đều đã mệt, tạm thời ai nấy quay về phòng thu dọn mọi thứ, bắt đầu từ hôm nay trở đi, chúng ta sẽ tập trung lại một chỗ, không được tách ra khỏi mọi người. Cho nên, tất cả cố gắng thu dọn những thứ thiết yếu cần dùng nhất

lại”. Đại phu nhân nói rồi đứng dậy, dáng vẻ mệt mỏi, rệu rã, khuôn mặt bi ai, thương tâm, khổ sở.

Hắn là bà đang nhớ đến lão trang chủ đã tạ thế.

Tất cả mọi người đều im lặng đứng dậy. Ngũ Thập Lang đột nhiên nhận ra, mọi người trong trang đều mang theo vũ khí, có đao, có kiếm, thậm chí cả roi da. Tất cả những thứ này thường ngày, mọi người đều cố gắng giấu đi.

“Vô Song, thế còn ta phải làm sao?”. Ngũ Thập Lang chỉ vào mũi mình. Kể từ sau vụ việc ở nhà bếp, sự ỷ lại của Ngũ Thập Lang vào công tử Vô Song đã đến mức độ không rời nửa bước.

Lãnh Vô Song quắc mắt giận dữ. “Ai cho phép cô gọi ta là Vô Song?”. Sắc mặt chàng vô cùng lạnh lùng, tỏ rõ thái độ ta và cô chẳng quen thân, làm cho Ngũ Thập Lang bất giác nộ khí xung thiên.

“Vô Song! Vô Song! Vô Song!...”. Chàng không cho phép gọi cô cứ gọi bằng được, một hơi gọi liên tiếp hơn chục tiếng liền.

Lần này, Lãnh Vô Song không hề tức giận, đôi mắt nhẹ chớp, nhìn chằm chằm vào nhị phu nhân đi lướt qua mình, vừa mới bước chân ra khỏi thềm cửa. Đột nhiên, chàng lạnh lùng cất tiếng: “Nhị phu nhân, xin dừng bước!”

Chàng vừa dứt lời, tất cả mọi người đều quay đầu lại, chăm chăm nhìn vào chàng.

“Nhị phu nhân, người có thể để lại túi thơm cho con xem qua một chút được không?”. Lãnh Vô Song từ từ bước lại gần rồi đưa tay ra, bàn tay với những ngón thon dài, trắng trẻo hơi hướng lên phía trên, cho thấy rõ thái độ kiên định không lui.

Sắc mặt nhị phu nhân phút chốc trắng bệch, lắp bắp nói: “Túi thơm gì chứ? Từ trước đến nay, ta chưa bao giờ dùng túi thơm cả, có lẽ là mùi hương trầm trong Phật đường còn vương trên áo thôi.”

Đại phu nhân cũng đột nhiên dừng bước, quay mặt qua nhìn nhị phu nhân, ánh mắt vô cùng kinh ngạc.

“Có lẽ con phải gọi người là...tam phu nhân mới đúng”. Ánh mắt của Lãnh vô Song sáng loé lên.

Tam phu nhân? Tam phu nhân đã chết rồi mà.

Ngũ Thập Lang trốn biệt ra sau lưng Lãnh Vô Song, chỉ thò mỗi đầu ra, nói: “Thế còn nhị phu nhân đâu?”

Lãnh Vô Song cười lạnh lùng đáp. “Nhị phu nhân đang ở đâu thì phải hỏi tam phu nhân mới biết được.”

Quả nhiên, tam phu nhân đang cải trang thành nhị phu nhân liền thẳng lưng, quay sang nhìn Lãnh Vô Song với ánh mắt vô cùng dịu dàng, giọng nói đột nhiên trở nên ngọt ngào, mềm mại: “Ta phải khen ngợi con đấy, con mắt của tiểu công tử nhà ta càng ngày càng lợi hại, sắc bén hơn trước.”

“Tại sao muội phải cải trang thành Anh Anh? Muội ấy hiện giờ đang ở đâu?”. Đại phu nhân lên tiếng, sắc mặt tỏ rõ vẻ kinh hoàng, không thể tin nổi.

“Đại phu nhân, tỉ không cần phải vội vã quá làm gì, không đến một tuần hương nữa là tất cả mọi người có thể gặp lại nhau rồi”. Tam phu nhân từ từ gỡ chiếc mặt nạ da người xuống rồi mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Vốn dĩ ta định để cho mọi người cứ lặng lẽ như thế này mà ra đi, không phụ tấm chân tình bao nhiêu năm chúng ta sống chết bên nhau. Có điều sau cùng, mọi chuyện vẫn cứ bị tiểu công tử nhìn thấu.”

“Phu nhân đã hạ độc?”

“Tam phu nhân, tại sao người lại làm như thế?”

Mọi người vốn dĩ đang im lặng này giờ bỗng nhiên trở nên kích động, tất cả đứng thành một vòng, bao vây lấy tam phu nhân.

Ngũ Thập Lang bất giác đưa tay bịt chặt miệng, đôi mắt tròn to lên.

“Vô Song, lần này chúng ta đều phải chết sao?”. Nước mắt nhanh chóng hoen nhòa khoé mắt, lấp lánh từng giọt, từng giọt lăn dài trên gò má.

“Cô sợ cái gì chứ?”. Lãnh Vô Song quay sang nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng. “Dù gì thì cô cũng đã trúng độc rồi.”

Ý của câu nói này nghĩa là: Trúng một lần cũng là trúng, trúng hai lần cũng là trúng, cho nên lộn chết không còn thấy sợ nước nóng nữa. Bởi vậy, Ngũ Thập Lang là người duy nhất không nên lo lắng, sợ hãi ở đây.

“Để ta...để ta hỏi một câu trước được không?”. Ngũ Thập Lang đau khổ, buồn bã đưa tay đẩy mọi người sang một bên, cố gắng hết sức để chen vào phía trong, ai oán cất tiếng: “Tam phu nhân...”

Tất cả mọi người đều im lặng, lắng nghe câu hỏi của cô.

“Loại độc này liệu còn có bất cứ tác dụng phụ nào không? Ví dụ như sẹo dài, biến dạng khuôn mặt hay huỷ hoại dung nhan...”

Im lìm...

Tất cả mọi người vẫn không nói gì mà chỉ quay sang nhìn cô, hình như vào những lúc thế này, không nên hỏi mấy câu như vậy mới đúng...

Tam phu nhân ngậy người ra một lúc, sau đó nghiêm túc trả lời câu hỏi của Ngũ Thập Lang: “Cô coi Hồng Ngân Sương ta là người thế nào chứ? Những loại thuốc độc hạ cấp đó trước nay ta không bao giờ dùng”. Khẽ dừng lại một chút, bà vỗ ngực nói: “Ta dám đảm bảo với cô, lúc chết đi, cô nhất định sẽ xinh đẹp như hoa, khuôn mặt không có gì thay đổi!”

À, thì ra là vậy! Ngũ Thập Lang hoàn toàn có thể an tâm, thờ phào nhẹ nhõm rồi. Cô cũng vỗ ngực, cười tít cả mắt : “Như vậy thì ta có thể yên tâm rồi.”

Tất cả mọi người đều tức giận, chỉ hận là không thể giống như công tử Vô Song, một cước đá bay Ngũ Thập Lang đi ngay lập tức.

“Tại sao người lại hạ độc?”. Đại phu nhân lạnh lùng hỏi, tay nắm chặt thanh kiếm Thanh Phong. “Lão trang chủ vì người mà trúng độc của người Miêu, người đã không niệm ân cũ thì cũng phải nghĩ tới hai mươi năm nay, mọi người sống gió, vui buồn có nhau chứ!”

Đột nhiên tam phu nhân ngẩng đầu lên trời, bật cười lớn tiếng, cười đến mức toàn thân run rẩy. Sau đó, bà chỉ tay vào Lãnh Vô Song, nhìn chàng trừng trừng với ánh mắt căm hận: “Ta rất hận.”

Ánh mắt bà phát ra nỗi ai oán, căm hờn lớn nhất thế gian, dường như chỉ hận là không thể hoá ánh mắt đó thành ngàn mũi đao nhọn, lóc từng miếng thịt trên người Lãnh Vô Song xuống.

“Vô Song...lẽ nào...”. Ngũ Thập Lang đưa tay ôm lấy miệng, cứ nhìn qua nhìn lại giữa tam phu nhân và Lãnh Vô Song, đôi mắt đầm lệ: “Lẽ nào...huynh và tam phu nhân có quan hệ mờ ám?”. Nếu đúng như thế thì thật quá đỗi loạn luân, quá đỗi biến thái! Đây thực sự là mối tình mẹ con không hơn không kém, cho dù Lãnh Vô Song không phải là đứa con do tam phu nhân dứt ruột đẻ ra.

Cùng với Ngũ Thập Lang, tất cả mọi người đều kinh ngạc, hướng ánh mắt khó hiểu, nghi ngờ về phía thiếu trang chủ và tam phu nhân.

Chính đại phu nhân sau khi nghe thấy câu hỏi của Ngũ Thập Lang cũng đưa tay lên ôm miệng, mắt lệ chứa chan, hỏi: “Vô Song, thực sự là vậy sao?”. Hai con người này bắt đầu đi lại với nhau từ khi nào vậy? Thật là mất hết đạo lý!

Đuôi mắt khẽ giật, từ người Lãnh Vô Song phát ra một luồng hàn khí mãnh liệt, chàng cúi đầu thấp xuống, từ từ đưa tay ra phía sau lưng, rút thanh kiếm Hùng Thanh ra.

Khoé miệng tam phu nhân co giật như bị trúng gió, ánh mắt chuyển từ thù hận sang ai oán, nhìn về phía Ngũ Thập Lang.

Cô bất giác lùi lại phía sau một bước rồi ngồi sụp xuống đất, đưa tay lên ôm đầu, hét lớn: “Mọi người mau tới đây! Hai người này định giết người diệt khẩu!”

Im bắt...

Chỉ trong giây lát, mọi người đang bao vây lấy tam phu nhân chợt tản ra, đưa ánh mắt vô cùng khinh bỉ nhìn về phía Lãnh Vô Song và tam phu nhân, dáng vẻ như vừa bắt được đôi gian phu dâm phụ chốn mật.

Tam phu nhân lúc này chỉ muốn khóc oà, mọi việc không nên trở thành thế này, không nên trở thành thế này...Kế hoạch ban đầu của bà vô cùng hoành tráng: chính là dùng ánh nến leo lét, dễ gây hoảng hốt làm đạo cụ, đem nỗi thống hận, đau khổ bao năm nay mà bản thân phải gánh chịu để điên cuồng tàn sát. Đáng lẽ, theo hướng phát triển của kịch bản, ánh mắt của mọi người phải đầy hoảng loạn và kinh hãi mới đúng...

Chỉ muốn oà khóc, bà càng nghĩ lại càng thấy tức giận, đột nhiên nộ khí xung thiên, đưa bàn tay nổi đầy gân xanh phóng về phía Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang ngốc nghếch ngồi trên mặt đất, nhìn bà tiến lại gần không hề phản ứng gì, ngay cả mắt còn không kịp chớp. Công tử Vô Song đã từng nói, trúng một lần cũng là trúng, trúng hai lần cũng là trúng, vậy nên, sự việc cũng chẳng thể nào xấu hơn được nữa...

Khi đôi tay đầy gân xanh sắp cào lên khuôn mặt của Ngũ Thập Lang, đột nhiên một vỏ bao kiếm vút lên từ phía sau, đâm trúng một cách diệu kì qua lớp áo của Ngũ Thập Lang. “Xoẹt” một tiếng, Ngũ Thập Lang bị treo trên chiếc bao kiếm rồi bay vút lên phía trên tiến thẳng đến xà nhà.

Ngũ Thập Lang bị treo ngược trên xà nhà, im lặng lộn đầu nhìn Lãnh Vô Song khuôn mặt lạnh lùng tựa băng.

“Người không được động đến cô ấy!”. Lãnh Vô Song cầm kiếm lên, tức giận hét lớn: “Cô ấy là người của ta!...”

Thực ra câu nói này đầy đủ phải là: Cô ấy là người ta chịu trách nhiệm giải độc, muốn đánh cũng không đến lượt người, nhưng Lãnh tiểu thiếu gia trước nay có thói quen nói câu ngắn gọn nên chỉ nhả ra từng ấy lời vàng ý ngọc. Có điều mấy chữ nói ra vừa rồi đã được người nghe hiểu theo chiều hướng hoàn toàn khác ý nghĩa vốn có ban đầu.

Mọi người trong trang hầu như đã quên khuấy mất việc mình đang bị trúng độc, đồng loạt vỗ tay cổ vũ nhiệt liệt, ngay cả đại phu nhân cũng nâng cao tay áo lên mà chấm chấm nước mắt, thầm nghĩ: “Đứa trẻ đại đột này cuối cùng cũng từ loạn luân trở lại con đường chính đạo rồi.”

Các đòn tấn công của tam phu nhân càng lúc càng kịch liệt, hiểm độc, nhưng công tử Vô Song trước sau chỉ một tay chống đỡ, tay kia để ra sau lưng, đường đao mũi kiếm vẫn còn đôi phần nhân nhượng. Thấy vậy, Ngũ Thập Lang đang treo ngược trên xà nhà lập tức vỗ tay cổ vũ: “Vô Song, hãy vì lòng tự tôn của cánh nam nhi mà đá bay bà ta đi! Hãy dùng sức mạnh chém đôi Hoàng Sơn của huynh chém bay bà ta đi!...”

Lãnh Vô Song cố gắng nén chặt cơn giận đang bùng lên trong tim, ngay lập tức đưa tay múa kiếm, xuất một chiêu trong Tuý Nhược Lưu Vân, giống hệt như con hạc đầu đội mào đơn, nho nhã, cao quý bay tới, đặt thanh kiếm chếch chếch trên cổ tam phu nhân.

“Ha ha ha ha. Lãnh Vô Song, lẽ nào người không biết kiếm khí của mình có vấn đề sao?”. Tam phu nhân điên cuồng cười

lớn, khuôn mặt không chút sợ hãi gì. “Ta thực sự không ngờ rằng vào lúc này mà người vẫn dám dùng đến nội lực.”

Lần này, ngay đến Ngũ Thập Lang đang bị treo ngược trên xà nhà cũng cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Tuy Lãnh thiếu gia mặt vẫn lạnh lùng không biểu cảm, mắt sáng như sao, đôi môi mím chặt, nhưng trên trán chàng rõ ràng đang lấm tấm mồ hôi, từng giọt từng giọt lăn xuống làn da trắng như ngọc của chàng.

“Vô Song, phải chăng con đang phát tác kiếm kiếp?”. Đại phu nhân đứng ngoài trận chiến trông thấy lập tức trở nên căng thẳng.

Kiểm nhà họ Lãnh đương nhiên là thiên hạ vô song, thế nhưng, bất cứ ai tập luyện Tuý Nhược Lưu Vân đều sẽ gặp một lần kiếm kiếp. Nếu không thể công phá một thức sau cùng thì dần dần sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Các tiền bối nhà họ Lãnh đều phải đến bốn mươi tuổi mới gặp kiếm kiếp. Vốn dĩ đại phu nhân hoàn toàn tự tin trước việc Vô Song thiếu gia có thể một tay bắt lấy tam phu nhân, thế nhưng trăm tính ngàn tính không thể ngờ rằng chàng lại gặp kiếm kiếp khi mới tròn hai mươi tuổi.

“Không sao cả”. Lãnh Vô Song bình tĩnh đáp, thả lỏng thanh kiếm trong tay thêm vài phần. “Con vẫn thừa sức đối phó với bà ta.”

Tam phu nhân bỗng ngồi bệt xuống mặt đất, cười nhạt: “Dù gì ta cũng chẳng quan tâm, các người đều đã trúng phải độc của

ta, có nhiều người cùng chết với mình cũng quá trág lệ rồi.”

“Tại sao người lại hạ độc?”. Vô Song công tử lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì ta hận các người, ta căm hận sự giả dối, nguy quân tử của các người”. Tam phu nhân bất giác nộ khí xung thiên, vô cùng tức giận, đưa cổ đến gần mũi kiếm của Lãnh Vô Song thêm một chút. “Cả người và lão già cha người đều là phường giả dối, vậy mà lúc nào cũng tỏ ra là một quân tử đĩnh đạc.”

Câu nói của bà vừa phát ra, mọi người trong trang đều vô cùng kinh ngạc, sau đó, nổi tức giận, căm phẫn lại càng dâng cao.

Những người ở đây không trực tiếp thì gián tiếp đều chịu ân huệ của Lãnh lão trang chủ và đại phu nhân, sự kính phục, tôn trọng lão trang chủ đã ăn sâu bén rễ trong tâm can họ. Nghe tam phu nhân đột nhiên mở miệng chửi rửa người họ yêu kính, nhanh chóng có người đứng ra, phẫn nộ quát lớn: “Nói bậy!”

“Hừm”. Tam phu nhân quay đầu lại, nhìn người vừa quát, mỉa mai hỏi lại: “Người đã vào sơn trang được bao lâu? Người có hiểu được bản chất thực sự của lão tặc họ Lãnh không?”. Lời nói của bà chứa đầy sự thống hận, căm hờn.

“Được, hôm nay, ta sẽ cho lũ các người biết lão trang chủ tốt đẹp nhà các người năm xưa đã làm những chuyện gì với ta”. Bà vừa cười lạnh lùng vừa kéo mạnh y phục trên người ra.

Trên làn da trắng như tuyết đó chẳng chịt những vết sẹo kỳ dị màu xanh lam, trải khắp cơ thể của bà. Mỗi khi dòng máu chảy qua, các vết sẹo đó lại giật giật lên, nhìn vô cùng khủng khiếp, đáng sợ, trông chẳng khác nào vô số con rắn nhỏ màu lam uốn lượn trên cơ thể, ngo ngoe cái lưỡi chẻ đôi, như sắp sửa bật ngay ra ngoài.

“Đây chính là bằng chứng của việc lão tặc đó dùng ta để thử thuốc độc! Mọi người chỉ biết rằng trước đây, lão tặc đó đã vì ta - một phận hồng nhan mà quyết sống chết đấu với những người ở tộc Miêu Cương thôi. Thế nhưng, các người làm sao có thể ngờ được lão ta đã rắp tâm đoạt lấy thánh vật của tộc trại chúng ta chứ?”

“Không thể nào!”. Đại phu nhân ngắt lời bà, vô cùng phần nộ: “Võ công của lão trang chủ có thể xưng danh nhất nhì trên giang hồ, người tuyệt đối sẽ không thềm để tâm đến thứ thánh vật của bộ tộc man di các người!”. Từ trước đến nay, đại phu nhân đều nho nhã, lễ độ, đối xử với ai cũng dịu dàng, nhã nhặn, rất ít khi nổi giận. Phản ứng như lúc này có thể coi là lần đầu tiên.

“Đương nhiên là lão ta thềm khát rồi”. Tam phu nhân cười lạnh lùng. “Năm đó, khi biết được con ếch màu đỏ ấy có thể tăng gấp bội công lực của bản thân, lão ta đã rắp tâm cướp cho bằng được thánh vật.”

Phàm là người, dù có võ công giỏi đến mấy đi chăng nữa thì đều có lúc không thoả mãn. Để nâng cao công lực, đạt được cơ thể ngàn độc bất nhập như trong truyền thuyết, Lãnh lão trang

chủ đã lừa Hồng Ngân Sương, đoạt lấy thánh vật của tộc người Miêu Cương.

“Lúc đó, ta đã mang thai, đứa trẻ chỉ kém Lãnh tiểu thiếu gia có ba, bốn tháng”. Tam phu nhân nhìn Lãnh Vô Song với ánh mắt căm hận. “Vì muốn ta thử độc cho lão mà lão tặc đó đã nhẫn tâm đến mức không quan tâm đến cốt nhục của ta, bảy tháng đã ép ta phải sinh sớm rồi vội vã bế đi mất.”

Nỗi đau đớn mất đi cốt nhục đã giày vò bà biết bao năm nay. Nỗi đau ấy chẳng khác nào một vết thương mãi mãi chẳng thể liền sẹo, chỉ cần chạm nhẹ tới là máu sẽ tuôn ra không ngừng.

Bao nhiêu năm nay, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt tràn đầy yêu thương của đại phu nhân dành cho Lãnh Vô Song là trái tim bà lại ứa máu, đứa con của bà đáng lẽ ra cũng đã lớn như thiếu trang chủ, đẹp trai, anh tuấn giống hệt vậy.

Biết bao tháng ngày qua, mỗi lần Bích Hà bê bát canh đen ngòm vào, lạnh lùng nhìn bà uống cạn hết, nỗi hận trong lòng bà lại trào dâng dữ dội.

Thứ độc kinh khủng đó lần sau lại nhiều hơn lần trước.

Bởi vì cốt nhục của mình nên bà nhẫn nhịn chịu đựng hết tất cả mọi đớn đau.

“Vậy tại sao người âm thầm chịu đựng suốt thời gian hai mươi năm, đến tận bây giờ mới ra tay trả thù rửa hận?”

Nước mắt tam phu nhân từ từ chảy xuống hai bên má, cổ lại càng đưa sát lại gần lưỡi kiếm của Lãnh Vô Song, hai bàn tay lại giơ lên, phóng về phía chàng, hoàn toàn không thèm để tâm đến phần cổ đang toé máu của mình. Rõ ràng lúc này, bà đang muốn quyết chết cùng Lãnh Vô Song. Thấy thế, đại phu nhân hoảng hốt rút kiếm đâm tới nhưng vẫn cứ chậm hơn một bước.

Mắt thấy bàn tay của bà ta sắp chạm tới phần ngực của mình nhưng Lãnh Vô Song vẫn không hề có ý định tránh né, sắc mặt chàng bỗng trở nên nhợt nhạt, hơi thở nặng nhọc, ánh mắt toát ra nỗi đau đớn, máu tươi từ từ chảy xuống bên khoé miệng.

Kiểm kiếm của chàng đã phát tác sớm hơn chàng tưởng.

“Vô Song!”. Nhìn thấy sắc mặt của chàng trắng bệch, miệng chảy máu tươi, Ngũ Thập Lang vô cùng kinh ngạc, chẳng suy nghĩ quá nhiều, cô nhảy ngay xuống khỏi xà nhà, vừa chuẩn xác vừa dũng mãnh, giáng cả bàn tọa lên đầu của tam phu nhân. Tam phu nhân hoàn toàn không thể ngờ được biến cố này, lập tức hoa mày chóng mặt.

“Chuẩn xác!”. Ngũ Thập Lang hào hứng hét lên rồi nhổm đứng dậy khỏi người của tam phu nhân, nhấc chân dẫm thẳng lên ngực của bà. “Rắc! Rắc! Rắc!...”, không biết cô đã dẫm gãy mấy cái sụn sườn trong người tam phu nhân.

Xong việc, cô nhanh chóng chạy lại bên Lãnh Vô Song.

Lãnh Vô Song hoàn toàn mất hết sức lực, nếu như không phải cố gắng tựa người lên thanh kiếm Linh Tê thì chắc hẳn

chàng đã ngã rạp xuống đất từ nãy rồi.

Ngũ Thập Lang đột ngột xông tới như thế đương nhiên khiến chàng chẳng còn cách nào cầm cự thêm được nữa, lập tức ngã ngửa ra phía sau, sắc mặt nhợt nhạt quay qua nhìn.

“Vô Song!”. Ngũ Thập Lang ôm chặt lấy chàng giống hệt như con mực tuôn xúc tu bủa vây con mồi. Đầu nhấc lên khỏi khuôn ngực Vô Song, cô lo lắng không yên hỏi: “Huynh không sao chứ?”

Lãnh Vô Song mím chặt môi lại, ánh mắt như toé ra tia lửa, bùng bùng tức giận. Tuy sắc mặt vẫn còn nhợt nhạt nhưng chàng cũng lấy lại được đôi phần tinh thần: “Cô, xuống ngay!”

Nói ra cũng thật lạ kì, bị Ngũ Thập Lang xông tới, nằm đè lên người, vậy mà nỗi đau đớn ở ngực chàng lại giảm đi phần nào.

Trong khi đó, đại phu nhân đã kịp bắt lấy tam phu nhân.

Ngũ Thập Lang vẫn cứ giữ nguyên hiện trạng, nằm đè lên người Lãnh Vô Song, hoàn toàn phớt lờ nỗi tức giận của chàng, quay đầu sang, mỉm cười đầy hối hận: “À, chuyện là thế này, tam phu nhân, lúc nãy tôi trót giẫm hơi khế lên ngực của bà, thành thật xin lỗi!”

Tam phu nhân một lần nữa nước mắt đầm đìa. Cái đó không thể gọi là “trót giẫm hơi khế” được, mọi người có hiểu không?

Không cách nào kháng cự được nữa, bà đưa tay ôm lấy ngực, nước mắt lăn chã nhìn sang Ngũ Thập Lang: “Cô...được lắm...”

Quá đổi mạnh mẽ, trên thế gian này không còn bất cứ thứ vũ khí nào có thể mạnh mẽ được như vậy nữa!

Cô ta chẳng qua mới giẫm có mấy phát lên phần ngực của bà thôi, vậy mà xương cốt đã gãy lung tung, loạn xạ rồi.

Sức đả thương còn mạnh gấp trăm lần so với những người đã tập võ lâu năm.

“Hong Ngân Sương, tại sao ngươi lại cứ chĩa mũi nhọn về phía Vô Song thế?”. Đại phu nhân nhặt kiếm lên, hỏi. “Ta tự thấy rằng mẹ con ta chưa bao giờ bạc đãi ngươi cả.”

Tam phu nhân cười lạnh lùng, ai oán thốt lên: “Hai người chẳng làm điều gì có lỗi với ta cả, chỉ có điều, Lãnh Vô Song là con trai của lão tặc đó, ta chẳng thể nào nuốt trôi được mối hận này.”

Bà thực sự chẳng thể nào nuốt trôi được mối hận này.

Những lúc Lãnh Vô Song ngạo nghễ hành tẩu giang hồ, chẳng biết cốt nhục của bà phải chịu đựng cuộc sống khốn khổ đến mức nào, bị chính cha đẻ giam giữ trong một căn phòng bé nhỏ, chật hẹp để uy hiếp mẫu thân của mình.

Hai đứa nó là huynh đệ một nhà, thế nhưng, vận mệnh lại khác biệt như hai đầu thái cực.

Một người tự do như mây trên trời cao, còn một người lại bị coi như tù nhân, giam giữ dưới lòng đất.

Bà không phục, có chết đi sống lại cũng không bỏ được mối hận này.

“Thắng làm vua, thua làm giặc”. Tam phu nhân mệt mỏi nhắm mắt lại, nước mắt lăn dài, có lẽ ngay lát nữa thôi, bà có thể nhìn thấy con trai của mình rồi. Những ngày tháng khổ sở, đớn đau vì phải thử thuốc độc cuối cùng cũng sắp kết thúc. “Cho nên ta cũng chẳng oán thán gì nữa.”

Đôi mắt bà khép lại, hai hàng lông mày vốn nhú chặt giờ từ từ dần ra, trên miệng dường như nở một nụ cười. Từ khoe miệng của bà chảy ra rất nhiều máu đen.

“Bà ta đã uống thuốc độc”. Lãnh Vô Song dần dần khôi phục được thể lực, từ từ nhồm dậy, tựa vào bên tường, lạnh lùng lên tiếng.

Câu nói cuối cùng của tam phu nhân khá mơ hồ nhưng trong đó lại thấm đẫm nỗi sầu muộn, ai oán, bà đã mãi mãi nhắm mắt xuôi tay.

Thanh kiếm trên tay đại phu nhân đột nhiên chúc mũi xuống. Nỗi căm hận của tam phu nhân mãnh liệt như vậy thì chắc chắn

những lời bà ấy nói ra không hề giả dối.

Thì ra, người cùng chẵn gối với bà mấy chục năm lại là một kẻ thủ đoạn, ác độc, bỉ ổi, vô sỉ. Người chồng mà bao năm nay bà tôn thờ chẳng khác nào thánh thần bỗng dưng lại bị phơi bày rõ bản chất thực sự, niềm tin của bà cũng theo đó mà sụp đổ hoàn toàn. Đột nhiên bị mất đi chỗ dựa tinh thần, chỉ trong chốc lát mà đại phu nhân như già đi cả chục tuổi.

“Mau đem Nhục Linh Chi Hoàn phát cho mọi người!”. Đại phu nhân đưa cái lọ trong tay cho a hoàn đứng gần nhất. “Những loại độc thông thường đều có thể giải được hết.”

Sau đó, bà từ từ lê những bước nặng nhọc, mệt mỏi bước ra ngoài.

May thay, thứ độc tam phu nhân hạ là loại thông thường nên ngoại trừ Ngũ Thập Lang ra thì tất cả mọi người trong trang đều đã được giải độc hoàn toàn. Nhục Linh Chi Hoàn vốn là một loại thuốc vô cùng thượng hảo, tất cả số thuốc còn lại trên thế gian đều đã nằm ở đây hết rồi.

Đây chính là cửa hồi môn của đại phu nhân. Bao nhiêu năm nay, nó là thứ bảo bối vô cùng quý giá, luôn được bà giữ gìn cẩn thận.

Khi biết tin tam phu nhân hạ độc, tất cả mọi người vô cùng hoang mang, lo sợ, chỉ riêng lão phu nhân là trấn tĩnh đến lạ thường, đương nhiên là vì sự tồn tại của lọ Nhục Linh Chi Hoàn kia.

Đáng tiếc là nó chỉ có thể giải trừ những loại độc thông thường chứ không hề có tác dụng với kịch độc mà Ngũ Thập Lang trúng phải.

“Chỉ còn mỗi mình ta là trúng độc thôi”. Ngũ Thập Lang đột nhiên bỏ bàn tay đang đỡ Lãnh Vô Song ra, một mình trốn vào góc tường, ủ rũ nói.

Lãnh Vô Song từ từ điều tiết chân khí trong người rồi cầm kiếm lên, chậm rãi bước tới trước mặt Ngũ Thập Lang, khẽ búng ngón tay vào trán cô, ngạo nghễ nói: “Có ta ở đây, không có chuyện gì đâu.”

Ngạo khí hiển hiện rõ trong lời nói của chàng dường như không phải để an ủi Ngũ Thập Lang mà là đưa một lời đảm bảo nặng tựa Thái Sơn cho cô.

Ngũ Thập Lang nhanh chóng lấy lại tinh thần, lập tức quay người lại, xông tới ôm chặt, tay chân kết hợp, tiếp tục đánh sát lấy Lãnh Vô Song, cười tít mắt rồi gật gật đầu: “Ta tin huynh!”

Ngũ Thập Lang ngẩng cao đầu, chẳng khác nào một con vật cưng tin tưởng chủ nhân vô điều kiện, chỉ còn thiếu gắn thêm chiếc đuôi ở phía sau. Đôi mắt to chớp chớp, chiếc miệng xinh nhếch lên, cười vô cùng hạnh phúc.

Lần này, Lãnh Vô Song không đá bay Ngũ Thập Lang như mọi khi, ánh mắt chàng sáng long lanh, nở nụ cười dịu nhẹ, rất

nhẹ, rất dịu, giống như đoá lan khẽ bung cánh rồi nở rộ giữa đêm khuya.

Hương thơm nhẹ nhàng mà dịu dàng...

Ngũ Thập Lang ngây đờ người, không dám tin vào mắt mình, liên tục đưa tay dụi dụi rồi ngẩng đầu nhìn trời, hét lớn: “Công tử Vô Song bị tam phu nhân nhập hồn rồi! Không ngờ huynh ấy lại đang mỉm cười dâm tà...”

Đang mỉm cười dâm tà...Đang mỉm cười dâm tà...

“Vèo”, khuôn mặt trong chốc lát giảm xuống dưới một ngàn độ, Lãnh Vô Song nhấc chân lên cao, đá Ngũ Thập Lang một cái, sau đó quay người, tức giận bỏ đi.

Để lại cả phòng toàn hộ vệ và a hoàn ngây người đờ đẫn nhìn Ngũ Thập Lang lồm cồm bò ra khỏi gầm bàn.

Ngũ Thập Lang lại ôm đầu vò tóc, nước mắt lã chã, ngồi bệt xuống đất, cố nghiêm túc suy ngẫm xem rốt cuộc bản thân cô đã đắc tội với thiếu gia Vô Song từ lúc nào.

“Bẩm thiếu gia, là bồ câu đưa tin”. Mấy gia nhân bên cạnh tuổi chậm rãi đưa chiếc khăn màu trắng qua.

Một cánh tay vẫn còn đắm nước thò ra, thon dài trắng trẻo chẳng khác nào bạch ngọc, như ẩn như hiện trong sương khói mịt mù, nhẹ nhàng lên tiếng: “Ừm.”

Giọng nói như có ma lực khiến cho người nghe cảm thấy dễ chịu tận đáy lòng, hết như có cảm giác vừa mới thưởng thức xong một tách trà hảo hạng.

Đám bồ câu đậu bên suối tập hợp thành một nhóm, cất tiếng kêu riu rít, một con bồ câu béo ị bị đẩy bật xuống nước, lập tức cất cánh bay vút lên trời.

“Cô ấy đang ở Ngự Kiếm sơn trang sao?”. Người đang ngâm mình trong nước nóng bỗng đứng dậy, bộ tóc dài óng mượt như lụa xoã xuống ngang lưng, khuôn mặt vẫn còn đầm những giọt nước, hơi hơi ửng đỏ, diễm lệ vô cùng.

Những người hầu cận đứng hai bên máu mũi tuôn trào, trái tim loạn nhịp...

Đáng tiếc là cảnh đẹp nhanh chóng bị phá vỡ.

Đang tung cánh lượn trên bầu trời, đám lông đuôi con bồ câu trắng hơi vểnh lên rồi dừng cảm thấy một bãi phân trắng thẳng xuống đầu của mã nam.

Mấy người hầu cận hoảng sợ đưa mắt nhìn người đang đứng trong hồ nước, hoang mang giải thích: “Chuyện này...thiếu gia...gần đây, lũ bồ câu đổi sang ăn ngô, thỉnh thoảng có một vài con bị tiêu chảy cũng là chuyện bình thường...”

Mĩ nam đứng trong hồ nước khoé miệng hơi co giật, bàn tay run rẩy hết như bị trúng gió rồi vò bức thư đó thành hình tròn, kẹp giữa hai ngón tay, sắc mặt xanh tím, ngẩng đầu nhìn cánh chim tự do trên bầu trời, neho mắt ngấm bấn...

Quả nhiên là võ công cái thế! Trúng “đạn chỉ thần công”, con bồ câu béo ị hõn xược kia lập tức rơi vèo xuống, hai chân bị mĩ nam kẹp chặt, đôi mắt tỏ ra hoàn toàn vô tội...

Người gia nhân đứng trên bờ mồi hôi nhể nhại, tiếp tục giải thích: “Thiếu gia, tiểu nhân nhận ra con bồ câu này, ngoại hiệu của nó là Tiểu Ngũ Thập, bởi vì để kỉ niệm khi xưa đã mua đến con bồ câu thứ năm mươi. Con bồ câu này tham ăn tham uống, thích ngủ...”

Vừa nghe thấy hai chữ “Ngũ Thập”, hai mắt mĩ nam trong hồ sáng bừng lên, chăm chú nhìn đôi mắt vừa ngây thơ vô số tội vừa trì độn của con bồ câu kia, khẽ cất tiếng cười: “Vừa tham ăn tục uống lại vừa thích ngủ, quả nhiên là giống hết với thói quen của một ai đó”. Chàng vừa cười vừa bỏ ngón tay đang siết chặt lấy hai cẳng của con bồ câu ra. “Nể tình người có một cái tên rất hay nên ta tha cho người lần này”.

Vừa được tha bổng, con bồ câu ngốc nghếch, béo ị ngay lập tức sà lên đầu của mĩ nam, rung cánh, cong mông, tiếp tục chiến đấu...ngoan cường thả thêm một bãi phân trắng xoá to hơn trước lên đó.

Hai bãi cộng lại thật chẳng khác nào một đoá cúc Ba Tư chễm chệ nở trên đầu Lạc đại thiếu gia.

Người gia nhân đứng bên cạnh cuối cùng không chịu được thêm bất cứ đả kích nào nữa, mắt trợn tròn lên rồi lăn ra đất bất tỉnh nhân sự.

Làm sao có thể không ngất đi được chứ? Thiếu gia nhà họ có bệnh sợ bản, toàn trang không ai không biết. Cho nên, chỉ có thể tự mình ngất đi trước khi để thiếu gia trực tiếp ra tay đánh cho bất tỉnh nhân sự.

“Ha ha ha ha...”. Nằm ngoài dự kiến của kẻ bị ngất lẫn chuẩn bị ngất, mĩ nam trong hồ nước không những không tức giận mà còn bật cười lớn, trong đôi mắt sáng thể hiện rõ niềm vui. “Ngũ Thập Lang, không ngờ lại có một con vật giống hệt như cô.”

Cười mãi, cười mãi, một lúc sau, chàng mới im lặng, đội trên đầu cả đồng phân chim lớn, Lạc Cẩm Phong thất thần nhìn con bồ câu béo ị, lông trắng muốt đang đậu bên bờ, đôi môi hồng khẽ nhếch lên, nở thành một nụ cười dịu dàng, ấm áp.

Được thôi, núi không đến tìm ta thì ta sẽ đến tìm núi.

Cho nên, Ngũ Thập Lang, cô không đến tìm ta thì ta sẽ đến tìm cô...

*

* *

Ở chốn xa xôi, trước cửa Ngự Kiếm sơn trang, đang bận rộn sắp xếp hành lý, Ngũ Thập Lang bỗng hắt xì hơi một cái. Nước mắt nước mũi tèm lem, cô đưa tay lên day day chiếc mũi bé xinh đến mức đỏ hồng cả lên.

“Mặc vào!”. Lãnh Vô Song vút chiếc áo khoác đang mặc trên người mình qua, vẻ mặt lạnh lùng, không mang chút biểu cảm. “Đường đi rất xa, ta không muốn chung đường cùng một con quỷ bệnh tật.”

Rõ ràng là một cử chỉ thân tình nhưng lời nói phát ra từ miệng chàng mãi mãi lạnh giá tựa băng.

May thay, từ nhỏ đến lớn, Ngũ Thập Lang đã nghe chán những lời nịnh nọt, ngọt ngào nên khi người khác lạnh lùng với mình, cô lại cảm thấy họ đang vô cùng chân thành, thật lòng thật dạ quan tâm đến mình.

Cô cười tươi đến mức mũi với mắt nhúm thành một đống.

“Ngũ Thập Lang, con hãy giúp ta chăm sóc Song nhi nhé!”. Đại phu nhân nắm lấy tay của Ngũ Thập Lang, dẫn dò hết lần này đến lần khác, từ tính cách của Lãnh Vô Song cho đến thói quen ăn uống của chàng, không còn thiếu bất cứ chuyện gì.

Lãnh Vô Song im lặng đứng bên cạnh nghe, một hồi lâu sau, chút nhần nãi cuối cùng trong chàng hoàn toàn cạn kiệt. Cánh tay vươn ra, ngoắc lấy phần thắt lưng Ngũ Thập Lang, kéo cô vào

xe, rồi chàng lạnh lùng quay sang từ biệt mẫu thân: “Mẫu thân, đừng tiễn nữa, xin hãy quay về!”

“Còn nữa, Ngũ Thập Lang, gần đây kiếm kiếp của Song nhi hay phát tác, con nhớ phải chăm sóc nó tận tình nhé, đừng để nó một mình cố gắng chịu đựng!”. Đại phu nhân nước mắt nhạt nhoà, đứng bên cửa sổ chiếc xe ngựa, nói lời tiễn biệt sau cùng với Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang thò đầu ra khỏi xe ngựa, ra sức gật gật rồi lớn tiếng nói: “Cháu sẽ chăm sóc huynh ấy tận tình, nửa bước cũng không rời xa!”

Lãnh Vô Song im lặng ngồi trong xe, hai mắt nhắm chặt như đang thiền, nghe thấy lời đảm bảo “nửa bước cũng không rời xa” của Ngũ Thập Lang, không kiềm chế được mà nhếch miêng lên. Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Ngũ Thập Lang rứt cổ vào trong xe, chàng lại phục hồi khuôn mặt lạnh giá như băng thường ngày.

“Vô Song, chúng ta sẽ đi đâu?”

“Tìm thuốc giải độc, đi Miêu Trại”. Từ trước đến nay, chàng không bao giờ nói nhiều, lời nói thốt ra vô cùng rõ ràng, ngắn gọn.

Trước tiên, cần phải tìm được thứ thuốc làm chậm thời gian phát độc của loại độc trong người Ngũ Thập Lang, sau đó, cô mới có đủ thể lực để cùng chàng lên đường tới Miêu Trại lấy thuốc giải.

Đường đi rất xa xôi...

Thời gian rất dài...

Chàng và cô sẽ có rất nhiều thời gian ở bên nhau.

Ánh mắt của Lãnh Vô Song khẽ lướt qua Ngũ Thập Lang rồi đặt lên thanh kiếm Thư Thanh đang giắt bên thắt lưng của cô, lặng thầm thở dài ngán ngẩm. Quả nhiên... đã bị buộc chặt vào nhau rồi.

Chương 6: Hành trình ngọt ngào

Nơi đầu tiên hai người phải đến chính là đất Thục.

Mục đích là tìm kiếm thần y tài giỏi và thần bí nhất giang hồ.

Tương truyền, đan dược của ông có thể khiến người chết sống lại, người sống thành tiên. Viên đan dược đựng trong chiếc túi nhỏ đeo trên cổ Lãnh Vô Song cũng chính là do ông ấy điều chế ra.

Đáng tiếc rằng ông ấy đã hoàn toàn bật vô âm tín từ mười mấy năm trước.

Lần cuối cùng ông ấy xuất hiện chính là ở đất Thục.

Cho nên, mục tiêu của hành trình lần này khá mơ hồ, mong manh. Mặc dù vậy, Ngũ Thập Lang vẫn cảm thấy vô cùng lạc quan, tay trái cầm táo, tay phải cầm lê, miệng cắn liên tục, cực kì hứng khởi.

Chiếc xe ngựa cứ lắc lư hết bên này rồi lại bên kia, người đánh xe ngựa đến gần lúc xuất phát mới nói là chỉ đưa họ đi một chặng. Có lẽ do nhớ vợ thương con và gia quyến trong nhà nên ông ấy đánh xe rất nhanh.

“Quay lưng lại mà ăn!”. Lãnh Vô Song trợn mắt, lạnh lùng chỉ vào Ngũ Thập Lang, nói: “Cô, ồn ào quá!”

Bị chàng lườm một cái ớn lạnh, Ngũ Thập Lang lập tức ngậm miệng lại, nắm chặt nửa quả táo trong tay, tự nhiên chỉ muốn hét lớn.

Một miếng táo nhỏ như đồng tiền cô chưa kịp nhai đã vội trôi tuột xuống, kẹt cứng ở cổ họng của cô, muốn ho lên không xong nuốt xuống cũng chẳng được.

“Cứu mạng với, sắp xảy ra chết người rồi!”. Ngũ Thập Lang đưa tay ôm lấy cổ, nước mắt đầm đìa nhìn sang Lãnh Vô Song.

“Phiền phức!”. Đang nhắm mắt, Lãnh Vô Song đành mở mắt ra, tiến lại gần bên.

Ngũ Thập Lang nắm ngay lấy tay của chàng, vốn dĩ là định chỉ cho chàng biết rõ miếng táo đang nằm kẹt ở chỗ nào trong cổ họng, nào ngờ Lãnh Vô Song đột nhiên lắc lắc cánh tay, thành ra bàn tay kia đáng lẽ phải sờ lên cổ họng của Ngũ Thập Lang đột nhiên rơi xuống, “hạ cánh” trúng... phần ngực hơi nhô lên của cô.

Chỉ trong thoáng chốc, hai người đột nhiên đông cứng lại như tượng.

“Ừm... ừm...ừm”. Ngũ Thập Lang là người đầu tiên bình tĩnh lại, khuôn mặt đỏ bừng, mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang đặt trước ngực mình, liên tục nuốt nước miếng.

Trước khi mấy tiếng “ừm ừm” kia vang lên, bàn tay của Lãnh Vô Song vẫn đặt trên phần ngực của Ngũ Thập Lang, vẫn luôn ở đó, luôn luôn ở đó. Thông qua bàn tay, chàng còn có thể cảm nhận được nhịp tim mãnh liệt truyền ra từ lồng ngực cô. Khuôn mặt chàng đột nhiên ửng đỏ lên, đôi mắt lộ rõ sự kinh ngạc, tập trung cao độ như đang chìm trong trạng thái ngồi thiền.

Nghe thấy phản ứng của Ngũ Thập, Lãnh Vô Song bất ngờ bừng tỉnh khỏi mộng mị, toàn thân run rẩy, dáng vẻ như vừa trông thấy quỷ, phản ứng y hệt như gặp phải một đòn tấn công vô cùng dữ dội, đôi tay theo phản xạ đẩy về phía sau.

Cũng chính cú đẩy này đã giúp cho miếng táo trôi tuột vào phía trong cổ họng Ngũ Thập Lang.

“Cứu mạng với!”. Trơn tuột tuột, Ngũ Thập Lang bị Lãnh Vô Song đẩy cho một cái, bay vút từ trong xe ra phía ngoài rồi lăn

lông lốc mấy chục vòng, tay trái cầm chắc trái táo, tay phải nắm chặt trái lê, lăn lộn vô cùng gian khổ.

Người đánh xe ngựa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết liền quay đầu hỏi: “Lãnh thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?”

Lãnh Vô Song ngồi trong xe, trên mặt vẫn còn lưu lại nét ửng đỏ ban nãy, tay còn để nguyên chỗ cũ, ánh mắt thất thần nhìn vào bàn tay mình, nghe thấy câu hỏi của người đánh xe bèn trả lời: “Cô ấy, rơi khỏi xe rồi.”

Người đánh xe ngay tức khắc tốt bụng tiếp lời: “Có lẽ là ngủ say quá nên lăn ra khỏi xe chăng?”

Ngũ Thập Lang nằm lăn trên mặt đất, khuôn mặt đầm lệ.

Trên tay vẫn đang cầm chặt hai thứ quả kia.

Lãnh Vô Song nhấc áo nhảy xuống, nhanh chóng bay tới, kéo lấy Ngũ Thập Lang, sắc mặt căng thẳng, nhìn từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, xác định rõ không có bất cứ tổn hại nào, chàng không khỏi cảm thấy kì lạ, bèn lên tiếng hỏi: “Cô khóc cái gì?”

“Trái lê bị đè nát rồi.”

Cô khóc đến chết đi sống lại chỉ vì lương thực bị lãng phí mà thôi.

Hoàn toàn thờ phào nhẹ nhõm, Lãnh Vô Song bế bổng Ngũ Thập Lang lên, đi về phía xe ngựa. Nhìn thấy khuôn mặt tràn đầy nổi nghi hoặc của người đánh xe đang đứng bên cạnh chàng liền cúi đầu xuống, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc dặn dò Ngũ Thập Lang đang nằm trong lòng mình: “Ngủ cho tử tế, đừng có lăn lộn linh tinh!”

Ân cần, cẩn kẽ, cứ như thế Ngũ Thập Lang thực sự ngã xuống xe ngựa vì đã ngủ quá say vậy.

Người đánh xe phút chốc bàng hoàng tỉnh ngộ.

Ngũ Thập Lang không biết nói gì ngoài việc tỏ ra vô cùng khinh bỉ trước hành vi mở to mắt nói dối giữa thanh thiên bạch nhật của chàng.

Trước ánh mắt vô cùng, vô cùng khinh bỉ của Ngũ Thập Lang, Lãnh Vô Song đương nhiên lựa chọn cách giả vờ như không thấy. Nhắm mắt, thờ ơ, ngồi thiền với vẻ mặt vô cùng thản nhiên, giả vờ đang ngủ gật như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có điều, hàng mi động đậy không thôi đã hoàn toàn bán đứng chủ nhân của nó, biểu hiện rõ tâm trạng bất định của chàng lúc này.

***

Khi xe đến trước cửa khách điếm, trời đã tối đen như mực.

Thị trấn nhỏ này cực kì ít người, ngay đến một khách điếm cho ra hồn cũng chẳng có. Căn khách điếm duy nhất có thể chấp nhận được thì phòng ốc cũng cũ nát, ọp ẹp. Những thanh gỗ bị thời gian ăn mòn đã chuyển sang màu ghi bạc, chiếc đèn lồng vốn dĩ phải có màu đỏ tươi cũng nhạt thành màu cam, bị bụi bẩn đọng kết. Mỗi bước chân lên sàn nhà đều tạo nên những tiếng cọt ca cọt kết.

Nhìn thấy có khách đến, ông chủ cũng chẳng thêm nhiệt tình đứng dậy tiếp đón.

“Cho hai căn phòng thượng hạng!”

“Không có”. Ông chủ khách điếm trả lời vừa nhanh vừa gọn. “Ở chỗ chúng tôi chỉ có phòng trọ lớn dùng chung mà thôi.”

Tới đây ngủ trọ hầu hết là những đại hiệp hoặc lái buôn đang vội vã lên đường đến thị trấn tiếp theo nên thông thường, bọn họ chỉ tạm thời ở lại một đêm, không có bất cứ yêu cầu nào đặc biệt về chỗ ở hết. Những người có điều kiện kinh tế hơn thì toàn nhanh chóng phi ngựa, không đến một canh giờ là có thể tới được thị trấn lớn hơn để được lưu lại trong các gian phòng thượng hạng ở đó. Cho nên, khách điếm ở đây chỉ thiết kế những phòng trọ thông thường cho mọi người dùng chung mà thôi.

Đứng sau lưng Lãnh Vô Song, Ngũ Thập Lang cau mày nhăn nhó thò đầu ra, nói chen vào: “Ta không muốn ở phòng chung, ở đó có rất nhiều chấy rận.”

Ông chủ cười nhạt, chỉ vào con đường nhỏ trước mặt rồi nói: “Hai người có thể tiếp tục lên đường, thị trấn phía trước vừa rộng lớn vừa sâu uất, khách điếm ở đó có phòng thượng hạng đấy!”

Lãnh Vô Song lạnh lùng nhìn sang ông chủ, lại vút thêm một nén bạc nữa, nhanh chóng đưa ra giải pháp: “Chúng ta không ở căn phòng dùng chung. Chúng ta sẽ nghỉ tại phòng ngủ của ông.”

Ông chủ khách điếm nhìn nén bạc trên mặt bàn rồi nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Lãnh Vô Song, nghiêng răng từ chối: “Không được!”

Cứ nghĩ tới chiếc giường đầy chấy rận, căn phòng nồng nặc mùi ẩm mốc, Ngũ Thập Lang vô cùng lo lắng, vội vã rút kiếm ra, hét lớn: “Ta muốn một căn phòng đơn, ta muốn được đi tắm...”

Thanh kiếm màu xanh trong tay cô hạ lên hạ xuống, chỉ thẳng vào ông chủ, nộ khí bùng bùng.

Lãnh Vô Song lạnh lẽo nhìn Ngũ Thập Lang dọa nạt ông chủ, không hề có ý định ngăn cản.

Mặc cho Ngũ Thập Lang có dọa nạt đến mức nào, ông chủ khách điếm vẫn cứ lắc đầu quầy quậy. Ban đầu, ông rất lo ngại thanh kiếm đang chỉ về phía mình, nhưng rất nhanh sau đó, ông nhận ra rằng Ngũ Thập Lang chẳng hề có chút công lực nào cả.

Sau khoảng một tuần trà, cuối cùng Lãnh Vô Song cũng mất hết nhẫn nại, lặng lẽ đi qua chỗ Ngũ Thập Lang đang la lối om sòm. Chàng rút thanh kiếm của mình ra, thẳng tay xuất chiêu chém chiếc bàn trước mặt thành hai khúc gọn ghẽ và đẹp mắt.

Sau đó, trước ánh mắt thất thần như gà gổ của ông chủ quán trọ, chàng từ từ, chậm rãi, nhã nhặn cúi xuống nhặt nén bạc đưa thêm trước đó, đặt vào trong ống tay áo của mình rồi lạnh lùng lớn tiếng ra lệnh: “Ông, chuyển ra!”

Mang theo khí thế không thể chống cự, chàng cao ngạo ngăm tuyên bố: Nơi này đã thuộc địa phận sở hữu của Lãnh Vô Song!

Lặng nhìn chiếc bàn bị chém đứt đôi, vết chém đứt khoát, đường kiếm sắc bén, ông biết ngay đây là một cao thủ võ lâm. Lần này, ông chủ khách điểm suýt chút nữa thì bật khóc thành tiếng, vội vã gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

Tâm trạng của Lãnh Vô Song lúc này đột nhiên trở nên vô cùng vui vẻ, quay đầu qua nhìn Ngũ Thập Lang, gật gật đầu rồi đưa lời tán thưởng: “Rút kiếm rất đẹp!”

Không biết chàng đang tự khen mình hay là thực sự khen ngợi Ngũ Thập Lang nữa.

Nhìn chiếc bàn đã bị chém thành hai mảnh trên mặt đất rồi nghe lời khen ngợi có thể tạm xem là chân thành của chàng, lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy, mẹ kiếp, thì ra trên thế gian này,

những lời mỉa mai lại có thể được nói ra một cách đầy cá tính như vậy!

Quả nhiên là công tử Vô Song một chiêu có thể chém ngọn Hoàng Sơn thành hai mảnh.

Nghĩ tới đây, đôi mắt sùng bái của Ngũ Thập Lang lại một lần nữa lặng lẽ hướng về phía công tử Vô Song.

***

Căn phòng của ông chủ quán trọ quả nhiên rất sạch sẽ, gọn gàng. Cả mặt sàn và trên bàn đều được lau dọn không dính hạt bụi nào. Ở trên cửa sổ còn treo một chiếc chuông gió, thi thoảng lại kêu lên những tiếng leng keng vui tai. Mỗi khi có người bước qua khu hành lang bên cạnh phòng, chiếc chuông gió lại rung động theo.

Ngũ Thập Lang nghịch chiếc chuông gió một lúc, sau đó nhảy bật lên giường.

“Oa, chiếc giường này lớn quá!”

Đây đích thực là một chiếc giường lớn, chiếm đến quá nửa diện tích căn phòng. Trên giường trải một tấm ga dày dặn, ngoài ra còn có một chiếc chăn lớn thêu hình những bông hoa mẫu đơn đỏ thắm, được gấp gọn ghẽ.

Trông thấy cái chăn, Ngũ Thập Lang mắt sáng rực lên, nhào người tới, ôm chặt lấy nó rồi hét lớn: “Vô Song, không ngờ chiếc chăn này lại có màu đỏ rực rỡ.”

Lãnh Vô Song khoanh tay trước ngực, mặt không biểu cảm nhìn vào Ngũ Thập Lang đang ôm chăn lăn đi lộn lại trên giường, nhìn cô chẳng khác nào một chú mèo con, trông đáng yêu vô cùng.

Trong đôi mắt chàng bất giác lộ rõ nét cười rạng rỡ.

“Ta cảm thấy hai chúng ta thật giống...”. Ngũ Thập Lang đột nhiên ngồi dậy, ánh mắt chứa chan ý tình, miệng cười tủm tỉm, nhìn về phía Lãnh Vô Song, thẹn thùng nói: “Thật giống như đang trong thời kì tân hôn ý...”

“Không tin thì huynh xem đi, xem đi!”. Cô kéo chiếc chăn ra khỏi giường, cầm hai đầu chăn giơ lên cho Lãnh Vô Song nhìn như thể đó là một bảo vật.

Dưới ánh nến, chiếc chăn đỏ phản chiếu ra biết bao ánh hào quang lãng mạn.

Khuôn mặt thoáng co giật, Lãnh Vô Song từ từ đưa tay lên, lặng lẽ rút thanh bảo kiếm phía sau lưng ra. Đột nhiên, nhanh như tia chớp, chiếc chăn màu đỏ mà Ngũ Thập Lang đang cầm trên tay ngay tức khắc bị chém thành hai mảnh.

Sau khi đám bông gòn đã rơi rụng xong, Ngũ Thập Lang nhìn thấy Lãnh Vô Song khuôn mặt lạnh như băng, tay ôm chặt thanh

kiếm, mím môi đầy tức giận, trong ánh mắt lại bộc lộ rõ sự thẹn thùng, xấu hổ.

Hả? Hình như không phải đang tức giận...

“Vô Song, huynh đang thẹn thùng sao?”. Ngũ Thập Lang vút chần sang một bên, nhanh chóng chạy đến trước mặt Lãnh Vô Song.

Chàng ngại ngùng quay mặt sang một bên rồi nói: “Im miệng!”. Đôi tai đỏ ửng lên, dưới ánh nhìn của chàng lại càng rục rịch, đáng vẻ vô cùng quyến rũ.

“Đúng thật rồi, đúng vậy rồi!”. Cô hứng khởi nháy nhót quanh người chàng. “Không ngờ huynh lại còn biết đỏ mặt, ha ha, đỏ mặt thật rồi này!”

Khuôn mặt lại càng thêm đỏ rục, Lãnh Vô Song quay đầu qua, thẹn quá hóa bức, chàng quát lớn: “Lắm chuyện!”

Nhìn thấy vẻ tức giận không thể tỏ hết được của Lãnh thiếu gia, Ngũ Thập Lang cảm thấy vui vẻ vô cùng, nhanh chóng xông tới chỗ chàng cùng một cái ôm thăm thiết. Thật sự đáng yêu quá đi, đôi tai của chàng hồng hồng, hai bên má đỏ đỏ, thế mà giọng nói vẫn cố tỏ ra lạnh lùng như không có chuyện gì, không ngờ Lãnh thiếu trang chủ cũng có lúc thẹn thùng, ngượng ngùng đến vậy.

Lãnh Vô Song cau chặt đôi mày, đẩy Ngũ Thập Lang sang một bên.

Đột nhiên, một luồng chân khí từ phía Đan Điền từ từ chạy khắp tứ chi, mang theo nỗi đau đớn, rát bỏng như muốn thiêu rụi cả lục phủ ngũ tạng trong cơ thể chàng. Khuôn mặt Lãnh Vô Song dần dần trở nên trắng bệch, tay bất giác đưa lên ôm lấy ngực, những giọt mồ hôi lớn không ngừng tuôn trên vầng trán.

“Vô Song, huynh làm sao thế?”. Ngũ Thập Lang nhận ra có gì đó không ổn, thu lại ý định xông tới ôm chặt chàng lần nữa, lập tức ngồi xổm xuống, nhìn Lãnh Vô Song: “Kiếm kiếp của huynh lại phát tác rồi hả?”

Lãnh Vô Song không trả lời, loạng choạng men theo tường, di chuyển từng bước, từng bước một.

Khó khăn lắm chàng mới đi tới được bên cạnh giường tay vừa buông ra khỏi tường, đã ngồi phịch xuống mặt giường.

“Cô đừng làm phiền ta, cứ một mình chơi đi!”. Lãnh Vô Song ngồi xếp bằng trên giường, từ từ vận khí, luồng chân khí trong người lại càng di chuyển nhanh hơn, nỗi đau đớn bắt đầu lan tỏa khắp nơi trên cơ thể.

Đột nhiên cổ họng tanh giòn, chàng bất ngờ phun ra cả ngụm máu tươi.

Đến lúc này, Ngũ Thập Lang mới thực sự cảm thấy sợ hãi. Cô đứng nép trong góc tường, chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ làm kinh động đến Lãnh Vô Song, khiến cho khí mạch của chàng càng thêm rối loạn.

Sau khoảng một tuần hương, sắc mặt Lãnh Vô Song mới từ từ hồng hào trở lại, tuy môi vẫn còn nhợt nhạt, trên trán vẫn lấm tấm mồ hôi nhưng đôi mày này giờ vốn cau chặt lại đã dần dần giãn ra.

“Vô Song, Vô Song, huynh có ổn không?”. Ngũ Thập Lang cắn ngón tay, không dám lại gần, chỉ sợ Lãnh Vô Song đã gặp phải chuyện gì bất trắc. Cô cứ nép người trong góc tường, hoảng hốt lên tiếng hỏi.

Hàng mi của Lãnh Vô Song khẽ rung nhẹ rồi từ từ mở ra, ánh mắt lộ rõ sự mệt mỏi, rệu rã, cất lời: “Ừm, trước mắt thì không có vấn đề gì.”

Nếu chưa phá được chiêu thức cuối cùng thì kiếm kiếp sẽ không thể nào biến mất hoàn toàn được. Nếu chàng cứ tiếp tục dùng nội lực của mình để vượt qua thì lần phát tác tiếp theo của kiếm kiếp càng khó mà không chế nổi.

Bình thường, khi tập luyện Túy Nhược Lưu Vân, các vị tiền bối của Ngự Kiếm sơn trang đều chọn một nơi bí mật để bế quan lúc trải qua kiếm kiếp, thời gian mất khoảng nửa năm, một năm hoặc lâu hơn nữa, nhưng sau cùng thế nào cũng vượt qua được. Còn bây giờ, vào lúc bản thân gặp nguy hiểm nhất, chàng lại ở ngoài sơn trang, cùng Ngũ Thập Lang phiêu dạt khắp nơi.

Ngay chính chàng cũng không thể nói rõ được rốt cuộc tình cảm mình dành cho Ngũ Thập Lang là như thế nào nữa. Mỗi lần đi sâu vào tìm hiểu thì kiểu gì chàng cũng quy loại tình cảm kì lạ, khác thường này đơn giản chỉ là trách nhiệm của mình với Ngũ Thập Lang mà thôi.

“Liệu huynh có cần cởi y phục ra rồi nằm lên giường không?”. Ngũ Thập Lang thận trọng tiến lại gần, đưa tay ra định lau đi vết máu bên khóe miệng của Lãnh Vô Song. “Ta đi bốc thuốc giúp huynh nhé!”

Lãnh Vô Song ngại ngùng quay đầu sang một bên để tránh bàn tay cô đang đưa tới, từ chối một cách thiếu tự nhiên: “Không cần!”

Sau đó, chàng cầm lấy một nửa chiếc chăn đỏ bị chém khi này, ném xuống mặt đất.

Ngũ Thập Lang thấy vậy liền hét lớn: “Không được, cơ thể huynh còn yếu, sao có thể nằm dưới mặt đất được chứ?”

Lãnh Vô Song nhếch mày, tay nắm chặt lại, đưa ra trước miệng giả vờ ho hắng rồi nói: “Thì tất nhiên là không phải để ta nằm mà.”

Ngũ Thập Lang nhất thời thẹn thùng, đưa lời do thám: “Huynh không nằm chỗ này, lẽ nào là ta nằm hay sao?”. Ngũ khí bộc lộ rõ là cô đang không mấy chắc chắn. Nước mắt không kìm

được mà tuôn trào, dù cho cô có thô lỗ đến mức nào đi chăng nữa thì cũng là một thiếu nữ trẻ tuổi, xinh tươi cơ mà! Con người này tại sao một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có?

“Ừm”. Hiện đã vô cùng mệt mỏi, Lãnh Vô Song khẳng định một cách ngắn gọn rồi rũ nửa chiếc chăn còn lại ra, nằm xuống ngủ luôn.

Chàng thực sự không thêm quan tâm đến Ngũ Thập Lang nữa.

Ngũ Thập Lang nhìn nửa chiếc chăn dưới sàn nhà, chán nản ngồi bệt xuống, đưa hai tay lên đầu, khổ sở suy tư.

Sàn nhà lạnh như vậy, chiếc chăn lại nhỏ thế này, thời tiết cũng chẳng ấm áp gì, e rằng ngủ đến nửa đêm, cô sẽ chết cóng mất. Thật chẳng công bằng chút nào! Tại sao một thân nữ nhi yếu đuối như cô lại phải nằm dưới sàn nhà lạnh giá chứ?

Trong căn phòng này có chiếc giường lớn là vậy, Lãnh Vô Song lại nằm chưa đến một nửa, còn thừa rất nhiều chỗ trống... Hả? Một nửa chiếc giường? Ánh mắt đột nhiên sáng rực lên, Ngũ Thập Lang chợt cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Chàng quả nhiên đã chừa lại một nửa giường cho cô.

“Đáng ghét!”. Ngũ Thập Lang ôm chiếc chăn dưới mặt đất lên, dùng ngón tay ấn vào đầu Lãnh Vô Song, giọng điệu vô cùng e thẹn: “Huynh không biết là nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

Lãnh thiếu gia bị cô ấn vào đầu, lập tức tỉnh giấc, cảm thấy tức giận đùng đùng, mặt áp vào giường, thân người cứng đờ lại, gân xanh trên trán nổi lên ầm ầm, bàn tay nắm chặt vào rồi lại thả lỏng ra, mãi mới kìm nén được ý định hất cô bay đi chỗ khác. Chàng nhắm nghiền mắt lại, không nói gì, tiếp tục giả bộ một mã nam đang chìm trong giấc ngủ.

Ngũ Thập Lang đắn đo một hồi, cuối cùng cũng quyết định xong việc lựa chọn giữa mặt đất lạnh giá hay chiếc giường ấm áp.

Tiếp đó, cô nhẹ chân nhẹ tay bước lên giường, nằm xuống và bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Không lâu sau, Ngũ Thập Lang bắt đầu ngáy khò khò.

Thỉnh thoảng, tiếng nghiến răng ken két lại truyền qua.

Lãnh Vô Song muốn nhịn mà không thể nào nhịn thêm được nữa, tức mình trườn ngay chiếc chăn đang đắp lên đầu Ngũ Thập Lang. Người phụ nữ này thực sự quá đổi ồn ào mà!

***

Sáng hôm sau...

Ngũ Thập Lang cuộn tròn trong hai nửa chiếc chăn, xoay người nằm ngang giường, nằm đè lên cả người Lãnh Vô Song.

Khuy cài áo của chàng bị tuột, để lộ ra bộ ngực săn chắc, trắng trẻo, thoắt ẩn thoắt hiện sau áo, nhìn cực kì gợi cảm. Khuôn mặt Ngũ Thập Lang thì đang áp chặt trên đó. Lúc tỉnh dậy, cô còn lau lau quệt quệt miệng theo thói quen, thành ra bao nhiêu nước miếng bôi bóng loáng cả phần ngực của chàng.

Gân xanh toàn thân nổi hết cả lên, Lãnh Vô Song đưa tay đẩy mạnh mặt cô ra, tức giận trợn to đôi mắt với hai quầng đen lườm lườm.

“Hả, Vô Song, tại sao huynh lại bị quầng đen ở mắt vậy?”. Ngũ Thập Lang tò mò chỏi.

Lãnh Vô Song lại càng thêm tức, hàn khí phùng phùng, nhìn thấy cô đã hoàn toàn tỉnh dậy liền đưa tay ra đẩy mạnh cặp đùi đang quắp chặt lấy vùng eo của mình ra. Sau đó, lặng lẽ cài chiếc khuy hôm qua bị cô giật ra.

Không ngờ bản thân chàng có thể nhẫn nhịn được cô suốt một đêm trời.

Nghiến răng ken két, ngáy to như sấm, mồm miệng nước miếng tuôn ra liên tục, điều đáng sợ nhất là nửa đêm đột nhiên xông tới, bật cười đầy tà ý, đầu óc chàng bị tiếng cười đó giày vò đến mức tê dại.

Người phụ nữ thế này làm sao có thể là một nửa còn lại của chàng được chứ?

Chắc chắn thanh kiếm Linh Tê đã nhận nhầm chủ nhân rồi!

“Tránh ra!”

Chàng đưa tay đẩy một nhát, Ngũ Thập Lang lập tức lăn xuống đất trợn mắt nhìn chàng với vẻ mặt vô cùng đáng thương.

“Cho cô thời gian một tuần hương, thu dọn hành trang cho tử tế, bắt đầu lên đường!”

Lãnh Vô Song lạnh lùng lên tiếng, sau khi thắt xong hai thanh bảo kiếm đằng sau lưng, chàng đi thẳng ra ngoài mà không thèm quay đầu lại.

Ngũ Thập Lang thoáng ngây ngời, sau đó nhanh chóng lấy lại hồn phách, cầm hành trang của mình rồi đi theo chàng. Phía ngoài cửa trống trải, tĩnh lặng, đừng nói đến xe, ngay cả một con ngựa cũng chẳng thấy đâu.

“Vô Song, ngựa của chúng ta đâu?”

“Không có.”

Con đường phía trước còn dài vậy mà chàng chẳng thèm thuê lấy một chiếc xe ngựa.

Hiệp sĩ kiêu này cũng giản đơn quá đổi!

***

Hậu viện phủ họ Đoạn, bên cạnh hồ nước, Đoạn Thủy Tiên đại thiếu gia đang ngồi soi bóng mình dưới nước. Chàng vừa say ngất dung nhan vừa than thở. Hai thanh kiếm bạch ngọc ở phía sau cũng lặng lẽ, ủ dột, chán nản y hệt như chủ nhân của chúng vậy.

Hai tay chàng chống đầu suy tư, gương mặt sầu thảm, lặng ngẫm nước chảy.

Sau lưng chàng là một đám gia nhân, nô bộc mặt mày càng sầu thảm, ủ ê hơn.

“Tại sao trên cuốn **Giang Hồ Chí** tháng này, ta vẫn phải xếp hạng ba?”. Chàng nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

Những nô bộc đứng sau đưa tay ôm lấy miệng, cúi gằm đầu xuống.

Lại thế rồi, lại thế rồi, một vạn câu hỏi tại sao của thiếu gia lại tiếp tục rồi...

“Ta đã chịu thiệt thòi mặc đồ màu đen lâu như vậy rồi, lẽ nào người viết **Giang Hồ Chí** vẫn không nhận ra ta trông anh tuấn, đẹp trai hơn Lãnh Vô Song sao?”

Không ai dám trả lời câu hỏi của chàng.

Kể từ khi trở về từ đại hội thưởng kiếm, ngày nào thiếu gia cũng mặc y phục màu đen, tay cầm chiếc gương đồng, liên tục đối chiếu dung nhan của mình với hình ảnh của Lãnh Vô Song trên bức họa.

“Thiếu gia, có... có... có khả năng là...”. Người hộ vệ áo xanh đứng đằng sau lấp ba lấp bấp trả lời: “Là...là...là bởi vì...”

“Bởi vì làm sao?”

“Bởi vì phần lớn thời gian thiếu gia đều ở nhà, tuần này chưa hề ra ngoài đường dạo phố ngắm hoa rơi hay đến ngồi bên cửa sổ trà lâu của chúng ta làm dáng, vậy nên, những cao thủ viết cuốn **Giang Hồ Chí** chưa có cơ hội chiêm ngưỡng dáng vẻ tựa tiên giáng trần của người ạ.”

Hả? Không ngờ là vì lý do này!

Đoạn Thủy Tiên từ từ quay người lại, ngói hết cơn giận, mỉm cười, vỗ vỗ lên vai của người hộ vệ áo xanh, chân hoan cất lời: “Chắc chắn là lý do đó rồi, ta đúng là không mấy khi xuất đầu lộ diện vậy nên cứ mãi uất ức đứng vị trí thứ ba.”

Nhìn thấy thiếu gia nhà mình cười rất vui vẻ, đám nô bộc đứng sau lưng như trút được gánh nặng trong lòng.

Bọn họ nhanh chóng a dua theo: “Thiếu gia, người đúng là quá trầm lặng...”

“Dạ dạ, đúng vậy, thiếu gia của chúng ta thực sự vô cùng khiêm tốn.

“Thiếu gia nhà chúng ta đáng ra phải xứng danh thiên hạ đệ nhất mỹ nam ấy chứ!”

Tiếng khen ngợi không ngừng vang lên, trái tim của Đoạn Thủy Tiên cũng theo đó mà sảng khoái, rạo rực hơn hẳn, chàng đưa tay rút chiếc gương đồng ra, mân nguyện hất tóc sang một bên, ngắm nghía dung nhan. Đột nhiên, chàng giơ tay lên đầy phong độ, bàn tay từ từ nắm lại thành quyền.

Thiếu gia vừa ngấm ra hiệu, tất cả tiếng khen ngợi ồn ã lập tức im bật.

“Mọi người biết như vậy là được rồi, đừng có truyền những lời này ra bên ngoài đấy!”. Đoạn Thủy Tiên dặn dò, dáng vẻ trầm lặng, ưu tư. “Ta biết người trong sơn trang chúng ta đều thật thà, đôn hậu, không bao giờ biết nói dối, thế nhưng, các người cũng phải biết một điều, hiện thực bao giờ cũng tàn khốc, kiêu gì cũng sẽ có những kẻ có dã tâm, ghen tị trước dung mạo của ta. Cho nên, để đạt được danh hiệu đệ nhất mỹ nam lần tới trên **Giang Hồ Chí**, mọi người phải đảm bảo giữ bí mật đến cùng đấy!”

Tất cả mọi người đều im bật.

Thầm lặng, không nói bất cứ lời nào... Nhìn thiếu gia nhà mình không ngừng tạo dáng điệu đà, ai nấy trong lòng nhất thời trào dâng xúc cảm.

*

* *

Nói người trong sơn trang thật thà đôn hậu cũng không ngoa, có điều, đó chỉ là những người mới vào làm mà thôi, chứ sau bao nhiêu năm ở lại trong trang, đi theo phục dịch thiếu gia Đoạn Thủy Tiên, chắc chắn da mặt ai cũng sẽ dày như tường thành, cho dù nỗ lực phơi nhiều ngày dưới ánh mặt trời thì cùng lắm cũng chỉ bong được lớp da ngoài cùng mà thôi.

“Ta đã quyết định rồi!”. Đoạn Thủy Tiên nắm tay lại lần nữa liếc sang nhìn mọi người. “Ta phải xuất trang, đi tìm Lãnh Vô Song - kẻ đang giữ vị trí đệ nhất mỹ nam trên giang hồ để thách đấu”

“Thiếu gia, có cần dọn cửa hàng hoa nhà chúng ta tích trữ hoa tươi trước không ạ?”. Nô bộc A lập tức nhận ra thời cơ buôn bán sắp tới.

Đoạn Thủy Tiên lắc đầu, thái độ vô cùng nghiêm túc trả lời: “Không, lần này bảo người hâm mộ hãy tung bánh rán vùng, bánh bao nhân đậu đỏ đi!”

Bánh rán vùng, bánh bao nhân đậu đỏ ở Thiên Hương lâu nhà họ Đoạn đã bị ế ẩm gần tháng nay, không kêu gọi mọi người tung lên thì làm sao có thể thúc đẩy doanh số bán hàng của Đoạn gia thêm được chứ?

Tất cả các nô bộc lập tức cảm thấy bội phục thiếu gia của họ vô cùng, cho nên mới nói, không phải chủ nhân nào cũng có khả năng quan sát nhạy bén như thế.

Vậy được thôi, chủ đề dạo phố ngắm cảnh lần này sẽ là... tung bánh rán vùng, bánh bao nhân đậu đỏ!

*

* *

Cũng thời điểm đó, ở Lạc Hà sơn trang...

Lạc Cẩm Phong trầm tư đứng dưới gốc cây phong lá rực đỏ, khuôn mặt sa sầm, ánh mắt phát ra lửa giận bùng bùng. Những chiếc lá phong sắc đỏ tựa máu là là bay xuống, ánh lên đôi mắt của chàng càng khiến đôi mắt đó thêm đỏ.

“Hai người họ ngủ cùng một gian phòng?”

Giọng nói của chàng lạnh lùng tựa băng, bàn tay đang vò lấy chiếc lá phong sắc đỏ rực rỡ càng lúc càng xiết chặt hơn cho tới khi nó biến thành vụn mảnh. “Mấy người các người từ nay phụ trách đi theo bọn họ, nếu Lãnh Vô Song còn có bất cứ hành động “vượt rào” nào thì lập tức diệt hần!”

Mấy người đang quỳ trên đất mặt người nào người nấy trắng bệch ra. Diệt Lãnh Vô Song? Thiếu gia đang nói đùa sao? Thiếu trang chủ nhất định bị trúng gió rồi. Lãnh Vô Song là ai

chứ? Là công tử Vô Song một tay chém đứt dây Hoàng Sơn làm hai mảnh đấy!

Dù thế nào đi nữa thì Lãnh Vô Song cũng không đến lượt mấy hạng tép riu như họ ra tay diệt!

Nhấn nhẹn một hồi, một tên cận vệ không biết sống chết là gì lên tiếng bẩm báo tiếp: “Thiếu gia, thông thường, người hay có hành động “vượt rào” trước là Tiêu tiểu thư, liệu có cần...”

Lạc Cẩm Phong càng thêm tức giận, lập tức phi chiếc lá phong trong tay tới, khiến cho tên thuộc hạ kia bay xa vài thước. Tiếp đó, chàng nô khí xung thiên quát lớn: “Tiêu tiểu thư vượt rào thì cũng diệt tên Lãnh Vô Song!”

Im lặng...

Những người đang quỳ khác đều thông minh ngậm miệng làm duyên, lúc nào thiếu gia nhà bọn họ đang rục lửa hận thì chẳng khác gì một chú mèo bị chọc tức, ai dám động vào là sẽ bị cào ngay cho một phát.

Nếu anh còn chút trí tuệ, tốt nhất hãy tuân theo nguyên tắc: “im lặng là vàng”!

Lá phong vẫn tiếp tục rơi xuống, trên mặt đất nhanh chóng đầy những xác lá đỏ. Sau một hồi lâu im lặng, Lạc thiếu gia cuối cùng cũng mở miệng vàng: “Người phụ trách rung cây, người đã rung quá nhanh, làm ảnh hưởng tới tâm trạng của bốn thiếu gia,

bắt đầu từ ngày mai, người chuyển sang đi đổ dầu thơm ban đêm!”

Đùng đoàng sét đánh ngang tai! Nô bộc B đứng phía sau cây phong này giờ ra sức rung cây bàn tay ôm chặt lấy miệng để cho tiếng nước nổ của mình không bị truyền ra ngoài.

Nếu sớm biết thế này thì hôm nay, khi xếp hàng nhận việc, mình đã không tranh làm nhiệm vụ tạo dựng cảnh nền.

Làm nô bộc đã khó, làm nô bộc của Lạc Hà sơn trang lại càng khó, làm nô bộc cạnh bên Lạc đại thiếu gia là khó nhất trong các loại khó.

*

* *

Từ trước đến nay, Ngũ Thập Lang chưa bao giờ ý thức được việc đường núi lại có thể khúc khuỷu tới mức độ này.

Thì ra, Lãnh Vô Song không cười ngửa là vì thế.

Ngũ Thập Lang vốn quen đi đường cái quan, rất ít khi đi đường nhỏ lại lắt léo quanh đồi núi kiểu này, cho nên đi đường lại càng thấy vô cùng vất vả, trong khi Lãnh Vô Song đang đi phía trước lại an nhàn, tự tại, thảnh thơi còn chậm rãi đứng lại ngắm phong cảnh.

Mỗi lần cô bị bỏ lại một khoảng xa, chàng lại chấp tay sau lưng, lặng lẽ ngắm núi sông, dáng vẻ vô cùng đỉnh đạc, phiêu linh.

Hai người đi bộ đúng một canh giờ mới tới được Duyệt Trấn.

Duyệt Trấn tất nhiên là rộng lớn, sầm uất hơn rất nhiều lần so với thị trấn nhỏ họ ở lại đêm hôm trước, chỉ tính riêng khách điểm lớn, toàn trấn đã có đến ba căn lạn. Điều này khiến cho Ngũ Thập Lang mỗi mệt, rệu rã cảm thấy thoải mái hơn đôi chút.

“Chúng ta phải ở phòng thượng hạng, cần hai căn, như vậy, chúng ta có thể tắm rửa, có thể ngủ một giấc thật ngon lành!”

“Cho hai căn phòng, ở gần nhau một chút là được!”. Lãnh Vô Song chẳng thèm liếc qua nhìn Ngũ Thập Lang lấy một lần, vút ra mấy vụn bạc, lạch cạch rơi trên mặt bàn của ông chủ.

Hả? Không phải là phòng thượng hạng!

Ngũ Thập Lang ngay lập tức gào lên: “Ta phải ở phòng thượng hạng, ta phải ở phòng thượng hạng, ta phải...”

Chẳng thèm báo trước lấy một tiếng, Lãnh Vô Song trực tiếp dùng nắm đấm của mình nhét vào cái miệng đang ngoác rộng của Ngũ Thập Lang, lạnh lùng nói: “Cô thật ồn ào!”. Nhìn thấy dáng vẻ ngây thẩn của cô, chàng từ từ rút tay ra rồi đưa bàn

tay lên, nghiêng đầu nhìn ngang nhìn dọc một hồi, sau đó cau mày nhăn nhó: “Nước miếng bắn quá!”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn im bặt. Đại ca, hình như tự bản thân đại ca nhét tay vào miệng người khác thì phải!

“Ta muốn ở phòng thượng hạng!”. Ngũ Thập Lang nắm chặt lấy tay áo của Lãnh Vô Song, nhõng nhẽo mè nheo.

Không quen bị người khác nũng nịu, nhõng nhẽo kiểu này, Lãnh Vô Song phẩy mạnh tay áo, lạnh lùng rũ đôi bàn tay của Ngũ Thập Lang ra, tỏ vẻ như không hề nghe thấy câu nói của cô, tiếp tục cất bước về phía căn phòng đã thuê.

“Lãnh Vô Song, huynh đứng lại!”. Ngũ Thập Lang tức giận hét lớn, bàn tay nắm chặt.

Đôi khi nên cãi nhau, đánh nhau một trận ra trò còn hơn bị người ta phớt lờ tới mức độ này. Chiến tranh lạnh bao giờ cũng đáng sợ hơn gấp nhiều lần so với bạo lực thông thường.

Lãnh Vô Song quả nhiên ngoan ngoãn dừng chân, quay đầu qua, hai mắt toát lên hàn khí mà vẫn đen láy, sáng chói, lấp lánh đầy quyền rũ.

“Ta nhất định phải được ở phòng thượng hạng!”. Kể từ khi gia nhập giang hồ đến nay, chưa một ngày nào cô được hưởng thụ điều gì thoải mái, không phải phòng lớn dùng chung thì là phòng hạ đẳng, có nhiều lúc còn phải cắm trại ngủ bên rừng.

Không ngờ Lãnh Vô Song lại gật đầu, chẳng hề phản đối ý kiến của Ngũ Thập Lang, lạnh lùng lên tiếng: “Có thể.”

Nghe thấy thế, cô không khỏi rùng rùng cảm động, chỉ hận là không thể ngay lập tức xông qua ôm lấy Lãnh Vô Song để bày tỏ tấm lòng cảm kích. Cô cười tí mắt, vô cùng hứng khởi giơ tay ra trước mặt Lãnh Vô Song: “Ngân lượng?”

Lãnh Vô Song lắc đầu, liếc nhìn Ngũ Thập Lang với ánh mắt như thể đang nhìn một tên ngốc rồi thản nhiên nói: “Tự mình giải quyết!”

Ngầm ý của câu nói này chính là: Bạn trẻ Ngũ Thập Lang à, cô muốn được ở phòng thượng hạng cũng được thôi, nhưng tự mình phải kiếm ra tiền. Hành tẩu giang hồ, phẩm chất cần có nhất chính là phải biết tự lực cánh sinh.

Lúc này, Ngũ Thập Lang giống hệt như quả bóng bị xì hết hơi, hai vai xuôi thông. Thôi bỏ đi, hổ già về vườn mặc chó đùa, không có tiền thì phải làm cháu chắt người khác vậy!

Ngâm ngùi nuốt nước mắt vào trong, Ngũ Thập Lang buồn nản đi theo sau Lãnh Vô Song, bước vào căn phòng mà chàng đã chọn từ trước.

May mắn là căn phòng đã được quét dọn rất sạch sẽ, gọn gàng, tất cả đồ vật trong phòng đều được lau chùi tinh tươm, chiếc chăn trên giường vừa dày vừa trắng, hít một hơi thật sâu là có thể ngửi thấy mùi nắng thơm tho, dễ chịu.

“Cô ở lại phòng”. Lãnh Vô Song lạnh lùng dặn dò. “Ta có việc, tối nay đừng qua quấy rầy!”

Chắc tối hôm nay là lần thứ ba kiểm kiếp phát tác.

Phía tây của Duyệt Trấn có một suối nước nóng bốn mùa, nghe nói rất tốt cho việc trị bệnh dưỡng thương. Chàng định đêm nay sẽ tới đó ngâm mình để vượt qua kiểm kiếp. Theo kinh nghiệm của các lớp tiền bối đi trước, nhiệt độ cao tạo điều kiện thuận lợi cho việc vượt quan. Thậm chí, trong lòng chàng còn hi vọng rằng lần này, mình sẽ triệt để phá vỡ chiêu thức cuối cùng để đạt đến cảnh giới cao nhất của Túy Nhược Lưu Vân.

Nếu được như vậy thì những tai họa tiềm ẩn trên đường sẽ không còn đáng lo nữa.

Đường đi vô cùng dài, nếu kiểm kiếp cứ liên tục phát tác thì sẽ rất nguy hiểm. Cho nên, chàng nhất định phải bắt Ngũ Thập Lang ngoan ngoãn ở lại khách điểm, không đến quấy rầy chàng vượt qua kiểm kiếp.

“Huynh đi đâu? Ta cũng muốn đi!”

Nghe thế, Lãnh Vô Song lập tức quay đầu sang, sợ nhất là cô sắp lại gần, nhưng sự thực Ngũ Thập Lang đã sán đến bên cạnh chàng thật.

“Ta đi giải quyết...”. Chàng dừng lại đôi chút rồi cau mày nói tiếp: “...những việc cá nhân của mình.”

Những việc cá nhân?

Chỉ trong khoảnh khắc, Ngũ Thập Lang suýt chút nữa nước mắt tuôn trào. Chàng không giải thích thì thôi, vừa giải thích lại càng khiến cho cô thấp thỏm, lo lắng không yên.

Ở nơi nào, người ta có thể giải quyết những việc cá nhân chứ?

Những việc cá nhân của đàn ông là gì?

Chưa từng cầm đến hoa hồng thì không biết hoa hồng có gai. Ngũ Thập Lang tuy tuổi còn nhỏ nhưng đáng tiếc là bốn mươi chín người anh trai của cô lại không hề nhỏ tuổi chút nào. Mấy việc phong hoa tuyết nguyệt, thanh lâu đối ẩm thường xuyên được bàn luận trong các bữa cơm gia đình như chuyện rửa mặt hàng ngày.

“Những việc cá nhân” của Lãnh Vô Song liệu có phải chính là mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia không? Mới nghĩ tới đây, Ngũ Thập Lang chẳng thể kiềm chế được nữa, nhìn Lãnh Vô Song bằng ánh mắt ai oán, u sầu, trong lòng thầm nghĩ: đàn ông trên thế gian đích thực tất cả đều là háo sắc.

“Ta cũng muốn đi!”. Ngũ Thập Lang nghiêng chặt răng lại, nhất quyết không chịu lùi bước.

Lãnh Vô Song đưa tay chống cằm, vô cùng khổ não, nhất quyết lạnh lùng chối từ: “Ta sẽ không đem phụ nữ đi theo!”

Nói đùa ư? Ngâm mình trong suối nước nóng thì đương nhiên sẽ phải cởi hết y phục. Đem theo một người phụ nữ tới đó chẳng phải sẽ cực kì, cực kì bất tiện hay sao?

“Quả nhiên là huynh muốn trăng hoa”. Ánh mắt bùng bùng lửa giận, Ngũ Thập Lang phi thân lao tới, ôm chặt lấy Lãnh Vô Song, khóc lóc nức nở thảm thương. “Huynh thật quá đáng, có một bông hoa sơn trà tuyệt mỹ như ta đây mà vẫn còn muốn ra ngoài tìm hoa dại, cỏ khô...”

Lời thoại không cần phải thay đổi chút nào, cô trực tiếp dùng những câu nói kinh điển của các mẹ trong Tiêu gia mà bị phần nói.

Khuôn mặt Lãnh Vô Song bỗng chốc đỏ rực lên.

Cơ thể bị ôm chặt, chàng tức tới mức run bần bật. Gân xanh nổi đầy trán, ánh mắt lạnh băng, suýt chút nữa, chàng đã vung tay hất Ngũ Thập Lang văng đi thật xa.

“Bỏ ra!”. Lãnh Vô Song nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai từ chứ không dám đẩy người Ngũ Thập Lang ra. Là người tập võ, nếu chàng không không chế nổi sức lực thì sẽ làm cô bị thương mất.

“Ta không, ta không, ta quyết không!”. Ngũ Thập Lang tiếp tục òa khóc tức tưởi, nước mắt nước mũi trào ra đến đâu đều bôi đầy lên tay áo của Lãnh Vô Song. “Ta mà buông ra là huynh sẽ đi tìm người khác ngay cho mà xem.”

Sắc mặt Lãnh Vô Song đột nhiên xanh tím lại, khóe miệng giật nhẹ xem ra đã suy sụp hoàn toàn liền rút cánh tay ra, khẽ đẩy Ngũ Thập Lang ra xa khỏi người mình.

“Ta sẽ không đi tìm người phụ nữ khác.”

Hả? Ngũ Thập Lang ngược mắt lên nhìn Lãnh Vô Song, cất tiếng hỏi với vẻ không mấy chắc chắn: “Như vậy có được coi là lời hứa không, Vô Song?”

Lãnh Vô Song từ ảo não chuyển sang tức giận, mặt đỏ tía tai, cuối cùng cũng rút được toàn bộ cơ thể mình ra, hét lớn: “Phụ nữ rất phiền phức, ta nhất định sẽ không tự mình đi tìm phiền phức!”

Quả nhiên đã có tiến bộ, vào lúc nộ khí trào dâng, câu nói cũng được kéo dài thêm đôi chút.

“Hả?”. Ngũ Thập Lang lại sà tới, ôm chặt lấy tay chàng, khóc lóc thảm thiết hơn cả lúc trước. “Vô Song, không ngờ huynh lại thích đàn ông... Đúng là oan nghiệt!...Oan nghiệt!...Oan nghiệt mà!”

Đã nhẫn nhịn tới mức không thể nhịn được nữa, Lãnh Vô Song mặt mày tím xanh gạt mạnh đôi tay phiền phức của Ngũ Thập Lang ra rồi vòng tay qua trán Ngũ Thập Lang, ấn nhẹ vào vị trí gần tai của cô.

Thế giới bỗng dừng trở nên tươi mới...

Ngũ Thập Lang bị điểm huyết ngủ, cơ thể lập tức mềm nhũn, tuột ra khỏi người của Lãnh Vô Song. Cô ngậm miệng ngủ say tít mù, biểu hiện vô cùng ngốc nghếch, đáng yêu, ngủ mà hai môi cứ cong tớn lên.

Lãnh Vô Song đưa tay ra đỡ lấy thân người Ngũ Thập Lang rồi bế bổng cô lên, thận trọng đặt vào giường rồi nhẹ nhàng vuốt lại mái tóc đã rối bời của Ngũ Thập Lang, đắp chăn cho cô, sau đó mới khẽ thở phào một tiếng.

“Cô thật là phiền phức!”

Khóe miệng chàng bỗng cong lên, mang theo sự dịu dàng mà ngay cả bản thân chàng cũng không ý thức được, Lãnh Vô Song búng nhẹ ngón tay lên trán của Ngũ Thập Lang. “Cho nên, ta sẽ không bao giờ đi tìm một mối phiền phức nào nữa.”

Trên thế gian này, phiền phức chỉ cần một là quá đủ.

*

* *

Lúc Lãnh Vô Song bước ra khỏi khách điếm thì trời đã sâm sẩm tối.

Suối nước nóng bốc hơi ngùn ngụt, làn khói trắng tỏa lên từ những hòn đá trứng ngỗng khiến cho bóng đêm đỡ mịt mù đi phần nào.

Kiểm kiếp của Lãnh Vô Song bắt đầu phát tác. Giống hệt như lần trước, ở vùng Đan Điền dâng lên một luồng chân khí nóng rùng rục, nỗi đau đớn lần này gấp mười lần so với lần trước, mồ hôi nhanh chóng làm ướt đầm trán của chàng.

Mồ hôi tuôn theo hai bên má chảy xuống, khiến cho bộ y phục màu đen ướt sũng.

Không còn thời gian, Lãnh Vô Song nghiêng chặt răng, gắng gượng ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn mọi thứ xung quanh. Đã sắp nửa đêm, phía Tây thị trấn lại vô cùng heo hút, vắng vẻ, cho nên, hoàn toàn không có khả năng bị người khác làm phiền, quấy rầy vào lúc này.

Bàn tay ướt đầm mồ hôi, chàng run run cởi từng chiếc khuy áo.

Bộ y phục màu đen dần dần tuột xuống, dưới ánh trăng, trong làn khói mật mù, cơ thể của Lãnh Vô Song săn chắc, làn da trắng sáng, trông vô cùng quyến rũ, gợi cảm.

Ngay lúc cởi trang phục ra, nỗi đau đớn lại tăng lên gấp bội, khiến đôi chân của chàng không còn chút sức lực nào hết, chẳng thể nào đứng thẳng nổi, chàng đành phải vịn vào những khối đá trũng ngổng ở bên cạnh suối, chậm rãi từng bước, từng bước một hướng về lòng suối.

Vừa chạm vào làn nước nóng hôi hổi, cả thân hình Lãnh Vô Song lập tức run lên bần bật.

Luồng chân khí đau đớn đó dường như đang được giải phóng ra ngoài qua các lỗ chân lông.

Lãnh Vô Song nắm chặt tay, cố gắng định thần, bắt đầu tịnh tâm ngồi thiền.

*

* *

Tại khách điểm ở Duyệt Trấn, trước giường của Ngũ Thập Lang xuất hiện vài bóng đen khả nghi.

Nhìn thấy Ngũ Thập Lang ngủ tới mức nước miếng đầy mặt, tiếng ngáy vang trời, văng trán bọn họ nhể nhại mồm hôi.

“Thiếu gia có lệnh phải bảo vệ an toàn cho Tiêu tiểu thư”.
Bóng đen A cau mày nói.

“Ừm, cho nên, chúng ta phải giải huyết cho tiểu thư ngay.”

“Thực ra điểm huyết ngủ thì cũng không gây tổn hại gì cho người ta.”

Bóng đen vừa lên tiếng lập tức bị những người còn lại lườm không thương tiếc. Điểm huyết ngủ đương nhiên sẽ không gây

tổn thương gì, nhưng điểm mạnh một chút, thời gian lâu đôi chút thì sẽ gây tổn hại rất lớn cho người bị điểm huyết.

Cứ nhìn thái độ của công tử Vô Song với Tiêu tiểu thư suốt cả đường đi thì biết, cô chỉ là một người không giá trị, bị bỏ rơi mà thôi.

Vô Song công tử lạnh lùng tựa băng tuyết, chẳng để tâm vào bất cứ điều gì. Nội lực công tử Vô Song lại thâm hậu, ngộ nhờ dùng lực quá lớn, gây tổn thương đến Tiêu tiểu thư thì hậu quả khó mà lường trước được. Mà người đang nằm trên giường lúc này chính là người trong lòng của thiếu gia.

“Ha ha ha ha, Vô Song, cho ta mượn ngực của huynh sờ một lát!”. Ngũ Thập Lang đang ngủ trên giường bỗng nhiên bật cười đầy tà ý, khuôn mặt tỏ ra vô cùng mãn nguyện, bàn tay di đi di lại trong không trung.

Hành động này khiến các hiệp khách áo đen đứng bên cạnh giường đang trong trạng thái trầm tư suy nghĩ hoàn toàn bị chấn động.

Tiếng cười dâm dăng kia thực sự quá đổi đáng sợ.

Mọi người quay ra nhìn nhau, từ ánh mắt họ bộc lộ ra nỗi tuyệt vọng không che giấu nổi. Sở thích của thiếu gia đúng là không thể nào tưởng tượng nổi, cứ nghĩ tới một ngày, Tiêu tiểu thư vào sơn trang...

Khuôn mặt ai nấy đều bi ai tội độ.

Than ngắn thở dài...

Sau một hồi im lặng, người đội trưởng khuôn mặt sầu thảm chẳng khác nào quả phụ chết con trai thở dài thườn thượt rồi nói: “Chúng ta... mau giải huyết ngữ cho Tiêu tiểu thư, giải xong thì mọi người lặng lẽ rút.”

Những người khác đều im lặng, ra sức gật đầu lia lịa.

Người đội trưởng từ từ đưa tay ra, thận trọng luồn vào chỗ gần tai của Ngũ Thập Lang, sắp sửa ấn tay xuống...

Đột nhiên, Ngũ Thập Lang nằm trên giường bật cười hét lớn: “Được, được, được, mau cho hai cân thịt lợn đến đây!”. Hai tay cô quờ quạng trong không trung rồi chớp ngay lấy bàn tay của người đội trưởng, cười hô hố cực kì đắc ý rồi ngoác miệng cắn luôn.

Người đội trưởng đau quá, nước mắt lã chã hét ầm lên, từng thớ thịt trên khuôn mặt cũng rung lên bần bật.

Những người khác trong đội sợ hãi lùi ngay về phía sau vài bước.

Tiếng hét của người đội trưởng phá vỡ màn đêm yên tĩnh, vang vọng ra tứ phía...

Ông chủ khách điếm ở cách đó không xa vội vã đóng cửa sổ, khuôn mặt kinh hãi, sợ sệt chỉ vào cánh cửa rồi run run nói với đứa con trai mãi không chịu đi ngủ: “Mau ngủ đi, con nghe xem, sói đến rồi đây... không ngủ là sói nó quắp đi đấy...”

Đứa trẻ nằm trên giường vội vã nhắm nghiền mắt lại.

Tiếng thét này thực sự khiến người ta ớn lạnh sống lưng.

Ngũ Thập Lang vừa cười vừa cắn, hàm răng ngậm chặt vào bàn tay của người đội trưởng, khuôn mặt mãi nguyên, một lát sau mới chịu nhả ra. Cô vỗ vỗ lên bụng, răng nghiến chặt ken két, cười tíu tít nói mớ: “Ôi, no quá...nếu có thêm một chiếc tai lợn nữa thì ngon phải biết.”

Những bóng đen đứng gần giường Ngũ Thập Lang hoảng loạn nhảy ra xa năm thước.

Họ đứng ở tíu đằng xa, run run nói với người đội trưởng: “Đội trưởng, mau giải...giải huyết đi rồi chúng ta rút.”

Ngón tay của người đội trưởng run như thế bị trúng gió, mang theo nỗi hoảng sợ lớn, từ từ tiếp cận Ngũ Thập Lang rồi điếm vào huyết bên tai của cô.

Cuối cùng cũng đã giải huyết xong.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Người nào người nấy mồ hôi nhễ nhại, ướt át vô cùng.

“Mau rút, tiểu thư sắp tỉnh lại rồi.”

*

* *

Đôi mi của Ngũ Thập Lang khẽ rung động, dáng vẻ như kiểu sắp sửa tỉnh dậy.

Ngũ Thập Lang từ từ đưa tay vươn người một cái rồi chậm rãi mở mắt ra.

Cơn mộng đẹp này thực sự là quá dài.

Lãnh Vô Song trong mộng mỉm cười ấm áp, dịu dàng, ánh mắt chan chứa yêu thương, cùng cô ăn hết một cân thịt lợn và một cân tai lợn.

Thật là lãng mạn và ngọt ngào biết bao!

Ngũ Thập Lang ngồi tựa bên tường, hai tay đưa lên ôm mặt, vẫn còn muốn tiếp tục chìm đắm trong giấc mộng xuân, mãi vẫn chưa tỉnh hẳn được.

Hồi tưởng một hồi, đột nhiên cô cảm thấy giấc mộng lãng mạn, ngọt ngào này không nên hưởng thụ một mình. Ngũ Thập

Lang ngay tức khắc đẩy chặn, bật người dậy, nhanh chóng chạy đi tìm Lãnh Vô Song.

Căn phòng của Lãnh Vô Song tối đen như mực, chẳng có lấy một ngọn đèn dầu.

Ngũ Thập Lang đẩy cửa xông vào, mò mẫm trong bóng đêm một hồi lâu, đôi mắt cô mới dần thích ứng với bóng tối. Nhờ vào ánh trăng, cô đi tra xét căn phòng một lượt.

Đột nhiên cô hoảng hồn phát hiện, Lãnh Vô Song không hề ở trong phòng.

Trong đầu cô chợt vang lên giọng nói nghiêm nghị mà bất lực của chàng: “Ta muốn đi giải quyết chuyện cá nhân.”

Đứa trẻ này thực sự đã quá sa đọa rồi!

Trái tim Ngũ Thập Lang bỗng quặn lại, đau đớn, chán nản đến vô cùng nước mắt không ngừng tuôn rơi, vừa chạy ra ngoài vừa khóc lóc thảm thương.

Dáng vẻ bi thương đẫm lệ của cô khiến cho không ít các thực khách đang vui vẻ dùng bữa ở đây phải dừng đũa, động tai theo dõi tình hình.

“Thanh lâu gần đây nhất ở chỗ nào?”. Ngũ Thập Lang vừa sục sục vừa hỏi công chủ khách điểm.

Ông chủ ngậy người rồi thận trọng trả lời: “Vị thiếu gia này, Duyệt Trấn chúng tôi không có thanh lâu.”

Ngũ Thập Lang nhanh chóng hết giận chuyển vui, đưa mắt nhìn chăm chăm vào ông chủ, dáng vẻ vô cùng kích động.

“Có điều, ở chỗ chúng tôi cũng có rất nhiều người làm việc ngầm”. Ông chủ thần bí sát lại gần. “Tiện lợi vô cùng, giá cả từ cao tới thấp, chủng loại đa dạng, nam nữ già trẻ, gầy béo cao thấp, khách quan muốn thế nào, tôi liền có thể cung cấp được.”

Ngũ Thập Lang bỗng nhiên ngượng ngùng, đưa tay vẫy bông chủ lại gần, nói: “Ông chủ, không ngờ ông còn kiêm cả nghề này.”

Ông chủ bi phẫn, đập bàn hùng hồn tuyên bố: “Khách quan đừng thấy dáng vẻ tôi nho nhã, ôn hòa mà đánh giá tôi như thế, một trăm dặm quanh đây, không có nghề nào mà tôi không dám làm.”

Ý của câu nói này chính là: Ngũ Thập Lang, cô đã quá xem thường người khác rồi đấy!

Ngũ Thập Lang đã định thần lại được.

Theo lời của ông chủ thì nếu không có chỉ dẫn, Lãnh Vô Song chẳng thể tìm được cái ổ dân loạn. Nói cách khác, nghĩa là vào thời điểm này, chàng chắc hẳn không được may mắn như mong muốn rồi.

Hơn nữa dựa vào tính cách của Lãnh Vô Song thì chàng tuyệt đối không bao giờ chủ động tìm tú ông dặt gái.

Ngũ Thập Lang thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy thoải mái vô cùng, cười tít mắt nói: “Ông chủ, những dịch vụ khác ta chẳng cần gì hết, bây giờ, ta chỉ muốn đi tắm thôi.”

“Tiểu thiếu gia, ở chỗ chúng tôi, muốn đi tắm thì sẽ ra suối nước nóng”, ông chủ dừng lại đôi chút rồi nói tiếp: “Có điều, trời đã tối rồi, nhìn không rõ đường, dễ bị trượt ngã lắm, chỉ bằng ngày mai, khách quan hãy đi.”

Ngày mai mới đi? Khẽ giơ cánh tay lên người phần nách của mình, Ngũ Thập Lang không thể nào thở nổi, suýt chút nữa thì chính cô cũng ngất lịm luôn.

Ngày mai mới đi ư? Tuyệt đối không được!

Bởi vì bản thân cô đã quá lâu không được tắm tấp một trận tử tế rồi.

Chương 7: Vô Song gặp biến cố chết người

Nước suối lúc này nóng hơn khi nãy rất nhiều.

Bong bóng nổi lên lục đục, ồn ã bao vây quanh thân thể của Lãnh Vô Song.

Người chàng lấm tấm đầy nước, chẳng thể phân biệt nổi là mồ hôi hay là nước suối bốc lên đọng lại nữa, từng giọt từng giọt trượt trên khuôn mặt tựa ngọc của chàng xuống thẳng khuôn ngực. Gương mặt chàng ửng đỏ, đôi môi ướm đắm đầy quyến rũ, hai hàng mi vừa dài vừa đen khít chặt, đôi mày cau lại cho thấy lúc này, chàng đang vô cùng đau đớn.

Luồng chân khí trong người Lãnh Vô Song lại cuộn lên dữ dội.

Chỉ cần chịu đựng thêm một canh giờ nữa là chàng có thể vượt qua trở ngại sau cùng của kiếp kiếp. Đến lúc đó, bản thân chàng không những vượt qua kiếp kiếp một cách an toàn mà công lực cũng được nâng thêm một bậc.

Lãnh Vô Song miễn cưỡng đưa một phần chân khí lên đè nén sức nóng đang lan tỏa trên ngực mình. Rất nhanh thôi, chỉ cần vượt qua được thì sẽ thành công.

Ở đầu kia của suối nước nóng, bên những hòn đá trứng ngỗng, Ngũ Thập Lang đang đứng với vẻ mặt đầy nghi hoặc, ôm đầu tính toán xem nên làm thế nào để xuống suối.

Làn khói trắng mịt mù, mờ ảo trước mắt khiến cô hoàn toàn không phân biệt được đâu là nước suối, đâu là mặt đất nữa. Tay vịn vào những khối đá trứng ngỗng, Ngũ Thập Lang đi men theo bờ suối, căng mắt nhìn xem nước suối ở chỗ nào, đồng thời vắt óc suy nghĩ xem đáng vẻ nhảy xuống suối thế nào mới là đẹp nhất.

Nghĩ một hồi lâu, cuối cùng Ngũ Thập Lang cũng đưa tay lên cời y phục ra, dùng ngón chân chạm nhẹ trên mặt nước. Hơi nóng của nước suối dần dần lan tỏa từ ngón chân lên khắp cơ thể cô,

cảm giác vô cùng thoải mái, dễ chịu.

Chẳng nghĩ ngợi nhiều, Ngũ Thập Lang nhanh chóng nhảy ùm xuống suối.

Mặt nước bỗng nhiên gợn sóng, lập tức chấn động đến Lãnh Vô Song.

Đôi mắt vẫn nhắm nghiền, đôi mày cau chặt lại, khuôn mặt sẫm đen, chàng đóng tai nghe ngóng hướng gợn sóng truyền tới.

Thật đúng là gay quá!

Trong mình chàng vẫn còn một luồng chân khí chưa được đả thông. Luồng chân khí cuồn cuộn ngạo đó hiện đang tập kích lên phần ngực, nếu lúc này, chàng bị quấy rối thì chắc chắn sẽ vô cùng nguy hiểm.

Hậu quả nhẹ nhất cũng là bị tẩu hỏa nhập ma.

Hàng lông mi dài, đen láy, cong vút của chàng không ngừng rung động, nhưng đôi mắt vẫn khép chặt.

Trốn chạy chính là phản ứng bản năng nhất của mỗi con người vào thời khắc nguy nan nhất, công tử Vô Song cũng không phải ngoại lệ. Tuy nhiên, chàng vẫn nhắm chặt mắt, nỗ lực vận công.

Lãnh Vô Song cô gắng đưa một luồng chân khí lên đê nén cảm giác khó chịu ở ngực, chân khí vừa lên, cảm giác đó liền nén ngay xuống. Sắp xong rồi, sắp xong rồi! Chỉ còn một luồng chân khí cuối cùng.

Do miễn cưỡng vận công nên trên trán của chàng, mồ hôi càng ra

nhiều hơn trước, men theo khuôn mặt rơi xuống mặt nước.

“Mẹ nó, không ngờ tuổi lại nông thế này”. Ngũ Thập Lang tức giận đứng bật dậy khỏi mặt nước, những bọt bong bóng vừa được tạo ra liên tục đọng lại trên thân ngọc của cô, trong làn khói mịt mù lại càng thêm đắm say. “Nếu biết sớm thì đã chẳng nhảy từ chỗ cao như thế, khiến cho cổ lão đây đau quá.”

Cô đưa tay xoa xoa bóp bóp phần cổ, đau đến trào nước mắt. Cứ nhảy vừa rồi tuy rằng rất đẹp nhưng ai biết được tuổi lại nông đến thế. Kỹ năng bơi lội tuyệt đỉnh của cô cũng vì vậy mà chẳng thể phát huy được.

Cái cổ bị đập đột ngột như thế sắp lìa khỏi thân, đau đớn vô cùng.

Cô vừa bơi vừa xoa cổ, không ngừng tránh vùng nước đã bị mình làm bẩn, chẳng bao lâu đã bơi được quá nửa con suối.

Làn nước nóng dễ chịu bao bọc lấy thân người làm các lỗ chân lông mở rộng, tạo nên cảm giác vô cùng khoan khoái, dễ chịu. Ngũ Thập Lang bất giác cười tíu tít, đưa hai tay lên vươn vai, mở mắt thao láo liếc nhìn xung quanh. Bỗng đôi mắt cô dừng lại ở một chỗ gần đó, vô cùng kinh hãi, ngay lúc này, cô chỉ muốn nhảy xuống nước lần nữa để cổ gãy luôn cho xong.

Trong làn khói tỏa nghi ngút, ở đầu kia con suối, có một người thanh niên cũng đang không mảnh vải che thân ngồi ngâm mình, một nửa phần ngực lộ trên mặt nước, dáng vẻ nhã nhặn, bình thản đang quang minh chính đại nhìn thẳng về phía cô đứng.

“Người nào hả? Dám cả gan nhìn trộm bốn cô nương tắm sao?”

Ngũ Thập Lang vừa phẫn nộ hét lớn vừa tựa sát vào mấy khối đá trướng ngỗng bên bờ. Tên tiểu nhân bỉ ổi kia thật sự quá đỗi phóng đảng, cứ ngồi im ở chỗ đó, không thèm động đậy, ngông nghênh cực điểm.

Mặc cho cô tức giận gào thét, hắn vẫn chẳng thèm động đậy. Thái độ này khiến Ngũ Thập Lang đã tức nay lại càng tức hơn. Bàn tay cô mò mẫm tìm y phục trên nền đá trướng ngỗng, vừa chạm vào là lập tức vỡ lấy, vội vã chụp lên người mình rồi tức giận xông thẳng về phía tên dân đảng trước mặt.

Trái tim của Lãnh Vô Song ngay vào lúc Ngũ Thập Lang hét lên đã đập cực kì mãnh liệt, mang theo cả niềm tuyệt vọng vô bờ bến.

Trời muốn diệt ta, Lãnh tiểu thiếu gia suýt chút nữa bật khóc tu tu, không ngờ người đến quấy nhiễu lại chính là Ngũ Thập Lang đã bị chàng điểm huyết. Lần này, chàng chẳng thể giải quyết được luồng chân khí đang hoành hành trong người mình nữa rồi. Đôi lông mi khép chặt không ngừng rung lên, luồng chân khí tụ ở ngực lúc mạnh lúc yếu.

“Ta nhất định phải móc mắt của ngươi ra hầm canh uống mới được.” Ngũ Thập Lang nộ khí xung thiên, bơi chớ tiến lại gần, trên tay cầm theo một hòn đá trướng ngỗng lớn.

Nghe thấy câu hét của Ngũ Thập Lang, đôi mi của Lãnh Vô Song rung lên mãnh liệt rồi dần dần mở ra. Giữa làn khói mờ ảo, mặt mù, đôi mắt đen láy, tuyệt đẹp của chàng ẩn chứa sự bất lực, buông xuôi, phó mặc cho dòng đời xô đẩy.

Bơi tới gần, nhận ra người trước mặt, Ngũ Thập Lang sửng người kinh ngạc, lập tức ngậy ra.

“Vô Song, không ngờ lại là huynh...”

Lúc bơi đến, cô dùng sức quá lớn nên một mảnh phong cảnh xuân sắc tươi đẹp phía trước ngực đã lộ ra hoàn toàn, cảnh vật tuyệt đẹp thoát ẩn thoát hiện dưới lớp áo màu đen.

“Vô Song, huynh đến chỗ này làm gì thế?”. Cô chậm rãi tiến lại gần, bầu ngực nửa kín nửa hở ngăm dưới làn nước, tạo nên khoảng trắng mơ màng, tuyệt mỹ như bạch ngọc.

Chán nản vô cùng, đôi mắt Lãnh Vô Song vừa mở ra đã chĩa vào đúng phần ngực của cô rồi chẳng thể nào dời đi được chỗ nào khác nữa.

Trái tim đập loạn xạ, chẳng thể nào bình tĩnh lại.

Luồng chân khí vốn dĩ đã được chàng áp chế, trước nhịp tim loạn xạ này lập tức như ngựa mất cương, cuồng loạn chạy trong người.

Sự đau đớn khôn cùng khiến Lãnh Vô Song chẳng thể nào kìm nén thêm được nữa, trước mắt bỗng tối sầm lại, ngực như bị ai đó đè nén, miệng lập tức phụt máu.

“Mâm họa.”

Đây là câu nói cuối cùng của Lãnh Vô Song trước khi chàng mất hết thần trí mà ngất lịm đi.

Mang theo tiếng than bất lực cùng suy nghĩ mặc cho số phận an bài, chàng ngã thẳng về hướng Ngũ Thập Lang.

“Á...”. Ngũ Thập Lang hét lớn, nước mắt đầm đìa, giang tay ôm chặt lấy Lãnh Vô Song vừa ngã tới, ngoác miệng khóc lớn.

“Vô Song, Vô Song, huynh đừng có hù dọa ta!”

Cô vừa khóc lóc thảm thương vừa không ngừng lay Lãnh Vô Song đang úp mặt vào ngực mình. Không một manh áo trên người, tuy đang đứng trong suối nước nóng nhưng thân người chàng lại lạnh như khối băng, khiến cô sợ hãi vô cùng.

“Vô Song, huynh mở mắt nói với ta một câu đi!”

Lãnh Vô Song hai mắt nhắm chặt, mặt trắng như ngọc, khóe miệng đỏ rực máu tươi, trên khuôn mặt anh tuần chứa đựng nỗi đau đớn đến cực điểm.

“Vô Song à..”. Ngũ Thập Lang khóc lóc như xé gan xé ruột. “Nếu huynh chết đi, ta biết tìm ai ở rể nhà ta đây chứ?”

Đang ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, nghe thấy tiếng kêu than như xé gan xé ruột và câu nói vừa rồi của Ngũ Thập Lang, Lãnh Vô Song bỗng trào dâng niềm phẫn nộ, lồng ngực ngộp khí, miễn cưỡng mở mắt ra một cách thần kì.

“Cô... im miệng... ồn ào quá!”. Chàng nặng nhọc nói từng chữ rồi ho khế, đột nhiên nhận ra khuôn mặt mình đang đặt ngay sát cạnh bầu ngực của Ngũ Thập Lang. Từ góc nhìn của chàng, hai chòm núi nhỏ xinh, tú lệ ấy hiện lên rõ mồn một.

Chàng chợt cảm thấy trong người mình như sắp trào máu.

Rất nhanh sau đó, hai dòng máu mũi chảy xuống, từng giọt, từng giọt rỏ lên bầu ngực của Ngũ Thập Lang.

“Á!”. Ngũ Thập Lang lại hét toáng lên, từ ôm chuyển sang bế, nhấc Lãnh Vô Song đặt lên vai mình rồi chạy như điên như dại trong làn nước suối nóng hổi.

“Vô Song à, không ngờ huynh còn xuất huyết nữa, vết thương nghiêm trọng quá!”

Nước mắt cô tuôn rơi lã chã, cô chạy nhanh vô cùng. Lãnh Vô Song trên vai cô chao đảo đến độ khí huyết khó lưu thông, không thể thở nổi, lại ngất lịm thêm lần nữa.

Chạy một hồi, Ngũ Thập Lang cũng đưa được Lãnh Vô Song lên bờ. Vốn dĩ cô đã vô cùng hoảng loạn, bốn bề lại khói tỏa nghi ngút nên chẳng nhận ra được đường đi. Tuyệt vọng lẫn sợ hãi, nước mắt cô lại không ngừng tuôn rơi.

“Đặt ta xuống ngay!”. Lãnh Vô Song dần dần tỉnh lại, thấy mình đang không manh vải che thân, được cô vác trên vai, vừa xấu hổ lại vừa tức giận quát. “Mau lên!”

Nghe thấy giọng nói của Lãnh Vô Song, Ngũ Thập Lang vừa kinh ngạc lại vừa mừng rỡ. “Vô Song, huynh tỉnh rồi sao?”

“Đặt ta xuống ngay!”. Giọng nói của Lãnh Vô Song lạnh đến mức có thể đông cứng chết người, cuộn trong đó cả sự phẫn nộ ngút ngàn, nỗi đau lại trào lên trong lồng ngực.

“Được, được, được, ta đặt, ta đặt ngay đây!”

Nhận thấy sự tức giận trong lời nói của chàng, Ngũ Thập Lang lập tức tay chân hoảng loạn, luống ca luống cuống. Đột nhiên sức nhớ ra người đang ngự trên vai mình lúc này thân thể trống trơn, không một mảnh vải, mặt cô liền đỏ ửng lên, kinh hãi liệng chàng sang một bên.

Cơ thể Lãnh Vô Song mềm nhũn, không còn chút sức lực nào, bị cô liệng mạnh như vậy, lập tức bay vụt qua một bên, đầu giáng vào khối đá trướng ngỗng, đôi mắt trợn to, khẽ hít một hơi thở sâu. Chàng nhanh chóng nắm lấy bàn tay của Ngũ Thập Lang, khổ sở mở miệng dặn dò, lần đầu tiên trong đời dùng ngữ khí khẩn cầu bi ai mà tha thiết: “Ít nhất cũng giúp ta mặc một cái quần vào.”

Chàng chỉ có thể thốt ra từng đó chữ mà thôi.

Bởi vì cú đập đó lại một lần nữa đưa chàng quay trở về trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Ngũ Thập Lang lại lệ tuôn như mưa, tìm khắp nơi mà chẳng thấy trang phục của chàng, đành cởi chiếc áo của mình ra, bọc thật kín phần thân dưới của Lãnh Vô Song lại rồi tiếp tục bê chàng chạy loạn trên đường.

May thay lúc này, đêm đã khuya nên trên đường chẳng còn bóng người nào hết.

Ngũ Thập Lang bê Lãnh Vô Song trên vai, chạy suốt nửa canh giờ mới quay về được khách điếm. Nhìn thấy chàng vẫn còn bất tỉnh nhân sự, nhất thời cô chẳng biết phải làm thế nào.

Trông chàng lúc này chẳng khác nào đang ngủ say, nổi đau đón

trên mặt đã hoàn toàn biến mất. Sắc mặt trắng bệch, bờ môi nhợt nhạt, hàng mi dài ử rũ khép lại. Chiếc bóng của đôi mi lại càng cong và dài hơn, khiến cho cả con người chàng bây giờ trở nên yếu mềm, suy nhược vô cùng.

Tay nắm chặt lấy bàn tay đang buông thõng của chàng. Nhận thấy bàn tay ấy giá lạnh như băng, cô lại trào dâng nước mắt, siết chặt tay chàng trong tay mình nhằm đem hơi ấm trên tay mình truyền sang, chỉ sợ nếu mình không nỗ lực hết sức thì chàng sẽ chẳng thể vượt qua được cửa ải này.

Ngũ Thập Lang chưa từng nhìn thấy các nhân sĩ giang hồ bị thương, càng chưa bao giờ nhìn thấy ai đó tắt thở, qua đời.

Bởi tình trạng của chàng khó đoán nên tâm trạng Ngũ Thập Lang khó chịu, bất an vô cùng.

Ban đầu, Ngũ Thập Lang tưởng mình sẽ mất ngủ vì tâm trạng bất an này, đáng tiếc là rất nhanh sau đó, cô lại chìm vào mộng đẹp ngay, ngủ còn ngon hơn cả Lãnh Vô Song đang nằm trên giường.

Tiếng ngáy cộng thêm nước miếng nhanh chóng làm ướt đầm bàn tay của Lãnh Vô Song.

Đang ngủ mà đôi mày của chàng cứ cau lại, giật lên liên tục.

Vẫn dưới gốc cây phong, lá đỏ đang phiêu linh nhẹ rụng đó, Lạc đại thiếu gia thân khoác áo dài, chân giẫm lên đám lá phong đỏ rực, cau mày nghe đám thuộc hạ áo đen mắt nhắm lệ hồi báo tình hình gần đây của Ngũ Thập Lang.

“Tiêu tiểu thư đã coi bàn tay của thuộc hạ là thịt lợn”. Người đội

trưởng tẩm tức kể. Đúng là một người phụ nữ thô lỗ, hung tợn! Tốt nhất là kể cho thiếu gia nghe những lời nói mớ của cô ta, nhất định người sẽ chuyển sở thích ngay tức khắc.

Một chiếc lá phong khẽ khàng rơi xuống...

Lạc Cẩm Phong chấp tay sau lưng, lặng lẽ đứng đó hồi lâu mà không nói gì.

Những người hộ vệ áo đen quỳ trên mặt đất nhoẻn miệng cười sung sướng, xem ra một người phụ nữ như vậy, thiếu gia đã chẳng thể nào chịu đựng nổi nữa.

Một lúc sau, Lạc thiếu gia nho nhã quay người lại.

Đôi mắt lấp lánh, khuôn mặt sáng bừng, chàng ngẩng đầu nhìn trời cười lớn, sau đó liên miêng tán dương: “Không tệ, không tệ...”

Mấy người thuộc hạ quay sang nhìn nhau với ánh mắt khó hiểu, ngậm ý: “Không tệ chỗ nào chứ?”.

Lạc đại thiếu gia liếc mắt sang nhìn đám thuộc hạ đang quỳ trên mặt đất, miệng cười tươi rói, giọng điệu dịu dàng, mềm mỏng: “Ngũ Thập Lang quả nhiên là đáng yêu nhất.”

Im bật... Xem ra thiếu gia đã si mê đến mức không còn tỉnh táo rồi.

Tất cả đều nín re như thóc.

Quan niệm thẩm mỹ của thiếu gia đúng là hoàn toàn khác người. Không ngờ trong mắt của Lạc đại thiếu gia, những cử chỉ hết

sức thô lỗ, hung tợn đó lại là biểu hiện của sự đáng yêu!

Đôi mắt đen láy của Lạc Cẩm Phong sáng rực như sao trời, long lanh lóng lánh, tâm trạng vui vẻ hẳn lên sau lần dhồi báo tình hình này. “Ngũ Thập Lang, chờ ta xử lí xong tất cả các csự vụ trong sơn trang, nhất định sẽ tới tìm nàng ngay. Rất nhanh nữa thôi, chúng ta sẽ có thể gặp lại nhau.”

Sau đó, chàng enhã nhận vung ống etay áo, cười tí mắt lại, nói với kẻ đứng phía esau cây phong: “Rất tốt, tiền lương etháng này tăng gấp đôi! Lần này, ngườirung cây rất khéo, khiến ta ecực kì hài lòng.”

Vạt áo bay bay, phiêu linh tự tại, mang theo đồng lá dưới chân, Lạc đại thiếu gia vận khí, nhún chân lên đồng lá phong đỏ rực, chớp mắt một cái đã vút bay đi mấy chục thước.

Hai người nô bộc đứng đằng sau cây phong trán đầm mồ hôi.

“Tiểu Mãn, hôm nay huynh đếm tiết tấu rất tốt, ta thấy thiếu gia rất thích tiết tấu của huynh.”

“A Cửu, là do huynh rung cây rất có kĩ thuật, huynh xem, thiếu gia rất hài lòng trước đám lá phong mà huynh lay rụng đấy!”

Tiếp đó, hai người này ôm chặt lấy nhau, xúc động đến chảy cả nước mắt.

Cuối cùng cũng vượt qua được nhiệm vụ ngày hôm nay.

Quả nhiên là đồ hương liệu ban đêm còn không vất vả bằng việc rung cây tạo bối cảnh cho thiếu gia.

Vừa qua canh ba, Lãnh Vô Song từ từ tỉnh lại.

Tay chân rã rời như sắp lìa khỏi cơ thể, cộng thêm nỗi đau đớn chạy khắp châu thân, vất vả lắm chàng mới quay sang nhìn được Ngũ Thập Lang đang ngáy khò khò bên thành giường, chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa.

Cả mặt lẫn tay của cô đều kê lên bàn tay chàng, đè nặng xuống, khiến nửa bên người chàng bắt đầu tê cứng, khí huyết không lưu thông.

Chàng từ từ rút tay ra, phần ngực lại nhói lên đau đớn.

“Huynh tỉnh rồi sao?”. Ngũ Thập Lang mở mắt ngẩng đầu lên, khóe miệng bóng nhoáng toàn nước miếng.

“Ừm.”

Lãnh Vô Song nhẹ ngồi lên, tựa vào thành giường, chỉ một cử động nhỏ như vậy đã khiến chàng thở hắt không ra hơi.

“Huynh thấy sao rồi?”. Ngũ Thập Lang cầm lấy đôi tay chàng, khuôn mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

“Ta thấy huynh phun ra rất nhiều máu”. Cô kéo vạt áo ngoài cùng trên người ra, chỉ vào vết máu đã khô trên đó rồi nói: “Mấy vết này đều là huynh phụt vào đấy!”

Lãnh Vô Song lặng lẽ đưa mắt qua nhìn.

Chàng âm thầm vận khí, nhưng vận đến mấy lần mà ở chỗ Đan Điền, mọi thứ đều trống không, chẳng có chút sức lực nào hết, chàng bất giác hoang mang vô cùng.

“Vô Song, huynh lại không khỏe sao?”. Ngũ Thập Lang nhanh chóng sáp lại gần, lấy vạt áo lau khô những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán chàng. “Huynh đổ nhiều mồ hôi quá.”

Lãnh Vô Song không trả lời cô, nỗ lực vận khí thêm lần nữa.

Ở chỗ Đan Điền, mọi thứ vẫn cứ trống không.

Chàng không khỏi kinh hãi, hoảng loạn, sắc mặt vốn dĩ đã trắng bệch nay lại càng nhợt nhạt, thân người mềm nhũn tựa vào thành giường.

“Vô Song, rốt cuộc thì huynh bị làm sao thế?”. Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi, rệu rã của chàng, trong lòng Ngũ Thập Lang lo lắng không yên.

Từ trước đến nay, chàng vẫn luôn cao ngạo, lãnh đạm, rất ít khi để lộ ra vẻ mặt yếu đuối, một mối như vậy. Chắc hẳn là đã xảy ra chuyện gì vô cùng nghiêm trọng.

Im lặng một hồi lâu, Lãnh Vô Song đang tựa người bên thành giường chợt nở một nụ cười lạnh lẽo như bông hoa tuyết liên trong băng giá. Giọng nói cất ra từ miệng chàng lạnh lùng, thấm đẫm trong đó sự tuyệt vọng và đau đớn quặn lòng. Ánh mắt chàng thất thần, chán nản, khóe miệng nhếch lên một nụ cười đầy chua chát, nhấn mạnh từng chữ một: “Ta... đã... mất... công... lực... hoàn... toàn...”

Rồi chàng khẽ mỉm cười cứ như thể đang tường thuật lại một sự việc không liên quan gì đến mình, lãnh đạm mà thản nhiên, nhưng lại tạo cho người bên cạnh cảm giác bị thương, ai oán đến cực điểm.

Trái tim của Ngũ Thập Lang bỗng chốc như quặn thắt lại, đau đớn vô cùng.

Hai người ở lại khách điếm đó suốt ba ngày liền.

Ngũ Thập Lang khuôn mặt đầy sầu muộn nhìn sang Lãnh Vô Song y phục đen, áo khoác đen đứng lặng bên cửa sổ, trên đầu vẫn cài chiếc trâm ngọc trắng, một phần tóc buông xõa ra sau lưng, cộng thêm khuôn mặt nhợt nhạt khiến chàng càng thêm lạnh lùng, băng giá.

Sự lạnh lùng băng giá lần này còn tăng gấp bội phần so với mọi khi.

Chàng trầm tư nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói năng, cũng chẳng động đậy gì. Trên mặt bàn, mấy món ăn đã nguội lạnh từ lâu. Suốt ba ngày nay, chàng cứ như tượng đá đứng ngây người bên cửa sổ, đến nước cũng chẳng buồn uống.

“Vô Song, huynh dùng chút đồ ăn đi!”. Ngũ Thập Lang tha thiết nói.

Trên bàn đang đặt những món ăn mà cô thích nhất: bánh điểm tâm nhà họ Tô, bánh điểm tâm hoa mai, còn có cả một đĩa cơm rang trứng do cô đích thân làm.

Ngũ Thập Lang bước lại gần, lòng mang theo chút hi vọng.

Nhưng Lãnh Vô Song chẳng thèm nhìn qua, vẫn tiếp tục đưa mắt nhìn về chốn xa xăm ngoài cửa sổ, cứ như thể ở nơi đó đã mọc ra một bông hoa, thu hút sự chú ý, khiến chàng chẳng thể nào dứt ra được vậy.

“Ta biết huynh đang rất khó chịu, nhưng trái tim ta còn cảm thấy khó chịu hơn nhiều lần”. Quả thực, trong lòng Ngũ Thập Lang đang vô cùng hối hận, không ngừng tự trách bản thân mình vì quá lỗ mãng, dẫn tới hậu quả nghiêm trọng ngày hôm nay.

Chàng ba ngày không ăn uống, cô cũng ba ngày không ăn uống theo.

“Ta biết từ nhỏ huynh đã tập võ, tuổi đời còn trẻ mà đã nổi tiếng trên giang hồ, tính cách lạnh lùng, hơn nữa còn thích ra vẻ ta đây, chắc chắn là đã đắc tội với rất nhiều nhân sĩ võ lâm”. Ngũ Thập Lang bắt đầu dùng ngón tay để đếm những điểm lớn cần nói, thận trọng đưa ra phán đoán: “Ta nghĩ, sở dĩ huynh cảm thấy buồn như vậy, chắc chắn lí do đầu tiên chính là sợ người ta tìm đến báo thù.”

Đôi mắt của Lãnh Vô Song vẫn chẳng buồn động đậy.

“Chi bằng thế này đi...”. Ngũ Thập Lang liền sán lại gần, nhìn chàng cười tít mắt rồi nói: “Hay bây giờ, huynh đến ở rể nhà ta, ta sẽ bảo bốn mươi chín anh trai ta ra bảo vệ huynh!”

Khóe miệng của Lãnh Vô Song thoáng co giật, tuy rất nhẹ thôi nhưng ánh mắt đã không còn quá suy tư như trước đó nữa.

“Vậy thì ta sẽ ra ngoài, nỗ lực kiếm thật nhiều tiền, huynh cứ yên tâm ở nhà dưỡng thương, rồi dần dần, thế nào công lực của huynh cũng hồi phục lại thôi”. Ngũ Thập Lang càng nghĩ càng thấy sượng, vừa bước vừa nhảy, kéo lấy bàn tay của Lãnh Vô Song, nghiêm nghị thề thốt: “Ta sẽ đối đãi rất tốt, rất tốt, rất tốt, rất tốt với huynh.”

Cô nói một mạch chín lần từ “rất tốt” để biểu thị quyết tâm của

bản thân, mỗi lần nói một tiếng lại ra sức gật đầu một cách chân thành, chỉ còn thiếu mỗi nước móc trái tim của mình ra cho chàng xem mà thôi.

Lãnh Vô Song bị cô níu lấy bàn tay, lạnh lùng đưa mắt sang nhìn, tuy vẫn còn đờm vẻ buồn bã nhưng đã có chút sức sống hơn khi này. Khóe miệng chàng khẽ rung, nhẹ nhàng cất tiếng: “Đồ ngốc”. Giọng nói bộc lộ rõ sự bất lực và cả tiếng than thở nữa.

Tuy chàng nói rất nhỏ song đã khiến Ngũ Thập Lang vui mừng, kinh ngạc đến phát khóc, cô nắm chặt bàn tay chàng, nước mắt lại tuôn rơi. “Vô Song, chúng ta không đi tìm thuốc giải nữa, quay về sơn trang thôi. Kiểu gì cũng sẽ có cách mà, đại phu nhân và mọi người nhất định sẽ có cách giải quyết.”

Lãnh Vô Song vẫn lạnh lùng như khúc gỗ, không đáp lại câu nào. Bị cô nắm chặt lấy bàn tay, chàng nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt đen láy, sâu thẳm mà kiên định.

“Vô Song, ta sẽ không bỏ cuộc, huynh cũng đừng bỏ cuộc đấy!”

Ngũ Thập Lang giơ cao nắm tay, trịnh trọng tuyên thệ: “Chúng ta sẽ không từ bỏ, không buông xuôi!”

Chàng lườm sang cô một cái rồi rút mạnh bàn tay ra, lập tức quay người, nhìn về phía cửa sổ, một lúc lâu sau mới lạnh lùng lên tiếng: “Không ổn.”

Hả? Ngũ Thập Lang thò đầu ra, hỏi đầy nghi hoặc: “Cái gì không ổn?”

“Tiếp tục đi tìm thuốc giải!”. Lãnh Vô Song bình thản quay đầu

sang nhìn Ngũ Thập Lang rồi nói: “Có ta ở đây, nhất định sẽ không để chất độc trong người cô phát tác.” Ngũ khí của chàng lãnh đạm.

Nghe chàng nói thế, Ngũ Thập Lang ngây người, trong lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Chàng đang lo lắng cho cô, công tử Vô Song lạnh lùng như băng đang lo lắng về độc tố trong cơ thể cô...

Ngũ Thập Lang đắm đuối nhìn vào mắt chàng một hồi lâu, lòng mềm ra tựa nước, say ngất khuôn mặt tuấn tú của chàng. Sau đó, cô bưng đĩa cơm rang trứng trong những ngón tay điệu đà lại gần bên chàng, dịu dàng nói: “Nếu huynh muốn đưa ta đi tìm thuốc giải độc thì nhất định phải ăn đi.”

Lãnh Vô Song cau mày, nhìn sang đĩa cơm rang trứng trong tay cô, thẳng thừng từ chối: “Không ăn.”

“Tại sao thế?”

Rõ ràng là chàng đã lạc quan hơn đôi chút rồi, tại sao vẫn kiên quyết tuyệt thực chứ?

Ngũ Thập Lang sầu muộn nhìn Lãnh Vô Song, bụng cô lúc này đang biểu tình dữ dội, ngày nào cũng ngủ không ngon giấc vì đói, nhưng cảm giác tội lỗi cứ giày vò cô, khiến cô chẳng thể nào ăn uống được.

Phải biết rằng đói khát là chuyện đáng sợ nhất trên đời.

“Hôm nào, trời sâm sâm tối, ta cũng bảo tiểu nhị đem cơm lên”. Lãnh Vô Song lạnh lùng trả lời. “Món cơm rang của cô cả sắc, hương, vị đều không ổn, ta thực lòng không thể nào nuốt nổi”.

Hả? Không ngờ chàng lại đợi cô say ngủ rồi lén lút gọi đồ lên ăn mánh.

Sau đó đến ban ngày lại đứng thờ người như tượng, tỏ vẻ ưu phiến bên cửa sổ!

Thế mà bản thân cô còn thật lòng thật dạ cùng chàng tuyệt thực!

Ngũ Thập Lang bất giác nước mắt tuôn trào, giật mạnh bàn tay đang nắm lấy tay chàng ra rồi ụp thẳng đĩa cơm rang trứng lên đầu chàng một cách chuẩn xác.

Sau đó, sắc mặt sầm lại, tức giận hét lớn: “Ta hận huynh vô cùng!”

Trước khi xông thẳng ra ngoài, cô còn bê hết những món điểm tâm mình yêu thích để trên bàn kia đi. Cánh cửa bị đóng sập lại đang rung lên bần bật.

Ngũ Thập Lang hoàn toàn không biết rằng Lãnh Vô Song đứng trong phòng đã ngán ngẩm, than thở đến độ nào. Chàng đưa tay lên phủi những hạt cơm trên đầu xuống rồi tiếp tục đứng lặng bên khung cửa sổ, nhìn ra xa, ánh mắt buồn xa xăm.

Lúc này, sao chàng có thể nuốt được thức ăn cơ chứ?

Bộc lộ khả năng võ thuật trời phú, mỗi khi tập luyện lại nghiêm túc, hà khắc với bản thân hơn người khác nhiều lần, qua biết bao ngày đêm nếm mật nằm gai, không hề ngơi nghỉ mới có thể tạo ra một công tử Vô Song nổi danh trên giang hồ. Từ trước đến nay, chàng vẫn luôn cao ngạo, kiêu hãnh, chẳng đặt cái gì trong mắt cả, rất ít khi coi trọng người khác. Đối với người hay vật

cũng vậy, chàng đều giữ một thái độ lạnh lùng, lãnh đạm.

Vậy mà đột nhiên, chỉ trong một đêm, tất cả mọi thứ đều đảo lộn hết cả.

Võ công mà chàng lấy làm kiêu hãnh đã mất hết hoàn toàn, khiến cho bản thân chàng lần đầu tiên sau bao nhiêu năm sống trên đời được nếm trải mùi vị lực bất tòng tâm.

Bên cạnh chàng lại đeo dính một người chuyên gây họa đang cần được bảo vệ, cô chẳng khác nào một đứa trẻ vẫn chưa trưởng thành, thường xuyên gây rắc rối nhưng lại không ý thức được điều đó.

Đem theo “bảo vật sống” đó bên mình, xem ra con đường tìm thuốc giải sắp tới vô cùng xa xăm mà gian khổ, không biết bao nhiêu hiểm họa đang đợi chờ họ ở phía trước.

Thực sự, chàng không còn chút chắc chắn nào hết.

Thế nhưng, chàng nhất định phải kiên cường đối mặt, bởi thứ độc trong người Ngũ Thập Lang chỉ có thời hạn một năm, hơn nữa, bất cứ lúc nào cũng có khả năng phát tác.

Những chuyện này đã khiến chàng lo lắng không yên. Nỗi sầu muộn khó người hiểu được đó cứ ám ảnh tâm trí chàng suốt ba ngày nay.

Mặc dù đang tập trung suy nghĩ nhưng chàng vẫn nắm được nhất cử nhất động của Ngũ Thập Lang. Cô bé khờ khạo này rõ ràng là đói bụng muốn chết, vậy mà lại ngốc nghếch cùng chàng tuyệt thực. Bản thân chàng là người tập võ lâu năm, thường xuyên mấy ngày không ăn uống gì vẫn chẳng sao, thế nhưng, cô

là phận nữ nhi, lại không có chút công lực nào cả. Chàng có thể chịu đói, nhưng cô đâu thể chịu nổi

Nghĩ tới đây, Lãnh Vô Song đưa tay nắm chặt lấy hạt cơm vẫn còn vương trên tóc mình, ánh mắt trầm lặng, đôi môi mím chặt, sau đó lại thở dài một tiếng nữa.

Đúng là một khắc tinh!

Quả thật là một mối phiền phức!

Và cũng thực sự là một món “bảo vật sống” đáng yêu!

Sang ngày thứ tư, hai người họ lại tiếp tục lên đường.

Bởi vì sức khỏe của Lãnh Vô Song vẫn chưa hoàn toàn hồi phục nên hai người liền quyết định thuê một chiếc xe ngựa. Một chiếc xe bé tí tẹo, có khả năng bị tan ra từng mảnh bất cứ lúc nào, trước sau thông gió, ông lão đánh xe thì lưng còng, miệng móm, ho sù sụ không ngừng, thân hình hoàn toàn tàn tạ, xác xơ.

“Cháu nói này, lão bá, lão không có tấm vải bạt phủ xe nào sao? Mau treo lên chắn gió cho bọn cháu với!”. Ngũ Thập Lang thò đầu ra, sầm thẫm nói. Gió thu từng trận từng trận thổi qua bên tai, lạnh đến sồn gai ốc. Lãnh Vô Song thì vẫn cứ như trước, lặng lẽ ngồi ở phía sau xe, lạnh lùng đưa mắt nhìn về phía xa xăm, không nói bất cứ lời nào.

Đang cong lưng đánh xe, vừa nghe thấy yêu cầu của Ngũ Thập Lang, lão bá gần như òa lên nước nở, đầy bụng uất ức, bắt đầu than thở: “Lão biết lấy đâu ra thứ tốt như thế chứ? Lão đây là kẻ nghèo khổ, ba bữa còn không đủ no. Nếu không có chiếc xe chở súc vật này thì cả nhà lão đã hít gió Tây Bắc mà sông từ lâu

rồi..”. Bla... Bla... la... ông cụ đánh xe không ngừng than nghèo kể khổ.

Xe chở súc vật?

Mắt chàng vẫn lạnh lùng như mọi khi nhưng gân xanh trên trán đã bắt đầu rung lên bần bật.

“Chỉ tính riêng tháng này, gia đình lão chưa được ăn một bữa nào tử tế cả. Bữa nào cũng toàn là cơm không với màn thầu, ngay cả cà rốt khô cũng chẳng có mà ăn”. Dường như có vô vàn những điều cần nói và muốn nói, nước miếng lão bá từng bùng phun, kết hợp cùng gió nhẹ mà bắn đầy lên khuôn mặt bé xinh của Ngũ Thập Lang, mang theo mùi vị của người già, vô cùng đáng sợ. “Khó khăn lắm, đập đầu bái lạy thần Tài ngày đêm mới có vài mồi làm ăn. Hôm trước nữa, lão vận chuyển ba con bò, ngày hôm kia thì chở hai con heo, ngày hôm qua lại chuyển tám con dê con...”

Nói đúng đến đoạn hứng khởi, lão bá quay đầu lại, mỉm cười đắc ý với Ngũ Thập Lang rồi lại nhìn về phía trước, miệng vẫn bô bô, ra giọng lấy lòng khách: “Hôm nay thì, mẹ kiếp, cuối cùng cũng bắt được vận may phân chó, không ngờ lại chở hai “đầu” người.”

Hai “đầu” người... hai “đầu”... hai “đầu”!

Ngũ Thập Lang im re, thật không hổ danh là xe chuyên chở súc vật!

Đôi mắt của Lãnh Vô Song không ngừng bắn ra tia lửa rực đỏ, phi chiu chiu vào mặt Ngũ Thập Lang, tròn mắt đỏ ngầu, xem chừng có thể thiêu cháy mọi vật xung quanh.

Hóa ra là một chiếc xe chuyên chở súc vật, thảo nào vừa bắn thiu lại vừa hôi hám.

Đường đường là thiếu trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang, vậy mà phải ngồi trên một chiếc xe chuyên chở súc vật, nếu để chuyện này đồn đến tai người trong giang hồ, chàng sao có thể giữ vững được hình tượng lạnh lùng, kiêu hãnh bấy lâu nay của mình chứ?

Chắc khỏi phải hành tẩu giang hồ luôn!

Nàng cảm thấy có lỗi, gượng cười phát biểu: “Nghịch cảnh khiến cho người ta trở nên kiên cường hơn”, thấy Lãnh Vô Song vẫn lạnh lùng lờm về phía mình, cô nhún vai một cách thản nhiên rồi nói tiếp: “Nhìn đi, Vô Song, đây chính là sự tôi luyện của cuộc đời.”

Lãnh Vô Song chỉ hận không thể một cước đá bay Ngũ Thập Lang ra khỏi xe, nghĩ một hồi, cuối cùng chàng đành nhịn. Nói cho cùng thì một người chịu tội chi bằng mọi người cùng chịu tội, thế là chàng liền nghiêng răng ken két, quát: “Đồ ngốc!”

Ngay lập tức Ngũ Thập Lang đáp trả bằng một nụ cười tươi rói.

Thực ra, cô không hề ngốc, Lãnh Vô Song đưa cho cô hai lượng bạc, cô không tiêu hết lại còn kiếm ra được một lượng, lúc này, một lượng đó đang nằm yên vị trong túi của cô. Đoạn đường dài như vậy mà chỉ mất có một nửa tiền, cho dù đó là xe chuyên chở gia súc thì cũng hợp tình hợp lý.

Một người phụ nữ ưu tú là phải giỏi giang trong việc kiếm tiền quỹ đen. Đây là chiêu mà Ngũ Thập Lang học được từ mấy mẹ

trong nhà.

“Phía trước là Hắc Phong Trại...”. Nước miếng của lão bá bắn vèo vèo ra ngoài qua chỗ khuyết ở hàng tiền đạo, khiến cho bộ râu của lão trở nên ướt nhoẹt, dính dính. “Nghe nói trại chủ ở đó là nữ nhân...”

Ông lão đánh xe cứ nói mãi, nói mãi không một giây ngừng nghỉ. Ngồi phía sau, Ngũ Thập Lang chỉ muốn đập đầu vào thành xe cho xong, vô cùng hối hận vì lúc đầu đã gọi ra chuyện giăng tấm vải bạt.

“Cô ta vô cùng thích cướp mấy thanh niên đẹp trai về làm chồng...”

“Đúng là một người phụ nữ có tham vọng, lắm hoài bão..Lão bá đánh xe vừa vung roi vừa sầm uồn than thở: “Nếu được để ra muồn vài chục năm thì ngày nào ta cũng đứng dưới Hắc Phong Trại, đợi trại chủ đến cướp ta về... rồi chuyên chở gia súc cho trại.”

Quả nhiên là đạo đức nghề nghiệp cao ngất trời, ngay cả khi hoang tưởng cũng không hề quên đi phận sự, chức trách của mình!

Ngũ Thập Lang quay lại nhìn Lãnh Vô Song, ánh mắt vô cùng lo lắng.

“Vô Song, huynh trông như hoa như ngọc thế này, ta nghĩ, liệu có nên cải trang đi không?”

Lãnh Vô Song nắm chặt bàn tay lại, chàng đang đứng bên bờ vực của sự suy sụp.

“Huynh xem, ta dự định thế này nhé...”. Ngũ Thập Lang nhắc mông lên rồi sán lại bên cạnh Lãnh Vô Song. “Hay là huynh giả trang thành một cô nương hoặc gì đó, nếu chẳng may gặp phải kiếp nạn thì còn có thể tránh được.”

Cô vừa nói vừa moi bộ váy màu tím nhạt ngày trước từng mặc trong tay nải ra.

Lãnh Vô Song nhắm chặt mắt lại, khuôn ngực không ngừng co giật, từ từ rút thanh kiếm phía sau lưng ra, nội khí xung thiên chỉ về phía trước.

“Vô Song, đeo trên vai moi rồi hả?”. Ngũ Thập Lang tự động quy hành động này của Lãnh Vô Song chủ động bày tỏ ý tốt, thế là cô liền giơ tay đoạt luôn thanh kiếm khỏi tay chàng, ôm khư khư trong lòng, cười tíu mắt, đẩy nhẹ vai chàng, thái độ chan chứa tình cảm yêu thương.

“Cô...”. Lãnh Vô Song hoàn toàn chán anản, khí huyết không lưu thông nổi. “Đúng là đồ ngốc!”

“Huynh mắng làm ta rất vui.”

Ngũ Thập Lang cười tíu mắt, gật đầu lia lịa, tiện tay chỉnh lại số tóc ở phía sau lưng chàng rồi vui vẻ nói: “Vô Song, ý của huynh ta hiểu hết. Tục ngữ có câu: “Đánh là yêu, mắng là thương, vừa đánh vừa mắng là yêu đương”. Da mặt của huynh mỏng, thẹn thùng không dám tỏ tình với ta nên mới dùng cách này. Cái này ta hiểu, ta hiểu hết, hiểu hết mà.”

Lúc nói những lời này, dáng vẻ cô vô cùng hiền lương thực đức.

Lãnh Vô Song hoàn toàn im lặng, không biết nói gì nữa. Chàng nhìn Ngũ Thập Lang trong giây lát rồi lặng lẽ quay người đi, khuôn mặt không chút biểu cảm, tiếp tục ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa. Chàng vừa nhìn vừa thầm niệm trong lòng: “Ông trời muốn giao trọng trách cho người nào thì trước tiên sẽ rèn luyện tâm trí họ trong khốn khổ...”. Cứ như vậy, chàng niệm câu này một trăm lần, cuối cùng cũng khôi phục được sự bình tĩnh.

Sau khi cho xe ngựa vượt qua mấy chỗ gập ghềnh, lão bá đánh xe đột nhiên đem hết khả năng ra, tận tình làm một hướng dẫn viên du lịch: “Các vị, nơi đây chính là Hắc Phong Trại nổi tiếng trên giang hồ đây...”

Ngũ Thập Lang im lặng lắng nghe lão bá miêu tả: “Phụ nữ trong trại này vừa xinh đẹp lại vừa thông minh, con người nơi đây hào sảng chẳng khác nào các đại hiệp trên giang hồ. Hoa lá ở đây rất đẹp, cây cối ở đây rất cao...”. Lảo xào lảo xào, nước miếng lại càng bắn ra nhiều hơn, chảy dài trên bộ râu của lão, trông vô cùng khủng khiếp.

Ông lão đang “bốc” rất hứng khởi, đột ngột dừng xe lại.

“Nếu may mắn, chúng ta có thể gặp được một lần chặn cướp thực sự”. Lão bá quay đầu lại, ánh mắt tỏ rõ niềm khát khao, mong ước bấy lâu. “Do đích thân trại chủ đi cướp.”

Ngũ Thập Lang chẳng biết nói gì, đành lặng lẽ nhìn ông lão. Thực sự cô chẳng thể hiểu nổi việc chặn đường cướp bóc thì có gì sung sướng, lợi lộc đối với một người hàng ngày chuyên chở gia súc.

Đột nhiên, một giọng nói uy lực, mạnh mẽ vang lên rồi vọng ra tứ phía.

“Cướp đây...” Đúng là giữa thanh thiên bạch nhật không nên nói chuyện tầm bậy, bàn tán linh tinh về người khác. Không biết từ lúc nào, rất nhiều cường nữ thô kệch đứng bên các thân cây ven đường, trên tay cầm đao to, sáng lóa. Người thủ lĩnh ngồi trên lưng ngựa, khuôn mặt to bành, vuông vức, ngực eo to như hổ báo, thân cường tráng y hệt nam nhi.

Nhìn thấy Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang ngồi trên xe, ánh mắt ả bỗng sáng rực lên, lập tức đưa bàn tay gấu ra, hét lên một cách chan chứa yêu thương, tình cảm: “Ôi, mấy mũ nhân của ta...”

Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song ngồi trên xe mà kinh hãi vô cùng.

Giọng nói của cả ta không phải to bình thường mà dư âm vang xa ba tấc, tản mạn vang vọng lại rất lâu trong khu rừng.

Ngay sau đó, mấy nữ thổ phỉ ập đến, động tay động chân đòi kéo Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang ra khỏi xe.

Khuôn mặt lạnh như băng đá, Lãnh Vô Song tay nắm chặt thanh kiếm màu vàng, đứng trên xe ngựa mềm mại múa mấy đường Túy Nhược Lưu Vân, tuy không còn công lực nhưng vẫn đuổi được mấy nữ thổ phỉ ra xa.

Sau một hồi chiến đấu mà không giành được thắng lợi, nữ trại chủ thô kệch tỏ ra vô cùng bức bối.

Ngũ Thập Lang nép gọn sang một bên, cố gắng hết sức không gây cản trở cho Lãnh Vô Song.

Vì đã mất đi nội công nên Lãnh Vô Song càng múa kiếm lại càng khổ sở. Trên khuôn mặt hiện rõ nét mệt mỏi rệu rã.

Chàng quay sang nhìn Ngũ Thập Lang, hét lớn: “Chạy!”

Nghe thấy thế, cô liền nhảy ngay xuống xe. Nhưng vừa mới chạy được vài bước đã bị ba, bốn nữ thổ phỉ bao vây lại.

“Vô Song, huynh không cần phải để tâm đến ta, huynh mau chạy đi!”. Ngũ Thập Lang quay đầu lại nhìn Lãnh Vô Song đang mồ hôi nhễ nhại, hét lớn: “Mau chạy đi, mau chạy đi!”

Trong hoàn cảnh nước sôi lửa bỏng, nghìn cân treo sợi tóc, Ngũ Thập Lang vẫn vô cùng bình tĩnh, vẫy vẫy tay rồi nghiêm túc nói: “Vô Song, huynh phải thể chết không chịu khuất phục, phải giữ lấy trinh tiết cho ta!”

Gân xanh trên trán Lãnh Vô Song lại lần nữa giật lên liên tục, tức giận vô cùng, suýt nữa thì chàng phi ngay thanh kiếm trong tay về phía Ngũ Thập Lang.

Đúng lúc đó, nữ trại chủ phi ngựa tới, cất giọng cười ngạo nghễ. “Không ai trốn được hết, tất cả đều phải trở thành áp trại tướng công của ta! Tung hoành Hắc Phong bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên lão nương nhìn thấy hai nam nhân tuấn tú, đẹp trai thế này đấy!”

À ta vừa nói vừa vung thanh đao dài trong tay, đập mạnh vào thanh kiếm của Lãnh Vô Song.

Chàng lập tức lùi lại phía sau vài bước, sắc mặt trắng bệch, chẳng thể tiếp tục cầm chắc thanh kiếm trong tay nữa, “keng” một tiếng, thanh kiếm liền rơi xuống sàn xe.

Trận chiến đã lấy đi của chàng quá nhiều sức lực, Lãnh Vô Song tựa lưng vào thành xe, lạnh lùng nhìn qua, không nói năng gì cũng như không có thêm bất cứ hành động nào khác.

“Tính cách quật cường, ngang ngạnh như vậy, ta rất thích”. Nữ trại chủ vừa nở nụ cười đậm đàng vừa đưa tay về phía Lãnh Vô Song, định chạm vào cầm chàng.

Đôi mắt của Lãnh Vô Song sáng bừng, mang theo lửa hận rực cháy, toàn thân toát lên ngạo khí vốn có ngay từ khi sinh ra. Chàng lấy hết sức bình sinh, rút thanh kiếm thứ hai ra rồi đặt ngay trước ngực mình, lập tức khiến bàn tay nữ trại chủ cứng đờ ở giữa không trung.

“Mĩ nữ tử tử, tử lại đây mà sờ này, ta nỡn nà hơn huynh ấy nhiều”. Ngũ Thập Lang cười tít mắt, vẫy tay đầy tình ý.

Cử chỉ này khiến cho nữ trại chủ bật cười vui sướng.

“Rất là thú vị!”. Ả cười vô cùng hớn hở, ra hiệu tập hợp tất cả các nữ thổ phỉ lại. “Ngày tháng còn dài, chúng ta về trại trước đã!”

Một nữ thổ phỉ liền đến bên, tóm lấy vạt áo của Lãnh Vô Song.

Chàng liền trợn mắt, toát ra hàn khí giá băng, khiến nữ thổ phỉ nộ sợ quá, lùi về phía sau vài bước.

“Các người bắt hẵn đi, tự nhiên ta sẽ đi theo các người”. Chàng lạnh lùng lên tiếng. “Thế nhưng, không được phép động vào người ta, nếu không, ta sẽ liều chết với các người.”

Xưa nay, chàng luôn vô cùng ngạo mạn, không bao giờ cho phép người khác lại gần. Trước kia, có rất nhiều nữ hiệp tìm mọi cách muốn theo chàng nhưng chưa ai có thể đứng gần chàng trong khoảng cách năm bước, huống hồ là tình cảnh như bây giờ.

Nữ trại chủ lại ngây người, sau đó bật cười khoái trá. “Vậy thì mọi người đừng động vào chàng, cứ quần thúc thật chặt chẽ chàng kia là được.”

Chỉ liếc qua một cái, ả đã nhận ra người thanh niên còn lại với khuôn mặt như búp bê có ý nghĩa đặc biệt quan trọng với mỹ nam áo đen.

Trại chủ vừa dứt lời, lập tức có đến hơn chục nữ thổ phỉ vây chặt quanh người Ngũ Thập Lang, mấy bàn tay còn đưa ra vuốt ve khuôn mặt cô, khiến cô im bật.

“Đại vương, người mang theo cả ta đi!”

Nãy giờ, không ngờ mọi người đã quên rằng ở đây vẫn còn lão bá đánh xe ngựa.

Lão bá đánh xe ánh mắt xán lạn như sao trời, vẻ mặt đầy sùng bái, phấn khích thốt lên khiến cho bộ râu muối tiêu cong tớn lên: “Hãy cho ta được đi theo, tốt xấu gì thì ta cũng biết đánh xe chở gia súc. Ta còn có thể cúc cung tận tụy phục vụ cho quý trại.”

Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song hoàn toàn kinh ngạc trước thần kinh thép của lão bá.

Ngay đến nữ trại chủ cũng không khỏi cảm động trước những lời gan ruột ấy.

Làm kiếp thổ phỉ, hiếm có khi nào gặp được người ủng hộ, cổ vũ mình. Một nhân tài thế này mà không đem theo thì thật là có lỗi với các hương thân phụ lão trong vùng.

Nghĩ vậy, ả liên vung bàn tay gấu, ý chí vút cao đưa ra mệnh lệnh: “Đem theo cả người đánh xe, để cho ông lão được gia nhập sơn trại, sau đó sẽ đem tinh hoa của bốn trại phát dương quang đại ra bên ngoài!”

Lão bá đánh xe hớn hở, cong đuôi hạy theo trại chủ. Lúc đi ngang qua chỗ Ngũ Thập Lang đang ra sức giãy giụa, ông lão không quên dặn mặt: “Đừng tưởng có thể chạy trốn khỏi đây, chỉ cần hai người ngoan ngoãn nghe lời thì Hắc Phong Trại chúng ta quyết không bạc đãi các người.”

Không ngờ nhập vai cũng nhanh quá chứ!

Ngay lập tức, lão bá đánh xe đã trở thành một thành viên cốt cán, tận tụy trong Hắc Phong Trại.

Khuôn mặt dính đầy nước miếng của lão bá, Ngũ Thập Lang quyết định giữ im lặng đến cùng.

Đường lên núi khúc khuỷu, gập ghềnh, dù bị mấy nữ thổ phỉ thúc ép bắt đi nhanh, Ngũ Thập Lang vẫn không quên quay đầu lại nhìn Lãnh Vô Song ở phía sau.

Tình trạng lúc này của chàng đương nhiên là không tốt đẹp gì,

lấy kiếm làm gậy, mỗi bước đi lại thở dốc, mồ hôi lấm tấm đọng trên trán, chàng nghiêng chặt răng, cau mày cố gắng đi theo đám người phía trước.

Bộ dạng này khiến Ngũ Thập Lang lo lắng muốn phát khóc.

“Người đằng sau mau theo sát mọi người!”. Lão bá đánh xe tinh thần hứng khởi, sức khỏe dồi dào, nhìn thấy Lãnh Vô Song đi chậm chạp ở phía sau liền chạy ngay tới đốc thúc.

Lãnh Vô Song bực bội cau mày, đưa mắt liếc sang, ngay lập tức một luồng hàn khí truyền sang người lão bá. Ông lão liền ngoan ngoãn rụt cổ, ngoan ngoãn tiếp tục leo núi.

Vất vả leo trèo hơn một canh giờ, đoàn người mới đến được đỉnh núi.

Trên đó có dựng mấy ngôi nhà bằng gỗ, nhìn lướt qua thấy bụi bặm phủ đầy. Trước mỗi căn nhà đều có người đứng canh, nhìn thấy nữ trại chủ quay về, tất cả đều hân hoan, hớn hở chạy ra nghênh tiếp.

“Đại vương, lần này có thứ gì mới mẻ hay không?”

“Có hai người đàn ông”. Nữ trại chủ cười vô cùng mãn nguyện rồi nhích thân hình to lớn của mình sang một bên, để lộ ra Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song.

Phụ nữ của toàn sơn trại đều hít một hơi thật sâu.

Hai vị tiểu công tử này thật quá đổi anh tuấn, quá đổi trẻ trung.

Vị công tử bé hơn trông rất hoạt bát, đáng yêu, đôi mắt to tròn,

chiếc mũi nhỏ nhắn, đôi môi đỏ hồng, trông y hệt một chú mèo con đáng yêu. Vị công tử lớn hơn đôi chút thì khí chất ngạo nghễ, lạnh lùng, mặt tựa bạch ngọc, mắt như sao trời, cao quý hiếm thấy.

Hai người cùng đứng ở một nơi như vậy chẳng khác nào một bức tranh thủy mặc hài hòa, mỹ lệ.

Chẳng trách trại chủ lại có dáng vẻ đặc ý, xuân xanh như thế.

Tất cả mọi người vừa ngưỡng mộ lại vừa ghen tị, trong mắt bất giác hiện mang theo chút cảm giác không cam lòng.

Nữ trại chủ liền mím môi mỉm cười, đưa bàn tay gâu lên vẫy rồi nói: “Ngoại trừ hai vị tiểu công tử này, ta còn mang về một người đàn ông chín chắn.”

Lòng hiếu kì của tất cả mọi người liền dâng trào đến đỉnh điểm. Ai nấy đều thò cổ ra, háo hức nhìn về phía sau lưng của hai vị công tử trẻ tuổi.

Không để mọi người phải chờ đợi lâu, từ sau lưng của Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song, một người lưng còng, thiếu răng cửa từ từ bước ra, mỉm cười hét lớn: “Xin chào mọi người, ta đã tới muộn... để mọi người phải đợi lâu.”

Lặng như tờ...

Người bước ra chính là lão bá đánh xe một lòng một dạ, người đã hạ quyết tâm hết lòng hết sức cúc cung tận tụy phục vụ cho nữ trại chủ.

Tiếp đó, tất cả các nữ thổ phỉ của toàn sơn trại đều chán nản, đau buồn bước về nơi ở của mình.

Không lâu sau, cả đỉnh núi chỉ còn lại mỗi mấy người Ngũ Thập Lang.

Nữ trại chủ mỉm cười, đưa tay sờ tai, ngẩn ngại nói với lão bá đánh xe: “Bọn họ đều thích những người làn da nồn nà, khuôn mặt trơn tru.”

Lão bá đánh xe nước mắt long lanh, đôi mắt u sầu nhìn sang Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song rồi than thở đầy muộn phiền: “Tất cả chuyện tốt hiếm có đều bị hai người họ chiếm hết cả rồi.”

Phụt!

Ngũ Thập Lang kích động đến mức phun cả nước miếng ra ngoài.

Lão bá đánh xe này thực sự quả là có tài!

Chương 8: Cuộc chia tay tạm thời

Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang bị nhốt trong cùng một căn phòng.

Cứ sau một tuần trà, người canh gác trong ngoài lại thay đổi, tất cả các chị em trong sơn trại đều xếp hàng để được đến thưởng

thức vẻ đẹp của Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song.

“Ây da, ây da, tỉ xem bộ dạng của chàng kìa, thật khiến cho người ta xót xa. ”

“Đúng thế, đúng thế, chỉ muốn ôm ngay vào lòng, hôn lên má vài cái.”

Những người đến thưởng ngoạn đứng vây quanh, liên tục đưa lời tán tụng.

“Vô Song, huynh cố gắng nhẫn nhịn! Kiên cường, phải kiên cường lên!”

Lãnh Vô Song đã rút kiếm lần thứ ba mươi, gân xanh trên bàn tay đã nổi hết lên, hàn khí phát ra từ ánh mắt có thể khiến cả amột hồ nước bị đóng băng.

Ngũ Thập Lang lập tức ôm chặt chàng từ phía sau rồi đưa tay vuốt nhẹ mái tóc phía sau lưng chàng giống như thể đang chải lại lông cho một con báo bị chọc giận.

“Trấn tĩnh, trấn tĩnh, Vô Song! Chúng ta phải thật bình tĩnh!”

Lãnh Vô Song hắng giọng một tiếng, nhìn sang Ngũ Thập Lang mặt mày tràn đầy lo lắng, sau đó nhắm mắt lại, không nhìn nữa cho đỡ bức lòng.

Để lại một mình Ngũ Thập Lang nở nụ cười rạng rỡ nghênh đón những người phụ nữ tới đây thưởng ngoạn.

May mắn là nữ trại chủ đã lên tiếng dặn dò từ trước: chỉ được ngắm nhìn từ xa, không được lại gần sờ mó. Cho nên, những nữ

thổ phỉ khác đành phải đứng thưởng ngoạn khoảng cách ngoài mười bước, lấy một chiếc bàn làm vách ngăn, họ liên tục chỉ chỗ về phía Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song.

“Các người nói đến lúc nào thì đại dương gia sẽ động đến hai chàng?”

“Không biết được”. Mấy nữ thổ phỉ đứng cách đó mười bước không ngừng thì thầm, bàn tán.

“Nếu là ta, vừa bắt được là sẽ xông tới luôn, hôn lên môi chàng, “ăn” lưỡi của chàng.”

Lãnh Vô Song vẫn nhắm nghiền mắt, vẻ mặt không chút biểu cảm.

Có điều Ngũ Thập Lang thì sắc mặt bắt đầu nhợt nhạt, sau đó lặng lẽ nhắc ghế lên, đặt ra trước mặt Lãnh Vô Song rồi ngồi xuống, giấu chàng ở phía sau lưng mình.

“Này, tiểu ca, hai người ngồi cách xa nhau một chút, chàng ngồi như vậy, làm sao chúng ta ngắm được?”. Rất nhanh sau đó, một nữ thổ phỉ tức giận lên tiếng, đưa tay chỉ về phía Lãnh Vô Song. “Chúng ta muốn được ngắm chàng!”

Ngũ Thập Lang nhìn qua, chẳng thèm để ý đến bọn thổ phỉ, vừa lắc đầu vừa cười tít mắt, ngân nga giai điệu bài **Mười tám sờ**, sau đó chuyển sang bài **Bông hoa lái**.

Thấy thế, các nữ thổ phỉ đến thưởng ngoạn vô cùng tức giận, giọng nói vì thế cũng vút cao lên, có mấy người còn kích động vượt qua cả chiếc bàn phân định ranh giới mười bước, định phi thân qua.

“Có chuyện gì thế?”

Cánh cửa mở bật ra, người đi vào là đại dương gia vai hùm eo gấu.

Tất cả mọi người đều phần nộ, chỉ vào Ngũ Thập Lang rồi nói: “Tên tiểu tử này ngồi chặn mất mỹ nhân ở đằng sau, khiến bọn em không nhìn được.”

Ngũ Thập Lang mỉm cười tươi roi rói, vẫy tay chào nữ trại chủ: “Xin chào đại tỉ xinh đẹp!”

Nổi tức giận của nữ trại chủ nhanh chóng tan biến theo khói mây, dịu dàng cất lời hỏi: “Chàng cho mọi người ngắm đại ca của mình có được không?”

Ngũ Thập Lang lắc đầu, đưa một ngón tay ra lắc qua lắc lại, đôi mắt cười tít thành vầng trăng khuyết, chậm rãi nói: “Ta không muốn.”

Nữ trại chủ đột nhiên kích động, đập mạnh lên bàn, hét lớn: “Chàng đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt...”

Mới nói được nửa câu, ánh mắt của ả đột nhiên đờ đẫn nhìn về phía đó, kinh hãi vô ngần.

Bởi vì Ngũ Thập Lang đã rút thanh kiếm vàng phía sau lưng Lãnh Vô Song ra rồi đặt lên cổ chàng. Vừa run run cầm thanh kiếm, cô vừa biểu lộ nét mặt bi phẫn.

“Chàng muốn làm cái gì thế?”. Các nữ thổ phỉ ngay lập tức nhao

nhao hỏi.

“Các người mà còn bước lại gần đây, huynh ấy nhất định sẽ không thể chịu nổi. Một khi không chịu nổi nữa, huynh ấy chắc chắn sẽ rút kiếm giết chết ta trước, sau đó tự sát”. Ngũ Thập Lang tỏ ra vô cùng bi phẫn rồi lại nghiêm túc nói tiếp: “Cho nên ta phải động thủ trước.”

Tất cả mọi người đều im bật.

Lãnh Vô Song đang nhắm mắt thanh tịnh từ từ mở mắt ra. Đôi mắt lạnh như nước mùa thu, sáng trong quyến rũ, khóe miệng chàng dần dần, dần dần nhếch lên, ban đầu là một nụ cười nhẹ nhàng thoáng qua, lúc sau liền bật cười thành tiếng.

Trời sinh chàng đã khôi ngô tuấn tú, nhưng do cả năm trời khuôn mặt lãnh đạm, không cảm xúc nên luôn khiến người khác cảm thấy khó gần. Chỉ một nụ cười như vậy thôi đã chẳng khác nào băng tuyết tan chảy, núi băng sụp đổ, sáng ngời rạng rỡ, khiến cho người người phải nhìn không chớp mắt.

“Ngũ Thập Lang, động thủ đi!”. Sau tiếng cười hào sảng, chàng thần nhiên đề nghị, tay cầm lấy lưỡi kiếm, dí sát vào động mạch chủ trên cổ mình rồi nói: “Rạch chỗ này sẽ đi nhanh hơn.”

Ngũ Thập Lang vẫn còn chìm đắm trong nụ cười đầy sức quyến rũ của chàng, thanh kiếm trên tay dần bị buông lỏng, hiển nhiên lúc này, cô đã chìm vào trạng thái mê say đến quên cả lối về.

“Mĩ nhân, đừng làm thế!”. Nữ trại chủ nhún người phi thân qua, nhanh chóng dùng chiếc rìu sắt trong tay đánh bay thanh kiếm trong tay Ngũ Thập Lang ra xa.

Ả lặn vài vòng rồi đứng bật dậy khỏi mặt đất, hùng hổ xông về phía Ngũ Thập Lang.

Đột nhiên bị nữ ác ôn xông tới gần một cách vô duyên vô cớ, Ngũ Thập Lang ngây đờ người, để mặc ả ta dắt mình đi mấy chục bước liền.

“Bọn bay hãy cách ly hai vị công tử này ra, người trẻ hơn sẽ do ta đích thân trông coi!”

Lãnh Vô Song ngay tức khắc quay sang, vô cùng tức giận, mặt bắn ra những tia lửa nóng rực, chàng gần giọng hỏi: “Người định làm gì?”

Đã hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm nay, làm sao chàng lại không nhận ra nữ trại chủ đang muốn uy hiếp mình chứ?

Quả nhiên, nữ trại chủ liền bật cười đắc ý, nhìn sang phía chàng nói: “Chàng chọn đi, tối nay ở cùng ta hay là để vị công tử này tối nay ở cùng ta?”

Ngũ Thập Lang lập tức giãy giụa, đẩy bàn tay của ả nữ tặc kia ra lắc đầu quây quây, nhìn Lãnh Vô Song, nói: “Đừng có đồng ý với ả, đừng làm vậy!”

Lãnh Vô Song mặt không biểu cảm, vô cùng bình tĩnh. Sau một hồi im lặng, chàng cất tiếng: “Được, ta ở cùng với người, nhưng phải thả hấn ra!”. Chàng đưa mắt nhìn Ngũ Thập Lang, ngây người trong giây lát.

Nước mắt long lanh, chan chứa trong khoang mắt Ngũ Thập Lang rất lâu mà chẳng thể trào ra được. Hai tay bị nữ trại chủ

bóp rất chặt, cô đành phải dùng ánh mắt nhìn chăm chăm về phía Lãnh Vô Song. Tiếp đó, như thể đã hạ được quyết tâm, cô nghiêm nghị hét lớn: “Vô Song, hay là chúng ta cùng nhau song phi, chỉ mỗi mình huynh, làm sao đủ thể lực được?”

Lãnh Vô Song suy sụp, suýt chút nữa định xông tới, gõ lên trán cô một cái.

“Im miệng!”

“Được!”

Nữ trại chủ và Lãnh Vô Song cùng lúc lên tiếng, một người thì mặt mày tươi rói như bông hoa giữa kì xuân sắc, hồng hào, ửng đỏ, một người thì khuôn mặt trắng bệch, vô cùng tức giận.

“Đại vương, tỉ tỉ có muốn tam phi không, tính luôn cả phần của lão bá đánh xe nữa”. Ngũ Thập Lang tốt bụng đưa ra lời đề nghị, cứ nghĩ tới khuôn mặt si tình của lão bá là cô lại không kiềm chế được ngay lập tức đưa lời tiến cử.

Khuôn mặt của nữ trại chủ bỗng cứng đờ lại.

Đó là một ông lão yếu đuối, tóc bạc phất phơ, đã mất răng cửa nước bọt tung bay, nếp nhăn trên mặt xếp hết lớp này đến lớp kia như bông cúc Ba Tư, bộ râu cong cớn, bạc trắng, nội khí xung thiên nói: “Tất cả chuyện tốt hiếm có đều bị hai người họ chiếm hết cả...”

Hình ảnh đột nhiên xuất hiện chen ngang này khiến cho nữ trại chủ bất giác ớn lạnh cả sống lưng.

Ả nở nụ cười thẹn thùng, quay sang nhìn mấy tỉ muội còn lại

trong sơn trại, chân thành nói: “Về phần lão bá đó thì coi như phúc lợi để lại cho các chị em, ta đâu thể cướp hết cái đẹp về mình được chứ!”

Hơn nữa biểu hiện của nữ trại chủ còn tỏ ra cực kì tiếc nuối như thể bắt buộc phải chấp nhận cắt khúc ruột của mình đi, cứ như thể lão bá đánh xe đó thực sự rất quý giá, nhưng vì các chị em mà nữ trại chủ đành phải dứt áo buông tay.

Khuôn mặt của những kẻ đứng trong, đứng ngoài căn phòng ngay tức khắc tối sầm lại, sự phẫn nộ âm ỉ bốc cháy trong lồng ngực mọi người.

Vị đương gia này thực quá vô nhân đạo!

Những người có thể chấp nhận được, trại chủ đã một mình bá chiếm, ngay đến kẻ tắt đèn rồi mới dám động chạm mà người cũng không buông tha, chỉ nhường lại các thành phần ma chê quỷ hờn cho đám tiểu tốt, thế không phải là vô nhân đạo thì là gì?

Sau cùng, Ngũ Thập Lang vẫn bị nhốt trong một căn phòng khác.

Người mang cơm tối tới cho cô không ngờ lại là lão bá đánh xe.

Nước mắt đầm đìa khuôn mặt, ông nắm chặt lấy tay Ngũ Thập Lang ghen ngào nói: “Hảo huynh đệ, ta nghe nói đệ đã tiến cử ta, ôi, cảm động quá!”

Ngũ Thập Lang nhìn ông lão, chẳng biết nói gì, nhưng vẫn khách khí nhẹ nhàng đáp: “Đâu có, đâu có, sau cùng vẫn không thành công mà.”

Lão bá đánh xe ngay lập tức trở nên sầu muộn, đứng dậy, quay

người bước đến bên cửa sổ, im lặng ngắm ánh trăng, sau đó quay đầu lại than thở: “Ta biết đại đương gia hay thẹn thùng, bị động. Ta mà kìm nén quá, sợ rằng sẽ đánh mất cơ hội, nhưng nếu lỡ mãng quá thì lại sợ làm nàng ấy hoảng hốt.”

Tiếp đó, ông liền hất mặt sang một bên, cố tỏ vẻ lãnh đạm cất tiếng: “Ta quyết định bắt đầu từ bây giờ trở đi, sẽ noi gương đại ca của đệ, làm một người anh tuấn, lạnh lùng!”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn im bật... Sau lưng ông lão đang đeo hai cành cây, dĩ nhiên là cố gắng bắt chước hình tượng của Lãnh Vô Song.

“Được thôi, lão cứ cố gắng đi!”. Khóe miệng cô khẽ co giật, nhìn theo lão bá đánh xe đưa bàn tay nắm chặt lên cao, ý chí ngạo nghễ kiên cường mở cửa bước ra ngoài.

Nửa canh giờ sau khi dùng bữa tối, một nữ thổ phỉ đến đưa Ngũ Thập Lang đến phòng của đại đương gia.

Nơi ở là một căn nhà mái ngói, có thể coi là đặc biệt nổi trội ở đây. Các căn phòng khác đều âm u, nhàm chán, chỉ riêng phòng của nữ trại chủ được trang trí trên đó rất nhiều hoa tươi. Cảnh tượng này khiến cho Ngũ Thập Lang bất giác nhớ lại nhà xí trong phủ họ Tiêu. Trước kia, Tiêu lão gia rất thích treo hoa tươi phía ngoài nhà xí, định dùng hương sắc tuyệt đẹp của hoa để che khuất những thứ không mấy mỹ miều bên trong.

Đại đương gia nơi đây quả nhiên là tri âm của Tiêu lão gia.

“Đại đương gia, hai vị tiểu công tử đã được đưa tới.”

Ngũ Thập Lang quay đầu lại thì thấy Lãnh Vô Song đang đứng

phía sau mình, y phục đen tựa sắc đêm, mặt trắng như bạch ngọc hai tay chắp sau lưng, ánh mắt đầy mĩ mai, khuôn mặt không biến sắc, nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang nhìn mình, liền lãnh đạm cất tiếng: “Đến rồi.”

Lãnh đạm đứng hai chữ, như thể chàng đang thư thái ở nhà dùng bữa tối xong thì ra ngoài đi dạo rồi bất ngờ gặp được người quen vậy.

Ngũ Thập Lang chẳng biết đáp lại thế nào, đành nhìn chàng khẽ gật đầu.

Trong phòng hình như không chỉ có một mình nữ trại chủ mà còn có một người đàn ông khác. Hai người đang hạ thấp giọng, vội vã tranh luận điều gì đó.

“Tóm lại, đề nghị của quý cung chủ, ta phải suy ngẫm đã, cả trại có biết bao chị em khác, ta không thể nào một mình tự quyết. Tả hữu sứ, mời!”

Cánh cửa được đẩy ra, nữ trại chủ bước ra ngoài trước, theo sau là một người đàn ông mặc toàn đồ đen, ngay cả khuôn mặt cũng bị che lại bằng một tấm vải đen, chỉ để lộ ra một đôi mắt lơnh dài, cổ tình cụp xuống.

Khi đi lướt qua Lãnh Vô Song, người đàn ông đó liền dừng lại giây lát, quay đầu nói với nữ trại chủ: “Đại đương gia, cung chủ có dặn dò: hai người này có thể chơi đùa, nhưng tuyệt đối không được chơi họ đến mức tắt thở.”

Giọng nói của hắn vừa cao vừa mỏng, nghe như đấm vào tai, vô cùng khó chịu.

“Hả? Long cung chủ quan tâm đến cả tiểu tướng công của ta sao?”

Tên hắc y nhân đó khẽ khàng bật cười rồi nói: “Lời của cung chủ, đương gia nghe theo là được rồi”. Nói xong, hắn liền phất tay áo sang, bay xuống như một con nhện lớn, lướt khắp con đường núi khúc khuỷu.

Nữ trại chủ sắc mặt tái xanh, nắm chặt bàn tay lại, đôi mắt đỏ ngầu như vừa nung qua lửa, mãi sau mới quay đầu lại, cười tí mắt nhìn Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song, nói: “Hai mĩ nhân của ta, hai chàng đến rồi sao?”

Lãnh Vô Song quay mặt qua, nhìn theo hướng hắc y nhân kia vút đi, trên mặt thoáng lộ vẻ nghi hoặc, nhưng chỉ vài giây sau đã khôi phục được dáng vẻ lạnh lùng, băng giá như mọi khi, nhả nhấc tà áo lên, cất bước đi vào phòng trước.

Ngũ Thập Lang hơi ngậy người rồi lẻo đẻo theo sau chàng.

“Hả? Không ngờ còn vội vã hơn cả ta”. Khuôn mặt nữ trại chủ tràn đầy vui sướng, vừa vỗ tay hớn hở vừa bước nhanh vào trong phòng.

Trong phòng thấp hai ngọn nến đỏ lớn, làm cả căn phòng sáng rực lên. Lãnh Vô Song đứng bên cạnh giường, dưới ánh nến lấp lánh, mặt chàng sáng như sao, mặt hoa trắng trẻo, trông còn tuấn tú hơn trước đó vài phần.

“Nếu người đã quyết định ở cùng với ta thì hãy để cho hắn ta đi, ta không thích người khác nhìn thấy”. Chàng nhíu chặt đôi mày, mấy ngón tay thon dài đang đặt trên hàng khuy áo, lạnh lùng nói.

Không ngờ chàng lại chấp nhận hi sinh bản thân để bảo vệ Ngũ Thập Lang.

“Không đâu”. Ngũ Thập Lang vội vã chạy tới bên cạnh giường, kéo lấy tay áo chàng, ánh mắt đau thương quay sang nhìn nữ trại chủ, nói: “Ta không muốn rời khỏi đại ca, nếu như tể bắt ta phải ra ngoài, ta sẽ tự sát.”

Thanh kiếm Thư Thanh của cô đã bị mấy nữ thổ phỉ trong sơn thu mất nhưng lúc nói chuyện, cô không hề ý thức được điều vẫn đưa tay ra sau vờ kiếm theo thói quen, nhưng cuối cùng chỉ đành thất vọng.

Nỗi hoảng sợ khủng khiếp nhanh chóng trào dâng lấp đầy trái tim cô.

“Đơn phi hay song phi ta đều không quan tâm”. Khuôn mặt của nữ trại chủ vui sướng hân hoan, nhấc tay lên chỉ về phía Lãnh Vô Song, nói: “Chỉ cần một trong số đó có chàng là ta chịu hết.”

Ánh mắt Lãnh Vô Song lạnh thêm vài phần, sắc mặt nhợt nhạt, mím chặt đôi môi, đưa tay lên tự cởi một cúc áo ra, lạnh lùng nói: “Người đem hãn ta ra ngoài trước đi!”

Dưới ánh nến, làn da dưới cổ trắng trẻo tựa ngọc của chàng hiện ra, tạo nên vẻ quyến rũ không thể dùng lời miêu tả, nữ trại chủ nhanh chóng mất hết cả lí trí, nước miếng không ngừng rớt bên khóe miệng.

Bao năm nay, đại dương gia đã cướp được không biết bao nhiêu công tử, thiếu gia, nhưng đây là lần đầu tiên ả nhìn thấy một người khí thế cao ngạo, khuôn mặt tuấn tú giống như chàng.

Đặc biệt là lúc ở chàng toát ra vẻ lạnh lùng băng giá, lại càng quyến rũ chết người.

“Được, ta sẽ đem tiểu công tử kia ra ngoài ngay lập tức”. Ánh mắt của ả nhẹ lướt qua Ngũ Thập Lang, ẩn chứa sự tiếc nuối. Nhưng rất nhanh sau đó, nữ trại chủ gạt bỏ cảm giác đó. Tiếc nuối cái gì chứ? Dù gì thì thiếu công tử này vẫn ở trong sơn trại của mình, đều là miếng mồi sắp vào miệng mà thôi.

Nghĩ đến đây, nữ trại chủ liền ngẩng đầu lên, chuẩn bị đi về phía Ngũ Thập Lang.

Nhưng Ngũ Thập Lang nhanh chóng xông tới, ôm chặt lấy Lãnh Vô Song, nước mắt ngăn nước mắt dài, hét lớn: “Vô Song, Vô Song, Vô Song...”

Trái tim quá đau đớn nên cô quên khuấy mất mình đang muốn nói gì, cứ nhắc đi nhắc lại tên của Lãnh Vô Song, nước mắt nhạt nhòa nhìn thẳng vào chàng.

Đôi mắt của Lãnh Vô Song đen láy, sáng chói, chứa đựng đầy quyết tâm hi sinh vì nghĩa.

“Ngũ Thập Lang, đi ra ngoài mau!”. Lãnh Vô Song khế bảo. Đây là lần đầu tiên chàng gọi cô là Ngũ Thập Lang, cảm giác vô cùng thân mật, chàng dừng lại một lát rồi nhìn cô mỉm cười, nhẹ nhàng cất tiếng: “Ta là đàn ông, đương nhiên là không để tâm chuyện này, mau... ra ngoài đi!”

“Được rồi, được rồi, ta biết được hai người huynh đệ tình thâm”. Nữ trại chủ vội vã xông tới, kéo Ngũ Thập Lang đang ôm chặt lấy Lãnh Vô Song ra rồi cười nói: “Đại ca của chàng không thích song phi, hôm khác ta sẽ sang tìm chàng, nghe lời, ra ngoài

trước đi!”

Nữ trại chủ rất khỏe, nắm chặt lấy cánh tay của Ngũ Thập Lang, nghiêng răng nghiêng lợi khiến cô rất đau đớn.

“Ra ngoài đi!”. Nữ trại chủ vác Ngũ Thập Lang lên rồi đập mạnh cửa, vứt cô ra ngoài.

Cánh cửa lớn mau chóng sập lại, ngăn cách phía trong và phía ngoài căn phòng thành hai thế giới khác nhau. Ngũ Thập Lang ngồi thụt trên mặt đất, nỗi tuyệt vọng dâng trào toàn cơ thể, trái tim đau đớn đến mức không còn cảm thấy đau nữa, không ngừng co giật hết lần này đến lần khác.

Chắc hẳn chàng đã mang theo quyết tâm cùng xuống địa phủ với nữ trại chủ. Nếu không, một con người kiêu hãnh, ngạo khí ngút trời như chàng, làm sao có thể khuất phục trước một người phụ nữ như thế chứ?

Ngũ Thập Lang ngậy người ngồi thừ bên ngoài căn phòng, toàn thân chẳng còn chút sức lực.

Nếu cô chịu khó đứng dậy, nhìn xung quanh thì nhanh chóng nhận thấy Hắc Phong Trại ngày hôm nay bất thường đến nào. Khắp sơn trại như đang chìm vào giấc ngủ sâu, ngoài tiếng kêu của các loài động vật khác thì tĩnh mịch lạ thường.

“Tiểu Ngũ Thập, lúc cô khóc trông thật xấu quá!”

Hả? Ngũ Thập Lang lập tức ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh đầy nước nhìn thấy một người khoác chiếc áo bào màu tím nhạt đang nhìn mình cười tít mắt.

Khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, cơ thể toát lên mùi hương hoa lan dịu nhẹ.

“Lạc thiếu gia?”. Ngũ Thập Lang nghiêng đầu, lau sạch nước mắt, bỗng chốc lấy lại tinh thần, sáp lại gần, lắp ba lắp bắp: “Lạc thiếu gia, là huynh, Lạc thiếu gia..”

Cô gọi liên miệng, giọng nói còn hơi run, cho thấy rõ sự kinh ngạc, vui mừng khôn xiết.

Lạc Cẩm Phong đột nhiên cảm thấy ngọt ngào vô cùng, nụ cười trên mặt lại càng thêm rạng rỡ, cúi xuống đưa tay phủi bụi trên y phục của cô, vừa phủi vừa mắng yêu: “Y phục gì mà màu sắc xấu thế, khiến cho Tiểu Ngũ Thập của ta mặc vào trông chẳng khác gì con quạ, xấu quá đi mất!”. Lúc nhấc áo khoác ngoài của Ngũ Thập Lang lên, nhìn thấy hình thù chú phượng hoàng bản thiếu nhi, khóe miệng chàng không ngừng co giật: “Hừ, hẳn ta thực sự coi người của bốn thiếu gia là một con quạ.”

Ngũ Thập Lang vội vã nắm chặt lấy bàn tay của Lạc thiếu gia, hoảng hốt nói: “Cứu huynh ấy, cứu Lãnh Vô Song mau!”

Phía trong căn phòng im lìm không có bất cứ tiếng động dị thường nào. Không khí càng yên tĩnh lại càng khiến cho người ta thấp thỏm không yên, chẳng biết trong đó đã xảy chuyện gì.

Đôi tay Lạc Cẩm Phong bỗng dừng khựng lại, nụ cười trên khuôn mặt càng ngọt ngào, cười tít mắt ngẩng đầu lên, trong ánh mắt có chút âm khí tà độc, nhếch miệng nói: “Tại sao ta lại phải cứu hẳn chứ? Trước nay, ta không bao giờ quản chuyện bao đồng của những người không liên quan.”

Ngũ Thập Lang sa sầm nét mặt. Ban đầu, cô tưởng rằng Lạc Cẩm Phong tới thì sẽ mang theo chút hi vọng le lói, ai ngờ, chàng chẳng thềm suy nghĩ đã cất lời từ chối ngay.

Cô ngây thần người ra, miệng há hốc, mắt trân trân nhìn Lạc Cẩm Phong.

Ngũ Thập Lang ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng mím chặt môi, nước mắt đầm đìa, quỳ xuống trước mặt chàng, giọng nói càng bi ai thảm thiết hơn: “Cầu xin huynh, hãy cứu huynh ấy, cứu huynh ấy, cứu huynh ấy...”

Sắc mặt của Lạc Cẩm Phong nhanh chóng biến đổi, nụ cười trên môi hoàn toàn biến mất, tức giận quát lớn: “Cô vì hấn ta mà quỳ trước mặt ta sao?”. Giọng nói của chàng hòa lẫn cả nỗi tức giận và sự đau đớn tràn ngập tâm can.

Ngũ Thập Lang mím chặt môi không trả lời, mắt nhắm lệ nhòa chăm chăm nhìn chàng.

Làn gió lạnh lẽo nhẹ lướt qua hai người, không khí trở nên tĩnh lặng vô cùng. Quỳ một lúc lâu, Ngũ Thập Lang nghiêng rằng nghiêng lợi, từ từ đứng dậy, khuôn mặt lạnh lùng, chậm rãi nói: “Ta sẽ không cầu xin huynh nữa, nếu chẳng may huynh ấy xảy ra chuyện, ta sẽ đi theo huynh ấy.”

Sự cương quyết trong giọng nói của cô, khiến trái tim Lạc Cẩm Phong bỗng thất lại, phần nộ và đau đớn trong lòng dần hóa thành tiếng cười lạnh băng: “Ta có thể cứu hấn, nhưng phải có điều kiện trao đổi.”

Khuôn mặt bừng sáng, Ngũ Thập Lang cười tít mắt, vui vẻ nói: “Huynh cứ nói, chỉ cần huynh nói ra là ta sẽ làm ngay.”

Ánh mắt Ngũ Thập Lang chan chứa niềm khát khao được cứu giúp, cả khuôn mặt bộc lộ rõ sự vội vã chờ mong kết quả càng khiến cho Lạc Cẩm Phong muốn bùng nổ. Chàng lạnh lùng mỉm cười, quay đầu qua liếc nhìn Ngũ Thập Lang, tay chắp sau lưng, thủng thẳng nói: “Ta có thể cứu hần, nhưng cô là người của bốn thiếu gia, ta ghét nhìn thấy cô cứ lẻo đẻo đi theo hần”. Chàng khẽ ngừng lại đôi chút rồi ngẩng đầu lên, bảo: “Ta muốn cô mãi mãi không bao giờ gặp Lãnh Vô Song nữa.”

Mãi mãi không bao giờ gặp Lãnh Vô Song nữa?

Câu nói này như sét đánh ngang tai, khiến trái tim Ngũ Thập Lang như bị ai đó bóp mạnh, đau đớn tựa như đứt từng khúc ruột. Cổ họng nghẹn lại, một hồi lâu sau, cô mới có thể bật ra khỏi miệng chữ “Được...”.

Vừa dứt lời, toàn thân cô như rút hết mọi sức lực.

“Ừm”. Nhìn thấy nét bi thương hiện rõ trên khuôn mặt Ngũ Thập Lang, trái tim Lạc Cẩm Phong càng quặn thắt, chàng cố gắng kìm nén sự khó chịu trong lòng, chậm rãi quay người, khẽ nhắc tà áo, đi lướt qua Ngũ Thập Lang rồi quay đầu lại, lạnh lùng hỏi: “Tại sao còn không đi theo?”

Ngũ Thập Lang định thần lại, lập tức đuổi theo sau.

Lạc Cẩm Phong bước đến trước cửa phòng, nhoẻn miệng mỉm cười, nhắc áo nâng chân, tung cước đập tung cánh cửa thành những mảnh nhỏ.

Ngũ Thập Lang vẫn đứng trước cửa phòng, mãi không dám vào trong.

“Cô không đi vào ư?”. Lạc Cẩm Phong tò mò hỏi. “Không phải lúc này, cô còn rất vội vã sao?”

Lúc này vội vã là bởi sợ người đó không được cứu, còn bây giờ do dự là vì không muốn nhìn thấy chàng gặp chuyện chẳng lành. Ngũ Thập Lang nghiêng chặt răng, không nói tiếng nào, bước vào trong phòng.

Căn phòng tràn ngập ánh nến, im lìm tĩnh lặng.

Lãnh Vô Song khoác y phục màu đen, quay lưng lại phía hai người, mái tóc đen huyền như lụa buông xõa trên bờ vai. Chàng đang đứng bên cạnh giường, một tay bám vào thành giường, một tay cầm thanh kiếm mềm, hơi thở gấp gáp.

Nghe thấy tiếng động, chàng chậm rãi quay người lại.

“Vô Song, tại sao huynh lại có được kiếm?”. Ngũ Thập Lang nhanh chóng chạy lại gần, nhưng vừa nắm được tay áo của chàng thì cô bỗng bị một cơn gió kì lạ cuốn lại chỗ Lạc Cẩm Phong.

“Tiểu Ngũ Thập, xem ra cô không vào đây thì hẳn vẫn ổn chán”. Lạc Cẩm Phong lạnh lùng nhoẻn miệng cười, kéo Ngũ Thập Lang lại chỗ mình rồi đưa mắt nhìn về phía chiếc giường, nữ trãi chủ đang trợn trừng mắt nằm trên đó, cổ họng bị cửa một đường mỏng, máu liên tục trào ra từ vết cửa.

“Đây chính là thanh kiếm thứ hai của huynh đài?”. Lạc Cẩm Phong lên tiếng rồi mỉm cười quay sang nhìn Ngũ Thập Lang. “Trước kia đã sớm nghe nói đến thanh kiếm thứ hai của công tử

Vô Song, kiểm xuất người vong, thế nhưng chưa ai nhìn thấy thanh kiếm đó cả. Thì ra là một thanh kiếm mỏng quẩn quanh thất lưng.”

Lãnh Vô Song ôm lấy ngực, khó nhọc quay người lại, thân hình bỗng nhiên khựng lại, lạnh lùng nhìn Ngũ Thập Lang đang bị Lạc Cẩm Phong ôm vào lòng, khẽ ho một tiếng rồi cất lời: “Lại đây!”. Giọng nói rất bé, dường như chẳng còn chút sức lực nào.

“Ngũ Thập, cô dám?”. Lạc Cẩm Phong siết chặt cánh tay của Ngũ Thập Lang hơn, nhìn Lãnh Vô Song đầy thách thức, mỉm cười vô cùng tươi tắn: “Công tử Vô Song, Tiểu Ngũ Thập của ta không thể tiếp tục đi theo huynh đài được nữa.”

Ngũ Thập Lang nhìn Lãnh Vô Song rồi ử rử cúi đầu.

“Lại đây!”. Giọng nói của Lãnh Vô Song to hơn đôi chút, tiếp theo đó là tràng ho dữ dội, một dòng máu rỉ ra bên khóe miệng. Chàng cau chặt đôi mày, đưa tay lên lau đi như không có chuyện gì.

Sau đó, chàng lại đưa tay vẫy Ngũ Thập Lang, nói: “Cô, lại đây!”

Nhìn thấy tia máu tuôn ra từ khóe miệng Lãnh Vô Song, Ngũ Thập Lang vô cùng hoang mang, sợ hãi cất lời hỏi: “Tại sao huynh lại nôn ra máu, có phải là bị thương không?”

Nói xong, cô khẽ đẩy cánh tay của Lạc Cẩm Phong ra, chuẩn bị bước đến bên chàng.

“Tiểu Ngũ Thập cô đừng có quên chủ nhân của mình là ai đấy!”. Lạc Cẩm Phong tức giận nói.

“Cô cũng đừng quên rằng bây giờ, cô vẫn đang trúng độc của ta!”

Ánh mắt của Lãnh Vô Song đột ngột trở nên lạnh buốt, nhìn chằm chằm về phía Lạc Cẩm Phong. “Ngũ Thập Lang, cô lại đây!”. Lần này, giọng nói của chàng rất lớn, mang theo cả sự phẫn nộ, hàn khí toát ra lạnh tới mức có thể đóng băng toàn bộ sơn trại này.

“Lãnh Vô Song, lúc này, huynh đã hao tổn chút công lực cuối cùng còn sót lại trong người, lúc này lực phủ ngũ tạng đều bị tổn thương, vậy mà còn bảo Tiểu Ngũ Thập đi theo huynh ư? Huynh tự nhận thấy mình có đủ năng lực để bảo vệ cô ấy không?”. Lạc Cẩm Phong khoanh tay đứng nhìn chàng, mỉm cười hỏi: “Ta và huynh, rốt cuộc ai thích hợp ở bên cô ấy hơn?”. Nói xong, chàng khẽ rung tà áo màu tím nhạt của mình, dưới ánh nến lung linh, nhìn chàng tựa ngọc, khí thế ngút trời.

Lãnh Vô Song vẫn lạnh lùng nhìn Lạc Cẩm Phong, một tay ôm lấy ngực, một tay men theo cạnh bàn, từng bước từng bước chậm rãi tiến tới rồi đột nhiên dừng lại ở chỗ cách Ngũ Thập Lang năm bước chân, sau đó đưa tay ra, giọng nói vô cùng ấm áp, dịu dàng: “Cô có tin ta đủ khả năng bảo vệ cho cô không? Nếu tin ta thì bước lại đây!”

Chưa bao giờ ánh mắt chàng sáng như thế, căn chứa trong đó sự kiên định vô ngần.

Ngũ Thập Lang mím môi, đưa tay ra không hề do dự, khẽ đặt bàn tay của mình vào tay Lãnh Vô Song. Khi bàn tay hai người chạm nhau, một dòng điện kì lạ lan truyền đến tận trái tim họ, thân thể cả hai cũng theo đó mà rung lên. Lúc ánh mắt giao nhau, họ cùng nở trên môi nụ cười dịu nhẹ như liên hoa bung cánh.

Cứ như vậy nhìn vào mắt nhau, cho tới khi biến cặn đá mòn.

“Ngũ Thập Lang, cô nghĩ ta mù rồi sao?”, sắc mặt tím xanh, Lạc thiếu gia đưa tay kéo Ngũ Thập Lang lại phía mình.

“Bốp”- Thanh kiếm mềm của Lãnh Vô Song phóng vụt tới, không mang theo chút công lực nào nhưng vẫn đánh bay bàn tay đang kéo ống tay áo của Ngũ Thập Lang.

“Nam nữ thọ thọ bất tương thân”. Lãnh Vô Song lạnh lùng nói, ánh mắt sáng tựa sao Khuê, rồi chàng đưa tay kéo Ngũ Thập Lang ở phía trước lại, giấu phía sau lưng mình, hiên ngang đứng chắn trước mặt cô. “Lạc trang chủ, đừng có động chân động tay với nữ nhi như thế!”

Lạc Cẩm Phong bật cười, đôi môi màu hồng đào khẽ cong lên, chàng khoanh tay trước ngực rồi lùi về phía sau vài bước, học theo dáng vẻ của Lãnh Vô Song lúc này mà đưa tay ra, dịu dàng gọi Ngũ Thập Lang: “Cô lại đây, rồi ta sẽ đưa cô đi tiểu ngạo giang hồ, thưởng thức tất cả các món ngon trong thiên hạ.”

Khóe miệng khẽ co giật, Lãnh Vô Song cảm nhận được bàn tay chàng đang nắm lấy khẽ chuyển động, trong lòng không khỏi bất an, thấp thỏm.

Quả nhiên là vậy, vị cô nương ngốc nghếch đứng sau lưng chàng vừa nghe thấy lời đề nghị hấp dẫn này liền thò đầu ra, hỉ hả lên tiếng: “Lạc thiếu gia, thật là lời cuốn quá, có đảm bảo bữa nào cũng có thịt ăn không? Còn nữa, ta muốn được ở phòng thượng hạng!”. Bàn tay Lãnh Vô Song đột nhiên nắm chặt lại, khiến Ngũ Thập Lang đau nhói, cô ngay lập tức thò đầu ra, bổ sung thêm câu nữa: “Thế nhưng những điều này, Vô Song cũng có thể

làm cho ta.”

Lãnh Vô Song quay đầu lại, ánh mắt trước nay vẫn lạnh giá như băng bỗng ấm áp hẳn lên, yên lòng thở phào một tiếng rồi vo nhẹ lên đầu cô thay cho lời tán thưởng.

“Được, ta sẽ đưa cô đi, cho ăn thịt ngon, ở phòng thượng hạng!”

Vô Song công tử đột nhiên đưa ra lời đảm bảo khiến Ngũ Thập Lang nhanh chóng hứng khởi, nũng nịu nắm lấy tay áo chàng, vậy được, chúng ta cùng nhau tiểu ngạo giang hồ, ăn hết mọi ngon khắp thiên hạ.”

Vì nhìn thấy hai con người trước mặt tình tứ như thế ở chốn không người, Lạc Cẩm Phong đã tức lại càng thêm bức, giọng nói càng ngọt ngào hơn trước: “Cô đến bên cạnh ta, ta sẽ giải độc của ta trong người cô.”

Ngũ Thập Lang ngay lập tức cau mày, đưa tay vò đầu, ra vẻ đắn đo suy nghĩ.

Lãnh Vô Song lập tức khôi phục thái độ lạnh nhạt như thường ngày, giọng nói lãnh đạm, quay sang bảo: “Không cần đâu, Ngũ Thập Lang, đằng nào mà cô chẳng trúng loại kịch độc nhất thiên hạ rồi, những loại độc vớ vẩn tép riu khác, thêm hay bớt đi thì cũng chẳng hề hấn gì.”

Sắc mặt của Ngũ Thập Lang và Lạc Cẩm Phong đột nhiên sa sầm lại.

Người đàn ông này nói chuyện thật thà đến mức người khác chỉ muốn đánh cho mấy chưởng.

“Vậy thì chúng ta không nói đến Ngũ Thập Lang nữa. Lãnh Vô Song, lẽ nào huynh không biết lục phủ ngũ tạng của mình đã bị tổn thương nghiêm trọng?”. Lạc Cẩm Phong từ từ rút tay lại, mỉm cười rạng rỡ nhìn Ngũ Thập Lang. “Nếu huynh không kịp thời trị thương, ta e rằng sau này không còn cơ hội khôi phục lại nữa.”

Lãnh Vô Song im lặng nhìn Lạc Cẩm Phong, bàn tay nắm lấy tay của Ngũ Thập Lang càng siết chặt hơn.

“Trong tay ta vừa hay có một loại thuốc thần kì, đảm bảo huynh uống vào là sẽ hoàn toàn hồi phục”. Nói xong, Lạc thiếu gia lấy một chiếc bình bằng ngọc trắng từ trong áo ra, cầm chiếc dây buộc cổ bình lắc qua lắc lại. Chiếc bình ngọc trắng quay mấy vòng quanh ngón tay thon dài của Lạc thiếu gia rồi từ từ chùng xuống.

“Thiên Kim Phương?”. Lãnh Vô Song nheo mắt nhìn rồi lãnh đạm hỏi.

Lạc Cẩm Phong mỉm cười duyên dáng trả lời: “Đúng vậy, đây chính là Thiên Kim Phương trong truyền thuyết.”

Trái tim Ngũ Thập Lang đập rộn lên. Thiên Kim Phương Trong **Giang Hồ Chí** đã từng ghi, cho dù bị nội thương nghiêm trọng đến mức nào, chỉ cần dùng một viên Thiên Kim Phương là có thể hồi phục hoàn toàn. Đó thực sự là một loại thuốc quý mà nhà nhà cần có, hành tẩu giang hồ nên mang theo. Đáng tiếc là ngàn vàng khó mua được, bao nhiêu năm nay vẫn nghe nói có tồn tại loại thuốc này nhưng chưa một ai từng được dùng Thiên Kim Phương. Thế nên, công hiệu của nó có thực sự thần kì như vậy không đương nhiên cũng trở thành một câu đố.

“Ngũ Thập Lang, chỉ cần cô qua đây và hứa từ giờ trở đi không bao giờ gặp Lãnh Vô Song nữa thì ta sẽ cho cô viên thuốc này”. Lúc này, mọi nhắ nại của Lạc Cẩm Phong đã hoàn toàn biến mất, chàng phẫ nộ lớn tiếng. “Cô cũng đừng quên rằng lúc này, ở ngoài kia, cô đã hứa với ta là cả đời không gặp Lãnh Vô Song nữa đấy!”

Từ trước đến nay, chàng chưa bao giờ hạ giọng cầu xin ai, đặc biệt là phụ nữ. Toàn là mấy cô gái cầu xin, năn nỉ ỉ ôi chàng, hứa hẹn yêu thương chàng chứ bản thân chàng chưa bao giờ cầu khẩn ai cả. Bởi vậy, Ngũ Thập Lang càng từ chối, chàng lại càng cảm thấy không cam lòng.

“Không cần đâu!”. Đáp án sau cùng lại là do Lãnh Vô Song đưa ra, chàng nộ khí xung thiên, kéo mạnh Ngũ Thập Lang, nói: “Chúng ta đi thôi!”

Nhưng cô chẳng hề bước đi, đứng chôn chân một lúc rồi ngại ngùng nói: “Không đâu, Vô Song, đúng là ta đã hứa với huynh ấy như thế”. Chỉ hít thở nhẹ cùng có thể ngửi thấy hơi lạnh lẫn khuất trong không khí, cô chẳng dám ngẩng đầu nhìn Lãnh Vô Song đang ngày một thêm tức giận.

“Nữ tử thì giữ lời hứa làm gì”. Lãnh Vô Song nhẹ nhàng nói, nhìn Lạc thiếu gia bằng ánh mắt vô cùng khinh bỉ rồi thản nhiên quay sang bảo Ngũ Thập Lang: “Cô là nữ nhi, lại không phải người trong giang hồ, hứa hẹn gì với Lạc thiếu gia? Không tính cũng được!”

Không tính cũng được?

Không ngờ Lãnh Vô Song cũng có thể nói thế?

Ngũ Thập Lang kinh ngạc ngược mắt lên nhìn Lãnh Vô Song. Không phải chứ? Chàng vừa kêu cô nuốt lời sao?

Khóe miệng của Lạc Cẩm Phong liên tục co giật, nếu không phải tận mắt chứng kiến, tận tai nghe thấy thì chàng tuyệt đối không bao giờ tin rằng công tử Vô Song chấn thiên hạ lại có thể nói ra những lời ngang ngược một cách thản nhiên, lạnh lùng đến thế.

Hơn nữa còn tỏ ra vô cùng hợp tình hợp lí!

“Vậy thì Thiên Kim Phương cô cũng không cần nữa?”. Lạc Cẩm Phong neho neho mắt, gằn giọng hỏi, bàn tay nắm chặt lại. Từ trước đến nay, chàng chưa bao giờ loại bỏ việc giải quyết vấn đề bằng vũ lực, nhưng đối phương một người thì thân mang trọng thương, một người chỉ là một nữ nhi chân yếu tay mềm, bảo chàng làm sao có thể động thủ được chứ?

“Ta cần!”. Ngũ Thập Lang nhanh nhẩu đáp trước rồi vội vã hất tay của Lãnh Vô Song ra. Hai tay ôm chặt lấy đầu, trước ánh mắt sắc lạnh của công tử Vô Song, cô lặp lại câu nói một lần nữa với giọng nhỏ nhẹ hơn: “Ta muốn có Thiên Kim Phương.”

Lạc thiếu gia ngay lập tức bật cười lớn. Như bông hoa lan mới bung cánh, thanh nhã, tuyệt đẹp, mang theo chút ngạo khí của kẻ chiến thắng, chàng một lần nữa nhìn Lãnh Vô Song đầy thách thức. “Cô muốn thì đích thân lại đây mà lấy!”. Chàng đưa tay ra, lòng hân hoan vô cùng, nhịp tim vì thế mà cũng mất đi kiểm soát, sự đặc ý hiện rõ trên khuôn mặt.

“Cô mà qua đó, ta sẽ không uống.”

Ngũ Thập Lang mới đi được hai bước bỗng đứng khựng lại vì câu nói của chàng. Cô quay ngoắt đầu lại, nhìn Lãnh Vô Song bằng ánh mắt tức giận: “Huynh không uống thuốc thì ta sẽ không đi tìm thuốc giải nữa.”

Không đi tìm thuốc giải thì chắc chắn cô sẽ chết thê thảm hơn chàng.

Hai người nhìn nhau chằm chằm một hồi lâu, sau đó, Lãnh Vô Song dần dần bình tĩnh trở lại, đôi mắt sâu tựa biển cả tuy vẫn chú mục vào cô nhưng không còn cản trở cô nữa.

“Không được tiếp xúc cơ thể!”. Chàng không cản trở nữa nhưng vẫn không nhịn được, lạnh lùng cảnh cáo Lạc Cẩm Phong.

Nhìn điệu bộ của Lãnh Vô Song, Lạc Cẩm Phong bật cười, quay sang đã thấy Ngũ Thập Lang từng bước từng bước tiến lại bên mình, chàng liền đưa tay nắm lấy cô.

Ngũ Thập Lang rút tay ra, nghiêng đầu cười tí mắt, chỉ về phía Lãnh Vô Song, nói: “Huynh đưa thuốc cho huynh ấy, ta sẽ đi theo huynh, sau này không chủ động tìm gặp huynh ấy nữa.”

Ánh mắt chan chứa niềm vui sướng, Lạc Cẩm Phong cúi xuống nhìn Ngũ Thập Lang rồi nói: “Cô làm thế nào để ta tin rằng cô sẽ không nuốt lời?”. Chàng đưa mắt về phía Lãnh Vô Song, khẽ mỉm cười. “Nói cho cùng thì lúc này cũng có người từng tuyên bố nữ nhi không cần phải giữ chữ tín mà.”

Ngũ Thập Lang cau mày, đưa tay lên vò đầu bứt tai, nghĩ ngợi một hồi, bỗng dưng mắt sáng rực lên, hứng khởi nói: “Cái này đơn giản”. Cô đưa tay lên trời, thành khẩn lập lời thề. “Nếu như

ta, Ngũ Thập Lang nói lời không giữ lời thì sẽ bị..."

Cô còn chưa nói hết câu thì Lạc Cẩm Phong đã đưa tay đặt lên môi cô, mỉm cười nói: “Những lời quỷ quái, thề thốt, ta không tin. Có điều, nể tình cô đã vì bốn thiếu gia mà lập lời thề độc, ta sẽ tin cô thêm lần nữa.”

Không biết vì lý do gì mà khi nhìn thấy Ngũ Thập Lang đưa tay lên thề độc, trong lòng chàng bỗng cảm thấy hoang mang, bất an vô cùng, chỉ sợ những lời thề độc địa đó sẽ ứng nghiệm lên người cô.

Lạc thiếu gia buông chiếc bình ngọc trắng trên tay mình ra rồi ném đi. Lãnh Vô Song đưa tay bắt lấy, không do dự, lấy viên đan nho nhỏ ra, cho ngay vào miệng. Sau đó, chàng khoanh chân, nhắm mắt, tịnh tâm ngồi xuống, điều tiết nội thương.

Từ đầu đến cuối, chàng chẳng thèm nhìn Ngũ Thập Lang lấy một lần, khiến cô không khỏi chua xót, đau đớn, mím chặt môi, cố gắng kìm nén để nước mắt không trào ra khỏi mí mắt.

“Ánh mắt ấy của cô đáng lẽ phải hướng về bốn thiếu gia đây mới đúng!”. Lạc Cẩm Phong quay đầu Ngũ Thập Lang lại phía mình rồi đưa tay lau đi những giọt lệ cuối cùng cũng lăn dài trên gò má cô. Chàng nhìn Ngũ Thập Lang vô cùng dịu dàng, mỉm cười nói: “Lần này, cô phải theo sát bốn thiếu gia, không được phép tự tiện bỏ đi!”

Giọng chàng ấm áp, nhẹ nhàng như lời dăn dò giữa một đôi tình nhân, nhưng lại khiến cô bất giác ớn lạnh cả sống lưng, sau đó không nói lời nào, lặng lẽ đi theo sau.

Trong đầu cô tự dưng nảy ra một câu bình luận: Lạc thiếu gia

dịu dàng thật khiến người khác phải kinh hoàng!

Lãnh Vô Song ngồi phía sau, đôi mi khẽ rung động rồi nhắm nghiền lại, bàn tay đặt trên đùi hết nắm vào rồi lại thả ra, cuối cùng chàng cũng bỏ ngoài tai được những lời vừa nghe thấy, nỗ lực vận khí một lần nữa, bắt đầu tịnh tâm điều chỉnh khí huyết trong người.

Vừa bước được vài bước, Lạc thiếu gia bỗng quay người lại, cất giọng nói lớn: “Công tử Vô Song, ta quên mất không nói cho huynh biết, ta chỉ hạ thuốc mê những người trong sơn trại, sau hai canh giờ nữa, bọn họ sẽ tỉnh lại hết, thế nên, tốt nhất là trong hai canh giờ tới, huynh phải điều công vận khí xong.”

Nếu không...

Chàng nhoẻn miệng cười, trong lòng khắp khởi mừng thầm, nếu không thì các nữ thổ phỉ ở Hắc Phong Trại sẽ hạnh phúc vô cùng. Đương nhiên nếu chuyện này xảy ra, chàng sẽ không thể để cho Ngũ Thập Lang biết được

Chương 9: Khổ sở sống bên nhau

Lạc Cẩm Phong dẫn Ngũ Thập Lang chậm rãi dạo bước trên đường cái quan, vừa đi vừa ngắm cảnh.

“Công lực của huynh ấy có khả năng hồi phục không?”.

“Không thể”. Lạc Cẩm Phong lạnh lùng nhìn Ngũ Thập Lang. “Bây giờ, người cô đi theo này giờ là ta, thế nhưng, kể từ khi xuống núi, câu hỏi nào của cô cũng liên quan tới hấn ta.”

Ngũ Thập Lang mím môi, nước mắt đã long lanh.

Kể từ khi gặp Lãnh Vô Song, nước mắt của cô tuôn nhanh vô cùng, lúc nào cũng sẵn sàng trực chờ long lanh trong hốc mắt, trông cực kì đáng thương.

“Thu ngay nước mắt của cô lại! Ta không phải là Lãnh Vô Song, nước mắt của phụ nữ đối với ta không có chút tác dụng nào hết.”

Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trái tim của chàng khẽ quặn thắt, đau đớn khôn xiết.

“Thế ta hỏi một câu cuối cùng được không?”. Ngũ Thập Lang sục sục nói.

“Ừm.”

“Tại sao công lực của huynh ấy lại không thể hồi phục được?”

Quả nhiên vẫn là câu hỏi liên quan tới Lãnh Vô Song! Lạc Cẩm Phong quay người đi, ánh mắt muộn phiến, đau đớn rồi đột nhiên bật cười. “Viên thuốc đó chỉ có thể chữa nội thương cho hấn ta chứ không thể khôi phục được công lực cho hấn”. Chàng

dừng lại giây lát rồi cất tiếng hỏi. “Cô có biết tại sao lại như thế không?”

Ngũ Thập Lang lắc đầu.

“Bởi vì hắn ta bị tẩu hỏa nhập ma, công lực đã bị huỷ hoại hoàn toàn.”

Lạc Cẩm Phong thở dài rồi lắc đầu, tỏ ra tiếc nuối. “Nếu hắn ta vượt qua kiểm kiếp thì sẽ trở thành kiếm thủ giỏi nhất nhì võ lâm. Không hiểu nổi sao lúc ấy, hắn ta lại phân tâm mà không vượt qua được. Tuý Nhược Lưu Vân khi phản lại thì vô cùng nguy hiểm, một khi đã bị tẩu hỏa nhập ma thì khả năng hồi phục là vô cùng khó.”

Nghe Lạc thiếu gia nói thế, Ngũ Thập Lang lập tức sửng người.

Từ đó đến nay, chàng không hề nói cho cô biết rằng mình đã bị tẩu hỏa nhập ma là do phân tâm và thủ phạm gây ra việc đó lại chính là cô.

Ngũ Thập Lang cúi đầu xuống, vẻ mặt vô cùng chán nản, ủ dột.

“Ta nói là khó, nhưng không phải hoàn toàn là không thể”. Nhìn thấy khuôn mặt bi thương, ai oán của Ngũ Thập Lang, Lạc Cẩm Phong thấy vô cùng bất mãn, nhưng cuối cùng cũng chẳng

nhìn được mà buông lời. “Nếu đã thông được những phần kinh mạch bị tắc nghẽn của hãn ta thì sẽ chẳng có vấn đề gì nữa.”

Ngũ Thập Lang ngay lập tức mắt sáng như sao nhìn Lạc Cẩm Phong, lên tiếng cầu khẩn: “Lạc thiếu gia, nếu huynh có thể đã thông được kinh mạch giúp huynh ấy, ta nguyện làm người hầu cả đời cho huynh, có được không?”

Lạc thiếu gia mỉm cười tựa tiểu phi tiểu. “Lạc Hà sơn trang chúng ta nhiều người hầu lắm rồi, cần thêm cô làm gì chứ?”

Ngũ Thập Lang cắn cắn đầu ngón tay, cau mày nói: “Hả? Vậy huynh bắt ta phải đi theo huynh làm gì chứ?”

Lạc thiếu gia im bất một hồi rồi phẩy tay áo, tức giận nói: “Tâm tư của ta đâu dễ để cô đoán biết được. Tại sao ta phải nói cho cô biết? Vợ va vợ vẫn!”

Chàng tức tới mức mặt đỏ phừng phừng, rồi chẳng nói chẳng rằng, khẽ nhún chân một cái, bay vụt lên mây, bay ra chỗ cách đó mấy trăm mét.

Ngũ Thập Lang ngậm ngón tay, ngẩng đầu lên nhìn Lạc thiếu gia ở đằng xa, hét lớn: “Lạc thiếu gia, huynh đi sang đường nhỏ kế bên rồi, mau bay lại đi!”

Đang bay, Lạc thiếu gia bỗng khựng người lại, quay đầu hét lớn: “Ai nói là ta đi nhầm đường? Ta thích đi con đường này đây,

kể cả đi nhầm cũng phải đi tới tận cùng. Cô mau chạy lại đây cho ta!”

Dứt lời, chàng lại tiếp tục bay đi nhanh hơn, bỏ Ngũ Thập Lang lại một khoảng rất xa.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến Ngũ Thập Lang không kịp nói cho chàng biết rằng cách đó không xa có một cái hố rất rất rất rất là to.

Quả nhiên, không bao lâu sau, cô nghe thấy một tiếng “rầm” rất lớn vang lên, tiếp đó là tiếng thét bùng bùng lửa giận kinh thiên động địa: “Ngũ Thập Lang, cô mau lết lại đây cho ta!”

Ngũ Thập Lang vội vã lau mồ hôi trên trán, nhanh chân bước lại gần.

Tới chỗ chiếc hố, ngồi bên miệng hố nhòm xuống, Ngũ Thập Lang thấy tối đen như hũ nút, cảm giác sâu không thể đo được.

Ngũ Thập Lang nghĩ một hồi, quyết định trước tiên phải đo thử xem động sâu bao nhiêu. Cô quay trái quay phải tìm kiếm cuối cùng cũng nhặt được một tấm ngói lớn bằng hai bàn tay của mình.

Tại sao lại phải tìm miếng ngói lớn như thế? Bởi ném tấm ngói lớn xuống dưới kia thì tiếng động sẽ vang vọng hơn.

Cô nhắm mắt, mím môi ôm tấm ngói lớn qua rồi ném mạnh xuống.

“Á...á...”

Không hề nghe tiếng tấm ngói chạm đất mà đổi lại là tiếng thét quỷ khóc thần sầu của Lạc thiếu gia: “Ngũ Thập Lang, có phải là cô không? Cô vừa vút thứ gì xuống vậy? Đập lên đầu ta đau quá!”

Im bật...Ngũ Thập Lang thần người ra.

Vài giây sau, cô lại nghe thấy tiếng Lạc thiếu gia ở phía dưới hét lên đầy bàng hoàng: “Chảy máu rồi...”. Giọng nói vừa kinh ngạc lại vừa run rẩy.

Không khí sau đó đột ngột trở nên tĩnh lặng.

Ngũ Thập Lang thò đầu xuống, nhìn vào chiếc động sâu hoắm, đen mù, cất tiếng hỏi: “Lạc thiếu gia, huynh vẫn ổn chứ?”

Huynh vẫn ổn chứ...vẫn ổn chứ...ổn chứ...ứ...ứ...?

Đáp lại cô chỉ có tiếng vọng của chính mình. Xem ra chiếc hố này không phải sâu bình thường. Ngũ Thập Lang suy nghĩ một lúc rồi run run nhặt một hòn đá nhỏ hơn viên ngói lúc nãy, chỉ bằng khoảng một bàn tay.

Tay vẫn còn run, cô lại vút hòn đá xuống dưới.

Không nghe thấy tiếng hòn đá chạm đất, đổi lại vẫn là tiếng thét tức giận của Lạc thiếu gia: “Lần này lại là thứ gì thế? Ngũ Thập Lang, coi như cô lợi hại, ta đã đổi vị trí mấy lần rồi mà cô vẫn có thể ném trúng được ta.”

Đứng bên cạnh miệng hố, Ngũ Thập Lang nước mắt đầm đìa, Lạc thiếu gia, sao huynh lại có thể vu oan cho người vô tội như thế chứ? Huynh đã đổi rất nhiều vị trí đứng thì Ngũ Thập Lang ta cũng đã phải đổi rất nhiều vị trí vút chứ bộ!

Tiếng nói dưới động vẫn tiếp tục vang lên: “Ngũ Thập Lang, không tìm được dây thừng để kéo ta lên thì cô cũng nhảy xuống dưới này luôn đi!”

Tính cách thiếu gia của Lạc Cẩm Phong lại bộc phát triệt để. Chàng thét lên trong bực dọc.

Ngũ Thập Lang ngẩng đầu lên nhìn trời, không gian đã hoàn toàn chìm trong bóng tối, nơi đây lại ngay dưới chân núi, bốn bề đều là đất đá, không có bất cứ cái cây nào ra hồn cả, chẳng tài nào tìm được một mẫu dây thừng như Lạc thiếu gia yêu cầu.

“Ngũ Thập Lang, cô lại đang làm gì thế?”. Đợi một hồi lâu mà không thấy có hồi âm, Lạc thiếu gia lại mất bình tĩnh cất tiếng hỏi.

“Lạc thiếu gia, nếu không tìm thấy dây thừng thì phải làm sao đây?”. Ngũ Thập Lang hét vọng xuống.

“Không tìm được?”. Lạc thiếu gia nộ khí xung thiên, nghĩ đến chuyện mình ngã xuống hố thật quá xấu hổ, phần nộ hét toáng lên. “Tìm không thấy thì cô phải nhảy xuống đây cùng ta!”

Thế cũng được!

Ngũ Thập Lang thâm nghĩ, nơi đây rừng hoang đồi vắng, cô ở trên này có khi lại bị hổ báo bắt đi thì chết, nhảy xuống dưới ít nhiều còn có Lạc thiếu gia, một “Quân Tử Kiếm” văn võ song toàn.

Chẳng suy nghĩ nhiều nữa, cô liền đưa hai tay lên ôm đầu, nhảy ngay xuống hố.

Cái động này quả nhiên rất sâu, Ngũ Thập Lang nhắm đếm trong miệng. Phải đếm đến mười thì cô mới “hạ cánh” trên thứ gì đó êm êm, mềm mềm.

“Không ngờ đáy động lại mềm mại như thế này...”. Ngũ Thập Lang không do dự đập thêm vài cước lên trên thứ êm êm, mềm mềm đó.

Sau một hồi im lặng là tiếng nghiền răng ken két, tiếp sau đó, âm khí trùng trùng bủa vây đáy động, Lạc thiếu gia dịu dàng cất tiếng hỏi: “Tiểu Ngũ Thập của ta, cô đập thấy thoải mái không?”

Hả? Ngũ Thập Lang mở màn nhìn quanh, hỏi đầy nghi hoặc: “Lạc thiếu gia, huynh đang ở đâu thế?”

“Ồ dưới chân cô đó!”. Giọng nói của Lạc thiếu gia ẩn chứa chút bất lực và tiếng thở dài ai oán, náo nề. “Chân trái của cô đang dẫm lên ngực ta còn chân phải đang đạp lên bụng ta.”

Hả?

Không ngờ lại thành ra thế này, trong bóng tối mịt mù, Ngũ Thập Lang bất giác lui về phía sau vài bước.

“Đáng chết...”. Lạc thiếu gia không kìm được tiếng chửi thề, sau đó, chàng ngán ngẩm nói: “Bây giờ hai chân của cô đều đạp lên mặt ta.”

Im lặng...Ngũ Thập Lang thông minh chọn lựa sự im lặng, sau đó bước qua khuôn mặt của Lạc đại thiếu gia một cách vô cùng thận trọng rồi đi thẳng về phía trước, dưới chân cô lúc này đã là đất đá gồ ghề.

Bước cuối cùng, cô lại đạp trúng bàn tay của Lạc đại thiếu gia.

Lần này, Lạc đại thiếu gia hoàn toàn sụp đổ!

“Ngũ Thập Lang, cô đang cố ý có đúng không?”. Lạc Cẩm Phong nghiêng răng ken két rồi bật cười. “Có phải trong lòng cô đang cảm thấy rất có cảm giác thành tựu không?”.

“Không...không...không hề...”. Ngũ Thập Lang cũng bật cười theo.

“Được thôi, vậy đưa tay của cô cho ta!”

Trong bóng đêm, đôi mắt của Lạc thiếu gia đột nhiên sáng rực lên như hai viên đá quý đen huyền được ngâm trong nước. Ngũ Thập Lang do dự đưa tay ra, cất tiếng hỏi đầy nghi hoặc: “Làm gì thế?”

Lạc thiếu gia chẳng hề đáp lại, cô vừa giơ tay ra, chàng đã chụp ngay lấy, mỉm cười vô cùng vui vẻ, sau đó mở to miệng, cắn một miếng lên ngón tay của cô.

Vốn dĩ chàng định cắn Ngũ Thập Lang một cái thật đau để cho tiểu quỷ này biết vừa này, cô đã đề và đập chàng đau đến chùng nào. Nhưng khi hàm răng vừa chạm vào ngón tay của cô, thì chàng lại chẳng nhẫn tâm nghiền mạnh. Bàn tay cô nhỏ nhắn, mềm mại, thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ của sữa nên dần dần, Lạc thiếu gia chuyển từ cắn sang...ngậm.

Chàng dùng răng nhay nhay từng ngón, từng ngón một trên bàn tay của cô.

“Lạc thiếu gia, huynh đang làm cái gì thế?”. Ngũ Thập Lang hoảng hốt rút tay lại nhưng không được. “Huynh không được cắn ta đâu, lúc này không phải ta cố ý mà, chính huynh bảo ta nhay xuống còn gì.”

Lạc Cẩm Phong thở dài một tiếng rồi dừng lại, ngửi ngửi lòng bàn tay Ngũ Thập Lang rồi hỏi một cách mơ hồ: “Ta bảo cô nhảy thì cô liền nhảy, liệu có phải là minh chứng cho lòng trung thành của cô đối với ta không?”

Ngũ Thập Lang im lặng, hơi thở của Lạc thiếu gia phả nhẹ vào lòng bàn tay cô, ấm ấm mà tê tê như có một dòng điện chạy dọc cánh tay cô.

“Huynh đừng cầm tay của ta nữa!”. Đột nhiên nhớ tới khuôn mặt lạnh giá như băng của Lãnh Vô Song, Ngũ Thập Lang run run nói: “Chúng ta nam nữ thọ thọ bất tương thân.”

Lạc Cẩm Phong quả nhiên dừng ngay hành động của mình lại.

Im lặng trong giây lát, đột nhiên chàng bật cười lớn rồi hân hoan nói: “Ngũ Thập Lang, giữa cô và ta chẳng phải đã “tương thân” từ lâu rồi sao?”

Tuy tâm trạng đang rất vui vẻ nhưng sức nhớ lại câu nói: “Nam nữ thọ thọ bất tương thân” trước đó của Lãnh Vô Song, chàng vẫn cầm chặt bàn tay Ngũ Thập Lang, tức giận nói: “Thọ thọ bất tương thân cái con khỉ, ta cứ để lại vết tích trên cơ thể cô đấy!” rồi há miệng cắn một phát thật mạnh lên mu bàn tay cô.

Rằng chàng càng lúc càng in sâu trên tay cô, dần dần kể rằng chàng bắt đầu cảm thấy tanh tanh mùi máu. Ngũ Thập Lang đau quá, cuối cùng không nhịn được, lấy bàn tay còn lại đập vào chàng liên tiếp rồi khóc lớn: “Bỏ ra, bỏ ra, huynh bỏ ra mau!”

Chàng lập tức dừng cần rồi thè lưỡi ra, dựa theo cảm giác làm sạch hết mọi dấu vết trên bàn tay cô, sau đó buông tay cô ra, mỉm cười nói: “Vết cần sâu thế này chắc chắn sẽ để lại sẹo.”

“Ta không thềm đâu!”. Ngũ Thập Lang rút tay lại, ảo não nói. “Ta không thích để lại sẹo trên người, sau khi lên được phía trên, ta nhất định sẽ đi tìm đại phu chữa trị tử tế.”

Cô vừa nói vừa lùi về phía sau. “Ta đập lên người huynh, huynh cắn lại ta, vậy là hai chúng ta không ai nợ ai hết.”

“Không hết nổi nợ đâu”. Giọng nói của Lạc thiếu gia trầm xuống. “Ngũ Thập Lang, không hết nợ nổi đâu.”

Ngay cả khi không còn quan hệ gì thì chàng cũng sẽ tạo ra một loại quan hệ khác, cứ như vậy mà dây mơ rễ má liên quan đến nhau, miễn sao đừng bao giờ hết nợ là được.

Ngũ Thập Lang không nói gì, vòng tay ôm lấy đùi. Lạc đại thiếu gia sa sầm nét mặt, cũng im lặng không lên tiếng.

Hai người cứ như vậy ngồi cách nhau một khoảng, lặng lẽ không nói lời nào.

Đêm đã vào khuya, gió lạnh hết trận này đến trận khác luôn qua cửa động, truyền xuống tận đáy, Ngũ Thập Lang ôm chặt lấy người, run lên cầm cập.

Trên người cô vẫn mặc bộ y phục màu đen mỏng manh, những bộ quần áo chuẩn bị từ trước khi trời chuyển lạnh đều để trong tay nải hết rồi.

Lần này bị bắt lên núi, ngay cả thanh bảo kiếm Linh Tê cũng bị đoạt mất, cô thực sự đã mất hết tất cả, trên người một đồng bạc cắc cũng chẳng có.

“Cô đang rất lạnh sao?”. Lạc thiếu gia nhìn sang với ánh mắt lấp lánh, mỉm cười gặng hỏi. “Lại đây, bốn thiếu gia cho phép được lấy chút hơi ấm từ trong lòng của ta đây!”

Nói xong, chàng vội giang rộng vòng tay, chờ cô bước tới sà vào.

Ngũ Thập Lang hắt xì hơi một cái rất lớn, sau đó nước mắt long lanh, nước mũi lòng thông than thở: “Mùi hương trên người huynh ta chịu không nổi, ta không thích.”

Sắc mặt lập tức sầm đen lại, Lạc thiếu gia thét lên đầy phẫn nộ: “Ý cô muốn nói là người bốn thiếu gia có mùi hôi?”. Chàng không thể nào tin được, liền giơ tay lên, ngửi lấy ngửi để, hít trên hít dưới, sau đó ảo não nói: “Cô đang nói dối, trên người bốn thiếu gia không hề có mùi hôi.”

Ngũ Thập Lang gãi đầu gãi tai. “Ý ta muốn nói là trên người thiếu gia có mùi hoa, ta chịu không nổi, ngửi vào là sẽ hắt xì hơi liền. Từ nhỏ, ta đã không chịu nổi mùi hoa nên ở trong phủ nhà ta chỉ có cây cỏ xanh mướt chứ chưa từng có hoa hoét gì hết.”

Lạc thiếu gia im bật, không nói thêm gì, lặng lẽ lấy hòn đá lửa ra, gom những cành cây khô trong động lại. Rất nhanh sau đó, cả động sáng rực lên.

“Huynh có đá đánh lửa, tại sao lúc này không lấy ra dùng?”. Ngũ Thập Lang thấy lạ nên hỏi.

Lạc thiếu gia trợn mắt lườm sang rồi không thèm để ý đến cô nữa.

Đang lúc cô nam quả nữ, ở cùng với một tiểu cô nương, không dùng đá lửa đương nhiên là muốn “thừa nước đục thả câu” rồi.

“Cái động này sâu quá!”. Sau khi nhóm lửa lên, Ngũ Thập Lang mới phát hiện ra cái động này khá sâu, phải bằng chiều cao của ba bốn người đàn ông.

“Ừm, đúng là rất sâu, nhưng với khinh công tuyệt diệu của bốn thiếu gia thì cũng chẳng có vấn đề gì cả”. Lạc Cẩm Phong quăng thêm cành cây khô vào đống lửa, ngọn lửa vút cao lên, cả động lại càng thêm rực sáng.

“Thế tại sao huynh lại không nhảy lên?”. Ngũ Thập Lang tò mò hỏi.

“Lúc ban đầu là không có hứng nhảy lên, với lại, ta cũng muốn nhìn thấy dáng vẻ cô nhảy xuống hố”. Lạc Cẩm Phong tựa lưng vào vách đá, mỉm cười nhìn qua, dần dần sắc mặt lại

sầm sì, thở dài một tiếng rồi nói: “Nhưng bây giờ thì dù có muốn cũng không nhảy lên được nữa, vì lúc này, khi nhảy xuống đây, cô đã đè lên người ta, khiến ta bị trẹo chân. Ta tự mình trị thương, chắc cũng phải hai ngày nữa mới lành lặn.”

Cái này gọi là gì chứ? Vừa hại người lại vừa hại mình, đúng là đáng đời! Ngũ Thập Lang trợn mắt lườm chàng.

“Cho nên, có thể nói rằng chính vì cô mà bốn thiếu gia bị kìm chân tại chỗ bắn thủ, tối tăm thế này...”. Lạc thiếu gia nhìn Ngũ Thập Lang ai oán. Dưới ánh lửa, mái tóc của chàng buông xoã trước ngực, mềm mại như tơ, khuôn mặt đẹp như tượng chất chứa đầy ý trách móc, lưng tựa vào tường, tạo nên dáng vẻ vô cùng khoáng đạt. “Ngũ Thập Lang, cô phải chịu trách nhiệm toàn bộ.”

“Ta sao?”. Ngũ Thập Lang trợn tròn mắt, đưa ngón tay chỉ vào mũi mình. “Vậy thì ta nhảy xuống đây, biết tính sổ với ai đây?”

“À, đúng rồi, tại sao cô đột nhiên lại ngoan ngoãn nghe lời thế? Như vậy thật chẳng giống với cô chút nào. Tiểu Ngũ Thập, ta đoán chắc là vì sợ thú dữ đột kích đêm khuya giữa chốn đồng không mông quạnh này nên cô mới nhảy xuống đây đúng không?”

Quả nhiên đoán trúng phóc!

Ngũ Thập Lang tự ti im lặng không nói gì, nhìn vào chỗ củi đang âm ỉ bốc cháy.

“Cô nói xem, phải bồi thường ta thế nào đây?”

Ngũ Thập Lang không trả lời chàng, tiếp tục ôm chân im lặng, một lát sau mới nghiêm nghị lên tiếng: “Ta không thể cứ đi theo huynh mãi được, chỉ có thể đi với huynh đến thị trấn phía trước thôi. Thứ nhất, ta phải đi tìm tiên y để xin thuốc giải, thứ hai là phải xác nhận xem Lãnh Vô Song còn nguy hiểm gì không nữa.”

Cô dừng lại, thất thần nhìn đống lửa. “Ta biết chắc rằng huynh sẽ không đả thông kinh mạch giúp huynh ấy, cho nên, ta sẽ không cầu xin huynh. Thế nhưng, ta nhất định sẽ tìm được người có thể giúp đỡ Vô Song.”

Lần đầu tiên nhìn thấy trên khuôn mặt nhỏ xinh kia xuất hiện vẻ lo lắng, thấp thỏm không yên, trái tim Lạc Cẩm Phong lại nhói đau, nhưng chàng vẫn cố tỏ ra như không có chuyện gì, mỉm cười khẽ nói: “Tiểu Ngũ Thập, thứ nhất, vị tiên y mà cô muốn tìm ta e rằng không thể tìm được nữa, bởi vì ông ấy đã mất hai năm nay rồi. Tuy nhiên, ta có thể giúp cô tìm được đồ đệ của ông ấy. Người đồ đệ đó vừa hay lại là cô cô của bốn thiếu gia”.

Chàng mỉm cười, đặc ý nhìn Ngũ Thập Lang, dưới ánh lửa chiếu rọi, ánh mắt chàng lấp lánh tựa sao đêm: “Cô cô của ta tính cách rất kì quái, hiếm khi chịu chữa bệnh cho người khác, nhưng cô miễn cưỡng có thể coi là người của Lạc Hà sơn trang, chỉ cần bốn thiếu gia ra mặt thì chút độc cồn con trong người cô chẳng là cái gì hết. Còn về vấn đề thứ hai của cô...”. Sắc mặt chàng bỗng

đen sầm lại, sau đó, chàng ngược mắt lên nhìn Ngũ Thập Lang, khẽ thở dài rồi mỉm cười. “Nếu cô phục dịch ta tốt, khiến tâm trạng của bốn thiếu gia vui vẻ, giúp hẳn trị thương thì có gì mà không được?”

“Có thật không?”. Lần này, Ngũ Thập Lang mới thực sự vui sướng, hớn hờ rồi bật cười một cách vô tâm vô tính. “Lạc thiếu gia, ta biết ngay huynh là một người tốt mà.”

Người tốt? Lạc Cẩm Phong mỉm cười đau khổ rồi cố tỏ ra bình thản. “Phải xem xem cô có thể khiến bốn thiếu gia vui được không đã chứ!”. Khoé miệng chàng dần dần nhoẻn lên, đôi mắt cười rạng rỡ. “Ta phải xem biểu hiện của cô trước đã.”

“Được!”. Ngũ Thập Lang nắm chặt tay lại, giải được độc trong người mình hay không, cô chẳng mấy quan tâm, điều quan trọng là phải giúp Lãnh Vô Song hồi phục công lực. Nếu được như vậy thì bản thân cô chịu chút uất ức cũng chẳng đáng gì. Nghĩ vậy, cô liền hạ quyết tâm, hân hoan đón nhận ánh mắt đầy thách thức của Lạc Cẩm Phong, ngẩng đầu nói: “Huynh muốn biểu hiện theo kiểu gì, ta sẽ đáp ứng đầy đủ!”

Cô càng đáp lại nhanh chóng thì trái tim Lạc Cẩm Phong càng quặn thắt.

Tuy rằng lúc này, hai người mặt đối mặt, chỉ cách nhau chưa đến năm bước chân nhưng chàng lại cảm thấy mình và cô chẳng khác nào đang ở hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Một đêm không mộng寐...

Ngũ Thập Lang buồn ngủ đến cực độ, trong lúc mơ màng, cô cảm thấy có thứ gì ấm áp, mềm mại đang bao bọc lấy mình, thoang thoảng hương lan. Cô xoay người, cố tìm một tư thế thoải mái dễ chịu nhất, giang rộng tay ôm chặt lấy thứ ấm áp, mềm mại ấy. Nhờ vào hơi ấm đó mà cô có một giấc ngủ ngon vô cùng.

Lúc tỉnh dậy, cô nhận thấy người mình đang được bọc trong một tấm áo màu tím nhạt, thoang thoảng mùi hương hoa lan, cảm giác dễ chịu không thể diễn tả nổi bằng lời.

“Không ngờ lúc ngủ, cô còn nghiêng răng ken két, đúng là thô lỗ tột đỉnh!”. Lạc thiếu gia buông thông đôi vai, ngồi cách Ngũ Thập Lang khoảng mười bước, tựa lưng vào tường, mỉm cười đón Ngũ Thập Lang vừa ra khỏi giấc nồng.

“Cánh tay của huynh làm sao thế?”. Ngũ Thập Lang ngồi dậy, gỡ tấm áo tím nhạt bọc ngoài người mình ra, đưa tới gần chỗ chàng, mặt đỏ bừng nói: “Huynh mau mặc áo vào đi!”

Lạc Cẩm Phong liếc nhìn cô rồi nhoẻn miệng mỉm cười, nhận lấy y phục, nho nhã, chậm rãi khoác lên người, sau đó lên tiếng: “Cánh tay bị vật nặng đè suốt đêm nên tê dại ấy mà.”

Ngũ Thập Lang nghiêng nghiêng đầu, chẳng hiểu gì cả.

“Cô không hiểu thì bỏ đi!”. Lạc thiếu gia thở dài rồi đứng bật dậy, ngẩng đầu lên nhìn cửa động.

Kì thực, lúc trời sáng, cái động này không đáng sợ cho lắm, chỉ cần chút trợ sức, cho dù không có khinh công cũng có thể trèo lên được.

“Lạc thiếu gia, huynh đang nghĩ gì thế? Lẽ nào chân của huynh vẫn còn đau?”. Ngũ Thập Lang ái ngại hỏi.

“Không...không...không...không phải vấn đề tại cái chân”. Lạc thiếu gia thất thần nói, vẫn ngẩng mặt lên, ngây người nhìn về phía cửa động.

“Vậy thì là vì lý do gì?”

Lạc Cẩm Phong từ từ quay người lại, chấp tay sau lưng, trầm tư suy nghĩ hồi lâu sau mới trả lời Ngũ Thập Lang. “Ta đang nghĩ xem phải làm cách nào thì mới trèo lên một cách nho nhã nhất.”

Dưới Hắc Phong trại, một vị công tử toàn thân mặc y phục màu đen đang đứng đó.

Mặt ngọc như tạc, thân người như cây tùng, sau lưng đeo ba thanh kiếm, một vàng hai xanh, chàng cau mày nhìn con đường nhỏ ở cách đó không xa.

Chàng dần đo suy nghĩ một hồi lâu rồi đưa tay buộc chặt ba thanh kiếm sau lưng, bước nhanh trên con đường lớn dẫn tới thị trấn phía trước.

Để chàng không thể đuổi kịp, Lạc Cẩm Phong nhất định đã đi cả ngày lẫn đêm, chắc chắn bây giờ, hai người họ đã ở thị trấn sau nữa rồi. Nếu chàng không nhanh chóng đuổi theo thì e rằng lần này sẽ lại để tuột mất cô ấy. Vừa mới nghĩ tới đây, chàng bỗng thấy tim mình khẽ nhói lên, liền đưa tay ôm lấy ngực, cố hết sức để kìm nén nỗi đau đớn ấy, chân lại càng tăng tốc.

Chàng hoàn toàn không ngờ được rằng lúc này, hai con người kia đang ở trên con đường nhỏ kế bên đường cái quan, vắt óc suy nghĩ, mất rất nhiều tâm sức để nghĩ ra tư thế trèo lên khỏi động thể nào cho nho nhã nhất.

Lãnh Vô Song đáng thương cứ guồng chân trên đường, không dám ngồi nghỉ, nhưng cho dù chàng có đi nhanh đến mức độ nào thì sau cùng vẫn để tuột mất cơ hội gặp lại Ngũ Thập Lang.

“Ăn lắm không chết được”. Ngũ Thập Lang quay sang lườm Lạc Cẩm Phong với ánh mắt bi phẫn, tức mình cắn hết một nửa chiếc bánh bao lớn trên tay Lạc thiếu gia rồi nói: “Trong lòng ta cảm thấy không thoải mái.”

“Hả? Tại sao thế?”. Lạc thiếu gia nhìn Ngũ Thập Lang từ trên xuống dưới, hớn hở vừa cười vừa nói: “Đừng vậy chứ, nếu ta không mượn đầu của cô dùng một lát thì bây giờ chúng ta vẫn còn ở trong đó, chịu đói chịu khát rồi.”

Ngũ Thập Lang vứt chiếc bánh trên tay mình xuống mặt bàn, tức giận nói: “Huynh để cho người ta yên tĩnh một lát được

không? Bị huynh đập lên đầu một phát như thế, bảo ta sau này làm sao mà cờ bạc được nữa?”. Cô đưa tay lên xoa xoa đỉnh đầu của mình, càng nghĩ càng phẫn nộ. “Bây giờ, ta mới cao có hơn năm thước, huynh đã phá vỡ hoàn toàn giấc mộng nam nhi thân dài bảy thước của ta rồi, có biết không?”

Lạc Cẩm Phong cười hì hì, khom lưng xin lỗi: “Được, được, được là lỗi của ta...”. Đôi mắt sáng lấp lánh tựa sao trời, chàng dịu dàng nói. “Nếu sau này, cô muốn cờ bạc thì cứ đến tìm ta, ta tuyệt đối sẽ không đánh thắng cô một xu. Cả đời luôn luôn thắng bạc bốn thiếu gia, oai phong thế còn gì?”

Lúc này, khuôn mặt cau có của Ngũ Thập Lang mới dần dần dần ra, quay đầu qua, không nói gì, mỉm cười nhìn chàng rặng rỡ.

Thấy tâm trạng của cô đã khá hơn, trong lòng Lạc Cẩm Phong bất giác cũng hân hoan theo, đôi môi hồng nở một nụ cười tươi tắn, để lộ hai cái má lúm đồng tiền nho nhỏ. “Còn nếu cô vẫn trách ta khiến cô không cao được nữa thì có thể dành cả cuộc đời còn lại để trả thù ta.”

Giọng nói của chàng vô cùng ngọt ngào, trong ánh mắt toát lên tình cảm chan chứa mà ngay cả bản thân chàng cũng không hề nhận thấy.

“Hừm”. Ngũ Thập Lang liếc xéo chàng một cái, hai tay khoanh lại trước ngực. “Huynh chỉ được cái tướng bở, ta làm gì có thời gian mà ở cạnh huynh cả một đời?”. Ánh mắt bỗng sáng rực lên, cô đưa tay sờ vào chiếc mũi xinh xinh, thủng thẳng bảo:

“Mai mốt, ta sẽ cùng công tử Vô Song phiêu bạt giang hồ, kéo theo một người hư huynh đúng là chẳng ra thể thống gì hết.”

Khuôn mặt lập tức sa sầm xuống, Lạc thiếu gia lạnh lùng cười nói. “Cô coi hần là bảo vật còn hần chỉ coi cô là một ngọn cỏ khô. Tiểu Ngũ Thập, đừng trách bốn thiếu gia không nhắc nhở cô, những người đàn ông quá đỗi anh tuấn trước nay đều bạc tình. Nếu cô cứ mãi chấp mê bất ngộ như thế thì sau này kiểu gì cũng sẽ đau lòng đấy!”

Chàng hoàn toàn quên khuấy mất một chuyện, bản thân cũng là một trong ba đại mỹ nam nổi tiếng trên giang hồ, giọng nói vô cùng phần nộ, mang theo chút thái độ chỉ hận không giết hết được loại người đó.

“Một ngọn cỏ khô thì đương nhiên là không đáng để mắt rồi. Một ngày nào đấy, ta nhất định sẽ khiến huynh ấy phải biết rằng ta là một đồng cỏ xanh mướt trên thảo nguyên rộng lớn, bao la bát ngát, chắc chắn có thể sánh với thứ bảo vật là huynh ấy rồi!”. Ngũ Thập Lang mỉm cười, nhớ đến dáng vẻ lạnh lùng băng giá của Lãnh Vô Song, trong lòng lại càng ngọt lịm như mật.

Cô vô cùng yêu chàng, đó là sự thật chẳng hề chối cãi được.

“Gỗ mục chẳng thể điêu khắc nổi!”. Đôi mắt u tối, mang theo nỗi bức dọc không tên, chàng tức giận quay lưng lại với Ngũ Thập Lang rồi nói: “Cô là người hầu của bốn thiếu gia, ta đương nhiên không để mặc cho cô tự chà đạp bản thân như vậy được.”

Trong lòng chàng đã hạ sẵn quyết tâm: suốt quãng đường dài từ Hoàng Nam đến đất Thục, chàng tuyệt đối sẽ không để cho Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang có cơ hội chạm mặt.

Không thể gặp mặt thì chắc hẳn sẽ không còn tương tư nữa.

“Lạc thiếu gia, chúng ta cứ thẳng đường cái quan mà tiến sao?”. Ngũ Thập Lang nhìn Lạc Cẩm Phong với ánh mắt đầy hoài nghi. Cô nhớ Lãnh Vô Song luôn chọn những con đường nhỏ, khúc khuỷu, gập ghềnh chứ hiếm khi ung dung tự tại bước trên đường cái quan như thế này.

“Đúng vậy, đi đường cái quan!”. Lạc thiếu gia vừa cười tít mắt trả lời vừa chỉnh đốn lại y phục trên người mình rồi nói tiếp: “Đi đường nhỏ không phù hợp với khí chất của bốn thiếu gia, bụi nhiều, người thưa, lại chẳng có khách điếm lớn. Lẽ nào cô muốn cả ngày phơi mặt trong phong sương, bụi vương đầy người?”

Ngũ Thập Lang “Ồ” lên một tiếng rồi ngây ngô gật đầu. Tuy chàng giải thích khá hợp tình hợp lý nhưng ở một góc khuất nào đó trong lòng, cô lại cảm thấy có gì đó không đúng ở đây.

Còn rốt cuộc không đúng ở điều gì thì cô vắt óc suy nghĩ mãi mà vẫn chẳng ra.

Có điều, nếu được ở khách điếm lớn, bữa nào cũng có thịt ngon, rượu say thì chút khó hiểu nho nhỏ đó hoàn toàn có thể bỏ

qua được.

Lãnh Vô Song đã đi không ngừng nghỉ trên đường suốt ba bốn ngày nay.

Tuy tiết trời đã vào độ cuối thu nhưng vì chàng ngày đêm lên đường nên mái tóc phía trước trán đã ướt đẫm mồ hôi, dính chặt lên da. Chàng không dám dừng lại bất cứ giây phút nào, đi một lèo qua ba thị trấn rồi mới giảm dần tốc độ lại.

“Công tử ở trọ hay dùng bữa ạ?”

Lãnh Vô Song thở dốc, do dự một lúc lâu mới cất tiếng: “Người có nhìn thấy hai vị công tử, một trong số đó dáng người thấp bé, mặc y phục đen không?”

Nói xong, chàng bất giác cau mày, thực sự không thể khẳng định được bây giờ, Ngũ Thập Lang có còn mặc quần áo đen giống mình hay không nữa.

Tiểu nhị cũng bất giác cau mày theo. “Công tử, các vị khách quan mặc y phục đen nhiều vô kể, người ngài cần tìm còn đặc điểm nhận dạng nào khác nữa không ạ?”

Lãnh Vô Song cúi đầu, suy đi nghĩ lại, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, cau mày, vừa hồi tưởng vừa miêu tả: “Người đó khá thấp bé, đại khái là đứng đến ngang nách ta, mắt to mũi bé, lúc cười thì...”

Lúc mỉm cười thì trông như thế nào nhỉ? Lãnh Vô Song chợt nhớ lại lần đầu tiên chàng gặp Ngũ Thập Lang, lúc đó, quanh miệng cô đỏ lỏm toàn má, ngây ngây ngô ngô, trông giống hết một chú mèo con đang quá hoảng sợ. Bỗng nhiên lồng ngực chàng nóng rực lên, đôi mắt trông như đang cười, chàng tiếp tục nói: “Lúc mỉm cười, trông người đó rất dễ thương, giống hết chú mèo con tinh nghịch.”

Tiểu nhị há hốc miệng nghe chàng miêu tả, mơ hồ không hiểu người vị khách quan này cần tìm người hình dáng thế nào.

“Người đó rất thích ăn vạ, hay níu lấy tay áo của người khác...”. Đang nói, chàng đột nhiên dừng lại, sức nhớ ra người đang ở bên cạnh Ngũ Thập Lang lúc này là Lạc Cẩm Phong, trong đầu chợt hiện lên cảnh tượng cô níu lấy tay áo của Lạc Cẩm Phong, nheo mũi cười tí mắt, trong tim bỗng cảm thấy nhói đau.

“Người đó...”. Lãnh Vô Song chẳng tìm được tính từ nào để miêu tả Ngũ Thập Lang nữa. Trước đây, cô toàn lẻo đẻo sau lưng chàng, nói liên miên liên miên, chàng chẳng mấy khi tiếp chuyện cùng cô, thậm chí còn rất ít khi chủ động nhìn cô. Bây giờ nhớ lại, ngoại trừ vẻ mặt tươi roi rói khi cười của cô thì chàng chẳng thể nào nhớ nổi các đặc điểm nào khác nữa.

“Công tử!”. Tiểu nhị xua xua tay trước mặt Lãnh Vô Song rồi ngẩn ngại bảo. “Công tử nói như vậy, tôi lại càng cảm thấy khó xử. Ở đây, cứ mười vị công tử thì có đến chín người mặc y phục màu đen”. Tiểu nhị đưa tay chỉ, quả nhiên khắp các bàn ăn, mọi người đều mặc quần áo màu đen, ai cũng trầm ngọc cài một

phần tóc, phần còn lại buông xoã sau lưng, dường như đang mô phỏng hình dáng của chàng vậy, cao lùn béo gầy, tất cả đều có hết.

“Tại sao lại có nhiều người mặc đồ đen như thế?”. Lãnh Vô Song lạnh lùng hỏi.

“Bởi vì bốn thiếu gia cũng đang mặc đồ đen.”

Một vị công tử đẹp trai, phong độ chậm chậm bước tới. Áo bào phiêu linh, đôi mắt tựa nước, tóc đen như lụa, đôi trên đầu chiếc mũ màu vàng thêu hình song long nhả ngọc, đôi môi hồng thắm hơi cong lên, ánh mắt vừa đưa sang, xung quanh lập tức có vô số tiếng suýt xoa tán thưởng. Đôi kiếm bạch ngọc được chạm khắc tinh xảo giắt sau lưng theo mỗi bước chân của chàng mà va chạm vào nhau, tạo nên những tiếng “tinh tang” vui tai, khiến chàng càng thêm phần hào hoa, phong nhã.

Người bước tới không ai khác ngoài Thủy Tiên đại thiếu gia của nhà họ Đoạn.

“Vô vị!”. Vô Song lạnh lùng liếc qua nhìn Đoạn Thủy Tiên, một câu chào hỏi đơn giản cũng chẳng buồn nói, quay sang bảo tiểu nhị: “Đi về phía trước!”

Tiểu nhị gật đầu rồi nhanh chóng đi lên phía trước.

“Nếu bây giờ huynh đi thì phải hối hận đấy!”. Đoạn Thủy Tiên đứng bên cửa sổ, nhìn thấy Lãnh Vô Song vẫn chẳng thèm

quay đầu lại, bước đi như bay, ung dung nói tiếp: “Bởi vì ta biết Ngũ Thập Lang hiện đang ở đâu.”

Lãnh Vô Song lập tức dừng bước nhưng vẫn lạnh lùng đứng nguyên tại chỗ.

“Nếu huynh đài chịu đi cùng ta thì ta sẽ nói cho huynh biết tung tích của Ngũ Thập Lang.”

Lãnh Vô Song chỉ quay mặt chênh chênh về phía Đoạn Thủy Tiên chứ không hề trả lời.

“Ta biết cô ấy đang ở cùng Lạc Cẩm Phong”. Đoạn thiếu gia lấy từ trong tay áo chiếc quạt phun bụi vàng rồi, nho nhã mở quạt ra, nhưng ngay sau đó nghiêng rãng nghiêng lợi nói: “Cái tên họ Lạc đó hình như bắt đầu có hứng thú với Ngũ Thập Lang. Ta nghe nói trong Lạc Hà sơn trang nuôi rất nhiều mỹ nữ, đều là thứ mua vui cho hắn, coi như bộ sưu tập vậy.”

Vốn dĩ chàng định bịa chuyện để kích động Lãnh Vô Song, ai dè nói một hồi lại thành ra chọc giận chính bản thân mình. Càng tức giận, chàng càng phẩy quạt nhanh hơn, khiến mái tóc tung bay trong gió, lại thêm phần phiêu linh, nho nhã.

“Tại sao huynh lại nói những điều này cho ta?”. Lãnh Vô Song lạnh lùng hỏi, quay người lại nhìn với ánh mắt giá băng vô ngần. Câu nói của Đoạn Thủy Tiên khiến chàng bất giác nhớ tới thái độ của Lạc Cẩm Phong với Ngũ Thập Lang vào buổi tối ở Hắc Phong trại, trong lòng đột nhiên cảm thấy đôi phần lo lắng.

“Huynh cứ tiếp tục do dự thì chúng ta lại càng chậm trễ hơn”. Đoạn Thủy Tiên cười tươi rói nhìn Lãnh Vô Song, phẩy quạt rất phong lưu. “Đến lúc đó, tên Lạc Cẩm Phong với Ngũ Thập Lang, cô nam quả nữ, ta chẳng dám đảm bảo giữa họ không xảy ra chuyện gì bất thường đâu.”

Bàn tay nắm chặt lại, Lãnh Vô Song chậm rãi bước đến chỗ Đoạn Thủy Tiên, lạnh lùng hỏi: “Điều kiện?”

Đoạn Thủy Tiên ngây người một lúc rồi lại mỉm cười tươi rói. “Cũng chẳng có điều kiện gì đặc biệt, chỉ là lúc đi tìm Ngũ Thập Lang, huynh lên đường cùng bốn thiếu gia là được.”

Đôi mày khẽ giật, Lãnh Vô Song không nói tiếng nào, lặng lẽ giữ khoảng cách mười bước với Đoạn Thủy Tiên rồi mới hỏi: “Tại sao?”

Đoạn Thủy Tiên im lặng, từ từ quay người lại, đôi mắt nhìn về phía xa xăm, một hồi sau mới u sầu trả lời Lãnh Vô Song. “Ta phải đuổi Lạc vượt Lãnh, ngồi trên vị trí đệ nhất mỹ nam trên giang hồ mới được”. Chàng thở dài rồi nói tiếp: “Chỉ có những lúc huynh song hành với ta, hai người cùng khoác trên mình y phục màu đen thì những người viết cuốn **Giang Hồ Chí** mới nhận ra rằng tài mạo song toàn của Đoạn Thủy Tiên hoàn toàn trên huynh, vị trí đệ nhất của huynh mới hư vô không thực làm sao...”

Chàng càng nói càng kích động, rộng mở vòng tay, ngẩng đầu ngắm trời, bồi hồi cảm khái: “Thế nhân đều say, không phân

biệt được đúng sai, chỉ có cách để sự thật sờ sờ chứng minh tài mạo vô song của ta mà thôi...”

Hoàn toàn đắm chìm trong men say, lúc nói chuyện chàng vẫn không quên rút chiếc gương đồng giắt bên hông ra, lén lút ngắm lại dung nhan mình trong gương.

Trên gương mặt lạnh lùng băng giá của Lãnh Vô Song bắt đầu xuất hiện hiện tượng co giật, sau một hồi im lặng, chàng chán nản, rệu rã cất lời: “Nếu huynh thật sự thích cái danh hiệu đó thì xin cứ việc lấy đi!”

Quả thực, chàng không thể ngờ rằng lại có người quan tâm đến cái bằng xếp hạng ngớ ngẩn đó.

“Huynh đang xỉ nhục ta sao?”. Đoạn Thủy Tiên quay ngoắt người lại, nộ khí xung thiên. “Không chiến mà thắng thì vị trí đệ nhất mà ta đoạt được còn gì thú vị nữa chứ?”

Đôi mày của Lãnh Vô Song lại một lần nữa co giật liên tục, sau đó, chàng lặng lẽ quay người, bước lên lầu mà chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn lại.

“Huynh chấp nhận rồi đúng không?”

Bước chân của Lãnh Vô Song dần dần chậm lại rồi đột ngột tăng tốc, chẳng bao lâu đã biến mất tung mất tích.

“Ừm, không trả lời coi như là đồng ý rồi”. Đoạn Thủy Tiên tựa người vào khung cửa sổ, cười rạo rỡ, chỉ vào các món ăn trên bàn, nói: “Tiểu nhị, dọn hết đi rồi mang những thứ mới lên!”

Chàng ngừng lại đôi giây rồi nói tiếp: “Những món đem xuống, sau khi làm nóng lại thì mang lên phòng của vị công tử vừa nãy nói với huynh ấy rằng đó là ta mời.”

Chàng dùng đũa vun gọn chỗ thức ăn trong đĩa rồi vẫy tay, mỉm cười nhìn tiểu nhị tất tả chạy tới.

Người hộ vệ áo xanh đứng đằng sau hiếu kỳ hỏi: “Thiếu gia, tại sao lại mời Lãnh công tử nhiều món ăn như thế ạ?”

Đi theo Đoạn đại thiếu gia bao nhiêu năm nay, người hộ vệ này rất ít khi nhìn thấy thiếu gia nhà mình làm những chuyện lỗ vốn, vậy mà lần này lại bất ngờ mời khách nhiều như vậy, đúng là chuyện kinh thiên động địa.

“Ừm, bởi vì gần đây, hần ta gầy đi rất nhiều, khí sắc cũng kém, ảnh hưởng không nhỏ đến tướng mạo của hần”. Đoạn Thủy Tiên hai tay chống cằm, buồn bã nói: “Nếu vì vậy mà thắng hần thì chẳng còn gì là thú vị nữa.”

Người hộ vệ áo xanh cúi đầu, đứng im thin thít.

“À, đúng rồi, người không nói gì ta cũng quên khuấy mất, lúc nãy người cũng ăn một ít”. Đoạn Thủy Tiên lấy trong người ra chiếc bàn tính bằng vàng, lọc xọc tính toán một hồi rồi phán:

“Bữa ăn vừa rồi ta với người mỗi người một nửa, coi như là cống hiến của người cho bốn thiếu gia.”

Người hộ vệ áo xanh lại càng cảm như hén.

Quả nhiên thiếu gia mời cơm khách, không được ăn quá nhiều.

“Người có muốn ngồi xuống ăn thêm đôi chút không?”. Tính xong nợ, Đoạn thiếu gia cất chiếc bàn tính vào trong người rồi chỉ vào những món ăn mới được dọn lên, hoà nhã mời.

Viên hộ vệ lập tức lắc đầu quầy quậy. Nếu lại bị phân đôi mỗi người một nửa thì tháng này chẳng hoá ra làm việc không công à?

Thực ra lần này, Đoạn thiếu gia xuất phủ không đơn thuần chỉ để độ sắc đẹp.

“Thiếu gia, thuộc hạ đã kiểm tra lô hàng đó, tất cả đều có Ngũ Thập Tán”. Người hộ vệ áo xanh thì thầm bẩm báo.

Đoạn Thủy Tiên cau mày, nghi hoặc hỏi lại: “Tất cả mọi thứ ở Phẩm Hương lầu chúng ta đều do đầu bếp của mình nấu nướng, tại sao những đồ ăn đưa đến Lục gia trang đều bị trộn Ngũ Thập Tán.”

Gần đây, bất cứ loại bánh điểm tâm nào của nhà họ Đoạn được đem tới các sơn trang lớn đều bị trộn Ngũ Thập Tán bên

trong. Nếu không phải do nha hoàn của Đoạn gia tham ăn, sau mấy lần ăn vụng đều bị dị ứng thì chắc chắn bây giờ, sự việc vẫn chưa bị bại lộ.”

“Thiếu gia, nghe nói những thứ bị trộn Ngũ Thập Tán không hẳn là nguy hại với tất cả mọi người”. Người hộ vệ áo xanh cẩn trọng trả lời.

“Hả?”. Trong lòng Đoạn Thủy Tiên vô cùng kinh ngạc nhưng ngoài mặt lại bình tĩnh vô cùng. “Sao người lại nói thế?”

“Cửu phu nhân đã làm vài thử nghiệm với loại thuốc đó và phát hiện ra rằng nó gây hại lớn hơn với những người luyện võ công”. Người hộ vệ áo xanh cau mày. “Hình như nếu dùng lâu thì công lực sẽ dần dần mất đi. Nhưng nếu kịp thời bổ sung loại thuốc đó thì công lực sẽ mạnh hơn rất nhiều.”

Không ngờ lại như vậy...Đoạn Thủy Tiên chống cằm suy ngẫm một hồi lâu rồi nói: “Đại hội võ lâm sắp tới sẽ diễn ra vào khoảng tháng mười, lần này, Đoạn gia chúng ta sẽ ngừng cung cấp các món bánh điểm tâm. Mau đi thông báo Đoạn gia rút tên khỏi danh sách ứng cử!”

“Thiếu gia, đó là một khoảng thu nhập rất lớn đấy! Trước kia, mỗi lần tham dự, chúng ta đều kiếm rất nhiều ngân lượng, tại sao lần này lại rút tên ạ?”

Đoạn Thủy Tiên mỉm cười, nhẹ nhàng bảo: “Nếu muốn giữ được Đoạn gia thì chắc chắn phải chịu thiệt lần này.”

Đoạn gia và ngân lượng, đem ra so sánh thì rõ ràng vế trước vẫn quan trọng hơn nhiều.

Người hộ vệ áo xanh không hiểu gì cả nhưng vẫn ngây ngô gật đầu. Dù sao đi nữa thì thiếu gia luôn nói đúng. Biết bao phong ba bão táp đã chứng minh một điều: Đoạn gia được hùng mạnh, giàu có như ngày hôm nay một phần rất lớn là nhờ Đoạn thiếu gia.

“Được rồi, người lui xuống trước đi, ta muốn được nghỉ ngơi.”

Người hộ vệ áo xanh khẽ khàng bước ra khỏi phòng và khép cửa lại.

Cửa phòng lập tức trở nên tĩnh lặng, Đoạn Thủy Tiên ngồi ở đầu giường, chán nản thở dài rồi cầm miếng ngọc bội lên, lại thở một hơi dài nữa.

Miếng ngọc bội có khắc hình một chú khỉ bé xinh, đáng yêu, ngộ nghĩnh đang cầm quả đào tiên, gương mặt thao láo.

“Đầu bếp ở Phẩm hương lâu là mời từ nhà họ Tiêu, tất cả nguyên liệu đều do Tiêu gia cung ứng, ngay cả việc vận chuyển đồ cũng hợp tác cùng nhà họ Tiêu...”. Đoạn Thủy Tiên cau mày, lẩm bẩm một mình. “Vậy thì Tiêu lão gia, bá bá có vai trò gì trong vụ việc này?”

Chàng lại thở dài rồi nói: “Nghe nói Tiêu Ngũ Thập Lang là bảo bối số một của Tiêu lão gia. Mình phải tiếp cận cô ấy mới được. Chắc Tiêu lão gia sẽ vì thế mà nể mặt đôi chút, như vậy, nhà họ Đoạn cũng sẽ vững chắc hơn.”

Tình yêu thương và sự sủng ái của Tiêu lão gia dành cho Ngũ Thập Lang hoàn toàn là thật.

Khi Ngũ Thập Lang còn bé, bị thổ phỉ bắt cóc, tình hình lúc đó thực sự là thập tử nhất sinh, Tiêu lão gia đã dùng thân mình đổi lại, cho nên, tình yêu thương của ông dành cho Ngũ Thập Lang hoàn toàn không chút giả dối.

Trong đầu Đoạn Thủy Tiên chợt hiện lên hình ảnh Ngũ Thập Lang thè lưỡi, nhăn mũi, cau mày làm mặt xấu, bỗng nhiên cảm thấy xốn xang, buột miệng mắng yêu một câu: “Đúng là một con khỉ!”. Chàng nhú mày, than: “Có điều, tại sao cô lại dây với hai tên đó chứ?”

Thực là đáng lo ngại!

Một bên là công tử Vô Song lạnh lùng như băng, một bên là Quân Tử Kiếm khí chất nho nhã, cho dù là bên nào thì cũng đều là đối thủ cạnh tranh đáng gờm của chàng.

Có điều, người chiếm ưu thế nhất đương nhiên phải là chàng rồi! Đôi môi Đoạn Thủy Tiên khẽ nhếch lên, tỏ vẻ đắc ý. Tờ hôn ước kia rành rành giấy trắng mực đen, khó mà chối cãi được.

“Ngũ Thập Lang, ta sẽ đem Lãnh công tử đến gặp cô ngay thôi!”

Mang theo Lãnh Vô Song, dĩ nhiên là còn một ngụ ý sâu sa ẩn chứa trong đó.

“Ta đau bụng quá!”. Ngũ Thập Lang ôm bụng, nước mắt lã chã nhìn về phía Lạc Cẩm Phong. “Chỉ có thứ thuốc của Lãnh Vô Song mới giúp ta giảm nhẹ được nỗi đau đớn này.”

Đi suốt hai ngày trời, vừa đi vừa nghịch, hai người mới đến được thị trấn lớn gần Hắc Phong Trại nhất. Họ nhanh chóng tìm được khách điểm trang trọng để trú chân.

“Mắt ta đau quá!”. Lạc Cẩm Phong cũng ngồi xồm trên mặt đất, nghiêng nghiêng đầu, cười hớn hở. “Nhìn thấy cô bị đau bụng nên mắt của ta cũng vì thế mà đau theo.”

Điều cười hề hề vừa rồi đã phá huỷ hoàn toàn khí chất nho nhã mọi khi của chàng.

Thấy thế, Ngũ Thập Lang chỉ biết than thở, đứng dậy, bình tĩnh gặng hỏi.

“Lúc nào chúng ta mới đi tìm Vô Song? Huynh đã từng hứa với ta là sẽ nhanh chóng đưa ta đi tìm huynh ấy mà.”

Cô đâu phải là kẻ ngốc, sao có thể không nhận ra Lạc thiếu gia đang cố tình kéo dài thời gian, để cô và Vô Song không thể

gặp lại nhau chứ?

“Huynh còn hứa với ta là sẽ giúp huynh ấy đả thông kinh mạch, hồi phục công lực”. Cô chu miệng, đôi mắt đã to giờ lại càng mở lớn hơn, giống hệt một chú mèo đang sửng cồ, nhưng người ngoài nhìn vào thì chẳng hề cảm thấy đáng sợ mà ngược lại, còn thấy cô vô cùng dễ thương.

“Được thôi”. Lạc thiếu gia phẩy vạt áo, liếc nhìn cho Ngũ Thập Lang, chẳng biết có phải chàng có cười hay không nữa. “Nếu cô phục dịch tốt, khiến cho ta vui vẻ thì tất nhiên ta sẽ giúp Lãnh Vô Song vượt qua kiếp kiếp.”

Chàng từ từ ngồi xuống, khoé miệng khẽ nhếch lên, đưa tay chỉ vào vai mình rồi than thở một cách đầy khoa trương “Phải vất vả bao ngày trên đường, toàn thân ta ê ẩm biết bao!”

Ngũ Thập Lang lập tức chạy tới, hết nắn rồi xoa, dấm bóp một hồi, chỉ hận là không thể ngoác miệng cắn cho chàng rụng một miếng thịt.

Được xoa bóp mà Lạc thiếu gia mặt nhăn mày nhíu, nghiêng rằng nghiêng lợi, chịu đựng suốt một tuần trà, cuối cùng, khi chẳng thể nào chịu thêm được nữa, chàng đập mạnh xuống bàn, tức giận quát. “Cô đang nhào bột mì à? Sao lại đau thế cơ chứ?”

Ngũ Thập Lang ngậy người trong giây lát rồi nhìn chàng bằng ánh mắt vô cùng bội phục. Bởi vì chiêu cô dùng ban nãy đích thực là kỹ thuật nhào bột mỳ của một mẹ trong Tiêu phủ. Xuất thân là tay nhào bột nổi danh chốn Thiểm Tây nên lực ở tay

bà vô cùng khoẻ. Ngũ Thập Lang đặc biệt thích tuyệt kỹ nhào bột của người mẹ này nên đã bỏ ra đúng ba năm khổ luyện mới xuất môn được.

Thấy cô ngây ra nhìn mình với ánh mắt ngưỡng mộ, Lạc thiếu gia lập tức phần nộ thét lớn: “Cô thực sự coi ta là đám bột mì nên ra sức giăng véo sao?”

Chàng vừa nói vừa kéo áo ra, trên đôi vai trắng trẻo tựa ngọc kia, từng mảng từng mảng thâm tím, tụ máu.

Ngũ Thập Lang then thùng đề xuất ý kiến khác: “Thực ra, vẫn còn tuyệt chiêu nhào bột cuối cùng nữa, huynh có muốn thử không?”

Lạc Cẩm Phong hoàn toàn câm lặng. Trong một số tình huống, với một số con người, mình chẳng thể nào câu thông nổi, chàng đã biết rõ đạo lý ấy nhưng vẫn hết lần này đến lần khác thử tìm cách câu thông cô, thật ngốc nghếch làm sao!

“Hay là ta đâm lưng cho huynh nhé!”. Ngũ Thập Lang chỉ chỉ ngón tay vào lưng Lạc Cẩm Phong, lại then thùng đề nghị tiếp.

“Lần này không còn liên quan gì đến tuyệt kỹ nhào bột nữa chứ?”. Lạc thiếu gia vẫn không yên tâm, cất tiếng hỏi, khẽ đưa tay sờ lên bả vai, cảm thấy đau nhức vô cùng.

“Tuyệt đối là không!”. Suýt nữa thì Ngũ Thập Lang đưa tay lên sờ với trời xanh. Đích thực là tuyệt kỹ sắp sửa trình làng

không hề liên quan đến kỹ thuật nhào bột, nếu mà đâm lưng thì phải là anh em họ hàng với tuyệt chiêu đập thịt lợn mới đúng.

“Thôi được, cô làm đi!”. Lạc thiếu gia nhắm mắt lại, hàng mi dài đổ bóng trên gương mặt, đôi môi mím chặt, lộ rõ vẻ ngán ngẩm.

“Được thôi!”. Ngũ Thập Lang bẻ ngón tay răng rắc, sau đó bùng bùng khí thế hét lớn: “Ta tới đây!”

Cô vừa nói dứt lời thì trận quyền như mưa đá bão tuyết liên tục giáng xuống tấm lưng của Lạc thiếu gia, khiến cho Lạc thiếu gia đang ngồi trên ghế cứ xô trái xô phải, nỗ lực tìm điểm cân bằng.

“Lạc thiếu gia, phần lưng người còn nhức mỗi không ạ?”. Ngũ Thập Lang vừa ra sức giáng đòn vừa hỏi. Nghĩ chàng là một người luyện võ, cô sợ từng này vẫn chưa đủ lực nên đặc biệt xoay mặt hai chiếc nhẫn xoay trên ngón giữa và áp út ra ngoài, thụi mạnh viên đá quý to dùng đoàng trên đó vào lưng của Lạc đại thiếu gia rồi hớn hờ nói: “Lạc thiếu gia, có phải rất thoải mái không?”

Không biết có thứ gì cứng cứng nện vào, mỗi một quyền đều khiến chàng chẳng khác nào đang chịu khổ hình tra tấn, Lạc Cẩm Phong bị đâm đến mức không thể thốt nên lời, đôi mắt long lanh ngấn lệ, một lúc sau mới run run cất tiếng: “Được rồi, hôm nay đến đây thôi.”

“Lạc thiếu gia, hôm nay, ta phục vụ huynh thế nào?”. Ngũ Thập Lang nhanh chóng ngồi xổm trước mặt chàng, ngẩng đầu lên, đôi mắt long lanh chờ đợi câu khen ngợi của chủ nhân. Cô cười tíu mắt, giơ tay lên cao rồi thề thốt: “Ta đảm bảo rằng nếu huynh đưa ta đi tìm Lãnh Vô Song thì ngày nào ta cũng đâm lưng cho huynh.”

Lạc Cẩm Phong sụp đổ hoàn toàn, mặt không chút biểu cảm, mặt nhọc đứng dậy, cố chịu đựng nỗi đau đang không ngừng lan toả trên vùng vai và lưng, không nói lời nào, lặng lẽ đẩy cửa bước ra ngoài.

Đang nói đùa sao? Nếu cô còn tiếp tục đâm lưng thì e rằng lại có thêm một người nữa cần được dưỡng thương đấy!

Hừm, Ngũ Thập lang, coi như cô có bản lĩnh!

Chương 10: Rơi xuống vực thẳm

Đêm lạnh vô cùng, trong phòng của Lạc thiếu gia, một đám người mặc đồ đen đứng xúm xít quanh giường. Người thủ lĩnh đám cận vệ nước mắt long lanh, tay cầm bình thuốc trị thương, thận trọng bôi lên người Lạc thiếu gia.

“Thiếu trang chủ, là ai đã gây ra? Tại sao lại ra tay ác độc đến vậy?”. Thủ lĩnh đám cận vệ cau mày suy ngẫm mãi mà không ra nổi gần đây thiếu gia nhà mình đã gây thù kết oán với người nào.

“Thiếu trang chủ, chỉ cần người hạ lệnh một câu, dám thuộc hạ nhất định sẽ phế luôn võ công của kẻ dám cả gan gây tổn thương cho người.”

Lạc Cẩm Phong đưa tay chống đầu, tựa vào thành giường, mái tóc dài buông xuống như dòng suối xoã ra sau lưng, chàng mỉm cười, khẽ nói: “Không cần. Không cần đâu. Bốn thiếu gia sẽ đích thân xuất mã, tận tay bắt lấy cô ấy.”

Chàng cười tươi rói như nắng mới, ấm áp tựa gió xuân, dáng vẻ vô cùng vui vẻ, sung sướng, khiến cho đám cận vệ đứng gần tò te.

“Thiếu trang chủ...”. Thủ lĩnh đám cận vệ định nói điều gì đó nhưng ngay lập tức bị Lạc Cẩm Phong phẩy tay chặn lại.

“Về bức chiến thư lần trước, các người đã có chút manh mối nào chưa?”. Giọng chàng đánh lại, đột ngột chuyển đổi chủ đề.

Thủ lĩnh đội cận vệ cũng nhanh chóng nghiêm túc báo cáo tình hình: “Khởi bẩm thiếu trang chủ, bức chiến thư này là do một ma giáo mới nổi dậy trên giang hồ phát ra. Ma giáo này có tên là Bảo Thiềm Cung, vừa mới xuất hiện trong võ lâm trung nguyên một vài năm trở lại đây, ra tay vô cùng tà ác hiểm độc. Nghe nói, bọn chúng đồng thời hạ chiến thư với tất cả các bang phái khác trên giang hồ, còn rêu rao khắp nơi là vào đại hội võ lâm đầu tháng mười tới, chúng sẽ đến nhậm chức mình chủ võ lâm.”

“Hả?”. Lạc Cẩm Phong khẽ cau mày, ngồi thẳng người dậy, hỏi tiếp: “Vậy thì từ quy thuận viết trên chiến thư đó ý nghĩa gì?”

Không chỉ Lạc Hà sơn trang mà chín bang, mười ba trại bao gồm cả mười đại sơn trang đều nhận được bức chiến thư này. Lời lẽ trong đó cực kì ngạo mạn, xác xược, khiến người đọc chỉ muốn xé tan nó ra.

Mà đích thực là đã có người xé nát nó ngay tại chỗ.

Những người xé nát chiến thư đều có kết cục cực kì kinh khủng, nếu không phải thân thể bị rã nát ra rồi được trao trả nguyên đai nguyên kiện thì cũng bị trúng loại độc cổ quái, kì lạ, cơ thể từ từ mục nát, tan biến từng phần, từng phần một.

“Dạ bẩm thiếu trang chủ, trên chiến thư có viết, nếu như Lạc Hà sơn trang quy thuận Bảo Thiêm Cung thì Bảo Thiêm Cung nhất định sẽ đảm bảo cho sơn trang chúng ta có vị trí tối cao trong võ lâm, trở thành đệ nhất trang trên giang hồ.”

Lạc Cẩm Phong nhếch miệng, từ từ nằm xuống, xua tay tỏ vẻ chẳng mấy để tâm rồi nói tiếp: “Làm đệ nhất trang cái gì chứ? Được cái danh hào bên ngoài, còn mọi người trong trang lúc nào cũng ảo não, muộn phiền. Đừng để tâm đến bọn chúng, trước tiên, chúng ta cứ tạm thời án binh bất động. Nhưng lần đại hội võ lâm sắp tới, ta nhất định sẽ đến tham dự, xem xem rốt cuộc đang có chuyện gì xảy ra.”

Nói xong, chàng đắp chăn lên người, chẳng buồn để tâm đến mấy người cận vệ đứng bên cạnh nữa, kéo chăn lên quá đầu rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Mấy người cận vệ quay sang nhìn nhau, ai nấy đều tỏ vẻ khó hiểu trước thái độ kì lạ của thiếu trang chủ. Thấy thế, viên thủ lĩnh liền thì thầm: “Mấy hôm nay, thiếu trang chủ tận tâm tận lực, đấu trí đấu dũng với Ngũ Thập Lang nên vô cùng mệt mỏi, khổ sở, chúng ta phải biết thông cảm cho thiếu gia.”

Câu nói chất chứa sự thương cảm, ai oán của người thủ lĩnh lập tức nhận được sự tán đồng của mấy huynh đệ còn lại, mọi người gật đầu lia lịa rồi tản ra, khẽ nhún người, nhảy bật ra khỏi khung cửa sổ.

Không lâu sau liền nghe thấy tiếng thét của bà chủ khách điểm: “Tướng công, mau ra ngắm thần tiên!”

Hiển nhiên là vì mọi hộ vệ trong Lạc Hà sơn trang đều đã trải qua quá trình huấn luyện cực kì nghiêm khắc nên đúng một phần tư tuần trà là lại có một người bay vụt lên.

Tốc độ thần sầu này tuân theo đúng một quy luật khiến cho bà chủ khách điểm vô cùng kinh ngạc.

“Mọi người phải giữ vững đội hình, lúc tiếp đất cũng phải đảm bảo thân hình tuyệt mỹ, đừng có làm mất mặt Lạc Hà sơn trang chúng ta!”. Vị thủ lĩnh áo đen hét lớn dưới ánh trăng, dẫn mọi người lượn mấy vòng quanh khách điểm, bay lên rồi lại bay xuống.

Đúng vậy, thiếu gia đã từng nói: “Thế diện cao hơn tất cả mọi thứ”.

Vì thế diện của Lạc Hà sơn trang mà mất đi đôi chút công lực thì cũng chẳng sao cả!

Đến nửa đêm, đang ngủ, Ngũ Thập Lang bị đánh thức bởi tiếng người gào thét.

“Ngũ Thập, mở cửa!”. Cửa phòng cô bị đập mạnh đến mức sắp rụng khỏi khung. “Cô còn không mở ra là ta sẽ đập cửa xông vào đấy!”

Ngũ Thập Lang lập tức bật dậy khỏi giường thò đầu ra cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài là một màu lửa đỏ rực, ngọn lửa đang lan tới những khung cửa bằng gỗ. Làn khói đen ngòm ngút lên cuộn cuộn, bay vào phòng qua lối cửa sổ, khiến Ngũ Thập Lang toàn thân rệu rã, không còn chút sức lực nào.

“Ta xông vào đây, nếu cô không mặc quần áo thì hãy dùng chăn mà che lại!”

Câu nói vừa dứt, cánh cửa đã bị Lạc thiếu gia một cước đạp tung ra. Chàng khoác một tấm áo dài màu lông ngỗng, trên cánh tay có một vết máu lớn, nhìn giống như một đoá tường vi đang bung cánh nở rộ.

“Lạc thiếu gia, ta không cử động được gì cả”. Ngũ Thập Lang thở hổn hển, tựa lưng vào khung cửa, khói đen liên tục tràn vào trong phòng. “Ta cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào hết”.

“Đáng chết!”. Sắc mặt trắng bệch, Lạc Cẩm Phong dùng cánh tay không bị thương cầm lấy chiếc khăn, xé ra một mảnh vải, che lên mũi của Ngũ Thập Lang rồi nói: “Đừng hít đám khói đen đó, có độc đấy!”

Trán đầm đìa mồ hôi, chàng cúi xuống, đưa cánh tay ra, bế thốc Ngũ Thập Lang lên rồi gượng gạo cười bảo: “Nếu cô không chủ động ôm lấy cổ ta thì ta e mình không thể bế nổi cô đâu.”

Vừa nói dứt lời, khuôn mặt chàng bỗng ngâ ra, nhưng rất nhanh sau đó, nụ cười lại xuất hiện trên môi.

“Tiểu Ngũ Thập, ôm chắc vào, bốn thiếu gia đưa cô ra ngoài đây!”. Chàng nhấc chân, phi thân qua cửa sổ, sau đó hít một hơi thật sâu, thả người bay ra ngoài.

Lúc chạm đất, chàng lại hít thêm một hơi nữa, bước chân có phần loạng choạng, nghiêng nghiêng ngả ngả rồi khụy xuống.

“Ấy da, huynh làm ta bị ngã đau quá!”. Ngũ Thập Lang lăn lông lốc ra khỏi vòng tay của Lạc thiếu gia, tay chân mềm nhũn, chẳng còn chút sức lực nào.

Cố gắng chống tay xuống đất, dựng người dậy, liếc thấy Lạc thiếu gia vẫn giữ nguyên tư thế tiếp đất ban nãy, chân quỳ trên mặt đất, đầu cúi gằm xuống, mái tóc rũ ra che khuất gần hết khuôn mặt, mồ hôi từ trán chàng liên tục nhỏ xuống từng giọt, từng giọt một, khiến khoảng đất nhỏ trước mặt chàng nhanh chóng ướt đầm.

“Huynh bị sao thế?”. Dù Ngũ Thập Lang có vô tâm vô tính đến đâu thì cũng nhận ra Lạc Cẩm Phong đang có chuyện không ổn, vậy nên, cô lấy hết sức bình sinh bò lại gần chỗ chàng rồi lập tức ớn lạnh cả sống lưng.

Lưng chàng bị chém một vết vừa to vừa dài, nằm xiên chéo, máu đỏ thắm đầm cả vạt áo. Vết thương vô cùng sâu, phần thịt bên trong bị kéo ra ngoài, nhìn vô cùng đáng sợ.

Lúc đưa tay lên, vén tóc chàng sang một bên, Ngũ Thập Lang mới phát hiện Lạc Cẩm Phong đã chìm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh từ lâu rồi, sắc mặt trắng bệch, đôi môi bật cả máu tươi.

“Lạc thiếu gia!”. Ngũ Thập Lang sợ đến mức mất hết cả hồn phách, cô vội đưa tay lên xem chàng còn hơi thở hay không. “Huynh đừng có dọa ta đấy!”

Vừa bị cô động nhẹ vào, cơ thể Lạc Cẩm Phong đã mất thăng bằng, nghiêng trái nghiêng phải một lúc rồi ngã lăn ra mặt đất.

Ngọn lửa bốc cao tận trời, nhấn khách điếm chìm trong biển lửa. Có rất nhiều khách trọ không thể thoát ra ngoài được.

Những ai may mắn sống sót thì ngồi sõng soài trước khách điếm, kêu trời gọi đất, khóc lóc thảm thương.

“Lạc thiếu gia, huynh mau tỉnh lại đi”. Tiếng khóc lóc thảm thiết càng khiến Ngũ Thập Lang hoảng loạn, cô nhanh chóng bò lại gần chỗ chàng, vừa quạt gió vừa hét lớn: “Không phải huynh rất lợi hại sao? Mau tỉnh lại cho ta!”

Cô không dám động vào lưng Lạc thiếu gia vì sợ sẽ chạm phải vết thương nên cánh tay cứ chống mãi dưới lưng chàng, khuỷu tay bị đóng đá nhọn trên mặt đất cứa toé máu tươi.

“Người ở đâu rồi?”

Bỗng nhiên từ lâu truyền lại một tiếng thét lớn. Ngũ Thập Lang lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy mấy bóng người cầm vũ khí đang bước về phía mình.

“Cô ta vẫn còn chưa chết.”

Một trong số họ thét lên, khiến tất cả đám người còn lại nhanh chóng xông tới.

Tên sát thủ đứng gần nhất vung thanh đao sắc nhọn trên tay lên, hướng thẳng đến cổ của Ngũ Thập Lang.

Hai tay đang đỡ Lạc Cẩm Phong, lại nhìn thấy thanh đao đang chém tới phía mình, Ngũ Thập Lang chẳng đắn đo gì, nhanh chóng đưa thân mình che chắn cho Lạc Cẩm Phong.

“Cô đúng là đồ ngốc!”

Lạc thiếu gia bị đè ở phía dưới bỗng mở mắt ra, ánh mắt như đang phát ra những tia lửa nóng rực. Chàng cố chịu mọi đau đớn, nghiến răng lấy hết sức lực còn lại để quay người, ôm Ngũ Thập Lang lộn vài vòng, che chở cho cô khỏi đao kiếm.

“Huynh mới là tên ngốc ấy!”. Nhìn thấy phía sau lưng Lạc Cẩm Phong, thanh đao lại được nhắc cao lên, chuẩn bị chém xuống, cô liền vội vã hét lớn: “Huynh mau rút đi!”

Lạc Cẩm Phong mỉm cười, nhẹ nhàng tựa làn gió ấm áp mùa xuân, giống như lúc này, chàng đang du ngoạn, ngắm cảnh non xanh nước biếc vậy. Trong đôi mắt chàng hiện lên hình ảnh Ngũ Thập Lang với khuôn mặt hoảng sợ, hải hùng đến cực điểm.

“Không kịp nữa rồi, Tiểu Ngũ Thập...”. Lạc Cẩm Phong nhắm mắt lại, ôm Ngũ Thập Lang vào lòng mình chặt hơn nữa.

Quả thực là không còn kịp nữa, bây giờ, ngay cả thời gian lẫn lộn trốn chạy cũng đã trở nên quá xa xỉ đối với họ. Ngũ Thập Lang nhắm nghiền mắt lại, nằm gọn lỏn trong vùng tay ấm áp của Lạc Cẩm Phong.

Trong lòng cô lúc này vô cùng hoảng loạn, chỉ sợ con người đang che chở cho mình đột nhiên chẳng còn hơi thở nữa.

Bỗng dừng tiếng quy ngã trên mặt đất vang lên, đang nhắm nghiền mắt lại, Ngũ Thập Lang lập tức mở mắt ra. Thanh đao nọ không hề chém xuống người họ, trên không chợt xuất hiện thêm mấy bóng đen, hoà lẫn vào đám người xấu kia. Sau một hồi đao kiếm loạn chém, không khí đột ngột trở nên im lìm, tĩnh mịch.

“Thiếu trang chủ, người có sao không?”. Thủ lĩnh đám cận vệ áo đen giọng nói run run, đưa tay ra mấy lần mà chẳng dám chạm vào phần lưng của Lạc Cẩm Phong.

Khuôn mặt của Lạc Cẩm Phong trắng bệch như tuyết, trông còn nhợt nhạt hơn trước đó vài phần, chàng cố nhịn đau, gắng sức từ từ ngồi dậy, kéo luôn Ngũ Thập Lang lên.

“Cả hai chúng ta đều đã trúng Nhuyễn Cốt Tán...”. Lạc thiếu gia thở hổn hển, mệt mỏi chớp chớp mắt rồi nói: “...cho nên, toàn thân không còn chút sức lực nào nữa.”

Ngũ Thập Lang kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lạc Cẩm Phong. “Trong khi ta không còn chút sức lực nào, tại sao huynh lại có thể...”

Lạc Cẩm Phong mỉm cười, giơ tay ra. Trên đôi tay ấy có đến chục vết cứa khá sâu, vẫn đang không ngừng chảy máu.

“Chỉ đôi chút đòn đau thế này là có thể lấy lại được tinh thần và sức lực”. Chàng nói nhẹ nhàng, thản nhiên nhưng lập tức khiến cho Ngũ Thập Lang và những người cận vệ quỳ trên mặt đất lệ hoen đôi mắt.

“Thiếu gia...”. Người thủ lĩnh đám cận vệ nấc nghẹn, chẳng thốt ra nổi lời nào.

Thiếu gia nhà họ từ bé đã được nâng niu như trứng như hoa, rất ít khi bị dính vào những chuyện ám sát, trả thù đẫm máu chốn giang hồ, nhiều lắm cũng chỉ có thể coi là một nửa người trong giang hồ mà thôi.

Từ khi hành tẩu giang hồ, thiếu gia mới oai phong xuất kích một vài lần thôi. Đây là lần đầu tiên thiếu gia bị thương tích trầm trọng chỉ vì muốn bảo vệ một người.

Nghĩ đến đây, người thủ lĩnh không khỏi sôi máu, liền quay sang nhìn Ngũ Thập Lang, gằn giọng hỏi: “Rốt cuộc là kẻ nào muốn giết cô?”

Ngũ Thập Lang trợn mắt, đưa ngón tay cái chỉ vào mũi mình quay đầu lại nhìn Lạc Cẩm Phong, không nói lời nào, ánh mắt đầy sự nghi hoặc, mơ hồ.

“Đúng vậy, người bọn chúng muốn giết chính là cô đấy!”. Lạc Cẩm Phong dịu dàng cất tiếng, đôi mày cau lại. Tên cận vệ đang bồi thuốc cho chàng đúng là kẻ thô lỗ, gì mà mạnh tay thế cơ chứ!

Ngũ Thập Lang mặt mũi tái xanh, lắc đầu quây quây. Là ai muốn ám hại cô? Cô chẳng qua chỉ là một kẻ tép riu không biết

chút võ công nào trong giang hồ mà thôi, ai mà lại rắp tâm muốn giết cô bằng được chứ?

“Ta thực sự không biết...”. Ngũ Thập Lang sức nhớ người mình đang mang kịch độc và hình dung đến những mối nguy hiểm đang rình rập, chờ đợi cô phía trước, tâm trạng bỗng nhiên chán nản, hoảng loạn vô cùng.

“Tiểu Ngũ Thập, đừng sợ!”. Lạc Cẩm Phong mỉm cười, cố nhịn nỗi đau đớn truyền lại từ phần lưng do tên cận vệ tay chân vụng về nào đó đang đắp thuốc gây ra, dịu dàng cất lời an ủi Ngũ Thập Lang: “Cho dù trời có sập xuống thì bốn thiếu gia cũng chống đỡ cho cô.”

Nhìn nụ cười của chàng, cô vẫn chẳng thể vui vẻ lên được.

Không biết vì sao mà trong đầu cô lúc này tràn ngập hình ảnh Lãnh Vô Song với khuôn mặt như ngọc tạc, lạnh lùng, lãnh đạm nhìn về phía cô, chẳng biết có đang cười hay không.

Vừa nghĩ tới chàng, một luồng sức mạnh kì lạ bỗng trào dâng trong người Ngũ Thập Lang.

“Vô Song, cho dù thế nào thì ta cũng sẽ kiên cường tới cùng để gặp lại huynh, chí ít cũng phải nhìn thấy huynh phục hồi được công lực”. Ngũ Thập Lang thầm nghĩ, bàn tay nắm chặt lại, sau đó ngẩng đầu ưỡn ngực, hớn hờ nhìn Lạc Cẩm Phong, cất tiếng nói giống như đang tuyên thệ một điều cực kì to tát với trời cao: “Ta phải sống tiếp một cách khoẻ mạnh, ta phải sống lâu hơn cả Vương Bát!”

Lạc Cẩm Phong nở nụ cười méo xẹo, thều thào đưa lời an ủi: “Đúng vậy, đúng vậy, bốn thiếu gia đảm bảo cô sẽ Vương Bát hơn cả Vương Bát...”

Im lặng...

Lời chàng vừa dứt, ngoại trừ Ngũ Thập Lang khuôn mặt đang không ngừng co giật, tất cả những người còn lại khoé miệng đều bất giác nhếch cao.

Được thôi, hành tẩu giang hồ thì lúc nào cũng phải hiên ngang bất khuất, binh đến chặn binh, nước dâng đắp đất. Dù trời có sập xuống thì vẫn còn có Lạc thiếu gia thay mặt chống đỡ. Ngũ Thập Lang quay đầu lại, đột nhiên trong lòng cảm thấy vô cùng an định, mỉm cười nhìn Lạc Cẩm Phong đang rệu rã, mướt mát mồ hôi rồi nói: “Được thôi, trước khi tìm được Vô Song, ta đành phải miễn cưỡng, chịu thiệt ở bên huynh vậy.”

Cơ mặt của Lạc thiếu gia không ngừng co giật, im lặng một hồi lâu, sau đó, chàng nói một cách chân thành: “Quả nhiên là trời cao ban phước cho ta... Tiểu Ngũ Thập...”

“Miễn cưỡng”, “chịu thiệt”, thật khâm phục khi cô dám thốt ra khỏi miệng những lời này.

*

* *

Trước cửa khách điểm Vân Lai, có hai vị công tử điển trai tuấn tú cũng mặc trên người y phục màu đen đang đứng.

Vị công tử vạt áo theo chỉ ánh vàng đôi mắt lạnh lùng toát ra hàn khí, khuôn mặt lãnh đạm, đứng dưng, thân người chẳng khác nào một nhánh tùng băng giá. Tuy chàng vô cùng anh tuấn, đẹp trai khiến người khác chẳng nở rời mắt khỏi, nhưng không mấy ai dám nhìn chàng một cách quang minh chính đại. Bởi vì ánh mắt của chàng vừa mới lướt nhẹ qua, còn chưa nhìn thẳng vào đã khiến người đang nhìn ớn lạnh thấu tim, hoảng loạn, sợ hãi.

Mặc dù đẹp trai, tuấn tú nhưng đó đích thực là một mỹ nam lạnh lùng.

Vị công tử mặc y phục đen vạt áo hai bên thì ngược lại, cực kì dịu dàng, hoà nhã, ánh mắt vô cùng quyến rũ, long lanh như mặt hồ đầu thu, đôi môi hồng đào, đứng ở chỗ đó, phẩy quạt phong lưu, mắt cười lúng liếng, chàng chỉ vừa khẽ đưa mắt qua đã khiến hồn phách của người đối diện bay đi quá nửa.

“Hai người bọn họ hiện đang đi về hướng nào?”. Lãnh Vô Song lạnh lùng lên tiếng hỏi.

Đoạn Thu Thủy nhẹ nhàng phe phẩy quạt, mỉm cười, liếc mắt nhìn qua, nói: “Lòng huynh giờ đang nôn nóng vậy sao?”

Lãnh Vô Song im lặng không nói gì, không phủ định mà cũng chẳng khẳng định, thái độ dửng dưng, lãnh đạm như không.

“Theo tin tình báo của ta thì hiện nay, hai người họ đang đi về nơi diễn ra đại hội võ lâm”. Đoạn Thủy Tiên tiếp tục phe phẩy chiếc quạt, mắt vừa nhẹ lướt qua đã nhìn thấy ở phía xa kia, ẩn khuất trong đám dân thường có một người trong tay đang cầm bút vẽ. Chàng liền vội vã, lập tức thay đổi tư thế, hơi quay người đứng nghiêng nghiêng, tay cầm cây quạt, khuôn mặt từ từ đưa lên đúng bốn mươi lăm độ, đôi mắt bộc lộ vẻ dịu dàng, ấm áp mà quyến rũ vô cùng.

Hình dáng và ánh mắt này là thành quả của bao ngày bao đêm chàng không ngừng luyện tập khi nhìn bóng mình in trên mặt nước.

Đoạn Thủy Tiên giữ tạo hình trầm tư, suy nghĩ một thời gian khá lâu, bàn tay cầm quạt dần dần được đặt lên khuôn mặt, hàng mi hơi rung rung, chuyển sang dáng vẻ u sầu, buồn bã.

Lãnh Vô Song im lặng nhìn người bên cạnh giống như một bệnh nhân tâm thần đang trong thời gian phát bệnh, đột nhiên lạnh lùng lên tiếng: “Trên kệ răng của người còn dính cả miếng rau to kia!”

Đoàng! Đoạn Thủy Tiên nhanh chóng ngậm miệng lại, khuôn mặt biến sắc, nhìn người họa sĩ đang đắm mình trong nghệ thuật bằng ánh mắt sâu thẳm rồi tiếc nuối dứt áo bay vút đi.

Người hộ vệ áo xanh quay sang nhìn công tử Vô Song bằng ánh mắt ai oán rồi thở dài, buộc vạt áo vào thắt lưng, nhổ một

bãi nước miếng, vổ hai tay vào nhau, nghiêng răng rồi nhanh chóng đuổi theo thiếu gia nhà mình.

Có ai biết trong lòng người hộ vệ áo xanh đang vô cùng đau thương?

Toi rồi, toi rồi, lần này hoàn toàn toi rồi! Từ trước đến nay, thiếu gia vô cùng yêu thích cái đẹp, bị mất mặt như vậy, chẳng biết người sẽ tức giận bay lượn trên không trung bao nhiêu lâu nữa...

Vừa nghĩ tới đây, người hộ vệ liền quay đầu lại, trợn mắt nhìn công tử Vô Song đầy oán hận.

Nhưng ngay lập tức, toàn thân người hộ vệ bị đóng băng, cảm giác như mùa đông đang tràn về. Bởi Lãnh Vô Song vẫn đứng ở chỗ cũ, hai tay khoanh trước ngực, trợn mắt lườm lại, từ đôi mắt ấy bắn ra không chỉ là hàn khí mà là vô vàn những thanh kiếm băng tuyết sắc nhọn.

Người hộ vệ áo xanh đành phải nuốt hết nước mắt đau khổ vào trong, điên cuồng guồng chân để cùng luyện loại khinh công thượng thừa bậc nhất trong thiên hạ với thiếu gia nhà mình.

*

* *

“Lần này chúng ta sẽ đi về đâu đây?”. Trong chiếc xe ngựa sang trọng, Ngũ Thập Lang cau mày nhìn Lạc Cẩm Phong tay

cầm cuốn sách chăm chú đọc, cất tiếng hỏi.

Chiếc xe ngựa đi chậm rãi, hình như đang đi về hướng thành Kim Lăng.

“Đại hội võ lâm”. Lạc Cẩm Phong không rời mắt khỏi cuốn sách lấy một giây, đầu cúi thấp, mái tóc từng sợi từng sợi dần dần rơi xuống, buông xoã trên bờ vai, khẽ khàng rung rinh theo nhịp chuyển động của xe ngựa.

“Tại sao lại phải đi đến nơi đó?”. Ngũ Thập Lang hoàn toàn không hiểu, trong lòng cực kì lo lắng. Nếu không phải Lạc Cẩm Phong đang bị thương thì cô đã nổi cáu từ lâu rồi.

Mấy ngày nay, họ đã đi chậm chạp quá mức. Mỗi ngày chỉ đi có hai canh giờ, những lúc còn lại, chàng không nhắm mắt dưỡng thần thì sẽ ngồi bên khung cửa sổ, tiêu diêu ngắm phong cảnh.

Dường như hoàn toàn quên mất rằng bên cạnh chàng còn có một người là Ngũ Thập Lang.

Lạc Cẩm Phong khẽ nhếch miệng cười, ngẩng đầu lên, nhìn ra ngoài xe, sau đó lướt mắt qua Ngũ Thập Lang rồi lại cúi đầu xuống, tiếp tục đọc cuốn sách đang cầm trên tay một cách nghiêm túc.

Thỉnh thoảng, chàng lại khẽ thở dài như bàng hoàng tỉnh ngộ ra điều gì đó.

“Lạc Cẩm Phong, huynh còn chưa trả lời câu hỏi của ta đấy!”. Ngũ Thập Lang phát bực, giơ chân đạp vào đùi chàng.

“Ây da...”. Lạc Cẩm Phong lập tức gập người xuống, kêu lên một cách yếu ớt, hai tay ôm lấy chỗ bị đạp, hít một hơi thật sâu, đôi mày nhíu chặt, nhắm nghiền mắt lại, chỉ có hàng lông mi là hơi hơi rung lên.

“Thiếu trang chủ, người bị sao thế?”. Một người thò đầu vào xe qua khung cửa sổ với thái độ quan tâm vô ngần, nhìn thấy bộ dạng của Lạc Cẩm Phong, vội vã cất tiếng hỏi: “Lẽ nào vết thương của thiếu gia lại toác ra?”

Lạc Cẩm Phong ngẩng đầu, thở dốc, lườm Ngũ Thập Lang một cái rồi xua xua đầy ai oán, miễn cưỡng mỉm cười: “Không phải, không phải. Không phải vết thương bị toác ra, mà là tuyệt đối cũng không phải Ngũ Thập Lang đã đạp lên chân ta.”

“Tuyệt đối không phải do Ngũ Thập Lang đã đạp lên chân ta đâu”. Chàng lặp lại câu nói một lần nữa, dáng vẻ vô cùng chân thật, giống như đang ra sức bao bọc, che chở cho Ngũ Thập Lang vậy.

Người thò đầu vào trong xe lập tức nổi giận đùng đùng, trợn mắt lườm Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang suýt nữa thì bật khóc tu tu, đôi mắt vô cùng chân thành, đáng thương nhìn người đàn ông đang nộ khí xung thiên kia, đưa lời giải thích: “Ta chỉ nhẹ nhàng...ừm, chính là vậy...chạm vào người huynh ấy một tí thôi.”

Cô run run đưa một ngón tay ra để chứng minh cho điều vừa nói, nhưng khi đầu ngón tay vừa mòi chạm vào người Lạc Cẩm Phong thì xe ngựa bỗng rung mạnh lên, cô không kịp thu tay lại nên đã đập mạnh vào vết thương trên ngực của Lạc thiếu gia.

Lần này, Lạc Cẩm Phong chỉ còn biết khẽ “hừm” một tiếng, cúi đầu xuống, cong lưng lên, nghiêng răng chịu đựng.

Người thủ lĩnh đám hộ vệ ngay lập tức rút đầu ra khỏi cửa sổ, vòng lên phía trước xe ngựa, mở ngay tấm rèm chắn gió ra, hét lớn: “Cô xuống xe mau, từ giờ trở đi, cô sẽ cưỡi ngựa giống như những hộ vệ còn lại!”

Cho dù sau này, cô có thể sẽ trở thành phu nhân thiếu trang chủ thì bây giờ tuyệt đối không thể để cô ở bên cạnh thiếu gia được. Cứ nhớ lại khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn của thiếu trang chủ khi nãy, trong lòng người thủ lĩnh lại phần nộ vô cùng.

Đúng là oan nghiệt, oan nghiệt mà!

Tại sao ông trời lại có thể khiến thiếu trang chủ phải lòng một người phụ nữ thô bạo, lỗ mãng đến mức này cơ chứ?

“Ta không thích đâu, cưỡi ngựa sẽ đau hông lắm”. Ngũ Thập Lang ôm chân, uất ức đưa mắt liếc nhìn Lạc Cẩm Phong. “Lạc thiếu gia, lẽ nào huynh cũng muốn ta phải đi ra ngoài cưỡi ngựa sao?”

Lạc Cẩm Phong mỉm cười, xua xua tay, quay sang nói với người thủ lĩnh: “Không cần, không cần đâu, ta chỉ sợ cô ấy đi ra ngoài sẽ đem lại nhiều phiền phức không nên có cho mọi người”. Khuôn mặt dần dần trở nên sầm sì, chàng chán nản nhắm mắt lại trong giây lát rồi từ từ mở mắt ra, nghiêm nghị nói: “Nếu nhất định phải có một người hi sinh thì hãy để ta gánh vác cho!”

Vẻ mặt chàng cực kì kiên định, thể hiện rõ quyết tâm hi sinh vì nghĩa.

Nghe thấy thế, tất cả những người hộ vệ áo đen đang cười trên ngựa suýt chút nữa thì bật khóc tập thể.

Thiếu trang chủ nhà họ quả là một con người vô cùng vĩ đại!

Người thủ lĩnh áo đen cau chặt đôi mày, vừa mở miệng ra, định tranh luận điều gì đó thì đã bị Lạc Cẩm Phong xua tay, ra hiệu đừng nói.

“Cứ như vậy đi, ta có thể chịu đựng được, ta sẽ kiên trì đến cùng!”. Chàng gật đầu một cách khẳng khái, tỏ rõ thái độ đã hạ sẵn quyết tâm hi sinh vì nghĩa đến hơi thở cuối cùng.

Phía ngoài cửa sổ, đám hộ vệ áo đen nhất loạt thẳng cương ngựa, nhìn về phía thiếu trang chủ với ánh mắt vừa đồng tình vừa kính trọng.

Câu nói của Đức Phật: “Ta không vào địa ngục thì ai vào?” chắc cũng chỉ đến cảnh giới này mà thôi!

Đây thực sự đã là biểu hiện cao nhất của nó rồi.

Trông thấy khuôn mặt bi phẫn của Lạc thiếu gia, Ngũ Thập Lang im lặng, không lên tiếng, ôm chặt lấy cánh tay, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

Không khí trong xe lập tức chìm vào yên tĩnh.

Lạc Cẩm Phong vừa cầm trong tay cuốn sách dày cộp, cau mày lật giở từng trang, từng trang một, thỉnh thoảng còn lấy bút lông viết thêm chú thích vào những chỗ quan trọng, khuôn mặt đanh lại, thái độ khá là nghiêm túc.

Ngũ Thập Lang nhẫn nhịn một hồi rồi cất tiếng hỏi: “Huynh đang đọc cái gì thế?”.

Lạc Cẩm Phong lập tức dừng bút, ngẩng đầu lên, thẳng thắn, nghiêm nghị nói: “Danh mục thỉnh thế.”

Nghe tên đã biết đó là một cuốn sách cao thâm khó lường, ý nghĩa sâu sa!

Ngũ Thập Lang chẳng hỏi gì nữa, thỉnh thoảng lại liếc về phía Lạc Cẩm Phong với ánh mắt đầy ngưỡng mộ. Xem ra trước nay, cô đã đánh giá chàng quá thấp, thì ra chàng là một thanh niên thời đại mới, văn võ song toàn.

Chiếc xe cứ lắc la lắc lư, đi thêm một canh giờ nữa mới tới một khách điểm tiếp theo.

Xe vừa dừng lại, Lạc Cẩm Phong liền vén áo, nho nhả nhảy ra ngoài. Từ trước đến nay, chàng luôn quan niệm rằng cho dù khách điểm có cao cấp đến đâu thì cũng phải hợp nhãn, nếu không theo đúng ý của chàng thì thà dừng lều trại ngủ qua đêm bên rừng chứ quyết không ở lại khách điểm đó. Tóm lại, bao giờ cũng phải do Lạc thiếu gia ngẫm rồi đưa ra quyết định sau cùng. Chàng vừa xuống xe, Ngũ Thập Lang đã nhanh chóng vơ lấy cuốn sách dày cộp kia của chàng rồi mở ngay mấy trang đầu ra đọc. Mới đưa mắt nhìn vào, cô lập tức ngây thần người tại chỗ.

Bút tích của Lạc thiếu gia để lại trên đó đến hàng ngàn câu hỏi tại sao. Câu hỏi thì phức tạp, biến đổi khôn lường, ví dụ như: “Tại sao lại là dáng ếch nhảy?”, “Tại sao lại phải nhắm mắt?”....Vô số những câu hỏi nhiều tầng nghĩa, đa mặt được chàng đặt ra.

Có điều, những thứ này vẫn chưa phải là trọng điểm, điều quan trọng hơn cả là cuốn sách Danh mục thỉnh thế mà Lạc thiếu gia ôm khư khư trên tay, nghiêm nghị theo dõi này giờ lại là một tác phẩm tập hợp những bức ảnh dâm đẳng không hơn không kém.

Một cơn gió lạnh luồn qua khung cửa sổ, thổi lật cuốn sách trên tay Ngũ Thập Lang sang mấy trang liền.

“Thiếu trang chủ bảo cô xuống xe chọn phòng”. Tầm rèm cửa sổ đột nhiên bị vén lên, viên thủ lĩnh đám hộ vệ thò đầu vào, đưa mắt liếc nhìn qua đã kính ngạc dừng lại ngay chỗ cuốn sách, con người tưởng như sắp bắn ra ngoài.

“Cô...cô...cô...cô...”. Khuôn mặt đỏ ửng lên, viên thủ lĩnh hết chỉ ngay vào Ngũ Thập Lang rồi lại bàng hoàng chỉ về phía cuốn sách trên tay cô.

Cuốn sách đó lại được cơn gió lật sang vài trang mới, sau cùng dừng hẳn ở một bức họa cực kì đặc sắc, sinh động, tả thực đáng vẽ đàn ông, phụ nữ vui vẻ lúc đêm khuya.

Ngũ Thập Lang cúi đầu xuống nhìn rồi giật mình, lắp ba lắp bắp giải thích.

“Cái này, cái này...là Lạc thiếu gia xem.”

Bị viên thủ lĩnh trợn mắt nhìn trừng trừng, cô đành ngậm miệng lại ngay.

“Cô đừng huyễn tưởng nữa, có lão Hắc ta ở đây, chớ mong có thể rủ rê thiếu trang chủ nhà chúng ta theo con đường dân đảng!”. Viên thủ lĩnh nhắc cao kiếm, chỉ vào người Ngũ Thập Lang, hùng hổ nói. “Ta quyết không để cô làm vậy bẩn khí chất tựa băng thanh ngọc khiết của thiếu trang chủ nhà ta!”

Viên thủ lĩnh tức giận đến mức bộ râu tón lên rõ cao, phần nộ lờm cô hết lần này đến lần khác, sau cùng phất tay áo một

cái, vận khí dùng khinh công bay vào khách điếm trước, bỏ Ngũ Thập Lang lại một mình.

“Làm vậy bần”, “rủ rê theo con đường âm đảng”? Những từ ngữ thật đáng sợ biết bao!

Hai cụm từ nghiêm khắc này đã khiến Ngũ Thập Lang ngây người ngồi đó một hồi lâu, tay vẫn cầm cuốn sách Danh mục tình thế đặc sắc, sinh động, lăm lăm hình minh họa, nhiều chú thích, kinh hoàng đến mức chẳng tuôn nổi lệ.

*

* *

Ngũ Thập Lang được xếp ở phòng chữ “Địa”, còn phòng của Lạc thiếu gia là phòng chữ “Thiên”, cách nhau tận ba tầng lầu, cô phải ngẩng đầu lên thì mới thấy cửa sổ phòng của Lạc thiếu gia.

“Tại sao không cho ta ở phòng thượng hạng?”. Ngũ Thập Lang nước mắt ngấn dài nhìn lão Hắc mặt sắt đen sì, nhất nhất không chịu tha hiệp mà nã nể, sầu muộn.

Lão Hắc cứ đứng sừng sững trước cửa phòng của Lạc thiếu gia, dáng vẻ nghiêm nghị chẳng khác nào đang đối diện với kẻ địch mạnh nhất, mắt chẳng thèm chớp, lạnh lùng bảo: “Chỉ có căn phòng đó mới cách xa phòng của thiếu trang chủ nhất.”

Dừng lại đôi giây rồi lão Hắc bổ sung thêm một câu bằng giọng nói chán nản: “Có điều, mọi thứ ăn, dùng, mặc, ở đều theo đúng tiêu chuẩn của phòng thượng hạng.”

Nghe thế, Ngũ Thập Lang coi như cũng được an ủi đôi chút, nhấc chân lên định bước đi.

Bỗng nhiên, một tiếng “lạch cạch” vang lên, cánh cửa sổ bằng gỗ liền mở ra, lập tức hương hoa lan thoang thoảng, dịu nhẹ lan tỏa trong không khí. Cô nhìn thấy Lạc thiếu gia đang nghiêng người tựa bên khung cửa sổ, dịu dàng mỉm cười.

“Thiếu trang chủ!”. Lão Hắc nhanh chóng chào hỏi.

“Người mau lui xuống, ta với Ngũ Thập Lang đang có rất nhiều chuyện quan trọng cần bàn”. Chàng khẽ buông ống tay áo xuống khung cửa sổ, gió vừa tràn tới đã phiêu diêu tung bay.

Hôm nay, chàng mặc một bộ y phục bằng lụa trắng, thắt đai lưng nạm vàng, càng khiến khuôn mặt nhợt nhạt, suy nhược thêm phần bệnh tật, yếu ớt.

“Thiếu trang chủ...”. Lão Hắc lo lắng nói. “Thuộc hạ ...thuộc hạ...không thể lui xuống được”. Nói xong, lão Hắc liền quỳ rạp xuống đất.

“Hả? Người lại sắp sửa hát vỡ nào thế?”. Lạc thiếu gia tựa bên cửa sổ, mỉm cười tươi tắn, đưa ánh mắt nhìn Ngũ Thập

Lang đang ảo não, u sầu. “Lẽ nào Tiểu Ngũ Thập đã làm điều gì khiến người không hài lòng?”

Khuôn mặt như thể vừa nuốt xong bã chuột, lão Hắc khẽ liếc Ngũ Thập Lang, định thôi nhưng cuối cùng vẫn buột miệng nói: “Thiếu trang chủ, Tiêu tiểu thư, cô ấy...Tóm lại là kiểu gì thuộc hạ cũng quyết không rời thiếu gia nửa bước.”

Lão Hắc quỳ trên mặt đất, dáng vẻ kiên cường, bất khuất.

“Hả?”. Ánh mắt của Lạc Cẩm Phong lộ vẻ hoài nghi, nhìn về phía Ngũ Thập Lang rồi nói: “Tiểu Ngũ Thập, cô đã sàm sỡ, trêu chọc lão Hắc sao?”

Lời chàng vừa dứt thì cả người quỳ dưới đất lẫn kẻ đang đứng ngây ngơ đều nảy mình như bị sét đánh ngang tai.

“Lạc Cẩm Phong!”

“Thiếu trang chủ!”

Lạc thiếu gia chưa chút thở dài rồi tiếp tục nói: “Lẽ nào ta không bằng cả lão Hắc? Tiểu Ngũ Thập, nếu cô muốn...”. Chàng lại cúi đầu, thở dài một tiếng. “...bổn thiếu gia nguyện gánh vác trách nhiệm trọng đại hi sinh vì sơn trang thay cho bọn họ.”

Lão Hắc đang quỳ trên mặt đất suýt giận quá mà bỏ đi, nước mắt long lanh giải thích: “Thiếu trang chủ, lão Hắc cũng nguyện

gánh vác trách nhiệm hi sinh vì sơn trang để giữ gìn danh tiết cho thiếu trang chủ.”

Hai người đó đã hoàn toàn quên khuấy Ngũ Thập Lang đang ngây ngô như gà gổ ở bên cạnh.

“Hả? Người cũng có tâm nguyện đó sao?”. Nụ cười của Lạc Cẩm Phong rạng rỡ hẳn lên, đôi mắt đen láy sáng long lanh, bàn tay đang đặt trên thềm cửa sổ siết chặt lại, khiến cho vài mẩu gỗ bị bẻ ra, khẽ khàng rơi xuống nền nhà, Lạc đại thiếu gia từ từ đứng thẳng dậy, giọng nói trầm hẳn xuống: “Lão Hắc, không ngờ người lại muốn tranh hoa đoạt liễu với bốn thiếu gia.”

Rõ ràng là thiếu gia đang cười, vậy mà lão Hắc đang quỳ trên mặt đất lại như nghe thấy ầm trong đó tiếng nghiền răng ken két, mồ hôi không ngừng tuôn trào trên trán, liên tục nhỏ xuống đất.

Lão Hắc cúi rạp đầu xuống, suýt chút nữa bật khóc thành tiếng. Lẽ nào từ này đến giờ, mình đã nói chuyện với người phiên bang? Tại sao cùng là người của Lạc Hà sơn trang mà lại chẳng thể hiểu đúng ý nhau được chứ?

Chuyện gánh vác trách nhiệm, hi sinh vì sơn trang sao lại liên quan đến cả cỏ cây hoa lá?

Lão Hắc nghiền răng nghiền lợi, khổ sở suy nghĩ một hồi mà chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

“Nếu đã như vậy thì ta chẳng thể giữ người bên cạnh được nữa”. Lạc thiếu gia nho nhã phẩy tay áo, lãnh đạm nói tiếp: “Bổn thiếu gia không thích có bất cứ nhân tố bất lợi nào tiềm ẩn ngay cạnh người mình.”

Chàng nói vô cùng thản nhiên, tự tại như thể đang bảo bổn thiếu gia không thích ăn ớt xanh vậy.

Lão Hắc vội vã giơ tay lên, tuyên thệ cùng trời cao: “Lòng trung thành của lão Hắc đối với thiếu gia có trời đất chứng giám.”

“Ừm, cái này ta biết”. Lạc đại thiếu gia nhếch đầu lên, đưa tay sờ cằm, mỉm cười nói tiếp: “Điều quan trọng là lão Hắc, trông dáng vẻ của người thật quá quyến rũ, bổn thiếu gia không kìm được lòng ganh tị. Cho nên trước tiên, người cứ quay về sơn trang, quản lý lương thực cho ta.”

Lão Hắc lệ tuôn đầm đìa, hai tay ôm mặt, cố nhẫn nhịn nỗi bi thương, nghiêng răng nói: “Đây là lỗi của thuộc hạ, thuộc hạ quyết định tự huỷ dung nhan để được theo thiếu gia mãi mãi.”

Ngũ Thập Lang người run lên cầm cập, suýt nữa thì bật cười rũ rượi.

Người đàn ông này thực sự quá thật thà đôn hậu, người ngộm đen sì chẳng khác nào than hoa, mũi thì tẹt dí, miệng lại bè bè, vậy mà còn dám đòi “tự huỷ dung nhan”.

Rõ ràng là đã làm một việc thừa!

Lão Hắc tức giận quay đầu lại, dứng đôi mắt bé tí tẹo như hạt đỗ đen nhìn Ngũ Thập Lang chăm chăm, sau đó quay đầu lại nhìn Lạc đại thiếu gia với ánh mắt thiết tha.

“Làm sao có thể như thế được?”. Lạc đại thiếu gia lắc đầu quây quây, chân thành nói tiếp: “Đừng có phụ lòng thương yêu của ông trời với mình như thế! Đi đi, quay về sơn trang, đối xử thật tốt với Ngưu đại thẩm nhé! Hãy dùng sự quyến rũ của mình để chinh phục đại thẩm, sai khi ta với Tiểu Ngũ Thập quay trở về từ đại hội võ lâm, mong rằng có thể nghe được tin vui từ hai người.”

Ngũ khí của chàng lạnh như băng, xem ra không phải là lời khuyên giải mà như đang hạ lệnh xuống.

Lão Hắc đành gạt đầu trong nước mắt, đau đớn như cắt ruột thu xếp hành lý để quay về sơn trang, chuẩn bị rửa tay gác kiếm đổi sang làm đầu bếp.

Về Ngưu đại thẩm ở khu bếp ăn của Lạc Hà sơn trang, có thể nói đó là một người đã đi qua thì không thể nào không ngoái lại nhìn một lần. Người phụ nữ này đã gần bốn mươi nhưng vẫn giữ nguyên được tâm hồn của thiếu nữ tuổi đôi mươi, suốt ngày cầm hoa đây đây, đi lại vô cùng gợi cảm, lạng lẽ theo đuổi lão Hắc gần mười năm nay.

Tấm chân tình này thấu tận trời xanh...không thể nào không cho Ngưu đại thẩm được toại nguyện.

Lạc thiếu gia tựa bên khung cửa sổ nhẹ nhàng than thở rồi quay đầu lại, sầm muện nói: “Tiểu Ngũ Thập, mọi người đều nói những kẻ có tình cuối cùng sẽ thành người một nhà, cô bảo có đúng không?”

Ngũ Thập Lang gật gật đầu. “Đúng thế, đúng thế!”

Nghe vậy, Lạc Cẩm Phong vô cùng hài lòng, nhìn Ngũ Thập Lang bằng đôi mắt long lanh, chứa chan tình cảm, đôi mắt biết cười, dưới ánh trăng, tay áo trắng tựa tuyết lay động theo làn gió nhẹ, tạo nên dáng vẻ nho nhã, thần tiên thoát tục.

“Cho nên sớm muộn gì, ta với Vô Song cũng sẽ thành một đôi chim liền cánh”. Ngũ Thập Lang đặt bàn tay lên chỗ trái tim, ánh mắt nhẹ lướt qua Lạc đại thiếu gia đang phiêu linh như tiên giáng trần rồi hướng về vầng trăng thanh khiết, sáng trong.

“Vô Song, ta ở chỗ này, đợi huynh đến tìm.”

Trên vầng trăng màu bạc dần dần hiện ra một khuôn mặt tuần tú, lạnh lùng như băng. Khoé miệng khẽ nhếch lên, Ngũ Thập Lang si mê nhìn chăm chăm vào mặt trăng.

“Hừm”. Lạc Cẩm Phong sa sầm mặt lại, ánh mắt lộ rõ vẻ phẫn nộ, tức giận nói “Cái gì mà chim liền cánh? Nếu cô có cánh, ta sẽ tận tay bẻ gãy cánh của cô.”

Nếu cô có đôi cánh, chàng sẽ bẻ gãy đôi cánh ấy, dù điều đó khiến cô phải đau đớn đến chết thì chàng vẫn sẽ làm và ở bên cạnh cô, cùng cô gánh chịu đau đớn.

Ngũ khí ác nghiệt, hần học đó cuối cùng khiến cho Ngũ Thập Lang đang si mê phải bừng tỉnh khỏi mộng đẹp. Cô quay mặt sang, nghi hoặc nhìn Lạc Cẩm Phong với sắc mặt sầm sì, tức giận, không nói gì cả.

“Cô không cần về phòng nữa, hôm nay cứ ở lại căn phòng này đi!”. Sau một hồi nhìn vào mắt nhau, Lạc thiếu gia khẽ thở dài rồi nhẹ nhàng lên tiếng.

“Không thể được!”. Ngũ Thập Lang cau mày, túm chặt vạt áo của mình lại, vô cùng thẹn thùng: “Nam nữ thọ thọ bất tương thân, chúng ta không thể ở cùng một phòng được.”

Cô đột nhiên có ý thức về thân phận nữ nhi của mình?

Lạc Cẩm Phong quay ngoắt người đi, ánh mắt tức giận, nộ khí phùng phùng: “Ta với cô thì nam nữ thọ thọ bất tương thân, vậy còn cô với Lãnh Vô Song thì sao? Cô với hắn ta chẳng phải cũng từng ở cùng một phòng ư?”

Ngũ Thập Lang nghiêng rằng không nói gì, uất ức nghĩ thầm: “Này, Lạc đại thiếu gia, vị trí của Vô Song với huynh trong lòng ta không giống nhau, có hiểu không?”

Lạc Cẩm Phong nhìn thấy khuôn mặt đầy uất ức và đôi môi chu lên vì giận dữ của cô liền chán nản thở dài rồi hạ giọng, dịu dàng giải thích: “Mấy hôm nay, có vài kẻ khả nghi đi theo xe của chúng ta. Nếu không phải lần này bốn trang mang theo nhiều người thì e rằng ta đã phải động thủ mấy lần rồi. Cô ở một mình một phòng, ta không yên tâm”. Chàng đưa tay ra, vừa chỉ vào bố trí của căn phòng vừa nói: “Cô nhìn xem, chỗ này được chia thành hai phòng riêng biệt, ta ở phòng ngoài, cô ở phòng trong. Thế nên kì thực, chúng ta cũng chẳng phải ở chung một phòng.”

Đích thực là như vậy, phòng chữ “Thiên” ở khách điểm thường được chia thành hai gian, phía trong là phòng ngủ còn phía ngoài là nơi tiếp khách.

Ngũ Thập Lang mím môi, nhớ lại thanh đao sáng loé đêm hôm trước, đắn đo một hồi, sau cùng gật đầu đồng ý. Cô ngồi xuống giường, nhìn Lạc thiếu gia bằng ánh mắt phòng bị, định mặc nguyên đồ ngủ.

Lạc Cẩm Phong vốn dĩ cười tươi hơn hẳn, đang định giúp cô trải chăn ra giường, sua khi nhìn thấy vẻ mặt phòng bị của cô, sắc mặt ngay lập tức sầm sì lại, khẽ “hừm” một tiếng rồi nói: “Bốn thiếu gia cho dù mắt thẩm mỹ có kém tới đâu cũng quyết không phải lòng một người con gái như cô, không ngực không hông, không tim không phổi”. Chàng càng nói lại càng tức giận, hất hàm bảo: “Với ta, cô chẳng khác gì những người hầu gái khác trong Lạc Hà sơn trang cả.”

Tuy ngoài miệng không thừa nhận nhưng ánh mắt đầy ý phòng bị đó của Ngũ Thập Lang đích thực là đã làm tổn thương

trái tim cao ngạo của Lạc thiếu gia. Chàng nộ khí hùng hùng phẩy áo bỏ đi, đôi ngọc bội đeo bên thắt lưng khẽ va vào nhau, vang lên những tiếng động vô cùng vui tai.

Để mặc Ngũ Thập Lang với khuôn mặt vô tội, đáng thương ngồi ngây thần trên giường nhìn vào ngực mình. Sau một hồi lâu, cô tự lên tiếng an ủi bản thân: “Không ngực không mộng, không tim không phối, chí ít ta vẫn còn cái dạ dày.”

Rồi cô hân hoan rút chiếc bánh điểm tâm đã giấu vào ống tay áo từ lúc ăn tối ra, thưởng thức một cách ngon lành.

Chương 11: Hoa rơi hữu ý

Sáng sớm ngày hôm sau.

Hiếm khi Lạc thiếu gia thức dậy sớm như thế.

Chàng ngồi trước bàn ăn trong khách điểm, tâm trạng vui vẻ thưởng trà ngoạn cảnh.

Lúc Ngũ Thập Lang đi xuống, chàng đang cười tươi tắn nghe thuộc hạ bẩm báo tình hình tra xét.

“Lão Hắc, trạm tiếp theo của chúng ta sẽ là Lai Thành, người thu thập thêm thông tin về nơi đó cho ta”. Lạc đại thiếu gia đặt hai ngón tay lên bàn, nho nhã lên tiếng: “Còn nữa, sau khi

quay về sơn trang, người phải theo sát Ngưu đại thẩm giúp ta, ta cảm thấy gần đây đại thẩm có chút kì lạ”.

Sắc mặt lão Hắc ngay lập tức nghiêm nghị lại, gật đầu lia lịa.

“Còn nữa, đại thẩm nói muốn thôi việc đến vùng Ba Thục tìm người thân”. Lạc thiếu gia nhàn hạ tựa lưng vào bức tường phía sau, cười nói: “Bao nhiêu năm nay, ta chưa từng nghe thấy đại thẩm nhắc tới người thân gì hết, cho nên, người hãy cùng Tiểu Bình, Tiểu La về vùng Ba Thục cùng đại thẩm.”

Lão Hắc vội vã lên tiếng: “Thế nhưng thiếu trang chủ, thuộc hạ...”.

“Người không cần phải lo lắng, bên cạnh ta đã có Thập Tam Kị, bọn họ đều là các cao thủ”. Lạc thiếu gia nhanh chóng chặn họng lão Hắc rồi nở nụ cười rạng rỡ. “Sự việc không thể để chậm trễ, người lên đường luôn đi!”

Lão Hắc đứng ngoài cửa, mắt đăm lẹ nói lời tiễn biệt, trước khi lên đường không quên lườm Ngũ Thập Lang một cái, lén đập tay lên vai cô rồi đưa lời uy hiếp: “Thiếu gia nhà chúng ta tấm lòng Bồ Tát, nhìn thấy mấy con chó, con mèo yếu ớt bên đường cũng đều tỏ lòng thương xót. Cô đừng thấy thiếu gia dễ mềm lòng mà bám chặt lấy không chịu buông!”. Lão Hắc hít một hơi thật sâu rồi hạ giọng nói tiếp: “Trong sơn trang chúng ta, có không biết bao nhiêu đại mỹ nhân yêu thích thiếu gia, cô chẳng thể nào bì được đâu.”

Ngũ Thập Lang gật đầu lia lịa, vừa vẩy vẩy chiếc khăn trong tay vừa nói: “Ừm, lão Hắc, huynh cứ yên tâm lên đường nhé, ta hứa với huynh, tất cả những việc hậu sự khác, ta sẽ thu xếp đàng hoàng cho huynh.”

Cô nói với thái độ vô cùng chân thành, khiến cơ mặt lão Hắc không ngừng co giật, lại tức giận lườm cô thêm cái nữa rồi mới nhảy lên ngựa, ra roi lên đường.

“Tiểu Ngũ Thập, nếu ta là cô thì sẽ thay bộ trang phục màu đen trên người đi”. Không biết từ lúc nào, Lạc Cẩm Phong đã đứng ngay sau lưng Ngũ Thập Lang, đưa ngón tay chọc lên vai của cô, khẽ khàng cất tiếng: “Cô mặc đồ đen trông cứ như đang để tang vậy.”

Chàng vừa nói dứt lời, cô liền bất giác trong đầu hiện lên cảnh tượng chẳng lành.

Ngũ Thập Lang dẫn đo do dự rồi hỏi lại: “Thực sự trông giống vậy sao?”

Lạc thiếu gia gật gật đầu, lén lấy chiếc khăn tay màu trắng đặt lên vai cô mà không để lộ chút sơ hở nào rồi nói: “Nhớ lấy, sau khi thay y phục xong thì rửa mặt đi, khuôn mặt cô đang lom lem đầy nước miếng đấy!”

Ngũ Thập Lang nhanh chóng đưa tay lau mặt rồi ngượng nghịu phân trần: “Ta đã rửa qua mặt rồi mà.”

Lạc thiếu gia nhếch miệng mỉm cười, sau đó quay người cô lại, vẫy vẫy tay, một người hộ vệ lập tức dâng lên một bộ trang phục nữ nhi màu tím nhạt.

“Đi đi, ta cho cô thời gian một tuần trà, tốc độ phải thật nhanh đấy!”. Chàng khẽ đẩy người cô về phía trước. Ngũ Thập Lang chán nản, đón lấy bộ trang phục nữ nhi từ tay chàng rồi quay người bước lên lầu.

Cô bước rất nhanh, vừa đi vừa đưa tay lên lau mặt chẳng khác gì trẻ con.

Lạc thiếu gia đứng nguyên tại chỗ, nhìn Ngũ Thập Lang thần tốc lên lầu, cho tới khi hình bóng cô hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, nụ cười trên khuôn mặt chàng cũng tắt theo, sắc mặt trầm lại, tay cầm chiếc khăn thêu đặt trên vai Ngũ Thập Lang khi này, chàng quay đầu hạ lệnh: “Kị Nhất, người xem xem mùi hương trên này có lai lịch như thế nào!”

Ngay lập tức, người hộ vệ có tên Kị Nhất liền bước tới gần, cung kính đón nhận chiếc khăn tay, nhún chân một cái rồi bay vút ra ngoài.

“Kị Nhị, người đi theo bọn Lão Hắc đến vùng đất Ba Thục, có tình hình bất thường thì phải thông báo ngay tức khắc!”

Hộ vệ áo đen Kị Nhị hoài nghi hỏi lại: “Thiếu Trang chủ, lão Hắc huynh ấy...?”

Lạc Cẩm Phong quay người lại, ngồi xuống bàn nhấc ly trà dùng chiếc nắp gạt gạt miệng ly, thản nhiên nói: “Hắn ta không phải là lão Hắc nên ta nghĩ cách điều hắn đi nơi khác.”

Kị Nhị không khỏi ngạc nhiên hỏi: “Thiếu Trang chủ quả nhiên mưu mô hơn người, có điều tại sao người lại biết được chuyện này ạ?”. Hắc Y Thập Tam từ nhỏ lớn lên cùng Lạc Cẩm Phong, cho nên cũng ở gần bên chàng hơn bất cứ những cận vệ nào khác.

Lạc Cẩm Phong u sầu cất tiếng trả lời: “Cho dù có thuật dịch dung cực kì tinh diệu thì sao chứ. Ngoại trừ vẻ bề ngoài giống hệt thì tất cả những điều còn lại chẳng giống chút nào, không có lấy một chút đạo đức nghề nghiệp, ngay đến việc làm một gián điệp cũng thất bại!”

Chàng nắm lấy chiếc ly đầy cảm khái, tiếp tục phần nội tự nhủ: “Không ngờ lão Hắc lại không xem trộm cuốn **Danh mục tình thế** mà bốn thiếu gia cố tình để quên lại trên xe. Một sơ hở lớn như vậy mà cũng để xảy ra được.” Chàng phần nội quay đầu lại hỏi tiếp: “Bọn người ở Bảo Thiêm Cung đều cho rằng bốn thiếu gia là một tên gốc hay sao?”

Lạc thiếu gia tức đến mức trợn tròn mắt, nghiêng răng nghiêng lợi: “Bọn chúng dám khiêu khích bốn thiếu gia như vậy thì bốn thiếu gia sẽ không khiếm tổn thâm lạng nữa nhất định phải gặp mặt bọn chúng một lần.”

Thiếu gia, người thực sự cảm thấy mình rất khiếm tổn và thâm lạng sao? Chẳng phải người vẫn luôn tìm cơ hội để tóa

sáng ư?

Kị Nhị cúi gầm mặt xuống không nói tiếng nào, lặng lẽ lui về phía sau chỉ muốn hét lên trong lệ nhòa: “Được đấy, Bảo Thiêm Cung, coi như bọn người lợi hại, ăn không ngồi rồi phải một tên gián điệp không chuyên nghiệp đến, khiến bọn ta lần này phải chạy đôn chạy đáo khắp mọi nơi rồi.”

*

* *

Trên con đường ngoằn ngoèo có hai vị công tử mỗi hồi nhể nhại rệu rã bước đi.

“Lãnh Vô Song, ta đồng ý đi cùng huynh, không có nghĩa là phải nhìn theo sắc mặt huynh mà sống đâu nhé.” Hôm nay, cuối cùng Đoạn đại thiếu gia cũng chẳng thể nào chịu đựng thêm được nữa, không còn mặc đồ đen mà thay sang bộ y phục màu lam nhạt, trên tấm áo bào có thêu một bông hoa mẫu đơn to tướng, vô cùng thích hợp với khuôn mặt đẹp tựa tranh vẽ, đôi môi đỏ như hoa đào và hàm răng trắng đều như hạt bắp của chàng.

Lãnh Vô Song vẫn mặc bộ y phục màu đen, ở gần thắt lưng có thêu một chùm hoa la đằng bằng chỉ ánh kim, sau lưng đeo ba thanh kiếm, phần tóc trước trán ướm dẫm mồ hôi.

Nghe thấy lời chỉ trích của Đoạn thiếu gia, chàng chẳng buồn quay đầu lại lạnh lùng lên tiếng: “Ta từ trước đến nay đều thế, nếu huynh không chịu được thì chọn đường cái quan mà đi!”

Trong lòng chàng lúc này đang vô cùng lo lắng, chỉ hận mình chưa khôi phục được khinh công mà bay thẳng đến Kim Lăng luôn.

Đoạn Thủy Tiên đột nhiên mất hết lý do để phẫn nộ, cười tít mắt, sáp lại gần, khẽ hỏi: “Huynh vội vã đến vậy, lẽ nào đã thực sự phải lòng nha đầu họ Tiêu kia rồi?”

Tuy ngoài mặt, Đoạn Thủy Tiên tỏ ra bình thản, không quan tâm nhưng thực chất ánh mắt chàng lại lộ rõ vẻ lo lắng, hoang mang.

Lãnh Vô Song lập tức sầm mặt lại, đôi mắt tỏa hàn khí run người, cất tiếng: “Phải thì đã sao? Mà không phải thì thế nào?”. Chàng quay đầu sang, vừa hay nhìn thấy nét mặt không vui lộ rõ trong mắt của Đoạn Thủy Tiên, trong lòng đột nhiên trào dâng nổi tức giận vô duyên vô cớ, ngửi khí theo đó mà lạnh lùng hơn trước.

Nhận ra tâm trạng của Lãnh Vô Song đã biến đổi, Đoạn Thủy Tiên mỉm cười nói tiếp: “Đương nhiên là không có gì liên quan đến ta, nhưng chắc chắn là có liên quan đến tên Lục Cẩm Phong kia rồi.”

Lãnh Vô Song khẽ “hừm” một tiếng, bước chân lại nhanh hơn trước gấp mấy lần. Sau khi bước đi một hồi lâu, chàng đột

nhiên quay đầu lại, lạnh lùng cao ngạo đáp lại Đoạn Thủy Tiên: “Con mắt thẩm mỹ của Ngũ Thập Lang không kém vậy đâu.”

Chàng nói một cách vô cùng tự tin, ánh mắt tỏ rõ thái độ kiên định, chắc chắn.

Khuôn mặt Đoạn Thủy Tiên sầm hẳn lại, trong lòng càng cảm thấy không vui nhanh chóng guồng chân đuổi theo Lãnh Vô Song, đôi kiếm bạch ngọc sau lưng đập vào nhau liên tục phát ra những tiếng “tinh tang” lớn hơn. Sau khi đuổi kịp, Đoạn Thủy Tiên quay sang, thản nhiên bảo: “Chúng ta thực sự không phải lo lắng về Lạc thiếu gia, Ngũ Thập Lang không phải con người nông nổi như vậy.”

Chàng không hề ý thức được mình vừa dùng hai chữ “chúng ta”.

Lãnh Vô Song liếc qua nhìn, lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi nói: “Cô ấy là người như thế nào, không cần huynh phải nói, ta đương nhiên tự biết.”

Nói xong, Lãnh Vô Song mím chặt môi, đưa tay lau mồ hôi tiếp tục tăng tốc.

Đoạn Thủy Tiên vì câu nói đó mà chẳng còn chút tinh thần nào cả, đưa tay đặt lên ngực, tức khí dùng dùng nói: “Lãnh Vô Song, huynh có biết ta và tiểu thư nhà họ Tiêu có quan hệ như thế nào không?”

Lãnh Vô Song chẳng thèm dừng bước, sắc mặt không hề thay đổi tiếp tục bước nhanh về phía trước.

Đoạn Thủy Tiên đợi một hồi lâu mà chẳng thấy “tình địch” có chút hứng thú nào trong lòng càng thêm tức tối, lại guồng chân đuối theo đi ngang bên cạnh rồi cất tiếng hỏi: “Lẽ nào huynh không tò mò về quan hệ của ta với Ngũ Thập muội muội?”

Lãnh Vô Song không buồn liếc mắt sang, tiếp tục bước đi, lần này còn chẳng thèm “hừm” lấy một tiếng.

Thái độ lạnh lùng băng tuyết của Lãnh Vô Song lập tức khiến Đoạn thiếu gia không chịu nổi nữa, trong lồng ngực căng tràn nộ khí.

“Nếu huynh không tò mò thì ta cũng chẳng thèm nói nữa, chỉ cần huynh biết quan hệ giữa ta và cô ấy thân thiết hơn bất kì ai là được”. Chàng mỉm cười rạng rỡ, vô cùng đắc ý hất vạt tóc trên vai sang một bên, chờ đợi phản ứng của Lãnh Vô Song.

“Huynh thật ồn ào!”. Lãnh Vô Song nhú mày, lạnh lùng quăng lại một câu rồi bước đi nhanh hơn trước.

Hả? Đoạn Thủy Tiên ngây thần người ra, vào lúc này, đáng lẽ hẳn ta phải ghen lồng ghen lộn, sau đó nộ khí xung thiên mới đúng chứ!

“Huynh nói gì cơ?”. Đoạn Thủy Tiên quyết không bỏ cuộc, cất lời hỏi tiếp.

Lãnh Vô Song lại cau mày, đưa ánh mắt lạnh giá tựa băng lướt nhìn Đoạn Thủy Tiên, lãnh đạm hỏi: “Quan hệ giữa hai người có liên quan gì đến ta?”

Đoạn Thủy Tiên chẳng biết trả lời thế nào, thẹn thùng cúi rạp đầu xuống bắt đầu nghi ngờ thứ tình cảm lúc đậm lúc nhạt, khi rõ khi không của Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang.

Lãnh Vô Song cũng không nói gì, mặt không biểu cảm bứt lên phía trước với tốc độ nhanh như sao xẹt. Chàng thu bàn tay vào sau trong ống tay áo rồi nắm chặt lại, móng tay bấm vào sâu da thịt, lặng nghe nỗi đau đớn khôn tả đang đốt cháy trong tim.

Từ lúc ấy trở đi, hai con người với những nỗi muộn phiền riêng không còn cất lời nói thêm bất cứ điều gì nữa.

Một trước một sau, lặng lẽ bước đi.

Con đường càng đi càng khúc khuỷu, nhỏ hẹp, ngay sát bên cạnh là vực thẳm sâu hoắm. Vì mấy hôm trước mưa tầm tã nên con đường càng thêm ướt át, trơn trượt, dễ ngã.

Thỉnh thoảng lại có vài hòn đá lăn xuống vực thẳm bên cạnh.

Khuôn mặt Lãnh Vô Song bỗng nhiên đành lại, lưng áp vào núi, chậm rãi bước từng bước. Đoạn Thủy Tiên đi phía sau nhìn thấy trên đường đầy những bùn đất lầy lội, lại bất giác than dài một tiếng.

“Cho nên mới nói, ta rất ghét phải đi những con đường vừa nhỏ vừa hẹp.” Đoạn Thủy Tiên cuộn tà áo lên thật cao rồi giắt vào thắt lưng, nghiêng răng nghiêng lợi rồi cũng áp lưng vào vách núi, đi theo Lãnh Vô Song.

Lãnh Vô Song lạnh lùng quay lại nhìn Đoạn Thủy Tiên, không nói năng gì rồi lại tiếp tục bước đi.

Đất đá, cát bụi rơi từ trên đỉnh núi xuống càng ngày càng nhiều, có cả những hòn đá to hơn bàn tay. Chúng lướt qua người của Lãnh Vô Song và Đoạn Thủy Tiên, sau đó rơi xuống vực thẳm không nhìn thấy đáy ở bên cạnh con đường.

“Những hòn đó này là do con người dùng đao chặt ra”. Lãnh Vô Song đưa tay bắt lấy một hòn, lạnh lùng nói rồi ngẩng đầu nhìn lên trên, quả nhiên thấy phía trên có mấy hắc y nhân đang bận rộn ném đá xuống dưới. “Huynh dùng khinh công vượt qua trước đi.”

Đoạn Thủy Tiên ngây thần một lúc rồi hỏi: “VẬY còn huynh thì sao?”. Thực ra, chàng chẳng phải hảo tâm mà thực bụng lo lắng cho Lãnh Vô Song gì cả, có điều gần đây, mọi người đã bắt đầu nghi ngờ Ngự Kiếm sơn trang, bởi vì những sự việc quái dị đang xảy ra trên giang hồ hầu như chẳng hề động tới Lãnh gia.

Ban đầu, Đoạn Thủy Tiên cho rằng đi cùng Lãnh Vô Song sẽ an toàn hơn đôi chút, ai mà ngờ được chúng lại ra tay ở nơi đường hẹp, vực thẳm này chứ?

“Ta sẽ tự mình đi qua đó”. Lãnh Vô Song vẫn lạnh lùng như thường đáp, nhìn Đoạn Thủy Tiên vận khí, chân điểm vào vách núi, nhẹ nhàng bay qua đầu bên kia.

“Xoạt, xoạt, xoạt...”. Đất đá, cát bụi từ phía trên rơi xuống ngày càng nhiều hơn, đá cũng to hơn trước đó.

Lãnh Vô Song rút thanh kiếm vàng sau lưng ra rồi vung tay múa kiếm, đẩy bật hòn đá to sắp sửa rơi lên vai mình. Vì không còn nội công nên mấy lần liên kiếm của chàng bị cong lại trước những hòn đá lớn rơi xuống với tốc độ kinh người.

“Lãnh Vô Song, đưa tay của huynh đây”, Đoạn Thủy Tiên ở đâu kia con đường, đưa bàn tay của mình ra. Lãnh Vô Song dừng múa kiếm, đưa bàn tay của mình ra rồi từng bước từng bước đi qua bên kia.

Bỗng nhiên, một hòn đá to bằng khoảng một đứa trẻ năm tuổi lăn từ trên đỉnh núi xuống, khiến Lãnh Vô Song và Đoạn Thủy Tiên đều nhanh chóng rút tay lại. Hai người còn chưa kịp đứng vững, một hòn đá to tương tự lại tiếp tục giáng xuống rồi đập ngay lên người Lãnh Vô Song, khiến chàng hoàn toàn mất đi thăng bằng.

“Lãnh Vô Song!”. Khuôn mặt thất sắc kinh hoàng, Đoạn Thủy Tiên nhanh chóng bay đến, đưa tay ra định kéo lấy Lãnh Vô Song, nhưng cuối cùng vẫn chậm một bước.

Lồng ngực đau nhói, trước mắt bỗng tối sầm lại, Lãnh Vô Song nghiêng ngã bất định rồi lao đầu xuống vực thẳm cùng viên

đá to đùng kia.

Vào khoảnh khắc cuối cùng trước khi mất đi thần trí, trong đầu chàng tràn ngập hình ảnh Ngũ Thập Lang vừa cười vừa khóc, không ngừng đưa lời hứa hẹn: “Vô Song, ta sẽ đối xử với huynh rất tốt, rất tốt, rất tốt, rất rất tốt...”

“Ta biết muội sẽ đối xử với ta rất tốt...”. Chàng nhắm mắt lại mỉm cười. “Đúng là một nha đầu ngốc nghếch! Xin lỗi muội, Ngũ Thập Lang, vì cho đến sau cùng, ta vẫn chẳng thể nào thực hiện được lời hứa của mình...”

Đoạn Thủy Tiên đứng ngây người bên bờ vực thẳm, trong tay là mảnh vải bị xé ra khỏi y phục của Lãnh Vô Song.

Trong lòng chàng cảm thấy vô cùng hoảng loạn, một kết cục như vậy, nha đầu ngốc đó, e rằng khi biết tin này, sẽ không bao giờ nở nụ cười nữa...

*

* *

“Á...”. Trán ướt đẫm mồ hôi, hai tay Ngũ Thập Lang quờ quạng loạn xạ trong không trung, khuôn mặt vô cùng hoang mang, sợ hãi.

“Tiểu Ngũ Thập, cô làm sao thế? Đã mơ thấy những gì mà trán lại toát nhiều mồ hôi vậy?”

“Vô Song...”. Đôi môi cô khẽ run lên, lệ từ từ tuôn ra khỏi khóe mắt, miệng không ngừng gọi: “Vô Song, Vô Song...”

Lạc Cẩm Phong nắm chặt tay đang vung lên điên cuồng của Ngũ Thập Lang rồi nhẹ nhàng trấn an: “Ngũ Thập, là ta, là ta đây! Lúc này chỉ là cô gặp ác mộng thôi.”

Giọng nói của chàng dịu dàng, ấm áp, ánh mắt vô cùng xót xa, đau đớn.

Ngũ Thập Lang cuối cùng cũng lấy lại được một chút bình tĩnh, run run cất lời: “Là ác mộng à?”. Cô chẳng thể kìm được những giọt lệ không ngừng tuôn rơi trên bờ mi, lặp lại câu hỏi thêm lần nữa: “Vừa này, ta đã gặp ác mộng phải không?”

“Đúng vậy, chỉ là giấc mơ thôi, không phải thật đâu!”

Cơ thể bỗng trở lên mềm nhũn, Ngũ Thập Lang mệt mỏi tựa lưng vào thành xe, nhanh chóng rút tay mình ra khỏi đôi bàn tay ấm áp kia. Một lát sau, cô run run nói: “Ta nhìn thấy...Vô Song rơi từ trên vách núi xuống vực thẳm.”

Giấc mộng đó trông rất thật, giống như thể bản thân cô đang tận mắt chứng kiến, nhưng cô lại không thể làm gì giúp chàng được, chỉ giương mắt đứng nhìn Lãnh Vô Song rơi xuống vực thẳm. Chàng rơi xuống với tốc độ rất nhanh, cô đã đưa tay ra để kéo lấy rất nhiều lần nhưng chẳng thể nắm được tay chàng.

Cảm giác lực bất tòng tâm cộng thêm nỗi đau đốn chất chứa trong tim khiến cô cảm thấy vô cùng chán nản và tuyệt vọng.

“Ngũ Thập, cô hãy nhìn ta này!”. Lạc Cẩm Phong áp tay lên hai má của Ngũ Thập Lang, kéo khuôn mặt cô lại gần chỗ mình, lên tiếng đầy tự tin: “Chỉ là giấc mộng thôi mà, những gì trong giấc mộng đều ngược lại với sự thật, cô phải tin ta!”

Giọng chàng rất kiên định như thể đang đưa ra lời đảm bảo với Ngũ Thập Lang. Cô ngây người, nhìn thẳng vào chàng, đôi mắt vốn dĩ linh lợi, hoạt bát mọi khi nay đã bị phủ lên một lớp nước long lanh, vô cùng ai oán cất lời cầu khẩn: “Lạc thiếu gia, huynh mau đưa ta đi gặp Vô Song đi! Ngày nào ta cũng lo lắng không yên, huynh ấy đã mất hết công lực, lại chẳng hiểu chuyện chẳng lành.”

Nhìn thấy đôi mắt đắm lệ của cô, trái tim của Lạc Cẩm phong như quặn thắt lại, chàng buông hai tay ra, quay đầu sang một bên, chua chát lên tiếng đồng ý với cô: “Được.”

Thôi bỏ đi, đưa cô ấy đi gặp hắn vậy, cùng lắm thì mình sẽ cạnh tranh công bằng với Lãnh Vô Song một lần. Nghĩ tới đây, chàng liền hít một hơi thật sâu rồi quay đầu lại, cong miệng cười, gật đầu nói thêm: “Được rồi, ta sẽ đưa cô đi gặp Lãnh Vô Song, tiện thể cũng đả thông kinh mạch luôn cho hắn.”

Khuôn mặt lập tức rạng rỡ hẳn lên, Ngũ Thập Lang nhảy loạn trên xe ngựa, reo hò: “Lạc thiếu gia, ta biết ngay huynh là một người huynh đệ có tình nghĩa mà!”

Lạc Cẩm Phong nhìn thấy Ngũ Thập Lang bỗng nhiên hoạt bát vui tươi hẳn lên, sắc mặt khổ sở, trái tim đau xót.

“Một người huynh đệ có tình nghĩa?”. Thì ra cô đã ngầm định vị trí của chàng trong suy nghĩ của mình như vậy.

Tuy rằng Lạc Cẩm Phong đã hết lòng an ủi, dịu dàng quan tâm, nhưng Ngũ Thập Lang vẫn cứ buồn bã, thấp thỏm không yên, hiếm khi thấy cô ngồi im lặng trên xe ngựa như bây giờ, hỏi mười câu thì có khi chỉ đáp lại được một câu.

“Ngũ Thập Lang, mấy ngày hôm nay, thời tiết rất dễ chịu, bốn thiếu gia đưa cô ra ngoài đi dạo một vòng nhé?”

Lạc Cẩm Phong cười mào, thấy Ngũ Thập Lang đang uể oải nhìn về phía mình, dáng vẻ uể oải về phía mình, dáng vẻ chẳng mấy hứng thú, đột nhiên trong lòng phát cáu, cầm ngay lấy bàn tay của cô. “Cô ra ngoài đi dạo cùng với ta, mấy ngày nay ngồi trên xe ngựa, ta thấy buồn chán quá!”

Chàng vốn định biểu hiện dáng vẻ một công tử hào hoa, dịu dàng, đa tình, thế nhưng Ngũ Thập Lang lại luôn hờ hững, thờ ơ, khiến cho tính khí đại thiếu gia của Lạc Cẩm Phong được dịp bộc phát mức cao nhất.

“Ta không...”

“Không được từ chối!”. Lạc đại thiếu gia lúc này đã thực sự tức giận, bàn tay lúc này đã thực sự tức giận, bàn tay nắm lấy tay

Ngũ Thập Lang siết chặt thêm vài phần. “Cô đừng quên rằng tâm trạng của bản thiếu gia có mối liên hệ mật thiết với việc giải chất kịch độc trong người cô và việc trị nội thương cho Lãnh Vô Song đấy!”

Chàng đã nói như vậy thì Ngũ Thập Lang cũng đành phải tuân theo.

Mấy hôm nay, cô chẳng màng trà nước, ăn uống, khuôn mặt vì thế mà trở lên hốc hác, bộ y phục màu hồng nhạt khoác trên người cũng rộng ra khá nhiều, khí sắc nhợt nhạt, khiến người khác vô cùng xót xa.

“Ngũ Thập, cô nhìn loại phấn này xem, mùi hương dịu dịu, màu sắc nhẹ nhàng, con gái thoa lên sẽ rất đẹp đấy!”. Lạc thiếu gia mỉm cười, chọn ra một hộp phấn trong tiệm rồi đưa lại trước mặt Ngũ Thập Lang một cách thiếu tự nhiên. Đây là lần đầu tiên chàng chọn phấn son cho phụ nữ, mặc dù các cô gái trong sơn trang cứ suốt ngày bám riết lấy chàng, cầu khẩn thiết tha, thế nhưng từ trước đến nay, chàng chưa bao giờ chủ động mua thứ này cho bất cứ ai cả.

Ngũ Thập Lang đưa tay ra nhận lấy rồi mở ra, đưa lên mũi ngửi thử, ngay lập tức hắt xì hơi liên tục, nước mắt long lanh, ai oán kêu than: “Lạc thiếu gia, ta có thể không lấy thứ này được không? Mùi khó chịu quá đi mất!”

Khuôn mặt của Lạc Cẩm Phong bỗng chốc sầm đen lại, chàng không nói tiếng nào, vút miếng bạc vụn lên quầy hàng rồi chán nản gọi: “Kị Tam, người ra đây!”

Kị Tam nhanh chóng hiện thân, nhìn thiếu gia với ánh mắt cung kính.

“Cô ấy không lấy, người mang về dùng đi!”. Bản tính đại thiếu gia của chàng lại bộc phát lần nữa, vỗ hộp phần bị chàng bóp bẹp dúm, tức giận lên tiếng: “Ta rất ghét bị người ta từ chối.”

Cận vệ Kị Tam suýt nữa bật khóc ngay chốn đông người. Dùng kiểu gì? Dùng như thế nào? Lễ nào ý của thiếu trang chủ lại bắt mình phải giả gái?

“Hả? ngay cả người cũng muốn từ chối ta sao?”. Quai hàm của Lạc thiếu gia bỗng đánh lại, ánh mắt phùng phùng lửa giận khiến Kị Tam không khỏi kinh hãi, xua tay liên hồi.

“Đa tạ thiếu trang chủ”. Kị Tam gượng cười đau khổ, cố trưng ra vẻ mặt vui tươi. “Kị Tam vô cùng yêu thích.”

Lạc Cẩm Phong lập tức chuyển giận thành vui, đưa lời dặn dò: “Nhớ là phải thường xuyên dùng đấy, đừng có bỏ phí! Một hộp những ba lạng bạc, thật sự vô cùng quý giá.”

Rồi chàng vui vẻ kéo Ngũ Thập Lang đang ngây người đứng bên cạnh ra khỏi cửa tiệm.

Một cơn gió qua khiến cho Kị Tam đang mỉm cười đau khổ ớn lạnh cả sống lưng. Phải làm sao đây, chẳng lẽ ngày nào cũng

phải dùng? Một hộp phấn giá ba lạng bạc, thiếu trang chủ dạn là không được bỏ phí...

Kì Tam nhà họ Lạc kể từ đó đặc biệt khác người, mặt trắng má hồng...

Thị trấn lần này hai người đặt chân đến vô cùng nhộn nhịp, náo nhiệt.

Đang đi, Ngũ Thập Lang và Lạc Cẩm Phong bỗng nhìn thấy một cô gái vóc người nhỏ nhắn, mặc trang phục rực rỡ đang bước về phía họ.

“Cô nương, xin hỏi ở đây đang tổ chức lễ hội gì vậy?”. Ngũ Thập Lang hiếu kì hỏi. “Ta thấy chỗ nào cũng có tú cầu muôn màu muôn sắc, vô cùng náo nhiệt.”

Vị tiểu cô nương đó khuôn mặt đỏ ửng lên, liếc nhìn Lạc Cẩm Phong rồi then thùng cất tiếng: “Ở chỗ chúng tôi, mỗi năm vào dịp này đều tổ chức lễ hội. Nếu gặp được ý trung nhân...”. Cô nàng lại đưa mắt nhìn Lạc Cẩm Phong, nhanh chóng tháo một chiếc túi thêu vút về phía chàng rồi nói tiếp: “... thì cứ như vậy, ném chiếc túi thêu của mình qua.”

Nói xong, cô gái đó nhìn Lạc Cẩm Phong trân trân, khẽ cắn môi rồi nói: “Nếu công tử cũng có ý thì có thể đến xin hỏi cưới tiện nữ.”

Lạc Cẩm Phong cầm chiếc túi thêu, cau mày nói: “Ta đã có vị hôn thê rồi, cô nương xin đi tìm người khác vậy!”. Nếu không phải Ngũ Thập Lang vừa nhéo mạnh thì nhất định chàng đã thét lên trong tức giận một chữ duy nhất “Cút!” rồi.

Mặt đỏ bừng vì xấu hổ, không nói tiếng nào, tiểu cô nương kia nhanh chóng đón lấy chiếc túi thêu rồi nhanh chóng chạy mất.

“Tiểu Ngũ Thập!”. Đi được vài bước, Lạc Cẩm Phong đột nhiên dừng lại, mỉm cười đề nghị: “Hay là cô cũng làm một chiếc túi thêu tặng cho ta đi?”

Nụ cười của chàng trông như thể chẳng mấy quan tâm, chỉ đang muốn trêu chọc cô mà thôi.

Ngũ Thập Lang lườm chàng một cái rồi nheo mũi trả lời: “Lạc đại thiếu gia nếu muốn có túi thêu thì chỉ cần đứng ở một chỗ, mà lại chẳng mất nhiều thời gian. Lấy ta ra làm trò đùa có gì vui chứ?”. Nói xong cô tiếp tục ngắm nhìn những hàng hoa trang trí hai bên đường.

Ánh mắt của Lạc Cẩm Phong ngây ra đôi chút, nhưng rất nhanh sau đó liền đổi thành dáng vẻ tự đắc, hân hoan. “Nói cũng đúng, trên thế gian này, thực có quá nhiều cô nương ngưỡng mộ, yêu thích bốn thiếu gia, vậy nên thỉnh thoảng, ta cũng thương tình để mắt đến một số người không có ai cần. Hành động này của bốn thiếu gia được gọi là...mỗi ngày làm một việc thiện.”

Ngũ Thập Lang không biết nói gì, ánh mắt quét qua Lạc đại thiếu gia với thái độ coi thường.

“Nếu không có túi thêu, tâm trạng của bốn thiếu gia cũng chẳng thể nào vui vẻ được...”. Lạc Cẩm Phong chấp tay sau lưng, ngẩng mặt nhìn trời, than ngắn than dài. “Tâm trạng mà không vui thì...”

Lời nói của chàng còn chưa dứt, Ngũ Thập Lang đã lạnh lùng lườm qua, sau đó đi vút qua người chàng như không nhìn thấy, đi thẳng về khách điếm.

“Ngũ Thập! Tiểu Ngũ Thập!”. Lạc thiếu gia hết lần này đến lần khác nháy ra phía trước mặt Ngũ Thập Lang, khom lưng cúi xuống nhìn lên mặt cô cười nhạo. “Cô đang tức giận sao?”

Ngũ Thập Lang chẳng buồn nhìn chàng, tỏ vẻ không quan tâm, lạnh lùng nói: “Lạc thiếu gia, huynh đừng có đùa vô vị thế nữa! Lúc nào huynh chẳng có muôn vạn tiên nữ bên cạnh, ta sao có thể phù hợp với khẩu vị của thiếu gia được chứ?”

Thái độ hờ hững, lãnh đạm của cô đã chặn mọi lời Lạc Cẩm Phong muốn nói.

Chàng chán nản đứng nguyên tại chỗ, chẳng tìm được ai để trút giận, một lúc lâu sai mới lạnh lùng ra lệnh: “Kị Tứ, người ra đây!”

Người cận vệ áo đen lập tức phi thân từ trên cây xuống, khuôn mặt vô cùng kinh sợ, vừa chạm chân xuống đất đã quỳ xuống, đầu chẳng dám ngẩng lên, khễ khàng lên tiếng: “Kị Tứ có mặt!”

“Lúc ta đi ra khỏi khách điếm, đừng để ta phải nhìn thấy cái gọi là túi thêu nữa, bảo bọn họ chuyển sang tung túi cát đi!”. Nói xong, chàng phẩy tay áo bỏ đi, để lại cận vệ Kị Tứ với khuôn mặt trắng bệch, bàn tay nắm chặt, vắt óc suy nghĩ xem làm cách nào để giải quyết được số túi thêu trong toàn thị trấn này.

Tính khí đại thiếu gia của Lạc Cẩm Phong đến tận buổi chiều mới hạ nhiệt.

Ăn tối xong, chàng ra đứng trước khung cửa sổ, im lặng không nói tiếng nào.

Ngũ Thập Lang vốn dĩ tay cuốn lộn tóc đứng trước cửa sổ nhưng bị chàng liên tục đẩy ra tận mép cửa, ngay lập tức đưa ánh mắt thê lương nhìn sang, kêu ca: “Vốn dĩ buổi tối hôm nay, ở đây sẽ có vô số những đôi nam thanh nữ tú tung túi thêu, bây giờ thì...”. Cô ai oán than thở chỉ vào những cô nương đang che mặt lại, tay tung bao cát rồi nói tiếp: “Huynh xem, đáng ra là một chuyện vô cùng nhã nhặn, chỉ vì huynh mà đã trở nên vô vị, nhạt nhẽo đến cực điểm thế này.”

Nỗi tức giận của Lạc thiếu gia vừa mới hạ xuống giờ lại bùng bùng dâng lên.

Khuôn mặt tràn đầy phần nộ, chàng quay sang lườm cô rồi nói: “Ngũ Thập Lang, cô đang khiêu khích lòng nhẫn lại của bốn thiếu gia đấy!”. Tâm trạng của chàng giờ vẫn chưa thể vui vẻ trở lại. Kể từ lúc bị Ngũ Thập Lang nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ, chàng vẫn luôn cảm thấy khí huyết toàn thân kém lưu thông.

“Được thôi, kể từ bây giờ, ta sẽ im miệng, không nói nữa.”

Cô ngoan ngoãn đáp rồi mím chặt môi, giữ đúng lời hứa, im lặng gỡ mái tóc ra, ngồi chải trước gương. Dưới ánh nến lung linh, mái tóc cô vừa suôn vừa mượt, đen nhánh, sáng bóng. Lạc thiếu gia bất giác tiến lại gần, đưa tay đoạt lấy lược trên tay cô rồi dịu dàng giúp cô chải đầu.

Ngũ Thập Lang cau đôi mày, định mở miệng lên tiếng từ chối. Nhưng một ngón tay nhanh chóng đưa tới, điểm ngay vào người cô, lập tức khiến cô ngồi yên một chỗ, chẳng thể cự quạ.

“Cô đừng có cự tuyệt hết lần này đến lần khác, thỉnh thoảng cũng phải học cách làm người khác vui lòng chứ!”. Lạc thiếu gia thu bàn tay lại, ánh mắt tràn đầy sự bất mãn, đôi tay chải tóc lại càng thêm dịu dàng. “Tính cách như cô khiến cho mong muốn mỗi ngày làm một việc thiện của bốn thiếu gia khó mà thực hiện” .

Trong gương, Ngũ Thập Lang sắc mặt đỏ bừng, tức giận trợn to mắt như muốn bắn ra tia lửa điện vậy.

Cô đã lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên trong đời cảm nhận được nỗi thống khổ toàn thân bất toại, chỉ một cái ấn nhẹ đó thôi đã hủy diệt tất cả ấn tượng tốt đẹp về Lạc thiếu gia trong cô bấy lâu nay.

Bắt đầu từ buổi tối hôm đó, Lạc Cẩm Phong và Ngũ Thập Lang rơi vào tình trạng chiến tranh lạnh.

“Thiếu trang chủ, phía trước mặt là Lai Thành...”

“Đi vòng qua, quay xe lại, đi dạo thêm hai thôn làng nữa!”. Lạc Cẩm Phong tựa vào thành xe, nhắm mắt dưỡng thần, nhẹ nhàng ra lệnh.

“Tuân lệnh!”. Viên cận vệ nhanh chóng cho xe ngựa quay đầu lại.

“Tại sao lại phải đi đường vòng?”. Ngũ Thập Lang lên tiếng “Như vậy chẳng phải sẽ kéo dài thêm đường đi sao?”. Lòng cô đang như có lửa đốt, kể từ lúc mơ thấy Vô Song bị rơi xuống vực thăm lặn trước đến giờ, tâm trạng cô luôn thấp thỏm không yên, chỉ muốn sớm được gặp chàng để giải nỗi tương tư.

Lạc Cẩm Phong mỉm cười nhìn qua với vẻ mặt cao thâm khó lường.

“Cuối cùng cô cũng chịu cất lời nói chuyện với ta”. Ngũ khí chàng lạnh lùng như thể trời sắp đổ bão.

Ngũ Thập Lang lập tức ngậm miệng lại, mắt nhìn mũi, mũi chĩa miệng.

Nổi tức giận Lạc Cẩm Phong kìm nén bấy lâu lại một lần nữa bộc phát, chàng đưa tay nhắc cằm cô lên, nửa cười nửa không. “Chỉ vì ta điếm huyết cô một lần nữa mà ghi hận đến tận giờ sao?”

Kể từ hôm đó đến nay là đã ba ngày liên tiếp, Ngũ Thập Lang khuôn mặt lạnh tanh, không nói năng gì. Lạc Cẩm Phong do đuối lí mới cố gắng nhẫn nhịn, nhưng nói cho cùng thì chàng từ xưa đến nay là đại thiếu gia, chịu đựng đến giờ đã là phải hết sức cố gắng, cuối cùng không chịu nổi cũng bùng nổ.

“Xin huynh đừng bắn nước miếng lên mặt ta nữa!”. Ngũ Thập Lang thành khẩn nói rồi đưa tay đẩy Lạc Cẩm Phong ra xa khuôn mặt mình: “Huynh nói chuyện thì cứ nói, đừng có tỏ ra hoang dã như thế!”

Lạc thiếu gia ngay tức khắc im bặt.

Từ nhỏ đến lớn, chàng có ngoại hiệu là Quân Tử Kiếm. Tại sao lại gọi là Quân Tử Kiếm? Đương nhiên là vì điếm đạm như ngọc, nho nhã mà lễ độ. Ấy vậy chả hiểu sao đến miệng của Ngũ Thập Lang lại trở thành hoang dã?

“Còn nữa, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, cảm thấy việc trị độc dưỡng thương không dám làm phiền đến Lạc đại thiếu gia. Đợi đến khi ta gặp được Vô Song, chúng ta sẽ...”. Cô mím chặt môi rồi nói tiếp. “...đường ai nấy đi vậy.”

Tuy rằng làm thế sẽ bị mang tiếng là qua cầu rút ván nhưng bản thân cô thực sự chẳng thể chịu nổi tính cách bất thường, bá đạo của Lạc đại thiếu gia nữa.

“Cô cho rằng mình có quyền lựa chọn sao?”. Lạc Cẩm Phong nở nụ cười tươi rói, đôi mắt rạng rỡ, hớn hờ, giống như thể lời nói của Ngũ Thập Lang là một trò đùa không hơn không kém. “Cho dù là đường ai nấy đi thì cũng phải do bản thiếu gia đề ra trước.”

Ngọn lửa trong lòng chàng bùng rừng rực, càng chạy càng bốc cao, nói một lúc chàng mới đột nhiên nhận ra bản thân tức giận là vì Ngũ Thập Lang nhắc tới Lãnh Vô Song quá nhiều, quá ngọt ngào.

“Nếu ta cứ kiên quyết muốn đi thì huynh có tư cách gì giữ ta ở lại?”. Ngũ Thập Lang lạnh lùng nói rồi vén rèm cửa lên, chuẩn bị nhảy xuống.

Sắc mặt trở nên trắng bệch, Lạc Cẩm Phong nhanh chóng đưa tay kéo lấy Ngũ Thập Lang đã bước một chân ra khỏi xe vào lòng mình.

Chàng nghiêng răng nghiêng lợi than thở. “Ngũ Thập Lang, lúc này cô bỏ đi chẳng khác nào nộp mạng vô ích. Cô có biết rằng Lai Thành phía trước mặt đang có bao nhiêu sát thủ chờ giết chết cô không?”

Đôi mắt Ngũ Thập Lang bộc lộ rõ sự bàng hoàng, cô cúi đầu không nói gì.

“Ngũ Thập, chúng ta đừng cãi nhau, giận dỗi nữa có được không?”

Ngũ Thập Lang càng cúi thấp xuống, một lúc lâu sau mới khẽ khàng lên tiếng: “Được thôi, Lạc thiếu gia.”

Giọng nói xa lạ, lãnh đạm đó chẳng khác nào cầm dao cứa lên trái tim Lạc Cẩm Phong một vết vừa dài vừa sâu.

“Cô cứ coi như thiếu nợ ta một ân tình, trước khi gặp được Lãnh Vô Song, hãy là a hoàn thân cận của ta vậy”. Giọng của Lạc Cẩm Phong cũng dần trở nên lạnh lùng. “Bên cạnh ta quả thực đang thiếu một a hoàn thân cận để sai khiến. ”

Ngũ Thập Lang bĩu môi, cảm thấy thoải mái hơn nhiều rồi trả lời chàng: “Lẽ nào từ trước tới nay, nhưng chuyện ta làm không phải là việc của một a hoàn?”

Lạc Cẩm Phong lắc đầu, nửa cười nửa không nói tiếp: “A hoàn của ta là phải nâng khăn sửa túi cho ta.”

Chàng vừa nói dứt câu, khuôn mặt của Ngũ Thập Lang liền xịu xuống. Cô lẩm bẩm trong miệng một mình: “Chẳng phải đó là những chuyện thô thiếp phải làm hay sao”. Ở nhà cô có đến năm mươi người mẹ, vậy nên hàng ngày, họ thường xuyên tranh nhau nâng khăn sửa túi cho Tiêu lão gia.

Nghe thấy mấy câu lẩm bẩm của cô, Lạc đại thiếu gia khoe miệng bất giác nhoẻn lên, trong lòng cũng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

“Được thôi, vậy ta sẽ làm a hoàn thân cận cho huynh!”. Ngũ Thập Lang gật gật đầu, nhanh chóng đồng ý. Thời xưa có Câu Tiễn nằm gai nếm mật, ngày nay có Ngũ Thập Lang xả thân làm hầu, thực sự vô cùng cao thượng!

Có điều, nếu cho rằng Ngũ Thập Lang làm a hoàn thân cận mà có thể vui vẻ sống qua ngày thì Lạc Cẩm Phong à, huynh đã quá ngây thơ rồi đó!

Đến khi trời tối, Ngũ Thập Lang với Lạc Cẩm Phong vẫn như thường lệ, một căn hai phòng.

Ánh nến rục rở trong căn phòng, mang theo ánh sáng đỏ ảm áp, chớp nháy chiếu lên mái tóc buông xõa của Lạc Thiếu gia, chàng đang ngồi trên giường, hai tay giơ cao.

“Ngũ Thập Lang, giúp ta cởi y phục, ta muốn nghỉ ngơi rồi”. Đôi mắt chàng cười tíu tít, trên mặt hiện rõ ý đồ muốn trêu chọc. “Nhanh lên, bổn thiếu gia mệt lắm rồi!”

Ngũ Thập Lang chu miệng bước ra khỏi gian phòng phía trong, đưa tay lên dụi mắt. Bỗng nhiên nhìn thấy mái tóc dài của chàng đang buông xõa xuống, gương mặt tuần tú toát lên vẻ quyến rũ vô ngần, cô lập tức ngây người.

“Huỳnh thế này trông rất đẹp trai”. Từ trước đến nay, cô vẫn thế, nghĩ một nói một, lòng cảm thấy thế nào thì sẽ nói ra điều ấy.

Lạc Cẩm Phong cảm thấy trong lòng ngọt ngào tựa mật, nhoẻn miệng cười vui sướng rồi nói: “Tiểu Ngũ Thập, cuối cùng cô cũng nhận ra điểm tốt của bốn thiếu gia sao?”

Ngũ Thập Lang cũng mỉm cười theo, tiếp theo đó đưa tay cởi cúc áo của chàng. Dưới ánh nến, khuôn mặt cô lại càng thêm trắng trẻo, nõn nà, đôi môi nhỏ xinh khẽ chu ra, hàng mi khẽ rủ, đôi mày cau lại.

“Tại sao lại khó cởi thế chứ?”. Mấy ngón tay thon thon của Ngũ Thập Lang đặt trên cúc áo của Lạc thiếu gia một hồi lâu mà vẫn chẳng thể cởi được cái cúc áo đầu tiên, bất giác lên tiếng cầu khẩn.

Lạc Cẩm Phong nhìn thấy cô vừa mím môi vừa than thở, khuôn mặt vô cùng căng thẳng, nhất thời mất bình tĩnh, đưa tay vòng qua eo, kéo cô vào lòng. Chàng cúi đầu thấp xuống, ghé sát vào khuôn mặt trắng nõn, nhỏ xinh của cô. Hơi thở ấm nóng từ mũi nhẹ nhẹ lan tỏa trên đôi má cô. Nhìn vào cặp môi hồng chúm chím kia, chàng chỉ muốn đặt dấu lên đó mà thôi.

Ngũ Thập Lang sợ hãi, hốt hoảng vung tay phía trước, chọc thẳng hai ngón tay vào lỗ mũi của Lạc thiếu gia, ấn mạnh một phát, đẩy đầu của chàng ra xa.

“Ngũ Thập Lang, cô...”

Lạc thiếu gia phần nộ hết, lập tức buông tay đang siết lấy phần eo của Ngũ Thập Lang ra rồi đứng phắt dậy, khuôn mặt đỏ hồng, dưới ánh nến, đôi mắt chàng càng thêm đen tuyền, tuyệt đẹp.

“Thật ghê tởm!”. Ngũ Thập Lang còn phần nộ hơn, đưa hai ngón tay ra trước mặt cho Lạc Cẩm Phong nhìn. “Lạc thiếu gia, ta phải lau ngón tay mình trước đã.”

Cô nói vô cùng bình thản, hoàn toàn phớt lờ những đường gân xanh đang chạy rần rật trên trán chàng.

“Ngũ Thập Lang, từ trước đến nay chưa có bất cứ ai dám đối xử với ta như vậy”. Chàng nhanh chân bước tới chặn trước mặt Ngũ Thập Lang, tức giận hét lớn: “Cô chính là người đầu tiên đấy!”

Ngũ Thập Lang mỉm cười nhìn chàng, vẻ mặt bất cần khể than một tiếng: “Lạc thiếu gia, bất cứ chuyện gì đều có lần đầu tiên cả, nghĩ thoáng một chút là chẳng có gì to tát đâu.”

Nói xong, cô liền đưa tay đẩy Lạc Cẩm Phong ra.

Lạc đại thiếu gia càng thêm tức giận, ánh mắt rực lửa, đứng lặng như đá, không hề động đậy.

Ngũ Thập Lang lại thở dài rồi nói tiếp: “Vốn dĩ ta chẳng muốn như vậy đâu, nhưng nếu huynh vẫn kiên quyết thì ta

nguyện sáng tạo ra vô số những lần đầu tiên cho huynh.”

Cô vừa than ngắn thở dài vừa ra sức chùi hai ngón tay mới chọc vào lỗ mũi của Lạc thiếu gia khi này lên chính ống tay áo của chàng, bộ dạng tỏ ra vô cùng hãi hùng.

Gân xanh trên trán của Lạc Cẩm Phong không ngừng nổi dậy, rung lên bần bật.

Đối với một người có bệnh sợ bẩn thì đây chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất.

Chàng tức giận quá, miệng lại mím cười, nghiêng răng nói: “Rất tốt, rất tốt, tối nay, cô hãy tự mình giải quyết chỗ ăn chỗ ở. Bồn thiếu gia cũng phải sáng tạo ra vô số lần đầu tiên, ví dụ như lần đầu tiên đuổi a hoàn thân cận ra khỏi phòng.”

Chàng vừa nói xong, khuôn mặt của Ngũ Thập Lang liền xệ xuống.

*

* *

Pháo hoa bay vụt lên trời, lóe sáng trong giây lát rồi lại vụt tắt.

Lạc Cẩm Phong chống cằm suy tư, nửa cười nửa không nhìn Ngũ Thập Lang đang thất thần ngoài kia. Lần này, chàng đã

tính kĩ rồi, bây giờ, trước tình hình khách điếm không còn bất cứ phòng trống nào nữa, Ngũ Thập Lang nhất định sẽ phải xin lỗi. Những ngày gần đây, điều mà chàng mong muốn nhất chính là cô có thể chịu thua một lần.

Ngũ Thập Lang đứng trước ánh nến ảm đạm, đầu cúi gằm xuống, miệng không ngừng lẩm bẩm, cần nhần, hết mím môi rồi lại cau mày. Sau một hồi trầm tư suy nghĩ, cô quyết đoán, mạnh mẽ mở bật cửa phía trước ra ngoài bỏ đi mà chẳng thèm ngoái đầu nhìn lại.

“Ngũ Thập Lang, cô được lắm!”. Lạc Cẩm Phong nheo mắt lại, vẫn ngồi bên bàn trà, vẻ mặt vô cùng tức giận: “Cô đã đi rồi thì đừng có quay lại!”

Chàng phẫn nộ cầm chiếc ly trên bàn lên, vút xuống đất một cách cực kì nhã nhặn, sau đó nghiêng răng nghiêng lợi, im lặng suy ngẫm.

Một hồi lâu sau, chàng chán nản cất lời: “Kị Ngũ, người ra đây!”

“Thiếu trang chủ, có Kị Ngũ!”. Một bóng đen nhanh chóng phi vào từ ngoài cửa sổ, vừa chạm chân trên mặt đất đã vội quỳ xuống.

“Người giúp ta...trông coi Ngũ Thập Lang. Nếu cô ấy không chịu quay về thì người hãy đem căn phòng của mình chuyển cho cô ấy một cách có kĩ thuật nhất.”

Lạc Cẩm Phong than thở, đáng vẻ vô cùng mệt mỏi, đưa ngón tay lên kéo giãn đôi máy đang căng trên mặt mình. “Nhớ kĩ là đừng để cô ấy biết người cố ý nhường phòng cho nhé!”

“Tuân mệnh, thuộc hạ đã hiểu.”

Nói xong, cận vệ áo đen Kị Ngũ nhún người bay vút ra khỏi cửa sổ, chỉ vài giây đã không thấy bóng dáng đâu.

Lạc thiếu gia nhẹ nhàng nhắc người dậy đến tựa bên khung cửa sổ, dưới ánh trăng, khuôn mặt chàng lộ rõ nét sâu thẳm. Chàng lại khẽ thở dài một tiếng, nhưng sau cùng vẫn chẳng thể nào giải được sự ghen ngào vương đọng trong tim. Phía ngoài cửa sổ tĩnh mịch, yên lặng, bóng đêm lạnh lẽo bao trùm lên mọi vật. Tiết trời đã bắt đầu chuyển lạnh, cơn gió thổi đến cũng khiến con người ta sởn gai ốc.

Đột nhiên chàng nhớ ra lúc Ngũ Thập Lang tức giận bỏ ra ngoài, trên người cô chỉ mặc y phục mỏng manh, cảm thấy lo lắng vô cùng, muộn phiền than thở: “Tiểu Ngũ Thập, thỉnh thoảng phải tỏ ra yếu đuối một chút đối với cô khó khăn đến vậy sao?”

Chàng đã đặt lòng tự trọng dưới chân cho cô thỏa sức chà đạp, lẽ nào chỉ mỗi một lần xuống nước mà cô cũng không chịu?

Ngũ Thập Lang hoàn toàn không cần phải được sắp xếp một căn phòng khác.

Cô vừa bước ra khỏi cửa, rẽ sang trái là đã cảm thấy hối hận vô cùng rồi.

Trên giang hồ vẫn có câu: “Hảo hán phải nhịn mối nhục trước mắt”. Dù thế nào đi nữa thì bản thân cô cũng chỉ là một tiểu cô nương bé nhỏ, yếu mềm, nhận sai một lần cũng chẳng có gì to tát hết.

Cô liền hạ quyết tâm quay lại phòng, quyết định xuống nước xin lỗi Lạc thiếu gia một câu.

Tại sao ư? Khách điếm đã hết phòng, bảo cô phải đi đâu mà tìm chỗ nương thân chứ?

“Hả? Cô muốn quay về xin lỗi sao?”. Một giọng nói lạnh lùng giống như một mũi tên làm từ băng xuyên thẳng vào lỗ tai Ngũ Thập Lang, khiến cô bất giác hắt xì hơi.

Cô hoảng hốt quay đầu lại, ngây lập tức ngây thần người, sâu đó, trên khuôn mặt nhỏ xinh hiện niềm hoan hỉ, mừng rỡ, hân hoan thốt lớn: “Vô Song...”

“Nhìn ta rất giống tên mặt lạnh đó sao?”. Người đối diện tỏ vẻ vô cùng khinh bỉ, hất hàm bảo: “Ha ha, cũng chỉ có người phụ nữ ngớ ngẩn như cô mới thích hấn được”.

Người này không phải là Vô Song?

Ngũ Thập Lang trợn tròn mắt, không nói tiếng nào, từ từ lùi lại phía sau. Đó đích thực không phải là Vô Song. Vô Song không bao giờ mặc y phục màu trắng, đôi mắt của chàng không bao giờ ác độc thế kia. Tuy cách nói chuyện của hai người đều khó chịu như nhau nhưng những lời thốt ra từ miệng người kia chẳng hề mang đến cảm giác dễ chịu như Vô Song.

“Người không phải là Vô Song.”

“Đúng vậy”. Người thiếu niên nọ nghiêng người tựa bên tường, mỉm cười tươi tắn, nhưng lại toát lên vẻ hiểm độc, đáng sợ. “Ta không phải tên phế vật đó”. Chàng vung tay ra, nhẹ kệp lấy một hòn đá nhỏ, tung về phía trước rồi nhẹ nhàng lướt đến bên Ngũ Thập Lang.

“Có điều, những thứ hăn để tâm, ta đều cần hết.”

Hòn đá bay tới đập trúng vào đầu của Ngũ Thập Lang, mắt cô nhanh chóng tối sầm lại, thân người mềm nhũn, ngã xuống, thiếu niên áo trắng đưa tay ra đỡ lấy cô rồi nhẹ nhàng vận khinh công bay vút đi xa.

“Người là ai, mau để Tiêu tiểu thư lại!”. Từ phía xa, một bóng đen nhanh chóng bay tới, giống như một con chim lớn, giang đôi cánh to rộng hạ ngay xuống trước mặt thiếu niên áo trắng.

“Hả? Con mụ này họ Tiêu sao?”. Khuôn mặt chàng tỏ ra khá hứng thú, liếc nhìn người vừa xuất hiện, ánh mắt sắc lạnh, hiểm độc. “Người bay trông rất đẹp mắt.”

Khuôn mặt Kị Ngũ bất giác lạnh như băng, từ từ rút kiếm ra.

“Thế nhưng, ta không thích người khác ở trước mặt làm những chuyện mạnh mẽ, đẹp mắt hơn ta”. Thiếu niên áo trắng mỉm cười tươi tắn, vút Ngũ Thập Lang sang một bên rồi rút thanh Uyên Ương loan đao bên thắt lưng ra, thân người khẽ chuyển động, trông giống như một bông bạch liên nở rộ, vô cùng tươi đẹp.

Còn chưa kịp nhìn thấy thân thủ của thiếu niên áo trắng thì Kị Ngũ đã cảm thấy đau đớn, rát bỏng ở chân. Máu tươi từ từ tóe ra ở hai bên mắt cá chân của Kị Ngũ, nhỏ từng giọt xuống mặt đất, cuối cùng, chẳng thể nào chịu đựng nổi nữa, Kị Ngũ hoảng hồn ngã khuỵu xuống mặt đất.

“Thật vô vị, nhạt nhẽo!”. Thiếu niên áo trắng tỏ ra vô cùng mất hứng. “Không ngờ người còn chẳng đánh trả được lấy một lần”. Chàng phất ống tay áo, sâu muộn than. “Bốn cung chủ hôm nay tâm trạng vui vẻ nên giữ lại mạng chó cho người, có điều sau này, người chẳng bao giờ còn cơ hội bay nhảy như trước nữa rồi.”

Chàng cao ngạo ngẩng đầu, cười tươi như hoa, hân hoan và trong sáng như một đứa bé còn chưa biết đến chuyện giang hồ hiểm ác. “Chân của người đã bị ta cắt đứt gân rồi”. Chàng nhăn mũi lại, tỏ vẻ tinh nghịch rồi nói tiếp: “Tuy nhiên, có một loại thuốc tên là Tiếp Cốt Cao có thể chữa trị cho người, song từ trước đến nay, bốn cung chủ rất ghét những việc làm không đến nơi đến chốn, thiếu triệt để. Cho nên, để ngăn chặn việc người

dùng Tiếp Cốt Cao, ta đã hạ độc trên người ngươi. Ừm...Đại khái là chân của người sau này sẽ không bao giờ có thể đi lại được nữa”. Giọng nói của chàng thân nhiên như thể vừa mới chơi xong một trò chơi thú vị nào đó vậy.

Hoàn toàn không để tâm đến vẻ mặt kinh hoàng của Kị Ngũ, thiếu niên áo trắng nhẹ nhàng phẩy tay áo, nói thêm: “Người phụ nữ này ta phải mang đi, sau này khi chơi đùa chán, tự nhiên ta sẽ đem trả cho thiếu trang chủ các người.”

Chàng cúi người xuống, bế thốc Ngũ Thập Lang đang bất tỉnh nhân sự lên rồi nhẹ nhàng bay lên nóc một căn nhà, rồi bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại như vừa sức nhớ ra điều gì đó: “À đúng rồi, nếu thiếu trang chủ nhà người có hỏi thì phiền chuyển lời giúp ta...”. Nhìn xuống dưới, thấy phía xa đang có bay tới một vệt tím với tốc độ chóng mặt, khóe miệng chàng liền nhếch lên. “Ta tên là Lãnh Vô Tình, thiếu cung chủ của Bảo Thiềm Cung.”

Chỉ trong khoảnh khắc, vệt sáng màu tím nọ kịp đuổi tới nơi.

“Để Tiểu Ngũ Thập lại!”. người đến quả nhiên là Lạc đại thiếu gia, nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang ở trong tay của thiếu niên áo trắng, khuôn mặt chàng vô cùng căng thẳng phần nộ. Chàng nhanh chóng rút kiếm ra, đưa mắt nhìn lướt qua Kị Ngũ đang nằm trên đất, nín nhịn nỗi đau, ánh mắt liền toát ra sát khí đằng đằng, nộ khí dâng cao, nghiến răng nói: “Người đánh trọng thương người của ta, nếu chịu giao Tiểu Ngũ Thập ra, bốn thiếu gia sẽ cho người được toàn thân.”

Vừa dứt lời, chàng liền nhấc áo ra chiêu, đâm thẳng kiếm tới.

“Hả? Người không tệ chút nào đâu!”. Thiếu niên áo trắng vẫn cặp Ngũ Thập Lang bên hông, không ngừng tránh né. Có mấy lần, mũi kiếm của Lạc Cẩm Phong đã chém, sượt qua vạt áo của chàng.

“Để lại Tiểu Ngũ Thập, ta sẽ cho người được chết toàn thân”. Ánh kiếm lóe lên, mang theo luồng hàn khí, lại nhằm về phía thiếu niên áo trắng.

Cuối cùng, khuôn mặt của thiếu niên áo trắng cũng tỏ ra nghiêm túc, một tay ôm Ngũ Thập Lang, một tay cầm thanh Uyên Ương loan đao, quyết đấu với Lạc Cẩm Phong.

Đao kiếm va chạm, tiếng động vang trời.

“Ha, nhìn người trông khá đẹp trai, không ngờ cũng có thực lực quá nhỉ?”. Thiếu niên nghiêng người tránh một đường kiếm, đứng còn chẳng vững bèn đưa Ngũ Thập Lang ra chắn ở phía trước. “Người múa kiếm rất đẹp mắt.”

Lạc Cẩm Phong kinh hãi, nhanh chóng thu đường kiếm lại, thiếu niên áo trắng ngay lập tức bay vút đi.

“Đáng chết!”. Lạc Cẩm phong nheo mắt nhìn thiếu niên áo trắng đã bay vút đi mười bước, tức giận hét lớn, lật tay đẩy thanh kiếm bay tới.

Mang theo khí thế hùng hồn và sức mạnh vô biên, thanh bảo kiếm sắc nhọn xé rách không khí, đâm thẳng vào vai của thiếu niên áo trắng.

Vết máu đỏ tươi ngay tức thì lan rộng trên tấm áo trắng như tuyết.

Chương 12: Thiếu cung chủ vô tình

Bả vai đau nhói nhưng vẫn chẳng dừng lại, chàng mang theo cả thanh bảo kiếm, nhấn chân trên mặt đất rồi bay vút về phía trước.

Lạc Cẩm Phong hoàn toàn không ngờ kẻ đột kích lại ngang ngạnh đến mức đó. Sau khi hết kinh ngạc, chàng muốn đuổi theo cũng khó vì bóng dáng của Lãnh Vô Tình đã hoàn toàn mất tầm mắt dạng.

Thiếu niên áo trắng kẹp Ngũ Thập Lang một bên, dùng khinh công bay một lèo hết cả thị trấn, đến khi tới am Nguyệt Lão, cuối cùng chàng không chịu được nữa, rơi phịch xuống đất.

“Huynh đệ, người lắc đến mức toàn thân ta đau nhức đấy!”. Ngũ Thập Lang cười hề hề, hai mắt thao láo nhìn lên từ bên sườn của chàng. Ánh mắt cho thấy cô đã tỉnh từ khá lâu rồi.

“Cô tỉnh dậy từ lúc nào thế?”. Thiếu niên áo trắng thở hổn hển, vết máu đỏ lờm dần dần lan ra cả phía trước.

Chàng lập tức tiện tay vút Ngũ Thập Lang đang bị điểm huyết sang một bên.

Ngũ Thập Lang lăn lông lốc hơn mười vòng liền rồi mới từ từ dừng lại, toàn thân cứng đờ, nhúc nhích. “Người giải huyết cho ta trước rồi ta sẽ rút kiếm trị thương cho người.”

Thiếu niên áo trắng bật cười, liếc nhìn cô rồi nhẹ nhàng đáp lại: “Được thôi, dù gì đối phó với cô, ta vẫn còn dư sức.”

Chàng chẳng bước đến mà chỉ khẽ búng ngón tay về phía trước.

Phần huyết của Ngũ Thập Lang lại nhói đau, vừa giải huyết xong, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào cả, cố gắng lắm mới ngồi thẳng được trên mặt đất.

“Cô mau lại đây rút kiếm ra hộ ta!”. Thiếu niên áo trắng ôm lấy bả vai, khuôn mặt trắng bệch như bị rút hết máu, cố gắng lấy từ trong áo ra hai lọ thuốc, một đỏ một trắng rồi dặn dò: “Màu trắng bôi bên ngoài vết thương, màu đỏ thì pha với nước cho ta uống. Cô mau lại đây giúp ta dùng thuốc, đừng có giở trò gì, nếu không, ta sẽ khiến cô sống không bằng chết”. Chàng gần giọng nói, khuôn mặt vô cùng hung dữ, nhưng trên miệng vẫn mỉm cười.

Ngũ Thập Lang đột nhiên ngất người tại chỗ.

Ánh mắt lãnh đạm của chàng trông giông hệt Lãnh Vô Song, cả hàng mi lẫn đôi mắt đều rất giống. Tuy rằng đang cười nhưng hoàn toàn có thể nhận ra chàng chỉ đang miễn cưỡng.

“Người đừng có cười nữa!”. Ngũ Thập Lang lồm cồm bò lại gần, trong lòng cảm thấy đau thắt. “Người cứ cười như thế, ta nhìn vào cảm thấy rất khó chịu. Lúc nào không thích thì đừng có miễn cưỡng, bắt ép bản thân phải mỉm cười.”

Thiếu niên áo trắng bỗng khựng người, tiếp đó nổi cáu dùng dùng, lập tức quay người lại, nụ cười càng rạng rỡ hơn. “Ta rất ghét những người phụ nữ tự nhận mình giỏi.”

Ngũ Thập Lang trợn mắt lườm qua rồi nói: “Ta cũng rất ghét những người phụ nữ như vậy.”

Thiếu niên áo trắng không ngờ được rằng cô sẽ trả lời như thế nên im bật, lặng lẽ nhìn cô, thấy nụ cười tươi như mùa xuân đến của Ngũ Thập Lang, khóe miệng chàng mất kiểm soát, co giật không ngừng.

“Ta rất ghét cô”. Chàng thẳng thắn nói rồi đưa tay bắn về phía trước. Một đám khói màu xanh lam nhanh chóng bay lại gần người Ngũ Thập Lang.

Ngồi trên mặt đất, đang ngây ngô nhìn chàng, chợt thấy làn khói xanh lam bay tới, Ngũ Thập Lang đột nhiên đứng bật dậy, há hốc miệng, bất giác hắt xì hơi một cái.

Đang nghiêng đầu đặc ý, tự mãn nhìn về phía cô nên thiếu niên áo trắng hoàn toàn giật mình trước phản ứng đột ngột của Ngũ Thập Lang. Làn khói màu lam nọ thuận theo cái hất xì hơi của Ngũ Thập Lang mà bay ngược toàn bộ lại phía chàng.

“Ta thực sự vô cùng căm ghét cô”. Thân người chàng nghiêng ngả, ánh mắt trở nên ngờ nghệch.

Loại thuốc độc Lam Phấn Giai Nhân này mới được chàng điều chế ra, còn chưa kịp chế thuốc giải, hôm nay là lần đầu sử dụng. Chàng đinh ninh rằng Ngũ Thập Lang không biết chút võ công nào thì sẽ chẳng thể kháng cự được, nhưng ai dè, chính Ngũ Thập Lang chẳng biết võ công này đã thối ngược đồng phẫn độc lại chỗ chàng.

Giờ thì phiền phức lớn rồi, tuy rằng từ nhỏ, chàng đã trưởng thành trong vô vàn các loại độc, nhưng Lam Phấn Giai Nhân lại được điều chế ra để đối phó với những người chuyên dùng độc. Vốn dĩ ban đầu, chàng định dùng với mấy huynh đệ trong Bảo Thiểm Cung, chẳng ngờ người đầu tiên thử nghiệm lại chính là cha đẻ của loại độc này.

Cứ như vậy, chẳng còn chút hoài nghi, thiếu niên áo trắng nhanh chóng bất tỉnh nhân sự.

“Hả? Không ngờ mới chỉ có thể mà đã quy ngã rồi”. Ngũ Thập Lang ngạc nhiên đưa tay ra lay lay vai thiếu niên áo trắng, nhưng đáp lại cô là một khoảng bím lặng vô bờ bến.

“VẬY thì ta không khách khí đâu”. Ngũ Thập Lang lập tức cảm thấy vui vẻ, nhấc chân bước qua người chàng, đang định chuồn lẹ.

Nhưng đúng lúc ấy, cô lại đạp lên một vật gì cứng cứng, khiến chân cô trượt sang một bên, đau buốt lên tận óc.

“Mẹ kiếp!”. Ngũ Thập Lang rút ngay chân lại, cúi đầu xuống nhìn, thì ra là hai bình thuốc trị thương lúc này thiếu niên áo trắng đã vứt ra.

Cô bất giác quay lại nhìn người đang bất tỉnh nhân sự.

Thiếu niên áo trắng đang chìm trong hôn mê, nụ cười đã tắt, đôi mày cau chặt, khuôn mặt trắng bệch, nằm sõng soài trên mặt đất, lưng đầm đìa máu tươi. Khi không cười, trông chàng giống hệt Vô Song.

Ngũ Thập Lang nhất thời cảm thấy mềm lòng.

Cô chẳng thể nào cất bước bỏ đi được, bèn nhấc tà áo lên, ngồi xuống lẩm bẩm một mình: “Tuy người trông rất cường tráng, nhưng nếu cứ tiếp tục chảy máu thế này thì thể nào cũng mất mạng.”

Cô thực sự chẳng thể giương mắt nhìn một người giống Vô Song đến mức này lại chết trước mặt mình.

Mím chặt môi, cô rút thanh Uyên Ương loan đao đeo bên thắt lưng người thiếu niên áo trắng ra, cắt phần y phục phía trên người chàng. Khi y phục bị xé ra, ngay tức thì cô cảm thấy ớn lạnh cả sống lưng.

Thanh bảo kiếm của Lạc Cẩm Phong găm sâu vào vai của thiếu niên áo trắng, phần thịt xung quanh lòi hết cả ra hai bên, máu chảy đỏ thẫm, khiến người nhìn vào cảm thấy vô cùng đáng sợ.

Ngũ Thập Lang nghiêng chặt răng, đặt đầu thiếu niên áo trắng lên vai mình, nhắm nghiền mắt lại rồi đưa tay rút thanh bảo kiếm đang cắm trên vai của chàng ra.

“Ừm...”. Thiếu niên áo trắng khẽ kêu lên một tiếng, hàm răng nghiêng chặt, nhưng vẫn ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Ngũ Thập Lang mồ hôi đầm đìa, ra sức mấy lần, lúc ngừng lúc nghỉ, cuối cùng cũng rút được thanh kiếm ra khỏi vai của thiếu niên áo trắng.

Kiếm vừa rút ra, máu tươi lập tức ồ ạt bắn ra khỏi vết thương của chàng, tóe đầy lên người lên mặt Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang hoảng loạn, tay chân hấp tấp, quơ vội lấy một nắm đất lớn đắp lên miệng vết thương, đắp một nắm chưa đủ, cô đắp tiếp ba, bốn nắm nữa.

Sau khi đã đắp đủ bảy nắm đất, cô mới sức nhớ ra trong tay mình còn có hai bình thuốc trị thương trước đó chàng đã đưa cho.

“Hả? Lẽ nào phải gỡ hết đồng đất này xuống rồi đắp thuốc lại sao?”. Ngũ Thập Lang nhìn vào bờ vai vừa được mình cầm máu xong, trầm tư suy nghĩ một hồi lâu.

Thiếu niên nằm trên mặt đất, mím chặt môi rồi từ từ mở mắt ra. Chàng đã tỉnh lại ngay từ lúc cô đắp nắm đất thứ năm lên vai mình. Có điều thực lòng, chàng không muốn tận mắt nhìn Ngũ Thập Lang tay chân đen ngòm đắp đầy bùn đất lên người mình nên vẫn cố giả vờ chưa tỉnh.

“Được thôi, gỡ hết bùn xuống rồi làm lại vậy”. Ngũ Thập Lang hạ quyết tâm rồi xuất kích, bắt đầu vét hết đồng bùn đất lẫn máu tươi trên vai chàng xuống.

“Cô đừng có quá đáng quá thể!”. Thiếu niên áo trắng nghiêng răng nghiêng lợi, chẳng thể nằm im được nữa, nếu không phải sợ độc trước đó khiến toàn thân chàng mềm nhũn, không chút sức lực thì chàng đã bóp chết Ngũ Thập Lang từ lâu rồi.

“Hả? Người đã tỉnh rồi sao?”. Ngũ Thập Lang vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, hứng khởi đập mạnh lên vai của thiếu niên áo trắng. Vết thương của chàng lại nứt ra, máu không ngừng tuôn chảy.

“Á... á... á...Xin lỗi nhé, xin lỗi nhé!”. Ngũ Thập Lang luống cuống đứng bật người dậy, báo hại thiếu niên áo trắng đang kê đầu trên vai cô lập tức tuột xuống, lăn đùng ra, đầu đập mạnh

xuống đất, đôi mắt trợn trừng lên, chẳng kịp thốt lên lời nào đã lại chìm sâu trong trạng thái mê man.

“Như vậy cũng hay, có thể rửa sạch được vết thương”. Ngũ Thập Lang nhún vai, cầm lấy hai bình thuốc trị thương, lăm bằm một mình. “Màu đỏ bôi vết thương ngoài, màu trắng pha với nước cho uống.”

Cô lấy viên thuốc ra khỏi lọ màu đỏ rồi nghiền nát, sau đó đem tất cả đắp lên vai thiếu niên áo trắng, quả nhiên vết thương nhanh chóng được cầm máu.

“Đúng rồi, đúng rồi, vẫn còn lọ màu trắng nữa”. Cô mở nắp bình thuốc màu trắng, nhổ mấy bãi nước miếng vào, dùng ngón tay ngoáy đều lên rồi mở miệng chàng ra đổ vào.

Không bao lâu sau, hơi thở của thiếu niên áo trắng mạnh hẳn lên.

Ngũ Thập Lang cười tươi rói ngồi xuống bên cạnh, đợi chàng tỉnh dậy. Tuy đang chìm trong mộng mị nhưng dáng vẻ chàng vẫn vô cùng lãnh đạm, trông giống y như Lãnh Vô Song. Ngũ Thập Lang càng nhìn lại càng thấy vui vẻ, đưa tay áo ra, cẩn thận lau sạch khuôn mặt cho chàng.

Nhất thời không chú ý, cô đã coi chàng là Lãnh Vô Song.

Mãi cho tới khi đôi mắt đen láy kia mở ra lần nữa, Ngũ Thập Lang mới hoàn toàn sức tỉnh, vội vã thu tay áo lại, gượng cười

nói: “Ta đã đắp thuốc lên cho ngươi rồi đấy!”

Thiếu niên áo trắng nhìn cô chằm chằm. “Lúc này, tại sao cô lại không chạy trốn?”

Ngũ Thập Lang gãi gãi đầu, khờ khạo mỉm cười: “Ta cũng muốn lắm, nhưng thực lòng không nhẫn tâm vứt ngươi lại”. Quả thực, cô không nỡ lòng nào bỏ lại con người có vẻ ngoài cực kì giống Lãnh Vô Song này.

Thiếu niên áo trắng chớp chớp mắt rồi hỏi tiếp: “Vừa rồi, cô đã lau mồ hôi cho ta?”

Ngũ Thập Lang im lặng giả vờ như không nghe thấy câu hỏi, mặt mày lúng túng.

Thấy thế, người thiếu niên kia liếc cau mày, cố nén cảm giác khó chịu vì Ngũ Thập Lang đã làm như không nghe thấy câu hỏi của mình, tiếp tục nghiêng rằng hỏi: “Cô đã đắp thuốc cho ta thế nào? Tại sao vai ta lại cảm thấy tê dại, đau đớn hơn trước đó vậy?”

Ngũ Thập Lang phúi tay một cách ngây thơ, vô tội, trả lời: “Màu đỏ đắp ngoài, màu trắng cho uống.”

“Cái gì?”. Thiếu niên áo trắng trợn mắt, nghiêng rằng ken két, con ngươi gần như rơi ra khỏi hốc mắt. “Cô dùng ngược rồi, đồ ngốc!”

Dùng ngược lại thì sẽ thế nào? Ngũ Thập Lang hoàn toàn không biết, bởi thiếu niên áo trắng lại một lần nữa chìm vào hôn mê.

Đúng một canh giờ sau, Ngũ Thập Lang mới biết rằng...hậu quả của việc dùng thuốc ngược chính là... toàn thân mất hết sức lực.

Ngũ Thập Lang đã nghĩ tới hàng ngàn hàng vạn khả năng, nhưng hoàn toàn không ngờ được sự việc lại thành ra thế này.

Một chiếc xe bò do cô kéo ở đằng trước, trên chiếc xe đó là một thiếu niên áo trắng tuấn tú, đẹp trai đang nằm chăng khác nào xác chết, thân không áo che, ngược mắt nhìn trời, mặt đầy oán hận.

“Ta thực sự căm ghét cô, đồ đàn bà ngu ngốc!”

Lần thứ một trăm lẻ một, Ngũ Thập Lang ai oán quay đầu lại, phát cáu: “Ta cũng ghét người, bắt lão đây phải kéo xe bò.”

Mỗi khi cáu giận, cô ả nói vô cùng thô lỗ.

Tiểu công tử nằm trên xe đột nhiên cong miệng bật cười rồi nói: “Cái tên Lãnh Vô Song đó sao lại có thể thích cô được chứ? Một người phụ nữ thô lỗ đến cực điểm.”

Bước chân của Ngũ Thập Lang bỗng khựng lại.

Một hồi lâu sau, cô buồn chán lên tiếng trả lời: “Từ trước đến nay, huynh ấy chưa bao giờ thích ta, chỉ có mình ta là nhất kiến chung tình với huynh ấy mà thôi.”

Người nằm trên xe im lặng, chẳng buồn lên tiếng bình luận.

Ngũ Thập Lang tay kéo xe bò, bước đi đầy đau khổ, từng giọt từng giọt mồ hôi lăn dài trên má.

“Thân thể của bốn cung chủ bị cô lắc tới lắc lui, chẳng thoải mái chút nào, cần phải nghỉ ngơi cho lại sức”. Thiếu niên trên xe bò đột nhiên tuyên bố, giọng nói vô cùng bá đạo, kèm theo khí thế quyết không chịu thỏa hiệp.

Ngũ Thập Lang tỏ ra vô cùng sung sướng, lập tức thả tay khỏi thanh kéo, há miệng thở hồng hộc.

“Đúng là chẳng được tích sự gì cả”. Tiểu công tử trên xe bò lạnh lùng đưa lời mỉa mai, nằm trên xe, liếc mắt nhìn qua, thực sự càng giống Lãnh Vô Song thêm vài phần.

Ngũ Thập Lang lập tức ngậy người dờ dẫm.

Cô cầm bình nước trong tay, bước tới nói: “Môi người sắp nứt toác ra rồi đấy, mau nhấp lấy một ngụm nước đi!”

Thiếu niên trên xe bò quay ngoắt đầu sang, tức giận nói: “Bốn cung chủ thích bộ dạng với đôi môi nứt toác ra thì sao, liên quan gì đến cô?”

Kì thực lúc này, chàng đang vô cùng khát nước, nhưng vẫn cố gắng hết sức để không uống vào.

Ngũ Thập Lang uống thêm vài ngụm nữa, sau đó bật cười nói tiếp. “Ta biết tại sao ngươi lại không khát rồi.”

Tiểu công tử nằm trên xe khuôn mặt nhanh chóng xanh tím lại, tức giận hét lên: “Không được phép nói ra!”. Chàng ngừng lại đôi giây rồi bổ sung thêm: “Nếu cả gan nói ra, ta sẽ diệt luôn cô.”

Ngũ Thập Lang bật cười, đôi mắt tím thành một đường cong, khể khàng nói: “Ta không nói ra là được chứ gì. Có điều, cho dù không uống nước thì vẫn có khả năng gặp phải phiền phức đó, chẳng lẽ ngươi muốn giữ lại tất cả chất thải trong người mình hay sao?”

Thiếu niên áo trắng không thể nhẫn nhịn được nữa, suy sụp hoàn toàn, hét lớn: “Tiêu Ngũ Thập Lang!!!”

Chim chóc trong rừng bay loạn xạ vì bị giật mình, hoảng loạn lượn vài vòng rồi mới đậu lại trên cành cây.

“Được rồi, được rồi, ta sẽ không nói, không nói đâu”. Ngũ Thập Lang xé một miếng vải áo, thấm dấm nước vào rồi chấm lên môi của thiếu niên áo trắng, sau đó nghiêm túc hỏi: “Bao giờ thì ngươi có thể hồi phục?”

Lúc được cô chấm khăn ướp lên môi, thiếu niên nằm trên xe bò vẫn còn hòa nhã, thân thiện, nhưng ngay khi nghe thấy câu hỏi của cô, chàng lập tức nổi đóa, bi phần thét lớn: “Không thể hồi phục được, trừ phi bài trừ cho bằng hết hai thứ thuốc cô đã dùng trên người ta.”

“Vậy chẳng lẽ người cứ nằm như vậy, bắt ta kéo hay sao?”. Ngũ Thập Lang cũng nhảy dựng lên đến gần nửa thước, bi phần chẳng kém, om sòm la lối: “Ta còn phải đi tìm Lãnh Vô Song, không có nhiều thời gian đùa giỡn cùng người đâu.”

Vị tiểu công tử áo trắng lại sụp đổ lần nữa, toàn bộ gân xanh trên trán, trên cổ đều nổi lên bần bật, tức tối quát lớn: “Đùa giỡn cùng ta? Cô đã đùa giỡn thế nào hả? Tại sao lại húng chí đùa giỡn đến mức bốn cung chủ thành ra thế này?”

Ngũ Thập Lang lập tức mỉm cười làm hòa, vồ nhẹ lên bờ vai của chàng, an ủi: “Yên tâm đi, ta sẽ chịu trách nhiệm với người cho tới khi nào người có thể độc lập sinh tồn.”

Thiếu niên áo trắng lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi đáp: “Cũng không làm mất nhiều thời gian của cô đâu, cùng lắm là ba, bốn ngày nữa, ta có thể tự mình hoạt động lại được rồi.”

Nghe thế, Ngũ Thập Lang cười toe toét. “Như vậy thì tốt quá, như vậy thì tốt quá, lúc đó, ta ra đi cũng thấy yên lòng hơn.”

Nhìn thấy cô vui vẻ như vậy, nổi tức giận trong lòng chàng lại đột ngột dâng trào, nghiêng răng lạnh lùng phán: “Làm sao lại

thế được? Chỉ mình cô đùa giỡn cùng ta hay sao? Dù gì thì bốn cung chủ cũng phải vui vẻ với cô dăm bữa chứ!”

Ngũ Thập Lang lập tức thông minh ngậm miệng lại, lặng lẽ bước đến phía trước chiếc xe bò, nhấc càn xe lên, tiếp tục cựa nhọc kéo xe.

“Ta nói này...”. Vị thiếu niên trên xe quay đầu qua gọi Ngũ Thập Lang. “Cô kéo đi chậm một chút, bốn cung chủ đau đầu quá. Còn nữa, cô có biết bài hát nào không, hát vài bài cho bốn cung chủ nghe đi!”

Ngũ Thập Lang mặt đanh lại, vắt óc suy nghĩ, một hồi lâu sau ngẩng đầu hát lớn: *“Đường núi thanh vắng...bông hoa mới nở kia...”*

Giọng hát to tướng, vô cùng thô lỗ, khiến người trước đó chủ động đề nghị không khỏi kinh hãi, người run lên cầm cập.

Một lúc lâu sau, chàng mới có sức dùng tay đập mạnh lên mặt xe, tức giận quát lớn: “Cô có còn là phụ nữ không hả? Không biết hát bài nào dịu dàng hơn sao?”

Ngũ Thập Lang vô cùng dẫn đo nhìn chàng một hồi rồi mới e thẹn hỏi lại: “Có một bài hát dịu dàng hơn đôi chút, người có muốn nghe không?”

Người nằm trên xe gật đầu đầy miễn cưỡng.

Nghĩ một hồi, chàng lại cất lời hỏi tiếp: “Bài gì thế?”

Suy cho cùng, người phụ nữ này cực kì quái dị, cho nên, những tiêu chuẩn đánh giá của cô ta khó mà tuân theo lý lẽ thông thường được.

“**Mười tám sờ**”. Ngũ Thập Lang mỉm cười trả lời, dáng vẻ vô cùng tự hào. Bài hát này cô phải tốn mất hơn nửa năm trời mới học thuộc được từ chỗ mấy người anh trai, giai điệu vô cùng khó hát, lời thì trúc trắc, khó lòng mà nhớ được.

“Vậy thì... thôi đừng hát nữa vẫn hơn”. Thiếu niên áo trắng then thùng đỏ mặt, e dè nói với cô.

Hả? Tại sao lại bảo đừng hát nữa? Bài hát này hay vô cùng đấy! Ngũ Thập Lang dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn vị thiếu niên áo trắng khuôn mặt đỏ lựng đang nằm trong xe, gãi gãi đầu, chẳng hiểu vì sao.

“Nhưng người đã khơi dậy niềm yêu thích ca hát trong ta, ta nhất định phải hát hết một bài mới chịu thôi”. Ngũ Thập Lang quyết không chịu nhân nhượng.

Chẳng đợi người trong xe kịp trả lời, cô đã rống lên: “*Ta sờ à sờ, cái sờ thứ nhất, sờ vào bên mái tóc của tiểu cô nương à...*”

Thiếu niên áo trắng nhắm nghiền mắt lại, chỉ muốn nhảy ngay khỏi xe, vô cùng ảo não, chối hận vì lời đề nghị ngu ngốc, không lường trước hậu quả của mình.

Làm sao được nữa? Chàng chỉ còn biết cố gắng cầm cự qua một bài hát của cô vậy!

“Sờ cà sờ...”. Ngũ Thập Lang đang cao hứng, không biết đã hát đi hát lại bao nhiêu lần bài Mười tám sờ chứ đâu chỉ một!

Đến khi kéo xe bò tới chỗ có khách điếm, cô đã hát đủ mười tám lần.

Vị thiếu niên áo trắng nằm trong xe bị kích thích tới mức hoàn toàn suy sụp, suýt chút nữa còn định cắn lưỡi tự tử.

*

* *

“Đã có tin tức gì chưa?”

Đứng trước cửa sổ khách điếm là một vị thiếu gia mặc y phục màu tím nhạt với khuôn mặt tiêu tụy, những ngón tay thon dài đang không ngừng day day trên thái dương. Lúc này, chàng cảm thấy vô cùng hối hận, thậm chí trách vì sao lúc đó, tính cách đại thiếu gia lại bột phát vô cớ, để cho người mình vô cùng yêu thích bị rơi vào vòng nguy hiểm.

“Ở bên đó có tin tức gì không?”

Người cận vệ thận trọng liếc nhìn thiếu trang chủ nhà mình, thấp thỏm lo lắng trả lời: “Tạm thời vẫn chưa tìm được hai

người họ, thuộc hạ đoán chắc là có người trợ giúp nên e rằng bây giờ, họ không còn ở trong thị trấn này nữa.”

Lạc Cẩm Phong cau chặt đôi mày, im lặng không nói gì.

“Thiếu trang chủ, người đã suốt một ngày không cần không uống, như thế không có lợi cho thân thể đâu ạ.”

Lạc đại thiếu gia quay người lại, sầu thảm thở than rồi nói: “Ta thực sự chẳng thể nào nuốt nổi thức ăn.”

Ngọn gió sau lưng chàng đột nhiên thổi mạnh hơn, khiến mái tóc của chàng phấp phới tung bay, cùng lúc đó, tiếng nhị réo rắt, thê lương vang lên, càng làm Lạc Cẩm Phong thêm phần bi thương, ảo não.

“Hôm nay không cần bồi cảnh nữa”. Lạc thiếu gia phát nộ, quay người lại, chỉ thẳng tay ra phía ngoài cửa sổ, mắng lớn: “Tên nào kéo nhị, tạo gió mau quay về sơn trang, úp mặt vào tường, tự hối ba ngày!”

Vào lúc Lạc đại thiếu gia u sầu, buồn đau nhất, không ngờ lại có kẻ thừa nước đục thả câu, tạo nên bồi cảnh bi thảm thế này, đúng là không muốn sống yên ổn nữa đây mà.

Ngoài cửa sổ lập tức im lìm, tĩnh mịch, không gió cũng chẳng có âm thanh nào nữa.

Chỉ còn mỗi mình Kị Lục ở lại chịu trận, cơ mặt co giật liên tục, cúi đầu ngao ngán.

Một hồi lâu sau, Lạc đại thiếu gia đang ở trong phòng lại quay đầu ra, u sầu hỏi tiếp: “Lẽ nào hôm nay, ta còn chưa đủ thâm, chưa đủ sâu bi hay sao?”

Kị Lục vẫn im lặng, cúi đầu không nói gì.

“Ta đã bi thương thế này rồi, lẽ nào vẫn cần phải có bối cảnh cho phù hợp?”

Kị Lục càng câm như hến, lặng lẽ đếm từng nhịp thở.

Ngay một giây sau, bản tính đại thiếu gia của Lạc Cẩm Phong một lần nữa phát tác, chàng quay người lại, mỉm cười rạng rỡ, hân hoan lên tiếng: “Cho các ngươi thêm một ngày nữa, nếu còn không có bất cứ tin tức gì, bổn thiếu gia sẽ tuyệt thực!”

Kị Lục chẳng dám ngẩng đầu lên, lập tức vận khí, nhún chân, bay vụt đi mất.

Nói đùa sao? Thiếu trang chủ mà tuyệt thực thì có mà trời sập!

Chỉ có trong một ngày thì chắc chắn sẽ không tìm thấy tung tích của Ngũ Thập Lang.

Bởi vì vào lúc này, Ngũ Thập Lang và vị thiếu niên áo trắng đang nằm trong chiếc chuồng ngựa tàn tạ của khách điếm, ngược mắt lên trời đếm sao khuya.

“Tại sao người ra ngoài hành tẩu giang hồ mà không mang theo đủ ngân lượng?” Ngũ Thập Lang nghiêng rãnh nghiêng lợi hỏi, nằm bên cạnh đồng củi khô trong chuồng ngựa.

Vị thiếu niên mặt đanh lại, nghiêm túc ngắm sao trời, giọng u sầu nói: “Thì ta không ngờ dùng các thứ này lại phải trả tiền.”

Không ngờ, không ngờ cái đầu người! Ngũ Thập Lang suýt không kiềm chế nổi mà lôi gã kia xuống khỏi chiếc xe bò.

“Lẽ nào người không biết tất cả mọi thứ đều phải dùng tiền sao?”

Trả lời Ngũ Thập Lang là một khoảng không im lặng, tĩnh mịch.

Một hồi lâu sau, Ngũ Thập Lang lại hiếu kỳ hỏi tiếp: “À, người có quan hệ như thế nào với Lãnh Vô Song, tại sao hai người lại trông giống nhau đến vậy?”

Thiếu niên nằm trên xe im lặng một hồi lâu, sau đó bỗng đứng cất lời: “Ta không phải là...à, bốn cung chủ cho phép cô được gọi ta là Vô Tình.”

“Được thôi, Vô Tình, huynh có quan hệ gì với Lãnh Vô Song?”. Ngũ Thập Lang quyết không chịu buông tha, tiếp tục truy hỏi.

“Không có quan hệ gì”. Thiếu niên áo trắng nằm trên xe nhắm mắt lại giả vờ ngủ, chẳng thèm để tâm đến Ngũ Thập Lang.

“Hả? Tại sao huynh lại như thế? Gọi mở chủ đề rồi lại không thèm quan tâm đến người khác là sao?”. Ngũ Thập Lang đưa tay rung xe, vô cùng tức giận. “Huynh thật chẳng có chút đạo đức nào cả!”

Câu trả lời cô nhận được chính là hơi thở đều đặn của Lãnh Vô Tình.

“Đúng là vô đạo đức!”. Ngũ Thập Lang cắn nhằn rồi lật người lăn ra một chỗ khá xa, ôm lấy đồng cỏ, ngậm miệng lại, bắt đầu đi ngủ.

Lãnh Vô Tình nằm trên xe bò từ từ mở mắt ra, đôi mắt chàng phản chiếu hàng ngàn hàng vạn ngôi sao trên bầu trời, lấp la lấp lánh, khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười rồi khẽ than thở: “Lãnh Vô Song... Lãnh Vô Song, con người đó... có lẽ chính là anh trai ruột của ta.”

Dưới ánh trăng, khuôn mặt chàng lộ rõ vẻ sầu thảm, kèm theo đó là nỗi cô đơn vô bờ bến, lại nhếch miệng, nở một nụ cười đau khổ.

Con người đó có lẽ chính là người nhà của chàng...

Nằm cạnh đồng củi chẳng sung sướng gì, hơn nữa lúc này, tiết trời đã vào cuối thu, nên đến nửa đêm, Ngũ Thập Lang lạnh quá, nằm co ro thành một đống.

Gió lạnh tràn tới từng cơn, từng cơn, thổi qua bộ y phục mỏng manh, khiến Ngũ Thập Lang chẳng còn thấy buồn ngủ.

“Này, huynh không thấy lạnh à?”. Ngũ Thập Lang nhìn Lãnh Vô Tình đang nằm trên xe, mắt mở thao láo, khuôn mặt nhăn nhó ngấm sao trời liền hỏi: “Sao huynh chưa ngủ đi?”

Cô hỏi hai câu, Lãnh Vô Tình cũng phớt lờ hai câu đó không thương tiếc.

Gió thổi qua khe đám củi, không ngừng tạo nên tiếng gió rít lạnh lẽo.

“Có người đang đến, mau đỡ ta ngồi dậy!”. Lãnh Vô Tình mím chặt môi, nhấc cánh tay trái lên, cố gắng dựng thẳng người dậy. “Mau, mau đỡ ta dậy, nhanh lên!”

“Hả? Cánh tay của huynh đã cử động được rồi sao?”. Ngũ Thập Lang tròn mắt nhìn chàng.

“Trước tiên chưa nói những điều này vội”. Lãnh Vô Tình động tai nghe ngóng động tĩnh xung quanh, ánh mắt tức khắc phát ra hàn khí. “Đỡ ta đứng dậy mau!”

Ngũ Thập Lang bước lại gần, dùng chân đá vào cánh tay của chàng, tức giận dùng dùng, lườm chàng rồi quát: “Lão đây đã kéo xe cả ngày trời, đến giờ hai tay vẫn còn run rẩy, huynh dựa vào cái gì mà sai khiến ta chứ?”

Chẳng qua người này chỉ có mỗi khuôn mặt giống Vô Song mà thôi, nếu không phải như vậy thì có lẽ bản thân cô sẽ chẳng thèm nhìn mặt hắn lấy một lần.

“Mau đỡ ta đứng dậy!”. Chàng tựa lưng vào bức tường của chuồng ngựa, cố gắng tự mình đứng dậy, mồ hôi chảy dài trên khuôn mặt trắng trẻo. “Cô đỡ ta đứng dậy, ta sẽ giúp cô đi tìm Lãnh Vô Song.”

Ngũ Thập Lang vừa nghe thấy thế, đôi mí mắt đang vô cùng mệt mỏi bỗng dưng căng tràn nhựa sống, cô lập tức đưa tay ra, ghé vai đỡ chàng đứng dậy. Thiếu niên áo trắng cao lớn hơn Ngũ Thập Lang rất nhiều, vừa mới đứng dậy đã đổ cả thân hình lên cơ thể của cô.

Ngũ Thập Lang bị chàng đè lên vai, chẳng thể nào thở nổi, trong lòng bức tức, chuẩn bị phát nộ.

“Ây da, không ngờ thiếu cung chủ của chúng ta lại đang du hí ở đây.”

Một giọng nói eo éo, cực kì nhức tai vang lên. Ngũ Thập Lang lập tức quên giận, nhìn ra hướng tiếng nói truyền lại.

Ngoài chuồng ngựa, có đến ba, bốn người Miêu Trại mặc y phục đen đứng đó, ánh trăng lạnh lẽo còn giúp Ngũ Thập Lang nhìn thấy rõ cả những vết xăm màu xanh trên khắp khuôn mặt họ.

“Lần này chỉ có bốn người đến thôi?”. Lãnh Vô Tình bình thần hỏi, khóe miệng hơi nhếch lên, dưới ánh trăng, khuôn mày chàng đẹp như tranh, tuy rằng y phục trông thô thậm nhưng vẫn toát lên vẻ cao sang, quý phái lạ kì.

Cánh tay của chàng nhẹ nhàng đẩy Ngũ Thập Lang ra phía sau lưng mình rồi kẹp lại.

“Chỉ cần bốn người bọn ta đã dư sức đối phó với thiếu cung chủ rồi.”

Người vừa cất lời là một cô gái cao ráo, thanh mảnh, mang khăn che mặt, giọng nói lạnh lùng không cảm xúc, hai tay chống nạnh.

“Đồng Thanh, không được vô lễ, nói cho cùng thì thiếu trang chủ cũng là chủ nhân của chúng ta”. Ba người còn lại khuôn mặt có phần sợ hãi, đẩy tay của cô gái đó xuống.

Lãnh Vô Tình cười rộ hơn trước đó, từ từ tựa lên lưng Ngũ Thập Lang, tỏ vẻ như đang vô cùng thân mật ôm lấy eo của cô vậy.

“Các người có thể lên cùng một lúc, bốn cung chủ lâu rồi chưa gặp chuyện nào thú vị thế này”. Thân người chàng bắt đầu

run lên, phần cơ thể tựa lên người Ngũ Thập Lang liên tục toát mồ hôi lạnh, khiến cho tấm lưng cô cũng ướt đẫm. Nụ cười trên mặt chàng thì ngược lại, càng lúc càng tươi tắn. “Bốn cung chủ chẳng có nhiều thời gian để tiếp từng người một đâu.”

Phía ngoài chuồng ngựa vô cùng tĩnh mịch, bốn người kia đứng ngây ra đó, khuôn mặt vô cùng phức tạp.

Phía trong chuồng ngựa, Lãnh Vô Tình mồ hôi càng tuôn ra nhiều, hoàn toàn có khả năng ngã lăn ra đất bất cứ lúc nào. Ngũ Thập Lang đứng sau cố gắng nhẫn nhịn, nhưng cuối cùng vẫn chẳng chịu đựng nổi, thân người bèn hơi nhúc nhích đôi chút.

“Hắn chỉ đang hư trương thanh thế mà thôi”. Cô gái tên Đồng Thanh kia đột nhiên hét toáng lên, chỉ vào Lãnh Vô Tình đang tựa lên cơ thể của Ngũ Thập Lang rồi nói: “Mọi người xem, tên tiểu tử kia vừa mới cử động một chút mà hắn đã đứng không vững rồi.”

Ánh mắt bỗng nhiên sầm lại, Lãnh Vô Tình lạnh lùng cười mỉa, đứng thẳng người lên rồi nói: “Đúng vậy, ta đang hư trương thanh thế đấy, bốn vị sư huynh, sư tỷ, mọi người cứ vào đây thử xem!”

Chàng nói vậy, ngoại trừ Ngũ Thập Lang biết chàng thực sự bị thương, bốn người còn lại đều vô cùng kinh hãi, ngay cả cô Đồng Thanh đánh đá lúc nãy cũng không dám bất cẩn, mặt sầm lại, quan sát kỹ lưỡng.

Xung quanh bốn bề im lặng, tĩnh mịch, ngoài tiếng móng ngựa đập đất thỉnh thoảng vang lên thì chỉ còn mỗi tiếng hít thở của mọi người mà thôi.

Không biết từ lúc nào, phía bên ngoài chuồng ngựa xuất hiện một làn khói màu vàng mỏng mảnh, mang theo cả chút hương thơm, dần dần tràn vào trong chuồng.

Lãnh Vô Tình đang tựa lên đôi vai của Ngũ Thập Lang nhanh chóng sầm mặt lại, các thớ thịt trên người đều cứng đờ.

Mùi hương này ngọt ngào, giống hệt như mùi vị của bánh điểm tâm, Ngũ Thập Lang hít hết hơi này đến hơi khác. Vốn dĩ cô đã rất đói bụng, vừa mới hít hơi này vào, bụng bèn không ngừng lên tiếng biểu tình.

Lãnh Vô Tình cuối cùng cũng chẳng thể cười được nữa, nghiêm nghị nói: “Cô mau bịt ngay mũi lại, mùi hương vừa rồi có độc đấy”. Chàng nghiêng răng nghiêng lợi, chuẩn bị đưa tay lên bịt mũi cho cô.

Ngũ Thập Lang ngốc nghếch rụt cổ lại, lập tức đẩy chàng ra, đôi vai vừa cách xa khỏi Lãnh Vô Tình, chàng liền mất đi trực ống, chân tay mềm oặt, ngã ngay xuống.

“Toi rồi”. Đến lúc Ngũ Thập Lang kịp phản ứng lại thì Lãnh Vô Tình đã ngã lên đống cỏ gần đó, phần nộ trợn mắt lườm cô. Nhìn thấy vẻ mặt ảo não, hối hận của Ngũ Thập Lang, chàng đột nhiên bật cười. “Thôi rồi, thôi rồi, cả vở kịch ta vất vả dàn dựng đã bị cô đập đổ hết rồi.”

Nhìn thấy chàng ngã xuống, bốn người đứng ngoài chuồng ngựa người nào người nấy quay sang nhìn nhau, vui mừng ra mặt.

“Đại sư huynh, quả nhiên hần ta đang hư trương thanh thế.”

Người được gọi là đại sư huynh cả tóc lẫn đôi mày đều trắng bạc, mỉm cười vô cùng đắc ý: “Không sai, không sai, tiểu sư muội quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh. Thật không ngờ Lãnh Vô Tình người cũng có ngày hôm nay.”

Tình thế lập tức thay đổi, lão đại sư huynh đó còn chẳng thèm gọi Lãnh Vô Tình một tiếng “thiếu trang chủ” nữa.

Lãnh Vô Tình vẫn cười rộ, tựa bên đồng cỏ khô, không thèm trả lời hần.

“Đại sư huynh, không cần nhiều lời với hần đâu, mau xông lên khử hần đi, như thế, chúng ta có thể đoạt được bí quyết luyện bảo”. Người phụ nữ áo đen xé ngược đôi mày, một tay chống nạnh, tay còn lại cuốn lấy tóc, đắc ý cười lớn: “Tên tiểu quỷ này rất xảo quyệt, lại độc ác, lúc nào cũng giày vò mấy sư huynh, sư muội chúng ta đến là khổ sở. Bây giờ, chúng ta phải cắt từng miếng, từng miếng trên người hần xuống, để cho hần nếm mùi vị đau đớn, khổ sở mà chúng ta phải chịu đựng bấy lâu.”

Lãnh Vô Tình vẫn đang cười, dáng vẻ vô cùng thoải mái, thanh thơi, hứng khởi nói tiếp: “Ta biết tiểu sư muội nhớ nhung ta nhất. Người xưa đã dạy: khó mà nhận được ân huệ của mỹ nhân. Được một mỹ nhân như tiểu sư muội ngày nhớ đêm mong, bốn cung chủ vô cùng vui sướng.”

Giọng nói của chàng đầy ý trêu chọc khiến người phụ nữ áo đen kia càng thêm tức giận.

“Đại sư huynh, thất sư huynh, bát sư huynh, không cần phải nhiều lời với hần nữa. Bốn người chúng ta cùng xông lên, giải quyết hần trước, sau này Bảo Thiểm Cung chính là thiên hạ của chúng ta rồi.”

Nói đúng đến chỗ đặc ý nhất, cô ta liền ngẩng đầu cười lớn, chiếc khăn che mặt tung bay, để lộ ra những vết xăm trổ. Trong màn đêm tĩnh lặng, giọng nói đinh tai nhức óc của Đồng Thanh giống như một thanh đao sắc nhọn chém vào bóng tối. Lãnh Vô Tình đang ngồi tựa bên đống cỏ trong chuồng ngựa cũng bật cười theo, tiếng cười trầm trầm, càng nghe lại càng thấy sự vui sướng trong đó.

“Không sai, không sai, các người đều là tinh anh của Bảo Thiểm Cung chúng ta, chức vị cung chủ của chúng ta đích thực phải theo quy định ai giỏi người ấy ngồi. Năm xưa, khi lão cung chủ còn tại vị cũng phải luận tài sắp xếp”. Chàng tỏ ra cực kì đồng tình, tán thưởng, hài lòng trước hành động của bốn người kia.

Đến mức độ này, cho dù là người ngu xuẩn đến mức độ nào thì cũng biết tình thế đang vô cùng nguy hiểm.

Ngũ Thập Lang không ngừng toát mồ hôi lạnh, ngồi phịch trên mặt đất, nghiêng đầu qua nhìn Lãnh Vô Tình, khổ sở lên tiếng: “Cung các người giải quyết tranh chấp nội bộ, ta nghĩ mình chẳng thể nào can thiệp được.”

Lãnh Vô Tình liếc cô một cái, cảm thấy buồn cười, bình thần phán: “Chúng ta cùng cảnh màn trời chiếu đất, sông chết bên nhau, với tình thế trước mặt, cô cho rằng hai chúng ta có thể tách bạch phân minh được sao?”

Những lời nói tình tứ là thế hoàn toàn chọc giận bọn người đang đứng bên ngoài chuồng ngựa. “Thiếu cung chủ, người đứng là phong lưu, đến tận bước đường này rồi mà vẫn còn ở đó đầu mày cuối mắt với con ả kia.”

Ngũ Thập Lang ngậm miệng ngay lập tức, sau đó chui vào phía sâu hơn trong chuồng ngựa.

“Thiếu cung chủ, hai người phải chẳng đang cảm thấy toàn thân tê dại, hơi thở gấp gáp?”. Đại sư huynh cầm đầu đám người bên ngoài vừa chớp đôi mắt ti hí, đưa lời thâm độc hỏi han, vừa nhấc chân bước lên đóng cũi khô trong chuồng ngựa. Những thanh cũi khô đó nhanh chóng gãy ra, kêu lên rảng rặc.

“Ừm, từ lâu nay, toàn cơ thể ta vẫn luôn tê dại, không chút sức lực”. Lãnh Vô Tình lặng lẽ tựa lưng vào đám cỏ khô, mỉm cười đáp: “Còn về việc hơi thở có gấp gáp hay không thì sức ảnh

hưởng của các người không thể nào lợi hại bằng vị tiểu thư phía sau kia.”

Chàng vừa tiện tay chỉ sang, tất cả bốn người còn lại đều hướng ánh mắt về chỗ Ngũ Thập Lang, khiến cô đang trốn sâu phía trong kinh ngạc đến mức nhảy bật người ra.

Nghe Lãnh Vô Tình nói vậy, bốn người đang chậm bước tiến vào liền đứng nguyên tại chỗ.

Đại sư huynh cầm đầu khuôn mặt không ngừng co giật, phải một hồi lâu sau mới khôi phục được vẻ mặt trấn tĩnh. “Đúng là chân nhân bất lộ tướng, chúng ta đã đánh giá thấp cô nương, không biết cô nương xuất thân từ môn phái nào?”

Ngũ Thập Lang vốn dĩ phải trúng độc, nhưng giờ sức lực dồi dào, sắc mặt hồng đỏ, ngoài cái bụng thỉnh thoảng reo lên vì đói thì tất cả mọi dấu hiệu đều cho thấy rõ cô đang vô cùng khỏe mạnh. Nhất là cú nhảy tràn đầy sinh lực khi nãy đã hoàn toàn khiến cho bốn người kia hiểu rõ một điều: cô không hề trúng độc.

Ngũ Thập Lang gãi đầu cười ngại, sau đó xua tay liên tục, nói: “Sư phụ của ta đều là các dì các mẹ trong nhà, tất cả có năm mươi người. Không biết mọi người muốn hỏi ai trong số bọn họ?”

Cô không hề nói dối, năm mươi người mẹ của cô đến từ khắp các vùng trời Nam đất Bắc, mỗi người lại dạy cô một thứ tuyệt kỹ, ví dụ như trang điểm, mặc quần áo thế nào cho đẹp...

Quả nhiên là tác phong của bang phái lớn, ngay đến các dì, các mẹ cũng võ công thâm hậu, bốn sư huynh muội đứng ngay bên ngoài vì kinh hoàng, người nào cũng cầm chắc vũ khí trong tay hơn.

Ngồi bên đông cổ, khoe miệng của Lãnh Vô Tình không ngừng co giật, mãi một lúc lâu sau, chàng mới tỏ vẻ kinh ngạc, mỉm cười nói: “Ta hoàn toàn không biết chuyện đó đấy, không ngờ cô lại thâm lặng, khiêm tốn như vậy, giấu nhem cả việc xuất thân từ một võ lâm thế gia hùng hậu. Chẳng trách mà cô chẳng hề có chút phản ứng nào với đệ nhất độc của bốn giáo.”

Chàng nói như vậy, bốn người kia lại càng thêm hoảng hốt, mắt tròn tròn lên nhìn về phía Ngũ Thập Lang, vô cùng cảnh giác, đặt hết mọi sự chú ý lên người cô.

Ngũ Thập Lang im lặng, miệng không ngừng co giật, quay sang nhìn Lãnh Vô Tình.

Những người đối diện mướt mát mồ hôi, căng thẳng đến mức chẳng dám chớp mắt.

“Đại sư huynh, mấy người có cảm thấy toàn thân tê dại, hơi thở gấp gáp không?”. Đang ngồi tựa bên đông cổ, Lãnh Vô Tình từ từ đứng dậy, nho nhã chỉnh đốn lại bộ y phục màu trắng đã dính đầy bụi bặm rồi nói: “Ta tính bây giờ cũng đã đến lúc rồi đấy. Bốn cung chủ thực sự chẳng còn chút thời gian nào để ngắm mấy người ngu xuẩn như các người được nữa.”

Chàng vừa dứt lời thì bốn người kia đang đứng thẳng lưng bỗng cong người xuống, toát mồ hôi hột, gân mạch ở cổ đều nổi hết cả lên, hai tay ôm cổ, giọng nói bắt đầu run rẩy, sợ hãi, hoảng loạn vô cùng.

“Thiếu cung chủ, cầu xin người ban cho chúng thuộc hạ thuốc giải!”. Không lâu sau, tất cả bọn họ đều ngã sõng soài xuống đất, lăn đi lộn lại liên tục, mồ hôi đầm đìa cả người, sắc mặt dần chuyển sang màu tím. Nhìn thấy Lãnh Vô Tình khoanh hai tay lại, mỉm cười rạng rỡ thưởng thức nỗi đau khổ của mình, bọn họ đều bò lồm cồm trên mặt đất, thậm chí kêu gào cầu xin. “Cầu xin thiếu cung chủ, hãy cho chúng ta được chết nhanh chóng!”

“Bọn ta không cầu thuốc giải, chỉ cầu được chết nhanh chóng nhất mà thôi”. Người lên tiếng là đại sư huynh, đôi mắt của hắn đã dần chuyển sang màu tro, hơi thở gấp gáp, hỗn hển, câu cầu xin như đã lấy đi gần hết sức sống cuối cùng trong người hắn.

“Từ trước đến nay, bốn cung chủ không phải là người không nói lí lẽ”. Ánh mắt Lãnh Vô Tình lạnh như băng, miệng vẫn mỉm cười, giọng nói lãnh đạm. “Bốn cung chủ vẫn luôn tuân thủ theo quy định người mạnh làm chủ...”

Chàng ngừng lại, đợi chờ bốn người kia từ từ tỉnh ngộ.

Đại sư huynh đang nằm trên mặt đất, ánh mắt như phát ra tia lửa rừng rực, giọng nói trầm trầm: “Ý của thiếu cung chủ là...”

Lãnh Vô Tình mỉm cười, nhìn đại sư huynh, gật gật đầu rồi nói: “Đại sư huynh thực sự quá thông minh, chẳng trách mà ngày xưa, lão cung chủ lại yêu thương người nhất.”

Bốn người dưới mặt đất nghe thấy Lãnh Vô Tình nói như vậy đều phát run, gương chống người đứng dậy, đưa mắt nhìn nhau, nghiêng chặt răng, nhanh chóng đứng thành một đoàn.

Lãnh Vô Tình phúi phúi vạt áo, nhìn thấy Ngũ Thập Lang ở phía xa lén la lén lút, rón rén bước ra khỏi chuồng ngựa, chẳng nhận được mà bật cười rồi lên tiếng: “Ngũ Thập Lang, mau tới phục vụ bốn công tử!”

Nghe thấy tiếng gọi của chàng, Ngũ Thập Lang vô cùng ảo não, đành phải chu miệng, bước từng bước lại phía chàng.

“Bốn cung chủ xưa nay ghét nhất những kẻ đã từng đắc tội với ta”. Lãnh Vô Tình mỉm cười, gần giọng nói.

Câu nói và thái độ ngạo mạn của chàng khiến cho người nghe cảm thấy vô cùng khó chịu. Ngũ Thập Lang lập tức dừng bước, sự phẫn nộ gia tăng cực điểm khiến cô hoàn toàn quên rằng người mình còn đang run rẩy, sợ hãi, phớt lờ hết mọi cảnh vật hãi hùng xung quanh, nộ khí xung thiên trả lời: “Bốn cô nương cũng ghét nhất những người đã từng đắc tội với bà đây.”

Sắc mặt Lãnh Vô Tình nhanh chóng sầm đen lại, đôi mắt tóe ra hàn khí, xé lên đầy tức giận. Ngũ Thập Lang cũng bị chàng làm cho phát bực, đôi mày cũng xé ngược theo, chỉ còn thiếu nước đưa tay chống nạnh nhìn chàng thách thức mà thôi.

“Cô dám không sợ bốn cung chủ?”. Chàng tức quá bật cười, đưa tay ra tóm lấy Ngũ Thập Lang. Khuôn mặt cực giống Lãnh Vô Song ấy dưới ánh trăng lạnh lẽo hiện lên niềm cô liêu bất tận cùng nụ cười băng giá.

Một vẻ đẹp âm độc khó diễn tả bằng lời.

Ngũ Thập Lang nghiêng người sang để tránh bàn tay của Lãnh Vô Tình rồi nhìn chàng đầy thách thức, cau kính hỏi: “Tại sao ta lại phải sợ huynh?”

Lãnh Vô Tình lạnh lùng lườm cô một cái rồi mỉm cười, không nói gì, từ từ ngồi xuống. Bốn người khi này đứng dậy đầy thách thức giờ đã nằm xiêu vẹo trên mặt đất, ngoại trừ lồng ngực của đại sư huynh còn động đập, những người còn lại thân thể đều đã cứng đờ, lạnh giá, không còn hơi mà nói.

“Thiếu cung chủ, hãy cho ta chết nhanh chóng, xin đừng động đến người nhà ta!”. Đại sư huynh đang nằm trên mặt đất thở thoi thóp bỗng mở mắt ra, níu chặt lấy vạt áo của Lãnh Vô Tình, găng dốc hơi thở cuối cùng để cầu xin.

“Hả? “Nhanh chóng” phải hiểu thế nào đây?”. Lãnh Vô Tình nghiêng đầu mỉm cười, từ từ rút thanh Uyên Ương loan đao bên thắt lưng ra, bình thần cửa lên mạch máu ở hai cánh tay đại sư huynh rồi nói: “Là thế này sao?”

Nhát cửa sâu tận vào xương, khiến phần gân thịt đỏ lôm lôm hết ra ngoài, máu me be bét chảy tràn trên mặt đất.

“Hay là như thế này?”. Chàng lại di chuyển đao đến phần xương đùi của đại sư huynh, từ từ, chậm rãi cửa sâu một nhát. Thanh đao cong cong cứ đâm sâu vào nửa thốn thì chàng lại lùi về sau nửa thốn, sau đó đâm sâu tiếp, cuối cùng, thanh đao cắm sâu vào đùi của đại sư huynh, khiến hắn ta đau đớn đến mức chỉ muốn chết ngay lập tức. “Hay là bốn cung chủ vì tiếc nuôi năng lực của người mà ban cho người thuốc giải, tha cho người lần này nhỉ? Có điều, bốn cung chủ vẫn cứ muốn giúp đỡ người”. Vừa nói, chàng vừa rút một chiếc bình từ trong người ra, bóp nát một viên thuốc rồi rắc lên những vết thương của đại sư huynh. Rất nhanh sau đó, phần vết thương kêu xèo xèo và bốc lên một làn khói đen. Sau khi làn khói đen tản mất, trên những vết thương đó xuất hiện vô số những con giòi đáng sợ.

Đại sư huynh nằm trên mặt đất đã đau đớn đến mức không nói năng được gì, đôi mắt ti hí trợn tròn lên, sắc mặt dần dần chuyển sang màu tro nhạt, toàn thân run rẩy, hoảng loạn vô cùng.

Ngũ Thập Lang đứng bên cạnh, nhìn thấy phần thịt, mỡ, gân trắng trắng đỏ đỏ lôm lôm hết ra ngoài miệng vết thương, kinh tởm đến mức muốn nôn mửa.

Lãnh Vô Tình nghiêng đầu, liếc mắt nhìn Ngũ Thập Lang, hạ thấp thanh đao xuống, đột nhiên mỉm cười hỏi: “Cô có muốn đến đây chơi không?”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn suy sụp, liên tục xua tay, nói: “Huynh cứ tận hưởng, cứ tận hưởng tiếp đi!”. Nghĩ lại trước đó, bản thân cô đã nhìn chàng đầy thách thức, bất giác người Ngũ Thập Lang sởn gai ốc, toát mồ hôi hột.

“Cho nên mới nói, những người đắc tội bốn cung chủ chẳng ai có kết cục tốt lành cả”. Lãnh Vô Tình mỉm cười rạng rỡ nhìn qua phía cô rồi đứng dậy, phỉ phỉ tay, tỏ vẻ vô cùng chán nản. “Vốn dĩ bốn cung chủ có hàng trăm hàng vạn phương cách khiến cho hắn ta chết thê thảm hơn nữa, đáng tiếc là lần này xuất cung quá vội nên mấy thứ đạo cụ đó đều để trong cung hết rồi.”

Số giòi bộ trên vết thương của đại sư huynh càng lúc càng nhiều, không chỉ thấy mỗi mấy con giòi trắng bần thỉu nữa mà còn chi chút những loài bộ chẳng biết tên đã bay từ đâu tới bâu đầy trên đó, từ từ gặm nhấm thân thể của hắn.

Đại sư huynh lúc này chẳng còn sức mà rên rỉ, tất cả cơ mặt đều đang giật lên bần bật, nước mắt nước mũi đầm đìa, run run hét lớn: “Hãy cho ta được chết nhanh chóng, được chết nhanh chóng!”

Chương 13: Chuyển đi thân thiết như người nhà

Ngũ Thập Lang sợ đến mức tay chân lạnh giá

Lãnh Vô Tình vẫn mỉm cười lạnh lùng, đợi cho tới khi đám giòi bộ kia gặm nhấm đại sư huynh thành một bộ xương trắng

mới từ từ thu lại nụ cười.

Ba người còn lại bị chàng đổ nước huỷ thân, tuy rằng thân thể bọn họ cứng đờ, lạnh giá nhưng vẫn chưa tắt hơi thở cuối cùng, thần trí tỉnh táo, chỉ biết mở trừng mắt nhìn từng bộ phận trên cơ thể mình tan ra thành nước.

Ngũ Thập Lang khẽ nuốt nước miếng, những thứ đang diễn ra trước mắt đã vượt quá khả năng chịu đựng của cô.

Trong khi Lãnh Vô Tình thì vẫn cứ vô cùng thanh thoi, thoải mái.

Dưới ánh trăng sáng, bộ y phục màu trắng của chàng in đầy vết máu, mái tóc đen nhánh buông xoã hai bên vai, vẻ đẹp thoát trần, vượt trên con người phàm tục. Sau một hồi lâu im lặng, chàng từ từ quay đầu sang, đưa mắt nhìn Ngũ Thập Lang sắc mặt trắng bệch, mỉm cười rồi bảo “Cô là người đầu tiên...”

Nghĩ đến cảnh tượng lúc này khi chàng hành hạ đại sư huynh khổ sở đến tận lúc chết, Ngũ Thập Lang lập tức trợn ngược mắt lên, chuẩn bị hôn mê bất tỉnh

Lãnh Vô Tình thấy vậy liền quát lớn: “Cô mà dám ngất đi, ta sẽ biến cô thành một vũng máu”

Trái tim Ngũ Thập Lang bỗng giật thắt lại, thần trí nhanh chóng tỉnh táo hẳn, mắt trợn thao láo, mím chặt môi không nói lời nào.

“Cô là người đầu tiên dám thẳng thắn nói căm ghét ta...”
Lãnh Vô Tình mỉm cười, ánh mắt u tối, khiến người khác chẳng thể đoán được tâm trạng của chàng lúc này ra sao.

Ngũ Thập Lamh đứng giữa bậc thêm bước vào chuồng ngựa, tiến thoái lưỡng nan, tim đập thình thịch, chỉ sợ người đàn ông trước mặt – một con người hỉ nộ vô thường sẽ biến mình thành một vũng máu.

“Cũng là người đầu tiên hát cho ta nghe”

Nói tới ca hát là Ngũ Thập Lang lại run lên cầm cập, nhớ đến vẻ mặt tuyệt vọng của chàng khi nằm trong xe bò, bất lực nhìn và nghe cô hát hết lần này đến lần khác bài **Mười tám sờ**, ngay lập tức liền cảm thấy lạnh cả sống lưng

“Và cũng chính là người đầu tiên dám trợn mắt nổi cáu với ta”. Chàng nhìn Ngũ Thập Lang, nửa cười nửa không, hỉ nộ khó đoán. “Cho nên...”

Ngũ Thập Lang ngay tức khắc bi ai, đưa tay cao quá đầu, kêu lớn: “Công tử cung chủ, hảo hán không chấp mỹ nữ, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, ta biết sai rồi”

Hảo hán có thể nhẫn nhịn nổi nhục trước mặt, đạo lý nông cạn, tầm thường này, cô hoàn toàn thấu hiểu.

Ngũ Thập Lang nhăn nhó mặt mày một hồi lâu mà vẫn chẳng rặn ra nổi một giọt nước mắt, đành phải nhấc ống tay áo

lên che đi đôi mắt đang liếc ngang liếc dọc một cách điên đảo, vất óc suy nghĩ xem làm sao để thoát khỏi tên đại ma đầu này, tự mình đi tìm Lãnh Vô Song.

Lãnh Vô Tình mỉm cười nhìn cô, dịu dàng nói: “Ta chưa bao giờ nghĩ đến việc gây khó dễ cho cô, chỉ có điều, ta đang vô cùng cao hứng, nên cô chịu khó chơi với bốn cung chủ ít ngày”

Khuôn mặt của Ngũ Thập Lang ngay lập tức xịu xuống.

“Nói đi cũng phải nói lại, cô lo lắng cái gì chứ? Bốn cung chủ đã hứa sẽ cùng cô đi tìm Lãnh Vô Song nên về điều này, cô cứ yên tâm”

Sắc mặt từ từ tươi tắn hơn, Ngũ Thập Lang quay sang nhìn Lãnh Vô Tình, bình thản nói: “Ít nhiều gì ta cũng có ơn cứu mạng huynh....còn về chuyện đã đắc tội huynh thì coi như hai chúng ta không ai nợ ai hết nhé!”

Lãnh Vô Tình trợn mắt lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt cô, lạnh lùng “hừm” một tiếng rồi không thèm quan tâm đến cô nữa. Chàng lặng lẽ tìm một chỗ không dính máu trong chuồng ngựa rồi nằm xuống, nhắm mắt nghỉ ngơi

“Huynh đã không nói gì, ta coi như là đã đồng ý rồi nha!”. Ngũ Thập Lang thở phào nhẹ nhõm, nhìn cuồng ngựa nhoe nhoét máu cùng xương trắng nằm trên đống cỏ khô, lập tức lạnh cả sống lưng, quyết định ngồi khoanh chân ở bên ngoài chuồng ngựa.

Những cơn gió lạnh giữa đêm như dao nhọn không ngừng xiên tới, Ngũ Thập Lang lạnh quá, co rúm người lại hết lần này đến lần khác.

“Ở bên ngoài sương xuống lạnh lắm, cô có muốn vào trong không?”. Giọng nói của Lãnh Vô Tình vừa lạnh lùng vừa thản nhiên khiến trái tim bé nhỏ của Ngũ Thập Lang không ngừng thất lại.

Cô đành miễn cưỡng bước vào phía trong chuồng ngựa, đến chỗ cách Lãnh Vô Tình không xa lắm, tìm một nơi tương đối sạch sẽ rồi đặt lưng nằm xuống.

Hai người đều im lặng, ngẩng mặt ngắm sao. Bầu trời đầy sao, nhìn lâu cảm giác như bản thân mình cũng đang chuyển động theo vậy.

“Hắn ta là người như thế nào?”

Hả? Ngũ Thập Lang quay đầu sang, cất lời hỏi lại: “Ai cơ?”

Lãnh Vô Tình im lặng một hồi rồi cười, nói “Lãnh Vô Song”

Không ngờ chàng lại hỏi đến Lãnh Vô Song, Ngũ Thập Lang ngây người ra mắt vẫn hướng về phía bầu trời đầy sao. Một lúc lâu sau, cô thở dài một tiếng, buồn bã nói: “Huynh ấy từ trước đến nay đối với ta lúc nào cũng lạnh nhạt, không thích cười, mặt lạnh như băng, nhưng trái tim rất ấm áp”. Cô ngừng lại giây lát, cảm thấy một luồng hơi ấm tỏa ra từ tận trái tim, khiến cô bất

giác mỉm cười. “Cho dù ta có vô lễ với huynh ấy như thế nào thì huynh ấy cũng chỉ trợn mắt lườm ta mà thôi...”

“Thực ra, ta không thích khóc chút nào...” Ngũ Thập Lang đột nhiên quay sang nhìn Lãnh Vô Tình, mỉm cười nói tiếp: “Thế nhưng, chỉ cần ta khóc là huynh ấy sẽ hoang mang, ta rất thích nhìn khuôn mặt huynh ấy khi có cảm xúc, cho nên, ta thường xuyên khóc trước mặt huynh ấy”

Những câu này đã đè nén trong lòng cô bao lâu nay rồi, chỉ mong có người hỏi xem tình lang trông như thế nào là cô sẽ kể ngay. Lãnh Vô Tình vừa mới khởi đầu, cô liền nói một thôi một hồi, không muốn dừng lại.

“Huynh có biết không, huynh và huynh ấy trông rất giống nhau”

Lãnh Vô Tình mặt không biểu cảm, chỉ có ánh mắt là hơi sáng lên, quay lưng lại phía Ngũ Thập Lang, lạnh lùng với: “Ngủ đi!”

Nhưng chủ đề đó đã khiến Ngũ Thập Lang chẳng thể chợp mắt nổi.

Tất cả những ngôi sao trên bầu trời như đều biến thành Lãnh Vô Song với đôi mắt sáng như sao, đôi môi đỏ hồng khẽ nhếch lên, nửa cười nửa giận lên tiếng mắng: “Đồ ngốc!”

Cô lật người qua lật người lại, càng nghĩ lại càng cảm thấy khó chịu, bật người ngồi dậy, thần thờ ngẩn ngơ.

“Cô mà còn không ngủ thì ta sẽ cho cô mãi mãi không thức dậy được nữa” Lãnh Vô Tình quay lưng lại phía Ngũ Thập Lang, lạnh lùng cất tiếng dọa dẫm.

Ngũ Thập Lang hoảng hốt, nằm xuống ngay tức khắc, chẳng dám thở mạnh, con người không ngừng chuyển động, chỉ sợ Lãnh Vô Tình không vui vẻ sẽ đoạt luôn cái mạng nhỏ bé của mình

Cô cứ thấp thỏm lo lắng cả đêm, nằm nguyên một tư thế, đến tận lúc trời sắp sáng mới bắt đầu chìm vào giấc ngủ. Cô bắt đầu nghiền răng ken két, bật cười lớn tiếng.

Lãnh Vô Tình cảm thấy vô cùng hối hận vì đã không để Ngũ Thập Lang thức trắng đêm, bị tiếng cười lạnh lạnh của cô gây vò đến mức gần như sục đổ. Một lúc lâu sau, chàng chẳng thể nào chịu đựng được nữa, chàng bật người ngồi dậy, quát lớn: “Đúng là một người phụ nữ không có phẩm chất tốt đẹp nào, thì ra con mắt nhìn người của hãn ta cũng chỉ đến thế mà thôi”

Ngũ Thập Lang bỗng nhiên hét lớn: “Vô Song!” giọng nói xen lẫn niềm vui mừng khốn xiết, dù đang trong mộng, hai tay cô vẫn giang rộng, khuôn mặt hân hoan. Lãnh Vô Tình bật cười, xé miếng vải ở vạt áo rồi nhét vào miệng cô.

“Lần này cuối cùng cũng đã tỉnh lặng trở lại rồi”

Chàng than ngắn thở dài rồi đặt lưng xuống nằm, nhưng chẳng thể nào ngủ tiếp được nữa

o0o

“Bẩm thiếu trang chủ, người hôm đó bắt Tiêu tiểu thư đích thực là thiếu cung chủ của Bảo Thiềm Cung. Có điều, theo tình báo của những người còn lại, hình như bọn người trong Bảo Thiềm Cung đang tìm mọi cách để lật đổ vị thiếu cung chủ đó”

“Hả?” Lạc Cẩm Phong quay đầu sang, vô cùng kinh ngạc, hỏi tiếp: “Chẳng lẽ bọn chúng đang có nội chiến?”

Kị Lục đang quỳ trên mặt đất tỏ ra khó xử, đắn đo một hồi lâu rồi mới bẩm báo tiếp: “Cũng không hẳn là thế ạ, thuộc hạ nghe nói Bảo thiềm Cung xưa nay người mạnh nhất đứng đầu, cho nên, bao nhiêu năm nay vẫn luôn luôn người tranh kẻ đoạt. Thế nhưng, họ hiếm khi động chạm đến võ lâm trung nguyên, bởi vậy lần này, hành động xâm phạm vào lãnh thổ trung nguyên của họ đã khiến mọi người vô cùng ngạc nhiên”

Lạc Cẩm Phong cau mày, tay vẫn cầm miếng ngọc bội đeo ở thắt lưng, trầm tư suy nghĩ.

“Thế còn hành tung của Tiêu Ngũ Thập, các người có nắm rõ được không?”

Kị Lục nghiêng chặt răng, đầu cúi thấp xuống rồi nói: “Thuộc hạ vô năng”

Lạc Cẩm Phong càng cau chặt đôi mày hơn, quay lưng lại, ngẩng đầu ngăm trắng, chậm rãi lên tiếng: “Vậy thì các người đã điều tra được những gì? Thập Tam Kị của Lạc Hà sơn trang chỉ có từng ấy năng lực hay sao?”

Kị Lục quỳ trên mặt đất hoảng hốt, sợ hãi nói: “Cũng không phải không có các manh mối khác. Bọn thuộc hạ đã thăm dò được từng có một đám người của Bảo Thiềm cung đang đi khắp chốn tìm thiếu cung chủ của bọn chúng. Bọn thuộc hạ đã đi theo sau bọn chúng, có lẽ không lâu nữa sẽ tìm ra tung tích của Tiêu tiểu thư ạ”

Lạc Cẩm Phong nghiêng chặt rằng, đôi mắt huyền mang theo hàn khí liếc nhìn Kị Lục, quát lớn: “Lẽ nào Lạc Hà sơn trang chúng ta bây giờ chỉ có thể ăn theo, bám đuôi kẻ khác hay sao?”

Kị Lục lập tức im lặng, cúi đầu không nói gì.

“Ta muốn các người phải tìm thấy Ngũ Thập Lang trước bọn người kia”. Chàng nhanh chóng khôi phục dáng vẻ nho nhã, bình thản, nụ cười trên môi càng lúc càng tươi tắn, nhưng ngữ khí lại mang tính mệnh lệnh “Phải nhanh lên!”

Kị Lục quỳ trên mặt đất, mồ hôi không ngừng tuôn chảy.

Mỗi lần thiếu gia đột nhiên trở nên nho nhã, bình thản thì chắc chắn sẽ có chuyện vô cùng đáng sợ xảy ra. Cho nên, chàng càng tỏ ra nho nhã, người trong sơn trang lại càng sợ hãi, hoảng sợ.

“Bổn thiếu gia rất coi trọng người, Kị Lục ạ”. Lạc thiếu gia mỉm cười, dịu dàng nói, áo bạc như mặt nước, vừa mới khẽ động đã tạo cảm giác nước sắp ập đến, càng làm cho chàng trở nên oai phong lẫm liệt, khí thế bất phàm. Lạc thiếu gia liếc mắt nhìn Kị Lục, cất lời vô cùng thân thiết: “Cho nên, người càng không thể khiến cho ta thất vọng”

“Dạ”. Kị Lục toàn thân mướt mát mồ hôi, liên tục gật đầu.

“Vậy sao còn chưa đi ngay?”. Khuôn mặt Lạc Cẩm Phong đột nhiên nghiêm lại, ánh mắt phát ra hàn khí.

Lời nói vừa dứt, Kị Lục đang quỳ trên mặt đất lạnh cả sống lưng, hoang mang đến mức không nhìn thấy đường đi, xông thẳng qua cánh cửa và để lại trên đó một khoảng trống hình người.

Lạc thiếu gia im lặng nhìn cánh cửa một hồi lâu, sau đó lắc đầu than thở: “Đúng là lỗ mãng... Hành tẩu giang hồ, nhất thiết phải chú ý an toàn là hàng đầu”

Kị Thất đứng bên ngoài cửa, tay chân mềm nhũn, suýt chút nữa ngã lịm xuống đất. Thiếu gia thường tỏ ra quan tâm đến mọi người sau trận lôi phong bão tố nên thường khiến cho mọi thứ đều trở nên vô cùng quái dị... Chi bằng người đừng để lộ chút tình cảm yêu thương với bất cứ thuộc hạ nào thì tốt hơn, đỡ làm cho chúng thuộc hạ kinh hoàng, hoảng hốt.

Trời vừa mới sáng, Ngũ Thập Lang đã bị đánh thức bởi tiếng cãi cọ truyền lại.

“Giữa thanh thiên bạch nhật thế này, làm gì có cái lý đấy?” người phất mạnh tay áo là một thư sinh yếu đuối, ôm một đồng sách dày, khuôn mặt tỏ ra vô cùng phẫn nộ.

Ngũ Thập Lang ngồi dậy, lấy chiếc giẻ nhét miệng ra, đầu tóc rối bù, mặt mày lem luốc, quay sang nhìn Lãnh Vô Tình.

Bộ y phục trắng như tuyết của chàng giờ đã biến thành màu đen, mái tóc vốn dĩ được buộc gọn lại đã buông xõa hết xuống sau lưng, đen bóng như lụa, vô cùng quyến rũ.

Chàng đang đứng trước cửa chuồng ngựa, dịu dàng nhìn những người bước tới, mỉm cười rạng rỡ.

“Huynh xem xem, hai người đàn ông này đã lăn lộn cả đêm trong chuồng ngựa này!” người vừa nói chính là tiểu nhị của khách điểm, tuy đã cố nói nhỏ nhưng Ngũ Thập Lang đang ngồi tận trong chuồng ngựa cũng nghe thấy rõ mồn một.

“Ừm, đúng thế. Bọn ta đã lăn lộn trong chuồng ngựa, hơn nữa còn lăn lộn cả một đêm”. Lãnh Vô Tình tựa vào thanh gươm chống chuồng ngựa, nheo nheo mắt nhìn mặt trời, bàn tay từ từ đặt lên thanh Uyển Ương loan đang đeo bên thắt lưng.

Chàng thẳng thắn thừa nhận như vậy lại càng thu hút thêm nhiều người tò mò, người chuẩn bị vào ở, kẻ chuẩn bị lên

đường, tất cả đều xúm lại để hóng hớt.

Ngũ Thập Lang đột nhiên ớn lạnh toàn thân, cảm giác có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

Cô nhanh chóng bật dậy, phi đến bên cạnh Lãnh Vô Tình, đặt tay vào bàn tay đang cầm thanh loan đao của chàng. Lãnh Vô Tình quay đầu lại nhìn Ngũ Thập Lang, nở nụ cười tươi tắn rồi chậm rãi nói: “Cô muốn làm bốn cung chủ cụt hứng hay sao?”

Ngũ Thập Lang lặng người, sợ hãi đưa lời khuyên nhủ: “Huynh đừng làm người khác bị thương, làm hại ngàn người kiêu gì cũng đến lượt mình gặp vạ đấy!”

Khuôn mặt Lãnh Vô Tình ngây ra một lúc rồi lại mỉm cười nói: “Được, hôm nay bỏ qua, tâm trạng của bốn cung chủ đang vui nên không chấp nhặt với lũ người vô vị này nữa”

Vừa nói, chàng vừa búi tóc mình lại, tiện tay rút luôn chiếc trâm ngọc đang cài trên tóc Ngũ Thập Lang ra rồi cầm lên tóc mình

Động tác của chàng vô cùng nho nhã, khuôn mặt tươi tắn, tuyệt mỹ, ánh mắt ngây thơ, thuần khiết, khiến tất cả mọi người đứng ngoài chuồng ngựa đều ngây thần người ra.

“Ngũ Thập Lang, chúng ta đi!” chàng đưa tay kéo Ngũ Thập Lang lại, dõng dạc bước qua đám người vô vị kia. Ngũ Thập Lang bị chàng kéo lấy vạt áo, bước đi chập chạp choạng.

Sau khi ra khỏi “bức tường” nhưng nhúc người kia, chàng bỗng nhiên nhấc môi, khẽ khàng nói: “Đúng là vô vị!” rồi phẩy mạnh ống tay áo, tứ trong đó lập tức tỏa ra một làn khói mờ ảo màu trắng. Làn khói nhanh chóng lan tỏa, khiến những người tò mò đứng hóng chuyện vừa mới hít vào đã ôm mặt, thét lên đau đớn. Tiếng thét thê thảm, đáng thương vô cùng làm sống lưng Ngũ Thập Lang ớn lạnh, không khỏi run rẩy, sợ hãi.

“Huynh đã nói là hôm nay không so đo cùng bọn họ rồi mà”. Ngũ Thập Lang tức giận cất tiếng vặn hỏi.

Lãnh Vô Tình quay đầu sang, tỏ vẻ ngây thơ vô số tội, mỉm cười nói: “Bốn cung chủ đích thực không muốn so đo tính toán, chỉ có điều, bọn chúng trừng mắt nhìn ta như vậy khiến bốn cung chủ vô cùng khó chịu, chỉ là hình phạt nho nhỏ để cảnh cáo mà thôi, không có vấn đề gì đâu”.

Bao nhiêu người ở đây nhanh chóng mất đi thị giác, vậy mà đối với chàng vẫn chỉ là một “hình phạt nho nhỏ” mà thôi

Ngũ Thập Lang ngay lập tức không dám nói gì nữa, im lặng đi theo chàng

“Bây giờ cô đang tức giận với ta sao?” Lãnh Vô Tình đột nhiên quay người lại, làm Ngũ Thập Lang không kịp dừng bước, đập mạnh vào ngực chàng. Lãnh Vô Tình nhanh chóng đưa ngón tay ra, chỉ vào trán của Ngũ Thập Lang rồi nói: “Cô nhìn lại mình đi, mặt mũi còn chưa rửa sạch mà đã định rúc vào người của bốn cung chủ rồi”

Ngũ Thập Lang cười gượng gạo, nhấc tay áo lên lau mặt rồi nói: “Ta đâu dám giận dỗi gì cung chủ ngài”

“Hừm”. Lãnh Vô Tình liếc nhìn Ngũ Thập Lang, đột nhiên bật cười: “Vào lúc nào thì cô dám hả?”

Ngũ Thập Lang sầm mặt lại, không dám trả lời, chỉ sợ chàng không vui rồi quăng chất độc gì đó về phía người cô.

Lãnh Vô Tình đưa tay che nơi chân mày, sầm muện ngẩng đầu lên nhìn trời, im lặng một hồi rồi ưu phiền lên tiếng: “Nếu cô cảm thấy vui vẻ, tức giận thì cứ việc bày tỏ ra ngoài, đã rất lâu rồi, bốn cung chủ không nhìn thấy ai dám bộc lộ cảm xúc thật của mình trước mặt ta rồi”

Vừa dứt lời, chàng lại thở ngấn than dài, nhưng rất nhanh sau đó trên mặt liền xuất hiện nụ cười rạng rỡ, nói tiếp: “Ta hứa là sẽ không động đến cô”

Chàng quay đầu nhìn Ngũ Thập Lang với ánh mắt thiết tha, đôi mắt thuần khiết, ngây ngô đột nhiên sáng bừng lên. “Nói cho cùng Lãnh Vô Song cũng là đại ca của ta. Cô coi như là đại tẩu tương lai của ta, người nhà cả thôi”

Lồng ngực Ngũ Thập Lang lập tức dạt dào luồng khí ấm nóng

Người một nhà! Hai người họ không ngờ lại là người một nhà, hơn thế nữa, Lãnh Vô Tình cũng đã nhìn nhận mối quan hệ

của cô và Vô Song. Ngũ Thập Lang dịu dàng nhìn vào đôi mắt thuần khiết, ngây thơ của Lãnh Vô Tình, bất giác trong người dâng lên tình mẫu tử vốn có trong bất cứ người phụ nữ nào. Thế nên, cô hớn hở tiến lại gần, nắm chặt lấy đôi tay của chàng, rất chân thành, nghiêm túc nói: “Vô Tình, mau lại đây, tẩu tẩu thương!”

Vừa nghe thấy vậy, Lãnh Vô Tình nộ khí xung thiên, một làn khói trắng xộc thẳng về phía Ngũ Thập Lang

Ngũ Thập Lang ngây đờ người ra, nhìn làn khói trắng đang lan tới, bất giác nhớ lại số thuộc độc ở trong chuồng ngựa và những người đang che mắt kêu đau, ngay lập tức hiểu chuyện gì sắp xảy ra với mình. Tiếp đó, mắt cô trợn ngược lên, thân người mềm nhũn, ngất lịm đi.

“Lãng phí thuốc của ta” Lãnh Vô Tình cực kỳ không vui, nghĩ tới việc chốc nữa phải vác Ngũ Thập Lang hôn mê bất tỉnh trong lòng càng thêm khó chịu chán nản.

Cho nên mới nói, tung độc khắp nơi chưa chắc đã khiến cho Lãnh cung chủ cảm thấy khoan khoái. Lần đầu tiên trong cuộc đời mình, Lãnh Vô Tình có cảm giác tức tối mà không biết trút vào đâu.

o0o

Lúc Ngũ Thập Lang tỉnh lại, hai người họ đã đến được Lai Thành.

Nơi đây đèn đuốc sáng rực, vô cùng nhộn nhịp.

Lãnh Vô Tình đứng bên cửa sổ, đã thay bộ y phục màu trắng tuyết, đang nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm tư suy nghĩ.

“Cô tỉnh rồi à?” chàng quay mặt vào, ánh nến trong căn phòng khiến khuôn mặt trắng tựa bạch ngọc của chàng trông hồng hào hẳn lên, vô cùng quyến rũ. “Có thể cử động không?”

Ngũ Thập Lang giơ chân giơ tay lên, ra hiệu cho chàng biết.

“Thế thì tốt”. Chàng mỉm cười, mắt sáng như sao, đôi môi tựa hoa nở mùa xuân, khiến cho gian phòng sáng bừng kên “Lần sau đừng có kích thích thần kinh của ta, như vậy, cô gặp phiền phức mà ta cũng chẳng được yên thân”

Ngũ Thập Lang nhanh chóng mắt nhìn mũi, tỏ vẻ ngô nghê.

Trên bầu trời phía ngoài khách điểm loé lên một bông pháo hoa với chiếc đuôi dài, nhanh chóng biến thành hình một chú ếch. Lãnh Vô Tình lạnh lùng liếc mắt nhìn sang, đột nhiên đôi mắt sáng rực, khoé miệng nhoẻn lên, chàng đưa tay búng ra một bông pháo hoa khác. Bông pháo hoa của chàng mang màu hồng tươi, quét một đường sáng rực trên bầu trời tối đen rồi hoá thành một con ếch màu đỏ rực rỡ.

Cảnh này tình đây, thực sự quá tuyệt đẹp, Ngũ Thập Lang lập tức ý thơ dạt dào, ngâm nga một câu: “*Ếch hồng, ếch trắng, chỉ cần ăn được sâu hại đều là ếch tốt...*”

Giọng ngâm vô cùng truyền cảm, chan chứa bao nhiêu tâm tình.

Khoé miệng không ngừng co giật, Lãnh Vô Tình cố gắng kìm nén cảm giác bất lực trong lòng rồi quay đầu sang, nhoẻn miệng cười tươi tắn, đưa lời tán thưởng: “Ngũ Thập Lang tiểu tử đúng là tài mạo vẹn toàn, không ngờ có thể tùy ý ngâm ra một câu thơ hay đến vậy”

Ngũ Thập Lang vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, xua tay liên tục, khiêm tốn nói: “Đâu có, đâu có, chỉ bình thường, bình thường thôi. Chắc ta chỉ đứng ở vị trí đệ tam giang hồ thôi đệ ạ”

Lần này, Lãnh Vô Tình thực sự không thể nào chịu đựng được nữa, khoé miệng và đuôi mắt đều co giật liên tục. Quả thực chàng chưa bao giờ nhìn thấy một người mà da mặt dày đến mức độ này. Đúng là cổ nhân chẳng có, hậu nhân càng không, một mình lập kỉ lục da mặt dày nhất võ lâm.

Rất nhanh sau đó, một nhóm người đẩy cửa sổ xông vào, trên người đeo đầy đồ trang sức dân tộc Miêu Cương, không ngừng va chạm vào nhau, tạo nên những tiếng leng keng vui tai. Những người này vừa nhìn thấy Lãnh Vô Tình đã cúi đầu, quỳ rạp xuống, hai tay chắp lại, hành lễ vô cùng kính cẩn.

Lãnh Vô Tình khẽ nhếch miệng cười, chẳng thèm nhìn xuống những người đang quỳ trên mặt đất, chậm rãi mở miệng nói: “Tất cả các người đúng thật đều là những người nhiều việc bận rộn, bốn cung chủ cứ tưởng mình đã bị lãng quên rồi ấy chứ!”

Những người quỳ trên mặt đất mồ hôi mướt mát, chẳng dám nói ra bất cứ lời nào, không ngừng dập đầu xuống sàn nhà, cứ như thể sợ mình vừa dừng lại thì thân một nơi, đầu một nẻo vậy

“Được rồi, tất cả đứng lên đi, dập đầu nhiều đến mức ta nghe mà đau hết cả đầu”. Lãnh Vô Tình nghiêng người tựa vào cửa sổ khách điểm, hai tay khoanh trước ngực, khoé miệng nhếch lên, nở nụ cười ngạo mạn rồi nói: “Việc ta giao làm đến đâu rồi?”

Đám người quỳ dưới mặt đất đều đứng dậy, lúc họ cử động, mấy đồ trang sức đeo trên người lại chạm vào nhau, kêu leng keng leng keng.

“Khởi bẩm cung chủ, loại thuốc Mê Nhân Tuý đã được truyền đi khắp nơi, quả nhiên có không ít cao thủ võ lâm đã dùng các loại bánh điểm tâm có trộn lẫn Mê Nhân Tuý”

“Hả? Vậy sao?” Lãnh Vô Tình đưa tay sờ cằm, cau mày hỏi tiếp: “Là ai đã truyền đi khắp nơi? Đã đi điều tra được chưa?”

Khuôn mặt của đám người kia đều tái nhợt, không ai dám đáp lời

Lãnh Vô Tình nhếch miệng cười, không có ý định truy cứu đến cùng, tiếp tục hỏi: “Vậy thì những tấm thiệp gửi đến các nhân sĩ võ lâm định thức đều do lão cung chủ gửi đi hay sao?”

“Khởi bẩm cung chủ, đích thực là bút tích của lão cung chủ ạ”

Sắc mặt của Lãnh Vô Tình nhanh chóng nhợt nhạt, đôi mắt sẫm đen, đi tới bên giường Ngũ Thập Lang rồi ngồi xuống, hành động chẳng khác nào đứa trẻ nhỏ, gục mặt trên vai cô. Một lúc lâu sau, chàng mới ngẩng đầu lên, tiếp tục nói: “Vậy thì mật lệnh sau cùng của ta phát đi, các người có nhận được hay không? Người ấy chắc là không sao chứ?”

Lần này, tất cả những người đang đứng đều quỳ rạp xuống, có thể nghe rõ cả tiếng hơi thở của bọn họ.

Lãnh Vô Tình ngay lập tức bật dậy, quay đầu lại nhìn thẳng vào Ngũ Thập Lang, ánh mắt chứa đầy sự ngạc nhiên, lần đầu tiên nhìn thấy trên khuôn mặt chàng hiện rõ sự nghiêm túc

Ngũ Thập Lang bị chàng nhìn chằm chằm đến phát hoảng, ngây ngô đưa tay chỉ vào mũi mình rồi hỏi: “Muốn tìm người nào có liên quan đến ta sao?”

Lãnh Vô Tình vẫn trong trạng thái kinh hãi, lúc sau mới bình tĩnh trở lại, miễn cưỡng mỉm cười trả lời: “Không có, làm sao có thể liên quan đến một người vô danh tiểu tốt như cô chứ?”

Tuy miệng vẫn đang cười nhưng trong lòng chàng lại lạc lõng vô cùng, biểu hiện trên khuôn mặt giống hệt như đang cực kì tuyệt vọng, như thể đã đánh mất vật gì rất quý giá nên cảm thấy tiếc nuối khôn xiết.

“Được rồi, tất cả lui xuống, ta không cho gọi, các người không được xuất hiện”

Chàng mệt mỏi xua tay, những người kia nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng, lẫn trốn vào trong bóng đêm.

“Ngũ Thập Lang, cô đã bao giờ mất đi người thân chưa?”. Ánh mắt của Lãnh Vô Tình lấp lánh, không nhìn thẳng vào Ngũ Thập Lang. “Ý ta muốn nói, cô đã từng mất đi người mình coi trọng nhất chưa?”

Ngũ Thập Lang mơ màng lắc đầu, trong lòng chột dưng lên cảm giác không lành.

“Tại sao huynh lại hỏi ta như vậy?” Cô quay đầu sang hỏi lại.

Lãnh Vô Tình bật cười, vỗ nhẹ đầu cô rồi nói: “Chẳng qua là ta muốn nhìn thấy dáng vẻ đau lòng của cô mà thôi. Cô lúc nào cũng hờn ha hờn hở, không tim không phổi, chẳng hiểu được lúc buồn thì trông sẽ thế nào”

“Sẽ cười, cố gắng mỉm cười.” Ngũ Thập Lang thẳng thắn trả lời.

Lãnh Vô Tình đột nhiên ngậy người ra, cau mày hỏi lại “Sẽ cười?”

“Đúng thế, lúc đau lòng sẽ mỉm cười hân hoan, khi mất đi người mình yêu thương nhất cũng sẽ mỉm cười hân hoan” Ngũ Thập Lang nghiêm túc nói. “Bởi vì nếu mình khóc lóc, người đó sẽ chẳng rời khỏi mình, không thể đầu thai chuyển kiếp được”

Sắc mặt của Lãnh Vô Tình rất phức tạp song lại vui vẻ nói “Lí luận của cô nghe rất kì lạ, có điều, ta rất thích”

Ngũ Thập Lang cố gắng kìm nén nỗi lo lắng trong lòng, cau mày hỏi tiếp: “Thế nhưng tại sao huynh lại hỏi ta điều này?”

Lãnh Vô Tình cười đáp “Vừa nãy ta nghe tin phụ thân qua đời không biết nên biểu lộ tâm trạng thế nào nên muốn hỏi một chút kinh nghiệm từ chỗ cô”

Đúng là cái đồ thần kinh! Ngũ Thập Lang cau mày tức giận, đột nhiên trong đầu loé lên một ý nghĩ, nhanh chóng gặng hỏi: “Huynh với Vô Song không phải cùng một phụ thân sao?”

Lãnh Vô Tình cười nhạt trả lời: “Không, cùng một phụ thân”

Theo những gì cô biết thì Lãnh lão trang chủ đã chết từ nhiều năm trước đây rồi. Ngũ Thập Lang cảm thấy rất u mê, ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Vô Tình “VẬY nhiều năm trước đây, người chết đi không phải là Lãnh lão trang chủ sao?”

Lãnh Vô Tình mỉm cười, gật đầu trả lời: “Là Lãnh lão trang chủ,” chàng ngừng lại giây lát rồi nói tiếp: “Trời đã tối, cô đi

ngủ sớm đi, không cần suy nghĩ để những chuyện xưa người cũ nữa.”

Chỉ một câu nói của chàng đã chặn hết tất cả những câu hỏi tiếp theo của Ngũ Thập Lang

Cô chán nản nằm xuống, trong đầu không ngừng nghĩ tới câu hỏi vừa này.

Hi hữu làm sao hôm nay Ngũ Thập Lang lại bị mất ngủ cả một đêm, vất óc suy nghĩ, hoàn toàn phá vỡ quy luật tốt đẹp từ xưa đến nay – vừa đặt lưng xuống giường là bắt đầu ngáy – của cô

o0o

“Ngũ Thập Lang cô nương, xin mời đi về phía này!”. Sáng sớm ngày hôm sau, tiểu nhị xuất hiện, khom lưng kính cẩn, khuôn mặt tươi rói. Ngũ Thập Lang đi theo đằng sau, ngáp ngủ liên tục.

Lúc đưa mắt liếc sang chiếc bàn để đồ ăn, cô gần như hoá thạch

Khoé miệng cô không ngừng co giật, ánh mắt nhìn lướt qua những người trong phòng lớn mới phát hiện tất cả mọi người đều có khuôn mặt hoảng sợ, thất kinh, dùng bữa mà chẳng dám gây ra bất cứ tiếng động nào hết.

“Ngũ Thập Lang, đến đây dùng bữa thôi!”. Lãnh Vô Tình mỉm cười tươi rói, tựa lưng vào ghế, trông rất nhàn rỗi, bình thản.

“Không, không, không, thịnh soạn thế này, ta sao có thể nhận nổi”. Khoé miệng Ngũ Thập Lang ngày càng co gập mạnh hơn, những món ăn hồng hồng xanh xanh trên bàn thực sự khiến cô mất hết cả niềm đam mê ăn uống.

“Tiểu tẩu tẩu, sao lại khách khí thế?” Lãnh Vô Tình lại nở nụ cười rạng rỡ, tiện tay gấp một con côn trùng lớn bảy sắc cầu vồng để vào bát của cô.

Nhìn thấy con côn trùng vẫn còn hơi cử động trong bát, Ngũ Thập Lang ngây đờ người

Con côn trùng đó bò lổm ngổm trong chiếc bát, đi đến đâu là để lại một vệt dài màu trắng. Ngũ Thập Lang đã cố gắng nhẫn nhịn nhưng cuối cùng vẫn không chịu nổi, bèn cầm một chiếc giày lên, đập “bẹp” một tiếng rồi vứt luôn xuống đất.

Lãnh Vô Tình chứng kiến cô một tay hỗn chiến côn trùng, khoé miệng không ngừng co gập

“Thì ra cô thích đập bẹp ra rồi mới ăn”. Lãnh Vô Tình mỉm cười, lại gấp một con bọ cánh cứng vẫn còn quẫy quẫy đặt vào bát của cô, dịu dàng nói: “Cô ăn đi, ăn cho no rồi còn lên đường”

Ngũ Thập Lang nổi giận, không nói năng gì, dùng đôi đũa chọc cho con côn trùng đó nát bét ra.

“Cô không thích ăn sao?” Lãnh Vô Tình cau mày, đưa tay bẻ lấy chiếc đùi của con châu chấu, thận trọng đưa ra trước mặt Ngũ Thập Lang rồi nói: “Vậy thì ăn cái đùi này đi, ngon hơn đùi gà nhiều”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn suy sụp, đưa đũa ra gấp liên tục cho tới khi chiếc bát đầy ắp sâu bọ. Sau đó cô từ từ đứng dậy, tức tối ụp cả cái bát lên đầu Lãnh Vô Tình rồi thét lớn: “Huynh thích ăn như vậy thì cố gắng ăn thật nhiều vào!”

Nói ra cũng thật kì lạ, số côn trùng, sâu bọ này vừa rơi lên đầu Lãnh Vô Tình lập tức nhảy bật ra, vài con không kịp phi thân nhanh chóng đông cứng lại thành xác chết.

Lãnh Vô Tình không hề nổi cáu, ngược lại còn đập bàn cười lớn, chỉ vào đống côn trùng sắp đầy trên bàn rồi nói với những người trong giáo đang cung kính đứng phía sau mình: “Mau thu lại hết đi, đổi những món ăn thông thường lên đây!”

Ngay lập tức có người đi lên, dọn hết những đĩa côn trùng, sâu bọ nhưng nhúc ra khỏi bàn, Ngũ Thập Lang tỏ rõ thái độ ghê tởm, hai tay ôm miệng, suýt nữa là nôn mửa ngay tại chỗ.

“Nếu lúc này, cô ăn những con côn trùng kia...” Lãnh Vô Tình cười hờn hở, quay sang dịu dàng nói tiếp: “... thì bây giờ chắc đã chìm vào hôn mê rồi”

Ngũ Thập Lang trợn tròn mắt lên, sợ hãi đến cực điểm, đến mức chẳng còn thấy hoảng hốt nữa.

“Lãnh Vô Tình, ta chịu đủ rồi” Ngũ Thập Lang phát cáu, lắc mạnh chiếc giày của mình, phần nộ nói tiếp: “Cho dù ta gãy tay, gãy chân, mất mù, tai điếc cũng quyết không ở cùng với huynh nữa”

“Hả? Ta có thể thực hiện ngay tức khắc, cùng một lúc tất cả những nguyện vọng này của cô...” Lãnh Vô Tình tỏ ra vô cùng vui vẻ, ngồi dựa vào chiếc ghế, khuôn mặt hết sức dẹt dẹt. “Có điều, Ngũ Thập Lang tiểu tử, cô có dám chắc một mình có thể tìm thấy Lãnh Vô Song không?”

Ngọn lửa tức giận trong lòng Ngũ Thập Lang ngay lập tức lụi tắt.

Muốn gặp lại Lãnh Vô Song thì nhất định phải nhẫn nại chịu đựng.

Cho dù là đi cùng với Lạc Cẩm Phong hay Lãnh Vô Tình thì tất cả hành trang mà cô cần có chính là sự nhẫn nại chịu đựng vô bờ bến

“Đã nghĩ kĩ chưa?” Lãnh Vô Tình mặt mũi hân hoan. “Có muốn đi theo ta hay không?”

Ngũ Thập Lang chán chường gật gật đầu rồi nói: “Muốn”

Kèm theo cái gật đầu là tiếng nghiêng răng ken két

Nụ cười trên mặt Lãnh Vô Tình rạng rỡ hơn mấy phần, tâm trạng sảng khoái, chàng cất lời: “Mấy ngày nữa là đến đại hội võ lâm, ta sẽ đưa cô đi mở rộng tầm mắt để biết thế nào là võ lâm thực sự”

Ngũ Thập Lang nhanh chóng hỏi: “Vậy có thể gặp Vô Song không?”

Ánh mắt bỗng loé lên, sau đó, Lãnh Vô Tình liền cười ha ha, cất lời nói: “Đại khái, có lẽ, e là sẽ gặp được”

Tuy lời nói của chàng lập lờ nước đôi nhưng vẫn khiến cho Ngũ Thập Lang hân hoan, vui vẻ hẳn lên

“Vậy chúng ta mau chóng lên đường để sớm tham dự đại hội võ lâm gì đó đi!”

“Tại sao ta phải mau chóng lên đường chứ?” Lãnh Vô Tình bắt đầu giở chứng “Ta vốn rất ghét bị người khác chỉ trỏ làm này làm kia. Trong những tình huống thông thường, ta sẽ khiến con người chỉ trỏ ra lệnh đó không được thoả nguyện”

Đúng là một tên đại biến thái!

Ngũ Thập Lang mỉm cười tươi tắn, nói: “Cung chủ đại nhân, vậy chúng ra cứ từ từ chậm rãi vừa đi vừa ngắm phong cảnh, thưởng ngoạn trời đất thôi”

Lãnh Vô Tình liếc sang nhìn, nhanh chóng vui tươi trở lại, gật đầu nói: “Rất tốt, rất tốt, bốn cung sẽ thoả mãn mong ước của cô”

Đúng là một tên đại biến thái!

Ngũ Thập Lang tức nghẹn họng, lại càng kính cẩn, nhún nhường nói tiếp: “VẬY thì cứ làm theo lời cũng chủ đại nhân đi!”

Lãnh Vô Tình càng cười rạng rỡ hơn, trông chẳng khác gì bông hoa hướng dương đón ánh nắng mặt trời, vô cùng, vô cùng tươi tắn. “VẬY thì quá tốt, từ trước đến nay, bốn cung chỉ vô cùng thích những sủng vật ngoan hiền, dịu dàng”

Lần này, Ngũ Thập Lang chẳng thể nào cười được nữa, đành mặt lại, không nói thêm gì.

“Bốn cũng chủ rất thích dùng một bát canh Trân Châu Phỉ Thúy Bạch Ngọc”. Lãnh Vô Tình quay người lại nhìn Ngũ Thập Lang . “Thế nào? Có vấn đề gì không?”

Ngũ Thập Lang lắc đầu quây quây, giọng nói đầy tự tin: “Tuyệt đối không có vấn đề gì hết!”

Tuyệt đối không có vấn đề gì hết mới là lạ

Buổi chiều, mấy người bọn họ đã đến vùng ngoại ô.

Bởi vì trước không thấy thị trấn, sau cũng chẳng có khách điếm nên họ đành phải trú tạm ở nhà mấy người nông dân.

“Ngũ Thập Lang, đã đến lúc phô diễn tài nghệ bếp núc của cô rồi đây!” Lãnh Vô Tình tỏ ra rất vui vẻ, phẩy quạt nho nhã, khiến mái tóc buông xõa trên vai bay lên một cách tuyệt mỹ, hân hoan ngồi xuống bên bàn ăn, ra vẻ một người đàn ông bình thường đang chờ đợi thức ăn được dọn lên bàn rồi nói: “Ta muốn ăn canh Trân Châu Phỉ Thúy Bạch Ngọc”

Thực ra, đây là món ăn rất đơn giản, chỉ là rau cải, đậu phụ nấu với bánh bột mì mà thôi. Đây là món ăn khi Vô Tình còn nhỏ, mẫu thân lén lút đến thăm, lấy một số nguyên liệu có sẵn nấu lên. Tuy rằng món ăn cực kì bình thường nhưng mỗi lần ăn đều tạo cho chàng cảm giác ấm áp, hạnh phúc.

“Được thôi, ta sẽ đi làm” Ngũ Thập Lang xắn tay áo lên, khuôn mặt sầm trầm vì lần đầu tiên thân chinh xuống bếp.

Hơn hai canh giờ sau, Lãnh Vô Tình đợi lâu đến mức suýt chút nữa thì đập tan chiếc bàn.

“Đến rồi, đến rồi đây!”. Ngũ Thập Lang tay áo xắn cao, khuôn mặt đen đúa từ phòng bếp đi ra, trên tay bê một bát sứ rất to, gật gật đầu rồi nói: “Có thể dùng được rồi!”

Nước canh trong chiếc bát bát to đang toả khói nghi ngút, nóng hôi hổi, khiến Ngũ Thập Lang phải tránh mặt qua một bên.

Trong lòng Lãnh Vô Tình không ngừng dâng lên sự ấm áp, hân hoan khó tả.

Chàng vội xắn tay áo lên, chỉnh lại mái tóc đen đang loã xoã bên vai, đôi môi mím chặt, bất giác căng thẳng, cầm chiếc thìa sứ đặt trên bàn lên, rất long trọng múc một thìa canh đưa vào miệng.

Thời gian như ngưng đọng vào khoảnh khắc đó.

Khoé miệng Lãnh Vô Tình co giật mãnh liệt, chỉ muốn bắn số canh trong miệng ra ngoài, chàng liền quay sang phun hết ngụm canh vào mặt một thuộc hạ áo đen đứng gần đó nhất.

Người thuộc hạ bị phun canh đầy mặt vô cùng hoảng loạn, lập tức quỳ rạp xuống, dập đầu lia lịa rồi hét lớn: “Đa tạ cung chủ ban canh!”

Lãnh Vô Tình nổi giận, đập bàn chỉ vào hắn, lạnh lùng cười: “Canh của bốn cung chủ là để người uống sao? Mau cắt tất cả những chỗ dính canh trên người người xuống!”

Ngũ Thập Lang kinh hãi tột độ, rón rén cất bước đứng lẩn vào đám hắc y nhân còn lại trong phòng.

“Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, cô lại đây!”. Khuôn mặt Lãnh Vô Tình rạng rỡ nụ cười, chẳng có bất kỳ dấu hiệu nào bất thường,

dáng vẻ dịu dàng, hoà nhã, khiến người khác cảm thấy chàng là người đàn ông hoàn mỹ nhất trên thế giới.

Ngũ Thập Lang đành phải bước lại gần, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Không ngon miệng sao? Ta vất vả suốt mấy canh giờ liền đấy!”

Người xưa có câu: “Không có công lao cũng có vất vả” mà.

Lãnh Vô Tình mỉm cười, lắc lắc đầu, chân thành đưa lời khen ngợi: “Canh rất ngon, từ trước đến nay, bốn cung chủ chưa bao giờ ăn món canh nào tập hợp đầy đủ các vị chua, ngọt, đắng, cay như thế này. Ngũ Thập tiểu tửu tửu, cô cũng nên nếm thử một ngụm”

Ngũ Thập Lang xua tay ngay lập tức, thành khẩn đáp lại: “Không, không, không, món canh này được nấu dựa theo khẩu vị huynh chứ hoàn toàn không phải phong cách của ta”

Lãnh Vô Tình bình thần dùng chiếc thìa ngoáy canh, lập tức trên mặt canh nổi lênh bèn h xác một con côn trùng màu xanh. Chàng hơi cau mày rồi bật cười hỉ hả, quay sang nhìn Ngũ Thập Lang, hỏi: “Đây là cái gì?”

Ngũ Thập Lang trả lời rất thành thật: “Thanh trùng”

Cô nghĩ một lúc rồi mới bổ sung thêm: “Ta đã vất vả, cực nhọc tìm kiếm trong mấy vườn rau ở xung quanh đây đó. Tuy không tìm ra mấy loại màu sắc sặc sỡ như của huynh nhưng chí

ít cũng có họ với nhau, chắc ăn vào miệng cũng cùng một mùi vị mà thôi”

Lãnh Vô Tình im bật, khoé miệng hơi co giật.

Chàng tiếp tục dùng thìa khoắng, sau đó vớt được một đám đen đen, liền hỏi: “Còn đây là cái gì?”

Lần này, Ngũ Thập Lang tỏ ra vô cùng kiêu hãnh, dong dạc trả lời: “Nòng nọc”

Số nòng nọc này là Ngũ Thập Lang đã cực nhọc, vất vả vớt từng con, từng con một lên nên chính xác phải gọi là kết tinh của những giọt mồ hôi lao động vinh quang.

“Nòng nọc?”. Lãnh Vô Tình run run hỏi lại, sau đó miễn cưỡng mỉm cười, nói tiếp: “Tại sao cô lại cho rằng ta thích ăn những thứ này?”

Ngũ Thập Lang tỏ ra ngây thơ, vô tội, chớp chớp mắt, cúi lưng xuống bắt đầu phân tích một cách nghiêm túc: “Ta thấy huynh có vẻ thích ếch hồng, ếch trắng nên đoán huynh thích loại thức ăn này. Ta không bắt được bố mẹ chúng nên đành phải bắt mấy con bé lại nấu canh cho huynh đấy!”

Lãnh Vô Tình suy sụp hoàn toàn, im lặng một hồi lâu, chú mục vào bát canh

“Có phải nguyên liệu vẫn còn thiếu đúng không?”. Ngũ Thập Lang áy náy hỏi. “Thế nhưng, tất cả những thứ ta tìm được chỉ có từng này thôi, ta đã rất nỗ lực đấy!”

Cô giơ tay ra để chỉ cho Lãnh Vô Tình nhìn thấy trên đó có mấy vết đỏ do nước nóng bắn vào.

Liếc mắt qua nhìn, Lãnh Vô Tình chợt nhớ lại khi còn nhỏ, một lần mẫu thân dứt canh cho mình qua một chiếc cửa gỗ thưa cũng bị nước nóng bắn vào, tạo nên rất nhiều vết đỏ trên tay.

Chàng nhanh chóng mềm lòng, thở dài một tiếng rồi đưa lời tán thưởng: “Không, đích thực là mỹ vị, những nguyên liệu nấu canh cũng khá nhiều, vấn đề là ở chỗ dạ dày ta hôm nay hơi có vấn đề.”

Ngũ Thập Lang cuối cùng cũng yên tâm, nở nụ cười an ủi.

Cô không biết rằng người Bảo Thiềm Cung xưa nay chưa bao giờ ăn côn trùng, sâu bọ hết, chỉ có lúc luyện độc mới dùng đến những món này. Bàn ăn khi sáng của Lãnh Vô Tình đều là những thứ chàng vô cùng kinh tởm, bày ra chỉ để trêu đùa, chọc ghẹo Ngũ Thập Lang một chút không ngờ đến sau cùng, người chịu khổ lại là bản thân Lãnh đại cung chủ.

“Bát canh ngon thế này tuyệt đối không thể để lãng phí được” khuôn mặt Lãnh Vô Tình tràn ngập vẻ tiếc nuối, mỉm cười rạng rỡ nhìn sang mấy thuộc hạ áo đen trong phòng, vẫy tay, bình thần lên tiếng: “Tất cả mau lại đây, lần này bốn cung

chủ ân chuẩn cho các người được dùng loại canh Thanh Trùng Phỉ Thuý Nòng Nọc này”

Tất cả các thuộc hạ áo đen sau khi nhận được mệnh lệnh của Lãnh đại cung chủ đều hoàn toàn sụp đổ.

Chương 14: Đệ nhất môn

Thời điểm diễn ra đại hội võ lâm càng ngày càng đến gần, trưởng môn các phái đều lũ lượt kéo nhau tới thành Kim Lăng.

“Thiếu gia, người đang trầm tư điều gì vậy?”. Trong Phúc Mãn Lâu ở thành Kim Lăng, một người mặc y phục màu xanh lá cây nhạt đang ngồi, dải dây buộc tóc cùng màu cố định mái tóc đen bóng như lụa của chàng ở sau gáy, đôi mắt sáng trong, đôi môi hồng thắm, đầy đặn, cuốn hút.

Phía sau lưng chàng đeo hai thanh kiếm bạch ngọc, trên kiếm thắt một đôi dây màu sắc sặc sỡ, gió nhẹ thổi qua lại khẽ lay động càng nhìn càng thấy tiêu diêu.

“Ta đang nghĩ...” chàng khẽ cau mày, khuôn mặt tỏ ra vô cùng chán nản “... nên chẳng lập một tiêu cục ở đây chuyên trách việc hộ tống, vận chuyển, chung chuyển, tư vấn.. chắc chắn sẽ kiếm được nhiều tiền”

Người hộ vệ áo xanh nhanh chóng vui mừng quay người sang, vỗ tay tán thưởng, nói: “Thiếu gia đúng là tài mạo vẹn toàn,

một thiên tài ngàn năm có một”

Hai người này không ai khác chính là hai chủ tớ nhà Đoạn Thủy Tiên đã đến thành Kim Lăng từ sớm

“Tại sao lại thế? Cho dù lúc này, ta có biết bao ý nghĩ tuyệt diệu, thông minh nhưng vẫn không cảm thấy vui vẻ lên được”. Chàng một tay chống cằm, cau chặt đôi mày, đôi mắt mơ màng, tỏ đúng vẻ ai oán, sầu thảm. Một lúc sau, phía dưới lầu có một thiếu nữ thất thần nhìn chàng đến mức đập mặt vào tường, kêu lên oai oái

Người hộ vệ áo xanh lại cúi xuống, không nói lời nào, nâng cao chiếc gương đồng trên tay lên chút nữa, qua cả đỉnh đầu mình.

Đoạn Thủy Tiên vươn dài cổ soi gương, càng thêm cô tịch, tiện tay vơ lấy chiếc ly trống rỗng, rót đầy rượu vào rồi đổ xuống mặt đất, ảo não lắm bầm một mình: “Vô Song huynh, những ngày tháng thiếu huynh của thực cực kì vô vị”

Kể từ khi sai khi quyết tâm leo lên vị trí cao hơn trong bảng xếp hạng mã nam, chàng vẫn luôn coi Lãnh Vô Song là mục tiêu phấn đấu, lần này nhất thời mất đi mục tiêu, chàng thực sự cảm thấy mơ màng, mất đi phương hướng vô cùng.

Đoạn Thủy Tiên thương xót thêm vài phần, sau đó lấy lại được bình tĩnh, chàng quay sang hỏi: “Tiểu Vệ, chỗ Tiêu lão gia thế nào rồi?”

“Bẩm thiếu gia, mấy lần xuất hàng có vấn đề đều do đại quản gia nhà họ Tiêu quản lý. Bởi vì mãi không tìm thấy Ngũ Thập Lang nên Tiêu lão gia u sầu sinh bệnh, nằm liệt trên giường khá lâu rồi”

Đoạn thiếu gia búng như búng tỉnh, lẩm bẩm một mình: “Lẽ nào vấn đề lại ở chỗ đại quản gia nhà họ Tiêu? Nếu là như vậy thì đành phải nhanh chóng viết thư báo tin cho Tiêu bá bá thôi”

Chàng đứng bật dậy, hai thanh kiếm bạch ngọc va vào nhau tạo nên tiếng động vui tai

“Tiểu Vệ, người mau đến phủ họ Tiêu, nói chuyện tử tế với Tiêu lão gia, thăm dò thực hư, có bất cứ manh mối gì phải báo về ngay tức khắc! Mấy ngày này, bốn thiếu gia cũng tìm việc gì đó để tiêu khiển, tính ngày cũng sắp đến Đệ Nhất Môn chiêu môn môn sinh rồi, ta tiện đường có thể ghé qua xem sao”

Chàng nghiêng nghiêng đầu, đôi mắt đen láy, sáng trong ngấm bầu trời xanh thẳm ngoài cửa sổ, một lúc lâu sau lại chán nản than thở: “Ta nên kể chuyện của Lãnh Vô Song với Ngũ Thập Lang thế nào đây?”

Người hộ vệ áo xanh tỏ ra cực kì khó xử, nhanh chóng trả lời: “Thiếu gia, thuộc hạ thực sự không biết”

Đoạn Thủy Tiên lại than dài một tiếng, chán nản phẩy ống tay áo, ra hiệu cho người hộ vệ lui xuống, sau đó quay đầu lại tiếp tục giữ đầu đứng bốn mươi lăm độ, u sầu nhìn ra ngoài cửa

sổ, ngắm lá cờ thêu hình thương hiệu của nhà mình cắm phía trước trà lâu.

Phía dưới trà lâu đông nghịt các thiếu nữ si mê nhìn lên, reo hò hỗn loạn.

Đoạn Thủy Tiên u buồn một hồi lâu, đột nhiên cảm thấy chán nản, bèn nhún người bay vút. Chân chạm lên ngọn liễu ngoài cửa sổ, bay xa một khoảng cách trà lâu mười bước. Tiếng reo hò của các thiếu nữ ở phía dưới lại càng vang dội.

Chàng càng thêm đắc ý, tiếp tục vận khí vút bay, tóc như lụa mềm nghênh gió đón sương, đôi kiếm bạch ngọc phía sau lưng không ngừng rung động, múa lượn trong gió, lại càng bộc lộ khí chất tiêu diêu, phiêu bồng tựa tiên sa.

“Thật không ngờ thiếu gia chín chắn rồi mà vẫn đẹp mê hồn, quyến rũ đến như vậy” người hộ vệ áo xanh đứng đó không xa đưa lời, tán tụng với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

Cùng lúc đó, viên hộ vệ cũng bắt đầu hoài nghi: “Thiếu gia nhà mình sao lại lấy trà lâu làm trung tâm, không ngừng vận khí bay quanh nhỉ?”

Sau cùng, người hộ vệ rút ra kết luận: Hầy, tâm tử của thiếu gia vốn dĩ cao thâm khó lường!

Đi hết rừng cây, vượt qua một quả núi nữa là sẽ đến thành Kim Lăng, đoàn người Ngũ Thập Lang tất cả đều mệt mỏi, rệu rã. Bất cứ ai nếu trong vòng một đêm mà bị tập kích đến ba lần thì sáng hôm sau cũng chẳng thể nào dồi dào sinh lực được

“Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, tại sao sắc mặt cô lại nhợt nhạt thế?”. Lãnh Vô Tình quay sang, đưa tay bắt mạch ở cổ tay của Ngũ Thập Lang rồi kinh ngạc nói: “Cô đã trúng phải độc của bốn cung?”

Ngũ Thập Lang mồ hôi nhễ nhại, nắm lấy bàn tay đang đau đớn như bị đao chém, mệt mỏi lên tiếng: “Hình như là có chuyện như vậy thì phải”

Hoặc là bởi vì sau nhiều ngày đi đường vất vả, chất độc trên tay cô đã dần dần lan ra, cái vết đen sì trước kia cũng mở rộng ra xung quanh, tuy rằng diện tích không lớn nhưng ngày nào cũng khiến Ngũ Thập Lang đau đớn đến mức không chịu nổi trong một khoảng thời gian nhất định.

“Loại độc này không hề đơn giản”. Lãnh Vô Tình cau mày, khuôn mặt tựa bạch ngọc nghiêm nghị hẳn “Ngay đến bốn cung chủ cũng không có thuốc giải loại độc này trong tay”

Ngũ Thập Lang tròn mắt lên “Vậy thì ai có?”

Loại độc này là do tam phu nhân hạ, nếu ngay đến Lãnh Vô Tình cũng bó tay thì chỉ duy nhất một đáp án...

“Độc này không có thuốc giải” Lãnh Vô Tình nghiêng rằng nói, ánh mắt lộ rõ niềm thương tiếc và đôi chút... không nỡ.

Độc này không có thuốc giải?

Làm sao có thể đùa cợt theo cách này cơ chứ?

Bản thân cô luôn mong muốn tương lai có thể cùng Vô Song phiêu bạt giang hồ, sao có thể cứ như vậy mà chết đi được?

Ngũ Thập Lang bật cười, tiếng cười càng lúc càng lớn, cười đến mức chảy cả nước mắt “Làm sao có thể không có thuốc giải được chứ? Loại độc này không phải là xuất phát từ cung của huynh sao? Huynh không phải là cao thủ hạ độc ư?”

Nụ cười của cô chứa đầy nỗi thê lương và sự không cam lòng, hai tay níu chặt lấy tay áo của Lãnh Vô Tình

Chàng cứ đứng ngây ra đó, cũng chẳng lên tiếng an ủi, để mặc cô muốn làm gì thì làm. Một lúc lâu sau, Ngũ Thập Lang mới định thần lại được bình tĩnh cất tiếng: “Ta còn bao nhiêu thời gian?”

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy mà dường như cô đã luân hồi mấy kiếp, nếm trải đủ mọi mùi vị đắng cay ngọt bùi của cuộc đời

Giờ đây, lòng cô đã chẳng còn chút hi vọng nào nữa, chỉ mong sao có đủ thời gian để thực hiện nốt những việc mà mình

chưa kịp làm.

“Một năm, nếu cảm xúc của cô không biến động mạnh như lúc này”. Lãnh Vô Tình cau chặt đôi mày rồi lạnh lùng mỉm cười “Cũng không cần phải tuyệt vọng thế đâu, nói không chừng chưa đến một năm, bốn cung chủ có thể giải được độc trong người cô”

Ngũ Thập Lang tưởng như sét đánh ngang tai, miệng không ngừng lẩm bẩm

“Chỉ có một năm, làm sao có thể an lòng đây?”. Cô ngẩng đầu lên, mắt đắm lệ nhòa. “Duyên phận của ta với huynh ấy lẽ nào chỉ có một năm ngắn ngủi?”

Lãnh Vô Tình không nói gì, sắc mặt phức tạp, đầy mâu thuẫn.

Kì thực thì cũng chẳng có lấy một năm, bởi vì người mà chàng đáng lẽ có thể gọi là đại ca đó đã bị đám thuộc hạ trong cung đẩy xuống vực thẳm mất rồi.

Chàng không dám nói ra chuyện đó, lần đầu tiên trong cuộc đời biết thế nào là “lo lắng”. Với chàng, Ngũ Thập Lang quá đổi “khác thường” với vô số cử chỉ, hành động vô tình, hữu ý đã khiến chàng cảm nhận được cảm giác thân thiết của người cùng một nhà.

Có điều, thứ cảm giác này vừa mới manh nha thì sắp phải mất đi, cũng y như việc khổ sở, khó khăn lắm mới thấy được tia hi vọng le lói nhưng lập tức nhận ra rằng đằng sau tia hi vọng đó ẩn chứa nỗi thất vọng đáng sợ và to lớn hơn nhiều.

Vậy thà rằng không có hi vọng còn hơn...

Đôi mắt chàng tối lại, bàn tay ở trong ống tay áo hết nắm vào rồi lại thả ra, thả ra rồi lại nắm vào, vô cùng đắn đo, do dự.

“Cho dù chỉ có một năm thì đã sao chứ?” Ngũ Thập Lang đột nhiên hết buồn, chớp chớp đôi mắt, giữ cho những giọt lệ đọng trên bờ mi, nở nụ cười tươi tắn trên khuôn mặt trắng nhợt rồi yếu ớt lên tiếng: “Ta sẽ dành một năm còn lại để sống hết phần đặc sắc, vui vẻ của cả một đời người”

Như được nạp thêm nguồn sinh lực mãnh liệt, khuôn mặt cô đã hồng hào lên nhiều

Đôi tay sang sắp sửa phát ra nội lực của Lãnh Vô Tình cuối cùng cũng từ từ nắm chặt lại.

Nếu đã như vậy thì hãy để cô được toại nguyện...

Cũng là thỏa mãn mong muốn được sống bên người thân của chàng trong vòng một năm...

Càng đến gần thành Kim Lăng, cảnh vật xung quanh càng nhộn nhịp tấp nập.

Ngũ Thập Lang lập tức diện bộ y phục hồng hào rất phù hợp với nụ cười tươi tắn, hân hoan của mình.

“Chỉ còn vài ngày nữa là có thể gặp Vô Song nhà chúng ta rồi.” Ngũ Thập Lang vui vẻ nói, đảo mắt liếc ngang liếc dọc. Bộ váy áo cùng nụ cười rạng rỡ khiến cô trông chẳng khác nào một bông hoa đang nở rộ, nếu như không phải sắc mặt tím tái, nhợt nhạt thì có lẽ tất cả mọi người đều ngỡ mình đang gặp được tiên nữ giáng trần.

“Ừm”. Lãnh Vô Tình không nói gì. Mấy ngày nay, chàng rất ít khi mỉm cười, khiến mấy tên thuộc hạ đi theo sau cứ thấp thỏm không yên, vừa sợ hãi, vừa hoảng loạn.

“Trước khi đến đó, chúng ta phải đến một nơi”. Lãnh Vô Tình nheo nheo mắt. “Nghe nói Thục Khách, Thục đại tiên sinh ở Đệ Nhất Môn mỗi năm sẽ chiêu mộ một môn sinh mới. Chúng ta sẽ đến Đệ Nhất Môn ở núi Mai hoa, thử vận may xem sao”

Hả? Ngũ Thập Lang quay người lại, tò mò lên tiếng hỏi: “Lẽ nào huynh muốn báỉ ông ta làm sư phụ?” tuy thời gian hai người ở bên nhau chưa lâu nhưng Ngũ Thập Lang có thể hiểu được ít nhiều về con người Lãnh Vô Tình. Là một kẻ cực kì cao ngạo, chàng tuyệt đối không bao giờ để tâm đến mấy chuyện tầm sư học đạo kia.

Quả nhiên, chàng lãnh đạm trả lời: “Không phải là ta”

Ngũ Thập Lang nhướn mày, ra dấu hiệu nghiêng tai nghe chàng nói tiếp

“Là cô”. Lãnh Vô Tình mỉm cười “Người sẽ tầm sư học đạo chính là cô, Ngũ Thập Lang”

“Tại sao thế?”

“Bởi vì ông ấy có một miếng ngọc bội vô cùng quý giá”. Lãnh Vô Tình cau mày “Miếng ngọc bội đó có thể áp chế tất cả các loại độc trên thế gian này”

Ngũ Thập Lang chột bùng tỉnh, khuôn mặt hiện rõ nét hân hoan, mừng rỡ

“Cô đừng có vui mừng quá sớm, Thực đại tiên sinh xưa nay vô cùng nghiêm túc trong việc nhận đồ đệ, mỗi năm chỉ thu nhận đúng một môn sinh mới, hơn nữa còn phải cầm kì thi họa, món nào cũng tinh thông mới được”

Nghe chàng nói vậy, khuôn mặt của Ngũ Thập Lang nhanh chóng xịu xuống. Tất cả mọi cảm xúc của cô đều hiện rõ trên khuôn mặt, mọi người chỉ cần nhìn vào là sẽ biết hết tổng lòng cô đang nghĩ những gì.

Lãnh Vô Tình mỉm cười, bình thần xoay chiếc quạt phun bụi vàng trên tay rồi đặt lên trước ngực, ngạo nghễ nói: “Nhưng đã

có bốn cung chủ ở đây, chẳng có khó khăn nào mà không vượt qua được”

Chàng nói vô cùng tự tin, chắc chắn, khiến Ngũ Thập Lang ở bên cạnh hân hoan hẳn lên

“Em chồng à, huynh thực sự là một nhân tài đấy!”. Cô cười tít mắt, mỗi lần vui quá đà là lại ăn nói linh tinh. “Không phí công tẩu tẩu đối xử tốt với huynh, nếu huynh có thể giúp ra trở thành môn sinh của Thục đại tiên sinh thì ngày nào ta cũng đích thân xuống bếp làm món canh Trân Châu Phỉ Thuý Bạch Ngọc cho huynh dùng”

Cô vừa nói xong câu này thì tất cả mọi người xung quanh – bao gồm cả Lãnh Vô Tình – sắc mặt liền sa sầm lại.

Kể từ đó suốt dọc đường đi, mọi người đều im lặng, không nói năng gì.

Phía sau núi Mai Hoa, có một nơi vắng vẻ, heo hút, yên tĩnh quanh năm.

Phủ đệ mái ngói cao với cánh cửa sơn màu đỏ thẫm, bên ngoài treo mấy chiếc chuông gió làm từ trúc, mỗi lần gió thổi qua là lại vang lên những tiếng động trầm trầm nhưng lại vô cùng vui tai

Một tấm biển to treo trước cửa lớn, nền đen chữ vàng, nét chữ uốn lượn như rồng bay phượng múa, đề: “Đệ Nhất Môn”

Lúc mấy người Ngũ Thập Lang đến nơi thì trước cửa đã tập trung rất nhiều người

Bọn họ mặc những bộ y phục không giống nhau, nói rất nhiều thứ tiếng, bô lô ba la, ồn ào nhức óc.

“Sao lắm người thế nhỉ?”. Hôm nay Ngũ Thập Lang mặc váy áo màu xanh nhạt, thêu hình mấy bông hoa sen còn đang e ấp nụ, chưa nở bật ra. Mấy ngày gần đây, sắc mặt cô rất kém, nên khi mặc những bộ đồ nhạt này, đôi mắt to tròn đen láy kia càng trở nên sống động hoạt bát

“Tất cả bọn họ đều đến tham gia thi tài để được nhận làm môn sinh” Lãnh Vô Tình mỉm cười trả lời rồi chậm rãi đưa một cánh tay lên, những thuộc hạ áo đen phía sau đều hăm hở chờ lệnh.

“Huynh muốn làm gì?”. Ngũ Thập Lang vì chính nghĩa mà đưa tay chụp lấy cánh tay đang chuẩn bị phẩy ra của chàng. “Không được làm người khác bị thương, cho dù ta không được lựa chọn cũng không cho phép huynh làm người khác bị thương”

Lãnh Vô Tình lạnh lùng đưa mắt sang nhìn cô, miệng nhếch lên cười, lãnh đạm nói: “Cô không muốn được giải độc, không muốn có miếng ngọc bội kia nữa sao?”

“Cũng không cần huynh phải giúp đỡ” Ngũ Thập Lang phát nộ, chỉ vào lũ người đang ba hoa chích choè trước mặt, nói lớn: “Huynh nhìn khuôn mặt xấu xí, dáng người thô kệch của bọn họ đi, có thể sánh được với bốn tiểu thư sao?”

Nghe cô nói vậy, Lãnh Vô Tình liền thu tay lại, mỉm cười bảo “Thế nhưng cho dù bọn họ có tệ đến mức nào thì vẫn mạnh hơn cô mười lần” chàng dừng lại rồi nói tiếp: “Bởi vì bọn họ có nội lực”

Đáng chết, không ngờ lại quên khuấy mất điểm này.

Khí khái chính nghĩa trong Ngũ Thập Lang bỗng tan theo mây khói, cô nhắm mắt lại rồi nói: “Hãy phóng độc đi, tiểu công tử Vô Tình, huynh hãy động thủ đi! Cứ việc phóng độc, phóng cho tới khi nào sảng khoái hãy thôi, coi như ta không nhìn thấy gì hết!”

Lãnh Vô Tình nhếch mép lên, hai tay khoanh trước ngực không động đậy gì

Ngũ Thập Lang tẽn tò, chùng hững, đành phải quay người đi chỗ khác chữa ngượng

Cột cà cột kết, cánh cửa lớn của Đệ Nhất Môn cuối cùng cũng mở ra, một nho sinh mặc áo trắng xuất hiện, lễ độ chắp tay chào hỏi mọi người. “Thực đại tiên sinh có lời mời tất cả mọi người nhập trang, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm ngày mai bắt đầu vòng thi đầu tiên”

Người này nói xong liền rời đi luôn, hoàn toàn chẳng giống một vị chủ nhà nhiệt tình tiếp khách gì cả.

Mọi người ngậy ra đôi lát, sau đó hỗn loạn chen chúc chui vào như một bầy ong vỡ tổ.

Đang lút cút bước đi, Ngũ Thập Lang bỗng bị người khác đẩy mạnh một cái, lỗ đà chuẩn bị ngã ra mặt đất.

Đột nhiên một cánh tay vươn ra, đỡ lấy thân người cô, giúp cô đứng vững

Ngũ Thập Lang quay người lại định cảm ơn, bất giác lặng người đi, sau đó reo lên đầy kinh ngạc: “Đoạn Thủy Tiên!”

“Đúng vậy, chính là ta” chàng vẫn kiêu diễm, thướt tha như trước, trên người đang khoác bộ y phục bằng lụa màu lam nhạt, có thêu một bông hoa mẫu đơn to đang nở rộ, đôi dây màu xanh lục trên cặp kiếm bạch ngọc phất phơ bay bay bên sườn chàng. “Ngũ Thập Lang muội muội, may mà muội vẫn chưa quên phu quân sắp cưới của muội là ta.”

Ngũ Thập Lang bị tay chàng nắm chặt, trong lòng vô cùng bức bối, liền nghiêm túc nhìn chàng, không trả lời câu chòng ghẹo kia mà lãnh đạm bảo: “Đoạn công tử, mái tóc của huynh rối tung lên rồi kìa!”

Cô vừa nói xong, Đoạn thiếu gia lập tức hét lên trong kinh hãi, bỏ ngay đôi tay của Ngũ Thập Lang ra rồi rút chiếc gương ở bên thắt lưng, đưa lên ngắm nhìn, vội vã chỉnh sửa lại nhan sắc

“Hắn ta là ai thế?” Lãnh Vô Tình lạnh lùng hỏi

“Hắn ta là người không liên quan”. Ngũ Thập Lang quyết định phớt lờ thân phận của Đoạn Thủy Tiên. “Hắn ta có chút tình cảm cuồng dại với đàn ông đó”

Khoé miệng Lãnh Vô Tình khẽ co giật, sắc mặt quả nhiên sầm sì lại, không thèm quay đầu lại nhìn, nhanh chân bước đi, tà áo trắng tựa tuyết cũng bay bay theo cử động của chàng, vô cùng phiêu linh, khoáng đạt.

Ánh mắt của Đoạn Thủy Tiên lập tức đặt lên tấm áo màu trắng của chàng

“Không ngờ ở đây lại có một người nho nhã đến vậy”. Đoạn Thủy Tiên cất chiếc gương đồng đi rồi nắm chặt bàn tay lại, lẩm bẩm: “Ta nhất định phải nho nhã hơn người này”. Chàng vừa đưa mắt dõi theo bóng hình của Lãnh Vô Tình vừa đưa tay sờ cằm, cảm thấy hoài nghi, tự nói với mình: “Lẽ nào trước kia, ta đã từng gặp người này? Con người nho nhã là vậy, không có lí gì mà ta lại không có ấn tượng. tại sao lại cảm thấy quen thuộc thế nhỉ?”

Chàng cau mày trầm tư, chốc lát lại phúi phúi y phục, lát sau lại đưa tay chỉnh sửa đầu tóc. Để duy trì dáng vẻ nhã nhặn, thanh lịch của mình, Đoạn Thủy Tiên vẫn như mọi khi, đi ở sau cùng.

Bất chợt gặp một a hoàn tay đang bên khay đồ ăn, chàng không quên phẩy vạt áo, nhún chân xoay người một vòng, quả nhiên cô a hoàn kia mặt mũi đỏ lừ, đánh đổ cả khay thức ăn.

Đang đi ở đằng trước, nghe thấy tiếng động, Ngũ Thập Lang liền quay đầu lại nhìn, nhìn thấy bộ dạng làm duyên làm dáng, liếc mắt đưa tình của Đoạn Thủy Tiên, không khỏi im lặng trong cảm thán

Lãnh Vô Tình cũng quay đầu lại nhìn, vừa hay bắt gặp đôi mắt thiết tha đượm tình của Đoạn Thủy Tiên đang tia tới, bất giác ớn lạnh cả sống lưng, nội khí xung thiên, gầm gừ trong miệng: “Sớm muộn gì cũng phải móc mắt của hắn ra”. Chàng ngắt một bông hoa hồng lớn, bực tức bóp nát trong tay.

Nhìn thấy Lãnh Vô Tình ở phía xa đang nhìn lại, Đoạn Thủy Tiên cảm thấy vô cùng vui vẻ, giống hệt như vừa gặp được đối thủ ngang tài ngang sức. Chàng cũng hái một bông hoa hồng, nhìn về phía Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Tình, trầm bổng ngân nga mấy hàng thơ:

“Hải đường tối qua mưa ướt đầm

Từng giọt long lanh đậu trên hoa

Giai nhân khẽ tựa bên gác vắng

Ngắt xuống nhìn gương soi nữ trang”

Vốn dĩ chàng định tự mình ngâm một bài thơ, nhưng do thời gian gấp gáp, thực tình chẳng nặn đâu ra được lời hay ý đẹp, nên đành phải lấy bài thơ **Đố kị hoa** của Đường Bá Hổ năm xưa để tiêu diêu.

“Ngắt xuống nhìn gương so nữ trang?”

Lãnh Vô Tình vút ngay xác hoa nát tươm trong tay xuống, tức giận đùng đùng, suýt chút nữa là rút thanh Uyên Ương loan đao ra, xông lên chém giết tên diên rồ kia rồi

Đoạn Thủy Tiên chớp chớp đôi mắt, nhìn thấy Lãnh Vô Tình khuôn mặt tức giận, nộ khí xung thiên, tay nắm chặt thanh loan đao, bất giác đưa bông hoa hồng trong tay lên sát khuôn mặt mình, ánh mắt long lanh, tiếp tục ngâm thơ: “*Hỏi chàng: Hoa xinh hay thiếp đẹp...*” chàng vừa cất giọng nói mê hồn, khuôn mặt vừa tỏ ra e thẹn vô ngần.

Mấy chữ “hỏi chàng..” của Đoạn Thủy Tiên ẻo ợt, thiết tha, khiến cho Lãnh Vô Tình cảm thấy vô cùng ghê tởm, kinh hãi. Một cơn gió nhẹ thổi qua, thiếu cung chủ Bảo Thiềm Cung lập tức hoá thạch, khoé miệng không ngừng co giật, không thể tiếp tục duy trì nụ cười trên mặt như mọi khi được nữa

“Tại sao huynh không chém luôn hần ta đi?”. Trên đường đến phòng nghỉ, Ngũ Thập Lang tò mò cất tiếng hỏi

Lãnh Vô Tình ngao ngán, chán nản, quay đầu sang nhìn cô mỉm cười nói: “Bởi vì nếu để xảy ra án mạng ở đây, ta biết lấy gì để giải độc cho cô? Cô đúng là người phụ nữ ngốc nghếch”. Chàng đã nhin, nhin, nhin... nhin đến mức bụng sắp nổ tung, nếu như không nghĩ đến người phụ nữ ngốc nghếch đứng trước mặt thì chàng đã sớm giết chết tên đàn ông dâm dăng thích liếc mắt đưa tình loạn xạ kia rồi.

“Ừm”. Ngũ Thập Lang ngoan ngoãn ngậm miệng lại, không dám chọn tức Lãnh Vô Tình đang trong trạng thái nộ khí phùng phùng.

“Bài thi đầu tiên ngày mai là cầm, cô vốn dĩ chẳng có chút khả năng nào nên ta sẽ sai một cao thủ về đàn trong cung lên thi hộ cô”

Ngũ Thập Lang gật gật đầu “Vậy thì ta có thể nghỉ ngơi rồi”

Lãnh Vô Tình nghiêng răng, mỉm cười nói: “Không, cô phải tìm hiểu hết trình tự của cuộc thi lần này”

Ngũ Thập Lang chỉ còn biết gật đầu đồng ý

Dùng bữa tối xong, Lãnh Vô Tình cho người triệu cao thủ về đàn trong cung đến, đó là một người đàn ông trung niên đen gầy, chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn Lãnh Vô Tình, cứ quỳ rạp trên mặt đất

“Thiếu cung chủ...” giọng nói của ông ta run rẩy, vô cùng đáng thương

“Đứng dậy đi!” Lãnh Vô Tình nhàn nhã tựa lưng vào chiếc ghế lớn, mỉm cười nhìn sang, nói: “Ngày mai, người hãy đi thi đàn thay cho Ngũ Thập Lang, nếu thua thì không cần quay về gặp ta nữa”

Nghe chàng nói vậy, người đàn ông mới đứng dậy vội quỳ rạp ngay xuống, chắp tay cao quá đầu, khóc lóc thảm thương: “Thiếu ung chủ, xin người hay cho thuộc hạ cái chết nhanh chóng! Không phải mấy ngày trước, chính người đã bảo thuộc hạ phải cắt hết ngón tay đi sao?”

Hả? làm gì có chuyện đó? Sao lại tự cắt ngón tay vào đúng thời khắc quan trọng này chứ? Lãnh Vô Tình trợn mắt lên kinh ngạc hỏi ại: “Có lệnh đó ư? Mấy ngày nay bốn cung chủ đã tu tâm dưỡng tính, đặt từ bi lên hàng đầu, tại sao lại bắt người phải cắt ngón tay đi?”. Chàng bật cười, dịu dàng nói: “Hơn nữa, từ trước đến nay, ta không bao giờ cắt đi những thứ nhỏ bé, muốn cắt thì phải là thứ lớn”

Vừa nghe thấy câu nói này, người đàn ông trung niên đang quỳ trên mặt đất lập tức mắt trợn ngược lên, máu huyết không kịp lưu thông, ngất lịm, ngã lăn ra đất.

Ngũ Thập Lang đứng phía sau chàng, tốt bụng đưa lời nhắc nhở: “Ông ấy chính là người huynh đã phun canh vào mặt hôm đó...”

Lãnh Vô Tình đột nhiên sực nhớ ra, quay đầu nhìn Ngũ Thập Lang rồi tức giận mắng: “Quả nhiên cứ dính vào cô là chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả”

Chàng trút giận theo kiểu này, Ngũ Thập Lang chẳng biết phải đáp ra sao, bèn xua xua tay, nói: “Vậy bây giờ phải làm thế nào?”

Lãnh Vô Tình càng thêm ảo não, đập bàn cười lạnh lùng. “Lẽ nào còn bắt bốn cung chủ phải đích thân xuất hiện, đánh hộ cô một khúc sao?”. Thực ra chàng đã nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, nhưng lập tức lắc đầu “Bốn cung chủ chỉ biết thổi tiêu kéo nhị, e rằng không giúp được gì cho cô đâu”

Ngũ Thập Lang chẳng biết nên khóc hay nên cười, mếu máo trả lời: “Thôi để ta tự lên vậy, lúc còn nhỏ ta cũng được học một vài khúc nhạc cổ điển khá hay”

Lãnh Vô Tình vui mừng ra mặt, gật đầu tán dương: “Quả nhiên là Ngũ Thập Lang tài mạo song toàn, rất tốt, rất tốt!”

Ngũ Thập Lang thuận miệng cũng tán dương theo: “Huynh cũng là người anh tuấn, khoáng đạt, văn võ toàn tài”

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhất thời im bặt không nói gì. Một lúc lâu sau, Lãnh Vô Tình mới lên tiếng: “Quả nhiên Lãnh gia chúng ta, người người đều là tinh hoa của đất trời, nhân tài như lá trên cây”

Ngũ Thập Lang gật gù đầu, nghiêm túc trả lời: “Cái này phải gọi là không phải người một nhà không vào cùng một cửa. Em chồng Vô Tình, đây chính là số phận!”

Im lặng... tất cả thuộc hạ áo đen không ai bảo ai, cùng im lặng triệt để

Vòng thi loại đầu tiên được sắp xếp trong rừng trúc.

Trên cái bục cao và dài được dựng giữa không trung có một thanh gỗ nhô ra, không tay vịn, không miếng đỡ. Trên tấm gỗ đó đặt một chiếc đàn cổ, tất cả mọi người dự thi đều phải dùng khinh công bay lên tấm gỗ, ngồi lên đó gảy đàn.

Hai người đến từ đất Lỗ lên thử sức đầu tiên.

Người có tên là Đài Tử Kiến kia thực sự quá cao còn tấm ván gỗ vươn ra lại quá mỏng, hai người đàn ông thô kệch, lỗ mãng ngồi lên trên đó, khiến tấm gỗ không ngừng rung lên bần bật

Vẫn còn chưa nhắc chiếc đàn lên, một trong số đó đã khóc sùi sụt, thét lớn: “Lão đây không thi nữa!”

Giọng nói của hắn ta vốn dĩ đã thô kệch, lại kèm thêm nỗi sợ hãi nên vọng đi rất xa, càng khiến cho những người đứng dưới thấp thỏm, bất an, ngay sau đó, có không ít người tự động rút lui luôn

Ngũ Thập Lang vô tư ngồi trên thảm có bên dưới, khoanh chân, vểnh tai lên nghe trên đài cao chốc chốc lại có tiếng thét vọng lại.

Mặt trời lên cao, làm cô chỉ muốn đánh một giấc no say

“Cô định gảy khúc nhạc cổ điển nào thế?”. Lãnh Vô Tình quay đầu sang, nhẹ nhàng hỏi

Ngũ Thập Lang đánh mặt, nghiêm nghị trả lời: “Là một khúc nhạc vô cùng thâm sâu”

“Tên khúc nhạc đó là gì?”

“**Mười tám sờ**”

Sau một hồi im lặng, Lãnh Vô Tình rút chiếc khăn tay trong ống tay áo, nho nhã vò thành một cục, nắm trong lòng bàn tay

“Huynh đang làm gì thế?”

Lãnh Vô Tình mặt không biểu cảm, trả lời: “Tìm cách cứu mình”

Lần này đến lượt Ngũ Thập Lang im lặng, không nói gì

Người lên kẻ xuống, đến sau cùng, việc lên đài gãy đàn trở thành việc bị đẩy đi đẩy lại, bởi vì tấm gỗ nhô ra kia đã xuất hiện vết nứt gãy nho nhỏ.

Có trách thì phải trách công tử Lan Hương nổi danh trên giang hồ không ngờ lại là một chàng trai béo nặng hơn trăm cân, vừa đặt mông xuống, tấm gỗ đã rung lên bần bật. kết quả, khúc **Phượng Cầu hoàng** réo rắt bị công tử gãy thành một khúc nhạc khác thường, quái dị.

“Số 250, Đoạn Thủy Tiên!” môn sinh phụ trách xướng số báo danh đọc đến mức hết cả hơi

Không chỉ thế, mỗi lần có công tử nào sợ độ cao, ngã từ trên tấm gỗ xuống, hoảng loạn đến mức quên cả thi triển khinh công thì môn sinh này lại phải phi thân ra xả thân cứu giúp

Đoạn công tử hiếm có hôm nào ăn mặc giản dị như hôm nay, khoác tấm áo màu xanh nhạt, sau lưng vẫn đeo đôi kiếm bạch ngọc, ngoài ra không có bất cứ trang sức nào nữa.

Nhìn thấy Lãnh Vô Tình lạnh lùng liếc về phía mình, Đoạn Thủy Tiên vô cùng vui sướng, mỉm cười đứng giữa không trung, “phát” ra vô số những ánh mắt mà chàng tự biết là rất đượm tình, thiết tha, quyến rũ, sau đó hất tóc, phất vạt áo, xoay mấy vòng liên rồi mới ngồi xuống vị trí đánh đàn.

Ngón tay chàng vẫn chưa động đến chiếc đàn cổ thì đã nghe thấy môn sinh ở phía dưới hét lớn rằng: “Phạm quy, tước bỏ tư cách tham gia vòng thi này!”

...

Đoạn Thủy Tiên câm lặng, đột nhiên nhớ lại cú xoay người 360 độ trên không lúc nãy, hình như chàng đã dùng chút nội lực, cảm thấy vô cùng thê lương.

Dù lòng ai oán nhưng chàng vẫn nho nhã bay từ trên cao xuống. lúc đi ngang qua Lãnh Vô Tình, chàng không quên trợn mắt lườm một cái, u sầu nói: “Người không cần phải quá ngưỡng mộ phong thái của ta, cho dù ta có ẩn giấu cái đẹp, cái

tốt của mình đến mức độ nào thì vẫn cứ có người nhìn nhận ra. Ta biết ta thuộc số người rất muốn thầm lặng mà không được”

Lãnh Vô Tình nghiêng rằng, cụp mí mắt xuống, trong ống tay áo đang chứa đầy khí độc màu vàng, chỉ còn chờ phát ra ngoài mà thôi.

Ngũ Thập Lang thấy vậy liền thở dài, vầy vầy tay rồi nói nhỏ: “Đoạn công tử, y phục của huynh bị rách một cái lỗ rất lớn”

Những gì cô nói không sai chút nào, lúc Đoạn Thủy Tiên bay xuống, vì muốn dáng vẻ được hoàn mỹ nhất nên chàng đã xoay trên không trung mấy vòng liền, tuy mặc chứng sợ độ cao nhưng trước mặt mọi người, chàng đã cố gắng nghiêng rằng chịu đựng đến cùng. Lúc chạm đất, để thể hiện hình tượng hoàn hảo của mình, tuy hoa mắt chóng mặt nhưng chàng vẫn cố xoay thêm vài vòng nữa, thành ra vạt áo bị vướng vào cành trúc, kéo rách một lỗ rất to.

Đoạn Thủy Tiên nghe thấy vậy, lập tức cúi đầu xuống, quả nhiên trông thấy một lỗ rách cực lớn trên áo, chàng liền vận khí bay vút, lúc này trong đầu vẫn không quên được việc tỉ thí

Đương nhiên là không phải việc tỉ thí tuyển chọn môn sinh mà là cuộc tỉ thí phong độ, nho nhã, với cung chủ Bảo Thiêm Cung Lãnh Vô Tình

Người cuối cùng lên thi đấu chính là Ngũ Thập Lang

Cô là người duy nhất không dùng khinh công bay lên mà từng bậc, từng bậc leo lên tấm gỗ kia

Thục đại tiên sinh ngồi sau tấm rèm tỏ ra vô cùng hài lòng, cất tiếng khen ngợi: “Con người khiêm tốn là vậy, đúng là học trò dễ dạy bảo”

Ngũ Thập Lang vất vả lắm mới leo lên được, sau khi ngồi xuống vững vàng rồi lại thở hổn hển một hồi lâu, mãi mới đưa tay ôm lấy cây đàn cổ

Thục đại tiên sinh ngồi sau tấm rèm lại một lần nữa cảm động cất lời “Đúng là một người chí tình chí nghĩa, hãy nhìn xem kìa!”. Ông quay đầu sang nói với một môn sinh đứng kế bên. “Hãy nhìn cái cách cô ấy đối đãi với cây đàn dịu dàng, ấm áp như thể đối với người yêu! Đúng là một con người vừa khiêm tốn vừa tình cảm!”

Người môn sinh im lặng, lặng lẽ nhìn Thục đại tiên sinh đang kích động mà khen ngợi liên tục không thôi

Ở dưới thảm cỏ, tất cả mọi người tham gia thí, bao gồm cả Lãnh Vô Tình, đều mặt mày nghiêm nghị, khoanh chân chờ đợi

Ngũ Thập Lang hít một hơi thật sâu, trong đầu hoàn toàn trống rỗng, đôi tay cứng đờ, ngồi nhìn cây đàn rất lâu mà chẳng nhớ ra cách đánh điệu nhạc đó. Thời gian trôi qua, tay cô bắt đầu mỏi nhừ, đành liêu mình xông lên, gảy đàn loạn xạ, chẳng khác nào một trận phong ba bão táp

Cô vừa gảy vừa dứt dây đàn, tiếng đàn vang lên chói tai nhức óc

Lãnh Vô Tình ngồi trên thảm cỏ, nhanh chóng tím xanh mặt lại

Thực đại tiên sinh ngồi sau tấm rèm ngược lại tỏ ra vô cùng mê say, đưa hai ngón tay gõ nhịp trên mặt bàn, nhắm mắt xoay đầu theo điệu nhạc, sau đó kích động tán dương: “Nhiệt huyết... đây chính là tiếng đàn phát ra từ trái tim.”

Hai người môn sinh đứng phía sau im lặng, một hồi lâu sau mới đồng thanh lên tiếng: “Học sinh bất tài, e rằng trăm năm sau cũng chẳng thể nào gảy nên một khúc nhạc nhiệt huyết, chân thành thế này.”

Câu nói vừa dứt, ba thầy trò nhanh chóng rơi vào trạng thái tịnh tâm thưởng đàn.

Cú gảy sau cùng của Ngũ Thập Lang thực đúng là trời long đất lở, quỷ khóc thần sầu, ngón tay vừa chạm xuống, âm vang liền nổi lên, vang vọng không dứt. Đúng lúc đó, tấm gỗ phía dưới bị giai điệu hùng tráng làm chấn động mà gãy ra, cả người cô theo gió rơi xuống

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cô vẫn không quên ôm chặt lấy chiếc đàn cổ

Khi rơi từ trên cao xuống, thực sự chỉ muốn tìm một cái gì đó ôm vào để bớt sợ hãi mà thôi

Thực đại tiên sinh ngồi sau tấm rèm càng thêm xúc động, lập tức đứng dậy, đập bàn cảm khái: “Đúng là con người có phẩm chất cao thượng, vào thời khắc sinh tử mà vẫn không màng sự sống chết của bản thân, một lòng chỉ lo cho cây đàn cổ”

Nghe sư phụ nói vậy, người môn sinh đằng sau ngay tức khắc khoanh một đường tròn quanh ba chữ “Ngũ Thập Lang” trên danh sách thí sinh

Trên thảm cỏ, Lãnh Vô Tình đứng đó, mặt mày xanh tím, hai tay ôm trọn lấy thân người Ngũ Thập Lang, khoe miệng miến cưỡng nhếch lên một nụ cười “Tiếng đàn của Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu quả nhiên huyền diệu khó đoán”

Ngũ Thập Lang mỉm cười, giả vờ ngây ngô.

Sau một tuần trà, môn sinh chủ sự liền xuất hiện, công bố tên ba người đứng đầu

Ngũ Thập Lang biết địch biết ta, chán chường ngồi trên thảm cỏ, chỉ muốn đánh một giấc.

“Người đứng đầu là Tiêu ... Ngũ... Thập... Lang..”

Giọng nói của người môn sinh chủ sự đã cao lại còn kéo dài, khiến cho tất cả mọi người ngồi trên thảm cỏ đều kinh ngạc, há

hốc cả miệng

Hả?

Lãnh Vô Tình và Ngũ Thập Lang ngẩng bật dậy, nhìn nhau bằng ánh mắt phức tạp, một hồi lâu sau mới đồng thanh hét lớn: “Quả nhiên là công minh”

Đích thực là kết quả công minh, bởi vì Thục đại tiên sinh ngồi phía sau tấm rèm đang xúc động đến mức mặt mũi đầm đìa nước mắt.

Bởi vì chiến thắng ngay từ vòng thi đầu tiên nên Lãnh Vô Tình và Ngũ Thập Lang trở nên tự tin hơn nhiều

“Bài thi thứ hai là cờ”. Lãnh Vô Tình chấp tay sau lưng, trầm ngâm một hồi lâu rồi nói: “Bốn cung chủ từ trước đến nay vốn không thèm để ý mấy trò chơi con trẻ đó nên vòng thi này, ta vẫn chẳng thể giúp gì được cho cô đâu”

Ngũ Thập Lang nghiêng rằng, dừng cảm đưa tay vỗ ngực, nói: “Ta đành cược vậy”

Nghe thấy cô nói vậy, Lãnh Vô Tình cũng cảm thấy tự tin hơn nhiều, mỉm cười bảo: “Được, chúng ta cùng đặt cược một lần xem sao, tài vận của bốn cung chủ từ xưa đến nay đều rất tốt”. Chàng cười tươi tắn rồi nói tiếp: “Nếu như không tốt, ta sẽ đập tan hết các miếu đền lớn nhỏ trong phạm vi trăm dặm quanh đây!”

Lần này, chàng uy hiếp luôn cả thần tiên...

“Cho nên mới nói, người nhà họ Lã xưa nay chưa bao giờ cước thua hết”. Lã Vô Tình nắm quyền, giơ cao tuyên bố, vô cùng tự hào

Ngũ Thập Lang cũng gật đầu, dáng vẻ như trong lòng có chỗ dựa vô cùng vững chắc.

Vòng thi đấu cờ được tổ chức vào sáng sớm hôm sau.

Mọi người không hẹn mà cùng ăn vận theo phóng cách điên cuồng, mái tóc để xoã không thêm cài trâm, quần áo cá tính cuồng dại gấp mấy lần so với tiếng đàn của Ngũ Thập Lang hôm trước

Sau khi môn sinh chủ sự đọc xong các quy định của vòng thi đấu cờ, Đoạn đại thiếu gia mới chậm rãi, từ từ bước vào. Hôm nay chàng khoác trên người bộ y phục màu bạc, hai bên vạt áo và vùng thắt lưng đều phủ bụi vàng, mái tóc cài chiếc trâm trân châu, khiến cả người chàng toát lên vẻ thần tiên phiêu bồng, trong nhu có cương.

Vừa nhìn thấy Ngũ Thập Lang, chàng liềm mỉm cười rồi nói: “Ngũ Thập muội muội, chúc mừng muội hôm qua giành vị trí đầu tiên”

Lã Vô Tình vừa nhìn thấy Đoạn Thủy Tiên lập tức chán nản vô cùng, chấp tay sau lưng, nhanh chân bước đến một chỗ

cách đó khá xa

Đoạn đại thiếu gia không hề vì thế mà ảo não, cười tít mắt ngồi ngay bên cạnh Ngũ Thập Lang, ánh mắt đánh sang quyến rũ, tuyệt đẹp, cất giọng mê hồn: “Lúc nào thì muội trở về Tiêu phủ? Hành tẩu giang hồ lâu ngày như thế, cũng nên quay về rồi đấy!”

Giọng chàng dịu dàng ấm áp, hiếm khi thái độ lại nghiêm túc như vậy

Ngũ Thập Lang cúi đầu im lặng, một lúc lâu sau mới thở thỉ: “Ta không thích huynh, Đoạn công tử, nên ta mới phải bỏ nhà ra đi”

Cô thẳng thắn như vậy khiến Đoạn đại thiếu gia vô cùng kinh ngạc, mãi mới lên tiếng được: “Phu thê đều phải sống cùng nhau rồi dần dần bồi dưỡng tình cảm, cũng giống như cha mẹ của ta với cha mẹ muội cũng vậy, chẳng phải cũng đều thành hôn rồi mới yêu thương nhau sao? Trước nay, tình cảm của họ vẫn vô cùng tốt đẹp mà”

Ngũ Thập Lang đang định mở miệng đáp lại thì bị Đoạn Thủy Tiên đưa tay chặn lại “Bây giờ, tỉ thí là trên hết, người làm chồng như ta rất muốn thưởng thức tài nghệ của muội”

Nghe chàng nói vậy, Ngũ Thập Lang tưởng như toàn thân cắm đầy gai, bị chàng nhìn chằm chằm, khó chịu vô cùng

Lãnh Vô Tình từ xa nhìn sang, nghiêng răng nghiêng lợi một hồi lâu, sau cùng không thể nhẫn nhịn thêm nữa, liền bước lại gần, mặt mày bức bối nói: “Người đừng có mà tùy tiện tán tỉnh con gái nhà lành! Cô ấy mãi mãi là người nhà họ Lãnh chúng ta!”

Trong suy nghĩ của Lãnh Vô Tình, Ngũ Thập Lang đã là người nhà nên giờ đây, khi cô bị Đoạn Thủy Tiên lôi lôi kéo kéo, trong lòng tự nhiên nảy sinh tâm lý bảo vệ.

Đoạn Thủy Tiên mỉm cười, nhã nhặn lấy chiếc quạt phủi bụi vàng từ ống tay áo ta, phẩy một cái rồi quạt nho nhã

“Lãnh huynh đúng không? Ta là vị hôn phu của Ngũ Thập Lang muội muội, hà cớ gì mà không thể nói chuyện cùng muội ấy?”

Sắc mặt Lãnh Vô Tình sầm hẳn lại, đưa tay chộp lấy vai của Ngũ Thập Lang, lạnh lùng mỉm cười “Phu quân của cô ấy chỉ có thể là con cháu nhà họ Lãnh mà thôi. Cho dù hai người đã có hôn ước, bốn cung chủ cũng có bản lĩnh đưa nó về mức không”

Ngũ Thập Lang vô cùng chán nản, chẳng muốn bàn bạc thêm, liền nói xen vào: “Cuộc thi đã bắt đầu, những người đến dự thi đều đã tham gia nghiêng ngả cả rồi kìa!”

Đoạn Thủy Tiên cười nhạt, tỏ vẻ chẳng mấy quan tâm “Đó là thế cờ Linh Lung đã lưu truyền bấy lâu, cho dù bọn họ xem trước thì cũng chẳng thể nào giải nổi đâu. Thế cờ này của Thục

đại tiên sinh năm nào cũng giở ra nhưng chưa có ai giải nổi, cho nên không cần phải để tâm nhiều làm gì”

Ngũ Thập Lang chẳng buồn để ý đến lời nói của chàng, cất bước tiến về phía trước, chen lẫn trong đám đông

Bàn cờ rất to, phải to gấp bốn lần so với bình thường, quân đen quân trắng đặt khắp bàn cờ. Ngũ Thập Lang chẳng biết chút xíu nào về môn này nên chỉ đành khoanh tay, đứng bên lặng ngẫm.

“Người đi nước cờ này rõ ràng là thế cờ chế”. Một vị huynh đài đứng phía bên trái Ngũ Thập Lang đưa tay ra đi, di chuyển một quân cờ đen, thế cờ trên bàn thay đổi lập tức, càng trở nên rối rắm phức tạp hơn.

“Người không hiểu thì đừng có giả vờ hiểu!” người đứng bên phải Ngũ Thập Lang lập tức nổi giận dùm dùm, cũng đưa tay ra di chuyển quân cờ đen đó về chỗ cũ

Hai người bắt đầu nhìn nhau với ánh mắt hung tợn, thách thức rồi không ai bảo ai, cùng rút vũ khí của mình ra, dần đưa lên cao quá đầu, tiếp tục trừng mắt nhìn nhau

Ngũ Thập Lang bị kẹt ở giữa, quay trái quay phải nhìn họ với ánh mắt ngây thơ, vô tội

Hai người đó cứ đứng như vậy suốt một tuần trà, trợn mắt nhìn nhau, chẳng động đậy gì hết, chân trái đưa lên làm dáng

thiên nga vút cánh, trên trán mồ hôi tuôn chảy không ngừng.

Ngũ Thập Lang đứng giữa hai người, cảm thấy vô cùng chán chường, liền cất tiếng nói: “Hai người rốt cuộc có đánh hay không?”

Phòng khách vốn đã im lặng nay lại càng thêm tịch mịch

Lãnh Vô Tình bật cười, đập bàn nói: “Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, tư thế của bọn họ chẳng phải đã rất tuyệt mỹ rồi sao, cần gì phải tí thí nữa”

Hai người đang đứng chờ ra đó, nhanh chóng động đậy, đồng thanh lên tiếng: “Liên quan quái gì đến người?”

Sắc mặt của Lãnh Vô Tình ngay tức khắc mất đi nụ cười, hai tay nhẹ nhàng nhấc lên, phẩy một cái rồi nói: “Bốn cung chủ sẽ khiến các ngươi phải cầu xin bốn cung chủ quan tâm đến”

Chàng nói xong liền cười tí mắt, quay sang nhìn Ngũ Thập Lang.

Hai người kia sắc mặt nhanh chóng chuyển từ đen sang tím, nhưng vẫn không biết đã trúng phải độc của Lãnh Vô Tình, nghe thấy mấy lời nói vô duyên vô cớ của chàng, liền hạ vũ khí xuống, xông thẳng về phía môn phái của mình

Quả nhiên vô cùng hoà hợp.

Ngũ Thập Lang nhìn bàn cờ mãi, chẳng còn hứng thú gì, bèn rút cổ chờ đợi người khác giải thế cờ này.

Tất cả những người còn lại đều đứng vây quanh bàn cờ, cau mày suy nghĩ, chẳng có ai dám lại gần, động chạm vào quân cờ. Đoạn Thủy Tiên nhắc vạt áo, đi mấy vòng xung quanh bàn cờ, không ngừng xoay xoay đầu, tỏ vẻ vô cùng am hiểu mọi chuyện.

“Thế cờ này không có cách giải, có nhìn thêm cũng vô ích”. Chàng phe phẩy quạt như xung quanh chẳng có ai, vừa quạt vừa nhìn ra phía ngoài phòng khách

Thấy phía ngoài kia im lìm, tĩnh mịch, chàng lại càng thêm chán nản, một mình lẩm bẩm: “Tiểu Vệ thực sự là quá đổi chậm chạp”

Lời nói vừa dứt thì có một người bước vào.

Trên tay người này bưng bánh điểm tâm của Thiên Hương Lầu và rau củ xanh mướt vừa mới thu lượm.

Thái độ vô cùng hân hoan, hứng khởi.

“Hả? Đang muốn làm gì đây?”. Một loạt nhân sĩ giang hồ chưa kịp dùng bữa sáng bắt đầu bàn luận rôm rả. “Lẽ nào đây là bánh điểm tâm mà Thực địa tiên sinh muốn chiêu đãi mọi người?”

“Các vị, các vị, chủ nhân của bọn ta nghe nói Thực đại tiên sinh mỗi năm tổ chức chiêu mộ môn sinh một lần nên đã lựa chọn những món điểm tâm hảo hạng nhất trong tủ lâu và các thứ rau củ quả tươi ngon nhất mang đến đây”. Không lâu sau, có một người mặc áo xanh mồm miệng lạnh lợi, ngọt xớt bước ra, mỉm cười tươi rói, cất lời quảng cáo. “Chủ nhân của ta nói rằng, người rất ngưỡng mộ tài năng của các vị anh hùng hào kiệt nơi đây, cho nên, tất cả các món điểm tâm, rau củ này sẽ rẻ hơn giá thị trường hai phần”

Đệ Nhất Môn xưa nay đều ăn uống thanh tịnh, phải quá ngộ mới bắt đầu dùng bữa, ngay cả bữa sáng cũng chỉ dùng một lượng rất nhỏ. Mấy ngày hôm nay, có không ít các vị anh hùng hào kiệt đau buồn than thở cùng nhau: “Ta ...muốn...ăn...thịt”, giọng điệu vô cùng thê lương, thực sự là người nói rơi lệ, người nghe đau lòng.

Người mặc áo xanh vừa mở nắp hộp đựng, mùi bánh điểm tâm thơm phức ngào ngọt bay ra. Hóa ra trong đó còn có cả bánh điểm tâm nhân thịt. Đúng là sức sáng tạo vô cùng vô tận!

Thực đại tiên sinh ngồi phía sau tấm rèm sắc mặt vô cùng không vui, khoé miệng không ngừng co giật, chẳng thể nào duy trì hình tượng điềm đạm, nho nhã xưa nay được nữa. ông im lặng một hồi, cuối cùng phẫn nộ thét lên: “Làm gì có chuyện đó?”

Người môn sinh đứng phía sau ông nhanh chóng khom người xuống, vội vã hỏi: “Nếu sư phụ nổi giận, chúng đồ đệ sẽ đuổi bọn họ đi ngay”

Thục đại tiên sinh lại càng tức tối, đập bàn quát lớn: “Thật là quá đáng!”

Mấy môn sinh quay sang nhìn nhau, không dám nói gì cả.

Một lúc lâu sau, Thục đại tiên sinh xem chừng đã chịu đựng hết nổi, đưa tay vẫy gọi môn sinh đứng phía sau rồi ra lệnh: “Người đi hỏi hấn xem, chủ nhân của nơi đây liệu có thể giảm bốn phần không?”

Thì ra điều khiến ông tức giận chính là vấn đề giá cả!

Hai môn sinh nhanh chóng hiểu ra vấn đề, lập tức vén rèm bước ra. Phía ngoài phòng khách lúc này đang trở nên vô cùng hỗn loạn, bên cạnh bàn cờ giờ đây chỉ còn lại mỗi Ngũ Thập Lang đang há hốc miệng vì ngạc nhiên với Đoạn Thủy Tiên vẻ mặt đang hân hoan, phấn khích vô cùng.

“Thục đại tiên sinh nói...”

“Chủ nhân nhà ta dặn rằng Thục đại tiên sinh được dùng miễn phí”. Người hộ vệ áo xanh nhanh chóng cắt lời

Ngay lập tức, Thục đại tiên sinh phi thân ra ngoài với vẻ mặt nghiêm nghị, vút người bay đi như một tia chớp, chen nhanh vào giữa đám đông, mười ngón tay nho nhả chỉ chọn toàn bánh điểm tâm nhân thịt

Hành vi của ông đã vô tình chọc giận mọi người xung quanh

Ai có đao thì dùng đao, ai có kiếm thì giơ kiếm, đồng tâm hiệp lực bao vây kín mít quanh ông.

Thục đại tiên sinh mồm miệng nhồm nhoàm, nói không rõ âm “Lão đây...sắp...phát...cáo...rồi đây”

Tất cả mọi người đều kinh hãi, im lặng tức thì.

Chương 15: Cuộc tử thí vô ích

Trước sức quyến rũ của các món ăn, mọi người đều quên khuấy đi mất kẻ mà mình đang bao vây chính là Thục đại tiên sinh, Thục đại tiên sinh, người nổi danh giang hồ, võ công cái thế, kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Mọi người nhanh chóng bình tĩnh lại, tất cả vũ khí cầm trên tay đều thu về hết.

“Ta sắp phát cáo rồi đây”. Thục đại tiên sinh nheo nheo mắt, nhìn thấy mọi người lui dần về phía sau mới an tâm đưa chiếc bánh điểm tâm nhân thịt đang cầm trên tay lên, ngẫu nhiên hết miếng này đến miếng khác rồi chậm rãi, nho nhã nuốt qua cổ họng xuống dạ dày. Sau đó ông ra sức lắc đầu, chỉnh lại mái tóc rối bời vì bị đám đông chen chúc, đùn đẩy, quay người nhắc chân, lúc này mới có thời gian để quát một câu: “Lũ các người đều là

cầm thú!”. Nói xong, Thục đại tiên sinh đoạt hết tất cả số bánh điếm tâm nhân thịt còn lại rồi đi vào sau tấm rèm.

Tất cả mọi người đều như hoá đá... cảm thấy sớn gai ốc trước câu nói đầy phần nộ của Thục đại tiên sinh.

Khi nổi kinh hoàng đi qua, mọi người mới sực nhớ người mặc áo xanh kia vẫn còn các món làm từ rau củ quả thơm ngon, thế là thét lên một tiếng, họ lại tiếp tục cuộc tranh đấu không ai nhường ai.

Đoạn Thủy Tiên đứng bên cạnh bàn cờ, bàn tay trắng trẻo cầm chiếc bàn tính bằng vàng, lạch cà lạch cạch, vừa tính vừa mỉm cười vui vẻ vô cùng.

“Nương tử biết không, lần này, bánh điếm tâm và rau củ tồn kho lâu ngày kiếm về cho nhà chúng ta không biết bao nhiêu ngân lượng đấy!”. Chàng không che giấu được nỗi vui mừng, gương mặt càng trở nên tuấn tú, nhìn thấy dáng vẻ mồm miệng há hốc của Ngũ Thập Lang, liền tha thiết nói: “Phải chăng nàng đã thay đổi hoàn toàn cách nghĩ về tướng công tương lai rồi?”

Ngũ Thập Lang lắc đầu, định nói gì đó thì phía ngoài lại truyền đến tiếng cãi cọ đánh lộn.

Đám người phi thân vào là người Miêu Trại, trên mặt đầy hình xăm trổ.

Người nào người nấy đều cầm vũ khí, hung tợn xông tới.

“An toàn trên hết, rút lui!” Thục đại tiên sinh ở phía sau tấm rèm nhanh chóng thét lớn rồi mở mật đạo, môn sinh Đệ Nhất Môn rút lui bằng sạch.

Mục tiêu của bọn chúng vẫn là Ngũ Thập Lang. Có điều lần này, bọn chúng đã thay đổi ý định, không hề có ý đoạt tính mạng của cô.

Cho nên, Ngũ Thập Lang đứng phía sau Đoạn Thủy Tiên dù rằng rất thê thảm nhưng vẫn rất an toàn.

Bởi vì Đoạn đại thiếu gia suốt ngày lo chuyện làm ăn, không có kinh nghiệm chiến đấu giang hồ cộng thêm lúc đánh vẫn lo lắng cho dung nhan, diện mạo của mình nên cũng chẳng thành thời, nhàn nhã cho lắm.

“Huynh có thể không tạo hình, giữ dáng khi đánh nhau được không?”. Hai hàng nước mắt của Ngũ Thập Lang suýt chút nữa là bảo nhau kéo xuống, chỉ vì sau mỗi lần tiếp chiêu của đối thủ, Đoạn đại thiếu gia đều dừng lại đôi chút để tạo dáng đứng hoặc tư thế mà chàng tự thấy đẹp nhất, uy vũ nhất, cứ như vậy, tốc độ ra đòn đương nhiên luôn chậm hơn kẻ địch một nhịp.

Một thanh loan đao phi tới, Đoạn đại thiếu gia lại dùng chiêu Thiên Nga Tung Cánh để tránh. Đối phương ngay lập tức lách qua kẽ hở chàng để lại, xông thẳng đến chỗ Ngũ Thập Lang

“Tại sao vẫn cứ là Thiên Nga Tung Cánh vậy?”. Ngũ Thập Lang thét lớn rồi nhảy dựng lên, đưa tay ra tóm lấy mái tóc của

Đoạn đại thiếu gia vẫn còn đang tạo hình Thiên Nga Tung Cánh, đẩy chàng ra phía trước làm lá chắn che thân

Bị Ngũ Thập Lang kéo tóc đột ngột, Đoạn Thủy Tiên hoàn toàn bất ngờ, đau đớn đẩy bàn tay cô xuống, mái tóc đen huyền như lụa lập tức bị thanh loan đao cắt mất quá nửa.

Thời gian như ngưng đọng, dây đàn lữ đứt, Đoạn Thủy Tiên thần thờ đứng ngây ra, nhìn tóc vừa bị cắt của mình bay loạn theo gió. Dây thần kinh mang tên “lí trí” trong đầu chàng đứt loạn.

“A a a a a...” chàng thét lên trong đau đớn, hai tay cầm thanh kiếm bạch ngọc, múa tròn một vòng, dáng người vô cùng tuyệt mỹ. “Ta liều mạng với các người...”

Chàng cứ một mình múa may quay cuồng trên không trung, người khác không tấn công vào được mà chàng cũng chẳng làm tổn thương nổi ai.

Tại sao lại thành ra như thế?

Nguyên nhân rất đơn giản.

Sở dĩ chàng dùng rất nhiều lần chiêu Thiên Nga Tung Cánh là vì dáng vẻ của người thi triển khi đó rất mỹ miều, diễm lệ. Đoạn đại thiếu gia học thứ kiếm pháp vừa không thể tấn công lại không thể phòng thủ thế này chẳng qua là bởi vì nó khiến chàng thêm nho nhã, tuyệt đẹp mà thôi

Cũng như vậy, Đoạn đại thiếu gia giỏi nhất là khinh công, không chỉ vì chàng đặc biệt có năng khiếu về phần này mà nguyên nhân quan trọng nhất chính là khi dùng khinh công bay lượn, trông chàng phiêu bồng giống như thần tiên.

Dưới tình thế đó, Ngũ Thập Lang đương nhiên lâm vào thế nguy hiểm vô cùng.

“Hả? Hẳn ta lại giở chứng rồi à?” Một giọng nói lãnh đạm, thờ ơ vang lên.

Nhìn thấy Lãnh Vô Tình đang đứng bên cạnh cửa phòng, mỉm cười tươi tắn, Ngũ Thập Lang liền thét lớn: “Em chồng Vô Tình, cứu tẩu tẩu gấp!”

Mấy người Miêu Cương mặc áo đen đều khựng người lại, ánh mắt cực kỳ kinh ngạc.

“Để ta đến giải quyết hay là các người tự kết liễu?”. Lãnh Vô Tình nở nụ cười rạng rỡ, chậm rãi nói. “Lúc này, ta không vui cho lắm, nếu để ta giải quyết, e rằng...”

Chàng chẳng buồn hỏi người đứng sai ra lệnh là ai, bởi những người trong cung đều phải dùng thuốc độc trước khi ra ngoài hành động, trước sau gì cũng chết, nên thông thường, bọn họ chẳng bao giờ tiết lộ thông tin để khỏi làm liên lụy người nhà. Vì vậy, có nhiều việc hỏi cũng chẳng có ích lợi gì.

Bọn người Miêu Cương do dự giây lát, về mặt ai oán, thế lương rồi nghiêng răng cắn lưỡi, chọn cách tự kết liễu.

“Đúng là phiền phức!”. Lãnh Vô Tình ngáp một cái rồi quay sang nói với Ngũ Thập Lang: “Chúng ta quay về phòng ngủ bù thôi, mấy ngày hôm nay, bốn cung chủ mệt mỏi quá!”

Vừa bước được vài bước, Ngũ Thập Lang thấy không đành lòng, liền quay lại nhìn Đoạn Thủy Tiên.

Hiển nhiên chàng vẫn còn trong trạng thái suy sụp nặng nề, mái tóc buông xõa tung bay trong gió, kích động múa kiếm trên không, vừa múa kiếm vừa hét lớn: “Ta liều mạng... liều mạng với các người...”

Ngũ Thập Lang im lặng, trợn trừng mắt lên, chẳng buồn nhìn nữa, lẻo đẻo theo sau Lãnh Vô Tình. Cô quyết định từ bỏ hết sạch mọi hình ảnh tốt đẹp của Đoạn đại thiếu gia trong trí óc mình.

Sau lần đột kích, Thục đại tiên sinh ra lệnh cho hơn năm trăm môn sinh ngay trong đêm đó đào thêm một vài địa đạo trong Đệ Nhất Môn, đục đục đẽo đẽo suốt một đêm trời.

“Sư phụ thực sự trí tuệ hơn người!” Một trong số các môn sinh lên tiếng, về mặt vô cùng bái phục.

Thục đại tiên sinh chấp tay sau lưng, than thở: “Ra ngoài hành tẩu giang hồ, chỉ cần ghi nhớ một câu.

Các môn sinh nhao nhao hỏi lại: “Là câu gì, thưa sư phụ?”

Thục đại tiên sinh im lặng một hồi lâu rồi nghiêm nghị trả lời: “An toàn là trên hết”

Hơn năm trăm môn sinh không ai nói gì, thậm chí: Im lặng cũng là trên hết.

oOo

Bởi vì có sự việc đột kích kia nên vòng thi thứ ba bị lùi lại vào chập tối ngày tiếp theo.

Như mọi năm, vòng này thi về thơ từ.

Đoạn Thủy Tiên do bị thương quá độ nên tự động xin rút lui. Đến vòng này, chỉ còn lại chưa đến mười người, đứng thành vòng tròn, lấy Thục đại tiên sinh làm trung tâm, thi thử thơ từ ca phú.

Theo sổ báo danh, người đầu tiên dự thi vẫn là người đến từ đất Lỗ. Hắn để hở cả nửa bên ngực, lộ ra bắp thịt cuộn cuộn. nhìn thấy Thục đại tiên sinh đang nâng ly lên, che đi đôi mắt đang liếc trộm về phía mình, hắn ta vô cùng đặc ý, cố tình khiến cho phần cơ thịt đó rung lên bần bật.

“Lấy vẻ nho nhã, oai phong của Thục đại tiên sinh làm đề tài, hãy làm một bài thơ!” người môn sinh đứng sau Thục đại tiên sinh tuyên bố đề thi.

Đại hán Sơn Đông vẻ mặt khá phiền muộn, cau mày suy nghĩ một hồi lâu, cố tỏ ra thâm trầm, cúi đầu ngâm nga: “*Thực đại, Thực đại, đại hơn chuột...*”

Phụt... Thực đại tiên sinh phun hết ngụm trà trong miệng ra, đập tay lên bàn, khoé miệng không ngừng co giật: “Tuyệt diệu, tuyệt diệu, người tiếp theo!”

Người tiếp theo lên thi chính là đồng hương của Ngũ Thập Lang, thiếu chủ của tiêu cục Chấn Viễn đất Dương Châu, tất nhiên vẫn là một kẻ thô lỗ, một chữ bẻ đôi cũng không biết. Vậy mà còn cố học theo văn nhân nho nhã, tay cầm quạt, mặc áo bào dài màu sắc thanh nhã, người nung núc múi nọ múi kia, đứng ở chỗ đó, đúng là bấp thịt oai phong.

“Xin mời lấy y phục của Thực đại tiên sinh làm một bài thơ!”

Thiếu chủ tiêu cục nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng u sầu ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn vào đôi mắt khổng tước được khắc trên cột nhà tổ đúng chất của một văn nhân nho nhã, bình thản ngâm thơ: “Mây nghĩ áo mặc, hoa tưởng mạo...”

Thực đại tiên sinh phát nộ trong lòng, bàn tay cầm ly trà run run một hồi lâu rồi diễm đạm lên tiếng: “Người tiếp theo.”

Cứ như vậy, hết người này đến người khác, tất cả các nhi nữ đến đây thi thố đều thuộc dạng đức, trí, mỹ phát triển không

đồng đều, những người tinh thông võ công thì thường chẳng biết làm thơ đối ẩm. Điều này khiến cho Thục đại tiên sinh tức giận dùng dùng, mãi cho tới khi Ngũ Thập Lang lên thi đấu, khuôn mặt người mới giãn ra đôi chút.

“Cô cứ tùy hứng ngâm nga vài câu đi!”. Ấn tượng của ông đối với Ngũ Thập Lang khá tốt đẹp, cho nên trong lòng vô hình trung đã nhắm cô làm mục tiêu lựa chọn.

Ngũ Thập Lang cũng là một kẻ mù văn thơ, nhìn thấy mọi người đều hướng về mình với ánh mắt mong chờ, cô cảm thấy vô cùng sầu não.

Sau một hồi xoa đầu gãi tai, cuối cùng cũng lên tiếng ngâm thơ:

“Xa nhìn Thục đại, gần ngắm ly trà

Thì ra Thục đại đang cầm trà ly...”

Không khí dường như ngưng đọng, tất cả mọi người có mặt đều không dám thở mạnh.

Đứng phía sau Ngũ Thập Lang, Lãnh Vô Tình không khỏi hổ thẹn, xấu hổ đến mức suýt nữa đập đầu vào mặt bàn.

Thục đại tiên sinh ngậy người một hồi lâu, sau đó nhẩy dựng lên đầy phấn khích, vỗ tay cổ vũ, ra lời tán thưởng: “Thơ hay, thơ hay, ý tứ rất mới, cái này, cái này...”. Ông trầm ngâm một

hồi rồi tự tin nói tiếp: “Vô cùng tuyệt, ngòi bút tả thực cực kì sinh động, tình cảm chân thành, rất hay, rất tuyệt!”

Nghe thấy tiên sinh nói vậy, ai nấy đều như bưng tỉnh, quả nhiên là một bài thơ hay với hình tượng sinh động, chân thực.

Tất cả mọi người trong phòng nhiệt liệt vỗ tay cổ vũ, khiến Ngũ Thập Lang cũng hứng khởi hẳn lên.

“Ta tuyên bố, vòng thi lần này, Tiêu Ngũ Thập Lang giành thắng lợi!”

Không có ai đưa ra kháng nghị, mọi người đều chịu thua một cách tâm phục khẩu phục.

Chẳng còn ai quyến luyến cuộc thi này, bởi vì kết quả gần như đã biết trước. Ngay tối hôm đó, có rất nhiều nhân sĩ võ lâm tự động rút lui khỏi cuộc thi, lên đường tiến về nơi ba ngày sau sẽ diễn ra đại hội võ lâm.

“Tưởng tượng mà xem, miếng ngọc bội đó đến tay ta là ta có thể chế ngự được chất độc trong cơ thể mình ngay”. Ngũ Thập Lang giờ đã hoàn toàn yên tâm, tựa người vào lan can, nhìn Lãnh Vô Tình đang trầm tư ngẫm nghĩ “Như vậy, ta có thể cùng Vô Song sống bên nhau trọn đời”

Lãnh Vô Tình quay đầu sang, cau mày vặn hỏi: “Nếu không có huynh ấy, cô sẽ sống vì cái gì?”

Ngũ Thập Lang cười tít mắt trả lời: “Hết lòng phấn đấu vì những sóng gió trên giang hồ...”

“...” . Lãnh Vô Tình im bật, quả nhiên là một ý nguyện vô cùng vĩ đại.

Có điều, con người sống trên thế gian, có mục tiêu cũng tốt hơn không.

Ngày tiếp theo là vòng thi đấu cuối cùng. Đến dự thi chỉ có ba người, ngoại trừ Đoạn Thủy Tiên khuôn mặt tiều tụy, khổ sở, còn lại chính là Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Tình .

Lần này tỉ thí về hội họa.

Thực đại tiên sinh vô cùng kích động, tháo ngay miếng ngọc bội đeo bên người bấy lâu xuống rồi nói: “Hôm nay sẽ thi vẽ miếng ngọc Thanh Tâm Nhược Tuyền, trên thế gian chỉ có một, là món quà mà ta sẽ tặng cho môn sinh mới nhập môn.”

Ngũ Thập Lang ngay lập tức tỏ ra hứng khởi.

Thấy ánh mắt của cô dán chặt vào miếng ngọc, Đoạn Thủy Tiên tự nhủ trong đầu: “Cô ta huỷ tóc của ta, ta nhất định phải huỷ huyễn tướng của cô ấy với miếng ngọc đó”

Nghĩ vậy, chàng nhanh chóng lấy lại hứng thú, nhắc bút vẽ một cách vô cùng kĩ càng, cẩn thận.

Vẽ hình trước rồi tô màu sau, chàng vận dụng tất cả kỹ năng hội họa của mình mười mấy năm nay, nghiêm túc nắm bắt mọi đường nét, chi tiết, hoàn toàn đắm mình trong nghệ thuật.

Ngũ Thập Lang nghiêng đầu, nghĩ ngợi một hồi lâu, sau cùng cũng nhấc bút lên, bắt đầu vẽ.

Trước tiên là một vòng tròn to như chiếc bánh, ở giữa khoanh hai cái lỗ, sau khi vẽ xong cô vẫn cảm thấy chưa hài lòng, lại điểm thêm mấy hoa văn trên miếng ngọc bội đó.

Thục đại tiên sinh vừa quay đầu sang nhìn, trong lòng bỗng kích động vô cùng, vui mừng lớn tiếng nói: “Thiên phú kinh người, thiên phú kinh người!”

Hứng khởi quá mức, bàn tay ông vô ý vận nội công hùng hậu. một chưởng đập xuống bàn, vừa hay đập nát luôn miếng ngọc bội quý giá kia, giờ thì chẳng khác nào đồng bột mì, phủ trắng trên mặt bàn.

Ngũ Thập Lang điên cuồng nhẩy lên, chỉ vào miếng ngọc bội, thét: “Ngọc bội của ta...”

Miếng ngọc bội này chỉ có thể hút độc khi còn hoàn chỉnh, nếu đã bị vỡ nát thì chẳng còn chút lợi ích nào nữa. Miếng ngọc bội có thể kéo dài tính mạng mà Ngũ Thập Lang ngày đêm mong nhớ đã bị Thục đại tiên sinh một chưởng đập nát, hoá thành tro bụi, trong lòng cô vô cùng chán nản, chẳng buồn để ý đến Thục đại tiên sinh nữa, nộ khí xung thiên quay đầu bỏ chạy ra khỏi phòng khách.

Thục đại tiên sinh thấy vậy vô cùng ngạc nhiên, liền mở miệng hét lớn: “Tiểu huynh đệ, ta nhận ngươi làm môn sinh, đừng có bỏ chạy!”

Ông càng thét lớn, cô lại càng chạy nhanh hơn, chẳng bao lâu đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Bị đối xử lãnh đạm, Đoạn Thủy Tiên vô cùng phẫn uất, tức giận bật dậy, chỉ vào bức họa của mình rồi nói: “Ta có điểm nào không bì được với cô ấy mà ngài lại chọn cô ấy, không chọn ta?”

Chàng hoàn toàn không có ý định làm môn sinh của Đệ Nhất Môn nhưng lại chẳng thể nào chịu nổi việc mình bị thất bại.

Thục đại tiên sinh vô cùng chán nản, quay người nhìn bức tranh của Đoạn Thủy Tiên, quát lớn: “Người xem bức tranh của người kia, chẳng có chút sáng tạo nào hết, đương nhiên là thất bại rồi”

Nói xong ông liền phất tay áo bỏ đi.

Để lại một mình Đoạn Thủy Tiên ngây người đứng đó... chết lặng.

Thì ra thời buổi này, vẽ giống thật không còn thịnh hành nữa, giờ người ta chỉ coi trọng những thứ mới mẻ, có tính sáng tạo mà thôi.

Đã không còn ngọc bội nên Ngũ Thập Lang chẳng muốn ở Đệ Nhất Môn thêm một giây nào nữa. Ngay tối hôm đó, bọn họ lên đường tiến thẳng về núi Tử Kim.

“Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, chúng ra cứ thưởng ngoạn cảnh vật xung quanh trước đã, sau đó hãy tới núi Tử Kim”. Lãnh Vô Tình mỉm cười tươi rói đưa ra lời đề nghị, ánh mắt lấp lánh vô cùng đáng nghi.

“Không, ta phải tới chân núi Tử Kim ngay để đợi Vô Song tới!” Ngũ Thập Lang lại than thở. “Ta không còn bao nhiêu thời gian nữa, ta muốn trong phần đời còn lại được nhìn thấy Vô Song nhiều hơn, những ngày tháng sau cùng, ta muốn quay về nhà, ở bên cạnh cha ta”

Cô càng nói càng chán nản, nhìn thấy Lãnh Vô Tình im lặng không nói gì, liền cười gượng vài tiếng, sau đó lớn giọng bảo: “Trên thế gian này có biết bao kì tích, biết đâu sẽ đến với ta, huynh không cần cả ngày bộ dạng như thể trời sắp sập xuống thế đâu.”

Lãnh Vô Tình liếc mắt nhìn sang, nghiêng người để tránh bàn tay cô đặt xuống, mỉm cười nói: “Từ trước đến nay, ta không bao giờ lo lắng về chuyện gì cả. Có câu nói rằng, người thường không bao giờ sống lâu, mầm hại mãi trường tồn.”

Hai người nhìn nhau mỉm cười, trong lòng chợt dâng lên cảm giác ấm áp như người một nhà.

Trên núi Tử Kim, các bang phái đứng đông như trẩy hội, những người đến từ sớm đã đi vận động phiếu bầu, quyết tâm trở thành người đứng đầu trong cuộc tuyển chọn minh chủ vô lâm lần này.

“Xin hãy bầu cho phái Hoa Sơn một phiếu! Hoa Sơn, Hoa Sơn, chỗ dựa vững chắc của quần chúng!”

“Võ Đang, Võ Đang, trách nhiệm trên hết!”. Gọn gàng trong bộ y phục đạo sĩ, mỗi người trên tay cầm một thanh kiếm, vô cùng hào hứng hét lên khẩu hiệu, nỗ lực tranh giành phiếu bầu với phái Hoa Sơn bên phía đối diện.

Trưởng môn nhân phái Võ Đang mặc bộ quần áo đạo sĩ thêu chỉ vàng, tròn mắt lườm trưởng môn nhân phái Hoa Sơn đang khoác trên người bộ y phục tơ tằm.

“Lãnh Nguyệt giáo, Lãnh Nguyệt giáo, ma giáo đệ nhất trong ma giới!”. Một tiếng hét đinh tai vang lên, chen giữa khẩu hiệu của hai đại giáo phái, khiến tất cả mọi người đều phẫn nộ, bức dộc.

Khoé miệng Lãnh Vô Tình không ngừng co giật, một mình lẩm bẩm: “Lẽ nào bây giờ, ma giáo cũng tham gia tuyển chọn minh chủ vô lâm trung nguyên?”

Quả nhiên, những người đứng đầu dưới lá cờ Lãnh Nguyệt giáo đều đang ra sức chèo kéo mọi người để gia tăng lượng

phiếu ủng hộ của giáo phái.

“Tham gia Lễ Nguyện giáo chúng ta, các người sẽ được hưởng dịch vụ ưu đãi, giảm giá cho cả gia đình khi du ngoạn cảnh đẹp, không những có thể đi qua Thân Long Giáo miễn phí mà còn được tặng một bộ đồng phục giống như chúng ta...”

Bọn họ lôi Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Tình lại, hứng khởi đưa ra bộ đồng phục kia, lắc lên lắc xuống, nồng nhiệt mời chào. Bộ đồng phục đó được may bằng thứ vải đen mỏng manh, theo hình hai con gà mái đang cong đuôi đập cánh, hai bên mép áo không được khâu lại gọn ghẽ mà loè xoè, tung tẩy trông rất nghệ thuật.

Đuôi mắt Lãnh Vô Tình không ngừng co giật, chàng bức tức nói: “Ta không thích mặc quần áo màu đen”

Nhanh chóng có người kích động trả lời: “Lẽ nào người còn hi vọng chúng ta phát cho y phục màu trắng hay sao? Thời buổi kinh tế hiện tại khó khăn, nếu không mua những loại vải được giảm giá thì sao có thể phát triển số lượng hội viên lên nhiều lên được?”

Vừa mới kích động, hắn đã lộ hết cả chân tướng phía sau.

Đứng bên cạnh Lãnh Vô Tình, Ngũ Thập Lang há hốc miệng, ngẩn thần người. Giang hồ quả nhiên là đa dạng, phong phú, khó lường!

“Tiểu Ngũ Thập!”

Hả? Giọng nói nghe quen thuộc quá! Ngũ Thập Lang lập tức quay đầu lại, tìm kiếm chủ nhân của giọng nói kia.

“Ngũ Thập, bốn thiếu gia ở đây!”

Không lâu sau, cô liền trông thấy Lạc đại thiếu gia đang ngồi trên chiếc kiệu cao cao do các nô bộc trong sơn trang khiêng. Chàng mặc trên người bộ y phục màu tím nhạt, phía đuôi áo còn thêu rất nhiều cành hoa lan, tóc được vấn gọn, mặt tựa bạch ngọc, khí chất nho nhã, phong độ đỉnh đạc.

Vừa nhìn thấy Ngũ Thập Lang quay sang, Lạc đại thiếu gia liền nhoẻn miệng lên, hân hoan cất lời: “Tiểu Ngũ Thập, cuối cùng cô cũng đến trước ta một bước”

Bởi vì quá hưng khởi nên chàng không kìm được mấy tiếng ho nhẹ, trên khuôn mặt trắng như sứ thoáng ửng hồng, khiến chàng càng thêm anh tuấn.

“Lạc thiếu gia?” Ngũ Thập Lang tiến lại gần, cau mày cất tiếng hỏi: “Sắc mặt huynh sao lại kém thế kia?”

Thập Tam Kị đứng xung quanh Lạc Cẩm Phong lập tức nhướn mày trợn mắt, hung dữ lườm Ngũ Thập Lang. Cô hoang mang hỏi tiếp: “Lẽ nào là do vết đao lần trước?”

Quả nhiên là con người cao quý, vẫn đáng vẻ yếu đuối, đại thương chưa hồi phục

Lạc thiếu gia bình thần tựa lưng vào chiếc ghế trên kiệu, không trả lời cô. Trên thực tế, vết thương sau lưng chàng rất khó lành, không chỉ vì vết chém quá sâu mà quan trọng hơn là trên đao đó đã tẩm thuốc độc của người Miêu Cương.

“Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, cô quả nhiên là bạn bè rộng khắp thiên hạ”. Lãnh Vô Tình mỉm cười lại gần, vẻ mặt hiện rõ sự phòng bị.

Lãnh Vô Tình trước nay đơn độc, mọi người trong cung nhìn thấy chàng đều cảnh giác, đối địch. Phụ thân thì chỉ coi chàng là vật dẫn thuốc, vậy nên bao nhiêu năm nay, trong lòng chàng luôn có cảm giác thiếu an toàn. Chưa từng có ai quan tâm đến chàng giống như Ngũ Thập Lang, chính cô đã cho chàng được nếm trải cảm giác có gia đình, có người thân. Những ngày gần đây, chàng quen với thứ tình cảm ấm áp như người nhà này, thế nên, khi nhìn thấy Ngũ Thập Lang tươi cười rạng rỡ, nói chuyện cùng người khác, trong lòng chàng đột nhiên dâng lên cảm giác như thể sắp mất đi người thân duy nhất vậy.

“Huynh là..?”. Lạc đại thiếu gia xuống kiệu, cao ngạo quay sang nhìn rồi nói tiếp: “Ta không nhớ là bên cạnh Tiểu Ngũ Thập lại có một nhân vật là huynh?”

Ánh mắt của Lãnh Vô Tình đột nhiên sắc nhọn như mũi giáo, nụ cười trên môi càng tươi tắn, bình tĩnh trả lời: “Đương

nhiên, quan hệ giữa ta và Ngũ Thập vô cùng thâm sâu, người ngoài tất nhiên không thể biết được”

Lãnh Vô Tình vừa nói, vừa giơ tay của mình lên. Ngũ Thập Lang thấy vậy liền xông qua, cầm chặt lấy bàn tay mới giơ lên của chàng rồi cười, nói: “Đều là người mình hết, đừng có nội chiến, đừng có nội chiến!”

Hừm! Lạc đại thiếu gia và Lãnh đại cung chủ cùng lúc quay ngoắt đầu về phía khác, ánh mắt sắc nhọn, lạnh lùng.

Người một nhà? Đừng nằm mơ giữa ban ngày!

Sau cùng, dưới lời kêu gọi của Ngũ Thập Lang, đoàn người của Lãnh Vô Tình và Lạc đại thiếu gia cùng ở lại một khách điểm.

“Hắn ta ở phòng phía Nam, tại sao ta lại phải ở căn phòng phía Bắc?”. Sau khi được sắp xếp phòng, Lãnh Vô Tình nheo mắt, nghiêng răng rồi nhếch miệng cười. “Lẽ nào bốn cung chủ là quân cờ, mặc cho người ta xếp đặt hay sao?”

Huynh không phải là quân cờ mà là ta, được chưa? Ngũ Thập Lang tuân lệnh, bất lực nói: “Người ta đang bị trọng thương, thỉnh thoảng chăm sóc người bị thương cũng là tích đức đấy!”

“Hừm...”. Chàng không phải không nhìn ra sự thận trọng của Ngũ Thập Lang nên cố gắng kìm nén nổi tức giận trong lòng

lại, mỉm cười nói tiếp: “Bốn cung chủ đang cảm thấy rất nhàm chán, cho nên...”

Chàng vừa nhoẻn miệng cười, đám thuộc hạ nhanh chóng lẫn trốn ra một chỗ rất xa.

“Sau này, liệu huynh có thể cười tươi tắn, rạng rỡ hơn một chút được không?”. Ngũ Thập Lang đưa tay chống cằm, không chịu nổi buông lời. Rõ ràng là một thiếu niên trẻ trung, rạng rỡ, khi mỉm cười lại chẳng khác nào bị trúng gió, chỉ thích đi theo phong cách nham hiểm, đúng là lãng phí khuôn mặt tuấn tú trời cho.

Lãnh Vô Tình chẳng buồn quay sang nhìn cô lấy một lần, nhanh chóng thu lại nụ cười trên môi.

“Đến ngày mai, chắc hẳn Vô Song đã đến chỗ này rồi”. Ánh mắt Ngũ Thập Lang sáng rực lên, phát ra tia lửa rực rỡ, nhìn ra ngoài cửa sổ rồi nói tiếp: “Ta phải ăn vận thật đẹp để gặp huynh ấy.”

Cô cứ một mình lẩm bẩm như vậy, khiến Lãnh Vô Tình đứng sau lưng sắc mặt sầm hẳn lại.

Làm thế nào đây? Biết đi đâu tìm cho cô một Lãnh Vô Song như trước chứ?

Hay là trực tiếp thông báo tin dữ đó cho cô luôn?

“Huynh nói ta mặc bộ váy màu tím đẹp hay bộ màu hồng đẹp hơn?”. Ngũ Thập Lang mỉm cười rạng rỡ, vẻ mặt vô cùng kì vọng, khiến những lời đang chuẩn bị phát ra khỏi miệng Lãnh Vô Tình lại bị nghẹn trong cổ họng.

“Ừm, không mặc gì là đẹp nhất”. Chàng miến cưỡng nở một nụ cười, cố giả vờ đang trêu hoa ghẹo liễu. “Nếu ta là Lãnh Vô Song, ta sẽ vô cùng mong đợi một mỹ nữ không mặc gì nằm trên giường chờ ta.”

Ngũ Thập Lang kinh hoàng, ném luôn cốc trà trong tay về phía chàng. Lãnh Vô Tình không phòng bị, bị cốc trà bay đến đổ lên đầu, nước trà chảy nhoe nhoét trên đầu, mặt, cổ.

“Đáng ghét!”. Ngũ Thập Lang thẹn thùng, quay đầu chạy mất để lại Lãnh Vô Tình đang tím xanh mặt lại, một mình cáu giận.

“Ta cũng căm ghét cô”. Chàng miến cưỡng thu tay, lè lưỡi liếm nước trà quanh miệng, hai tay nắm chặt lại, nghiến răng nói: “Ta căm ghét cô, căm ghét cô, Ngũ Thập Lang.”

Cứ như vậy, Ngũ Thập Lang thấp thỏm chờ đợi hai ngày liền. Đến khi chỉ còn một ngày nữa là khai mạc đại hội võ lâm, Lãnh Vô Song vẫn chưa thấy đâu, ngược lại, người xuất hiện lại là Đoạn Thủy Tiên y phục đỏ rực, chụp tóc mạ vàng, đôi mắt long lanh, khí chất phong lưu. Vừa nhìn thấy Ngũ Thập Lang, Đoạn Thủy Tiên liền bước tới gần, cười nói: “Ngũ Thập muội muội, tại sao không đợi Đoạn ca ca, một mình chạy đến đây trước làm gì?”

Hoàn toàn bị phốt lờ! Lãnh Vô Tình đứng bên cạnh Ngũ Thập Lang suýt chút nữa thì nhấc chân đá bay gã áo đỏ đom đóm đáng đi.

Hàn khí từ cơ thể Lãnh Vô Tình phát ra nhanh chóng lan truyền trong không khí.

Đoạn Thủy Tiên ngây thần người, quay đầu sang nhìn, vô cùng vui mừng, gật gật đầu nói: “Thật tốt quá, quả nhiên là huynh cũng tới, ta đang u sầu vì không có ai độ sắc cùng đây.”

Ánh mắt đào hoa của chàng liếc qua, long lanh đượm tình, toát lên vẻ lẳng lơ khó diễn tả bằng lời, khiến Lãnh Vô Tình cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Chết mất xác xa xa một chút, đồ á nam á nữ!”

Phụt! Ngũ Thập Lang tay bóp nát quả quýt, suýt chút nữa ngã lộn ra đất, Lãnh Vô Tình đúng là quá thành thật, không bao giờ nói giảm nói tránh điều gì, lúc nào cũng nói thẳng nói thật. Tuy chính cô cũng cảm thấy Đoạn Thủy Tiên quá đổi ẻo lả, điệu đà, nhưng ai lại xỏ toẹt vào mặt người ta như thế chứ?

Quả nhiên, khoe miệng Đoạn Thủy Tiên không ngừng co giật, chuẩn bị phát nộ.

“Vô Tình, tình báo của huynh đã có tin tức gì chưa? Ta đã đợi bao nhiêu ngày nay rồi, tại sao vẫn chưa gặp được Vô Song?”.

Ngũ Thập Lang nhanh chóng chuyển chủ đề, mắt liên tục ngó nghiêng xung quanh.

Khuôn mặt Lãnh Vô Tình đột nhiên trở nên mất tự nhiên. “Ta làm sao mà biết được?”. Ánh mắt của Ngũ Thập Lang thuần khiết, ngây ngô, khiến chàng chẳng thể nhìn thẳng vào mắt cô được. Tổ ra mình đang cực kì tức giận, chàng phẩy ống tay áo rồi một mình bước đi trước, bỏ lại Ngũ Thập Lang và Đoạn Thủy Tiên bốn mắt nhìn nhau.

“Ha ha... Ta đợi lâu quá nên lo lắng, lần nào cũng léo nhéo hỏi huynh ấy nên huynh ấy phát bực cũng đúng”. Ngũ Thập Lang cười trừ.

Đoạn Thủy Tiên cau chặt đôi mày, đưa tay đặt lên miếng vải đen đang để trước ngực, trong lòng vô cùng hỗn loạn, nhìn thấy Ngũ Thập Lang mắt thao láo nhìn mình, sau cùng miễn cưỡng mỉm cười, đưa lời an ủi: “Ngũ Thập muội muội đã chờ đợi bao nhiêu ngày thế rồi, cố đợi thêm vài ngày nữa, chắc là hai người có thể gặp nhau đấy.”

Quả thực, chàng chẳng thể mở miệng nói ra sự thật đau lòng đó, cho dù trước mặt là người con gái đầu tiên mà bản thân chàng cảm thấy hứng thú trong cuộc đời thì chàng vẫn không thể thông báo tin dữ là Lãnh Vô Song đã không còn tồn tại trên thế gian này nữa.

Ngũ Thập Lang gật đầu, khuôn mặt như người mất hồn, một lúc sau bỗng ngẩng đầu lên, cười toe toét, ánh mắt hớn hở,

ting quái như tiểu hồ li: “Đoạn công tử, chúng ta làm một cuộc trao đổi được không?”

“Hả?”. Đoạn Thủy Tiên nghiêm túc hỏi lại. “Ngũ Thập muội muội có chủ ý gì hay thế?”

Ngũ Thập Lang chấp tay sau lưng, bước đi vài bước rồi quay đầu lại, mỉm cười rạng rỡ nói: “Nếu huynh chịu từ bỏ hôn ước với ta, ta sẽ bảo cha nhượng lại toàn bộ các đường vận chuyển cho huynh sử dụng.”

Đoạn Thủy Tiên phút chốc đứng hình. Ưu thế của Tiêu gia chính là ở các con đường vận chuyển độc quyền đó, tất cả những người buôn bán nam bắc đều phải đặt quan hệ thân thiết với nhà họ Tiêu, nếu không, cả một chặng đường dài như vậy, đâu dễ dàng vận chuyển thuận lợi cho được? Trước kia, chàng muốn kết thân với nhà họ Tiêu cũng vì nguyên nhân này. Thế nên, nghe điều kiện trao đổi của Ngũ Thập Lang, chàng không khỏi vô cùng kinh ngạc.

“Cha xưa nay vô cùng sủng ái, yêu chiều ta, ta đảm bảo rằng về mặt vận chuyển tất cả các loại hàng hóa, nhà họ Đoạn của huynh đều có thể yên tâm mà kê cao gối ngủ.” Ngũ Thập Lang đôi mắt cười tíu lại thành một đường cong, nhìn vô cùng đáng yêu.

Đoạn Thủy Tiên trầm ngâm một hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Ta từ chối.”

Ngũ Thập Lang lập tức lặng người, thực sự không hiểu nổi nguyên nhân. “Tại sao chứ?”. Cô đã nghĩ ra rất nhiều giả thiết, nhưng hầu hết đều liên quan đến việc mặc cả, gạ gẫm, vì nói cho cùng, Đoạn Thủy Tiên cũng là một thương nhân tài ba, điều kiện hấp dẫn như vậy, không có chuyện chàng không đồng ý. Hơn nữa, việc lấy một người thê tử mình không yêu về nhà hoàn toàn không hợp với phong cách xử sự xưa nay luôn cẩn trọng, chi tiết của Đoạn Thủy Tiên.

“Nếu ta cưới muội thì có thể có được cả người lẫn vật, tại sao lại phải hủy hôn ước nhỉ?”. Chàng lấy quạt chống cằm, gian giảo mỉm cười nói tiếp: “Ta thích muội, Tiêu muội muội.”

Ngũ Thập Lang ghen lời, một lúc lâu sau mới định thần được, thét lớn: “Nhưng ta không thích huynh!”

Đoạn Thủy Tiên nhếch cao khóe miệng, phật chiếc quạt ra, nho nhã phe phẩy, nói tiếp: “Nhiều khi, người ta kết hôn với nhau mà không cần phải có tình cảm, Tiêu muội muội. Muội quá đổi ngây thơ rồi đây, giữa ta và muội chính là đạo lý đó. Muội cứ ngoan ngoãn chờ kiệu hoa nhà ta đến đón đi.”

Nhìn thấy vẻ mặt ngang ngạnh của Đoạn Thủy Tiên, Ngũ Thập Lang chẳng còn hứng thú nào mà tiếp tục đàm phán nữa, hung dữ lườm chàng một cái rồi bỏ đi. Lúc đi lướt qua, cô thò bàn tay đang nhoe nhoét nước quýt lau lên y phục của chàng.

Đoạn Thủy Tiên nhanh chóng sầm mặt lại, cúi xuống nhìn bộ y phục bị bôi bẩn, vò nhàu nhĩ, chán nản thở một hơi dài.

Dù thế nào đi nữa, chàng cũng quyết không thừa nhận rằng trong lòng đang rất kì vọng, chờ mong cuộc hôn nhân với Tiêu gia.

o0o

Chỉ còn một ngày nữa là đến ngày đại hội võ lâm chính thức khai mạc.

Nơi diễn ra võ lâm đại hội là một gò đất cao, đưa mắt nhìn kỹ, khắp nơi là các nhân sĩ giang hồ, y phục đủ các loại màu, chẳng khác nào những con bướm bướm đang đi tìm bạn đời, sặc sỡ muôn vẻ.

Trưởng môn nhân phái Hoa Sơn lần này đổi sang bộ trang phục lấy màu đồng làm chủ đạo, khuôn mặt tím tái ngồi ngay ở vị trí đầu tiên. Ngồi bên cạnh ông chính là trưởng môn nhân phái Võ Đang đang khoanh chân ngồi thiền, khuôn mặt toàn sọc xị ra như bị táo bón, cổ tử ra vẻ đang trầm ngâm điếu gì.

Minh chủ võ lâm tiền nhiệm là Diệt Diểu⁸ sư thái, trưởng môn nhân phái Nga Mi, trời sinh khuôn mặt khắc khổ, nhìn ai cũng như đang dòm quân thù, vừa bước lên đài liền trợn trừng mắt lườm Vô Diểu² đại sư, phương trượng Thiếu Lâm Tự, người đang dõi theo bà với ánh mắt tình ý chứa chan, tha thiết.

[1] “Diệt Diểu” nghĩa là diệt chim

[2] “Vô Diểu” nghĩa là không chim

Ánh mắt từ bốn phương tám hướng dồn hết về phía hai người họ, tất cả đều tỏ vẻ thấu hiểu sự tình.

“Hai người họ làm sao thế?”. Ngũ Thập Lang quay đầu lại hỏi Lãnh Vô Tình đang đứng đằng sau mình.

“Thiếu niên tình lỡ

Vì yêu sinh hận

Dứt tình tuyệt nghĩa

Quyết chí quy y”

Người trả lời chính là Lạc Cẩm Phong. Chàng lặng lẽ bước đến chỗ trống phía bên trái Ngũ Thập Lang. Thập Tam Kị và các thuộc hạ của Bảo Thiêm Cung ở phía sau thì trợn mắt, lườm nguýt lẫn nhau.

Mọi người không hện mà cũng thở dài một tiếng.

Quả là một chuyện tình lãng mạn, sướt mướt của giang hồ.

“Nhu muội, lần này muội đã chọn được người xuất sắc để kế vị chưa?”. Vô Điều đại sư vẫn giữ đôi mắt đờm tỉnh và giọng nói vô cùng tha thiết. “Muội nhìn lại mình đi, đạo này, trông muội gây đi nhiều đấy!”

Câu nói vừa xong của ông đã khiến Diệt Điều sư thái đứng trên đài vô cùng tức giận, phất trần quất xuống, trên cái đầu trọc lốc của Vô Điều đại sư ngay tức khắc xuất hiện một vết máu. “Ta gầy đi chẳng phải đều vì lão sao?”

Tất cả mọi người đứng phía dưới đều há hốc miệng vì ngạc nhiên.

Quả nhiên là: “Năm nào cũng có chuyện hài – Đời nào chẳng có một vài chuyện vui”.

Những tay viết bài cho **Giang Hồ Chí** từ vị trí cuối cùng chen lấn lên hàng đầu, đứng ngay sát đài đấu, ánh mắt lấp lánh, chiếc bút trong tay múa liên tục. Ngũ Thập Lang thò đầu sang nhìn tiêu đề được viết bằng mực đen của một người, lập tức cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

Bởi trên đó viết rằng: “*Sự va chạm của linh hồn và thể xác, chuyện ám muội giỡn ánh sáng và Phật giáo – Mỗi gian tình vô giới hạn giỡn Diệt Điều sư thái và Vô Điều đại sư.*”

Vị ký giả của **Giang Hồ Chí** đó lúc này đang vô cùng nhập tâm, bút múa không ngừng, trong đầu tưởng tượng ra vô số cảnh tượng ngọt ngào, ân ái giữa những người yêu nhau, còn nghĩ cả đoạn đối thoại cho người thứ ba.

Ngũ Thập Lang ngấm nghĩa một rồi cũng cảm thấy chán nản, vô vị, hoàn toàn không còn hứng thú để đọc **Giang Hồ Chí** như năm xưa nữa.

Diệt Diệu sư thái ở trên đài đấu đã giẫm lên chân của Vô Diệu đại sư một cái rồi tiếp tục tức giận nói: “Nếu như năm xưa, không phải vì lão mặt dày, vô liêm sỉ thì lão nương đâu phải quy y cửa Phật, hàng ngày ăn những món chay vô vị, nhạt nhẽo chứ?”

Sắc mặt của Vô Diệu đại sư nhanh chóng biến đổi, lòng đau như cắt, cầm tràng hạt lên theo thói quen, miệng niệm: “A di đà Phật...”

“Nhớ lại năm xưa, lão nương hễ bữa ăn thiếu thịt là sẽ mất vui...”. Diệt Diệu sư thái càng nói lại càng phẫn nộ, hoàn toàn quên mất rằng mình đang ở giữa đại hội võ lâm. “Trời ơi, cánh gà Vạn Tam, thịt Đông Pha của ta...”

Mỗi khi tên một món ăn thốt ra khỏi miệng, bà lại nuốt nước bọt đầy tiếc nuối.

Vô Diệu đại sư nước mắt đầm đìa, vô cùng áy náy, cau chặt đôi mày, trầm tư một hồi lâu rồi cất tiếng: “Nhu muội, cũng không phải không có cách.”

“Lão có cách gì?”

“Cả hai chúng ta cùng hoàn tục, tiếp tục đường hồng trần nhiều oan trái”. Ánh mắt Vô Diệu đại sư sáng lóe lên, vô cùng hân hoan. “Tất nhiên khi đó, chúng ta chẳng cần kiêng kị điều gì hết.”

“Đi chết đi!!!”

Câu trả lời của Diệt Điều sư thái chính là hai vết chân in rõ ràng trên mặt của Vô Điều đại sư, cước vừa rồi mạnh đến mức khiến ông hoa mày chóng mặt, lảo lộn mười mấy vòng liền.

Tất cả các nhân sĩ giang hồ còn lại đều im như thóc.

Nhìn về các đồng đạo phái Nga Mi với ánh mắt đầy ngưỡng mộ.

“Được rồi, bây giờ, chúng ta đi vào vấn đề chính...”. Diệt Điều sư thái phúi bụi trên áo rồi nghiêm nghị lên tiếng. “Về việc chọn minh chủ võ lâm lần này, ta và trưởng môn nhân các phái đã bàn bạc với nhau, quyết định rằng sẽ dùng phương thức tỉ thí võ công để chọn ra người giỏi nhất.”

Tất cả những người đứng dưới đều vỗ tay nhiệt liệt, dáng vẻ vô cùng phấn khích.

“Vô Tình, tại sao giờ này, Vô Song vẫn chưa tới đây?”. Ngũ Thập Lang nắm lấy tay áo của Lãnh Vô Tình, mắt nhìn tứ phía, khuôn mặt tràn ngập nỗi thất vọng, lảo lảo. “Phải chăng huynh ấy sẽ không tới đây nữa?”

Lãnh Vô Tình nhếch miệng cười rồi nói: “Đại hội võ lâm kéo dài một tuần cơ mà, đến muộn một chút cũng không có gì lạ cả.”

Ngũ Thập Lang bè môi, cảm thấy vô cùng chán nản, quay đầu sang nhìn Lạc Cẩm Phong, tò mò hỏi: “Huynh cũng lên đó tí thí sao?”

Lạc Cẩm Phong mỉm cười, đưa ngón tay xướt qua những lọn tóc mềm mại đang buông xõa trên vai của Ngũ Thập Lang, dịu dàng trả lời: “Ta chẳng thèm cái chức minh chủ vô lâm với vấn đó, ta tới đây là vì cô. ”

Nổi hết cả da gà, Ngũ Thập Lang nhanh chóng tránh né bàn tay của chàng rồi lùi lại vài bước, trốn đằng sau lưng của Lãnh Vô Tình.

Đôi mắt tối sầm lại, Lạc thiếu gia mím chặt môi rồi hạ bàn tay đang để trên không xuống.

Không khí bỗng trở nên vô cùng ngột ngạt, gượng gạo.

“Mọi người đến sớm quá nhỉ?”. Phe phẩy chiếc quạt, mình mặc đồ đỏ, mặt đẹp như tranh, Đoạn Thủy Tiên mỉm cười tươi rói bước tới. Trông thấy Ngũ Thập Lang đang núp sau lưng của Lãnh Vô Tình, chàng cảm thấy vô cùng kì lạ, liền hỏi: “Ngũ Thập muội muội, hôm nay, muội đóng giả gà con sao?”

Lãnh Vô Tình lập tức lườm kẻ vừa nói bằng ánh mắt phùng phùng nộ khí, suýt chút nữa, làn khói độc trong ống tay áo của chàng đã được tung ra. Sao chàng có thể không hiểu cái đạo lí: “Gà con trốn đằng sau lưng gà mẹ” chứ?

Lạc Cẩm Phong khẽ ho một tiếng, ánh mắt nghiêm nghị liếc xéo về phía Ngũ Thập Lang làm cô ớn lạnh cả người.

“Thì ra có cả Lạc huynh...”. Tiếng ho vừa rồi đã khiến Đoạn Thủy Tiên nhận ra sự có mặt của Lạc Cẩm Phong, người xếp vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng các mỹ nam trên giang hồ. Vô tình nhìn thấy chiếc trâm ngọc cài đầu của Lạc Cẩm Phong, chàng cất lời nói vô cùng ngưỡng mộ: “Chiếc trâm ngọc trên đầu Lạc huynh e rằng không bỏ ra hai trăm lạng bạc thì không có được.”

Lạc Cẩm Phong chán nản đưa mắt nhìn Đoạn Thủy Tiên rồi chăm chú nhìn lên đài đấu, không nói lời nào.

“Có điều, về độ tinh xảo, hoàn mỹ...”. Đoạn Thủy Tiên lắc đầu để khoe chiếc trâm ngọc của mình, vẻ mặt vô cùng đắc ý, “... thì cái của ta vẫn là thượng phẩm.”

Nói xong, chàng quay hẳn người lại, nhìn người hộ vệ áo xanh đằng sau rồi hỏi: “Tại sao mấy sạp bán hàng rong lại không lên luôn đi?”

Người hộ vệ áo xanh lấp ba lấp bấp: “Mấy người vận chuyển hàng hóa hiện vẫn đang ở dưới chân núi, rau củ quả, đồ ăn vặt quá nhiều, thuộc hạ e rằng phải tầm một canh giờ nữa mới lên đến nơi được ạ.”

Đoạn Thủy Tiên phất quạt ra, nghiêm nghị dặn dò: “Lần này chúng ta không đăng ký cung cấp món chính, chỉ bán đồ ăn vặt,

thế nên, người nhớ kiểm tra kỹ càng, đừng để xảy ra chuyện đáng tiếc!”

Thì ra chàng chỉ coi đại hội võ lâm là một dịp để kiếm tiền. Đùng gần đó, Ngũ Thập Lang ngậy người nhìn chàng với ánh mắt sáng rực, vô cùng ngưỡng mộ.

“Ngũ Thập muội muội, muội muốn ăn gì thì cứ nói với Đoạn ca ca của muội nhé!”

“Đồ ăn thức uống của cô ấy, bốn thiếu gia đã bao trọn rồi.” Lạc thiếu gia quay đầu lại, lạnh lùng tuyên bố, khoe miệng chàng nhếch lên, miễn cưỡng nở ra một nụ cười, tốt bụng nhắc nhở: “Huynh không đi chăm lo cho việc buôn bán của mình sao?”

Đoạn Thủy Tiên đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ. “Hiếm khi gặp được Lạc thiếu gia nên dù thế nào đi nữa, Thủy Tiên cũng phải bầu bạn với Lạc huynh một lát.”

Chợt nhớ ra đối phương là đệ nhị mỹ nam trong bảng xếp hạng các thiếu hiệp anh tuấn trên giang hồ, cảm giác nguy cơ trong lòng Đoạn Thủy Tiên phút chốc lại dâng trào, chàng bèn đứng thẳng lưng, đưa tay chỉnh đốn lại bộ y phục màu đỏ trên người, mắt không ngừng liếc về phía một ký giả của **Giang Hồ Chí** ở đằng xa. Thấy người ta cũng đang nhìn mình, Đoạn Thủy Tiên liền nhắc mắt lên đúng góc bốn mươi lăm độ hoàn mỹ, khoe miệng nhoẻn cười, dáng vẻ mơ màng, ánh mắt xa xăm.

Nhìn Đoạn Thủy Tiên ra sức tạo dáng, Lạc thiếu gia cảm thấy sồn cả gai ốc, chốc chốc lại liếc mắt qua nhìn, trong đầu

chợt nhớ tới mấy chuyện nam nhân thích nam nhân, chàng không khỏi hoảng hốt bàng hoàng.

Thừa hiểu lý do cho hành động này của Đoạn Thủy Tiên, Lạc Cẩm Phong nhẫn nhịn một hồi, cuối cùng chẳng thể nào chịu được nữa, chàng quát lớn: “Đoạn Thủy Tiên, cho dù huynh nổi bật hơn ta thì đã sao chứ? Trên chúng ta vẫn còn Lãnh Vô Song cơ mà!”

“Huynh ấy đã đi về thế giới bên kia rồi, bây giờ, người có thể cạnh tranh với ta chỉ có mình huynh mà thôi”. Máu ăn thua lên quá cao, Đoạn Thủy Tiên nhất thời nóng vội, không suy nghĩ nhiều, buột miệng nói ra.

Khuôn mặt của Ngũ Thập Lang lập tức trở nên tím tái.

Chương 16: Nỗi đau đến xé ruột xé gan

Mấy người có mặt ở đó sắc mặt đều trắng bệch trong giây lát.

Lãnh Vô Tình là người đầu tiên định thần lại được, kéo Ống tay áo của Ngũ Thập Lang, chàng gương cười nói: “Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, ngày đầu tiên đấu loại chẳng có gì thú vị đâu, chỉ bằng chúng ta rút sớm rồi đi dạo mát quanh núi Tử Kim đi!”

Đôi môi Ngũ Thập Lang khế mấp máy, chân tay lạnh như băng, cả người run rẩy, chờ đợi rất lâu mà không nói năng gì, đôi

mắt trợn lên nhìn chăm chăm vào Đoạn Thủy Tiên mãi không thôi.

Khuôn mặt của Đoạn Thủy Tiên cũng biến sắc, đôi môi mím chặt, cảm thấy vô cùng áy náy, hối hận.

“Phải chăng đó là lời đồn đại tâm phào?”

Lạc Cẩm Phong cau chặt đôi mày, tiến lại gần, nhìn thấy toàn thân Ngũ Thập Lang đang run lên, khuôn mặt nhợt nhạt như thể không còn giọt máu nào, ánh mắt chất chứa nỗi hoảng hốt, hãi hùng, trái tim chàng bỗng quặn thắt lại vì đau đớn.

“Đương nhiên là giả rồi!”. Lãnh Vô Tình bực dọc nói, trong nỗi tức giận kèm theo cả sự hốt hoảng khi chân tướng sự việc bị bại lộ. “Huynh ấy làm sao có thể dễ dàng ngã xuống vực thẳm như thế được?”

Ngũ Thập Lang lập tức quay sang nhìn chàng, kinh ngạc há hốc miệng, nước mắt đầm đìa, nước nỡ hét lớn: “Thì ra huynh cũng biết chuyện này!”

Lãnh Vô Tình im bặt, bây giờ, chàng chỉ còn biết câm lặng mà thôi.

Trời long đất lở chắc cũng chỉ đến mức này. Vừa nghe thấy tin dữ, trong đầu Ngũ Thập Lang là một khoảng trống vô tận, đầu óc trống không, trái tim cũng trống không.

“Ngũ Thập, cô không sao đấy chứ?”. Lạc Cẩm Phong quay đầu qua, lập tức đưa tay đỡ lấy Ngũ Thập Lang đang loạng choạng sắp ngã. “Chẳng qua chỉ là chuyện đồn thổi thôi, chúng ta đâu có tận mắt chứng kiến mà tin ngay được?”

Lần đầu tiên trong đời, chàng cất lời an ủi người khác, chưa bao giờ cảm thấy lực bất tòng tâm như lúc này.

“Không phải là lời đồn thổi đâu”. Lãnh Vô Tình đã suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm, cay đắng cất tiếng: “Vì chính thuộc hạ của ta ném đá lớn nên huynh ấy mới rơi xuống vực thẳm.”

Sắc mặt của chàng bỗng trở nên nhợt nhạt, trái tim đau đớn lạ thường, cảm thấy chút tình thân nhỏ nhoi, duy nhất của mình cũng sắp rời bỏ mình mà đi.

“Tại sao?”

Đôi mắt Ngũ Thập Lang long lanh đầy nước, đau khổ, cay đắng, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao huynh lại hãm hại huynh ấy? Huynh ấy và huynh chẳng phải là máu mủ ruột già sao? Tại sao chứ?”

Lãnh Vô Tình cúi đầu, im lặng, tĩnh mịch đến mức mấy người đứng đó hoàn toàn có thể nghe thấy hơi thở của nhau.

Đôi mắt của Ngũ Thập Lang dần trở nên vô hồn, sắc mặt tái nhợt, xanh xao, chẳng khác nào một pho tượng gỗ vô hồn.

Trong đầu cô lúc này toàn là hình ảnh đôi mắt của Vô Song, bên tai không ngừng nghe thấy câu nói sau cùng của chàng: “Ngũ Thập Lang, cô có tin ta không?”

Cô im lặng một hồi lâu, hơi thở càng lúc càng gấp gáp.

“Ngũ Thập Lang...”. Lạc Cẩm Phong khẽ gọi tên cô, nhìn thấy cô nước mắt đọng đầy trên mi, dáng vẻ khổ sở, chàng chẳng thể nào kìm lòng được.

Ngũ Thập Lang chớp chớp mắt, cố gắng mở to đôi mắt để những giọt lệ không tuôn trào ra, vẻ mặt chẳng khác gì một đứa trẻ đang chịu uất ức, thều thào cất tiếng: “Ta... làm mất Vô Song rồi.”

Trái tim cô lúc này dường như đang bị sợi dây thắt chặt lại, máu tươi ngừng chảy, toàn thân băng giá, chỉ trong giây lát mà cô cảm giác như mình đang ở trong mùa đông lạnh buốt, tái tê.

Chẳng thể nào ngăn nổi sự hối tiếc đang ào ạt, cuộn cuộn tràn tới.

Nếu như trước đó đồng sinh cộng tử thì đã chẳng có sự biệt li sau này.

Nếu lúc đầu kiên quyết hơn đôi chút thì giờ đây đã không có kết cục như vậy.

Vô vàn giả thuyết đặt ra trong đầu càng tăng thêm nỗi đau đớn, thống khổ trong trái tim cô. Cứ đơn cô, lẻ loi thế này chỉ bằng chết đi cho xong... Càng nghĩ càng đau lòng, Ngũ Thập Lang bất giác gạt bỏ bàn tay của Lạc Cẩm Phong đang nắm lấy tay mình ra rồi quay đầu chạy đi như điên như dại.

“Ngũ Thập Lang...”. Lạc Cẩm Phong kinh ngạc, lập tức vận khí, dùng khinh công bay người đuổi theo.

Chàng lặng lẽ đi theo sau cô, không dám đuổi lên đi bên cạnh, cũng không dám để khoảng cách xa quá, lúc dừng, lúc chạy, cứ như thế suốt cả quãng đường. Nhìn thấy Ngũ Thập Lang ngã ra mặt đất mấy lần rồi lại vùng dậy chạy tiếp, hai bàn tay chàng nắm chặt tới mức móng tay cắm sâu vào thịt, máu tươi từ từ rỉ ra, đau đớn như bị hàng ngàn mũi kim châm vào tim.

“Tại sao ta lại bỏ đi cùng Lạc Cẩm Phong chứ?”. Cô không ngừng tự trách mình, càng chạy lại càng hướng về phía heo hút. Nước mắt cô đã chảy tuôn rơi, từng giọt từng giọt nối nhau lăn dài trên má, tay chân đều bị mấy viên đá nhọn cứa đến bật máu. “Tại sao ta lại ngu xuẩn như vậy chứ? Hại huynh mất hết cả võ công...”

Ngũ Thập Lang bỗng đứng khựng lại, toàn thân run lấy bầy. “Tại sao, tại sao lại để cho ta gặp huynh?”. Nước mắt, nước mũi của cô đầm đìa trên mặt, cuối cùng, khi không thể chạy được nữa, cô sụp người quỳ trên mặt đất, khóc lớn: “Nếu không có ta thì huynh vẫn là công tử Vô Song đệ nhất thiên hạ...”

Đứng ở phía xa, Lạc Cẩm Phong lặng lẽ nhìn cô gào thét, khóc lóc, nỗi đau đớn lại cuộn lên từng hồi, chỉ hận không thể xông tới, ôm chặt cô vào lòng.

“Á!...”. Ngũ Thập Lang ôm chặt lấy đầu, ngẩng lên nhìn trời, hét lớn. Tiếng thét như xé trời xé đất, ẩn chứa nỗi tuyệt vọng và sự hối hận khôn cùng.

“Vô Song!”

“Vô Song!”

Mỗi lần thét xong, cô lại thở dốc, dáng vẻ trông như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất lịm đi. “Vô Song!...”. Khi tiếng thét cuối cùng vẫn còn chưa dứt thì cô đã lập tức nấc nghẹn.

“Ta không muốn huynh đi mất...”. Giọng nói của cô nhỏ dần đi, gục mặt vào đầu gối, giống như một con mèo con, ôm mặt khóc lóc. “Ta không muốn mất huynh...”

Khi câu nói cuối cùng tắt đi, mọi thứ liền chìm vào tĩnh lặng.

“Ngũ Thập Lang!”. Linh cảm có chuyện chẳng lành, Lạc Cẩm Phong liền bay tới thì nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang quỳ gối trên mặt đất, khuôn mặt đầm đìa nước mắt, sắc mặt trắng nhợt, toàn thân lạnh giá như băng, đã chìm vào trạng thái bất tỉnh nhân sự.

Kinh hãi đến mức mất hết phương hướng, đôi tay Lạc thiếu gia run run đưa lên đặt trước mũi cô.

May sao vẫn còn một luồng hơi ấm, yếu ớt truyền ra.

Chàng thở phào nhẹ nhõm rồi lau sạch những giọt nước mắt đang đầm đìa trên khuôn mặt cô, vừa lau vừa than thở: “Nếu biết trước mọi chuyện sẽ thành ra thế này thì lúc đó, ta đã không chia cắt hai người.”

Quả thực lúc này, chàng cảm thấy vô cùng hối hận. Có điều, Lạc thiếu gia không hề biết rằng cho dù thời gian có quay trở lại được thì với bản tính của mình, chàng vẫn hành xử y như cũ mà thôi.

oOo

Ngũ Thập Lang hôn mê suốt ba ngày liền.

Bởi vì gặp phải cú sốc quá lớn nên chất kịch độc trong người cô đã theo đó mà bùng phát mãnh liệt. Nếu Lãnh Vô Tình không dùng các loại độc khác, lấy độc trị độc để khống chế độc tính của loại độc trên, kéo dài thêm đôi chút thời gian thì chắc chắn cô sẽ chẳng bao giờ tỉnh lại nữa.

“Ta đói quá, muốn ăn cơm.” Đây là câu nói đầu tiên sau khi cô tỉnh dậy.

Lạc Cẩm Phong đứng bên cạnh giường, lập tức hét lớn: “Kị Thất, mang thức ăn ra!”. Giọng chàng run run, sắc mặt tiêu tụy, nhợt nhạt, ngay cả lúc gọi người mang đồ ăn lên, ánh mắt của chàng vẫn chưa hề rời khỏi Ngũ Thập Lang.

“Ta muốn ăn thịt”. Ngũ Thập Lang nhìn chàng, mỉm cười tươi tắn rồi nhảy bật ra khỏi giường, đưa tay vỗ mông. “Lãnh Vô Tình, huynh ấy đâu rồi?”

Dường như cô đã quay trở về một Ngũ Thập Lang không tìm không phỉ chỉ có dạ dày trước kia. Mắt Lạc Cẩm Phong tối lại, phản ứng này của cô không khỏi khiến cho chàng lo lắng, bất an.

“Lạc thiếu gia, huynh ấy đang ở đâu? Còn cả Đoạn Thủy Tiên nữa, ta muốn gặp hai người họ.”

Đứng ngoài cửa, vừa nghe thấy cô nói như vậy, cả Đoạn Thủy Tiên lẫn Lãnh Vô Tình không hện mà cũng thở dài một tiếng rồi cúi đầu, lần lượt đi vào trong phòng.

“Ta có chuyện muốn hỏi hai người.”

Trên khuôn mặt cô, nụ cười rạng rỡ vẫn ngự trị như thể chủ nhân của nó đã nhìn thấu mọi chuyện. Lãnh Vô Tình và Đoạn Thủy Tiên quay sang nhìn nhau, trong mắt chứa đầy nỗi nghi hoặc, khó hiểu.

“Sau khi Vô Song bị rơi xuống vực thẳm, hai người có xuống đó tìm không?”

Hai người cùng gật đầu. Làm gì có chuyện không tìm chứ?

Đôi mắt của Ngũ Thập Lang đột nhiên sáng rực lên, ngay lập tức như tìm lại được nguồn sống. “Vậy thì kết quả ra sao?”

“Không có, chẳng tìm thấy gì hết.”

“Thế thì tốt!”. Ngũ Thập Lang cười tí mắt, gật gật đầu. “Huynh ấy không mang theo ta thì không thể một mình đi trước được.”

“Vậy thì Vô Tình...”. Nụ cười vẫn nở trên môi Ngũ Thập Lang nhưng trong mắt, ánh lửa đã bốc lên phừng phừng, cô chậm rãi hỏi: “Tại sao huynh lại muốn dẫn huynh ấy vào chỗ chết?”

Lãnh Vô Tình mỉm cười khổ sở rồi trả lời: “Nếu là lúc này, ta sẽ không ra lệnh giết người đó.”

Ánh mắt của Ngũ Thập Lang lại phát ra tia lửa mãnh liệt hơn trước đó, khiến Lãnh Vô Tình càng thêm kinh ngạc, liền nói tiếp: “Ta hoàn toàn không biết chính người huynh đệ ruột thịt đó lại mang tới cho ta một tiểu tẩu tẩu như cô. Nếu biết trước điều này, chắc chắn ta sẽ không hạ lệnh giết huynh ấy. Ta là như vậy...”. Chàng ngừng lại một lát rồi thở dài. “...là có nguyên nhân.”

Là nguyên nhân gì?

“Ngay từ lúc còn là một đứa trẻ được ẵm ngửa, ta đã bị nhốt ở nhà ngục dưới đất của Bảo Thiềm Cung”. Ánh mắt Lãnh Vô Tình toát lên vẻ lạnh lùng, chàng bình thản kể lại thời ấu thơ không hề êm đẹp của mình. “Từ khi còn nhỏ, ta đã sống ở nơi quanh năm không nhìn thấy mặt trời, tất cả những người phục dịch ta đều bị cầm điếc, bốn phía xung quanh là những thanh sắt cứng lạnh.”

Ngũ Thập Lang cau mày, cảm thấy đau lòng vì khuôn mặt nhợt nhạt của chàng.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân gì mà lại bắt một đứa trẻ bé bỏng, tội nghiệp phải chịu đựng những điều khủng khiếp như vậy?

“Ta không biết mọi người sinh sống thế nào, còn cuộc sống của ta lúc đó chỉ là một màu đen và sự im lặng đến vô tận”. Chàng lại thở dài một tiếng nữa, nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang nhíu chặt đôi mày, liền mỉm cười, nói tiếp: “Mỗi năm, khoảng thời gian ta cảm thấy vui vẻ, hạnh phúc nhất chính là khi mẹ ta lén lút đến thăm, những thứ bà biết nấu không nhiều, chỉ có đúng một món, đó là canh Trân Châu Phỉ Thúy Bạch Ngọc.”

Ngũ Thập Lang thở dài, nhớ lại món canh không thành công hôm đó của mình, cảm thấy vô cùng áy náy, hối hận.

“Đầu tháng nào cũng có người mang thuốc đến, bắt ta phải uống hết”. Mặt chàng đành lại, ánh mắt chứa đầy hận thù. “Đến cuối tháng, lại có người đến lấy một ít máu của ta đi. Chuyện đó diễn ra ngày này qua tháng khác, hết năm này đến năm kia.”

“Vào năm ta tròn mười tuổi, lần đầu tiên ta được bước ra khỏi căn phòng tối đó. Nghe nói là vì lão cung chủ Bảo Thiềm Cung cảm thấy tư chất của ta khá tốt nên quyết định nhận ta làm đệ tử.”

Chàng lạnh lùng bật cười, ánh mắt cũng băng giá không kém. “Những thứ ta học được đều ít hơn các huynh đệ khác, lúc kẻ khác đã vận khí để công thì ta còn chưa luyện được nội lực; trong khi người ta đã học hết cả bộ kiếm pháp, ta vẫn còn đang chập chững bước đầu, ngay cả bao kiếm cũng chưa từng được động tới.”

“Tại sao lại như vậy?”. Ngũ Thập Lang tò mò hỏi.

“Chắc hẳn có người không muốn huynh thực sự luyện được võ công”. Lạc Cẩm Phong thở dài.

Lãnh Vô Tình liếc nhìn Lạc Cẩm Phong, gật đầu rồi lạnh lùng nói tiếp: “Đích thực là như vậy, ta bái sư ba năm trời mà tất cả những gì học được chỉ là những thứ tầm phào. Có điều từ đó, ta không bao giờ còn phải uống thuốc, lấy máu nữa.”

“Lẽ nào đã có người khác thay huynh gánh chịu những việc này?”. Đoạn Thủy Tiên cũng không nhẫn nhịn được, nói chen vào.

“Ừm...”. Lãnh Vô Tình nghiêng răng, nở nụ cười đầy căm hận. “Đúng vậy, đến tận sau này, ta mới biết được chuyện đó.

Thì ra mẹ ta đã gánh chịu tất cả cho ta. Bà vốn là người Miêu Cương, lúc nhỏ còn uống nước của Bảo Thiềm¹⁰, bảo vật trấn tộc của người Miêu Cương nên dùng máu của mẹ ta luyện thuốc độc sẽ tốt hơn vạn lần của ta.”

[1] Con ếch đỏ.

Ngũ Thập Lang kinh hãi thét lên: “Thuốc độc?”

“Đúng vậy, là thuốc độc”. Lãnh Vô Tình khẽ mỉm cười rồi nói: “Chính là thuốc độc của người cha đáng kính của ta.”

“Là Lãnh lão trang chủ sao?”. Ngũ Thập Lang giật nảy mình, nhớ đến lão trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang mà người người ca tụng, bất giác cảm thấy vô cùng kinh hoàng.

“Đúng vậy, chính là Lãnh lão trang chủ trí nghĩa vẹn toàn mà giang hồ vẫn tán tụng”. Lãnh Vô Tình ngẩng đầu lên, bật cười thành tiếng, ánh mắt chứa đầy căm hận.

“Không phải ông ấy đã qua đời rồi ư?”. Ngũ Thập Lang thận trọng hỏi.

“Ừm, đúng là Lãnh lão trang chủ đã qua đời...”. Lãnh Vô Tình khẽ “hừm” một tiếng rồi nói tiếp: “... nhưng lão cung chủ của Bảo Thiềm Cung thì vẫn còn sống.”

“Vậy thì có gì liên quan đến Lãnh Vô Song?”. Ngũ Thập Lang nghe mãi vẫn thấy mơ mơ hồ hồ. liền lên tiếng hỏi câu

mình muốn biết đáp án nhất.

“Đương nhiên là có quan hệ rồi”. Lãnh Vô Tình thở dài. “Bởi vì người đó tu luyện loại võ công thần bí của người Miêu, đến tầng sau cùng, cần có một loại thuốc dẫn, nhất định phải là máu tươi của con ruột mình, không phải ruột thịt thì không có tác dụng.”

Lần này, ngay cả Lạc Cẩm Phong và Đoạn Thủy Tiên cũng thấy ớn lạnh cả sống lưng, đồng thanh hét lên: “Loại võ công này thật quá tà ác!”

“Trong huyết dịch của ta có pha lẫn độc tố do ta tự điều chế. Ông ta đã thử dùng một lần, suýt chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma. Lần đó, ta thừa nước đục thả câu, nhân cơ hội đó nhốt luôn ông ta vào phòng giam dưới mặt đất”. Lãnh Vô Tình lạnh lùng bật cười rồi nói: “Ta cũng phải cho ông ta nếm trải cảm giác cô đơn, trống trải đến tận cùng đó.”

“Sau đó thì sao?”. Những chuyện kiểu này thế nào cũng có tình tiết tiếp tục, nếu không, tại sao lại xảy ra nhiều chuyện thần bí khác nữa? Ngũ Thập Lang thở dài một tiếng. “Đảm bảo là sẽ có chuyện gì đó xảy ra.”

Đôi mắt Lãnh Vô Tình bỗng trở nên u tối. “Ba ngày sau, đám thuộc hạ bẩm báo với ta rằng người đó bị tẩu hỏa nhập ma nên đã tự phát nổ, phá tung cả phòng giam dưới mặt đất đó.”

“Lại chết nữa sao?”. Ngũ Thập Lang kinh ngạc hỏi. “Lần này là thật hay giả?”

Cô xoa xoa cằm, vẻ mặt nghiêm nghị, tự mình trả lời: “Nếu ông ta thực sự đã chết thì sự việc sau đó đã không phức tạp như vậy. Máu tươi, máu tươi...”. Cô ngẩng đầu lên, như vừa bừng tỉnh.

Lãnh Vô Tình gật đầu rồi mỉm cười. “Đích thực là thế, người đã chết kia chắc chắn không phải là ông ta. Ở giữa mái tóc của ông ta có một nốt ruồi. Lúc trước, khi luyện võ, ta từng nhìn thấy một nốt ruồi thoáng ẩn hiện giữa mái tóc của ông ta. Có lẽ người cải trang đã không nghĩ tới đặc điểm đó.”

“Người chết không có sao?”. Ngũ Thập Lang tròn mắt.

Lãnh Vô Tình gật gật đầu. “Không có. Tuy ông ta đã trốn được ra ngoài nhưng thân mang trọng thương, nếu không có máu của Lãnh Vô Song thì chẳng thể nào hồi phục được công lực.”

Ngũ Thập Lang nghiêng răng nghiêng lợi, tức giận quát lớn; “Cho nên, huynh đã phái người đi ám toán Vô Song?”. Cô tiến đến gần Lãnh Vô Tình, giọng nói vô cùng gay gắt: “Lãnh Vô Tình, nếu huynh ấy gặp chuyện gì bất trắc thì cho dù phải chết, ta cũng kéo huynh theo bằng được.”

Lãnh Vô Tình im lặng một hồi rồi thở dài. “Lẽ nào đến tận bây giờ, cô cho rằng Lãnh Vô Song vẫn còn sống sót sao? Đó là vực sâu ngàn trượng, vút hòn đá xuống cũng chẳng nghe thấy tiếng vọng lại.”

Ý của câu này chính là: Lãng Vô Song hoàn toàn không có khả năng sống sót quay về nữa!

Ngũ Thập lang nghiêng rằng, ánh mắt tràn đầy niềm kiên định, vững chắc như núi. “Huynh ấy nhất định không dễ dàng chết vậy đâu, bởi vì ta với huynh ấy là hai con người được số phận buộc chặt vào nhau.”

Cô nói với thái độ vô cùng kiên quyết như đang thuyết phục bản thân và cũng muốn thuyết phục mọi người xung quanh nữa.

Lạc Cẩm Phong liền cau chặt đôi mày, trong lòng nặng trĩu.

“Ta phải đi tìm huynh ấy. Ta chỉ còn một năm...”. Ngũ Thập Lang thở dài rồi bật cười. “Nếu trong khoảng thời gian đó vẫn không thể tìm thấy huynh ấy thì...”. Ánh mắt cô sáng lấp lánh, ẩn chứa trong đó sự quyết tâm bền bỉ. “...ta sẽ xuống suối vàng tìm huynh ấy.”

Đừng nói là suối vàng, cho dù là chín tầng địa ngục thì cô cũng nhất định phải ở bên chàng.

“Ngũ Thập Lang! Cô...”. Lạc Cẩm Phong chẳng thể nào kiềm chế được nữa, trái tim chàng như bị ngàn vạn mũi kim đâm vào. Nỗi đau đó cứ âm ỉ, dai dẳng này giờ, ngoại trừ việc thốt lên mấy tiếng đầy bất lực như vừa rồi, chàng thực sự chẳng tìm ra bất cứ cách nào khác để giải tỏa tâm trạng nữa.

Đôi mắt của Đoạn Thủy Tiên cũng sầm lại, trái tim quặn thắt vì đau đớn, trong đó ẩn chứa cả sự áy náy. Chàng lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Tình cảm giữa cô và Lãnh Vô Song đã sâu nặng đến mức không gì có thể chen ngang thì sao có chỗ cho người thứ ba chứ? Một người phụ nữ với trái tim đã in đậm bóng hình của người khác, cho dù đoạt về được thì cũng là một vụ làm ăn lỗ vốn.

Đoạn Thủy Tiên xưa nay không bao giờ làm những phi vụ lỗ vốn, vậy thì có phải chàng nên buông tay từ bỏ lúc này không?

Chàng tựa lưng vào bức tường của khách điếm, trái tim như bị ai đó đục thủng một lỗ nhỏ, đau nhói từng cơn. Lần đầu tiên trong cuộc đời, chàng phát hiện ra rằng ngoại trừ dung mạo và tiền bạc, còn có thứ có thể khiến tâm trạng mình buồn bã đến thế.

Chính phát hiện này đã khiến chàng cảm thấy vô cùng hoang mang, hoảng loạn.

o0o

Đại hội võ lâm diễn ra đến ngày thứ năm mà vẫn chưa có kết quả rõ ràng.

Trên đài đấu, phái Không Động đang quyết đấu cùng bang Phi Hổ, đấu suốt từ sáng sớm đến tận xế chiều.

“Ây da...”. Diệt Điều sư thái ngáp dài một cái, nước mắt long lanh nhìn lên đài, thấy hai vị trưởng môn vẫn không ngừng chạm binh khí vào nhau, bà liền phần nộ quát lớn: “Cứ tiếp tục thế này thì cho dù đánh thêm năm ngày nữa cũng không có kết quả gì.”

Trên thực tế, hai phái này đã quyết đấu với nhau ngày từ ngày đầu tiên diễn ra đại hội võ lâm.

Ngày thứ nhất, trưởng môn nhân hai phái vừa mài đao vừa nhìn nhau chăm chăm và chỉ có chăm chăm nhìn nhau...

Ngày thứ hai, trưởng môn nhân hai phái rút đao ra, nâng cao, nâng cao và lại nâng cao...

Ngày thứ ba, trưởng môn nhân hai phái rút đao, nâng cao và nhỏ nước miếng. Lúc kết thúc trận tỉ thí ngày hôm đó, cả hai người mồm miệng khô cong, toàn thân trên dưới ướt nhẹp nước miếng của đối phương...

Ngày thứ tư, cuối cùng họ cũng vận công bay lượn. Trưởng môn nhân hai phái chỉ bay đi một chút mà đại hội võ lâm đã có bước tiến đáng kể. Sau đó, họ nhắc đao hướng về phía nhau. Nửa đầu trận đấu, trưởng môn nhân phái Không Động bay lượn quanh đài, nửa trận sau, trưởng môn nhân bang Phi Hổ quanh đài lượn bay.

Hôm nay đến ngày thứ năm, trưởng môn nhân hai phái đã chạm đao đánh nhau, từ đầu chí cuối chỉ là chạm vào mà thôi.

Lòng nhẫn nại của tất cả anh hùng hào kiệt phía dưới cũng vì thế mà sắp cạn kiệt hết cả.

“Vậy thì chúng ta đấu lại từ đầu!”. Vô Điều đại sư bình thần, nho nhã đề nghị rồi nhắm mắt lại với khuôn mặt hạnh phúc mãi mãi. “Quả nhiên, hoa quả của nhà họ Đoạn vẫn là tươi ngon, thơm ngát nhất...”

Càng về cuối, giọng ông càng nhỏ đi.

Hai tay đang chấp sau lưng bỗng nắm chặt lại, cong người, nhăn mặt, ông đột nhiên hét lớn: “Đừng ăn hoa quả nữa! Có độc...”

Vừa đưa mắt nhìn sang, thấy những người có mặt đa số đều đã bị ám toán, nằm la liệt trên mặt đất, Diệt Điều sư thái quá đổi kinh hãi, đưa tay cầm một miếng dưa lên, một mùi hương ngọt lịm, thơm mát thoang thoảng truyền tới, ngay lập tức tay chân bà mềm nhũn rồi cũng ngã xuống mặt đất.

“Trong quả không có độc, nhưng mùi hương thơm ở phía trên chính là thuốc mê”. Dù đã ngã xuống nhưng giọng bà vẫn vô cùng tỉnh táo và tràn trề sinh lực, kèm theo thái độ đặc ý, khiến mọi người đều tức khắc quay lại nhìn.

Từ phía xa, một chiếc kiệu màu đen đang từ từ tiến tới. Toàn thân chiếc kiệu đều là màu đen, đỉnh kiệu vẽ hình một con ếch màu đỏ, con người lồi to, miệng há hốc, để lộ ra những chiếc răng sắc nhọn, đáng sợ.

Có khoảng hai trăm người đi theo kiệu, tất cả đều mặc quần áo màu đen của dân tộc Miêu Cương, phần thắt lưng buộc một tấm vải ngũ sắc.

“Võ lâm trung nguyên vẫn vô vị, nhạt nhẽo như trước kia”. Vừa nói, người trong kiệu vừa vén rèm nhìn ra. Người này cũng toàn thân vận y phục màu đen, tầm khoảng năm mươi tuổi, tóc trắng như tuyết, khuôn mặt phúc hậu, nhìn đám người đang nằm trên mặt đất bằng con mắt hiền hòa, bình thản nói: “Xưa nay, đại hội võ lâm chỉ một ngày là quyết định thắng thua, các người mất những năm ngày cho một cuộc tỉ thí. Mấy người trẻ tuổi như các người đúng là nhạt nhẽo, chỉ thích chơi bời, có khi còn phải đấu thêm dăm bữa nửa tháng nữa mới xong. Cho dù lão phu có nhàn nhã đến đâu cũng không có nhiều thời gian phí phạm cùng các người được nữa, chi bằng mời mọi người đến Bảo Thiềm Cung du ngoạn một chuyến.”

Mấy vị trưởng môn nhân cao tuổi nhìn người vừa nói ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Trưởng môn phái Võ Đang hải hùng lên tiếng: “Ông chính là Lãnh Vân, Lãnh lão trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang?”

Người ngồi kiệu bình thản gật đầu thừa nhận. “Đúng vậy, ngày xưa, ta là lão trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang, còn bây giờ, ta đã trở thành lão cung chủ của Bảo Thiềm Cung.”

Diệt Điều sư thái trời sinh bản tính đã ngang ngạnh, không còn tâm trạng nào hàn thuyên, liền hét lớn: “Lãnh lão trang chủ, người hạ độc chúng ta là vì lẽ gì?”

“Thuốc giải sẽ nhanh chóng được mang tới thôi, có điều...”. Lãnh Vân mỉm cười rồi giơ tay lên ra hiệu, ngay tức khắc, một tên thuộc hạ mặc áo đen hai tay bê thuốc giải lên phía trước. “Ta thấy năm nào các người cũng tranh tới tranh lui để đoạt cái chức mình chủ võ lâm hữu danh vô thực đó, thật quá mệt mỏi, chi bằng hãy để lão phu chịu vất vả thay. Như vậy, toàn võ lâm đại đồng, các môn phái hợp nhất, có gì không ổn chứ?”

Nghe thế, tất cả mọi người đều tức giận. Diệt Điều sư thái nhổ nước miếng lia lịa, tức giận hét: “Lãnh lão trang chủ, năm mơ giữa ban ngày không tốt lắm đâu!”

Lãnh Vân không nói gì, chậm rãi cuộn tay áo lên, đeo găng tay vào, lấy một hộp nhỏ từ trong người ra rồi thận trọng mở nắp chiếc hộp.

“Ộp, ộp, ộp...”. Một con ếch màu đỏ nhảy từ trong hộp ra, hàm răng sắc nhọn, đôi mắt xanh lục, to lồi không ngừng liếc nhìn xung quanh, trông vô cùng kì quái, đáng sợ.

“Tiểu bảo bối A Châu, không phải mày thích ăn máu tươi của các cao thủ võ lâm lắm hay sao?”. Lãnh Vân mỉm cười, thủ thỉ nói với con ếch, thái độ như thể đang đối đãi với đứa con mà mình yêu quý nhất. “Hôm nay, ở đây có rất nhiều người, hai chúng ta cùng ăn thật no, có được hay không?”

Con ếch được gọi là A Châu đó lập tức tỏ ra vui mừng, kêu lên một tiếng, con người màu xanh lục lại lồi ra ngoài hơn, liên tục quay trái quay phải. Mắt nó đảo đến ai, người bị liếc phải đều cảm thấy ớn lạnh sống lưng.

“Nên bắt đầu từ đâu nhỉ?”. Lãnh Vân cầm con ếch đỏ trong tay, ánh mắt lướt qua người Diệt Điều sư thái, mỉm cười rồi nói: “Hay là bắt đầu từ chỗ sư thái đi!”

Khuôn mặt trắng bệch nhưng Diệt Điều sư thái vẫn cứng đầu cứng cổ, ngang ngạnh nói: “Có thủ đoạn gì thì cứ việc đem ra mà dùng, nếu bần ni chớp mắt một cái thì coi như không phải hảo hán.”

“Muội vốn dĩ đâu phải hảo hán, nói đến hảo hán thì hãy để cho lão nạp làm mới phải!”. Vô Điều đại sư lăn lộn mấy vòng, cố gắng vươn ra phía trước Diệt Điều sư thái rồi nói: “Ta đã thiếu nợ muội bao nhiêu năm nay, bây giờ cũng đã đến lúc phải đền bù rồi.”

“Lão cút đi!”. Diệt Điều sư thái không hề chấp nhận tấm chân tình của người xưa mà giận dữ hết lớn: “Ta quyết không chịu cái ơn này của lão. Lãnh Vân, người hãy ra tay đi!”

Vô Điều đại sư không nói gì nữa, gắng sức che chắn cho Diệt Điều sư thái ở phía sau lưng, nhìn Lãnh Vân với ánh mắt vô cùng kiên quyết.

Diệt Điều sư thái vốn ôm mộng tưởng hi sinh vì nghĩa, cả giọng nói lẫn tư thế đều mang dáng dấp của người sắp sửa xả thân cho chính phái, ai ngờ lại bị Vô Điều đại sư chặn trước mặt, sư thái thực chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được nữa, ngẹn ngào nói trong phần nộ: “Thời trẻ, tính lão hiếu thắng, mỗi lần luyện kiếm pháp đều phải trên ta một bậc, xếp hạng võ lâm

cũng phải trên ta một thứ, ngay cả ngoại tình cũng nhanh chân hơn ta. Đến lúc chết mà lão cũng đòi chết trước ta, ta hận lão.”

Vô Điều đại sư im lặng, không biết nói gì, vô cùng áy náy, cúi đầu thâm niệm: “Thiện tai, thiện tai, a di đà Phật...”

Lãnh Vân mỉm cười rồi nói: “Nếu chàng hữu tình, thiếp hữu ý như vậy, chi bằng bốn cung chủ sẽ làm một việc thiện, tiễn cả hai người sang Tây Thiên.”

Con ếch đỏ rục trên tay Lãnh Vân đưa mắt lia khắp nơi, tỏ vẻ không còn chút nhẫn nại nào.

“A Châu, người đi đi!”. Lãnh Vân vuốt ve con ếch đỏ rồi đưa tay ra, hướng về phía Diệt Điều sư thái và Vô Điều đại sư, hét lớn: “Xông tới đi!”

Nhận được mệnh lệnh, con ếch đỏ tỏ ra vô cùng phấn khích, giống như một mũi tên được kéo căng trên dây, bay tới chỗ mục tiêu bằng tốc độ ánh sáng. Diệt Điều sư thái không thể quật cường thêm được nữa, bà nhắm tịt mắt lại, tay nắm chặt tay của Vô Điều đại sư, đầu óc cảm thấy trống rỗng, chỉ còn biết chờ đợi giờ khắc cuối cùng đến...

Đột nhiên...

Một hòn đá to bằng bàn tay bay vèo vèo tới, đập “bộp” vào mình con ếch đỏ.

“Trúng phóc!”

Đúng là mèo mù vớ được cá rán, tuy sức ném không mạnh nhưng hòn đá trúng vào thân con ếch đỏ kia cũng đủ khiến nó hoa mày chóng mặt. Con ếch quái dị lập tức lăn từ trên đầu Vô Điều đại sư xuống đất, nó chạm vào đâu thì chỗ đó liền đen ngòm lại.

“Lãnh lão trang chủ?”

Người vừa xuất hiện mặc một chiếc váy màu cam, dây thắt lưng cũng cùng một màu, chiếc trâm ngọc cài một cách tùy tiện vào búi tóc, hai bên tai một ít tóc xõa xuống.

Đôi mắt tím lại thành một vầng trắng khuyết, chiếc miệng nhỏ xinh, hồng thắm đang cười rất hân hoan, làm cái mũi thanh tú nhăn lại, trông rất đáng yêu.

Không ai khác ngoài Ngũ Thập Lang.

“Ông chính là Lãnh lão trang chủ sao?”. Cô hớn ha hớn hở nhảy tới, tiện tay vơ luôn một trái lê núi trên bàn rồi cắn một miếng. Vừa cắn lê, cô vừa đảo mắt đi khắp phía.

“Cô chính là Ngũ Thập Lang?”. Lãnh Vân không những không nổi giận mà còn bật cười, tỏ vẻ như đã biết mọi chuyện từ lâu. Gương mặt của ông vô cùng hiền từ, chẳng khác nào bậc trưởng bối gặp được người hậu bối mà mình thương yêu nên cảm thấy vô cùng hân hoan, vui vẻ. Nhìn thấy Ngũ Thập Lang vô tư ăn lê, ánh mắt ông hiện rõ vẻ hài lòng, mãn nguyện.

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Ngũ Thập Lang cười tíu mắt, cúi đầu, đưa hai tay ra phía trước để hành lễ.

Vô tình nhìn thấy con ếch đỏ đang bất tỉnh nhân sự ở dưới đất, cô lập tức nhảy dựng lên vì sợ hãi. “Á...á... Lãnh lão trang chủ, tại sao ngài lại nuôi một con vật thể này chứ? Khí chất kém cỏi, hình dạng xấu xí của nó làm sao có thể xứng với sự anh hùng, dũng mãnh, tráng kiện và trí tuệ của ngài được?”

Khóe miệng Lãnh Vân khẽ co giật, nhìn thấy Ngũ Thập Lang vẫn cấn lê như không có chuyện gì, trong lòng bất giác ớn lạnh.

“Hơn nữa, màu sắc lại quái dị thể này...”. Ngũ Thập Lang ngồi xổm xuống, cởi một chiếc giày ra rồi lật ngửa mình con ếch đỏ lên, hoan hỉ reo: “Không ngờ ngay cả da bụng của nó cũng có màu đỏ.”

Gân xanh trên trán thi nhau nổi, Lãnh Vân run rẩy đưa tay lên, một tên thuộc hạ lập tức bước lại gần. “Các người mau thu Bảo Thiểm lại cho ta rồi đặt trong hộp ngọc!”

Ngũ Thập Lang vui vẻ bảo: “Cần gì phải khách khí như thế? Để văn bối nhặt lên giúp ngài là được mà. Ngay từ lúc bé, văn bối đã thường xuyên bắt ếch nhái để chơi nên rất am hiểu loài động vật này.”

Nói xong, cô nhanh chóng dùng tay nhấc một cẳng của con ếch đỏ lên.

Sắc mặt của Lãnh Vân tái nhợt đi, mắt mở trừng trừng nhìn Ngũ Thập Lang cầm ếch, bàn tay ẩn trong ống tay áo bất giác nắm chặt lại.

“Tiểu thí chủ, không thể!”. Vô Điều đại sư gắng lấy hết sức lực còn lại để thốt lên: “Con ếch đỏ này có chất kịch độc đấy!”

Có kịch độc? Ngũ Thập Lang hoảng hốt ném mạnh con ếch đỏ trên tay vào khối đá to gần đó. Lúc con ếch đỏ rơi xuống đất, theo phản xạ tự nhiên, cô liền đưa chân ra dẫm mạnh lên người nó.

Con ếch đỏ tiêu tùng ngay tại chỗ.

Thân thủ của Lãnh Vân dù nhanh đến đâu cũng chẳng thể nào nhanh bằng tư duy khác người, quái lạ của Ngũ Thập Lang. Thiên hạ rộng lớn có rất nhiều thứ giống nhau, nhưng con ếch đỏ này thì lại là duy nhất. Vốn dĩ khi nhìn thấy Ngũ Thập Lang ăn phải quả lê có tẩm thuốc mê, ông đã cảm thấy an tâm, hoàn toàn không coi cô ra gì cả, nhưng ai dè, trăm tính ngàn tính cũng không thể ngờ rằng cô đột nhiên lại giở chiêu này.

Chỉ trong giây lát mà đầu óc của Lãnh Vân đã trở thành một khoảng trống vô tận, ông hoàn toàn sụp đổ...

Hỏa Bảo Thiềm bị giẫm chết, người muốn bắt thì không có ở đây, trong số những người không muốn bắt lại có thêm một Ngũ Thập Lang với khí thế mạnh mẽ, tư duy khác người.

Lãnh lão cung chủ không khỏi cảm thấy vô cùng chán chường, ảo não đưa tay lên ra lệnh: “Đưa tất cả về Bảo Thiềm Cung rồi phán xét sau!”

Còn vực tinh thần dậy làm sao được khi cái giẫm chân của Ngũ Thập Lang vô hình trung đã đạp đổ hết mọi mộng tưởng hiện lên trong đầu ông trên đường tới đại hội lần này.

“Con nha đầu chết tiệt, bắt cả nó theo, ta phải cho nó biết đắc tội với Bảo Thiềm Cung thì sẽ có kết cục thế nào”. Tâm trạng đang vô cùng ảo não nên Lãnh lão cung chủ chẳng thể tiếp tục vai diễn trưởng bối hiền từ được nữa. Ông nộ khí xung thiên, phất mạnh ống tay áo rồi bỏ đi.

Ngũ Thập Lang ngây thơ, vô tội lên tiếng: “Hay là ta tặng cho ngài con Tiểu Thanh mà ta nuôi nhé?”. Nói xong, cô liền lấy từ trong ống tay áo ra một con nhái bèn màu xanh lục rồi lắc qua lắc lại, nhẹ nhàng an ủi Lãnh Vân: “Ngài xem, có phải trông Tiểu Thanh xinh đẹp y như con vật cưng của ngài không? Hàm răng sắc nhọn, đôi mắt to tròn...”

“Á... Ta phải dày vò người đến chết!”. Lãnh Vân hét lên như sư tử rống, hất tay về phía Ngũ Thập Lang, Tiểu Thanh nhanh chóng bay ra phía sau, vinh quang trở thành một đồng thịt bầy nhầy.

Ngũ Thập Lang lập tức ngậm miệng lại, đôi mắt vẫn hoạt bát lia đảo khắp nơi.

Lãnh Vân tức khí ðùng ðùng, mãi sau mới trấn tĩnh lại ðược, vui vẻ nói: “Có phải người cũng cho rằng Lãnh Vô Song vẫn chưa chết? Từ trước ðến nay, ta vẫn luôn nghĩ như vậy.”

Ngũ Thập Lang hớn ha hớn hử, vui vẻ như thể ðã gặp ðược tri âm, lẻo ðẹo bước sau Lãnh lão cung chủ lên chiếc kiệu lớn, tìm luôn chỗ ngồi cho mình rồi cười hì hì. “Cho nên mới nói, ngài thực sự là tri kỉ của ta.”

Lãnh lão cung chủ hoàn toàn suy sụp, ðưa tay ðiểm huyết, biến Ngũ Thập Lang thành một khúc gỗ.

Sau ðó, ông thốt lên bằng giọng nói thê lương: “Lão phu ngang ðọc giang hồ mấy chục năm trời, trước nay không bao giờ ngờ ðược rằng một ðứa vô danh tiểu tốt, không biết chút võ công nào lại có thể khiến lão phu suy sụp ðến mức này.”

Nghe thấy thế, Ngũ Thập Lang liền lia ðôi mắt to tròn nhìn sang, tỏ vẻ thương xót người “tri kỉ già” vô cùng, hoàn toàn không hề nghĩ ra “ðứa vô danh tiểu tốt, không biết chút võ công nào” mà Lãnh Vân nói chính là bản thân mình.

Lãnh lão cung chủ tức giận nói tiếp: “Ngay khi ðụ ðược Lãnh Vô Song xuất hiện, ta nhất ðịnh sẽ hạ hàng trăm, hàng ngàn loại ðộc lên người người, ðể cho người muốn sống chẳng ðược, muốn chết cũng không xong, đau khổ vạn phần.”

Ngũ Thập Lang tiếp tục nhìn ông bằng ánh mắt thương xót ðầy tiếc nuối...

Lãnh lão cung chủ chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm lần nữa, đưa tay ra điểm huyệt ngũ của cô rồi lăm bắm: “Tại sao lão phu nhìn thấy đôi mắt của người cũng cảm thấy tức giận đến thế cơ chứ?”

Ông để khí vận công, mất đúng nửa canh giờ mới có thể nén được cơn tức giận trong lòng xuống. Run run đưa tay ra rồi lại rút tay lại, cuối cùng ông cũng hạ được quyết tâm giải huyệt cho Ngũ Thập Lang, tỏ vẻ bình thản nói: “Ta có việc muốn hỏi người.”

Ngũ Thập Lang cười tít mắt, vươn vai ưỡn ngực, gật gật đầu nói: “Ngài cứ hỏi!”

“Tại sao cô lại không sợ con Hỏa Bảo Thiềm của bốn giáo?”. Ông để nghi hoặc này trong lòng từ nãy, nghĩ rất lâu mà vẫn chẳng thể nào lí giải nổi.

“Ngài đang nói đến con ếch đỏ đó hả?”. Ngũ Thập Lang gãi đầu, ngây ngô đáp: “Ta cũng chẳng biết nữa, có khi vì ta còn độc hơn cả nó.”

Nghe cô nói vậy, Lãnh Vân lại tưởng rằng cô đã ăn một loại linh đơn diệu dược nào đó, liền hỏi: “Lão phu đích thực là đang cần một người thử thuốc, người đúng là một lựa chọn tuyệt vời.”

Ngũ Thập Lang kinh ngạc chỉ tay vào chiếc mũi xinh xắn của mình rồi khiêm tốn nói: “Đâu có, đâu có, ngài mà dùng được

thì tốt quá”, thái độ vô cùng thản nhiên, khiến cho lão cung chủ mất hết cả cảm hứng chọc giận, dọa nạt cô trước đó.

Cô nghĩ một hồi rồi tốt bụng bổ sung thêm một câu: “Có thể bù đắp được tâm trạng lạc lõng, đau khổ của ngài, ta rất vui lòng.”

Nghe cô nhắc đến chuyện kia, nổi tức giận trong lòng Lãnh lão cung chủ vừa được nén xuống lại bùng lên bùng bùng. Ông kéo rèm ra rồi thét lớn: “Mau lôi con nha đầu này xuống! Từ bây giờ trở đi, ta không muốn nhìn thấy nó nữa.”

Ngũ Thập Lang cười hớn hở, nhấc vạt váy lên, tự mình nhảy xuống dưới. Đám nhân sĩ võ lâm bị áp giải đi phía sau đều nhìn Ngũ Thập Lang bằng ánh mắt ngưỡng mộ vạn phần.

Im lặng một hồi lâu, Diệt Diểu sư thái đang níu lấy cánh tay của Vô Diểu đại sư, đi ở hàng trên cùng, nghiêm túc lên tiếng: “Tiểu thí chủ, lúc này, mọi người chúng ta vừa đi vừa bàn bạc với nhau rồi.”

“Hả?”. Ngũ Thập Lang sán lại gần, đưa tay đỡ lấy sư thái, cảm thấy bà lúc này vô cùng yếu ớt.

“Tất cả chúng ta đều nhất trí cho rằng tiểu thí chủ văn võ toàn tài, khả năng dùng ám khí vô cùng linh diệu, đúng là một người đáng để tin cậy.”

Ngũ Thập Lang tò mò hỏi tiếp: “Sau đó thì sao?”

Sau đó hẳn phải là lời khen ngợi dung mạo tuyệt sắc, hoa nhường nguyệt thẹn!

Diệt Điều sư thái hỗn hển một hồi mà chẳng thốt ra được câu nào. Vô Điều đại sư liền tiếp lời, giọng nói nghiêm túc hơn trước đó mấy lần. “Cho nên, chúng ta muốn cử cô nương làm minh chủ võ lâm lần này.”

Ngũ Thập Lang ngạc nhiên đến mức há hốc miệng ra, mãi lâu sau mà vẫn chẳng thể ngậm lại được.

Huynh đệ tử muội, hương thân phụ lão... vào thời khắc quan trọng sẽ tìm một con quỷ thể thân, **Giang Hồ Chí** kì nào cũng đăng tải những truyện kiểu này, quả nhiên là danh bất hư truyền.

“Ta nào có tài đức gì, e rằng chẳng thể đảm nhiệm nổi trách nhiệm đó đâu”. Ngũ Thập Lang cười gượng.

“Không!”. Tất cả mọi người đều đồng thanh thét lên, “Ngoài cô nương thì chẳng còn ai nữa.”

Ngũ Thập Lang im lặng quay đầu lại, nhìn người mặc áo màu tím nhạt đứng ở phía rất xa, rất xa sau đám đông, lực bất tòng tâm than thở một hồi. Trong lòng cô cảm thấy vô cùng hổ thẹn, lẩm bẫm một mình: “Lạc thiếu gia, làm thế nào đây? Hình như ta chẳng thể nào thâm nhập được nữa rồi.”

“Tiểu thí chủ...”. Diệt Điều sư thái rên rỉ, hai tay ôm chặt lấy ngực mình, ho liên tục rồi nói: “Cầu xin cô nương hãy toại

nguyên cho một người sắp chết như bản ni.”

Ngũ Thập Lang cau chặt đôi mày, chẳng buồn vạch trần sự thực bà đang giả bộ sắp chết, ai oán cất lời: “Được thôi, ta đồng ý với các người.”

Minh chủ vô lâm, chức danh này mới kêu làm sao! Ngũ Thập Lang thực sự chẳng thể kháng cự lại được sự mê hoặc của nó!

o0o

Lúc đầu, tất cả mọi người đều đi bộ, sau đó, ai nấy đều mệt, chẳng thể nào tiếp tục được nữa nên chịu nhốt trong một chiếc lồng lớn, hứng sương hứng gió, để người ta kéo đi.

“Huynh đệ, gót giày của huynh bị tuột rồi kìa!”

Trong số tất cả mọi người bị nhốt, chỉ có mỗi mình Ngũ Thập Lang là vẫn kiếm được niềm vui trong khổ sở, mỗi bữa đều ăn uống cật lực, miệng không ngớt nói.

Đám thuộc hạ trong Bảo Thiềm Cung đi phía trước chiếc lồng người nào người nấy đều chán nản quay đầu lại lườm Ngũ Thập Lang một cái.

Ngũ Thập Lang lập tức ngẩng lên nhìn trời, tỏ vẻ ngây thơ, vô tội.

“Huynh nhanh chân lên, lão cung chủ đang gọi huynh kìa!”. Ngũ Thập Lang lại hét lớn, tất cả các nhân sĩ bị nhốt trong lồng đều nhìn cô với ánh mắt sùng bái.

Sức lực của mình chủ đúng là dồi dào, vô cùng vô tận.

“Im miệng!”. Người thuộc hạ kia phần nộ cực điểm, đang định hạ độc thì chợt nhớ con Hỏa Bảo Thiềm độc là thế mà cô còn chẳng coi ra gì, ngay lập tức mất hết hứng thú, liền quay đầu đi chỗ khác, chẳng thèm để ý đến cô nữa.

Ngũ Thập Lang tựa người vào song sắt, im lặng một tuần trà rồi lại hét lớn: “Huynh đệ, ta nói thật đó, lão cung chủ đang kéo rèm gọi huynh kìa!”

Tên thuộc hạ chỉ còn biết nhét vạt áo vào lỗ tai để khỏi phải nghe thấy cái giọng ông ổng thô lỗ của kẻ bị nhốt trong lồng.

“Hãy tin ta đi, huynh bị cung chủ gọi rồi, huynh đệ!”. Ngũ Thập Lang vẫn không tha cho hắn, tiếp tục hò hét.

Tên thuộc hạ kia vẫn nhét vạt áo vào lỗ tai, khổ sở cúi đầu bước về phía trước.

Đột nhiên một viên đá bay tới, đập trúng người tên thuộc hạ, khiến hắn bắn đi một khoảng rất xa. Hắn vất vả lắm mới nhấc được đầu lên, thân người chìm trong đồng bùn, khóe miệng từ từ tuôn ra một dòng máu.

“Người dám phớt lờ lời nói của bốn cung chủ.”

Lãnh lão cung chủ vén rèm lên, đón lấy chiếc khăn tay được một tên thuộc hạ khác đưa tới, trợn mắt trừng trừng nhìn kẻ vừa bị “ăn” đá rồi buông rèm xuống.

Ngũ Thập Lang chán nản thở dài, nhìn tên thuộc hạ bị thương kia với ánh mắt thương hại, lên tiếng an ủi: “Ta đã nói từ trước là lão cung chủ đang gọi huynh mà.”

“...”

Gã bị thương im bặt, không biết nói gì nữa...

Cô đích thực đã nhắc nhở hần!

Điều quan trọng là mình chủ võ lâm đại nhân đương nhiệm đang ngồi trên xe đó đã nói hơn năm mươi lần câu nói tương tự. Sau khi đã mắc lừa bốn mươi chín lần, sao hần có thể tin cô được nữa.

Tên thuộc hạ nọ chẳng biết nói gì, chỉ nhìn Ngũ Thập Lang bằng ánh mắt đầy tuyệt vọng, tay ôm lấy ngực, loạng chà loạng choạng đi theo đội ngũ phía trước.

Thật là đáng sợ, nhất định phải tránh xa người phụ nữ này ra!

Chương 17: Niềm vui lúc trùng phùng

Màn trời chiếu đất, ăn uống bên rừng, xem ra Lãnh lão cung chủ vẫn luôn duy trì thói quen tiết kiệm tốt đẹp của Ngự Kiếm sơn trang từ xưa đến nay.

Trong chiếc lồng lớn kia, ngoại trừ Ngũ Thập Lang vẫn ăn no ngủ kĩ ra thì tất cả những người còn lại đều trong trạng thái chán nản nằm chờ chết.

“Ta yêu cầu hôm nay tăng thêm món ăn! Ta muốn được ăn thịt!”

Đến bữa trưa, Ngũ Thập Lang tựa bên mấy thanh sắt, thét lớn, nhìn thấy Lãnh lão cung chủ đang ngồi ăn thịt ba chỉ vừa ngon lành, vừa bình thản, cô tức khí hùng hùng nói: “Ta muốn được ăn những thứ mà ngài đang ăn!”

Lãnh lão cung chủ tỏ ra rất đặc ý, bê đĩa thịt bước đến trước mặt Ngũ Thập Lang, mỉm cười thân thiết rồi nói: “Được thôi, được thôi, bổn cung chủ cho phép người được ngửi mùi thịt qua thanh sắt này. Ở tuổi của người, đang lúc cơ thể cần dinh dưỡng để phát triển, thực sự không thể không ăn được.”

Ánh mắt đỏ ngầu lên, Ngũ Thập Lang càng ngửi lại càng cáu, qua mấy chấn song sắt, nhìn thấy lão cung chủ nụ cười càng thêm hiền từ, đưa đĩa thịt thơm ngon dí vào chỗ gần mũi cô nhất.

Phì, phì, phì!

Ngũ Thập Lang nổi giận, nhổ một mạch hơn chục bãi nước miếng mà miếng nào cũng trúng đích. Sự việc này khiến nụ cười trên miệng Lãnh lão cung chủ đóng băng ngay lập tức, nhăn nhó nhìn đĩa thịt trên tay mình giờ chẳng khác nào một đĩa thuốc độc.

“Mau cho ta ăn đi, đều dính hết nước miếng của ta rồi”. Ngũ Thập Lang đang rất thèm thuồng, nước dãi đã chảy ra khỏi khóe miệng.

Lãnh lão cung chủ sau một hồi thần người ra thì cũng nhổ mấy bãi nước miếng nữa vào đĩa thịt. Sau khi nhổ xong, ông liền ném cái đĩa đó ra phía xa, bực bội lên tiếng: “Ta vừa nhổ nước miếng vào rồi, nhất quyết bỏ người chết đói mới thôi.”

Ngũ Thập Lang chán nản cầm chiếc bánh màn thầu trong tay lên, cắn hết miếng này đến miếng khác.

“Minh chủ, cô có cần một cái nữa không?”. Cô vừa gặm xong, lập tức có người nỗ lực bò qua dăng lên chiếc màn thầu của mình.

Lúc này, Ngũ Thập Lang chính lãnh tụ tinh thần của bọn họ, vậy nên, làm sao có thể để cô chết đói được?

Ngũ Thập Lang giương mắt nhìn chiếc màn thầu trắng tinh rồi phần nộ đập song sắt, tức giận nói: “Ngày nào cũng phải ăn màn thầu, miệng ta sắp nhạt thối như bột mì rồi đây!”

Lãnh lão cung chủ lại càng tức giận hơn, nhìn thấy cái đĩa bị ném nát như tương bên gốc cây, lại còn cả số thịt ba chỉ chưa kịp ăn kia nên cũng mất hết cả hứng thú với chiếc màn thầu trắng tinh trong tay.

Ngũ Thập Lang hò hét một trận tung bùng, đến khi không còn hơi sức nữa, cô chán nản ngồi xuống, vợ lấy hai chiếc màn thầu ở gần đó, tiếp tục gặm cho qua ngày.

oOo

Bọn họ đi đường suốt mười ngày liền mới đến nơi cần đến. Thì ra mật thất của Bảo Thiêm Cung nằm ngay ở vùng ven đô Hoàn Nam.

Khoảng hơn một năm trước, Lãnh lão cung chủ liên tục điều động thuộc hạ đến Hoàn Nam, tiện đó cũng chuyển luôn Bảo Thiêm Cung về đây.

Cổng vào Bảo Thiêm Cung có hình cái miệng lớn của con ếch. Hai cánh cửa lớn chính là hai chiếc răng cửa của con ếch.

Lúc đi vào, Ngũ Thập Lang tiện miệng cắn luôn vào hai chiếc răng đó, một chiêu hạ xuống, trên cánh cửa nhanh chóng xuất hiện hai vết răng rất sâu, rất rõ nét.

Tả hộ pháp đi cạnh bên Lãnh lão cung chủ ngay lập tức tức giận hét lên: “Người không cần, giáo ta còn giữ được thể diện, bây giờ người cắn thế, tất cả mọi người đều biết cánh cửa này

được làm bằng bạc rồi mạ vàng bên ngoài. Người bảo Bảo Thiềm Cung chúng ta sau này phải đổi mặt với các nhân sĩ võ lâm thế nào đây?”

Ngũ Thập Lang vô cùng áy náy, cúi đầu than thở: “Tất cả nhân sĩ võ lâm đều ở đây cả rồi. Ta sẽ lấy tư cách của mình chủ võ lâm để bắt bọn họ phải thề nhất định không tiết lộ sự thật Bảo Thiềm Cung các người làm cửa bằng bạc sau đó mạ vàng bên ngoài.”

Nghe cô nói vậy, tả hộ pháp liền im bật, lườm cô một cái đầy hung dữ rồi quay người chạy lại gần chỗ Lãnh lão cung chủ.

Vừa nhìn thấy dáng chạy của hắn, Ngũ Thập Lang bỗng sức nhớ ra người mặc áo đen ở trên Hắc Phong Trại ngày hôm đó.

“Không ngờ lại là hắn.”

Quả nhiên âm mưu thống nhất võ lâm trung nguyên của Lãnh lão cung chủ không phải là chuyện một hai ngày gần đây. Chỉ có điều cô thực lòng chẳng thể hiểu nổi tại sao một con người đức cao vọng trọng như vậy lại hoàn toàn không niệm đến tình thân.

Chắc hắn lúc đó, lão cung chủ yêu cầu nữ thổ phỉ giữ lại tính mạng của Lãnh Vô Song chỉ vì nếu muốn luyện được thần công thì ông phải có được máu tươi của đứa con ruột do chính mình sinh ra.

“Chúng ta đã sắp xếp phòng nghỉ cho tất cả trưởng môn các phái, mọi người có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, đồng thời cũng suy nghĩ về việc quy thuận Bảo Thiêm Cung chúng ta.”

Người nói chính là hữu hộ pháp của Bảo Thiêm Cung, da mặt thì đỏ, lúc mỉm cười trông chẳng khác gì bị trúng gió. Nhưng hình như hắn ta rất thích nụ cười của mình thì phải, nói được mấy chữ lại dừng lại, nở một nụ cười, khiến cho tất cả các nhân sĩ võ lâm trong phòng lớn đều sởn cả gai ốc.

“Còn về phần mình chủ đại nhân...”. Hắn lại ngừng lại, cả khóe miệng lẫn những nốt đỏ trên mặt cùng lệch sang một bên, trông như bị trúng gió. “Lão cung chủ của chúng ta đã sắp xếp cho đại nhân một nơi thoải mái, dễ chịu nhất.”

“Ta ở một mình sao?”. Ngũ Thập Lang kinh ngạc hỏi, bất giác “đánh hơi” thấy chuyện chẳng lành.

“Đúng vậy, mình chủ đại nhân”. Nụ cười của hữu hộ pháp càng thêm khó coi, khóe miệng không ngừng co giật, trông như sắp phát điên. “Nơi ở của đại nhân tuyệt vời vô cùng.”

Giọng nói âm dương bất thường của hắn được kéo dài ra, khiến cho Ngũ Thập Lang ớn lạnh sống lưng.

“Mình chủ đại nhân, xin mời đi bên này!”. Hắn cung kính cúi người xuống, nở nụ cười co giật, nét mặt đúng kiểu một kẻ vui mừng trước nỗi đau khổ của người khác, tất tưởi đi trước.

Ngũ Thập Lang quay đầu lại nhìn các vị trưởng môn, bang chủ trong căn phòng, cố gắng tìm xem có bất cứ sự trợ giúp nào không. Nhưng đáng thương thay, không có bất cứ ai dám ngược mắt lên nhìn cô. Hiển nhiên là từ tận đáy lòng, bọn họ đều cho rằng người đầu tiên phải hi sinh chính là Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang lạnh lùng mỉm cười, bỗng quật cường hẳn lên, không thèm mở miệng xin xỏ bất cứ ai. Biết rõ ở đằng trước nhất định có hiểm nguy nhưng cô vẫn nghiêng rằng tiến nhanh về phía trước.

Bảo Thiềm Cung nhìn bên ngoài chẳng có gì đặc biệt nhưng bên trong lại sâu vô cùng.

Ngũ Thập Lang đi theo sau hữu hộ pháp, trong lòng không thôi lo lắng, bất an. Phía trước càng lúc càngมืด mờ, tăm tối, trái tim cô cũng càng ngày càng thêm nặng trĩu, con gái trời sinh đã sợ bóng tối, Ngũ Thập Lang đương nhiên cũng không phải ngoại lệ.

Trong đường hầm u tối đó chỉ có một ngọn đuốc le lói, khiến cô sợ hãi, không kìm lòng được mà ôm chặt lấy cánh tay mình, không ngừng tự an ủi mình rằng ngoài Bảo Thiềm Cung vẫn còn một Lạc Cẩm Phong hoàn toàn tự do, một Lãnh Vô Tình thông thuộc đường đi lối lại trong cung. Ngay cả người không ổn nhất là Đoạn Thủy Tiên thì cho dù chàng có tuyệt tình đến đâu nhưng nếu nghĩ đến chuyện hợp tác lâu dài với Tiêu gia, chắc chàng cũng không đến mức khoanh tay làm ngơ.

Cho nên, cô không cần phải cảm thấy sợ hãi gì hết.

Có điều, cô hoàn toàn không biết rằng lúc này, ba con người kia đang chôn chân ngoài địa phận Bảo Thiềm Cung, bởi vì Lãnh Vân đã sai người đổi trận đồ nhập cung.

Lúc rẽ sang trái, lúc rẽ sang phải, Ngũ Thập Lang quay cuồng đến mức hoa mày chóng mặt.

Chẳng bao lâu sau, ngay cả ánh đuốc le lói trên tường cũng dần mất đi, trong đó hoàn toàn là bóng đêm đáng sợ.

Nỗi hoảng sợ trong lòng Ngũ Thập Lang dâng lên cực độ, cô cuống cuống đuổi theo hữu hộ pháp rồi hỏi: “Có còn xa nữa không? Liệu có thể cho ta một ngọn đuốc?”

Hữu hộ pháp ảo não trả lời: “Nếu không phải vì ngươi, liệu ta có phải đến chỗ thủy lao gấm ghiếc này không?”

Hắn nộ khí xung thiên, rất lâu sau mới lên tiếng nói tiếp: “Lão cung chủ đã có lệnh, phải sử dụng tiết kiệm tất cả các tài nguyên, nguồn lực, cho dù kiếm được một đồng tiền cũng phải chia thành hai phần mà sử dụng.”

Chân Ngũ Thập Lang đột nhiên trơn tuột, thiếu chút nữa là ngã sóng soài ra mặt đất.

Cô chán chường phát biểu: “Liệu có thể chi trước được không? Mấy hôm nữa ta sẽ bảo người nhà mang tiền đến trả phí đèn đuốc. Chỗ này tối vậy, ta thực sự không chịu nổi.”

Hữu hộ pháp bật cười lạnh lùng. “Thủy lao ở ma cung nếu đèn đuốc sáng trưng thì chẳng phải sẽ khiến thiên hạ cười chê hay sao?”. Hắn đẩy chiếc chốt sắt ra rồi nhanh tay đẩy Ngũ Thập Lang xuống dưới.

Hoàn toàn không phòng bị, Ngũ Thập Lang nhanh chóng mất đà, lao ngay xuống khu thủy lao đó.

Nước ở đây lạnh buốt xương, chỉ trong giây lát đã ngập đến mũi cô, khiến hơi thở của cô nén lại trước ngực, chẳng thể thông nổi.

Trong lúc hốt hoảng, Ngũ Thập Lang dường như nhìn thấy Lãnh Vô Song trong bộ y phục màu đen, mắt cười long lanh, khoe miệng nhếch lên, đưa tay về phía cô.

“Vô Song!”

Cô nhanh chóng lấy lại tỉnh táo, đạp mạnh chân xuống, vùng vẫy đứng bật dậy.

Làn nước băng giá không ngừng đập vào ngực cô, đem theo cái lạnh thấu xương. Trong bóng tối, cô sờ thấy bức tường, bèn dựa người vào đó.

Trong khu thủy lao, mực nước rất cao, chạm đến tận phần cổ họng, khiến cô càng hít thở khó khăn, mệt mỏi.

“Cô làm việc vô ích thôi”. Trong bóng tối chợt vang lên một giọng nói già nua, làm Ngũ Thập Lang giật nảy mình.

“Là người hay là quỷ?”. Ngũ Thập Lang ngó nghiêng, đôi mắt dần thích ứng với bóng đêm. Có một ông lão bị giữ trên bức tường của thủy lao bằng những vòng sắt to, chắc, đôi mắt sáng lấp lánh trong bóng tối. Ngũ Thập Lang vừa dứt lời, vị tiên bối này liền bật cười, trả lời: “Đương nhiên là người.”

“Haizz!”. Ngũ Thập Lang thở phào nhẹ nhõm, ngay lập tức tỏ ra hiếu kì. “Không ngờ Bảo Thiềm Cung lại nhốt nam nữ chung một gian phòng.”

Vị tiên bối bị giữ chặt vào bức tường đột nhiên nổi giận đùng đùng. “Đương nhiên là không phải. Bảo Thiềm Cung đâu có vô đạo đức như thế! Trước khi lão bỉ phu Lãnh Vân xuất hiện, Bảo Thiềm Cung chúng ta đối xử với phạm nhân vô cùng tử tế.”

Ông bắt đầu chìm trong hồi ức. “Mỗi ngày ba bữa cơm, lúc nào cũng có thịt, có rượu, quần áo, giày dép thay đổi thường xuyên. Điều quan trọng nhất là nam một bên riêng, nữ một bên riêng, chứ đâu có lẫn lộn, vớ vẩn như thế này.”

Ngũ Thập Lang nổi cáu, hỏi tiếp: “Vậy tại sao phải nhốt chung?”

“Bởi vì những phòng giam thừa ra, hẳn sẽ cải tạo thành phòng ở, dùng để phát triển giáo phái”. Lão tiên bối nói xong rồi im lặng, Ngũ Thập Lang càng chẳng biết nói gì.

Mở rộng, phát triển giáo phái là chuyện tốt, nhưng cũng phải lo lắng đến điều kiện ăn ở của phạm nhân chứ!

Im lặng một hồi lâu, Ngũ Thập Lang kiễng chân, ngược đầu hỏi: “Vị tiền bối là ai?”

Vị tiền bối không nói gì, một hồi lâu sau mới hỏi vặn lại: “VẬY còn cô?”

Ngũ Thập Lang lập tức ưỡn ngực, vô cùng tự hào tuyên bố: “Ta đây chính là minh chủ võ lâm đương nhiệm, Tiêu Ngũ Thập Lang, một bông hoa quật cường trong gian khó, nhân sĩ giang hồ ca tụng là gặp người giết người, gặp thần giết thần, gặp quỷ giết quỷ.”

Nghe cô nói vậy, vị tiền bối nọ đột nhiên mắt sáng rực lên, kích động nói: “Như thế cũng đồng nghĩa với việc thủ hạ dưới trướng của cô nhiều vô số kể, sức ảnh hưởng của cô cũng vô cùng rộng lớn?”

Ngũ Thập Lang nhớ lại vẻ mặt lãnh đạm và sự nhát gan của lũ nhân sĩ võ lâm kia, miễn cưỡng gật gật đầu rồi đáp: “Bổn minh chủ nhất hô vạn ứng.”

“Nếu đã như vậy, tại sao cô còn bị nhốt vào thủy lao?”

Ngũ Thập Lang im lặng, một lúc lâu sau mới nói tiếp: “Phút bất cẩn không phòng bị nên sa bẫy, nếu có thể trốn ra ngoài, nhất định ta sẽ san bằng Bảo Thiểm Cung này.”

Cô chẳng qua chỉ nói cho sướng miệng mà thôi, nếu có thể may mắn trốn thoát thì e rằng cô sẽ chẳng bao giờ quay lại đây nữa.

Có điều, vị tiên bối kia lại lập tức tin lời nói của cô, vô cùng kích động: “Như vậy thì tốt quá, cô có muốn ra ngoài không?”

Đồ thần kinh, đương nhiên là muốn rồi! Ngũ Thập Lang trợn trừng mắt trong bóng đêm. “Muốn thì sao chứ?”

“Ta có thể giúp cô ra ngoài”. Vị tiên bối bật cười, khiến đám râu bạc trắng quanh miệng cũng rung theo. “Ta có cách giúp cô thoát ra ngoài. Sau khi ra được, hãy giúp ta san bằng Bảo Thiểm Cung, bắt lấy lão thất phu Lãnh Vân kia...”

Ông càng nói lại càng phẫn nộ, chiếc xích trên tay không ngừng rung lên.

“Bình tĩnh, bình tĩnh!”. Ngũ Thập Lang giơ tay, than thở nói: “Nếu có cách thoát ra ngoài, chẳng phải ông đã thoát ra từ lâu rồi sao?”

Sắc mặt tiên bối nhanh chóng sầm lại. “Ta làm sao có thể ra ngoài được?”. Giọng nói của ông mang theo nỗi tuyệt vọng vô bờ bến.

“Ngài là ai?”. Ngũ Thập Lang lại hỏi.

Vị tiên bối kia im lặng một hồi rồi chậm rãi trả lời: “Ta là trại chủ của Hỏa Thiêm Trại, Hồng Kháp Kháp.”

Phụt! Ngũ Thập Lang suýt phụt chỗ nước bọt trong miệng ra ngoài. Hồng Kháp Kháp, đúng là một cái tên vô cùng mạnh mẽ.

“Hồng Ngân Sương là con gái của ta.”

Hả? Không ngờ ông ấy lại là cha của tam phu nhân!

“Lão bả phu Lãnh Vân hại đời con gái ta, giam cầm cháu ngoại ta, còn đánh cắp cả Hỏa Bảo Thiêm, thánh vật của trại chúng ta để tu luyện ma công. Ta không đánh bại được hắn nên bị hắn phế xương tì bà, phục thuốc Mê Nhân Túy, giam giữ trong thủy lao này bao lâu nay.”

Bởi vì thù hận mà khuôn mặt của tiên bối nhăn nhúm lại, toàn thân đang trong trạng thái căm hận cực điểm.

Thấy thế, Ngũ Thập Lang không khỏi thương xót, liền đưa lời an ủi: “Ngài cứ yên tâm, bốn minh chủ đã giẫm chết con ếch đỏ kia, ngài không có được thì hắn ta cũng chẳng thể có được.”

Khuôn mặt của Hồng Kháp Kháp vô cùng bi thương, im lặng một hồi lâu rồi ông ảo não thở than: “Như thế cũng hay, Hỏa Bảo Thiêm mất đi cũng bớt được nhiều chuyện không đáng có.”

“Ngài muốn ta giúp gì?”. Sức nhớ trước đó tiên bối nói có cách đưa cô ra ngoài, trong lòng Ngũ Thập Lang cảm thấy vô

cùng vui sướng. “Nếu ta có thể giúp ngài thì nhất định sẽ tận lực giúp, vì dù sao, Lãnh Vô Tình cũng là bạn bè của ta.”

Đôi mắt của Hồng Kháp Kháp bỗng sáng rực lên, hân hoan vạn phần. “Vô Tình vẫn còn sống ư?”

Ngũ Thập Lang gật gật đầu. “Đúng vậy, không những sống mà huynh ấy còn sống rất tốt nữa.”

Cảm thấy được an ủi phần nào, Hồng Kháp Kháp cất tiếng nói tiếp: “Ta không cần cô phải làm gì khác, chỉ cần diệt trừ được Lãnh Vân thì ta chẳng còn mong muốn nào nữa.”

“Chỉ đơn giản vậy thôi sao?”. Ngũ Thập Lang ngạc nhiên hỏi. “Không cần bất cứ điều gì khác?”

Hồng Kháp Kháp mỉm cười, đưa tay đặt trước ngực, chiếc xích trong tay nhanh chóng kêu lên. “Nơi này ngày xưa là một phân đà của Bảo Thiềm Cung chúng ta. Bởi vì ta nhớ thương con gái nên đã âm thầm xây dựng một phần bốn giáo tại đây, vốn định cứu nó khỏi Ngự Kiếm sơn trang, trên đường về sẽ dừng chân nghỉ ngơi tại đây, sau đó mới trở về Miêu Trại. Ai ngờ được...”

Ông nghiêng răng ken két, vô cùng phần uất.

Ngũ Thập Lang không giục ông kể tiếp, chỉ ngẩng đầu lên nhìn ông ra sức kìm nén nỗi hận trong lòng tiếp tục nói: “Tất cả

mọi thứ ở đây hầu hết đều do ta đích thân giám sát, kết cấu của thủy lao chẳng còn ai nắm rõ hơn ta hết.”

Ngũ Thập Lang im lặng.

“Trên bức tường này, ở chỗ cách mặt đất tầm năm thốn có một lỗ cách, chỉ cần cô đập vỡ lớp tường nơi đó là sẽ nhìn thấy cơ quan bên trong. Ấn vào cơ quan ấy là cô có thể thoát xuống sơn động ở dưới chân núi thuận theo dòng nước xiết.”

Ngũ Thập Lang bán tín bán nghi, nín thở lặn xuống nước, quả nhiên ở chỗ cách mặt đất tầm năm thốn có một khoảng tường hơi nhô ra ngoài, nếu không lại gần sờ nắn cho kỹ thì khó lòng mà nhìn thấy được.

Cô ngoi lên khỏi mặt nước, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Ta phải làm thế nào mới có thể đập vỡ được lớp tường ngoài? Lãnh Vân đã phế hết nội lực của ta rồi.”

Hồng Kháp Kháp như chợt bừng tỉnh. “Thảo nào ta thấy hơi thở của cô không giống như người có công lực thâm hậu. Nhưng không sao cả, cô hãy nắm tay lại, hơi nhô hai ngón giữa ra, đâm mạnh vào chính giữa chỗ tường nhô ra ngoài, bên trong rỗng nên cô sẽ không mất quá nhiều sức đâu.”

Ngũ Thập Lang lại hít một hơi thật sâu, trước khi lặn xuống nước, cô ngoác lên nhìn Hồng lão tiên bối, mỉm cười nói: “Nguyện vọng của ngài, sau khi thoát ra khỏi đây, ta sẽ tận lực thực hiện.”

Hồng Kháp Kháp cúi đầu xuống, mỉm cười đầy hân hoan.

Ngũ Thập Lang nín thở lặn xuống nước lần nữa, nắm chặt tay lại rồi đâm vào bức tường như lời Hồng lão tiên bói chỉ dạy. Cô không dùng quá nhiều sức, chỉ vừa đập nhẹ vào, chỗ tường hơi hơi nhô ra kia đã nứt ra nhưng vẫn không vỡ. Ngũ Thập Lang chẳng nhận được nữa, giơ chân đá mạnh vào đó, mảnh tường nhanh chóng vỡ ra, để lộ cơ quan được làm từ gỗ.

Quả nhiên là có cơ quan!

Ngũ Thập Lang không chút chậm trễ, đưa tay ấn mạnh vào đó.

Một xoáy nước lớn nhanh chóng hình thành, phía bên kia bức tường lộ ra một cái lỗ lớn, lực hút vô cùng mạnh, cuốn theo cả nước lẫn người xuống dưới.

Ngũ Thập Lang ôm chặt đầu, nhắm tịt mắt lại, chìm xuống nổi lên theo dòng nước, từng đợt từng đợt cuốn, không ngừng xô đập sau lưng cô, đã mấy lần khiến cô không giữ khí nổi, suýt chút nữa thì chết sặc.

Nhưng một ý nghĩ đã giúp cô cầm cự đến phút sau cùng, đó chính là còn chưa gặp được Lãnh Vô Song thì nhất định không được buông xuôi dễ dàng.

Khi tia sáng đầu tiên lóe lên, Ngũ Thập Lang đã sức cùng lực kiệt, trôi giạt theo dòng nước lớn, không thể cầm cự thêm nữa,

ánh mắt sầm tối lại, hôn mê bất tỉnh.

Trong mê man, Ngũ Thập Lang cảm thấy có ai đó bế mình lên, ôm vào lòng. Khuôn mặt cô áp chặt vào khuôn ngực của người ta, tiếng nhịp tim bình ổn truyền lại qua lớp y phục khiến mọi lo lắng, bất an trong lòng Ngũ Thập Lang phút chốc đều tan biến.

“Ngũ Thập Lang...”. Giọng nói trầm nhỏ, mang theo đôi chút lo lắng. “Ngũ Thập Lang, mau tỉnh lại đi!”

Đôi mi của Ngũ Thập Lang khẽ động đậy, sau đó lại lặng im.

“Ngũ Thập Lang, đừng có ngủ nữa!”

Tay cô được người ta nắm trong lòng bàn tay, không ngừng nắn bóp, dần dần ấm áp hẳn lên, cơ thể cũng theo đó mà ấm áp lại. Ngũ Thập Lang từ từ mở mắt.

Tuy trong sơn động có ánh sáng nhưng vẫn rất âm u, người kia lại quay lưng về phía ánh sáng nên Ngũ Thập Lang không thể nhận ra đó là ai.

“Huynh là ai?”

Cô đã tỉnh táo lại phần nào, từ từ nhòai ra khỏi vòng tay của người kia, đôi mắt dần dần thích ứng với ánh sáng, nhìn lại người đã ôm mình trong tay bấy lâu. Đến khi nhìn thấy rõ khuôn

mặt của người đó, Ngũ Thập Lang cứ ngỡ như mình vẫn còn đang nằm mơ.

“Vô Song?”. Cô thực sự chẳng dám tin vào đôi mắt mình nữa, đưa tay lại gần, khựng lại một chút rồi nhanh chóng sà đến, ôm chặt lấy chàng, hết như một chú gấu con không nơi nương tựa, chỉ biết bám ghì lấy cái cây cao lớn. Đôi mắt long lanh, cô nghẹn ngào hỏi: “Huynh là Vô Song đúng không?”

Người kia chỉ im lặng nhìn cô, bàn tay bất động giữa khoảng không.

Ngũ Thập Lang chẳng thể nào kìm nén được nữa, từng giọt, từng giọt nước mắt thi nhau lăn dài trên má, thốn thức không thôi.

“Là ta”. Trong bóng tối, Vô Song ôm chặt Ngũ Thập Lang vào lòng mình. Giọng nói của chàng đã mất đi sự lạnh lùng vốn có mà thay vào đó là sự ngưỡng ngùng và niềm hạnh phúc khôn nguôi.

“Ta đã quay về.”

Ta đã quay về...

Chỉ một câu nói đã khiến nỗi đau đớn và lo lắng vẫn giày vò Ngũ Thập Lang hằng đêm hoàn toàn mất kiểm soát. Nằm gọn trong vòng tay của Lãnh Vô Song, cô không nói gì mà chỉ òa khóc

nước nở, giống hệt như một đứa trẻ chịu nhiều uất ức, đột nhiên tìm thấy một chỗ dựa vững chắc nên chỉ biết khóc mà thôi.

Tiếng khóc của cô càng lúc càng lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại, vừa khóc vừa nấc cục, nghẹn ngào từng hồi.

Vô Song ôm chặt cô trong lòng, đôi mày nhíu chặt, không biết đối phó thế nào trong tình huống này.

“Đừng khóc nữa!”

Chàng không nghe rõ cô vừa nói gì vì giọng nói của Ngũ Thập Lang lúc này chẳng khác nào con mèo nhỏ, lí nhí lí nhí, khóc nhiều đến mức toàn thân run lên không ngừng, khóc hoài không kịp lấy hơi nên cứ ho sặc sụa, khiến chàng không khỏi xót xa.

“Ngũ Thập, mọi mau nghỉ đi, đừng có khóc nữa!”. Chàng cúi đầu xuống, nhẹ nhàng bảo. Ngoài những lời này ra thì chàng hoàn toàn không biết phải bắt đầu nói từ đâu.

Ngũ Thập Lang vẫn ra sức hít thở, đôi tay càng ôm chặt, chỉ sợ người đàn ông trước mặt lại biến mất một lần nữa như trước kia.

Haizz... Lẽnh Vô Song chán nản nhíu chặt đôi mày, cúi đầu xuống, dựa vào chút ánh sáng le lói trong sơn động nhìn Ngũ Thập Lang đang nằm gọn trong tay mình.

Đôi mắt to tròn của Ngũ Thập Lang ướt nhèm vì nước mắt, trông long lanh vô ngần. Nhìn thấy Lãnh Vô Song cúi đầu xuống nhìn, cô liền chớp chớp hàng mi dài, vô cùng ngây dại. Đôi môi nhỏ xinh của cô hơi mở ra vì đang nấc nghẹn, càng khiến cô trở nên quyến rũ mê hồn.

“Vô Song...”. Cô khẽ gọi, cặp môi bè ra, lại chuẩn bị khóc tiếp.

Nhìn thấy cái miệng của cô lại chuẩn bị một đợt khóc mới, không suy nghĩ gì nhiều, Lãnh Vô Song lập tức cúi đầu thấp xuống, đặt môi lên đôi môi đang không ngừng run run của cô.

Đôi môi của chàng mang theo khí thế mãnh liệt của nam nhi, bá đạo chiếm lĩnh làn môi mềm mại của Ngũ Thập Lang. Tim cô đập thình thịch, khuôn mặt đỏ bừng, thẹn thùng đặt tay lên lồng ngực của chàng, hơi vận sức lực, khẽ đẩy chàng ra, định mở miệng nói điều gì đó.

Lãnh Vô Song mặt mũi đỏ bừng, đang hôn đến hồi hứng khởi thì bị Ngũ Thập lang đẩy ra như vậy, tâm trí chàng hoàn toàn hỗn loạn, chẳng còn thời gian ngẫm nghĩ, theo đúng phản xạ tự nhiên lại đưa môi đặt về chỗ cũ. Lần này, không chỉ đơn giản là môi chạm môi như trước nữa, chàng ngậm lấy bờ môi mềm mại của cô rồi thuận theo chỗ hổng giữa hai hàm răng, không thầy tự biết đưa lưỡi vào linh hoạt như một chú cá con quần quýt lấy lưỡi cô.

Từ ngây ngô đến thuần thục chẳng qua chỉ trong một khoảnh khắc mà thôi. Chẳng biết bắt đầu từ lúc nào, Ngũ Thập

Lang đã vòng tay qua cổ của Lãnh Vô Song, thân người mềm mại nép vào ngực chàng.

Hơi thở của họ phả vào mặt nhau, ấm nóng, then thừng...

Hai người đang ôm lấy nhau, cơ thể kề sát, thân nhiệt càng lúc càng dâng cao...

Bàn tay của Lãnh Vô Song từ từ men lên vạt áo của Ngũ Thập Lang, ngón tay chậm rãi cởi khuy cài ra, tiếp đó đưa sâu vào trong... Vừa chạm phải làn da lạnh giá của cô, chàng lập tức tỉnh táo trở lại.

“Xin lỗi muội, Ngũ Thập”. Chàng nhanh chóng đẩy Ngũ Thập Lang ra, khuôn mặt đỏ như bị lửa nung.

Ngũ Thập Lang vẫn còn trong trạng thái đắm say, đầu óc u mê nói: “Tại sao huynh lại phải xin lỗi muội?”

Nghe thấy vậy, Lãnh Vô Song nhanh chóng nhớ đến đôi môi mềm mại của cô, bất giác trong lòng lại trào dâng cảm xúc, chàng liên tục nuốt nước miếng như thể đang vô cùng khát.

“Muội mau thay đồ ướt ra!”. Chàng cố gắng trấn tĩnh lại. “Tối nay, bọn chúng chắc chắn sẽ đi khắp nơi truy tìm tung tích của muội. Sơn động này là nơi an toàn, kín đáo nhất, cho nên, hai chúng ta nhất định phải ở lại đây một đêm, ngày mai đi tụ hội cùng với những người khác.”

Vẫn còn những người khác sao? Ngũ Thập Lang tò mò hỏi: “Chúng ta sẽ đi tụ hội với những ai?”

“Muội không quen biết”. Lãnh Vô Song đã khôi phục được vẻ mặt lạnh lùng như mọi khi.

Ngũ Thập Lang chu miệng ra, kéo lấy ống tay áo chàng, nói: “Muội cởi quần áo ướt ra, chẳng lẽ lại không mặc gì ư?”. Sau chiếc hôn nồng thắm, cháy bỏng cùng Lãnh Vô Song, trong lòng cô càng chắc chắn rằng chàng chính là một nửa còn lại của đời mình, vậy nên, lời nói không có chút tránh né nào cả.

Khuôn mặt lập tức đỏ bừng lên, Lãnh Vô Song cởi chiếc áo ngoài ra, vút về phía cô rồi nói: “Mặc tạm vào đi, chốc nữa, ta sẽ hong khô quần áo ướt cho muội.”

Ngũ Thập Lang đón lấy tấm áo rồi ôm vào lòng, áp khuôn mặt mình lên, mỉm cười ngốc nghếch.

“Vô Song, huynh vẫn còn sống, thật tốt biết bao.”

Nghे thấy cô nói vậy, Lãnh Vô Song không khỏi cảm thấy đau lòng, trái tim bỗng nóng rực lên. Chàng liền tháo thanh kiếm Thư Thanh đang đeo sau lưng xuống, đưa cho cô rồi lãnh đạm nói: “Giữ đi, để phòng thân.”

Bao kiếm vẫn còn giữ nguyên hơi ấm của chàng, Ngũ Thập Lang hạnh phúc, vui sướng đón nhận lấy thanh kiếm, then thùng mỉm cười rồi nói: “Vô Song, huynh nghĩ thông rồi sao?”

“Hử?”. Lãnh Vô Song nhếch mày.

“Huynh đã quyết định rồi?”. Ngũ Thập Lang hân hoan vô cùng, ôm thanh kiếm mà lòng hạnh phúc tràn trề.

“Cái gì?”. Lãnh Vô Song bắt đầu mất hết nhẫn nại, giọng nói kèm theo chút hàn khí.

“Thì đến làm rể nhà họ Tiêu của muội ý!”. Ngũ Thập Lang nhanh chóng xông tới, ôm chặt lấy cánh tay chàng, giống như một chú mèo con, dụi dụi khuôn mặt vào áo chàng rồi ngước mắt lên, tình tứ bảo: “Muội sẽ đối với huynh rất tốt, yêu như yêu con mắt của mình, Vô Song...”

Khóe miệng không ngừng co giật, Lãnh Vô Song đẩy Ngũ Thập Lang ra rồi quát: “Muội thật lắm lời!”

Trong bóng tối, môi chàng từ từ cong lên, quay lưng lại, lãnh đạm nói: “Mau thay đồ đi!”

Im lặng một vài giây, chàng lại bổ sung thêm một câu: “Đừng để cảm lạnh đấy!”

Miệng của Ngũ Thập Lang ngoác lên tận mang tai, trong lòng cô thầm mắng: “Đúng là con người trong ngoài mâu thuẫn. Dịu dàng đôi chút không được hay sao? Đúng là không đáng yêu chút nào!”

Đêm dần khuya, Lãnh Vô Song nhóm một đống củi, ngọn lửa mang theo hơi nóng, khiến cơ thể của Ngũ Thập Lang cũng từ từ ấm lên.

“Vô Song, muội có thể dựa vào huynh được không?”. Ngũ Thập Lang rút cổ lè lưỡi, khuôn mặt đỏ bừng lên vì sức nóng của đống lửa. “Muội vẫn thấy lạnh.”

Lãnh Vô Song ngây người một lúc, biết rõ là cô đang nói dối nhưng chàng vẫn gật đầu, ánh mắt chứa đựng không chỉ hình ảnh ngọn lửa bập bùng mà cả chút ấm áp, dịu dàng hiếm thấy.

Ngũ Thập Lang lập tức cuộn chặt tấm áo rồi nhanh chóng sát lại gần, ôm chặt lấy cánh tay của Lãnh Vô Song rồi vui mừng nói: “Quả nhiên như thế này là ấm áp nhất.”

Lãnh Vô Song từ từ khép mắt lại, lắng nghe lòng hân hoan. Đôi môi chàng dần dần nhếch lên, nở ra một nụ cười, sau đó lãnh đạm nói: “Quần áo của muội sắp khô rồi.”

Ngũ Thập Lang uất ức bấu môi, lại càng ôm chặt cánh tay chàng hơn. “Mặc quần áo cũng chẳng thể độ được với hơi ấm từ người huynh tỏa ra.”

Khuôn mặt Lãnh Vô Song lại đỏ bừng lên.

Chàng cố gắng trấn tĩnh, ho húng hắng vài tiếng rồi quay đầu sang chỗ khác. Dưới ánh lửa bập bùng, đôi tai chàng đỏ rực

lên, nhìn vô cùng đáng yêu, ánh lửa chiếu lên lại càng khiến đôi tai thêm sắc son.

Ngũ Thập Lang không nhịn được, liền xông tới, cắn nhẹ vào tai chàng một miếng.

Lãnh Vô Song giật mình, đứng bật dậy, thẹn quá hóa giận, đưa tay gạt Ngũ Thập Lang sang một bên rồi mắng: “Tại sao muội lại cắn ta?”

Ngũ Thập Lang ngậm ngậm ngón tay của mình, ảo não nói: “Mấy người mẹ ở phủ nhà muội đều cắn cha muội như vậy đó, không được sao?”

Lãnh Vô Song im bật, khoanh tay trước ngực, không biết phải trả lời thế nào.

Đúng là tú tài gặp phải nhà binh, có lý mà chẳng nói rõ nổi.

Nhìn thấy dáng vẻ lực bất tòng tâm của chàng, Ngũ Thập Lang đang định xông tới, ôm chặt lần nữa thì khuôn mặt Lãnh Vô Song đột nhiên đánh lại, chàng đưa tay ra, thầm thì: “Có người đang tới.”

Chàng lập tức dập tắt đống lửa rồi đá tàn tích vào đám cây cỏ bên cạnh, bế lấy Ngũ Thập Lang cùng số quần áo đã hong khô của cô rồi vận khí bay đến khe ngăn cách trong sơn động.

Ngũ Thập Lang được chàng ôm chặt trong lòng, thân người tựa trái tựa phải, cố gắng tìm một vị trí thoải mái nhất rồi mới chịu im lặng. Cô ngẩng đầu lên nhìn đôi mắt sáng như sao trời của Lãnh Vô Song đang hướng về phía xa.

“Võ công của huynh đã hồi phục rồi?”. Ngũ Thập Lang bấm sinh tư duy chậm chạp, bây giờ mới chợt bừng tỉnh, không khỏi vui mừng khôn xiết.

“Ừm”. Lãnh Vô Song khép chặt vòng tay lại, cúi xuống nhìn cô, lên tiếng cảnh cáo: “Muội không được phép nói thêm gì nữa đây!”

Ngũ Thập Lang lập tức đưa tay lên bịt chặt miệng lại, đôi mắt mở to thao láo vẫn lia đi khắp nơi. Thời gian trôi qua, chân tay gần như tê dại, cô liền co hai chân lên, vòng qua hông rồi kẹp chặt lấy người chàng, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều.

Lãnh Vô Song phát cáu, cúi đầu xuống nhìn, ánh mắt toát ra luồng hàn khí chết người, chàng đang định mở miệng mắng nhiếc thì...

“Cung chủ nói rằng ả ta trốn ra từ thủy lao nên chắc chắn đang trốn trong một sơn động nào đó. Bởi vậy, chúng phải tìm kiếm thật kỹ tất cả các sơn động quanh đây.”

Là người của Bảo Thiềm Cung thuận theo con đường trong thủy lao tìm tới đây!

Ngũ Thập Lang hốt hoảng, người run lấy bầy. Lãnh Vô Song vỗ nhẹ lên lưng cô để trấn an, trong lòng thầm than dài một tiếng, càng ôm chặt cô hơn.

“Tất cả mọi người đều tản đi tìm rồi, hay là chúng ta ở lại đây, đánh một giấc cho sướng?”

“Không tồi đâu, ý kiến của Tập huynh quả thật là tuyệt hảo!”

Nói xong, họ bèn đi vào sơn động, nhanh chóng tìm mấy cành củi khô, nhóm lửa rồi ngồi lại nghỉ ngơi.

Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song bốn mắt nhìn nhau, trong lòng cả hai đều thầm kêu khổ.

Nếu bây giờ xông ra ngoài thì thế nào cũng kinh động toàn bộ lũ người đang tìm kiếm ở các sơn động khác.

Nhưng nếu cứ tiếp tục trốn trong cái vách này thì hai người đều không thể duỗi chân tay thoải mái. Lẽ nào cứ đứng ôm nhau như vậy cả đêm hay sao?

May mà cái vách ngăn này cách chỗ đám người kia khá xa, gió lại không ngừng tràn vào sơn động, tạo nên những tiếng xào xạc, vậy nên, nếu họ nói chuyện thì thầm với nhau cũng không dễ bị phát giác.

“Vô Song, tay chân của muội đều tê dại rồi”. Ngũ Thập Lang dùng ánh mắt ra hiệu, dáng vẻ vô cùng đáng thương, khiến chàng không khỏi xót xa.

Lãnh Vô Song thở dài một tiếng, ôm Ngũ Thập Lang vào lòng, khuôn mặt cô áp sát lồng ngực của chàng, nghe rõ nhịp đập của trái tim của chàng nên mặt cô đỏ lựng từng trăn.

“Theo ta thì con nha đầu đó đã tìm được người giúp sức nên đã thoát ra khỏi đây, xuống núi từ lâu rồi. Huynh nhìn xem, từ lúc đó đến bây giờ đã bao lâu rồi, nếu là huynh, liệu huynh có ngốc nghếch đến mức ở lại đây chờ bị bắt không?”

Ngồi bên đống lửa, mấy người trong giáo tử ra vô cùng tức tối. “Ta thấy lão cung chủ cũng chỉ vì sợ thiếu cung chủ quay trở về nên mới phải làm vậy với nó thôi. Ta nghe nói quan hệ giữa con nha đầu vừa trốn thoát đó với thiếu cung chủ không đơn giản đâu. Hai người đó suốt cả quãng đường cùng ăn cùng ở, vô cùng thân mật, ngọt ngào.”

Trong bóng đêm, Lãnh Vô Song đôi môi mím chặt lại, cúi đầu xuống nhìn Ngũ Thập Lang bằng đôi mắt đầy hàn khí. Ngũ Thập Lang bị chàng nhìn chăm chăm, tưởng như mùa đông vừa ập tới, vội vã đưa tay lên cao, thể với trời xanh: “Muội và Vô Tình hoàn toàn không có chuyện gì mờ ám.”

Cô dùng khẩu hình nói đi nói lại câu này đến mấy lần, hàn khí trong đôi mắt của Lãnh Vô Song mới từ từ giảm đi phần nào.

Đêm càng khuya hơn, mấy người ngồi quanh đống lửa dần dần nhỏ tiếng đi, ai nấy tự tìm cho mình một vị trí tốt nhất rồi nằm xuống nghỉ ngơi.

Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song vẫn tựa lưng vào vách núi, thời gian lâu dần, đôi mắt Ngũ Thập Lang cũng theo đó mà trĩu nặng xuống. Kể từ lúc bị Lãnh Vô Song bắt đi, cô chưa được ngủ một giấc ngon lành, cộng thêm việc trước đó, phải ở trong thủy lao, vừa sợ hãi vừa kinh hoàng nên thể lực cô đã tiêu hao đi rất nhiều.

“Muội mệt quá, cứ đứng thế này rất khó chịu”. Ngũ Thập thì thào, đưa tay dụi dụi mắt.

Lãnh Vô Song im lặng một hồi lâu, suy đi nghĩ lại rồi trải số quần áo trong tay xuống mặt đất. Chàng trải vô cùng kĩ càng, để tấm áo dày dặn nhất vào góc trái, bên cạnh vách tường.

Trải xong quần áo, chàng quay sang nhìn Ngũ Thập Lang đang tựa cả thân người vào vách đá do không gian quá chật hẹp, cau mày mím môi, ngậy người giãy lết rồi lập tức đưa tay về phía Ngũ Thập Lang, ôm chặt cô vào lòng, áp lưng cô vào lồng ngực của mình rồi từ từ nằm xuống. Chàng đặt Ngũ Thập Lang vào chỗ trải chiếc áo dày dặn nhất.

Được chàng ôm chặt trong lòng, Ngũ Thập Lang tim đập như trống, cả thân người đều cứng đờ lại, ngay cả cơ bụng cũng co cứng.

Cứ như vậy, họ không ngừng trao nhau hơi ấm.

Hơi thở của hai người càng lúc càng nặng nề. Hơi thở ấm nóng của Lãnh Vô Song mơn man trên mái tóc của Ngũ Thập Lang, mang theo sức mê hoặc lớn, khiến cho khí huyết toàn thân cô đều chảy ngược lên trên não.

Cô xoay chuyển thân người, nhúc nhích liên hồi, cố gắng tìm kiếm một vị trí thoải mái, dễ chịu nhất.

Cô cứ quấy đi quấy lại như thế khiến Lãnh Vô Song ở phía sau khí huyết bùng bùng nhưng cũng đành lực bất tòng tâm, chỉ có thể ôm cô chặt hơn nữa rồi thì thầm bên tai cô: “Còn cựa quậy nữa là ta sẽ vứt muội xuống dưới đấy!”

Bị chàng ôm chặt quá đến nỗi hít thở cũng khó khăn, Ngũ Thập Lang bất giác tức giận đùng đùng.

Cô liền quay người lại, chẳng thèm nghĩ nhiều, cắn lên bờ vai chàng một phát.

Lãnh Vô Song ngây người trong giây lát, giận quá bật cười, trong bóng đêm chẳng khác nào một đóa sen trắng bung cánh tỏa hương, lãnh đạm lên tiếng: “Muội đang thách thức ta?”. Chàng mím môi mỉm cười gian tà, đôi mắt nheo lại, giống như một cái giếng tối tăm, sâu hoắm không nhìn thấy đáy, thu hút hết mọi thần trí của Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang mặt đỏ tía tai nhả răng ra, ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay của chàng, tỏ vẻ liễu yếu đào tơ vô hại, hiền

lành, khiến Lãnh Vô Song bật cười, cúi đầu xuống, học theo Ngũ Thập Lang khi này, cắn lại một miếng.

Đây là chiếc hôn mang theo cả chút trừng phạt, hàm răng chàng khế nghiến vào cặp môi của cô, khiến Ngũ Thập Lang cảm thấy vừa đau nhói lại vừa mê.

“Ừm...”. Ngũ Thập Lang đưa tay đẩy nhẹ Lãnh Vô Song ra, nụ hôn mãnh liệt đã khiến đôi môi cô sưng vều lên nhưng chàng vẫn quyết không buông tha, tiếp tục chiếm lĩnh, du ngoạn trên đó.

“Thuộc hạ của tên đại ma đầu kia quả nhiên là lũ tàn binh bại tướng, tìm người đến mức độ ngủ say tít thò lò.”

Giọng nói lãnh đạm quen thuộc mang theo hàm ý mỉa mai cất lên.

“Thiếu cung chủ, là thiếu cung chủ!”. Mấy người đang nằm ngủ kinh hãi nhảy bật dậy, tay cầm chặt binh khí.

“Đúng là lũ ngu xuẩn, lẽ nào các người muốn quyết đấu với bốn cung chủ?”

Mấy tên thuộc hạ hoảng hốt quỳ sụp xuống đất, ngoan ngoãn quy thuận: “Chúng thuộc hạ nguyện đi theo thiếu cung chủ đến chết!”

Lãnh Vô Tình nhoẻn miệng cười, bắn ra mấy viên thuốc màu đỏ rồi nói: “Ta cũng tin những lời bọn người nói, có điều, quy định xưa nay của Bảo Thiềm Cung, ta vẫn phải tuân theo.”

Đám thuốc hạ quỳ trên mặt đất khuôn mặt tối sầm, run run nhận lấy viên thuốc, nhắm mắt nuốt vào rồi cúi đầu, không nói thêm gì.

“Vô Tình, từ đây có thể đi vào phía trong Bảo Thiềm Cung sao?”. Người lên tiếng là Lạc Cẩm Phong, trong lời nói hiện rõ nỗi lo lắng bất an, hoàn toàn mất đi sự bình tĩnh thường ngày.

“Nào, các người mau mau dẫn đường, để cho Lạc thiếu gia thấy được mật đạo của Bảo Thiềm Cung chúng ta kì diệu đến độ nào!”. Lãnh Vô Tình vừa nói vừa đắc ý cười. “Huynh đâu nhất thiết phải vội vã như vậy, ta thấy người nào gặp phải Ngũ Thập Lang mới cần thấp thỏm, lo lắng.”

Đôi môi dần rời khỏi bờ môi của Ngũ Thập Lang, Lãnh Vô Song cau chặt mày lại, quay đầu về phía đám người lao xao.

Hoàn toàn quên mất hoàn cảnh hiện tại của mình, Ngũ Thập Lang nhanh chóng vươn người, thò đầu ra, vẫy tay gọi lớn: “Lạc thiếu gia, Vô Tình, ta ở đây này!”

Vượt quá tầm kiểm soát của Lãnh Vô Song, cô bỗng bị mất thăng bằng, nhanh chóng rơi xuống dưới.

“Đồ ngốc!”. Lãnh Vô Song thở dài, lập tức xoay người bay xuống, đón lấy thân người cô trước khi cô chạm đất. Gió thổi trong động khiến mái tóc chàng bay bay, chẳng khác nào tơ lụa, nhìn chàng càng thêm siêu phàm thoát tục, tuần tú vô song.

“Lãnh Vô Song?”

Ánh mắt đặt ngay vào đôi môi đang sưng vều lên của Ngũ Thập Lang, sắc mặt của Lạc đại thiếu gia nhanh chóng sẫm đen lại.

Càng nhìn, chàng lại càng hoảng loạn. Mái tóc cô rối bời, trên người chỉ mặc chiếc áo khoác ngoài màu đen, vẻ mặt mãn nguyện, hạnh phúc vô ngần, thu mình khấp trong vòng tay của Lãnh Vô Song.

Ánh mắt Lãnh Vô Tình khẽ lướt qua khuôn mặt sầu thảm, đặng cay vụn phần của Lạc đại thiếu gia rồi quay sang nhìn Lãnh Vô Song, cười lớn. “Thân thủ của huynh cũng nhanh quá nhỉ? Nhưng ta lại rất thích tính cách này của huynh.”

Lãnh Vô Song mặt không biểu cảm, cúi xuống nói với Ngũ Thập Lang đang ngây ngất trong vòng tay mình: “Muội mau ra vách đá đằng kia thay quần áo đi!”

Ngũ Thập Lang cười tươi rói, nhảy xuống khỏi vòng tay chàng, chạy lên vách đá, vơ lấy quần áo của mình rồi nói: “Huynh nhớ đừng trông cho muội, thân người muội đang tê dại, e rằng phải mất một lúc lâu mới thay xong được.”

Lãnh Vô Song liền gật đầu, đứng im như tượng, không rời khỏi vách đá một bước.

Sắc mặt lại sậm đen thêm vài phần, Lạc Cẩm Phong phần nộ quát lớn: “Nam chưa lấy vợ, nữ chưa gả chồng, sao lại cư xử, hành động như vậy? Thật là không còn biết luân thường đạo lý gì nữa!”. Trong lòng chàng lúc này tưởng như đang có bão táp hoành hành. Những lời nói ngọt ngào, thân mật của Ngũ Thập Lang chẳng khác nào lưỡi dao, cửa từng nhát, từng nhát lên trái tim chàng, khiến nó không ngừng rỉ máu.

Lần đầu tiên trong cuộc đời, Lạc Cẩm Phong thấy mình đau đớn, tuyệt vọng đến mức này.

Lãnh Vô Song liếc nhìn Lạc thiếu gia, mặt lạnh tựa băng, lãnh đạm nói: “Vậy thì liên quan gì đến huynh.”

Chỉ một câu đã chặn đứng mọi lời định nói tiếp theo của Lạc thiếu gia.

“Bây giờ không phải là lúc để hai người ghen tuông”. Lãnh Vô Tình lạnh lùng nói xen vào, nhếch miệng mỉm cười. “Việc đầu tiên phải giải quyết bây giờ chính là làm thế nào để bắt được lão ma đầu Lãnh Vân.”

Chàng biết rất rõ Ngũ Thập Lang có ý nghĩa như thế nào đối với hai người đàn ông trước mặt nên cố tình chọn một lí do có khả năng thu hút sự chú ý của bọn họ nhất.

Quả nhiên, Lãnh Vô Song liền đưa mắt sang. “Tại sao?”

“Vì sao thì cần phải bàn luận kĩ càng”. Lãnh Vô Tình mỉm cười rồi nhìn Lạc Cẩm Phong: “Lạc thiếu gia, chuyện này không liên quan gì đến huynh, huynh có thể đi trước.”

Lạc Cẩm Phong cau mày, phản nộ nói: “Sao lại không liên quan? Hẳn ta khiến bốn thiếu gia rất khó chịu, cho nên, bốn thiếu gia nhất định sẽ tham dự đến cùng!”. Vừa nói, chàng vừa nhìn Lãnh Vô Song chằm chằm, mặt đầy nộ khí.

Khuôn mặt Lãnh Vô Song vẫn không chút xúc cảm, lãnh đạm bảo Lãnh Vô Tình: “Đừng vạch áo cho người xem lưng!”

Lãnh Vô Tình mím môi, đôi tay đang chấp sau lưng cũng nắm chặt lại, trong lòng chợt thấy ấm áp lạ thường. Tuy đó chỉ là một câu nói ngắn ngủi: “Đừng vạch áo cho người xem lưng!” nhưng lại khiến chàng lần đầu tiên cảm thấy mình mang cùng một dòng máu với người đại ca ra đời trước mình có vài tháng đang đứng trước mặt.

Lạc Cẩm Phong lạnh lùng “hừm” một tiếng, nhấc áo ngồi xuống mặt đất, cười nhạt rồi nói: “Huynh đừng quên rằng Bảo Thiểm Cung còn giam giữ rất nhiều trưởng môn các bang phái lớn nhỏ, chuyện này can hệ đến tương lai của toàn thể võ lâm. Chẳng phải người xưa có câu: “Ta không vào địa ngục thì ai vào?” hay sao?”

Nói xong, chàng lại nhìn chằm chằm vào Lãnh Vô Song.

Lãnh Vô Song khẽ liếc Lạc Cẩm Phong rồi nhếch khóe môi, bình thản nói: “Tùy huynh!”

Không ai bảo ai, cả ba người cùng ngồi trên mặt đất, để Ngũ Thập Lang thay xong quần áo rồi ngủ ngon lành ở phía xa xa, bên kia đống lửa.

Không lâu sau, Ngũ Thập Lang lại vừa ngủ vừa gãi đầu, cười lớn, tung cước đạp chân như mọi khi.

Ba người không hện mà cùng quay sang nhìn Ngũ Thập Lang đang ngủ say sưa rồi cùng thở dài thườn thượt.

“Có lẽ bao nhiêu năm nữa, Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu vẫn cứ đáng yêu như vậy thôi. Ngay cả lúc nói mớ cũng mạnh mẽ hơn người khác bội phần”. Lãnh Vô Tình cười cười rồi lắc đầu.

Lãnh Vô Song im lặng một hồi rồi nói: “Tại sao đệ lại biết lúc ngủ, cô ấy thường nói mớ?”. Ngủ khì của chàng bình thản, mang theo một luồng hàn khí, lia về phía Lãnh Vô Tình.

Lãnh Vô Tình chẳng biết giải thích thế nào, giờ mới nhận ra mình đã khơi sai chủ đề, bèn bật cười ngượng nghịu.

“Lúc ngủ say, cô ấy không chỉ nói mớ mà còn cắn người, ngáy lớn, đạp chẵn...”. Lạc Cẩm Phong mỉm cười, dịu dàng nhìn Ngũ Thập Lang đang nằm ở phía xa, nhẹ nhàng nói. “Lúc ngủ, cô ấy có không ít thói quen xấu, thế nhưng, bốn thiếu gia vẫn rất thích ở cùng cô ấy.”

Lời chàng vừa dứt thì sắc mặt của Lãnh Vô Song liền sa sầm xuống, lạnh giá như băng.

Lạc Cẩm Phong nhếch miệng cười, đưa tay rút một thanh củi, giọng nói đầy thách thức: “Ta quyết không từ bỏ cô ấy”. Chàng ngừng lại rồi quay sang nhìn Lãnh Vô Song đang nộ khí xung thiên, nổi giận đùng đùng, đặc ý bổ sung thêm: “Những thứ mà bốn thiếu gia thích thì nhất định phải đoạt được, trước đây chưa bao giờ thất bại, sau này lại càng không.”

Ánh mắt lại phát ra hàn khí, Lãnh Vô Song lập tức rút kiếm ra rồi hét: “Rút kiếm!”

Lạc Cẩm Phong cao ngạo ngẩng đầu nhìn Lãnh Vô Song rồi từ từ đứng dậy, rút thanh kiếm mềm đeo quanh thắt lưng ra. Thanh kiếm vẫn còn mang hơi ấm trên cơ thể chàng, bởi vì chủ nhân quá đỗi kích động nên thân kiếm cũng rung lên không ngừng. “Bốn thiếu gia vui lòng tiếp chiêu.”

Hai người nhìn nhau với ánh mắt sấm giật đùng đùng...

“Ồn quá, tất cả im lặng cho ta!”. Ngũ Thập Lang đang nằm phía xa bỗng ngồi bật dậy như cương thi, tiếng hét mang theo nỗi bức bối vì bị làm phiền. “Ra chỗ khác mà chết đi!”

Thời gian dường như ngưng đọng lại, hai người đàn ông đang phùng phùng ý chí chiến đấu đột nhiên vô cùng tâm đầu ý hợp, lập tức thu kiếm rồi ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lãnh Vô Tình cười lớn rồi hỏi: “Không tỉ thí nữa sao?”

Lãnh Vô Song lạnh lùng trả lời: “Đợi Ngũ Thập Lang ngủ dậy rồi tính tiếp.”

Lạc Cẩm Phong lãnh đạm giải thích: “Nếu không phải Tiểu Ngũ Thập kêu ca thì bốn thiếu gia quyết làm cho huynh phen này thảm bại, trở thành công tử Vô Dụng đệ nhất thiên hạ luôn.”

Lãnh Vô Song đưa mắt nhìn chàng bằng ánh mắt khinh thường, không thèm đáp trả, bình thản nói với Lãnh Vô Tình: “Ta muốn biết tất cả chân tướng sự việc.”

Lãnh Vô Tình lập tức thu lại nụ cười, sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm nghị. “Ta cũng đang muốn kể cho huynh nghe mọi chuyện...”

Chàng bắt đầu kể về chuyện Lãnh trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang giả chết mấy năm trước cho tới khi Lãnh lão cung chủ luyện công bị tẩu hỏa nhập ma, cần có máu tươi của thân thích ruột thịt để liệu thương. Toàn bộ câu chuyện chiếm trọn hai canh giờ liền.

Khi trời tờ mờ sáng, Lãnh Vô Song vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng: “Ta cần đi gặp một người để báo tin rằng ta vẫn bình an vô sự.”

“VẬY còn chuyện Bảo Thiềm Cung?”. Lãnh Vô Tình liền hỏi.

“Ta sẽ quay trở về sau một tuần hương.”

“Người ấy tuy rất phiền phức nhưng nói cho cùng, đó cũng là ân nhân cứu mạng của ta, không thể không gặp được.” Nghĩ tới đây, Lãnh Vô Song bất giác thở dài một tiếng.

“VẬY huynh hãy mau quay lại!”

Ánh mắt của Lãnh Vô Song nhìn lướt qua Ngũ Thập Lang đang nằm thu lu thành một đống ở phía đằng xa. “Đệ giúp ta trông nom cô ấy!”. Vừa nói, chàng vừa nhìn Lạc Cẩm Phong bằng ánh mắt cảnh giác. “Ta sẽ quay về nhanh thôi.”

Lãnh Vô Tình gật gật đầu, cảm thấy buồn cười trước hai đôi mắt không ngừng phóng tia điện, đấu đá giữa Lãnh Vô Song và Lạc Cẩm Phong.

Chương 18: Phá thế giành thắng lợi

Lúc Ngũ Thập Lang tỉnh dậy, ba người kia đã bàn bạc xong kế hoạch tấn công.

“Điều mà ta cảm thấy lo ngại nhất chính là con Hỏa Bảo Thiềm trong tay ông ta. Ta đã tận mắt chứng kiến uy lực của nó, trên thân nó có kịch độc, chỉ một giọt là có thể khiến người ta chết ngay.” Lãnh Vô Tình cau chặt đôi mày, vẻ mặt vô cùng ảo não. “Bao năm nay, ông ta luôn mang con vật đó theo người, muốn giết nó cũng không phải chuyện dễ dàng.”

“Huynh vừa nói đến con ếch màu đỏ à?”. Ngũ Thập Lang ngồi dậy, tay gãi gãi đầu, khuôn mặt ngủ no của cô thoáng đỏ ửng lên. “Yên tâm, ta đã thay các huynh giải quyết nó rồi.”

Rồi cô đặc ý kể lại chiến công anh dũng thần sầu, vút và giẫm chết con ếch đỏ kia.

Ba người đàn ông ngồi đối diện há hốc miệng vì kinh ngạc, một lúc lâu sau vẫn không thể thốt nên lời.

Lãnh Vô Tình bỗng bật cười lớn tiếng rồi nói: “Ngũ Thập Lang, cô đúng là khắc tinh của các nhân sĩ giang hồ. Nếu đã như vậy thì mọi chuyện đã trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.”

Từ trước đến giờ, thứ khiến chàng lo ngại nhất chính là con Hỏa Bảo Thiềm. Sở dĩ không thể tiếp cận Lãnh Vô Tình đa phần vì ông ta có lá bùa hộ mệnh là con Hỏa Bảo Thiềm.

“Mất đi Hỏa Bảo Thiềm, ma công của lão chỉ có thể phát ra ba phần mà thôi, cộng thêm thời gian trước đó, lão còn bị tẩu hỏa nhập ma, nên việc tiêu diệt lão ta chỉ là chuyện trong lòng bàn tay mà thôi”. Lãnh Vô Tình lạnh lùng mỉm cười, bất giác nhớ lại những đau khổ mà mình phải chịu đựng trước kia, khuôn mặt trở nên nhăn nhúm đáng sợ.

“Liệu có thể...”. Lãnh Vô Song nghiêng rằng, do dự đôi lát rồi nói tiếp. “... tha chết cho ông ta?”

Chàng và phụ thân cũng chẳng có tình cảm thân thiết đặc biệt gì cả, thêm vào đó thường ngày tính tình chàng lãnh đạm, lạnh lùng. Nhưng cứ nhớ đến hình ảnh mẫu thân nước mắt lã chã vì nhớ thương phụ thân là chàng lại mềm lòng, chẳng thể nhẫn tâm giết chết ông ấy được.

Lãnh Vô Tình im lặng một hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu lên cười lạnh lùng: “Được, ta hứa với huynh, nếu có thể giam cầm lão ta suốt đời thì ta cũng chẳng cần lấy đi tính mạng của lão.”

“Bánh điểm tâm giải độc của Đoạn Thủy Tiên chắc cũng đang trên đường tới đây rồi.”

“Bánh điểm tâm giải độc?”. Ngũ Thập Lang kinh ngạc hỏi.

Lạc Cẩm Phong khuôn mặt đầy sắc khinh bỉ, mỉm cười nói: “Đúng vậy, khi trưởng môn các phái trong võ lâm bị ám toán. Lãnh thiếu cung chủ đã ghi công thức thuốc giải ra giấy, Đoạn Thủy Tiên tự xưng là anh dũng, nhiệt tình gánh vác trách nhiệm mang thuốc giải đến, thực ra là nhân đó mà kiếm một món hời cho gia đình. Cho nên, Đoạn thiếu gia chẳng còn tâm trí nào để cứu cô nữa, hơn ha hơn hở quay về khách điểm ở dưới chân núi.

Thực ra, chàng chỉ nghĩ đến tính tham tài lộc của Đoạn Thủy Tiên mà quên mất một điểm, trong lúc phá trận đồ để nhập cung, y phục của Đoạn Thủy Tiên đã bị dính bùn đất. Đoạn thiếu gia phải gấp gáp quay trở về khách điểm, hơn nữa còn vì trong số những nhân sĩ võ lâm bị bắt giữ có cả người viết bài cho **Giang Hồ Chí**.

“À...”. Ngũ Thập Lang hiểu ra vấn đề, gật gà gật gù rồi nói. “Đúng như cha ta vẫn thường nói, nếu muốn tìm một người xứng đáng để tiếp quản sự nghiệp thì Đoạn thiếu gia chính là sự lựa chọn hàng đầu. Bốn mươi chín ca ca của ta quả thật chẳng thể bì nổi với huynh ấy.”

Lãnh Vô Song lạnh lùng nhìn sang, đột nhiên nhớ ra trước đó, Lãnh Vô Tình không hề nhắc đến việc hai nhà Đoạn – Tiêu đã định sẵn hôn sự, ánh mắt càng thêm giá lạnh.

Chàng lạnh lùng chuyển chủ đề: “Lúc nào thì xuất phát?”

Lãnh Vô Tình nhanh chóng hiểu sự tình, mỉm cười tươi rói nhìn sang Ngũ Thập Lang khuôn mặt tràn đầy sự ngưỡng mộ với Đoạn thiếu gia. “Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, chi bằng cô ở lại đây đi...”

“Ta phản đối!”. Ngũ Thập Lang chẳng thềm nghĩ nhiều, đưa mắt qua nhìn Lãnh Vô Song đang cau chặt đôi mày, nghiêm túc bổ sung thêm một câu: “Ta đường đường là minh chủ võ lâm, theo lý mà nói thì ta phải đi trước tất cả mọi người.”

Lạc thiếu gia bật cười. “Ngũ Thập, mọi người lựa chọn minh chủ võ lâm dựa trên tiêu chuẩn gì vậy? Lẽ nào họ luận anh hùng dựa theo số lượng bát cơm, tỉ thí công lực dựa trên phương thức xem ai ngủ ngon lành và ngáy to nhất?”. Nhìn thấy Ngũ Thập Lang mặt tím xanh lại, chàng càng cảm thấy vui vẻ, cười càng rộ hơn. Bỗng nhiên mặt chàng đánh lại, nghiêm túc nói: “Lần này đến Bảo Thiểm Cung không phải đi du ngoạn, cô

không có chút công lực nào, mấy người chúng ta chẳng thể phân tâm để bảo vệ cô được.”

“Ta đâu có nhờ huynh bảo vệ ta chứ!”. Ngũ Thập Lang nhẹ bĩu môi, trốn ở phía sau lưng Lãnh Vô Song rồi nũng nịu: “Vô Song, chúng ta đã trải qua một lần ly biệt, lẽ nào huynh vẫn muốn bỏ muội lại một mình trong thời khắc quan trọng này?”

Không phải cô không biết nơi đó rất nguy hiểm, nhưng chính vì rất nguy hiểm nên cô nhất định phải ở bên cạnh Vô Song, để nếu có chết thì cũng phải có đôi có cặp.

Ánh mắt của Lãnh Vô Song bỗng sáng lên, một lúc lâu sau, chàng quay đầu lại, kiên quyết nói với cô rằng: “Không, ta nhất định sẽ bảo vệ muội bình yên vô sự” cho dù lên núi đao hay xuống chảo dầu thì chàng cũng phải mang theo cô bằng được.

Nghe thấy vậy, Ngũ Thập Lang vui vẻ cô cùng, ôm chặt lấy cánh tay của chàng rồi nhìn sâu vào đôi mắt của Lãnh Vô Song, tình cảm nồng nàn, thắm thiết.

Lạc Cẩm Phong sắc mặt sầm sì, trái tim đau nhói, quay đầu sang chỗ khác, cố ý không nhìn cảnh tượng này. Chàng phất áo bỏ đi trước, bỏ hai người lại một khoảng khá xa.

“Lạc thiếu gia, đám hộ vệ của huynh bây giờ đang ở đâu?”. Lãnh Vô Tình ngay lập tức vận công bay đuổi theo sau.

“Đợi lệnh trước cửa cung”. Lạc Cẩm Phong quay đầu lại, khóe miệng khẽ nhấc lên. “Lãnh cung chủ, đừng quên rằng lần này ta rút đao tương trợ, huynh cũng phải giữ đúng lời hứa của mình, giải hết chất độc trên người Ngũ Thập lang đấy!”.

Lãnh Vô Tình mỉm cười rạng rỡ, tỏ vẻ ngây thơ vô tội. “Ta là người biết giữ chữ tín, yên tâm đi Lạc thiếu gia, chất độc trên người Ngũ Thập Lang, ta nhất định sẽ hóa giải triệt để.”

Chàng dừng lại giây lát rồi cười nhẹ cất tiếng: “Nói cho cùng thì cô ấy cũng là tiểu tẩu tẩu của ta, người một nhà, hà cớ gì mà lại không giúp đỡ cơ chứ?”

Lạc Cẩm Phong nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng bước đi, không thèm để ý đến Lãnh Vô Tình nữa.

Đường núi leo từ sơn động quay trở về Bảo Thiềm Cung vô cùng khúc khuỷu, nhưng ba vị công tử đi phía trước đều bước đi vô cùng tiêu diêu tự tại, chẳng khác nào đi trên đất bằng, chỉ có Ngũ Thập Lang và đám thuộc hạ trong cung là vất vả, nặng nhọc vô cùng, lúc đầu chỉ dùng hai chân, về sau, tứ chi kết hợp mà vẫn cực kỳ thảm thương nhọc nhằn.

“Vô Song...”. Ngũ Thập Lang hai tay run rẩy, khẽ cất tiếng gọi...

Lãnh Vô Song quay đầu lại, khẽ nhú mày rồi đưa tay ra xách cô lên từ trong đám thuộc hạ Bảo Thiềm Cung như thể xách một chiếc tay nải.

Ngũ Thập Lang bị chàng xách đến mức hoa mày chóng mặt, ánh mắt không ngừng phát ra tín hiệu cầu xin nể mặt.

Lạc Cẩm Phong đi chậm lại, chẳng thể nhẫn nhịn được nữa, liền đưa tay ra rồi nói: “Lãnh công tử, nếu huynh xách cô ấy miễn cưỡng như vậy thì chi bằng để ta giúp huynh đưa cô ấy lên trên.”

“Không cần!”. Lãnh Vô Song lập tức từ chối, chẳng thèm quay đầu lại, nhanh chóng xách Ngũ Thập Lang lên vai, chẳng khác nào vác chiếc chuông lớn. Ngũ Thập Lang nước mắt long lanh, nhìn vô cùng đáng thương.

Lạc Cẩm Phong phẫn nộ, nhún chân vươn tới, định cướp lấy cô đi.

“Hai người muốn lấy mạng ta sao?”. Ngũ Thập Lang vốn đang bị Lãnh Vô Song xách trên vai, chẳng để gì động đậy, lại bị Lạc thiếu gia đánh trúng một chưởng, miệng kêu oai oái, biểu thị sự bất mãn của bản thân.

Khóe miệng Lãnh Vô Song khẽ co giật, hai má ửng hồng, cuối cùng cũng chuyển Ngũ Thập Lang ra trước ngực mình, để công vận khí, bay vụt lên trên, bỏ mặc mọi người ở phía sau.

“Đúng là một con người hay thẹn thùng”. Lãnh Vô Tình đưa mắt nhìn ra xa, một hồi lâu mới lên tiếng cảm khái. “Quả đúng là hai huynh đệ ruột thịt, ta với huynh ấy đều là người dễ đỏ mặt.”

Tất cả mọi người quanh đó, bao gồm của Lạc Cẩm Phong, đều im lặng không nói gì.

Lãnh thiếu cung chủ à, hình như người chưa bao giờ đổ mặt thì phải!

“Các người đang có nét mặt quý quái gì thế?”. Lãnh Vô Tình cười hỏi, tay phất một cái, một làn khói trắng lập tức phun ra. Những thuộc hạ đi phía sau không ai dám nói thêm câu nào, thận trọng hết mình tránh né những chỗ dính phấn bột để trèo lên.

Đường núi khúc khuỷu, gập ghềnh nhưng ai nấy đều nhanh chóng trèo lên, chỉ sợ Lãnh thiếu cung chủ phật ý mà quay lại, phun ra một làn khói độc nào đó thì toi cả lũ.

Không ngờ từ trên kia xông xuống thì dễ dàng mà lúc trèo ngược lên lại khó khăn đến vậy. Đúng một canh giờ sau, bọn họ mới chạm chân đến khu thủy lao của Bảo Thiềm Cung.

“Những người ở phía sau mau bò nhanh lên!”. Lãnh Vô Tình dừng lại, mỉm cười rạng rỡ, vẫy vẫy tay. “Nhanh lên! Nhanh lên”

Đám thuộc hạ phía sau cuống cuống tay chân, trèo lên vô cùng hứng khởi.

Lãnh Vô Song bế Ngũ Thập Lang dùng khinh công bay lượn suốt từ đáy sơn động đến tận thủy lao rồi ra bên ngoài. Vừa mới chạm chân xuống đất, chàng đã cau chặt đôi mày, khiến mấy

người vừa leo lên, không biết chuyện gì đang xảy ra đứng ngây thần cả người.

Số nước trong thủy lao đã chảy ra hết, trên nền gạch vẫn còn ướt át, la liệt bảy, tám cái xác của mấy người thuộc hạ trong Bảo Thiềm Cung, trong tay họ vẫn còn nắm chặt binh khí của mình.

“Á, Hồng Kháp Kháp!”. Ngũ Thập Lang ngẩng đầu lên nhìn Hồng Kháp Kháp bị đóng xích trên tường, thốt lên đầy kinh ngạc: “Lúc ta đi ra ngoài, ông ấy vẫn còn thở.”

Lúc này, Hồng Kháp Kháp đầu cúi rạp xuống, hai mắt trợn trừng, mặt mày tái nhợt, thân người cứng đờ, lạnh ngắt.

Lãnh Vô Tình sắc mặt phức tạp, im lặng hồi lâu rồi vẫy tay gọi hai tên thuộc hạ tới, ra lệnh: “Lấy thi thể của người xuống, đối xử cho tử tế, an táng theo nghi thức dành cho hộ pháp trong cung!”

Chàng đưa mắt nhìn tứ phía, thở dài một tiếng, không nói lời nào, đi lên phía trước.

Càng đi sâu vào cung, xác chết lại càng nhiều. Lãnh Vô Tình kéo một thuộc hạ đang trốn trong góc tường ra rồi hỏi: “Lão cung chủ đâu rồi? Ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Tên thuộc hạ đó vô cùng hoảng sợ, run run nói. “Lão cung chủ đột nhiên phát điên, cắn chết mấy huynh đệ trong giáo, sau

đó đi vào trong phòng giam dưới lòng đất.”

Dấu hiệu tẩu hỏa nhập ma của Lãnh lão cung chủ càng ngày càng rõ rệt, trước kia ông ít nhiều còn có thể kiềm chế được, giờ đây, việc tự khống chế cũng trở nên khó khăn.

Đôi mắt tối sầm lại, Lãnh Vô Tình bước nhanh về phía trước. Bên trong Bảo Thiềm Cung, đám thuộc hạ đang nội chiến, vừa nhìn thấy chàng bước vào, tất cả đều hoảng sợ đến mức buông hết binh khí trong tay xuống, nhanh chóng quỳ rạp trên mặt đất, dập đầu lia lịa, vô cùng thành khẩn.

“Thiếu...thiếu... thiếu cung chủ...”

Lãnh Vô Tình lạnh lùng “hừm” một tiếng, phất ra một đám bột đỏ, đám thuộc hạ quỳ trên mặt đất lập tức thân người nghiêng ngả, toàn thân mềm nhũn, ngã sóng soài ra đất.

“Đúng là phiền phức, lãng phí cả độc của ta”. Chàng bước đến gần bảo tọa của cung chủ, đưa tay ấn nhẹ vào đôi mắt của con ếch được làm từ ngọc thạch Hán Bạch. Phía dưới bảo tọa liền phát ra tiếng động, sau đó, một mật đạo vừa sâu vừa dài mở ra.

“Vô Song!”. Ngũ Thập Lang kéo nhẹ ống tay áo của chàng. Lãnh Vô Song liền quay đầu lại, lạnh lùng nói: “Nếu sợ thì muội cứ ở trên này.”

Ngũ Thập Lang quay đầu lại, nhìn mấy xác chết nằm la liệt trên mặt đất, bất giác ớn lạnh sống lưng, lập tức nói: “Đương nhiên là cùng liều mạng xông lên rồi.”

Lãnh Vô Song bước đi trước, chẳng quay đầu lại, chỉ đưa tay ra phía sau lưng. Ngũ Thập Lang nhanh chóng nhảy tới gần, đặt bàn tay bé nhỏ của mình vào tay chàng, trong lòng vô cùng vui sướng.

Càng đi vào sâu, mùi máu tanh tươi trong mật đạo càng thêm nồng nặc.

Ngũ Thập Lang sợ hãi rụt đầu lại. Mỗi lần gió nhẹ thổi qua, ánh nến đỏ trong mật đạo lại chập chà chập chờn, bóng của mấy người thuộc hạ trong Bảo Thiềm Cung cũng theo đó mà kéo dài ra, méo mó đến mức đáng sợ.

Đi hết con đường, mọi thứ dần trở nên sáng sủa hơn.

Không ngờ ở phía trong còn có cả hoa lá cỏ cây và một hồ nước sâu không thấy đáy.

Đang ngồi bên cạnh hồ, nghe thấy tiếng động, Lãnh Vô Song liền miễn cưỡng quay đầu qua. Miệng ông dính đầy máu tươi, trông vô cùng kinh dị. Vừa nhìn thấy Lãnh Vô Song, đôi mắt ông đột nhiên sáng rực lên, vô cùng hứng khởi, bật cười điên cuồng.

“Vô Song, đứa con ngoan của ta, người làm cho cha là ta đã đợi con bấy lâu nay rồi.”

Ngũ Thập Lang run run dừng chân lại, hai tay nắm chặt lấy bàn tay của Lãnh Vô Song.

Ánh mắt tối lại, chàng nhẹ rút tay ra khỏi đôi bàn tay bé nhỏ của Ngũ Thập Lang rồi đẩy cô ra phía sau lưng mình.

“Tại sao ông lại phái người đoạt tính mạng của Ngũ Thập Lang?”. Chàng lạnh lùng lên tiếng.

Lãnh Vô đưa mắt liếc sang, nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang trốn phía sau lưng Lãnh Vô Song, đột nhiên nổi giận. “Lúc đầu, ta ra lệnh cho Thấu Thấu đưa con đến đây. Tất cả những người trong sơn trang biết bốn cung chủ giả chết đều đã bị Thấu Thấu giết. Vốn dĩ thần không hay, quỷ không biết, ai ngờ đột nhiên con nha đầu đáng ghét này lại xuất hiện, làm đảo lộn hết kế hoạch của ta”. Ông càng nói càng bức, đứng bật dậy mắng tiếp: “Điều không thể tha thứ nhất chính là con bé này còn giẫm chết Hỏa Bảo Thiềm, thánh vật quý giá của bốn cung.”

Ông nghiêng răng ken két, khiến Ngũ Thập Lang sợ hãi trốn kỹ sau lưng Lãnh Vô Song, chỉ để lộ ra đôi mắt to tròn thao láo liếc về phía ông.

“Không còn Hỏa Bảo Thiềm, ta chẳng thể nào tiếp tục tu luyện đại pháp được nữa. Con nói xem, sao ta có thể không hận nó chứ, con trai ngoan?”. Ánh mắt Lãnh Vô cung chủ vừa lạnh lùng, sắc nhọn vừa điên loạn, nhìn đáng sợ vô cùng.

“Vậy thì chỉ có thể trách ông quá vô dụng mà thôi”. Lãnh Vô Tình mỉm cười, dần dần tiến lại chỗ ông. Lời lẽ của Vô Tình

sắc bén xem chừng muốn ông ta càng thêm tức giận: “Ông không thể không thừa nhận mình đã thất bại dưới tay một tiểu nha đầu không chút võ công, nội lực nào hết. Thứ đại pháp vớ vẩn của ông cũng đã mất đi bảy phần công lực do ông bị tẩu hỏa nhập ma. Lãnh Vân, ông đúng là một phế vật!”

Nghe thấy những lời này, khoe miệng Lãnh Vân không ngừng co giật, ánh mắt càng lúc càng thất thần.

“Rốt cuộc thì Lãnh Vân, ông chỉ là một kẻ hữu danh vô thực mà thôi.”

Tay chàng đã nắm chắc thanh Uyên Ương loan đao, thủ thế sẵn sàng tấn công.

Lãnh Vân cười điên cuồng, tức giận nói: “Đúng vậy, đúng vậy, ta chẳng qua chỉ là một lão bịp phu hữu danh vô thực mà thôi.”

Tiếng cười của ông càng lúc càng to, bộ dạng vô cùng điên loạn. Miệng vẫn đang cười, bỗng nhiên đôi mắt ông sáng lóe lên, phi thân nhanh như sấm chớp, tấn công Lãnh Vô Tình đang đứng gần nhất.

Song trào cứng như sắt đập lên thanh loan đao của Lãnh Vô Tình, phát ra một tiếng động lớn. Sắc mặt Lãnh Vô Tình trắng nhợt, đột nhiên bị tấn công khiến tai mắt chàng đều chảy máu.

“Lui xuống, để ta lên!”

Giống như một bông hoa sen màu đen nở rộ giữa không trung, Lãnh Vô Song phi thân tới đứng chặn phía trước Lãnh Vô Tình, đưa tay tung chưởng khiến Lãnh Vân phải lui về sau nửa bước.

“Rất khá, rất khá, cha con đến tuổi này rồi mà vẫn chưa vượt qua nổi kiếp kiếp đầu”. Ánh mắt Lãnh lão cung chủ tinh anh, giọng điệu bình thản kèm theo nụ cười hiền từ, chẳng hề có chút cuồng điên nào hết.

Lãnh Vô Tình được Lãnh Vô Song bảo vệ, đứng phía sau, hỗn hển lên tiếng: “Không ngờ ông lại giả vờ tẩu hỏa nhập ma, mất đi công lực.”

Lãnh Vân đặc ý nói: “Ta đã có thể giả chết thì tại sao lại không thể giả vờ mất đi công lực nhỉ? Vô Tình, con cái gì cũng tốt, tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn bạo, mặt dày vô sỉ, xưa nay, cha vẫn vô cùng yêu quý con, có điều, kinh nghiệm sống thì lại hơi ít một chút. Nếu ta nói ta có thần phương diệu toán để khắc chế triệu chúng tẩu hỏa nhập ma thì con có tin không?”

Ông càng cười hiền từ hơn, dịu dàng nhìn về phía Vô Tình và Vô Song, than dài một tiếng: “Thật tốt quá, hai đứa con trai của ta đều đã trưởng thành rồi, oai phong, lẫm liệt, tuấn tú, điển trai chẳng khác là mấy so với ta năm xưa.”

Mỗi lời ông nói ra, Lãnh Vô Tình và Lãnh Vô Song cùng cảm thấy ớn lạnh, toàn thân sớn gai ốc.

Ngũ Thập Lang đứng từ xa nhìn lại, cảm thấy vô cùng xúc động bởi vì cảnh tượng trước mắt thực sự chẳng khác nào bức tranh thủy mặc phụ tử tình thâm.

Nếu không có đoạn đối thoại tiếp theo...

“Đúng là hổ phụ sinh hổ tử”. Lãnh lão cung chủ trầm ngâm, nhẹ nhàng nói, thái độ vô cùng thân thiện, dễ gần.

Mặt của Lãnh Vô Song và Lãnh Vô Tình đều đành lại, đề cao cảnh giác, người đằng đằng sát khí, một người cầm đao, một người cầm kiếm, không dám lơ là một phút một giây.

“VẬY THÌ...”. Lãnh lão cung chủ nghiêng đầu suy ngẫm. “... ta nên bắt đầu ăn từ đĩa nào đây?”

Khuôn mặt hiền từ, giọng nói thân thiện nói ra một việc khiến người nghe không khỏi rung người vì sợ hãi. Ông bình thản cứ như thể đang nói đến đĩa thịt yêu thích hôm nay trông rất ngon, không biết nên ăn miếng nào trước vậy.

Ngũ Thập Lang thấy ớn lạnh cả sống lưng, trong thời khắc quan trọng đó, bởi vì quá căng thẳng mà cô đột nhiên cảm thấy buồn tiếu.

“Này, Lạc thiếu gia, huynh thử tìm xung quanh đây xem có chỗ nào có thể làm cái ấy, cái ấy không?”. Cô đỏ bừng mặt lên vì ngượng, nói khẽ với Lạc Cẩm Phong ở bên cạnh.

Không khí đang vô cùng căng thẳng bỗng dừng giảm nhiệt đi nhiều trước ý muốn của Ngũ Thập Lang.

Lạc Cẩm Phong mặt đầy đau khổ, không biết nên khóc hay cười, quay sang nói: “Hay là cô tìm một chỗ nào thanh tịnh, vắng vẻ, giải quyết luôn tại chỗ đi?”

Ba người đang khí thế phùng phùng ở phía không xa không hẹn mà khoe miệng cùng co giật liên tục.

Người nổi giận trước tiên chính là Lãnh Vân, ông quát lớn: “Ngũ Thập Lang, cho dù ta không ăn mấy đứa con, để lại tiếp nối nòi giống thì cũng quyết không bao giờ cho phép người trở thành con dâu ta. Người nhìn xem, người đã phá hủy hết cả khí thế hùng hồn, tráng lệ ở nơi đây rồi.”

Ngũ Thập Lang uất ức đứng ở phía sau Lạc Cẩm Phong, lên tiếng kêu than: “Lãnh lão cung chủ, ngài không thể nói như thế được, chuyện này cũng vô cùng cấp thiết, hiểm nguy, con người ai mà chẳng có ba cái chuyện gấp gáp chứ!”

Lãnh Vân nhìn khuôn mặt bướng bỉnh của cô, lại nhớ đến cái chết oan ức của con Hỏa Bảo Thiêm, trong lòng dâng nộ khí, rút đao thét lớn: “Ta phải giải quyết người trước rồi mới ăn điểm tâm sau!”. Ông vận khí đề công, chuẩn bị xông tới chỗ Ngũ Thập Lang.

“Ông hãy xác định rõ đối thủ có được không?”. Lãnh Vô Tình tức giận quát lớn.

Hàn khí tỏa từ mắt Lãnh Vô Song hoàn toàn có thể biến Lãnh lão cung chủ thành người tuyết.

Hai huynh đệ hoàn toàn bị ông phốt lờ cuối cùng cũng phát cáu, nổi đóa lên.

Trong khoảnh khắc, đao kiếm va chạm đình tai, ngũ Thập Lang lo lắng nắm chặt lấy vạt áo, nhìn một hồi lâu mới nhận ra được màu áo của ba người đang đấu nhau.

Đã đấu khá lâu nên Lãnh Vân dần mất đi sự nhẫn nại, bật cười một tiếng, xuất hai quyền mang theo mười thành công lực khiến Lãnh Vô Song và Lãnh Vô Tình bay bật ra ngoài.

Khóe miệng hai người từ từ tuôn máu, mãi không ngưng, xem tình hình có lẽ bị thương không nhẹ.

“Vô Song...”. Ngũ Thập Lang hét lên, vô cùng lo lắng nhưng chẳng dám bước lại gần. Cô chỉ sợ bị Lãnh Vân bắt được thì sẽ trở thành gánh nặng cho mọi người.

“Lạc Cẩm Phong, huynh cứ đứng chờ ra đấy à? Còn định lười biếng đến lúc nào đây?”. Lãnh Vô Tình nằm trên mặt đất, nôn ra một ngụm máu, thản nhiên mỉm cười, quay đầu lại càu nhàu.

“Huynh không xông lên thì chuyện hứa hẹn kia ta sẽ không thực hiện đâu”. Chàng nghĩ một hồi rồi lại bổ sung thêm.

Lạc Cẩm Phong nhú mào, quay người lại dặn dò Ngũ Thập Lang: “Cô ở đây, không được đi linh tinh, ta đi một lát rồi quay lại”. Giọng chàng vô cùng tự tin, nhắc kiếm, nhún chân, vận khí bay vào nhập trận.

“Mặc dù cậu không phải là con trai ta nhưng nhìn da thịt nõn nà, mềm mại, ăn vào miệng chắc chắn mùi vị rất tuyệt”. Lãnh Vân mỉm cười nham hiểm, chỉ trong khoảnh khắc, trên trán ông nổi gân cuồn cuộn.

Đột nhiên nụ cười của ông cùng dờ lại, mặt mày hoảng loạn, tự đưa tay lên bóp cổ mình, nghiêng răng ken két, lăn lộn loạn xạ trên mặt đất.

Lãnh Vô Song chống kiếm xuống đất, từ từ đứng dậy, đưa tay gạt đi vệt máu bên khóe miệng, quay sang nhìn Vô Tình với ánh mắt khó hiểu.

“Đây chắc hẳn là hiện tượng ông ta tu luyện đại pháp bị tẩu hỏa nhập ma”. Lãnh Vô Tình mỉm cười lạnh lùng, cố gắng đứng dậy, nắm chắc song đao rồi nói: “Mau nhân cơ hội này xông lên khắc chế ông ta!”

“Ta e rằng lạc đà gầy yếu vẫn to hơn ngựa”. Lạc thiếu gia rút kiếm, miễn cưỡng xông lên theo mọi người. “Dù cho ông ta đã bị tẩu hỏa nhập ma nhưng chắc chắn công lực vẫn thâm hậu hơn cả ba chúng ta gộp lại.”

“Rất có mắt nhìn!”. Lãnh Vân cố nhin đau đớn, khuôn mặt vẫn méo mó dị thường nhưng rõ ràng là đã đỡ hơn trước đó

nhiều. Ông nhắc thanh loan đao lên, mỉm cười rồi nói: “Tất cả cùng lên đi, đánh xong ta ăn bữa khuya một thể!”

Vừa nói dứt lời, cánh tay ông liền hạ xuống, chém mạnh một đao về phía trước.

Đứng từ phía xa nhìn lại, Ngũ Thập Lang vô cùng hoảng sợ, thành ra quên khuấy mất ý muốn đi tiểu trước đó. Cô sợ đứng quá gần sẽ làm ảnh hưởng đến ba người kia dần dần lùi về phía sau thêm vài bước.

Cô đứng cách khá xa, tâm trạng vô cùng căng thẳng, bàn tay bất giác sờ lên vách đá nhấp nhô trong sơn động, chạm vào từng miếng, từng miếng đá một.

Đột nhiên “rầm” một tiếng, cánh cửa bằng đá của mật đạo hạ xuống.

Ngũ Thập Lang cứng đờ cả người, quay lại nhìn bàn tay mình bằng ánh mắt khó tin rồi tiếp tục ấn vào những miếng đá nhấp nhô khác trên tường.

“Xoạt”, một tiếng động khẽ vang lên, trên vách đá bỗng hiện ra một mật thất nhỏ.

Phía trong mật thất có đặt một thứ quả màu đỏ tươi, trông vô cùng thơm ngon, tươi mát. Mấy ngày gần đây, Ngũ Thập Lang chỉ được ăn có một chiếc mận thâu, đói đến mức bụng lép kẹp lại, Mắt nhìn bốn người phía trước đang không ngừng đánh đấu,

Ngũ Thập Lang thầm nghĩ: nếu có chuyện bất trắc, ít nhiều gì cô cũng có thể làm một con ma no.

Từ trước đến nay, cô vẫn luôn lạc quan, nghĩ đến đâu thì làm đến đó, vậy nên nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, tay cầm Hỏa Long quả, vui vẻ hân hoan đưa lên miệng ăn.

“Đừng có ăn Hỏa Long quả của ta!”. Đang chiến đấu, Lãnh Vân liếc mắt qua nhìn, nhanh chóng hồn phiêu phách tán. Hỏa Long quả ngàn năm đó ông đã phải vất vả lắm mới tìm về được, dùng để hộ thân lúc sử dụng máu người thân thích vượt qua cửa ải sau cùng. Nếu nó mất đi thì hậu quả khó lường trước được, không những chứng tẩu hỏa nhập ma của bản thân ông sẽ vĩnh viễn không bao giờ giải được mà công lực cũng dần dần tiêu tán, và cuối cùng, ông sẽ trở thành một kẻ không hề có chút công lực nào trong võ lâm.

Càng nghĩ, ông càng cảm thấy hoang mang, sợ hãi vô cùng, vung đao thét lớn: “Ta cảnh cáo người, Ngũ Thập Lang, vứt Hỏa Long quả xuống, ta sẽ tha cho người được sống.”

Ngũ Thập Lang nhanh chóng nuốt nước quả trong miệng, ngẩng đầu lên nhìn, vừa nhìn lại vừa tăng tốc độ ăn quả.

Nếu Lãnh lão cung chủ đã coi trọng thứ quả này đến vậy thì chứng tỏ đây là một thứ quả quý hiếm. Theo đúng những tình tiết của mấy tiểu thuyết đăng tải trên **Giang Hồ Chí**, sau khi ăn xong, nói không chừng, cô sẽ trở thành người có võ công đệ nhất trên giang hồ, bay lượn như chim yến, nội lực mạnh kinh người.

Ngũ Thập Lang càng nghĩ lại càng hân hoan, ngay cả hạt của Hỏa Long quả cũng nuốt hết, không để lại thứ gì, sau đó hài lòng, mãn nguyện ra hiệu rằng mình đang rất no nê cho Lãnh Vân biết.

Chỉ trong khoảnh khắc, Lãnh lão cung chủ đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Thanh đao vung lên cũng chẳng còn chút sức lực nào. Ông ảo não bảo: “Các người hãy giết ta đi, giờ ta chẳng còn lưu luyến gì nữa” rồi vút đao xuống đất, tay chân mềm nhũn, quỳ sụp xuống, nhắm mắt chờ chết.

Hỏa Bảo Thiềm độc nhất vô nhị trong thiên hạ bị Ngũ Thập Lang vung tay ném một phát rồi vung chân giẫm chết, trở thành một đồng thịt bầy nhầy. Hỏa Long quả trăm năm có một cũng bị Ngũ Thập Lang tình cờ đoạt được, nuốt hết vào trong bụng. Trên thế gian này có chuyện gì bi thảm hơn không? Thà rằng chết luôn đi còn hơn là sống mà làm một kẻ mất hết công lực, lại mang mối huyết hải thâm thù với toàn thể võ lâm.

Bá nghiệp cả cuộc đời của Lãnh lão cung chủ chấm dứt tại đây.

“Ta sẽ không giết ông mà sẽ chăm sóc tử tế cho nửa đời còn lại của ông để tận hiếu tận nghĩa”. Lãnh Vô Tình cúi đầu, thì thầm bên tai Lãnh Vân, bật cười đầy nham hiểm. “Phụ thân kính mến, địa cung ở Miêu Trại chính là một chỗ dưỡng lão tuyệt vời cho ông đây!”

Vừa nói, chàng vừa đưa tay điểm các huyệt trọng yếu trên người Lãnh Vân, sau đó kích động đưa lời tán thưởng Ngũ Thập Lang: “Ngũ Thập tiểu tẩu tẩu, cuối cùng ta đã hiểu ra một đạo lý: khi đối phó với một địch thủ vô cùng mạnh mẽ, không có cô là không được.”

Lời nói vừa dứt, sắc mặt của Lãnh Vô Song và Lạc Cẩm Phong đều sầm đen lại.

Riêng Ngũ Thập Lang thì cực kì hớn hờ, xua xua tay nói: “Đâu có, đâu có, ta vẫn chưa thực sự lớn mạnh, chẳng giúp gì được cho mọi người vào thời khắc quan trọng cả.”

Quả thực, cô không chỉ rất thâm lặng mà còn vô cùng khiêm tốn. Ngũ Thập Lang cười tíu mắt, ấn tay vào cơ quan, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Phía xa ngoài địa đạo, có một người thân mặc áo đỏ tươi, trên đầu cầm chiếc trâm ngọc điệu đà, ánh mắt quyến rũ, đôi môi hồng thắm từ từ đi vào. Vừa nhìn thấy Ngũ Thập Lang, người này đột nhiên bật cười rồi lên tiếng: “Tiêu muội muội, Đoạn ca ca đã đến muộn rồi.”

Ngũ Thập Lang thở dài, quay đầu nhìn Lãnh Vô Song bằng ánh mắt cầu cứu.

Lãnh Vô Song ánh mắt đen kịt lại, khuôn mặt lạnh lùng bước lại gần, đưa tay nắm chặt lấy bàn tay bé xinh của Ngũ Thập Lang, mười ngón đan chặt, tình cảm nồng thắm, ngọt ngào khó dùng từ ngữ diễn tả thành lời.

Đoạn Thủy Tiên thấy vậy liền mỉm cười nói: “Chúc mừng Tiêu muội muội! Đúng là người có tình cuối cùng cũng thành người một nhà.”

Nghe chàng nói vậy, Ngũ Thập Lang vô cùng kinh ngạc, ngay đến Lãnh Vô Song xưa nay mặt mày lạnh lùng, không biểu cảm cũng lộ ra vài phần ngạc nhiên.

Đoạn Thủy Tiên từ từ rút chiếc quạt trong ống tay áo ra, khẽ khàng phe phẩy, quay lưng lại, giọng nói vô cùng ảo não: “Tiêu muội muội, Đoạn ca ca đã có ý trung nhân rồi, người ta là một con hổ cái đánh đá. Vậy nên, ta đặc biệt đến đây xin muội hãy để cho Đoạn ca ca được từ hôn.”

Không đợi Ngũ Thập Lang trả lời, chàng vội gập quạt lại, quay lưng rồi cười tít mắt nói: “Muội muội liệu có toại nguyện cho Đoạn ca ca ta không?”

Ngũ Thập Lang im lặng, một lúc lâu sau mới hỏi: “Tại sao đột nhiên huynh lại đòi hủy hôn?”

Rõ ràng trước đó, dù cô nói gì thì Đoạn Thủy Tiên cũng không chịu gạt đầu đồng ý

Đoạn Thủy Tiên đánh mặt lại, ánh mắt long lanh lướt nhìn qua Lãnh Vô Song rồi buồn rầu lên tiếng: “Thực ra, ta đã tính: nếu chuyện này được truyền ra ngoài, mọi người sẽ biết rằng

thê tử sắp cưới của công tử Vô Song đã bị Đoạn Thủy Tiên ta từ chối trước. Nghe xem, đáng hãnh diện biết bao!”

Lập tức từ người Lãnh Vô Song, một luồng hàn khí lạnh buốt tỏa ra xung quanh. Thấy vậy, Ngũ Thập Lang liền vỗ vai Lãnh Vô Song rồi nói: “Vô Song, cho muội ít thời gian, muội có chuyện muốn nói với Đoạn công tử.”

Lãnh Vô Song mắt sáng tựa như sao, khuôn mặt tuấn tú tỏ ý phần nộ, lạnh lùng quay sang nhìn Đoạn Thủy Tiên, lãnh đạm “hừm” một tiếng rồi quay người bay đi chỗ khác.

“Cảm ơn huynh, Đoạn công tử”. Ngũ Thập Lang chân thành cảm tạ.

“Không... không cần phải cảm ơn...”. Đoạn Thủy Tiên không cười nữa, nghiêm túc nói: “Ta chỉ là một thương gia coi trọng lợi nhuận, đối với tình yêu cũng như vậy, ta sẽ không tiếp tục thích một người phụ nữ mà trong tim đã khắc ghi bóng hình của người đàn ông khác. Thế nên, ta chấp nhận từ bỏ.”

Sau cùng, chàng mỉm cười. “Nhưng mà Ngũ Thập muội muội, việc vận chuyển hàng hóa của nhà họ Đoạn sau này, phải chăng muội sẽ lo lắng vận toàn?”

Ngũ Thập Lang mỉm cười, cảm thấy thoải mái, dễ chịu vô cùng.

Ba ngày sau, Lãnh Vô Tình dẫn theo đám thuộc hạ còn lại trong Bảo Thiêm Cung quay về Miêu Trại.

“Nếu không có chuyện gì đặc biệt, sau này, ta sẽ không bao giờ đặt chân đến đất trung nguyên nữa.”

“Như vậy có nghĩa là ta sẽ không bao giờ được gặp lại huynh sao?” Ngũ Thập Lang cảm thấy vô cùng lưu luyến. Tuy Lãnh Vô Tình đã từng làm hại Vô Song và bắt cóc cô, nhưng thực lòng cô chẳng thể nào căm hận chàng được.

Cô như thể đang đối mặt với một tiểu đệ ngang ngạnh, khó bảo vậy.

Lãnh Vô Tình mỉm cười, ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu xuống dụ: “Hay là cô bỏ đại ca rồi theo ta về Miêu Cương?”. Giọng nói của chàng vô cùng dịu dàng, hấp dẫn, đôi mắt ngây thơ, thuần khiết vô ngần nhìn về phía Ngũ Thập Lang.

Trông chàng vốn đã rất khôi ngô, tuấn tú, lại thêm vẻ mặt ngây thơ, khiến cho bản năng người mẹ tiềm ẩn trong người Ngũ Thập Lang đột nhiên bùng lên, cô ngước mắt nhìn Lãnh Vô Tình, suýt chút nữa gật đầu đồng ý.

Lãnh Vô Song không nói gì, đưa tay che đôi mắt tràn đầy si mê của Ngũ Thập Lang lại, lạnh lùng nhìn sang Lãnh Vô Tình rồi nói. “Còn không mau rút đi?”

Lãnh Vô Tình bật cười rồi nghiêm túc nói: “Xin hãy bảo trọng!”. Vừa nói dứt lời, chàng liền vung roi quất ngựa, không bao lâu sau, chỉ còn là một chấm nhỏ ở phía xa xăm.

Ngũ Thập Lang buồn rầu thở dài rồi quay lại, lắc đầu nói: “Người xưa có câu: thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn.”

Cô đưa mắt nhìn Lạc Cẩm Phong đang im lặng một cách đáng sợ rồi nói: “Lạc thiếu gia, huynh có dự định gì không?”

Thấy Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang tay nắm chặt tay, Lạc thiếu gia khuôn mặt nào nề, miễn cưỡng mỉm cười, nói: “Ta không có dự định gì cả. Nhìn thấy cô đã bình an, vô sự, ta cũng định noi gương Đoạn thiếu gia, nâng lên được thì cũng đặt xuống được.”

Ngũ Thập Lang không khỏi cảm thấy áy náy. “Thực ra, huynh có thể quay về Lạc Hàn sơn trang để dưỡng thương cho khỏi hẳn, sau đó, ba chúng ta sẽ cùng nhau hành tẩu giang hồ mà.”

Lạc Cẩm Phong trong lòng sầu muộn, sức nhớ ra chất kịch độc trong người Ngũ Thập Lang vẫn còn chưa giải, liền thở dài nói: “Vậy thì chất độc trong người cô phải làm sao hả?”

Ngũ Thập Lang nhất thời ngây thần người ra, mím môi không nói gì.

Cả ba đang im lặng thì đột nhiên từ xa vang đến một giọng nói lạnh lót: “Chất độc trong người cô ta, bốn cô nương sẽ trị.”

Ngũ Thập Lang kinh ngạc, lập tức quay đầu lại, ánh mắt theo đó cũng sáng rực lên.

Người mới tới mặc y phục màu tím, đứng đầu gió, vạt áo bay bay phiêu bồng như tiên sa, mặt tựa phù dung, mắt tựa sao sớm, đôi môi nhỏ xinh, hồng thắm, xinh đẹp, nồn nà, vừa nhìn thấy Vô Song, cô liền lên tiếng nũng nịu: “Vô Song, tại sao huynh lại bỏ mọi ở lại một mình chứ?”

Nói rồi cô chạy tới gần, nhanh chóng gỡ bằng được hai người đang tay nắm chặt tay ra rồi đứng chen vào giữa.

Ngũ Thập Lang lập tức như bị rơi xuống tận cùng vực thẳm.

“Tiểu cô cô?”. Lạc Cẩm Phong cau mày, ngạc nhiên hỏi.

“Hả? Tiểu Cẩm Phong? Lâu ngày không gặp, làn da của cháu càng ngày càng mịn màng, trắng trẻo lên đấy! Phải chăng là do Ngưng Chi Lộ?”. Cô mở to đôi mắt, dáng vẻ ngây thơ, kiêu diễm.

Lạc Cẩm Phong mỉm cười nói: “Đúng vậy, đúng vậy. Linh đơn diệu dược của cô cô đương nhiên là tốt nhất rồi!”. Chàng đưa mắt nhìn về phía Lãnh Vô Song. “Tiểu cô cô làm cách nào mà quen biết công tử Vô Song?”

Cô kinh ngạc quay đầu sang nhìn Lãnh Vô Song. “Huynh thực sự là công tử Vô Song? Ta thực sự không hề biết chuyện này. Có điều, ta thích là thích con người của huynh chứ chẳng có chút hứng thú nào với mấy cái danh hão trên giang hồ đó”. Giọng nói chân thành, những lời tán dương, tỏ tình đó nói ra cũng rất tự nhiên, thuận miệng.

Ánh mắt trầm lại, Lãnh Vô Song quay sang nhìn Ngũ Thập Lang vẫn đang ngây thần tại chỗ, sau đó lạnh lùng nói: “Lạc cô nương, xin hãy tự trọng!”

“Hãy gọi ta là Thủy Lưu!”. Cô cười tí mắt rồi lại níu lấy cánh tay của Lãnh Vô Song.

Đến lúc lấy lại tinh thần, Ngũ Thập Lang ngay tức khắc phi người xông tới, cướp lại cánh tay của chàng.

Lạc Thủy Lưu kinh ngạc “hừm” một tiếng, lại đưa tay ra, ôm chặt lấy cánh tay còn lại của Lãnh Vô Song.

“Vô Song, nếu cô ta còn nhìn muội bằng ánh mắt hung tợn, dữ dằn thế kia thì muội sẽ không trị độc cho cô ta nữa”. Cô vừa nũng nịu vừa nhún nhún chân.

Lãnh Vô Song cố gắng nhẫn nhịn, quay sang nhìn Ngũ Thập Lang ở phía bên cạnh rồi nói: “Lạc cô nương đã cứu ta ở dưới vực thẳm, sau đó giúp ta hồi phục công lực, y thuật vô cùng cao minh.”

Ngũ Thập Lang nhẹ bữu môi, tiếp tục dẫn nhìn vào cánh tay của Lãnh Vô Song mà Lạc Thủy Lưu đang ôm chặt lấy.

Lạc thần y lại “hừm” một tiếng, càng ôm chặt cánh tay của Lãnh Vô Song hơn, nhìn sang Ngũ Thập Lang đầy thách thức.

Ngũ Thập Lang tức giận xông tới, đập mạnh vào tay của Thủy Lưu rồi nói: “Người đàn ông của người khác mà cô cũng tơ tưởng tới, đúng là vô liêm sỉ!”

Từ trước đến nay, cô chưa bao giờ tức giận như vậy, găm gờ gờ nanh khoe vuốt giống hệt như một chú mèo đang bảo vệ địa bàn của mình.

“Cô đập tay của ta?”. Lạc Thủy Lưu cau mày, nghiêng đầu quay sang nũng nịu với Lãnh Vô Song. “Vô Song, muội không trị bệnh cho cô ta nữa, cô ta dám đập tay của muội.”

Lãnh Vô Song sầm mặt, nghiêng răng nhìn Ngũ Thập Lang, khẽ nói: “Ngũ Thập, xin lỗi!”

“Ngũ Thập, xin lỗi?”. Chỉ bốn chữ ngắn ngủi đã khiến Ngũ Thập Lang cay đắng, xót xa vô ngần. Cô ngẩng đầu lên, không dám tin vào tai mình, hỏi lại: “Tại sao muội phải xin lỗi?”

“Bởi vì cô đã đập vào tay của ta”. Lạc Thủy Lưu bá đạo lạnh chanh trả lời trước.

Ngũ Thập Lang lại càng tức giận, ôm chặt cánh tay của Lãnh Vô Song hơn nữa, cúi tiết nói: “Ta không xin lỗi, cô cũng không được phép ôm cánh tay của Vô Song, bởi vì huynh ấy là người đàn ông của Ngũ Thập Lang ta. Tính mạng của ta do ta tự mình nắm giữ, cho nên, ta cũng chẳng cần cô trị bệnh cho ta.”

Dù nói rất chậm nhưng trong lòng cô đang vô cùng tức giận, ngay cả hơi thở cũng trở nên loạn nhịp, hỗn hển thốt ra từng lời, từng chữ.

Lạc Cẩm Phong liền xen vào: “Tiểu cô cô, đừng có đùa nữa!”

Trong lòng chàng biết rất rõ, tiểu cô cô từ nhỏ đã ở chốn núi rừng hoang vắng, hoàn toàn không thấu hiểu tình cảm thế tục thông thường, nên cứ nhìn thấy thứ gì vừa mắt là nhất quyết phải giành về bằng được.

Nếu cô cô cứ tiếp tục như vậy thì thế nào cũng xảy ra chuyện lớn.

Lạc Thủy Lưu không nghe, vẫn tức giận đùng đùng, chỉ tay vào Lãnh Vô Song. “Nếu Vô Song từ chối thì ta sẽ không ôm huynh ấy nữa.”

Nói xong, cô cần nhẹ môi nhìn về phía Vô Song.

Lãnh Vô Song trong lòng cảm thấy vô cùng ảo não, cúi đầu nghĩ một lúc, sau đó đưa tay lên, từ từ đẩy từng ngón, từng ngón

tay của Ngũ Thập Lang đang nín trên cánh tay mình ra.

“Ta không thích người khác động vào mình”. Giọng chàng lãnh đạm như không.

Nỗi niềm chua xót không diễn tả được bằng lời chất chứa đầy trái tim Ngũ Thập Lang, đôi mắt cô long lanh đầy nước, uất ức vịn phần nhìn Lãnh Vô Song từ từ đẩy bàn tay mình ra.

Mỗi khi một ngón tay bật ra khỏi người chàng, trái tim cô lại đau hơn một phần.

Đến ngón tay cuối cùng, khi Lãnh Vô Song còn chưa kịp động đến, cô đã tự mình hạ xuống, dòng lệ lấp lánh lăn dài xuống hai bên má. Cô nức nghẹn liên hồi, đôi mắt ngấn lệ nên lại càng thêm phần long lanh, sáng trong.

Cô cứ như vậy tức giận nhìn Lãnh Vô Song, không nói lời nào.

Trái tim đau nhói trước ánh mắt của cô, Lãnh Vô Song nghiêng rằng, miễn cưỡng quay mặt sang chỗ khác, phẩy áo đi lên phía trước.

“Vô Song...”. Lạc Thủy Lưu nhanh chóng sáp lại gần, ôm chặt lấy cánh tay của chàng, mỉm cười tươi tắn nói: “Nếu huynh muốn cứu cô ta thì muội sẽ cứu.”

“Ừm, cô hãy cứu muội ấy đi!”

Một người áo đen, một người áo trắng, nam trông khôi ngô tuấn tú, gái nhìn kiều diễm. thướt tha, đi bên nhau trông vô cùng đẹp đôi.

Ngũ Thập Lang ngây người, đứng chôn chân tại chỗ. Làn gió khẽ thổi qua, mang theo cả những giọt lệ còn đọng trên khuôn mặt cô. Lúc này, cô thực sự chẳng còn nước mắt để khóc nữa, chỉ biết đứng tại đó, tủi thân và chua xót.

“Ngũ Thập, đi thôi!”. Lạc Cẩm Phong im lặng một hồi rồi đột nhiên lên tiếng. “Huynh ấy làm vậy chẳng qua chỉ vì muốn trị độc cho cô thôi.”

“Ừm...”. Ngũ Thập Lang ảo não đáp một tiếng.

Thực ra, cô hiểu hết tất cả mọi chuyện, nhưng trái tim vẫn cảm thấy đau đớn khôn cùng.

Chương 19: Bóng đêm trước bình minh

Lạc Thủy Lưu nhất nhất đòi về Lạc Hà sơn trang nên cho dù Lãnh Vô Song chẳng mấy thích thú nhưng vì Ngũ Thập Lang, chàng đành miễn cưỡng đi theo.

“Ta không muốn ở với cô ta, ta muốn ở cùng một biệt viện với Vô Song!”. Lạc Thủy Lưu vừa mới vào sơn trang đã đòi hỏi.

Quay đầu sang nhìn Ngũ Thập Lang với khuôn mặt tiều tụy, mỗi một, Lạc Cẩm Phong thở dài một tiếng rồi nói: “Như vậy không hợp lý chút nào, tiều cô cô.”

“Mấy cái lễ giáo đó với ta chỉ là...”. Lạc Thủy Lưu lia con người một vòng rồi mỉm cười nói tiếp: “...ba thứ vớ vẩn mà thôi.”

Lãnh Vô Song quay người lại, lặng lẽ nhìn về phía Ngũ Thập Lang, trái tim chàng lập tức nhói đau, cảm giác xót xa chạy khắp các tế bào trong cơ thể. Mới chỉ có ba ngày ngắn ngủi mà trông cô đã tiều tụy, yếu đuối đến mức cảm trở nên nhợt nhạt, khuôn mặt cũng theo đó mà nhỏ đi, vẻ mỗi một, rệu rã hiện rõ trên mặt, đôi mắt to tròn linh lợi, hoạt bát ngày nào giờ cũng mất hết cả sức sống vốn có.

Chàng nhẩn nhẩn quay người đi chỗ khác, không nhìn cô nữa.

“Ta đã sắp xếp cho mỗi người một biệt viện, tất cả đều nằm cạnh nhau, nếu có chuyện gì thì có thể tương trợ lẫn nhau”. Lạc Cẩm Phong nhìn về phía Ngũ Thập Lang đang mặt mỗi, chán nản, ngữ khí càng thêm vài phần kiên quyết.

Nghe thấy thế, Lạc Thủy Lưu đành bĩu môi, sau đó chạy tới ôm chặt lấy cánh tay Lãnh Vô Song, mỉm cười rạng rỡ. “Vô Song, chúng ta...”. Cô đưa mắt về phía Ngũ Thập Lang. “...cùng nhau nghiên cứu bệnh tình của cô ta nhé!”

Lãnh Vô Song mặt không biểu cảm, nhanh chóng rút tay ra rồi nói: “Được.”

“Không được!”. Ngũ Thập Lang nổi giận quát, cơ thể cô run lên liên tục, khuôn mặt đỏ bừng. “Ta không muốn để cô ta đi điều trị!”

Càng ngày, Lãnh Vô Song và Lạc Thủy Lưu càng tiếp xúc, gặp gỡ nhiều hơn, nổi tức giận trong cô cũng theo đó mà dâng lên từng ngày. Mỗi ngày nay, càng ngày càng phần uất, cuối cùng chẳng thể nào nhẫn nhịn thêm được, lập tức bùng phát ra ngoài.

“Ngũ Thập Lang!”. Lãnh Vô Song cau chặt đôi mày.

Ngũ Thập Lang uất ức nói lại: “Mạng sống của muội, muội tự mình làm chủ, muội không muốn huynh phải nhẫn nhịn, mềm mỏng để nịnh nọt cô ta. Muội ghét cô ta, ghét cô...”

Đang nói, bỗng cô ngừng lại, gập người xuống, nổi đau đớn như cắt ruột cắt gan bắt đầu từ cánh tay lan rộng theo huyết mạch, truyền vào tim gan. Trong mơ màng, cô nhìn thấy Lãnh Vô Song phi người bay tới.

“Ngũ Thập! Ngũ Thập!” Giọng chàng vô cùng gấp gáp, mang theo cả sự xót xa, đau đớn. Lần đầu tiên trong đời, chàng mất đi sự bình tĩnh và lạnh lùng vốn có của mình, thân người khẽ run lên vì sợ hãi.

“Muội lại càng ghét huynh của lúc này...” Đôi mắt của Ngũ Thập Lang đột nhiên tối sầm lại, rồi cô ngắt lịm đi.

Lạc Cẩm Phong cau chặt đôi mày, trên khuôn mặt đẹp như ngọc hiện rõ sự phẫn nộ. Chàng quay người lại, cúi kính nói:

“Tiểu cô cô, cô cô định khoanh tay làm ngơ sao?”

Ánh mắt chứa đầy nỗi đau và sự thương xót vô ngần của chàng đã khiến Lạc Thủy Lưu vô cùng kinh ngạc. Tiếp đó, như hiểu ra chuyện gì, cô mỉm cười nói: “Được, nể mặt cháu!”

Lạc Thủy Lưu thành thực rút chiếc kim ra, châm vào huyết thái dương của Ngũ Thập Lang. Ngũ Thập Lang khẽ kêu lên một tiếng nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

“Có nghiêm trọng không?”. Ánh mắt Lãnh Vô Song lộ rõ vẻ hoang mang, đôi tay càng ôm chặt Ngũ Thập Lang hơn.

“Đương nhiên là nghiêm trọng.”

Lạc Thủy Lưu vén ống tay áo của Ngũ Thập Lang lên, chỉ vào vết đen đang lan dần lên trên và nói: “Huynh xem, chất độc đã không còn khống chế được nữa, nó đang dần dần lan ra theo kinh mạch của cô ấy. Khi nào lan đến tim thì cô ấy sẽ chết ngay tức khắc.”

Ngữ khí của cô vô cùng bình thản nhưng lại khiến hai người đàn ông đứng bên cạnh mặt tái nhợt đi.

“Cô có cách nào cứu muội ấy không?”. Lãnh Vô Song hỏi.

“Trước mắt thì không có, muội chỉ có thể áp chế được nó thôi”. Nói xong, Lạc Thủy Lưu lấy ra một bình thuốc. “Mỗi ngày một viên, như vậy, độc tố sẽ không lan rộng thêm nữa. Trong thời gian này, muội sẽ thử điều chế thuốc giải cho cô ấy. Tuy nhiên, muội có một yêu cầu.”

Cô đưa mắt sang Lãnh Vô Song, mỉm cười tươi tắn.

“Yêu cầu gì?”. Đôi mắt Lãnh Vô Song tối sầm lại, sâu xa khó lường, bây giờ, chàng đã bình tĩnh hơn nhiều.

Lạc Thủy Lưu mỉm môi, vẻ mặt thẹn thùng. “Muội muốn huynh trở thành phu quân của muội. Muội muốn huynh đoạn tuyệt quan hệ với cô ấy!”

Lãnh Vô Song nghiêng rằng không nói gì, hai tay càng ôm chặt hơn, khiến Ngũ Thập Lang trong vòng tay chàng bất giác cau mày lại, khẽ rên rỉ.

“Huynh có đồng ý không?”

Lạc Cẩm Phong đang định nói xen vào thì bị Lạc Thủy Lưu quay lại, lườm cho một cái. “Việc của ta không cần cháu phải quản lý, nếu không, vị cô nương này, dù có chết, ta cũng quyết không cứu.”

Lạc Cẩm Phong quá hiểu tính cách của tiểu cô cô nhà mình nên đành phải nhẫn nhịn, im lặng đứng sang một bên.

“Được, ta đồng ý!”. Sau một hồi lâu, Lãnh Vô Song cuối cùng cũng chấp thuận.

“Tốt! Bình thuốc này giao cho huynh, hãy đưa tận tay cho cô ấy rồi nhanh chóng đoạn tuyệt mọi chuyện với cô ấy đi!”. Lạc Thủy Lưu mỉm cười rạng rỡ, đắc ý phẩy tay áo rồi bước đi.

Lãnh Vô Song nắm chặt bình thuốc trong lòng bàn tay, quỳ trên đất một lúc lâu, lặng lẽ nhìn Ngũ Thập Lang đang nằm trong vòng tay mình, hàm răng siết chặt, sau đó bế cô đứng dậy.

Chàng bước từng bước, từng bước một, vô cùng chậm rãi, giống như thể đang muốn níu giữ những khoảnh khắc ấm áp, hạnh phúc sau cùng của mình.

TTT

“Xưa này chỉ nghe tiếng cười của người mới, mấy ai nghe được tiếng khóc của người cũ?”. Ngũ Thập Lang rầu rĩ than ngắn thở dài, đưa mắt nhìn đôi nam nữ trong khuôn viên trước mặt. Người con trai mặc áo đen thêu hoa, tuần tú vô song. Người con gái vận y phục trắng tựa tuyết, yếu điệu, kiều diễm, đứng ở nơi đó chẳng khác nào Lạc Thần tái thế.

“Ngũ Thập, muội vẫn có thể an nhiên chứng kiến chuyện này sao?”. Lạc Cẩm Phong ngồi tách hạt dưa rồi đưa cho cô.

Ngũ Thập Lang đón lấy, vun hết thành một đống rồi đưa cả vào miệng, mỉm cười tươi tắn, dáng vẻ như thể đang vô cùng

sung sướng. “Tại sao lại không nhỉ? Nam thanh nữ tú, cảnh đẹp như ở chốn thần tiên trước mắt cực kì có lợi cho việc dưỡng thương trị bệnh của muội.”

Trái với nụ cười rạng rỡ của Ngũ Thập Lang, sắc mặt của cô càng ngày càng nhợt nhạt, đôi môi dường như không còn giọt máu nào, dưới ánh mặt trời chẳng khác gì một búp bê bằng thủy tinh mong manh, dễ vỡ.

Lạc Thủy Lưu liếc mắt qua, nhìn thấy Ngũ Thập Lang đang ngồi trong đình nghỉ, mỉm cười tí mắt ăn hạt dưa, trong lòng bất giác cảm thấy lo lắng không yên.

“Vô Song, huynh xem cảnh mai kia kìa, đẹp quá đi mất, mau ngắt xuống giúp muội!”

Lãnh Vô Song không nói gì, khuôn mặt tựa ngọc tạc không chút biểu cảm, tay chấp sau lưng, lạnh lùng nói: “Nếu cô thích thì tự đi mà hái!”

Lạc Thủy Lưu phẫn nộ giậm chân, nũng nịu nói: “Sau này, chúng ta sẽ trở thành phu thê, tại sao có mỗi một nguyên vọng nhỏ nhoi như thế mà huynh cũng không chịu làm cho muội?”

Cô càng nũng nịu, ánh mắt Lãnh Vô Song lại càng thêm lạnh lùng. Chàng lãnh đạm nhếch miệng lên, bình thản nói: “Lẽ nào trở thành phu thê rồi thì chuyện gì cũng phải nghe theo cô?”. Nói xong, chàng khẽ “hừm” một tiếng, bước đi vài bước rồi quay đầu nhìn về phía đình nghỉ ở cách đó không xa.

Nhận thấy ánh mắt của chàng, Ngũ Thập Lang lập tức đứng bật dậy, ra sức vẫy tay.

Khuôn mặt cô hiện rõ vẻ yếu ớt, cho dù cô đang cười rất tươi nhưng sắc mặt vẫn chẳng thể nào hồng hào thêm được. Lãnh Vô Song nhìn cô mà trái tim đau nhói, vài giây sau, chàng liền ép mình phải quay sang phía khác.

Đột nhiên chàng nhớ lại mấy hôm trước, khi hai người chia tay nhau ...

TTT

Buổi chiều hôm đó, trời cao trong xanh, ánh nắng rực rỡ khiến biệt viện như bừng sáng...

“Ngũ Thập Lang, sau này, ta sẽ thân thiết với Lạc Thủy Lưu hơn một chút”. Giọng nói của Lãnh Vô Song trầm trầm, ánh mắt đưa về một chỗ khác, cứ như thể nơi đó đang có một bông hoa tuyệt đẹp, không thể không nhìn vậy.

“Ừm”. Ngũ Thập Lang đáp khẽ, sắc mặt tái nhợt.

“Nếu ta phải ở bên cô ấy nhiều hơn...”. Chàng ngập ngừng, cảm thấy vô cùng khổ sở, chẳng thể nào nói tiếp được nữa.

“Ừm, mọi người biết rồi. Nếu huynh phải ở bên cô ấy nhiều hơn thì sẽ không thường xuyên ở bên cạnh mọi người được nữa”. Ngũ

Thập Lang tiếp lời chàng, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, khiến Lãnh Vô Song chẳng thể đoán được tâm tư của cô.

“Trước khi đưa ra quyết định, huynh đã bao giờ thương lượng với muội chưa?”. Ngũ Thập Lang nói nhỏ, như đang than vãn với chính mình. “Biết đâu, thứ mà muội cần không phải là những điều huynh mong muốn.”

Lãnh Vô Song kinh ngạc ngẩng đầu lên, đôi mắt đen huyền của chàng hiện rõ nỗi hoang mang, hoảng loạn.

“Có điều, nếu huynh đã quyết định như thế thì muội sẽ ngoan ngoãn nghe theo”. Chỉ trong một đêm, dường như cô đã trưởng thành hơn nhiều. “Sau khi thân thiết hơn với cô ấy, có phải huynh sẽ thành thân, sinh con đẻ cái với cô ấy?”. Cô mỉm cười đau khổ, chầm chầm nhìn Lãnh Vô Song, lòng hi vọng rằng chàng sẽ lắc đầu phủ nhận.

“Đúng vậy!”. Lãnh Vô Song nghiêng rằng, lãnh đạm trả lời cô.

“À, muội hiểu rồi”. Ánh mắt của Ngũ Thập Lang bỗng trở nên thất thần.

Đột nhiên cô nhảy ra khỏi giường, cười tít mắt nói tiếp: “Thực ra thì cũng không tệ chút nào. Cô ấy xinh đẹp, giỏi giang, năng động hơn muội. Huynh với cô ấy mới là nam thanh nữ tú, trời sinh một cặp.”

Lãnh Vô Song ngây người đứng đó, trong ánh mắt bộc lộ rõ nỗi đau đớn tuyệt vọng, lực bất tòng tâm.

Ngũ Thập Lang nhăn mũi, phẩy ống tay áo, tỏ vẻ chẳng mấy để tâm rồi nở nụ cười rạng rỡ. “Chí ít gì muội cũng là một mình chủ võ lâm, không thể tùy tiện khóc lóc được. Cho nên, trước khi muội bật khóc, phiền huynh có thể ra ngoài được không?”

Cô chớp chớp mắt, hàng mi cong dài đã dính rất nhiều nước mắt, long la long lanh, càng khiến nụ cười trên khuôn mặt cô thêm khổ sở.

Trái tim của Lãnh Vô Song không ngừng thắt lại, giống như có một bàn tay vô hình nào đó đang cào cấu, xé nát. Chàng mím chặt môi, khuôn mặt tuần tú hiển rõ nét đau đớn, lặng lẽ bước ra ngoài.

Chàng vừa đi khỏi, Ngũ Thập Lang lập tức đưa bàn tay bé nhỏ lên bịt chặt miệng lại, tuy biết rõ rằng chàng làm thế là vì cô và chính chàng cũng đang vô cùng đau đớn nhưng cô vẫn chẳng thể cảm thấy nhẹ nhõm. Những giọt lệ long lanh đọng đầy trong khoang mắt, chỉ chực lăn xuống. Cô không dám cười, càng không dám động đậy, chỉ sợ mình vừa bất cẩn một chút là nước mắt sẽ nhân đó mà chảy ra ngoài.

“Vô Song, muội chỉ được nhìn huynh đúng một tháng nữa thôi...”

Những giọt nước mắt ương ngạnh cuối cùng vẫn tuôn chảy khỏi bờ mi của cô...

“Lạc thiếu gia, tại sao trên cây của huynh mỗi ngày lại rụng xuống một loại lá khác nhau?”. Ngũ Thập Lang ngồi bên một gốc cây phong treo đầy lá ngô đồng màu vàng, nghiêm nghị cất tiếng hỏi.

Lạc Cẩm Phong nhíu mày, nghiêng đầu nhìn sang, quả nhiên cây phong hôm nay mọc đầy lá cây ngô đồng màu vàng, bất giác nổi giận đùng đùng. “Hôm nay, kẻ nào phụ trách việc bài trí, sắp xếp bối cảnh trong sơn trang?”

Chàng vừa dứt lời, mấy thuộc hạ mặc quần áo đen tất tưởi chạy tới rồi cúi rạp đầu, thấp thỏm chờ đợi cơn giận của Lạc thiếu gia.

“Người coi bốn thiếu gia là kẻ mù văn hóa sao? Hả? Tại sao trên cây phong lại mọc ra lá ngô đồng?”

“Dạ... Bởi vì hôm qua, thiếu gia nói rằng người muốn nhìn thấy cảnh tượng mùa thu lá vàng ngút ngàn”. Một thuộc hạ lắp bắp giải thích, vẫn chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn.

“Cảnh tượng mùa thu lá vàng ngút ngàn có nghĩa là cấm đầy lá ngô đồng lên thân cây phong sao?”. Càng về cuối, giọng nói của Lạc Cẩm Phong càng dịu dàng, đây chính là dấu hiệu của một cơn giông tố sắp sửa ập đến.

Người thuộc hạ áo đen đầu vẫn cúi gằm đầu, chẳng dám thở mạnh.

“Đúng thế, nếu treo thêm ít táo với lê thì cái cây này sẽ càng đẹp hơn”. Ngũ Thập Lang ngẩng đầu lên, nghiêm túc góp ý.

“Hả? Cô thấy thế sao?”. Lạc thiếu gia quay qua hỏi rồi khuôn mặt bỗng đổi giận làm vui, nụ cười rạng rỡ hơn thường ngày, hớn hở dẫn dò kẻ dưới: “Đã nghe thấy chưa? Ý tưởng của người rất hay, nhưng chỉ có mỗi màu vàng của lá cây ngô đồng thì chưa đủ, mau treo thêm cho ta ít trái cây lên đó. Tìm được loại nào thì treo lên loại ấy, treo hết tất cả cho ta, như vậy mới thực sự mang lại không khí tươi vui.

Mấy thuộc hạ nhanh chóng lui xuống rồi biến mất ngay lập tức khấn. Chỉ sau một tuần trà, trên cây phong đã được treo đầy ắp các loại hoa quả.

“Đúng là linh tinh! Lẽ nào Lạc Hà sơn trang đã trở thành vườn quả tạp chủng?”

Một giọng nói ngạo mạn như thể bản thân mình là trung tâm của vũ trụ truyền tới, không ai khác ngoài Lạc Thủy Lưu.

Ngũ Thập Lang và Lạc Cẩm Phong lập tức quay đầu sang nhìn.

Vẫn là một sự kết hợp trắng đen vô cùng hoàn mỹ.

Người con gái mỉm cười yêu kiều, người con trai thì mặt lạnh như băng tuyết,

“Ngũ Thập Lang, sắc mặt của cô ngày càng nhợt nhạt đấy!”. Ánh mắt vừa lướt qua Ngũ Thập Lang, Lạc Thủy Lưu liền giật nảy mình, cô vội đưa tay ra, định bắt mạch cho Ngũ Thập Lang xem sao.

Ngũ Thập Lang lập tức lui về phía sau mấy bước rồi chắp tay sang lưng, mỉm cười nói: “Làn da của ta từ trước tới nay đều trắng trẻo như vậy, nếu cô cảm thấy ghen tị thì cứ nói thẳng ra, cần gì phải lắt léo như thế!”.

Lạc Thủy Lưu phẫn uất phẩy áo, tức giận nói: “Làn da của bốn cô nương hiếm thấy trên đời, chưa nhắc đến độ trắng trẻo, mịn màng, chỉ cần nhìn lên...”

Ngũ Thập Lang lén kéo vạt áo của Lạc Cẩm Phong, ra hiệu mau lẩn đi. Cho dù là ai nếu tiếp tục nghe tiếp thể nào cũng chịu không nổi. Ngũ Thập Lang trợn mắt, làm ra vẻ buồn nôn. Đứng phía sau Lạc Thủy Lưu, Lãnh Vô Song khuôn mặt vốn dĩ đang đang lại, vừa lướt qua bộ dạng quái lạ của Ngũ Thập Lang, khóe miệng chàng bất giác cong lên, nở ra một nụ cười rạng rỡ tựa như bông hoa bung cánh nở rộ khi tia nắng ấm áp đầu xuân vừa chiếu xuống.

Mọi bức bối, đau đớn dồn nén mấy ngày nau dường như đều tan biến hết cả.

Đang ngây người ngắm nhìn nụ cười ấy, Ngũ Thập Lang bỗng bừng tỉnh, tức tốc quay đầu sang phía khác, nắm lấy tay của Lạc Cẩm Phong rồi bỏ chạy.

“Hai người mau dừng lại, chưa nghe hết câu nói của người khác mà đã lên đi là cực kì thất lễ đấy!”. Lạc Thủy Lưu tức giận thét lớn, quay sang cằn nhằn với Lãnh Vô Song: “Vô Song, hai người họ quá đáng quá.”

Nụ cười tắt ngúm, đôi mắt Lãnh Vô Song lại phóng ra hàn khí giá băng.

Chẳng thèm nhìn cô lấy một lần, chàng liền quay người bỏ đi mất.

“Huynh, huynh, huynh... Đúng là tức chết mất!”. Lạc Thủy Lưu phẫn nộ đá mạnh vào thân cây phong. Mấy quả lê treo trên cành không ngừng rung động, sau đó đồng loạt rơi trúng đầu cô.

Khiến cho mái tóc được cô chải chuốt cầu kì theo kiểu Bôn Nguyệt lập tức biến thành bình địa.

“Ta ghét lê!”. Cô thét lớn.

Tiếng thét kinh hồn làm số chim bồ câu đậu trên cành cây hoảng hốt bay tán loạn tứ phía. Không bay lên trời như đồng loại, một con bồ câu béo ục ịch tung cánh lượn vài vòng rồi đậu trên đầu Lạc Thủy Lưu.

Cái mông cong tớn lên, nó nhanh chóng điểm xuyết trên mái tóc của cô một “bông cúc Ba Tư” màu trắng.

Lạc Thủy Lưu hoàn toàn sụp đổ, thân người cứng đờ, lập tức hóa thạch.

“Á á á... Tiểu Ngũ Thập, tại sao lại là mày?”. Nhìn thấy con chim Ngũ Thập đậu trên đầu Lạc tiểu thư, người thuộc hạ đứng ở phía xa suýt chút nữa bật khóc tu tu. Người này nhanh chóng chạy tới, bắt lấy con bồ câu trắng béo ị với cái mông cong tớn đang liên tục phun hoa, gấp người xin lỗi Lạc Thủy Lưu rồi chạy biến mất tăm mất dạng.

Để lại Lạc Thủy Lưu đứng ngây người ra đó một lúc, cuối cùng bật khóc, cắn phần thét lớn: “Ta căm ghét tất cả những thứ có tên là Ngũ Thập!”

Lãnh Vô Song bỗng nhoẻn miệng cười, ánh mắt hiện rõ nét vui vẻ.

TTT

Đêm xuống, Ngũ Thập Lang nằm trong chăn mà vẫn cảm thấy lạnh giá vô cùng,

Vết đen ở cánh tay của cô đã lan rộng lên phía trên, chẳng khác nào một con bọ đen sì đang bò ngoằn ngoèo trên làn da trắng trẻo của cô, trông vô cùng đáng sợ.

“Không uống thuốc, chẳng biết mình sẽ còn sống được mấy ngày nữa...”. Ngũ Thập Lang thở dài rồi lấy chiếc bình sứ màu

trắng từ trong người ra, ngấm đi ngấm lại dưới ánh trắng sáng trong đang hắt vào phòng qua khung cửa sổ.

“Còn hai ngày nữa là hết tháng, chuẩn bị đến sinh nhật của cha rồi”. Cô lẩm bẩm một mình, đưa tay lên gãi gãi đầu, lại thở dài một tiếng. “Đứa con bất hiếu như mình dù thế nào cũng phải về cho đủ quân số.”

Năm mươi đứa con thiếu một, con số này chẳng đẹp gì cả, chắc chắn Tiêu lão gia sẽ không vui tẹo nào.

Nghĩ vậy, Ngũ Thập Lang liền nhảy ngay xuống giường, bỏ chiếc bình sứ màu trắng vào ngăn kéo của chiếc bàn gỗ đặt bên cửa sổ. Cô nghiêng đầu suy nghĩ một hồi rồi cởi thanh kiếm Thư Thanh ở bên thắt lưng ra, dùng vạt áo lau đi lau lại thật sạch.

“Ai nói là lương duyên trời định chứ?”. Trong bóng tối, cô nở một nụ cười đầy chua chát, ngón tay khẽ lướt qua từ bao kiếm lên đến chuôi kiếm. Sau một hồi im lặng, cô đặt thanh Linh Tê bảo kiếm xuống mặt bàn.

Thanh kiếm bỗng rung lên, tiếng rung rất khẽ khiến người ta không thể cảm nhận được.

“Dù sao mình cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.” Ngũ Thập Lang đẩy cánh cửa gỗ ra, hít một hơi thật sâu, giang rộng hai tay, mỉm cười rạng rỡ rồi nói: “Vô Song, tạm biệt...”. Đột nhiên cô ngừng lại, nghĩ một lúc rồi bật cười, ồ đột đỉnh chính: “À không, phải nói là vĩnh biệt huynh, Vô Song.”

Một hồi lâu sau, cô từ từ hạ tay xuống rồi đi về phía con đường nhỏ ra khỏi sơn trang, chẳng thèm quay lại lấy một lần.

“Muội cứ thế mà ra đi sao?”.

Giọng nói nhỏ nhẹ, trầm trầm mang theo sự trách móc, từ trong bóng tối, một người mặc y phục màu tím nhạt bước ra. Mặt tựa ngọc tạc, tóc đen như lụa, trông chẳng khác nào một bông hoa lan nở rộ giữa đêm khuya.

“Đúng thế, muội rất ghét biệt li nên lúc nào cũng lén lút bỏ đi trước”. Ngũ Thập Lang cười tí mắt trả lời rồi vẫy vẫy tay. “Chúng ta tạm biệt ở đây luôn, Lạc thiếu gia. Muội phải quay về nhà, sắp đến lễ mừng thọ của cha muội rồi”. Cô cười cười. “Không biết muội còn có thể cùng cha đón mấy cái lễ mừng thọ nữa, vậy nên, được cái nào hay cái đấy thôi.”

Mặt bỗng tái nhợt đi, Lạc Cẩm Phong hốt hoảng hỏi: “Muội không muốn giải độc nữa thì thôi, nhưng còn Lãnh Vô Song, lễ nào muội không muốn nói gì với huynh ấy sao?”

Ngũ Thập Lang càng cười rộ hơn. “Có tiểu cô cô của huynh bên cạnh, thời gian trôi qua, tự nhiên huynh ấy sẽ quên muội thôi. Ngay từ đầu, huynh ấy đã muốn tìm một người con gái đẹp như Lạc Thần. Bây giờ, giấc mộng thành sự thật, huynh ấy còn có gì bất mãn nữa chứ?”

Dưới ánh trăng, đôi mắt của Lạc Cẩm Phong càng sáng trong thêm vài phần, chàng cười hỏi: “Thế còn ta, muội không định nói gì với ta sao?”

Chàng ngừng lại giây lát rồi lại nở nụ cười rạng rỡ, nói tiếp: “Ngũ Thập, muội có biết rằng ta rất thích muội không?”

Ngũ Thập Lang chỉ cười, một lúc sau, cô khẽ nói: “Có một số người tuy nhìn như bạn bè, nhưng kì thực lại vượt trên bạn bè, sống thì kết giao tri kỉ, chết thì mãi mãi nhớ nhau. Lạc thiếu gia, coi như Ngũ Thập Lang này trèo cao, nhưng chúng ta hãy làm kiểu bạn bè như vậy, có được không?”

Chỉ là bạn bè, không màng gió trăng!

Lạc Cẩm Phong mím chặt môi, không nói gì, một lúc sau, chàng mới miễn cưỡng mỉm cười. “Muội thực sự muốn bỏ đi cho gọn gàng, nhanh chóng, thế nhưng, một cô gái trẻ lên đường giữa đêm khuya thanh vắng, khoảng cách từ Kim Lăng đến Dương Châu không quá xa nhưng cũng không thể coi là gần được. Vậy nên, hãy để một người bạn bè như ta đưa muội về nhà nhé!”

Ngũ Thập Lang vui vẻ gật đầu. “Vậy thì làm phiền Lạc thiếu gia rồi”. Ánh mắt, giọng nói thản nhiên, thân thiết như người một nhà vậy.

Lạc Cẩm Phong thở dài, sau cùng vẫn chẳng thể nào kìm nén được sự lạc lõng trào dâng trong lòng. Trên thế gian này, mọi thứ đều có thể tranh đoạt được, duy mỗi tình yêu là giành không được, đoạt không xong.

Bởi vì trời đã nửa đêm nên gió lạnh càng thêm buốt giá, Lạc Cẩm Phong đã cho người chuẩn bị một chiếc xe ngựa có rèm che bằng chăn bông, phía trong xe còn trải một tấm đệm vừa dày dặn vừa ấm áp. Vừa mới lên xe, Ngũ Thập Lang đã hớn ha hớn hở lăn lộn mấy vòng liền.

“Không ngờ còn có cả lò sưởi”. Ngũ Thập Lang đặt chiếc lò sưởi làm bằng đồng vào trong lòng. Hơi ấm nhanh chóng truyền ra, không lâu sau, toàn thân cô đã trở nên ấm áp vô cùng.

Lạc Cẩm Phong nhoẻn miệng cười. “Đương nhiên rồi, cả thứ muội cần lẫn thứ muội chưa nghĩ tới, ta đều chuẩn bị đầy đủ.”

Đôi mắt chàng long lanh, mang theo hơi ấm và sự dịu dàng hiếm thấy.

Ngũ Thập Lang ho nhẹ một tiếng rồi nhắm mắt lại, giả vờ như đang tịnh tâm dưỡng thần, né tránh ánh mắt dịu dàng, ấm áp, chan chứa tình cảm của Lạc thiếu gia.

Không phải cô không hiểu hay không cảm nhận được tình cảm của chàng, có điều, một tình yêu đã khiến cô hao tâm tổn sức đến mức này rồi thì những tình yêu khác đối với cô chỉ là gánh nặng tâm lý không hơn không kém.

TTT

Ánh trăng sáng lung linh, cơn gió đêm thổi vào căn phòng của Lãnh Vô Song, mang theo cả tiếng động.

Không hiểu sao đêm nay, chàng cứ cảm thấy thấp thỏm không yên trong lòng.

Quay trái lật phải, xoay đi xoay lại mà trái tim chàng vẫn chẳng thể nào an định được. Lãnh Vô Song thở dài rồi ngồi bật dậy, cầm lấy thanh Linh Tê bảo kiếm đặt ở bên gối theo thói quen.

Bỗng nhiên toàn thân chàng rung động.

Thanh kiếm Hùng Thanh trong tay chàng không ngừng rung lên, giống như một người đang vô cùng đau đớn, ôm chặt lấy miệng, khóc không thành tiếng.

Chàng cau mày nhìn thanh kiếm với ánh mắt nghi hoặc.

Thanh bảo kiếm càng lúc càng rung động mạnh hơn, thậm chí còn phát ra những tiếng “leng keng”.

“Lẽ nào Ngũ Thập Lang...?”

Vội vã tới mức chẳng kịp mặc áo ngoài, chàng tức tốc vận khí bay sang biệt viện của Ngũ Thập Lang.

Căn phòng của cô tối đen như mực, ngay cả cửa sổ cũng đóng chặt lại. Lãnh Vô Song đứng trước cửa phòng, đưa tay tiến

gần về phía chiếc cửa gỗ. Đúng lúc ngón tay vừa chạm vào cửa thì chàng lại rút lại, cứ đưa ra rồi rút về như vậy mấy lần liên. Sau cùng, chàng nghiêng chặt răng, hạ quyết tâm, đưa tay đẩy mạnh cánh cửa gỗ đó ra.

Cánh cửa vừa mở ra, ánh trăng liền theo đó mà chiếu vào căn phòng.

“Ngũ Thập Lang, ta vào phòng nhé!”. Do dự đứng ngoài một hồi rồi Lãnh Vô Song từ từ bước vào.

Trong phòng, những chỗ ánh trăng không rọi tới được đều mang màu đen huyền bí. Lãnh Vô Song đưa mắt nhìn lướt qua, trái tim đột nhiên đập thành thịch, trên giường, chăn gối được gấp gọn gàng, không hề có dấu tích được dùng qua.

Chàng hoang mang, sợ hãi nhìn quanh, khi lướt qua chiếc bàn gỗ đặt gần cửa sổ, nỗi bi thương, đau đớn trong lòng chàng chợt trào dâng mãnh liệt.

Thanh kiếm Thư Thanh trong cặp Linh Tê bảo kiếm đang nằm gọn gàng, đơn côi trên mặt bàn.

Phía dưới còn có một bức thư.

Lãnh Vô Song cố bắt bản thân bình tĩnh lại rồi bước đến, nhặt bức thư lên, từ từ mở ra. Trong đó là mấy dòng chữ rồng bay phượng múa, xô xô lệch lệch một cách phóng khoáng, rất phù hợp với tính cách xưa nay của Ngũ Thập Lang.

“Trở huynh thanh kiếm, muội không thích huynh nữa. Chúng ta vĩnh biệt từ đây.”

Chữ “biệt” được viết rất đậm và kéo dài, cho thấy tâm trạng người viết lúc đó vô cùng hỗn loạn, phức tạp.

Khoảnh khắc đó, Lãnh Vô Song cảm thấy trái tim mình như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp chặt, lá phổi bị rút hết tất cả không khí. Chàng đau đớn, bàng hoàng ngồi phịch xuống chiếc ghế gỗ gần đó.

Bàn tay đặt trên lồng ngực, nơi trái tim đang nhói đau, chàng cố gắng hít thở đều đặn.

Bàn tay còn lại tì vào mép bàn, chàng chợt phát hiện ra ngăn kéo bàn được đóng lại một cách cầu thả. Chàng mở ngăn kéo ra, trong đó là một tấm vải màu đen, chính là tấm vải của một bộ y phục chàng mặc trước kia, không biết Ngũ Thập Lang đã lấy được từ lúc nào.

Cạnh tấm vải là một bình sứ nhỏ màu trắng,

Chàng đưa tay ra, run run mở nắp chiếc bình nhỏ, đổ từng viên từng viên thuốc ra lòng bàn tay.

Mỗi khi đếm một viên, trái tim chàng lại đau thêm một phần, đây chính là những viên thuốc mà chàng phải bỏ đi sự tự tôn để có được, vậy mà lại Ngũ Thập Lang vứt bừa bãi ở nơi đây.

Không nhiều không ít, đúng ba mươi viên, toàn bộ đều nằm gọn trong lòng bàn tay chàng.

“Ngũ Thập, muội là đồ ngốc!”

Thì ra, cô thà rằng hàng ngày chịu nỗi đau như cắt da cắt thịt khi độc tính phát tác chứ quyết không dùng loại đan dược giảm đau liệu thương này của Lạc Thủy Lưu.

Suốt hai mấy ngày trời, cô đã âm thầm chịu đựng không chỉ nỗi đau đớn về thể xác mà cả nỗi đau tinh thần, gương mặt nhìn chàng cũng Lạc Thủy Lưu sớm tối bên nhau. Đối với cô, chuyện này tàn khốc biết bao!

Từng viên đan dược rơi xuống khỏi bàn tay chàng, nỗi đau đớn xé lòng trào dâng khiến chàng gập người về phía trước, tay ôm chặt lồng ngực.

Đau đớn...Thực sự quá đau đớn!

Trước kia, cho dù bị thương tích đến độ nào, chảy biết bao nhiêu máu, chàng cũng chưa bao giờ cảm thấy đau đớn như lúc này, chẳng khác nào trái tim bị cắt thành mười miếng, mỗi miếng đều đang rỉ máu, đau đớn không thôi.

Nỗi đau đớn này đã vượt quá sức chịu đựng của chàng.

“Á!...”. Chàng hét lớn rồi rút kiếm ra, những chỗ kiếm lướt qua, mọi thứ đều bình thường như cũ, nhưng sau nửa tuần trà, đồ

đạc trong căn phòng tan nát, gãy đổ hết cả.

Lãnh Vô Song hạ kiếm xuống, đứng ở giữa căn phòng, thở dốc từng hồi, dần dần định thần lại.

“Ngũ Thập Lang, lần này đến lượt ra đi tìm muối, dù ở trên trời hay dưới đất, ta quyết không bao giờ buông tay muối nữa.”

Chàng đưa tay ra, vận khí thu lại thanh kiếm Thư Thanh trên mặt bàn, lau chùi kĩ càng từng chút, từng chút một, khước miệng chọt nhếch lên, tỏa ra luồng hàn khí thường thấy. “Muối bảo thứ đã tặng đi rồi, sao ta có thể thu lại được? Đúng là làm bừa!”

Hơn nữa, đây còn là mối lương duyên do trời định nữa!

Cao lùn béo gầy, già trẻ lớn bé, người nào người nấy nước mắt đầm đìa, gọi tên cô câu sau càng to hơn câu trước.

Bị một đoàn người chen chen chúc chúc, lôi lôi kéo kéo mãi cho tới khi người ép sát vào bờ tường, Lạc Cẩm Phong vô cùng kinh hãi.

“Tất cả im lặng, lão gia đến đón tiểu thư đây.”

“Ngũ Thập à, cha nhớ con đến chết mất!” Tiêu lão gia nước mắt lã chã, tất tưởi chạy lại khiến cho số mỡ thừa toàn thân được dịp nhún nhảy rung rinh.

Ông vừa cất tiếng khóc là một đoàn các dì các mẹ ở đằng sau cũng khóc lóc ỉ ôi theo, âm ỉ loạn xạ vây quanh Ngũ Thập Lang, khóc đến mức chết đi sống lại.

“Tiểu Ngũ Thập đáng thương của mẹ, con nhìn xem, cầm con nhón đến mức có thể cứa đứt tay mẹ rồi đấy, hãy nhìn xem, khuôn mặt trắng bệch, tái nhợt ra này...hu hu...hu hu...”

“Tiểu Ngũ Thập của mẹ, nhìn xem, gầy tới mức chẳng thấy ngực đâu nữa...”

...

Tiếng khóc lóc, kêu than không ngừng truyền tới, khiến Ngũ Thập Lang hoa mày chóng mặt, tức giận quát lớn: “Không được khóc nữa, im miệng lại hết cho con!”

Tất cả mọi người lập tức nín thinh, ghen nấc liên tục, sứt sà sứt sứt, nước mắt rưng rưng, long lanh nhìn về phía cô.

“Dạ thưa, Tiêu lão gia, phải chăng nên để Ngũ Thập Lang vào phủ trước rồi hãy hàn huyên tiếp ạ?”. Lạc thiếu gia đang bị ép sát bên góc tường, lớn tiếng phát biểu qua biển người mênh mông. Ngũ Thập Lang lúc này vô cùng yếu ớt, nếu cứ tiếp tục như thế này thì chàng e rằng chất độc sẽ càng phát tác nhanh hơn.

“Hả? Cậu là ai thế?”. Tiêu lão gia ghén cổ lên nhìn Lạc thiếu gia đang bị ép sát bờ tường, khuôn mặt nhanh chóng rạng

rõ như bông cúc Ba Tư. “Xin hỏi công tử năm nay bao nhiêu tuổi, nhà có những ai...”. Ông hớn ha hớn hờ chen qua biển người, nắm lấy bàn tay Lạc Cẩm Phong, thân thiết hỏi tiếp: “... công tử đã có thê tử, hẹn ước gì chưa?”

Ngũ Thập Lang hoàn toàn không biết nói gì, nhanh chân chạy vụt vào trong phủ.

Chương 20: Sau cơn mưa trời lại sáng

Vừa bước vào cửa phủ, Ngũ Thập Lang liền ngáy thần người ra.

Trong khuôn viên tràn ngập các lăng hoa, giỏ hoa muôn màu muôn vẻ, kết các băng vải đủ màu, không ngừng tỏa hương thơm ngát.

“Cha à, tại sao có nhiều lăng hoa đến vậy?”. Ngũ Thập Lang tò mò hỏi.

Tiêu lão gia sắc mặt tím xanh, phẩy tay áo, phẫn nộ tột độ nói: “Đừng có nhắc đến nữa!”

Tuy tức giận nhưng ông vẫn không quên kéo tay áo của Lạc thiếu gia, miễn cưỡng nở nụ cười. “Đi nào, đi nào, hiền tể, chúng ta vào trong nói chuyện!”

Mới qua một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy mà Lạc thiếu gia đã nhanh chóng trở thành hiền tế của ông rồi.

Ngũ Thập Lang mếu máo chẳng biết nên khóc hay cười, đành phải nhếch mày ra hiệu cho Lạc Cẩm Phong.

“Được được, Tiêu bá bá, chúng ta vào trong rồi từ từ nói chuyện. Nói về gia cảnh của nhà cháu thì...”. Lạc đại thiếu gia hoàn toàn phớt lờ khuôn mặt nhăn nhó, méo xệch của Ngũ Thập Lang, hứng khởi thao thao bất tuyệt, dáng vẻ như thể đã không nói thì thôi, đã nói thì vô cùng vô tận.

“Được, được, được, đi thôi, đi thôi!”

Tiêu lão gia càng nghe lại càng hân hoan, đôi từ kéo tay áo sang khoác vai, hai bác cháu vui vẻ, phấn khởi đi vào trong phòng khách.

Ngũ Thập Lang nghiêng răng nhìn cảnh tượng trước mặt. Một lúc lâu sau, cô mới sực nhớ ra đám hoa cỏ ngào ngạt trong phủ, không kiềm chế được lòng hiếu kì, liền quay sang hỏi các mẹ: “Số hoa này rốt cuộc là thế nào ạ?”

Các dì các mẹ bắt đầu ồn ã, xôn xao, đẩy qua đẩy lại mãi mà không có ai lên tiếng trả lời cô.

“Tùng người kể lại cho con nghe!”. Ngũ Thập Lang cau mày quát lớn.

“Ngũ Thập à, các mẹ nói ra nhưng con không được tức giận đâu nhé!”

Ngũ Thập Lang gật đầu, vểnh tai chờ đợi.

“Số hoa này là do chị em phụ nữ trong thành gửi tặng đấy!”. Mẹ thứ ba dừng cảm mở đầu câu chuyện, đưa mắt liếc sang mẹ cả, ra hiệu bà hãy tiếp tục.

“Mấy ngày liên tiếp đều có người đến tặng hoa”. Mẹ cả nói xong liền nhìn sang mẹ thứ năm.

Mẹ thứ năm ho nhẹ một tiếng rồi tiếp lời: “Những người tặng hoa đa phần là các cô gái trẻ, ngoài ra còn có cả những người phụ nữ cao tuổi.”

Bà vừa nói xong thì mẹ thứ sáu tiếp tục kể: “Thực ra vẫn còn một số hoa lẻ, nhưng bị lão gia vứt xuống hồ nuôi cá hết rồi.”

Ngũ Thập Lang kinh ngạc cắt ngang câu chuyện: “Lẽ nào cha con muốn nạp thêm thiếp thứ năm mốt, bây giờ đang trong vòng tuyển chọn?”

Lập tức sắc mặt của tất cả các mẹ đứng đó đều tím xanh lại đồng thanh nhất trí, kiên nghị lên tiếng: “Lão gia dám? Lão gia đã có biết bao mỹ nữ kề bên rồi, sao dám đi tìm người nào nữa?”

Ngũ Thập Lang cười gượng rồi hỏi tiếp: “Vậy thì những giỏ hoa này từ đâu mà ra?”

Mẹ thứ mười lăm xưa nay vốn nhanh mồm nhanh miệng liền giải thích: “Tất cả đều từ con mà ra đó.”

“Hả? Là vì con? Tại sao lại thế?”. Sao nguồn cơn sự việc lại có liên quan đến cô chứ?

Mọi người bỗng trở nên gượng gạo hơn trước đó rất nhiều.

Người nay đẩy người kia, người kia đẩy người này, một lúc lâu sau, mẹ thứ mười ba dũng cảm, gan dạ bước lên phía trước, hít một hơi thật sâu rồi nói: “Đúng thế, chính là vì Ngũ Thập Lang con đã bị hủy hôn.”

“Chuyện này thì có liên quan gì đến việc con bị hủy hôn?”

“Đương nhiên là có rồi”. Mẹ thứ mười bốn tiếp lời: “Con bị hủy hôn, vị trí chính thất của Đoạn công tử liền trống ra, mấy cô gái trong thành người nào người nấy vui vẻ, hân hoan như bắt được vàng vậy.”

“Cho nên, bọn họ gửi rất nhiều hoa tới đây để bày tỏ lòng biết ơn sâu sắc.”

Ngũ Thập Lang nhìn thấy khuôn viên rực rỡ sắc màu, hoa thơm cỏ ngát, mỉm cười hỏi: “Thế cũng rất ổn mà, tại sao cha lại tức giận đến mức ấy?”

Đúng vậy, bình thường, với tính khí của mình, Tiêu lão gia chỉ tức giận có vài canh giờ là sẽ nguôi ngoai ngay. Vậy thì tại sao bây giờ, đã sau mấy ngày rồi mà ông cứ tiếp tục bực bội, phẫn nộ như thế nhỉ? Điều này khiến mọi người đều cảm thấy rất khó hiểu.

“Cái này ta biết rõ”. Mẹ thứ bốn mươi vung khăn tay lên phát biểu.

Ánh mắt của mọi người lập tức hướng về phía bà.

Bị mấy chục con mắt đổ dồn vào, ngay tức khắc bà đổ mắt tía tai, ngượng ngịu nói tiếp: “Ngày hôm đó, khi lão gia đang ngồi trong vườn thưởng hoa, ăn tối sống...”

“Tại sao lại ăn tối sống? Trước kia, cha có bao giờ ăn nấm hương, tối sống với hành sống đâu!” Ngũ Thập Lang kinh ngạc thốt lên.

Mẹ thứ ba mươi nhanh chóng nói xen vào: “Kể từ khi Đoạn công tử hủy hôn với con, lão gia ngày nào cũng ăn tối sống với tối chín.”

“Hả? Những việc này có liên quan đến nhau sao?”. Ngũ Thập Lang chẳng hiểu gì cả.

Các mẹ nhất trí trợn trừng mắt lên, phẫn nộ nói: “Tại sao lại không có liên quan? Chẳng lẽ con không biết thân thích của hoa

thủy tiên chính là tỏi hay sao? Con chưa bao giờ nhìn thấy cái búp thủy tiên không nở hoa được à? Giống y như củ tỏi đây!”

Không khỏi kinh ngạc trước tư duy logic cực kì mãnh liệt của mọi người, Ngũ Thập Lang im lặng, không nói gì.

“À...”. Một lúc sau, Ngũ Thập Lang quay sang bảo mẹ thứ bốn mươi: “Mẹ nói tiếp đi ạ!”

Mẹ thứ bốn mươi lập tức giơ khăn lên để che đi khuôn mặt sầu thảm, ừ ừ, cất tiếng: “Ngày hôm đó, trời thanh gió mát, nắng đẹp làm mê lòng người...”

Bà vốn dĩ là thiên kim tiểu thư nhà giàu, hàng ngày thường ngâm nga mấy bài thơ tâm phào không ra gì và tỏ vẻ ưu tư muộn phiến, lúc nói chuyện, lời nói tuôn ra như mây trôi nước chảy, sâu sắc khó đoán, về cơ bản thì mọi người trong phủ chẳng mấy ai hiểu được bà đang nói những gì.

Đương nhiên, mẹ thứ bốn mươi luôn luôn kiêu hãnh vì điều đó.

“Sắc liễu xanh xanh...”

“Đợi đã, đợi đã, mẹ thứ bốn mươi, trong phủ chúng ta không hề trồng liễu, còn nữa, mẹ nói vào trọng điểm vấn đề đi!” Ngũ Thập Lang thở dài, nhận ra tất cả mọi người đều đang ngây thẩn người ra, cô đành phải lên tiếng chặn lời mẹ thứ bốn mươi đang ý thơ dào dạt.

“Ừ, vậy ta sẽ nói chuyện đơn giản hơn một chút nhé!”. Sắc mặt của mẹ thứ bốn mươi lập tức thay đổi. “Đoạn Thủy Tiên đúng là phùng vô lại thất đức, thô bỉ, vô liêm sỉ, lưu manh, ngoài ra còn...”

Ngũ Thập Lang cùng tất cả các mẹ còn lại đều vô cùng kinh hoàng.

Không ngờ ngoài những lúc ngâm thơ đọc từ, mẹ thứ bốn mươi lại có thể mắng chửi thuận miệng như thế.

Nhưng điều quan trọng nhất là mọi chuyện vẫn có liên quan đến Đoạn Thủy Tiên, thế là sao?

Sau khi mắng nhiếc một hồi, mẹ thứ bốn mươi liền ngừng lại, quay về đứng chủ đề ban đầu. Bà đưa tay lên chỉnh lại mái tóc, trút bỏ bộ dạng ghê gớm như hàng tôm hàng cá ngoài chợ và khôi phục phong thái nho nhã, nhu mì hàng ngày, chậm rãi nói tiếp: “Ngày hôm đó, lão gia đang ngồi ngoài vườn thưởng hoa, ăn tối sống thì Đoạn công tử phái nô bộc sang, ngỏ ý muốn mua lại tất cả số hoa trong vườn nhà ta. Nghe nói bốn cửa hàng hoa nhà họ Đoạn đã bán hết toàn bộ số hoa họ có nhờ sự nồng nhiệt quá đáng của các phụ nữ trong thành.”

Bà vừa dứt lời, tất cả mọi người liền phần nộ mắng chửi Đoạn Thủy Tiên là kẻ mặt dày, vô liêm sỉ.

Chỉ riêng Ngũ Thập Lang là vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản như không.

“Cha đúng là bỏ lỡ mất thời cơ làm ăn”. Ngũ Thập Lang giơ tay, ra hiệu cho một nô bộc tiến lại gần rồi dặn dò: “Người sang phủ nhà họ Đoạn hỏi xem bây giờ, bọn họ có mua hoa nữa hay không và bảo với họ là Tiêu gia chúng ta đồng ý bán hết lại số hoa này với giá thấp nhất.”

Người nô bộc nhanh chóng bước đi.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Ngũ Thập Lang, chờ đợi lời giải thích của cô.

“Ngũ Thập Lang, con phải bản lĩnh lên đi chứ, phải để cho tên nhóc nhà họ Đoạn biết rằng mình không phải kẻ dễ bị ăn hiếp”. Mẹ cả tức giận mắng.

Ngũ Thập Lang bật cười. “Chính vì con có bản lĩnh nên mới kiếm tiền từ chỗ huynh ấy.”

Sau khi cô nói hết chủ ý của mình ra, tất cả mọi người lập tức vui mừng hẳn lên.

Mấy ngày tiếp theo, hoa lại không ngừng được gửi tới phủ, Đoạn Thủy Tiên thậm chí còn mua đi mua lại mấy lần với giá rất cao. Hai phủ Đoạn – Tiêu đợt này kiếm được không ít tiền.

TTT

“Ngũ Thập Lang, đợi qua lễ mừng thọ của Tiêu lão gia, ta sẽ dắt muội đi cầu xin tiểu cô cô.”

Trong bóng đêm, Lạc Cẩm Phong trán đầm mồ hôi, bỏ bàn tay đang đặt trên lưng Ngũ Thập Lang xuống. Chết kịch độc mà cô đang mang trong người không phải loại thông thường nên dù chàng đã truyền công lực cho cô nhưng vẫn chẳng thể khắc chế được nó. Người trúng độc vẫn phải nhẫn nại chịu đựng, ngày ngày chống chọi với nó mà thôi.

Khuôn mặt cũng đầm đìa mồ hôi, trắng bệch, tái nhợt, Ngũ Thập Lang gượng cười. “Ta không cần xin cô ta, dù có chết cũng quyết không cầu xin cô ta.”

Lạc Thủy Lưu đã từng gặp riêng cô và nói rằng thực ra, loại kịch độc này vô phương cứu chữa, dù cố gắng đến mức nào thì cô cũng chỉ có thể sống thêm được ba tháng nữa, trừ phi tìm được thuốc dẫn cho nó. Tuy nhiên, chuyện này nói thì dễ, chứ làm thì khó vô cùng. Đừng nói đến thuốc dẫn ở đâu, ngay cả thuốc dẫn là gì, bản thân Lạc Thủy Lưu cũng chẳng biết. Cho nên, Ngũ Thập Lang chẳng còn bất cứ hi vọng nào cả. Người đời thường nói: hi vọng càng nhiều thì thất vọng lại càng lắm, bởi vậy, tốt nhất là hãy vui vẻ, lạc quan mà sống nốt những ngày còn lại.

“Ngũ Thập, muội nghe ta nói đây, dù phải đi đến cùng trời cuối đất, ta nhất định sẽ tìm được thuốc giải cho muội, nhất định sẽ trị khỏi bệnh cho muội!”

Ngũ Thập Lang mỉm cười, vỗ vỗ lên vai chàng rồi nói: “Có một người bạn như huynh, ta còn cầu mong gì nữa?”

Dưới ánh trăng sáng trong, hai người nhìn nhau và mỉm cười, trong lòng đều cảm thấy ấm áp, hạnh phúc vô cùng.

Thực ra, bên cạnh tình yêu, trên thế gian vẫn còn tồn tại một kiểu tình bạn như vậy, chưa thể hoặc không thể trở thành người yêu nhưng lại vượt qua giới hạn của một người bạn thân. Ai nói loại tình cảm thứ tư này không hay cơ chứ?

TTT

“Cha à, chốc nữa cha ngồi trên bục, con với các anh trai khác sẽ lần lượt đập đầu bái lạy cha nhé!”

Hả? Tiêu lão gia ngẩng đầu lên, nhìn cái bục cao trang trí đầy vàng, sáng lấp lánh, mặt nhăn nhó. “Liệu có thể không đập đầu bái lạy được không? Từng đứa từng đứa đập đầu một, cha e rằng sẽ đập đến tận xế chiều mất.”

“Làm sao có thể thế được? Đây là tấm lòng hiếu thảo của con cái trong nhà mà!”. Ngũ Thập Lang trợn trừng mắt.

Tất cả các anh trai đứng đầy một nhà đồng loạt gật đầu tán đồng, từ xa nhìn vào thì thấy mấy chục cái đầu cứ đập dầm dề, trông vô cùng tráng lệ.

“Nếu không thì thế này đi, tiểu bảo bối Ngũ Thập, bốn mươi chín anh trai của con cùng nhau đập một lần, một mình con đập một lần. Như thế, chẳng những tiết kiệm được thời gian mà vẫn thể hiện được tấm lòng hiếu thảo của các con.”

Ngũ Thập Lang đảo con người, suy ngẫm một hồi rồi bật cười. “Cũng được, đã rất lâu rồi, con gái chưa hành đại lễ tử tế với cha.”

Nghe thấy cô nói vậy, Tiêu lão gia lập tức nước mắt long lanh, liên miêng khen: “Ngoan quá, ngoan quá!”

Âm nhạc nổi lên, dàn hợp xướng là các dì các mẹ, người kéo đàn nhị là mẹ thứ chín, người luôn luôn đánh điệu nhạc lên rất cao, rất cao, thỉnh thoảng còn nghe thấy cả tiếng tiêu của mẹ thứ mười hai. Mỗi lần xảy ra sai sót gì đó, tất cả mọi người đều đồng loạt dừng lại, mặt mũi hằm hằm, lườm nguýt nhau một hồi lâu rồi mới tiếp tục hợp tấu bản nhạc vui vẻ, chấp nhận, tạm bợ.

Bốn mươi chín người anh trai của Ngũ Thập Lang cùng nhau đập đầu chúc thọ Tiêu lão gia, khiến ông vui vẻ, mừng rỡ, cười đến mức tí cả mắt lại.

“Ngoan quá, tất cả đều rất ngoan!”

Sau đó, người hầu, nô bộc trong phủ đều lên biểu diễn tài nghệ, tung hứng, nhào lộn... càng khiến cho Tiêu lão gia cười ngoác miêng đến tận mang tai.

Người cuối cùng lên chúc thọ chính là Ngũ Thập Lang, trên tay cô cầm một trái đào thọ cực lớn, nghiêm túc đứng ở chính giữa khuôn viên, quỳ xuống trước bực cao.

“Con gái chúc cha vạn thọ vô cương, phúc như Đông Hải, thọ tử Nam Sơn!”. Đôi mắt long lanh, miệng cười rạng rỡ, cô lễ phép quỳ xuống bái lạy.

“Đội đã!”

Đột nhiên, một người vận đồ đen từ ngoài bay vào, vạt áo bay trong gió, khiến chàng trông chẳng khác nào một bông hoa sen nở rộ. Chàng đặt chân trên nóc nhà rồi nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Ngũ Thập Lang.

Ngũ Thập Lang há hốc miệng vì kinh ngạc.

“Vô Song, tại sao lại là huynh?”

Lãnh Vô Song vẻ mặt mệt mỏi, y phục vương đầy bụi đường, trên mái tóc cài chiếc trâm bạch ngọc, sau lưng đeo ba thanh kiếm, hai xanh một vàng, sáng chói, lấp lánh dưới ánh trăng.

“Đúng vậy, chính là ta!”. Chàng đưa đôi mắt đen huyền, sâu thẳm nhìn sang Ngũ Thập Lang, trong ánh mắt hiện rõ sự phần nộ, sắc mặt lạnh lùng hơn thường ngày gấp trăm lần.

“Bái lạy chúc thọ trước đã!”. Chàng nắm lấy tay của Ngũ Thập Lang rồi bái lạy Tiêu lão gia. Ngũ Thập Lang ngây thần người, dập đầu mấy cái cùng chàng.

“Hả? Cậu ta là ai thế?”. Tiêu lão gia hoang mang quay sang nhìn Lạc Cẩm Phong.

“Huynh ấy mới thực sự là người mà Ngũ Thập Lang yêu”. Lạc Cẩm Phong đau khổ mỉm cười, phe phẩy chiếc quạt trong tay, chậm rãi bổ sung thêm: “Mọi người gọi huynh ấy là công tử Vô Song, tất cả các nữ nhi trong thiên hạ đều ngưỡng mộ, yêu quý huynh ấy. Tiêu lão gia, bá bá nên biết rằng huynh ấy hiện là thiếu trang chủ của Ngự Kiếm sơn trang. Điều quan trọng nhất là trên giang hồ, Ngự Kiếm sơn trang có địa vị rất cao, dù là hành tẩu giang hồ hay mua bán, trao đổi thì việc kết giao với Ngự Kiếm sơn trang đều sẽ rất có lợi. Vậy nên, cả bá bá lẫn Ngũ Thập muội muội hãy cố gắng nắm giữ lấy huynh ấy đây!”

Càng nghe, Tiêu lão gia trong lòng lại càng hân hoan, phấn khởi vô cùng. Chuyện khiến ông ngày đêm phiền não, lo lắng chính là việc hôn sự của cô con gái rượu, đặc biệt là sau vụ hủy hôn, trong lòng ông vẫn luôn thấp thỏm, bất an. Bây giờ, tận mắt nhìn thấy ý trung nhân của Tiểu Ngũ Thập vừa trẻ tuổi, vừa tuấn tú, lại tài giỏi, con nhà gia thế, bảo ông làm sao mà không vui được chứ?

“Con rể hiền...con rể hiền, mau đứng dậy đi!”. Lãnh Vô Song vừa đứng dậy, ông liền nhảy ngay ra khỏi ghế, tay chân linh hoạt chạy lại gần, ôm chầm lấy Lãnh Vô Song.

Lãnh Vô Song bị Tiêu lão gia ôm ghì rồi đu lên đến mức đau điếng người, khoe miệng không ngừng co giật, liếc mắt sang nhìn Ngũ Thập Lang, cuối cùng chàng đã hiểu cô học được chiêu ôm chầm lấy người khác này từ ai.

“Con rẽ hiền, con vất vả đường xa tới đây là để mừng thọ ta đúng không?”. Tiêu lão gia tụt xuống khỏi người Lãnh Vô Song, cảm động nắm lấy tay của Lãnh Vô Song, nhiệt tình gặng hỏi.

“Không phải!”. Lãnh Vô Song lạnh lùng trả lời, thẳng thắn đến mức đáng sợ.

“Cháu vì đuổi theo muội ấy mà tới đây”. Chàng kéo lấy tay Ngũ Thập Lang khi cô đang định lén lút chuồn đi rồi ôm cô vào lòng mình.

“Hả? Ngũ Thập, tại sao lúc nào con cũng thích đào hôn thế?”. Tiêu lão gia lập tức quay sang nhìn Ngũ Thập Lang, vẻ mặt xót xa, không ngừng đưa tay lên vỗ ngực. “Tiểu bảo bối Ngũ Thập của cha, lẽ nào con có chứng thích đào hôn? Trước đó đã chạy trốn một lần rồi, bây giờ lại muốn chạy tiếp lần hai sao?”

Ngũ Thập Lang há hốc miệng, quay sang nhìn khuôn mặt phùng phùng nổ khí của Lãnh Vô Song, toàn thân run rẩy.

“Muội ấy dám sao? Cháu nhất định sẽ không để muội ấy chạy thoát!”. Lãnh Vô Song lạnh lùng trả lời.

Rồi chàng rút kiếm Thư Thanh ở phía sau lưng ra, đưa đến trước mặt Ngũ Thập Lang, lạnh lùng nói: “Nếu muội còn dám trả lại cho ta, ta nhất định sẽ ném nó xuống dưới Hoàng Sơn.”

Ngũ Thập Lang cười trong nước mắt, vòng tay ôm chặt lấy người chàng.

“Ngũ Thập, sau này, con không được ngang ngạnh như thế nữa nhé! Tiểu bảo bối à, người tốt khó kiếm lắm”. Tiêu lão gia dịu dàng căn dặn.

Khóe miệng không ngừng co giật, Lãnh Vô Song cố gắng phớt lờ ánh mắt của tất cả mọi người đang đổ dồn về phía mình.

“Mọi người nhìn xem, cậu ta tuần tú chưa kìa, trông vô cùng xứng đôi vừa lứa với Ngũ Thập nhà chúng ta.”

“Đúng vậy, đúng vậy, nhìn đôi mắt của cậu ta đi, đen huyền mà sáng chói, chẳng khác nào viên đá quý màu đen thượng hạng.”

“Không phải, không phải, đẹp nhất là đôi môi của cậu ta, đôi môi ấy mới quyến rũ làm sao, mỏng mảnh, hồng thắm.”

...

Bị mọi người vây chặt xung quanh, Lãnh Vô Song và Ngũ Thập Lang chẳng khác nào hai con vật quý hiếm. Lãnh Vô Song nhẫn nhịn hết cỡ, sau cùng vẫn chẳng thể nào nhịn nổi, bèn ôm chặt lấy Ngũ Thập Lang rồi vận khí nhún chân, bay vụt ra bên ngoài.

“Đúng là một thanh niên chẳng có chút nhẫn nại gì cả.”

Lạc Cẩm Phong mỉm cười, gấp chiếc quạt trên tay lại, quay người chậm rãi bước đi, nhìn thấy Tiêu lão gia đang vui vẻ ra mặt, chàng liền nói: “Tiêu bá bá, đã đến lúc cháu phải quay về rồi.”

“Hả? Cháu không đợi đến lúc bữa tiệc mừng thọ kết thúc sao?” Tiêu lão gia cảm thấy vô cùng áy náy, đưa tay níu lấy Lạc thiếu gia.

Khóe miệng Lạc Cẩm Phong nhếch lên, nở nụ cười hiền hòa, ấm áp như mùa xuân, nho nhã cất lời nói: “Lẽ nào bá bá nhẫn tâm bắt cháu ở lại đây, tận mắt chứng kiến người con gái mình yêu chàng chàng thiếp thiếp, thân mật, ngọt ngào với người đàn ông khác sao?”

Tuy rằng đang cười nhưng ánh mắt chàng hiện rõ sự đau khổ, xót xa vô ngần.

Tiêu lão gia đuối lý, liền xua tay nói tiếp: “Ta thực sự coi cháu như con cái trong nhà, cháu xem, Tiểu Ngũ Thập đã có bốn mươi chín người anh trai rồi, nếu cháu có thể làm người anh thứ năm mươi của nó thì tốt quá.”

Vừa nói, ông vừa liếc nhìn nét mặt của Lạc Cẩm Phong.

Không ngờ Lạc Cẩm Phong lại tỏ ra rất vui mừng: “Như vậy cũng hay!”. Chàng chống chiếc quạt xuống dưới cằm mình, cười tít mắt nói: “Làm anh vợ của người đó ...Ừm ... Thú vị đấy! Được ạ, cháu sẽ làm anh trai nuôi của Tiểu Ngũ Thập.”

Trên núi Quan Âm, từng đợt gió lạnh đầu đông không ngừng thổi tới, mặt trời dần lặn về phía Tây, làm cho khung cảnh càng thêm âm đạm, thê lương.

Ngũ Thập Lang rút cổ lại, đưa tay vào sâu trong ống tay áo.

“Muội lạnh à?”. Sau một hồi tĩnh lặng, người lên tiếng trước tiên là Lãnh Vô Song. Chàng nắm lấy bàn tay lạnh giá của Ngũ Thập Lang, không ngừng chà xát làm bàn tay của cô ấm dần lên.

“Thân nhiệt của muội càng ngày càng thấp đi”. Ánh mắt ưu tư, chàng khẽ nói.

Chiếc bình gốm màu trắng đựng đơn dược chàng vẫn để trong người, nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng, chàng vẫn chẳng lấy ra.

Nếu cô đã không thích thì tại sao chàng lại phải ép cô làm gì?

Ngũ Thập Lang rút tay lại, mỉm cười nói: “Mùa đông đến rồi, tay chân đương nhiên sẽ lạnh hơn so với mọi khi.”

Lãnh Vô Song cúi đầu xuống, nhìn Ngũ Thập Lang chằm chằm rồi lại nắm lấy bàn tay của cô, nhẹ nhàng vén ống tay áo của cô lên. Vết đen đã dài hơn trước rất nhiều, dần tiến tới bờ vai.

Không còn nhiều thời gian nữa...

Chàng im lặng không nói gì, cúi đầu xuống thấp hơn nữa, dùng đôi môi ấm áp của mình hôn lên vết đen trên tay cô, từng chút từng chút một.

“Vô Song...”. Ngũ Thập Lang then thừng, khuôn mặt đỏ bừng, ra sức đẩy chàng ra, giãy giụa một hồi.

“Chúng ta thành hôn đi!”

Hả? Ngũ Thập Lang ngẩng đầu nhìn chàng. “Hả? Huynh vừa nói cái gì?”

Dưới ánh tà dương, đôi mắt sâu thẳm của chàng sáng lấp lánh như sao trời. Bỗng nhiên, khóe miệng chàng nhếch lên, mỉm cười tươi tắn, giọng nói dịu dàng, ấm áp: “Ngũ Thập, chúng ta thành hôn nhé!”

Nụ cười ấy chẳng khác nào một cơn gió xuân nhẹ nhàng thổi qua, khiến cỏ cây hoa lá bật mầm sinh sôi.

Ngũ Thập Lang lập tức đắm chìm trong nụ cười đó, ngây ngô gật đầu đồng ý: “Được”. Đến khi định thần lại, cô mới nhớ ra lúc này, mình vừa đồng ý chuyện gì, ngay tức khắc lắc đầu quầy quậy. “Vô Song, muội...”

Đôi mắt Lãn Vô Song lạnh giá như băng, vừa lướt qua đã khiến cô cứng đờ ngay tại chỗ. “Muội nói thử một câu “không”

xem!”

Ngũ Thập Lang lập tức nuốt hết những lời định nói vào bụng.

“Mấy ngày nay, ta đã suy nghĩ rất nhiều”. Lãnh Vô Song thở dài rồi nói tiếp: “Trước đây, ta cứ nghĩ chỉ cần ta hi sinh là muội sẽ được cứu mà hoàn toàn quên mất cảm nhận của muội. Nhiều khi đau gần không bằng khổ dài...”. Chàng mỉm cười, dịu dàng nói. “Ta thà ở bên muội, cùng chịu đau đớn, khổ sở với muội còn hơn là phải tìm cách lấy lòng người con gái khác.”

Chàng ngừng lại giây lát, vẻ mặt thẹn thùng, sau đó đồng thanh định: “Bởi vì từ lâu, ta đã coi muội là nữ chủ nhân của Linh Tê bảo kiếm rồi.”

Ngũ Thập Lang run rẩy, ngược mắt lên nhìn chàng, nước mắt long lanh, bị ai nấc nghẹn: “Nhưng mà... Vô Song... muội không còn nhiều thời gian nữa.”

Câu nói này cô đã nén trong lòng bao lâu nay, mỗi khi nhìn thấy Vô Song, cô lại chẳng thể nào nhẫn tâm nói ra được, hết lần này đến lần khác tránh nhắc đến vấn đề đó. Nhưng bây giờ, khi đã có dũng khí nói ra câu này, vết thương trong lòng còn đang chảy máu của cô lại như bị muối xát vào, đau đớn đến mức chết đi sống lại.

“Không sao, thời gian của muội cũng chính là thời gian của ta”. Chàng lại mỉm cười, dịu dàng thắm đậm tình cảm yêu

thương trân trọng. Nụ cười trên môi không ngừng lại được, cứ thế bù cho tất cả những ngày tháng trước kia vậy.

“Không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng nguyện chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Còn lâu mới thế!”. Ngũ Thập Lang nhổ nước miếng, giậm giậm chân, nghiêm túc nói: “Điều lành chẳng lành, không khéo lành toàn điều xấu. Huynh nói như vậy, thiên thần thổ địa mà nghe được thì không tốt đâu. Nhổ một bãi nước miếng là sẽ không ứng nghiệm nữa.”

Lãnh Vô Song quay sang nhìn cô, than ngắn thở dài: “Ta đã nghĩ thông rồi, còn muội thì sao, vẫn cứ tiếp tục từ chối ư?”

Ngũ Thập Lang nhanh chóng ngậy thần người, im bật không nói gì, ngồi sụp xuống, ôm đầu than khóc: “Vô Song, muội không muốn ích kỉ như vậy.”

“Vậy thì cứ ích kỉ một lần đi, Ngũ Thập, hãy vì ta mà ích kỉ một lần, chỉ một lần thôi!”. Lãnh Vô Song cũng ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt cô, nói tiếp: “Ta sẽ không bỏ muội lại một mình đâu.”

Ta sẽ không bỏ muội lại một mình đâu...

Nhiều năm trước đây, đã từng có một chàng trai nói như thế với cô dưới bầu trời đầy sao, giọng nói vô cùng kiên định, vẻ mặt cực kì đáng tin. Cảm giác an toàn mãnh liệt ấy bao bọc lấy

toàn thân cô, giống hệt như lúc này, nước mắt từ từ tuôn ra khỏi mí mắt Ngũ Thập Lang, thuận theo gò má chảy xuống liên tục.

“Muội thực sự vô cùng may mắn, vào những lúc nguy nan khốn đốn, luôn luôn có người bên cạnh muội, chăm sóc, bảo vệ muội”. Ngũ Thập Lang ôm lấy cánh tay, cười trong nước mắt.

Lãnh Vô Song đưa tay vuốt mái tóc của cô, đột nhiên nở một nụ cười gian tà: “Sự thực không hoàn mỹ như vậy đâu. Thực ra thì lúc đó, ta không hề muốn ở lại cùng muội.”

“Cái gì cơ?”. Ngũ Thập Lang tròn tròn mắt hỏi.

“Năm đó, bọn người xấu bắt cóc muội ấy...”. Lãnh Vô Song nhìn văng dương chốn xa xăm, mỉm cười tinh quái rồi nói: “Ta đã từng nghĩ tới việc một mình trốn đi trước, có điều, muội đã lấy mất cái dây buộc quần ta, còn bôi đầy bùn đất lên quần áo của ta, vậy nên, ta chẳng thể nào trốn đi trước được.”

Hả? Ngũ Thập Lang chớp chớp mắt, nhớ lại hình ảnh thiếu thiếu gia áo trắng, có chút sợ hãi quá đáng rồi đem ra so sánh với Lãnh Vô Song đang ngồi trước mặt mình. “Cậu bé trai năm đó chính là huynh sao?”

Lãnh Vô Song thở dài một tiếng rồi gật đầu. “Vốn dĩ ta không định nói ra chuyện này, bởi vì từ bé đến lớn, chưa một ai dám uy hiếp ta giống như muội cả.”

Cô đã từng uy hiếp chàng sao? Ngũ Thập Lang xoa đầu gãi tai, mơ mơ hồ hồ hỏi: “Muội đã từng uy hiếp huynh à?”

“Muội đã ba lần cướp mất đồ ăn của ta. Trong đó có hạ thuốc mê nên muội đã hôn mê mấy hôm liền”. Chàng nghĩ, chàng lại càng cảm thấy buồn cười. “Ta bị bọn chúng phục thuốc Nhuyễn Cốt Tán nên mất hết cả sức lực, muội lại nhân thế mà lấy mất cái dây buộc quần của ta, ép ta phải ở lại cùng muội cho tới khi có người đến giải cứu.”

Hả? Ngũ Thập Lang tròn mắt, không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này.

“Không phải huynh ... huynh đã nói là sẽ không bỏ muội lại một mình ư? Huynh còn bảo nếu chỉ có một người trong hai chúng ta có thể đi ra thì cũng là muội đi ra trước. Câu này không phải huynh nói hay sao?”

Đôi mắt Lãnh Vô Song sáng rực lên, trong lòng vô cùng vui vẻ. Nhớ lại dáng vẻ đáng thương, tội nghiệp, không ngừng nín lấy tay áo chàng của Ngũ Thập Lang lúc đó, chàng chẳng nhẫn nại được, bèn nảy ra ý định trêu chọc cô. Chàng liền ra vẻ u sầu, chán nản thở dài một tiếng. “Đúng vậy, câu đó là do ta nói, nhưng chính muội đã uy hiếp ta, ép ta phải nói như vậy.”

Ngũ Thập Lang đưa tay chỉ vào mũi mình, trố mắt ra nhìn chàng.

“Muội nói, nếu ta không chịu lập lời thề thì muội sẽ bôi bẩn y phục của ta, lột quần ta xuống...”. Chàng mỉm cười khoái trá,

chăm chăm nhìn Ngũ Thập Lang đang hai mắt tròn trĩnh.

Hồi ức tốt đẹp bao năm nay không ngờ lại là lầm tưởng, hình tượng chàng thiếu hiệp anh hùng lừng lững trong đầu cô đã sụp đổ hoàn toàn.

Ngũ Thập Lang bĩu môi nói. “Không nói chuyện này nữa, muội hỏi huynh, huynh đã nhận ra muội là đứa trẻ năm xưa từ lúc nào hả?”

Lãnh Vô Song cầm lấy miếng huyết ngọc to bằng nửa bàn tay đang treo trên cổ cô rồi nói: “Ngay từ đầu, ta đã biết đó là muội.”

“Huynh...”. Ngũ Thập Lang ghen ngào, chẳng nói được gì nữa. Một lúc lâu sau, cô nhìn thẳng vào mắt chàng, phần nộ quát lớn. “Thế mà huynh còn đẩy bay muội ra chỗ khác hết lần này đến lần khác là sao hả?”

Lãnh Vô Song mỉm cười, lãnh đạm cất tiếng: “Ta tưởng muội rất thích kiểu đó. Nhưng ...”. Chàng nhoẻn miệng cười. “Nếu không phải là muội, muội cho rằng người bình thường có thể tiếp cận ta dễ dàng vậy sao?”

Phải chăng huynh ấy muốn ám chỉ rằng ngay từ đầu, huynh ấy đã có cảm giác khác lạ với mình? Ngũ Thập Lang phút chốc cảm thấy ngọt ngào vô cùng.

“Vô Song, muội yêu huynh!”. Cô cười tíu mắt, xông tới ôm chầm lấy Lãnh Vô Song. Đôi môi đập mạnh và đầu chàng, máu tươi bật chảy ra ngoài, vô tình rơi lên miếng huyết ngọc.

Bề mặt miếng huyết ngọc nhanh chóng có sự thay đổi.

Chất kịch độc màu đen trong máu của cô nhanh chóng ngấm vào miếng ngọc, trở thành vết đen trên đó, ở bề mặt miếng ngọc chỉ còn lại đúng giọt máu tươi thắm, đỏ rực.

“Vô Song, có thay đổi này!”. Ngũ Thập Lang vội vã vỗ vai Lãnh Vô Song, vô cùng hân hoan, mừng rỡ.

Lẽ nào thuốc dẫn giải độc chính là miếng huyết ngọc cổ xưa này?

Lãnh Vô Song lập tức bế thốc cô lên, vận công bay xuống dưới núi Quan Âm. “Chúng ta mau đi gặp Lạc Thủy Lưu để cô ấy giải độc cho muội!”

Nụ cười nhanh chóng biến mất trên khuôn mặt của Ngũ Thập Lang, cô lạnh lùng nói: “Muội không muốn huynh phải cầu cạnh cô ta.”

Lãnh Vô Song nghiêng rằng, hạ quyết tâm, bỏ ngoài tai lời cô nói, tiếp tục dùng khinh công bay về.

Hai người không nói thêm với nhau bất cứ câu nào cho tới khi về đến Tiêu phủ.

Trước cửa lớn nhà họ Tiêu, có một người mặc y phục trắng như tuyết, nhìn thấy Lãnh Vô Song bế Ngũ Thập Lang thần tốc bay tới liền tỏ ra vô cùng bất mãn. “Thật là quê mùa, chẳng có chút lãng mạn nào cả!”

Ngũ Thập Lang lập tức nhe nanh giương vuốt, chuẩn bị xông ra quyết đấu. Nhưng cô chưa kịp xông ra thì đã bị Lãnh Vô Song ôm chặt trong lòng, mấy lần liền như thế, cuối cùng đành phóng ánh mắt dữ tợn, hung hăng về phía Lạc Thủy Lưu, gầm gừ giống y như con mèo đang nổi giận.

“Lãnh Vô Song, ta muốn chia tay huynh.”

Hả? Lúc này đang xảy ra chuyện gì đây?

Ngũ Thập Lang nhảy ra khỏi vòng tay của Lãnh Vô Song, bất giác nhìn thấy Đoạn Thủy Tiên đang tựa lưng sau con sư tử đá trước cửa, mặc y phục màu đỏ, mặt mày buồn bã, sầu muộn.

“Ta vừa tìm được một đối tượng mới, người ấy lý tưởng hơn huynh nhiều. Huynh chẳng biết thế nào là lãng mạn, tình tứ gì cả, không biết ngâm thơ cũng chẳng chịu hái hoa tặng ta, khiến ta vô cùng chán nản, vậy nên, chúng ta chia tay thôi”. Cô hùng hồn tuyên bố, khiến Ngũ Thập Lang đen sầm mặt lại.

Lãnh Vô Song nắm chặt lấy bàn tay Ngũ Thập Lang, lạnh lùng nói: “Được thôi, có điều, vì cô đòi chia tay trước nên phải chấp nhận một yêu cầu của ta. Ta muốn cô giải trừ tận gốc tất

cả độc tố trong người Ngũ Thập Lang, bởi vì chúng ta đã tìm được thuốc dẫn.”

Lạc Thủy Lưu nghiêng đầu, trầm tư suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng trả lời: “Được, nhưng ta chỉ có một tháng thôi đấy, tháng sau, ta còn phải cùng Thủy Tiên lên đường tới Mẫn Nam nhập hàng.”

Cô vừa nói vừa dùng ánh mắt mà mình tự cho là quyến rũ, mê hồn nhất nhìn về phía Đoạn Thủy Tiên, nhấc cành mai trong tay mình lên, vui sướng nói: “Ta rất thích cách chàng ví von ta với nhành mai này, đúng là vô cùng giống.”

Phụt! Suýt chút nữa Đoạn Thủy Tiên phụt ngụm nước trong miệng lên con sư tử đá, đúng là trời cao giáng họa. Nhìn xem, đây là số phận của người không chịu tin vào cấm kị trên lịch, tự ý xuất phủ linh tinh!

Nhưng tự ý xuất phủ không phải là điều quan trọng, quan trọng là tại sao chàng lại cầm nhánh mai, ngược nhìn ánh trăng và ngâm thơ chứ? Lần đầu tiên trong cuộc đời, chàng cảm thấy cực kỳ đau khổ trước sự đa tài đa nghệ của bản thân.

“Thủy Tiên, ta sẽ ở bên chàng cả đời!”. Lạc Thủy Lưu không ngừng nũng nịu, thẹn thùng nhấc cành mai lên, mỉm cười hạnh phúc.

Đừng vậy mà! Đừng làm thế! Đoạn Thủy Tiên đứng bên cạnh con sư tử đá, liên tục đập đầu vào tường, chỉ muốn chết quách đi cho xong, không ngờ đẹp trai, ưu tú cũng là một cái tội.

Ngay trong giây phút đó, Đoạn Thủy Tiên tự kiểm điểm lại bản thân, sau cùng rút ra một bài học để đời, đó chính là: “Điều sai lầm lớn nhất của chính mình là ... không đủ thâm lặng!”

Chương 21: Hỉ kết lương duyên

Xác pháo đỏ hồng bay ngợp bầu trời, trong ngoài phủ họ Tiêu, tất cả mọi người đều mặc đồ màu đỏ. Người hầu, nô bộc trong phủ thì cải trang thành bánh pháo, đuôi tóc hướng thẳng lên trời, kết đầy những sợi dây màu đỏ, các chủ nhân ai nấy đều vui vẻ, hân hoan.

Trong khuôn viên, khách khứa đông nghịch, hương thân phụ lão toàn thành Dương Châu gần như đều đến tham dự.

Hôm nay là ngày kết hôn của Ngũ Thập Lang, à không, không, không, thực ra là hôn lễ của cô con gái út nhà họ Tiêu, Ngũ Thập Nương. Tiêu lão gia chuẩn bị một bữa tiệc rượu vô cùng tưng bừng, hoành tráng, khiến cả thành Dương Châu nhộn nhịp, náo nhiệt hẳn lên.

Lãnh thiếu gia toàn thân mặc đồ đỏ, vô cùng thích hợp với đôi mắt sáng tựa sao Khuê, gương mặt đẹp như tượng tạc của chàng.

“Em rể, mau nâng ly, thêm ly nữa nào!”

Người chúc rượu là người anh trai thứ ba chín của Ngũ Thập Lang, hứng khởi đến mức lời nói loạn xạ, hoàn toàn phớt lờ khuôn mặt lạnh như băng sương của Lãnh Vô Song. “Em rể, uống đi, uống tiếp đi!”

Lãnh Vô Song nghiêng rằng, nhẫn nhịn nộ khí, ngẩng đầu uống ly rượu thứ một trăm lẻ một, vừa uống vừa dùng nội công ép rượu ra từ ngón tay út.

“Em rể, sắp đến lượt ta rồi!”. Anh trai thứ bốn một đứng ở phía sau, kích động đưa tay lên vẫy.

“Không được chen ngang, giữ vững đội hình!”. Tiêu lão gia phát câu, bê hũ rượu chạy lại gần, kéo Lãnh Vô Song sang, men rượu ngà ngà cất lời hỏi: “Vô Song, tại sao lại thế?”

Lãnh Vô Song hít một hơi thật sâu rồi quay sang hỏi: “Nhạc phụ đại nhân, chuyện gì ạ?”

“Tại sao con đã uống bao nhiêu rượu mà mặt mũi vẫn rạng rỡ, tỉnh táo, cũng chẳng đi giải quyết lần nào? Nhạc phụ của con chỉ uống vài bình là phải chạy đi tiểu tiện ngay rồi.”

Kinh mạch trên trán Lãnh Vô Song nổi lên bằng hết, chàng nghiêng rằng giành lấy bình rượu đầy ắp trong tay nhạc phụ đại nhân, ngẩng đầu uống cạn rồi tức giận nói: “Không có gì đặc biệt, chỉ vì con thường xuyên luyện tập mà thôi.”

Tiêu lão gia trố mắt nhìn bình rượu trống không, nghi hoặc ngó đi ngó lại rồi hỏi: “Kì lạ thật, rượu của ta đâu hết rồi?”

Phía này mọi người cơm no rượu say, còn Ngũ Thập Lang thì đang đói meo cả bụng, ngồi trong phòng tân hôn, mặt mày khổ sở.

“Con đói quá, các mẹ!”. Cô ôm lấy bụng, không ngừng kêu than.

“Phải chịu đựng!!!”. Tất cả các mẹ đều đồng thanh nhất trí nâng cao chí khí cho Ngũ Thập Lang, khiến cô đành phải nuốt nước miếng, tiếp tục ngồi ngây đờ như khúc gỗ.

Ọc... ọc ... ọc ..., cái dạ dày của cô không ngừng đánh trống biếu tình.

Cô moi hạt lạc sống từ trong túi ra, đưa lên miệng nhai, chưa bao giờ phát hiện ra lạc sống lại ngon đến vậy.

Lấy từng hạt, từng hạt một đưa lên miệng cho tới khi hết sạch.

Sau đó, cô bắt đầu chén táo đỏ ... rồi hạt sen sống ...

Sau tấm khăn che đầu, Ngũ Thập Lang vui vẻ vô cùng, thấy các thứ trên còn ngon hơn cả món đậu xào khoái khẩu mọi khi.

“Ngũ Thập, con đang ăn cái gì đấy?”. Mẹ cả đứng gần nhất nghe thấy tiếng nhai đồ ăn liên tục phát ra sau chiếc khăn che đầu, vô cùng hiếu kì, liền khom lưng xuống nhìn xem sao.

Ngũ Thập Lang đang cắn hạt sen sống trắng tinh, nhồm nhoàm nhai nghiền.

Mẹ cả lập tức đưa tay lên ôm miệng, lực bất tòng tâm cất tiếng: “Tiểu tử tông, đây là những thứ được chọn để đem lại may mắn cho con đấy! Không được ăn, không được ăn đâu!”

Cái này không được ăn, cái kia cũng không được ăn, ngoại trừ mấy viên bột rán ăn từ sáng sớm thì Ngũ Thập Lang chưa có gì bỏ vào bụng, cô thực lòng đã đói đến mức cực điểm, da bụng chuẩn bị dính vào da lưng rồi, phần nộ giận luôn chiếc khăn đội đầu xuống rồi tức giận hét lớn: “Đến lúc nào thì con mới được ăn?”

“Phải đợi cô gia vào phòng tân hôn, uống rượu hợp cẩn con ạ!”. Mẹ thứ năm then thùng lên tiếng. Thực ra, sau khi uống rượu hợp cẩn thì sẽ đến khâu động phòng, nên lại càng chẳng có thời gian ăn uống gì cả, nhưng bà không tiện nói ra, chỉ sợ tiểu tử tông đang ngồi trước mặt mình sẽ phát cáu rồi gây ra nhiều chuyện đau đầu nhức óc hơn.

“Hả? Còn phải đợi huynh ấy về phòng sao?”. Ngũ Thập Lang ngay tức khắc uể oải, mất hết cả tinh thần, nghiền chặt răng, mặc cho mọi người ngăn cản thế nào, cô vẫn cương quyết bước ra khỏi phòng.

“Vô Song, chúng ta uống rượu hợp cần thôi!”

Từ phía đằng xa, cô nhìn thấy tướng công nhà mình nộ khí xung thiên, đang phải tiếp rượu mọi người, bàn tay nắm chặt lại, mấy lần định đưa tay ra rút Linh Tê bảo kiếm ở phía sau lưng rồi lại run run thu về, ra là chàng đã nhẫn nhịn chịu đựng vô cùng khổ sở. Cảnh tượng này khiến cho Ngũ Thập Lang không nhịn được cười.

“Ngũ Thập muội muội, làm sao muội lại không đội khăn tân nương mà chạy ra ngoài thế này?”. Các anh trai đang xếp hàng chờ chúc rượu vô cùng kinh ngạc, đồng thanh hét lớn.

“Muội mặc kệ! Vô Song, muội không muốn ngốc nghếch ngồi một mình trong phòng đâu. Đi thôi, chúng ta đi uống rượu hợp cần thôi!”. Ngũ Thập Lang nín lấy ống tay áo của Lãnh Vô Song, đôi mắt to không ngừng chớp chớp. Chiếc mũ phượng và lớp son phấn càng khiến khuôn mặt cô thêm xinh xắn, diễm lệ.

Trái tim của Lãnh Vô Song bỗng vô duyên vô cớ nóng rực lên.

“Được, đi uống rượu hợp cần thôi!”. Lãnh Vô Song mỉm cười rồi xé một miếng vải áo, che lên đầu cô. “Có điều, khăn che mặt thì phải để tướng công ta đích thân kéo xuống.”

Ngũ Thập Lang cười tíu mắt, đặt bàn tay bé nhỏ của mình vào bàn tay ấm áp của chàng, hôn ha hôn hờ đi lên phía trước.

“Em rồi, như vậy không hợp lễ nghĩa cho lắm!”

“Đúng thế, đợi thêm chút nữa, đến lúc hai đứa động phòng hoa chúc, mấy huynh đệ bọn ta còn phải đến quậy phá một chút nữa cho mà xem.”

Hả? Lại còn đòi quậy phá lúc động phòng nữa?

Câu nói này đã khiến Lãnh Vô Song lần đầu thành hôn hoàn toàn kinh ngạc.

Trán chàng lại nổi đầy gân xanh, cuộn cuộn không dứt, chút nhẩn nại cuối cùng đã cạn sạch, chàng rút kiếm ra, lạnh lùng nói: “Người nào dám quậy phá thì ... sẽ giống như chiếc đèn này!”

Tay nhắc kiếm lên, múa lượn như nước chảy mây trôi, nho nhã phiêu linh, khiến chiếc đèn sáng rực trước mặt tan thành trăm ngàn mảnh vụn.

Không gian như bị đóng băng, tất cả mọi người đều ngây người ra, kinh hãi tột độ trước khí thế mạnh mẽ của chàng.

“Đi nào, vào động phòng!”. Tâm trạng của Lãnh Vô Song đột nhiên vui vẻ hẳn lên, mới đi được vài bước, cảm thấy Ngũ Thập Lang đi quá chậm, chàng liền cúi xuống bế thốc cô lên, vận khí nhún chân bay vút lên, chân đạp lên đầu mọi người khiến họ là oai oái, hùng dũng tiến vào phòng tân hôn.

“Uống rượu hợp cần là hai đứa đã trở thành phu thê, cùng ân ái ái, sướng vui, đôi đũa có nhau”. Mẹ cả vỗ vỗ lên đầu của Ngũ Thập Lang, vẻ mặt hiền từ, tiếp đó đưa tay lên ra hiệu, các dì các mẹ đứng đầy một phòng lần lượt rút ra ngoài.

Để lại Ngũ Thập Lang và Lãnh Vô Song trong phòng.

Ngọn nến đỏ sáng chói khiến cả căn phòng khoác lên mình màu đỏ may mắn, vui vẻ, hạnh phúc.

“Ngũ Thập...”. Ánh mắt chan chứa tình cảm, Lãnh Vô Song khẽ nuốt nước miếng, đưa tay vuốt khẽ lên má Ngũ Thập Lang, mãi không nói được lời nào.

“Vô Song, muội đôi quá!”. Đúng vào khoảnh khắc lãng mạn, tuyệt đẹp nhất thì bụng Ngũ Thập Lang lại tiếp tục biểu tình.

Lãnh Vô Song thở dài một tiếng, bất lực nói: “Vậy thì muội hãy ăn một chút bánh trái đi, ta thực tình mệt quá. Muội ăn xong thì tự mình lên giường nhé!”

Vậy là trong căn phòng tân hôn diễm lệ, tuyệt đẹp, tân nương ăn uống như hổ đói, còn tân lang thì mệt nhoài, vừa đặt lưng lên giường đã ngủ ngay.

Tiêu lão gia mạo hiểm tính mạng nép tai phía ngoài cửa sổ phòng tân hôn một hồi lâu mà mọi thứ vẫn cứ tĩnh lặng, im lìm.

Ông không ngăn nổi dòng lệ xót thương, cứ tiếp tục thế này thì biết đến bao giờ, ông mới có thể nhìn thấy đứa cháu ngoại yêu dấu, con của Ngũ Thập Lang đây chứ?

Phật dạy: “Không thể nói! Không thể nói!”

Cho nên, giấc mộng làm ông ngoại của Tiêu lão gia phải qua rất nhiều ngày mới có thể trở thành hiện thực được.

Ngoại truyện

Sau lễ thành hôn, tông Lân Vô Song càng ngày càng phong độ, tươi tắn, nhưng Ngũ Thập Lang thì ngược lại, tiều tụy, mệt mỏi, chán nản, bi ai.

Thấy thế, Tiêu lão gia không khỏi lo lắng, nghi hoặc quay sang hỏi cậu con trai cả đang đứng bên cạnh. “Lễ nào là lấy âm bổ dương?”

“VẬY thì hàng ngày, không cần đun các loại cạnh ngẫu pín bò, nhưng hươu gì nữa!”. Ông càng lúc càng tin tưởng vào suy đoán của mình. Nhìn thấy đứa con gái rượu tiều tụy, mệt mỏi, đáng thương, người làm cha như ông sao có thể không đau lòng cho được?

Thế là lúc đến giờ cơm, Tiêu lão gia cứ nhìn Lãnh Vô Song mãi, định nói rồi thôi, thôi rồi lại định nói, sau cùng ông vẫn chẳng thể nhẫn nhịn được, vừa chăm chăm nhìn con rể quý vừa nhẹ nhàng khuyên nhủ: “Cha bảo này, Vô Song à ... trẻ thì trẻ, con vẫn nên điều độ một chút, đừng vui xuân quá đà!”

Sắc mặt của Ngũ Thập Lang lập tức tím xanh lại, chiếc bát trong tay cô nhanh chóng đập mạnh xuống mặt bàn.

“Tại sao lại phải điều độ? Phải cuồng nhiệt lên mới đúng!”. Ngũ Thập Lang nắm chặt tay lại, vô cùng phẫn uất, dáng vẻ hết như phụ nữ trung niên nhu cầu không đủ vậy.

Khiến cho Lãnh Vô Song ngượng ngùng đến mức đỏ mặt tía tai.

Phẫn uất nói xong, Ngũ Thập Lang và cơm liên tục, phồng mồm trợn má, nuốt mãi không trôi nên bật ho liên tục.

Tất cả mọi người trong nhà đều vô cùng kinh ngạc.

Mẹ cả là người đầu tiên lấy lại được hồn phách, mừng đến mức rơi lệ, lập tức đứng bật dậy, hỏi: “Ngũ Thập, lẽ nào ... lẽ nào ... con đã có mang?”

Bà không hỏi thì thôi, vừa hỏi đã khiến Ngũ Thập Lang suýt òa khóc.

Kể từ hôm tân hôn đến giờ đã gần một tuần, hàng đêm, ngoài việc ôm lấy cô ngủ thì Lãnh Vô Song chưa làm bất cứ chuyện gì khác. Nếu như vậy mà vẫn có thể có thai được thì bản thân cô chắc chắn là thánh mẫu.

“Ngũ Thập, lẽ nào là thật?”. Lãnh Vô Song cũng hân hoan hỏi.

Ngũ Thập Lang lại càng buồn rầu, chán nản, trầm nghĩ: “Lẽ nào huynh cho rằng còn cách cả lớp quần áo mà vẫn có thể mang thai, sinh con được sao?”. Nộ khí đầy bụng mà không biết trút vào đâu, cô đập mạnh tay xuống bàn rồi thét: “Ta có con trai rồi!”

Tất cả mọi người trong gia đình đều vui mừng khôn xiết, suýt nữa còn vỗ tay nhiệt liệt để khích lệ đôi trẻ.

“Có điều, đứa con trai ấy vẫn còn đang ở chỗ cha của nó”. Cô nói xong liền lườm Vô Song một cái, vẻ mặt bi thương, ai oán vô cùng, nước mắt bỏ đi.

Để mọi người ngồi đó, chớp chớp mắt nhìn Lãnh Vô Song đang tỏ ra cực kì ngây thơ, vô tội.

“Vô Song, Ngũ Thập ... con bé... làm sao ... làm sao lại thế ...?”. Tiêu lão gia không biết nên bắt đầu thế nào, nghĩ mãi mà chẳng tìm ra từ ngữ để hình dung về việc Ngũ Thập Lang uất ức bỏ đi.

“Bộ đang như thế nhu cầu không đủ”. Ngay tức khắc, có người tiếp lời cho ông.

“Đúng vậy, đúng vậy!”. Tiêu lão gia bỗng nhiên tỉnh ngộ, không ngừng vỗ tay tán thưởng người mới đến, vừa quay lại nhìn liền vui mừng thốt lên: “Cẩm Phong, con tới rồi sao? Lại đây mau, chị Hoan, mau chuẩn bị thêm một bộ bát đĩa!”

Lạc Cẩm Phong nhoén miệng mỉm cười, ngồi xuống ghế rồi quay sang hỏi với dáng vẻ vô cùng trưởng thành: “Em rể, gần đây thế nào?”

Khuôn mặt Lãnh Vô Song ngay tức khắc đen sầm lại, chàng đứng bật dậy, nhấc vạt áo chuẩn bị bỏ đi.

“Lẽ nào em rể không muốn biết tại sao Ngũ Thập Lang lại tức giận bỏ đi?”

Lãnh Vô Song dừng lại ngay lập tức.

Mấy hôm nay, chàng đã đối xử với Ngũ Thập Lang vô cùng ân ái, thương yêu, vậy mà tính khí của cô càng ngày lại càng khó chiều, thô lỗ. Ngày nào chàng cũng ngồi trầm tư suy ngẫm xem tại sao Ngũ Thập Lang lại hay cáu gắt, thô lỗ như vậy, lúc thì lo lắng chất độc trong người cô vẫn chưa được giải hết, lúc lại sợ rằng sự lãnh đạm, lạnh lùng của mình làm cô bị tổn thương...

Đã suy đoán, ngẫm nghĩ bao ngày nay mà chàng vẫn chưa tìm ra được nguyên nhân sau cùng, vậy nên lúc này, khi Lạc Cẩm

Phong hỏi thế, chàng liền quay lại ngay.

“Em rể coi cuốn sách này thì sẽ biết ngay vì sao Ngũ Thập Lang lại hay tức giận, cáu gắt như thế”. Lạc đại thiếu gia đưa một cuốn sách dày cho Lãnh Vô Song rồi cười tíu mắt lại.

Lãnh Vô Song liền nhận lấy, đọc ngay tựa đề ngoài bìa:
“*Danh mục tỉnh thế?*”

“Đúng vậy, đúng vậy, em rể cứ đọc nhiều, xem nhiều, suy tư nhiều, điều quan trọng nhất là phải thực hành thật nhiều, cuối cùng sẽ có ngày lãnh ngộ được mọi thứ”. Lạc đại thiếu gia ngẩng cao đầu, ra vẻ cao thâm khó đoán.

“Hãy tin ta đi, bản thân ta cũng lãnh ngộ được rất nhiều điều uyên thâm từ cuốn sách này đấy!”. Vẻ mặt của chàng cực kì nghiêm chỉnh, gật đầu một cách thành tâm.

Lãnh Vô Song bán tín bán nghi lật giở mấy trang đầu ra, ánh mắt vừa lướt qua những điều ghi chép trong đó, hai má liền đỏ ửng lên.

Chàng đưa tay lên, ra ý cảm tạ Lạc Cẩm Phong một cách thiếu tự nhiên, sau đó nhấc vạt áo vận công, bay vút ra khỏi phòng ăn.

Để lại sau lưng tất cả mọi người đang vô cùng mơ hồ, chớp chớp mắt nhìn các món ăn trên bàn.

“Cha nuôi bảo này, Cẩm Phong, cuốn sách ***Danh mục tỉnh thế*** đó nói về cái gì thế? Liệu có thể giải quyết được vấn đề giữa hai vợ chồng con bé không?”. Tiêu lão gia nghi hoặc hỏi.

Lạc Cẩm Phong nhoèn miệng mỉm cười. “Đây là bí mật gia truyền, con đảm bảo có sách là mọi sự sẽ lành ngay.”

Nghe thấy giọng điệu của chàng tự tin, chắc chắn như vậy, tất cả mọi người trong phòng ăn đều tự động chuyển sang chủ đề khác.

TTT

“Ngũ Thập, cuối cùng ta đã biết tại sao muội lại sầu não rồi.”

Dưới ánh nến lung linh, Lãnh Vô Song đỏ bừng mặt nhìn về phía Ngũ Thập Lang đang cời y phục ra, cúi đầu khẽ nói: “Thì ra đến tận lúc này, hai chúng ta vẫn chưa thực sự động phòng hoa chúc.”

Ngũ Thập Lang thẹn thùng, đỏ mặt tía tai. Mấy ngày nay, mọi người trong nhà đã nấu không biết bao nhiêu thứ đồ bổ cho cô, khiến khí huyết của cô mỗi ngày một nóng hơn.

“Ăn nói linh tinh, muội nào có ảo não, tức giận gì huynh cơ chứ?”. Ngũ Thập Lang xấu hổ, đưa hai tay lên ôm mặt, bộ dạng vô cùng ngượng ngùng.

“Nếu không có Lạc Cẩm Phong thì e rằng ta đã bỏ lỡ biết bao thời khắc xuân xanh rực rỡ, vui sướng rồi”. Lãnh Vô Song thở dài một tiếng rồi từ từ rút cuốn **Danh mục tỉnh thế** ghi đầy bút tích rồng bay phượng múa của Lạc đại thiếu gia ra.

Ngũ Thập Lang vừa liếc qua một trang sách, máu mũi đã chảy ngay tức thì...

Không thể trách cô được, muốn trách thì chỉ có thể trách gần đây, cô đã uống quá nhiều canh bổ.

“Ngũ Thập...”. Lãnh Vô Song khẽ gọi tên cô rồi đưa tay ra lau vết máu dưới mũi cô. “Liệu chúng ta có thể mô phỏng theo hay không?”

Giọng nói của chàng vô cùng dịu dàng, tràn đầy mê hoặc...

Làn môi của chàng mỏng manh, hồng thắm, gợi cảm, đôi mắt tràn đầy sự si mê, khát khao, khuôn mặt tựa bạch ngọc nhanh chóng sáp lại gần, vạt áo nhẹ buông, để lộ ra đôi xương quai xanh tuyệt đẹp, khuôn ngực rắn chắc, vạm vỡ thoát ẩn thoát hiện sau vạt áo, khiến chàng càng thêm quyến rũ, đẹp trai, mê mê...

Ngũ Thập Lang lặng nuốt nước miếng, đưa tay lau máu mũi rồi ngoác miệng ra, bật khóc tu tu.

Thấy thế, Vô Song không khỏi hoảng hốt, vội vã ôm chặt cô vào lòng, hoang mang hỏi: “Làm sao thế, Ngũ Thập? Nếu muội

không muốn thì chuyện này để sau cũng được mà.”

Ngũ Thập Lang lắc lắc đầu, vẻ mặt bi phẫn, nghẹn ngào lên tiếng: “Không phải là muội không muốn, mà là bởi vì ... hôm nay, “A Nguyệt” đến thăm muội ...”

Nhưng cuốn ***Danh mục tỉnh thế*** và mỹ nam tuyệt sắc bên cạnh cứ khiến máu mũi của cô tuôn trào không ngừng.

Vậy là sau một đêm cuồng nhiệt đó, sắc mặt của Ngũ Thập Lang lại càng tiêu tụy...

Vừa tái nhợt vừa xanh tím...

TTT

Từ đó trở đi, già trẻ lớn bé nhà họ Tiêu đều thay đổi hoàn toàn cách nhìn về Lãnh Vô Song, vị cô gia mới trong phủ.

Xem ra chỉ có mình chàng mới có thể áp chế nổi một Ngũ Thập Lang bướng bỉnh, ngang ngạnh mà thôi.

Quả là vô quýt dày có móng tay nhọn...

Table of Contents

Mở đầu

Chương 1: Ngũ Thập Lang đào hôn

Chương 2: Ngự Kiếm sơn trang

Chương 3: Tân chủ nhân của Linh Tê bảo kiếm

Chương 4: Nhất “kiếm” chung tình

Chương 5: Chân tướng bị che giấu

Chương 6: Hành trình ngọt ngào

Chương 7: Vô Song gặp biến cố chết người

Chương 8: Cuộc chia tay tạm thời

Chương 9: Khổ sở sống bên nhau

Chương 10: Rơi xuống vực thẳm

Chương 11: Hoa rơi hữu ý

Chương 12: Thiếu cung chủ vô tình

Chương 13: Chuyển đi thân thiết như người nhà

Chương 14: Đệ nhất môn

Chương 15: Cuộc tỉ thí vô ích

Chương 16: Nỗi đau đến xé ruột xé gan

Chương 17: Niềm vui lúc trùng phùng

Chương 18: Phá thế giành thắng lợi

Chương 19: Bóng đêm trước bình minh

Chương 20: Sau cơn mưa trời lại sáng

Chương 21: Hỉ kết lương duyên

Ngoại truyện

Table of Contents

[Mở đầu](#)

[Chương 1: Ngũ Thập Lang đào hôn](#)

[Chương 2: Ngự Kiếm sơn trang](#)

[Chương 3: Tân chủ nhân của Linh Tê bảo kiếm](#)

[Chương 4: Nhất “kiếm” chung tình](#)

[Chương 5: Chân tướng bị che giấu](#)

[Chương 6: Hành trình ngọt ngào](#)

[Chương 7: Vô Song gặp biến cố chết người](#)

[Chương 8: Cuộc chia tay tạm thời](#)

[Chương 9: Khổ sở sống bên nhau](#)

[Chương 10: Rơi xuống vực thẳm](#)

[Chương 11: Hoa rơi hữu ý](#)

[Chương 12: Thiếu cung chủ vô tình](#)

[Chương 13: Chuyển đi thân thiết như người nhà](#)

[Chương 14: Đệ nhất môn](#)

[Chương 15: Cuộc tỉ thí vô ích](#)

[Chương 16: Nỗi đau đến xé ruột xé gan](#)

[Chương 17: Niềm vui lúc trùng phùng](#)

[Chương 18: Phá thế giành thắng lợi](#)

[Chương 19: Bóng đêm trước bình minh](#)

[Chương 20: Sau cơn mưa trời lại sáng](#)

[Chương 21: Hỉ kết lương duyên](#)

[Ngoại truyện](#)